ROATA TIMPULUI
CARTEA A OPTA

ROBERT JORDAN

CALEA PUMNALELOR

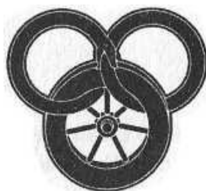
Cărțile seriei Roata Timpului *s-au vândut în peste 80 de milioane de exemplare în toată lumea*

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a opta

CALEA PUMNALELOR

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connection

2019

Pentru Harriet
Lumina mea, viaţa mea, inima mea,
pentru totdeauna

„Cei care vor să stea la masa celor puternici trebuie să urce pe calea pumnalelor”.

— Adnotare anonimă scrisă cu cerneală pe marginea unui manuscris de istorie (care se crede că datează de pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim) din ultimele zile ale Conclavelor Tovan.

„Pe culmi, toate căile sunt pavate cu pumnale”.

— Vechi proverb Seanchan

Roata Timpului

Marea Moartă
Costa Wasteland
Shayol Ghul
Ținuturile Pârjolite
Marea Pustiitoare
Munții Dhoom
Pasul lui Tarwin
Fal DARA
Pasul Niamh
Fal Dara
Maradon
Chachin Shol Arbela
Câmpia Lăncilor
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
SALDAEA
Aile Dashar
Oceanul Aryth
Dealurile Negre
Tar Valon
Munții Piscul Dragonului
Pustiul Aiel
Bandar Eban
Râul Dhagon
ARAD DOMAN
Râul Akuum
Râul Ivo
Râul Arinelle
Râul Haevin
Muntele Dragonului
Râul Gaelin
Pasul Jangai
spre Rhuidean
LUMII
Nord
Katar
Pajiștea Caralain
Cairhien
Paerish Swar
Vârful Toman
Falme
Câmpia Almoth
Baerlon
Pădurea Braena
CAIRHIEN
ANDOR
Emond's Field
Cei patru Regi
Caemlyn
Aringill
Whitebridge
COASTA
Oceanul Aryth
Tanchico
Râul Andahar
TARABON
Jehannah
GHEALDAN
Râul Iralell
Lugard
Haddon Mirk
Elmora
MURANDY
Dealurile Kintara
FAR MADDING
Steddingul Shangtai
Amador
Amadicia
Salidar
ALTARA
Câmpiile din Maredo
TEAR
Pădurea Umbrelor
Râul Sharia
Tear
Tremalking
ILLIAN
Ținuturile Dragonului
Gordan
Peninsula Windbiter's Finger
Degetele Dragonului
Ebou Dar
Illian
Marea Furtunilor
Mayene
Qaim
Cindaking
spre Insulele Oamenilor Mării

PROLOG

Aparenţe înşelătoare

Ethenielle văzuse chiar şi munţi mai joşi decât aceste Dealuri Negre care nu-şi meritau numele, fiind nişte ansambluri uriaşe şi asimetrice de stânci, pe jumătate îngropate, brăzdate de trecători abrupte şi şerpuitoare. Unele dintre aceste trecători ar fi făcut până şi o capră să şovăie. Puteai călători trei zile prin păduri uscate de secetă şi pajişti acoperite cu iarbă uscată fără să vezi ţipenie de aşezări omeneşti ca apoi, brusc, peste o jumătate de zi, să dai de şapte sau opt cătune, toate izolate de restul lumii. Dealurile Negre nu erau un loc propice pentru fermieri, fiind departe de rutele comerciale şi mai neprietenoase acum decât de obicei. Un leopard sfrijit, care ar fi trebuit să dispară la vederea oamenilor, privea de pe o pantă abruptă, la nici treizeci de metri distanţă, în timp ce ea trecea călare însoţită de escorta ei în armuri. Înspre apus, vulturii se roteau răbdători în cercuri, de parcă ar fi prevestit ceva. Niciun nor nu umbrea soarele sângeriu, deşi existau nori. Atunci când sufla, vântul fierbinte ridica ziduri de praf.

Însoţită de cincizeci dintre cei mai bravi oameni ai ei, Ethenielle călărea fără griji şi fără grabă. Spre deosebire de legendara ei strămoaşă, Surasa, ea nu îşi făcea iluzii că vremea i-ar asculta dorinţele doar pentru că deţinea Tronul

Norilor, aşa că era preocupată doar să se grăbească... Li se poruncise să mărşăluiască. În scrisorile lor codificate cu grijă şi păzite îndeaproape li se ceruse ca fiecare în parte să călătorească fără a atrage atenţia. Nu era o treabă uşoară. Unora li se părea imposibilă.

Încruntându-se, ea se gândea cât fusese de norocoasă că ajunsese atât de departe fără să ucidă pe cineva, ocolind acele cătune neînsemnate, chiar dacă fusese nevoită să îşi prelungească pentru câteva zile călătoria. Cele câteva *stedding*-uri sau Ţinuturile Ogierilor nu reprezentau o problemă – de cele mai multe ori, Ogierii nu se amestecau în treburile oamenilor şi, în ultima vreme, cu atât mai puţin, pare-se –, însă satele... Erau prea neînsemnate ca să aibă iscoade pentru Turnul Alb sau individul care pretindea a fi Dragonul Renăscut – poate că el chiar era; ea nu se putea hotărî care variantă era mai rea – însă aveau negustorii ce treceau inevitabil pe acolo. Aceştia purtau vorba ca pe mărfuri şi discutau cu oameni care, la rândul lor, vorbeau cu alţi oameni, zvonurile răspândindu-se ca afluenţii unui râu prin Dealurile Negre şi în lumea din afară. Din câteva cuvinte, un păstor nebăgat în seamă putea aprinde un foc de semnalizare care să fie văzut de la două mii cinci sute de kilometri depărtare. Genul de foc care ar fi aprins pădurile şi păşunile. Poate chiar oraşele. Ţările.

— Oare am făcut alegerea corectă, Serailla?

Supărată, Ethenielle schiţă o grimasă. Deşi nu mai era doar o fetişcană, cele câteva fire cărunte nu o făceau suficient de matură încât să nu-şi dea drumul la gură fără să gândească. Hotărârea era luată. Doar se gândise la ea. Numele Luminii fie pomenit! Nu era atât de lipsită de griji pe cât îşi dorea să fie.

Prima consilieră a lui Ethenielle îşi aduse iapa fumurie mai aproape de calul negru şi lucios al reginei. Cu faţa rotundă şi blajină, cu ochi negri şi vigilenţi, domniţa Serailla putea trece drept soţia unui fermier care se trezise brusc

într-o rochie de domniţă, însă mintea ce se ascundea în spatele acelor trăsături simple şi transpirate era la fel de ascuţită ca a oricărei Aes Sedai.

— Celelalte căi ar fi adus cu ele alte riscuri, nu neapărat mai mici, zise ea cu blândeţe.

Robustă, deşi la fel de graţioasă în şa ca o dansatoare, Serailla era întotdeauna blajină. Nici alunecoasă nici falsă; absolut imperturbabilă.

— Oricare-ar fi adevărul, maiestate, Turnul Alb pare să fie nu doar paralizat, ci şi zdruncinat. Ai fi putut privi Mana Pustiitoare în vreme ce lumea se prăbuşea în jurul tău. Puteai face asta dacă ai fi fost altfel.

Simpla nevoie de a acţiona. Asta o adusese aici? Ei bine, dacă Turnul Alb nu voia sau nu putea face tot ceea ce trebuia făcut, atunci cineva trebuia să o facă. La ce i-ar fi folosit să păzească Mana Pustiitoare dacă lumea se prăbuşea în jurul ei?

Ethenielle se uită la bărbatul zvelt care călărea alături de ea. Firele albe de la tâmple îi confereau un aer trufaş, iar Sabia lui Kirukan din teaca ornată îi stătea alături, ridicându-se la înălţimea oricărui ostaş din armata ei. Mă rog, fusese botezată „Sabia lui Kirukan” şi se spunea că ar fi aparţinut legendarei regine războinice din Aramaelle. Lama era străveche, iar unii susţineau că ar fi fost făurită cu Putere. Mânerul lung, pentru două mâini, era îndreptat spre ea, aşa cum o cerea tradiţia, cu toate că ea nu avea de gând să folosească o sabie precum un saldaean înflăcărat. O regină trebuia să cugete, să conducă şi să dea porunci, lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut face fiind în acelaşi timp şi unul dintre cei mai buni ostaşi.

— Dar tu, spătarule? zise ea. Ai vreo nelinişte la această oră târzie?

Lordul Baldhere se răsuci în şaua lucrată cu aur ca să arunce o privire peste umăr la steagurile acoperite cu piele prelucrată şi catifea brodată, purtate de călăreţii din

spatele lor.

— Nu-mi place să ascund cine sunt, maiestate, răspunse el ţâfnos, îndreptându-se în şa. Lumea va afla în curând despre noi şi despre ce am făcut. Sau ce am încercat să facem. Vom muri sau vom intra în istorie, ori amândouă, aşa c-ar fi bine să se ştie ce nume să scrie.

Baldhere avea limba ascuţită şi părea interesat mai mult de muzică şi de haine decât de orice altceva – acea haină albastră, bine croită, era a treia pe care o purtase în ziua aceea –, însă, la fel ca în cazul domniţei Seroilla, aparenţele înşelau. Spătarul Tronului Norilor avea sarcini mai grele ca sabia din teaca bătută în nestemate. De la moartea soţului domniţei Serailla, în urmă cu douăzeci de ani, Baldhere condusese în numele ei armatele Kandorului pe câmpul de bătălie şi majoritatea soldaţilor săi l-ar fi urmat chiar şi în Shayol Ghul. Deşi nu se număra printre marii căpitani, el ştia când să lupte şi când nu, dar şi cum să câştige.

— Locul de întâlnire trebuie să fie pe-aproape, zise brusc Serailla, tocmai când Ethenielle zări iscoada pe care Baldhere o trimisese înainte, un individ viclean pe care îl chema Lomas, cu un blazon reprezentând un cap de vulpe pe coif, ce trăgea hăţurile calului pe creasta trecătorii din faţă.

Ţinându-şi lancea înclinată, el făcu gestul ce însemna „loc de întâlnire la vedere”.

Baldhere îşi întoarse armăsarul puternic şi urlă la escortă să se oprească – şi chiar urla, atunci când îşi punea în gând –, apoi dădu pinteni calului ca să le ajungă din urmă pe regină şi pe Serailla. Urma să fie o întâlnire între vechi aliaţi. Când trecură pe lângă Lomas, Baldhere îi dădu bărbatului cu faţa îngustă o poruncă scurtă „să vegheze şi să transmită”; dacă lucrurile mergeau prost, Lomas avea să poruncească escortei să înainteze şi s-o scoată de acolo pe regina lor.

Ethenielle oftă încet când Serailla aprobă porunca,

făcând un semn cu capul. Deşi erau alianţe durabile, vremurile atrăgeau suspiciuni ca bălegarul muştele. Dacă aveau să răscolească bălegarul şi muştele vor începe să se agite în aer? Prea mulţi domnitori din miazăzi muriseră sau dispăruseră în ultimul an şi ea nu se simţea în siguranţă purtând coroana. Prea multe tărâmuri fuseseră distruse de parcă ar fi fost călcate de o oaste de troloci. Indiferent cine era acel individ al'Thor, avea de dat socoteală. Multă.

Dincolo de Lomas, trecătoarea se deschidea într-o scobitură îngustă, aproape prea mică pentru a fi considerată vale şi cu copaci atât de răzleţi, încât nu putea fi numit desiş. Ferigile, brazii argintii şi pinii cu trei ace formau un pâlc verde alături de cei câţiva stejari, dar ceilalţi copaci erau veştejiţi, cu ramurile golaşe. Spre miazăzi însă, aflai ceea ce făcea din acest loc unul bun pentru o întâlnire. O turlă subţire, asemenea unei coloane dantelate şi aurii, stătea înclinată şi pe jumătate îngropată în coasta dealului golaş, înălţându-se la mai bine de cincizeci de metri deasupra copacilor. Orice copil din Dealurile Negre, suficient de mare ca să umble, ştia de ea, dar nu exista niciun sat la care-ai fi putut ajunge mai devreme de patru zile şi nimeni nu se apropia de bunăvoie mai mult de cincisprezece kilometri. Legendele locului spuneau că dacă atingi turla vei avea parte de viziuni nebuneşti, vei întâlni morţi vii şi chiar vei muri.

Deşi Ethenielle nu credea în basme, se înfioră puţin. Nianh spunea că turla era un fragment din Vârsta Legendelor. Cu puţin noroc, Aes Sedai nu aveau niciun motiv să-şi amintească discuţia din urmă cu câţiva ani. Păcat că acolo morţii nu puteau fi înviaţi. Potrivit legendei, Kirukan decapitase un Dragon fals cu propriile mâini şi îi născuse doi fii unui alt bărbat care conducea Puterea. Sau, poate, era acelaşi. Ea ar fi ştiut cum să-şi atingă scopul şi cum să supravieţuiască.

După cum era de aşteptat, doi dintre aceia cu care

venise să se întâlnească Ethenielle erau deja acolo, fiecare secondat de un însoţitor. Paitar Nachiman avea mai multe cute pe faţa lungă decât bărbatul mai în vârstă, uluitor de chipeş, pe care îl admirase ea în copilărie, ca să nu mai pomenim de firele de păr răzleţe, în cea mai mare parte albe. Din fericire, el renunţase la moda cu codiţe împletite a poporului Arafellin şi se tunsese scurt. Acesta stătea drept în şa, umerii săi erau vânjoşi, n-aveau nevoie de întăritură pe sub haina brodată, din mătase verde, şi încă putea mânui sabia de la şold cu vigoare şi îndemânare. Ea ştia asta. Easar Togita, cu faţa pătrăţoasă şi ras în cap, cu excepţia moţului alb din creştet şi a hainei simple, de culoarea bronzului învechit, era cu un cap mai scund decât regele din Arafel şi mai subţirel. Cu toate acestea, pe lângă el, Paitar părea firav. Easar din Shienar nu se încruntă – mai degrabă, tristeţea părea să-i umbrească mereu ochii –, dar părea a fi făcut din acelaşi metal ca sabia lungă pe care o purta pe spate. Ea avea încredere în ambii bărbaţi şi nădăjduia ca legăturile lor de familie să întărească încrederea aceasta. Alianţele prin căsătorie uniseră întotdeauna Ţinuturile Pârjolite de dincolo de Hotar, la fel de mult cum o făcuse lupta lor împotriva Manei Pustiitoare. O fiică de-a ei era măritată cu cel de-al treilea fiu al lui Easar şi un fiu căsătorit cu nepoata preferată a lui Paitar, în timp ce un frate şi două surori erau căsătorite în Casele lor.

Însoţitorii erau la fel de diferiţi ca regii lor. Ca întotdeauna, Ishigari Terasian arăta de parcă abia se trezise după o noapte de beţie. Nu mai văzuse un om mai gras ca el în şa. Haina lui roşie şi elegantă era şifonată, ochii îi erau injectaţi, iar faţa nerasă. Prin contrast, Kyril Shianri, înalt şi zvelt, şi aproape la fel de elegant ca Baldhere, în ciuda prafului şi a transpiraţiei de pe faţă, purta clopoţei argintii în partea de sus a cizmelor şi mănuşi la fel de strânse ca părut împletit în codiţe; afişa aceeaşi expresie de nemulţumire ca întotdeauna şi se uita cu superioritate de-a

lungul nasului său proeminent la oricine în afară de Paitar. Shianri era, de fapt, un măscărici în multe privinţe – rareori se întâmpla ca regii din Arafel să plece urechea la consilierii lor, în schimb, îi ascultau reginele –, însă era mai mult decât părea a fi la prima vedere. Agelmar Jagad ar fi putut trece drept versiunea mai mare a lui Easar, un om simplu, dur şi îmbrăcat sărăcăcios, de care atârnau mai multe arme decât căra Baldhere, şi care aştepta să răspândească moartea, în vreme ce Alesune Chulin era pe-atât de slabă pe cât era Serailla de corpolentă, pe-atât de frumoasă pe cât era Serailla de ştearsă şi pe-atât de înflăcărată pe cât era Serailla de blândă. Alesune părea făcută pentru mătăsurile ei fine şi albastre. Însă ar fi fost greşit să o judeci pe Serailla după aparenţe.

— Pacea şi Lumina fie cu tine, Ethenielle din Kandor, zise Easar pe un ton aspru atunci când aceasta îşi opri calul în faţa lor.

— Lumina să te ocrotească, Ethenielle din Kandor, rosti în acelaşi timp Paitar.

Vocea lui Paitar mai punea încă pe jar inimile femeilor. Dar avea o soţie care ştia că era al ei din cap până-n picioare. Ethenielle se îndoia că Menuki ar fi avut vreodată un moment sau vreun motiv de gelozie.

Ea îi salută scurt:

— Sper că aţi ajuns până aici fără să fiţi văzuţi.

Easar pufni şi se aplecă în faţă, privind-o încruntat. Era un bărbat aspru care, deşi văduv de unsprezece ani, încă jelea. Îi scrisese chiar poezii soţiei lui. Întotdeauna ascundea mai mult decât lăsa să se vadă.

— Dac-am fost văzuţi, Ethenielle, mormăi el, atunci mai bine am face cale-ntoarsă.

— Vorbeşti deja despre a face cale-ntoarsă?

Prin tonul folosit şi întărindu-şi spusele cu o smucitură a frâielor ornate cu ciucuri, Shianri amestecă dispreţul cu suficient bun-simţ încât să nu pară o sfidare. Totuşi,

Agelmar îl privi cu răceală, foindu-se uşor în şa, doar cât să-şi amintească pe unde îi erau aşezate armele. Or fi fost ei vechi aliaţi în luptele din Mana Pustiitoare, dar noi suspiciuni dădeau târcoale.

Alesune îşi mişcă iapa pe loc, un cal cenuşiu la fel de mare cât unul de luptă. Şuviţele subţiri şi albe din părul lung şi negru părură brusc nişte creste pe coif, iar privirea ei te făcea să uiţi repede că femeile shienaran nu mânuiau armele şi nu se înfruntau în dueluri. Purta titlul simplu de *shatayan* în Casa regală, însă cei care credeau că influenţa unei *shatayan* se rezuma la a da porunci bucătarilor, servitoarelor şi negustorilor care aduceau merinde se înşelau amarnic.

— Temeritatea nu înseamnă curaj, Seniore Shianri. Am plecat din Mana Pustiitoare nepăziţi şi, dacă vom da greş, şi chiar de vom izbândi, unii dintre noi s-ar putea alege cu capetele înfipte în ţepe. Poate chiar toţi. Poate se va îngriji Turnul Alb de asta, dacă n-o va face acest al’Thor.

— Mana Pustiitoare pare aproape adormită, bombăni Terasian, frecându-şi bărbia cărnoasă. N-am mai văzut-o niciodată atât de tăcută.

— Umbra nu doarme niciodată, rosti încet Jagad, iar Terasian încuviinţă ca şi când şi acest lucru trebuia luat în considerare.

Agelmar era cel mai bun general dintre toţi, unul dintre cei mai buni din câţi existau, dar nici Terasian nu îşi câştigase locul în dreapta lui Paitar doar pentru că era un bun prieten de pahar.

— Cei pe care i-am lăsat în urmă pot păzi Mana Pustiitoare, asta dacă nu vor izbucni din nou Războaiele Troloce, zise Ethenielle cu glas hotărât. Bănuiesc că şi voi aţi făcut la fel. Cu toate că nu prea are importanţă. Chiar crede cineva că mai putem face cale-ntoarsă?

Ea adresă această întrebare pe un ton sec, fără să aştepte un răspuns, însă primi unul.

— Să facem cale-ntoarsă? se auzi o voce ascuţită de femeie tânără în spatele ei.

Tenobia din Saldaea năvăli în galop printre ei, trăgând de hăţurile juganului alb şi făcându-l să dea cu spatele. Şiruri groase de perle se întindeau de-a lungul mânecilor gri-închis ale veşmântului strâmt de călărie, în vreme ce broderia bogată, roşu cu auriu, îi scotea în evidenţă mijlocul şi rotunjimea pieptului. Deşi era înaltă pentru o femeie, era drăguţă, chiar frumoasă, în ciuda nasului obraznic. Ochii mari şi migdalaţi, de un albastru-închis, contribuiau la asta, la fel încrederea în sine, atât de puternică, încât o făcea să strălucească. După cum era de aşteptat, regina din Saldaea era însoţită doar de Kalyan Ramsin, unul dintre numeroşii ei unchi, un bărbat plin de cicatrice şi cu părul cărunt, cu faţa ca de vultur şi mustăţi groase, curbate în jos, în jurul gurii. Tenobia Kazadi asculta doar de consiliul soldaţilor, de nimeni altcineva.

— Nu voi face cale-ntoarsă, continuă ea pe un ton ferm, indiferent ce veţi face voi, ceilalţi. L-am trimis pe *scumpul* meu unchi Davram să-mi aducă degrabă capul Dragonului Fals, Mazrim Taim, iar acum el şi Taim, *amândoi* îl urmează pe acest al'Thor, dacă e să dau crezare zvonurilor pe care le-am auzit. Am aproape cincizeci de mii de oameni cu mine şi, indiferent ce veţi hotărî voi, *nu* voi face cale-ntoarsă până când unchiul meu şi al'Thor nu vor înţelege cine domneşte, cu adevărat, peste Saldaea.

Ethenielle schimbă câteva priviri cu Serailla şi Baldhere, în vreme ce Paitar şi Easar îi spuneau Tenobiei că şi ei voiau să meargă mai departe. Serailla clătină încet din cap şi ridică uşor din umeri. Baldhere dădu ochii peste cap fără să mascheze asta. Ethenielle nu se aşteptase ca Tenobia să decidă, în ultima clipă, să stea deoparte, dar fata avea să creeze, negreşit, necazuri.

Saldaeanii erau un neam ciudat – Ethenielle se întrebase adesea cum de sora ei, Einone, avea un mariaj bun cu un

alt unchi al Tenobiei –, însă Tenobia ducea la extrem acea ciudăţenie. Te puteai aştepta la excentricitate din partea oricărui saldaean, dar Tenobiei îi crea o reală plăcere să-i şocheze pe domani sau să îi facă să pară monotoni chiar şi pe cei din Altara. Temperamentul saldaeanilor era bine definit de legendă; al ei era asemenea unei văpăi în bătaia vântului puternic şi nu ştiai niciodată ce avea să aprindă scânteia. Ethenielle nici măcar nu voia să se gândească la cât de greu se lăsa convinsă femeia să-şi asculte raţiunea atunci când nu voia; doar Davram Bashere reuşise să facă asta. Apoi mai exista problema căsătoriei.

Tenobia era încă tânără, deşi trecuse cu câţiva ani de vârsta la care ar fi trebuit să se mărite – căsătoria era o datorie pentru fiecare membru din fiecare Casă conducătoare, cu atât mai mult pentru un domnitor; trebuiau create alianţe, să se nască un moştenitor – cu toate acestea, Ethenielle nu o luase în considerare pe fată pentru niciunul dintre fiii ei. Tenobia avea pretenţii mari în legătură cu tot ce o privea, inclusiv viitorul soţ. El trebuia să fie capabil să înfrunte şi să ucidă zeci de Myrddraali şi în acelaşi timp să cânte la harpă şi să compună versuri. Trebuia să se ia la întrecere cu învăţaţii pe când cobora călare o coastă abruptă sau, poate, când o urca. Trebuia să i se supună – fireşte, doar era regină – exceptând momentele în care Tenobia se va aştepta ca el să nu îi ia în seamă vorbele şi s-o azvârle peste umăr. *Exact* asta voia fata! Să îl ferească Lumina pe cel care va alege s-o azvârle peste umăr când ea îşi va dori să i se supună sau care i se va supune când ea îşi va dori s-o arunce peste umăr. Tenobia nu spusese toate astea răspicat, dar orice femeie cu un dram de minte, care o auzea cum vorbea despre bărbaţi, înţelegea pe loc. Tenobia avea să moară fecioară, ceea ce însemna că unchiul ei, Davram, ar deveni succesorul ei, dacă îi va supravieţui, dacă nu, moştenitorul lui Davram.

Un cuvânt ajunse până la urechea lui Ethenielle, făcând-o să se îndrepte în şa. Trebuia să fie atentă; miza era prea mare.

— Aes Sedai? zise ea cu asprime în glas. Ce-i cu Aes Sedai?

În afară de Paitar, sfetnicele lor din Turnul Alb plecaseră când auziseră veşti despre frământările din Turn. Nianh a ei şi Aisting a lui Easar dispăruseră fără urmă. Dacă Aes Sedai aflau de planurile lor... Ei bine, Aes Sedai aveau mereu un plan al lor. Mereu. Lui Ethenielle nu îi va plăcea să descopere că îşi băga mâinile nu într-un cuib de viespi, ci în două.

Paitar ridică din umeri, părând uşor stânjenit. Nu era un lucru neînsemnat pentru el; însă, asemenea Seraillei, nu lăsa nimic să îl supere.

— Te-ai fi aşteptat s-o las pe Coladara în urmă, Ethenielle, mai ales că aş fi putut ascunde pregătirile de ea, spuse el pe un ton blând.

Ea nu se aşteptase. Sora lui preferată era Aes Sedai, iar Kiruna îl făcuse să se ataşeze de Turn. Ethenielle nu se aşteptase la asta, dar sperase.

— Coladara a avut însoţitoare, continuă el. Şapte. A fost un lucru chibzuit să le aducem cu noi, având în vedere circumstanţele. Din fericire, n-a fost nevoie să ducem luptă de convingere. Cu niciuna, la drept vorbind.

— Lumina să ne lumineze şi să ne ocrotească sufletele, zise Ethenielle cu răsuflarea întretăiată, auzind aceleaşi cuvinte în apropierea ei, de la Serailla şi Baldhere. Opt surori, Paitar? Opt?

Cu siguranţă că Turnul Alb le ştia fiecare mişcare.

— Şi mai am cinci, interveni Tenobia, ca şi când ar fi anunţat că avea o pereche nouă de pantofi. M-au găsit înainte să plec din Saldaea. Au părut la fel de surprinse ca mine. Odată ce-au aflat ce aveam de gând să fac – tot nu ştiu cum au aflat, însă au reuşit –, am fost convinsă că vor

da fuga s-o găsească pe Memara.

Ea se încruntă, aruncându-i o privire duşmănoasă. Elaida se înşelase amarnic atunci când trimisese o soră să o intimideze pe Tenobia.

— În schimb, continuă ea, Illeisien şi celelalte au fost mai dornice decât mine să păstreze secretul.

— Totuşi, insistă Ethenielle. Treisprezece surori. Nu e nevoie decât ca una dintre ele să găsească o cale prin care să trimită un mesaj. Câteva rânduri. Să intimideze vreun soldat sau vreo servitoare. Crede vreunul dintre voi că le va putea opri?

— Zarurile au fost aruncate, zise simplu Paitar.

Nu mai puteau da înapoi. Cei din Arafellin erau aproape la fel de ciudaţi precum cei din Saldaea, după părerea lui Ethenielle.

— Mai înspre miazăzi, ne-ar prinde bine să avem cu noi treisprezece Aes Sedai, adăugă Easar.

După aceste cuvinte tăcură, dar continuarea plutea în aer. Nimeni nu voia să vorbească. Situaţia era diferită de cea în care înfruntaseră Mana Pustiitoare.

Brusc, Tenobia izbucni în râs. Calul ei începu să se agite, dar ea îl linişti.

— Îmi doresc să continui drumul spre miazăzi cât mai repede, însă vă invit pe toţi la masă în seara aceasta, în tabăra mea. Poţi vorbi cu Illeisien şi cu prietenele ei ca să te convingi dacă judecata ta se potriveşte cu a mea. Mâine-seară, ne-am putea strânge cu toţii în tabăra lui Paitar ca să vorbim cu prietenele Coladarei.

Sugestia fu atât de potrivită, atât de evident de necesară, încât toţi consimţiră. Apoi Tenobia adăugă, fiindcă-i venise o idee de moment:

— Unchiul meu, Kalyan, s-ar simţi onorat dacă îi vei îngădui să şadă lângă tine în seara aceasta, Ethenielle. Te admiră foarte mult.

Ethenielle îi aruncă o privire lui Kalyan Ramsin – individul

stătea tăcut în şa în spatele Tenobiei, părând că nici nu respiră – şi, preţ de o clipă, vulturul acela cărunt îşi descoperi ochii. Într-o străfulgerare, ea văzu ceva ce nu mai văzuse de când Brys al ei murise, un bărbat care nu se uita la o regină, ci la o femeie. Şocul fu ca o lovitură ce o lăsă fără suflare. Tenobia îşi mută repede privirea de la unchiul ei la Ethenielle, cu un zâmbet ce trăda satisfacţia.

Pe Ethenielle o cuprinse indignarea. Zâmbetul acela vorbea de la sine, dacă ochii lui Kalyan n-o făceau. Copila asta se gândea să-l însoare pe individul acesta cu *ea*? *Copila* asta credea că…? Deodată, furia lăsă locul tristeţii. Ea însăşi fusese o copilă atunci când făcuse aranjamentele pentru nunta surorii ei văduve, Nazelle. Era o chestiune de stat, dar Nazelle ajunsese să îl iubească pe Seniorul Ismic, în ciuda faptului că se împotrivise la început. Ethenielle făcea aranjamentele pentru căsătoriile altora de atâta vreme, încât nu se gândise că propria căsătorie ar constitui o legătură foarte puternică. Se uită din nou la Kaylan, îndelung de data asta. Pe faţa lui aspră se citea din nou respectul, deşi ea îi vedea ochii aşa cum fuseseră adineauri. Orice consort şi-ar fi ales, acesta trebuia să fie un bărbat dur, însă ea se rugase întotdeauna pentru o şansă la iubire în ceea ce privea căsătoriile copiilor ei, ba chiar ale fraţilor ei, cu atât mai mult pentru ea.

— În loc să irosim lumina zilei stând la taclale, spuse ea mai şoptit decât şi-ar fi dorit, ce-ar fi să facem ceea ce am venit să facem.

Lumina să-i apere sufletul, era femeie în toată firea, nu o fată care întâlnea un posibil pretendent pentru prima dată.

— Ei bine? întrebă ea, de data asta pe un ton foarte ferm.

Toate înţelegerile lor se aflau în acele scrisori atent ticluite şi toate planurile lor aveau să fie modificate pe măsură ce avansau spre miazăzi, iar circumstanţele se schimbau. Întâlnirea aceea avea un singur scop real, o ceremonie simplă şi străveche a Ţinuturilor Pârjolite, care

avusese loc doar de şapte ori în toţi anii de la Frângerea Lumii. Era o ceremonie prin care îşi jurau credinţă dincolo de orice cuvânt, oricât de puternic ar fi fost acesta. Conducătorii îşi mânară caii mai aproape, iar ceilalţi se retraseră.

Ethenielle şuieră atunci când îşi trecu tăişul pumnalului peste palma stângă. Tenobia râse când şi-o tăie pe-a ei. Paitar şi Easar parcă-şi smulgeau aşchii din mâini. Patru mâini se întinseră şi se atinseră, apoi se strânseră. Sângele se amestecă, picurând pe pământ, îmbibându-se în noroiul întărit.

— Suntem unul până la moarte, spuse Easar, şi toţi rostiră cuvintele odată cu el: „Suntem unul până la moarte”.

Prin sânge şi pământ, ei îşi jurară credinţă. În continuare, trebuiau să-l găsească pe al’Thor şi să ducă la îndeplinire ce era de făcut. Cu orice preţ.

Odată ce se asigură că Turanna putea sta pe pernă fără sprijin, Verin se ridică în picioare şi o lăsă pe sora Albă, slăbită, bând apă. Sau cel puţin, încercând să bea. Dinţii Turannei clănţăniră pe potirul din argint, ceea ce nu era de mirare. Uşa cortului era destul de joasă, aşa că Verin fu nevoită să se aplece ca să îşi scoată capul. Simţi un junghi de oboseală în spate atunci când se aplecă. Nu se temea de femeia care tremura în spatele ei, îmbrăcată într-un veşmânt negru din lână aspră. Verin ţinea scutul strâns, deşi se îndoia că Turanna avea suficientă forţă în picioare în momentul acela ca să o atace pe la spate, chiar dacă i-ar fi trecut prin minte acest gând incredibil. Surorile Albe nu gândeau astfel. De fapt, în starea în care se afla Turanna, era greu de crezut că ea ar fi putut conduce Puterea câteva ceasuri, chiar dacă nu i s-ar fi pus un scut.

Tabăra Aiel se întindea pe dealurile ce ascundeau oraşul

Cairhien. Erau nişte corturi joase, pământii, care umpleau spaţiul dintre cei câţiva copaci care mai erau în apropierea oraşului, în aer pluteau nori subţiri de praf, dar nici praful, nici arşiţa, nici strălucirea unui soare dogoritor nu îi deranjau pe Aieli. În tabără era tot atâta forfotă şi agitaţie cât într-un oraş. Vedea bărbaţi care ciopârţeau vânatul şi peticeau corturile, ascuţeau cuţite şi croiau cizmele moi pe care le purtau cu toţii, femei care găteau deasupra focurilor, coceau, ţeseau la războaie mici de ţesut şi aveau grijă de cei câţiva copii din tabără. Câţiva *gai'shain* în robe albe se mişcau repede de colo-colo, cărând poveri, sau băteau covoarele, ori aveau grijă de caii de povară şi de catâri. Nu existau nici vânzători ambulanţi, nici negustori. Nici căruţe sau trăsuri, desigur. Un oraş? Părea mai degrabă a fi o mie de sate strânse la un loc, deşi bărbaţii erau mult mai mulţi decât femeile şi, exceptând fierarii care făureau nicovale, aproape fiecare bărbat care nu era îmbrăcat în alb era înarmat. La fel, majoritatea femeilor.

Cu siguranţă, erau tot atâţia bărbaţi şi femei cât într-un oraş mare, suficient de mulţi încât să se piardă printre ei câteva prizoniere Aes Sedai, însă Verin zări o femeie în robă neagră înaintând cu paşi apăsaţi, la nu mai mult de patruzeci de metri depărtare, şi chinuindu-se să tragă după ea o grămadă de pietre care îi ajungea până la talie, pe o piele de vacă. Gluga mare îi ascundea faţa, dar nimeni din tabără, în afară de surorile captive, nu purta astfel de robe negre. O Înţeleaptă înainta agale aproape de femeia în robă neagră, strălucind de Putere în timp ce îi ţinea scutul prizonierei, iar două Fecioare o flancau pe soră, folosind nişte beţigaşe cu care o înghionteau atunci când şovăia. Verin se întrebă dacă îi fusese menit să vadă această scenă. În dimineaţa aceea, trecuse pe lângă Coiren Saeldain, care avea o privire sălbatică şi broboane de transpiraţie ce i se prelingeau pe faţă în timp ce era escortată de o Înţeleaptă şi de doi bărbaţi Aiel înalţi. Un coş

mare plin cu nisip îi încovoia spatele pe când urca o pantă, împleticindu-se. Cu o zi înainte, fusese Sarene Nemdahl. O puseseră să mute apa dintr-o găleată de piele într-alta cu căuşul palmelor, o înghiontiseră cu baghetele ca să se mişte mai repede, apoi o îmboldiseră pentru fiecare picătură irosită atunci când vărsa apa pentru că o înghionteau să se mişte mai repede. Sarene se oprise o clipă ca să o întrebe pe Verin motivul, deşi nu se aştepta la un răspuns. Verin nici măcar nu apucase să îi răspundă, deoarece Fecioarele o obligaseră pe Sarene să îşi reia munca inutilă.

Îşi înăbuşi un suspin. În primul rând, nu îi plăcea să vadă că surorile erau tratate astfel, indiferent de motiv sau de nevoie, şi, în al doilea rând, era evident că un număr mare de Înţelepte voiau… Ce? Ca ea să ştie că a fi Aes Sedai nu avea nicio importanţă acolo? Era ridicol. Acest lucru fusese lămurit în urmă cu câteva zile. Poate ca ea să afle că putea sfârşi în roba neagră? Pentru moment, se simţea în siguranţă, dar Înţeleptele ascundeau câteva secrete pe care ea nu reuşise încă să le afle, cel mai mărunt dintre ele referindu-se la cum funcţiona ierarhia lor. Deşi era cel mai mărunt, acesta constituia însăşi esenţa. Uneori, femeile care dăduseră porunci le îndeplineau pe cele primite chiar de la femeile cărora le porunciseră, apoi, mai târziu, situaţia se inversa. Pentru ea, acest lucru nu avea nicio noimă. Însă nimeni nu îi poruncea lui Sorilea, ceea ce o făcea pe Verin să se simtă oarecum în siguranţă.

Nu îşi putu reţine un sentiment de satisfacţie. În dimineaţa aceea, în Palatul Soarelui, Sorilea vrusese să afle ce îi făcea să se ruşineze cel mai mult pe cei din ţinuturile umede. Kiruna şi celelalte surori nu înţelegeau. Nu făceau niciun efort să vadă ce se întâmpla acolo; se temeau poate de ce-ar fi putut afla sau se temeau că noile cunoştinţe le-ar fi pus la încercare legămintele. Ele se străduiau în continuare să justifice de ce aleseseră acea cale, dar Verin

găsise deja motive şi un scop pentru calea pe care o urma. Şi mai avea în geanta ei o listă pe care era pregătită să i-o dea lui Sorilea atunci când vor fi singure. Nu era nevoie să le spună şi celorlalte. Pe unele dintre prizoniere nu le întâlnise niciodată, însă, credea ea, cele mai multe femei de pe listă aveau slăbiciunile pe care le căuta Sorilea. Viaţa urma să devină mult mai grea pentru femeile în negru. Şi, cu puţin noroc, eforturile ei aveau să fie de mare ajutor.

Doi bărbaţi Aiel mătăhăloşi, fiecare ţinând pe umăr câte un topor, stăteau în faţa cortului, părând absorbiţi de un joc cu o sfoară. Ei îşi ridicară de îndată privirile atunci când ea îşi iţi capul prin uşa cortului. Coram se ridică în picioare asemenea unui şarpe care se descolăcea, în ciuda mărimii lui, iar Mendan întârzie doar cât să pună deoparte sfoara. Dacă ea ar fi stat în poziţie verticală, capul ei abia ar fi ajuns la nivelul piepturilor lor. Cu toate acestea, Verin i-ar fi putut răsturna pe amândoi pe spate şi le-ar fi venit de hac. Dacă ar fi îndrăznit. Era tentată, uneori. Bărbaţii erau îndrumătorii ei desemnaţi, îi ofereau protecţie împotriva neînţelegerilor din tabără. Fără îndoială că ei raportau tot ceea ce zicea sau făcea ea. Câteodată, ea ar fi preferat să îl aibă pe Tomas lângă ea. Dar asta doar câteodată. Era mai greu să păstrezi secrete faţă de Străjerul tău decât faţă de străini.

— Te rog, spune-i Colindei că am terminat cu Turanna Norill, îi zise ea lui Coram, şi cere-i să o trimită la mine pe Katerine Alruddin.

Verín voia să se ocupe mai întâi de surorile care nu aveau Străjeri. Bărbatul încuviinţă înainte să se îndepărteze cu paşi mari, fără să scoată un cuvânt. Bărbaţii Aiel nu erau prea civilizaţi.

Mendan se lăsă pe vine, privind-o cu nişte ochi surprinzător de albaştri. Unul dintre ei rămânea acolo, indiferent ce spunea ea. Mendan purta în jurul capului o fâşie de material roşu, cu simbolul străvechi al Aes Sedai.

Asemeni celorlalţi bărbaţi care purtau aşa ceva, la fel ca Fecioarele, el părea că aştepta ca ea să facă o greşeală. Ei bine, nu erau primii şi nici pe departe cei mai periculoşi. Numai că trecuseră şaptezeci şi unu de ani de când ea nu mai făcuse vreo greşeală gravă.

Verín îi zâmbi vag, în mod intenţionat, lui Mendan şi dădu să se retragă în cort, când, brusc, ceva îi atrase atenţia, ţintuind-o locului. Dacă bărbatul Aiel ar fi încercat să-i taie beregata chiar în acel moment, ea nu ar fi observat.

Nu departe de locul în care stătea aplecată în uşa cortului, nouă sau zece femei erau înşirate în genunchi şi învârteau tocilele pe lespedea din piatră a unei mori, asemănătoare cu cea dintr-o fermă izolată. Alte femei aduceau grânele în coşuri şi luau făina brută. Cele nouă sau zece femei care stăteau în genunchi purtau fuste negre şi bluze deschise la culoare, iar părul le era prins cu eşarfe. Una, vizibil mai scundă decât celelalte, singura care avea părut până la talie sau chiar mai lung, nu purta nici măcar un colier sau o brăţară. Femeia îşi ridică ochii şi trăsăturile feţei înroşite de soare i se înăspriră atunci când întâlni privirea lui Verin. Totul dură doar o secundă, înainte ca ea să îşi reia grăbită treaba.

Verín se retrase repede în cort, simţind un nod în stomac. Irgain era din Ajah Verde. Sau, mai degrabă, făcuse parte din această Frăţie a femeilor Aes Sedai, înainte să fie ferecată de Rand al’Thor . Atunci când ţi se punea scut, legătura dintre tine şi Străjer se şubrezea, dar când erai ferecată, ruperea legăturii era la fel de sigură ca moartea. Unul dintre cei doi Străjeri ai lui Irgain căzuse, pare-se, secerat din cauza şocului, iar celălalt murise încercând să ucidă mii de Aieli fără să se ostenească să scape. Mai mult ca sigur şi Irgain îşi dorea să fi murit. Să fi fost ferecată. Verin îşi apăsă pântecul cu ambele mâini. *Nu* îşi va îngădui să se îmbolnăvească. Văzuse lucruri şi mai rele decât o femeie ferecată. Mult mai rele.

— Nu există nicio speranţă, nu-i aşa? murmură Turanna cu o voce gravă, pe când plângea în tăcere, holbându-se în potirul din argint pe care îl ţinea cu mâinile tremurânde, la ceva ce părea îndepărtat şi înfricoşător. Nicio speranţă.

— Există întotdeauna o cale dacă o cauţi, replică Verin, bătând-o uşor pe umăr, absentă. Trebuie să cauţi mereu.

Mintea ei o lua razna, însă niciun gând nu ajungea la Turanna. Doar Lumina ştia că ferecarea lui Irgain o făcea să-şi simtă stomacul de parcă ar fi fost plin cu unsoare râncedă. Şi totuşi, ce căuta femeia la măcinatul grânelor? Şi îmbrăcată ca o femeie Aiel! Oare fusese pusă la muncă doar ca să o vadă Verin?

Ce întrebare idioată; chiar şi cu un *ta'veren* la fel de puternic precum Rand al'Thor, care se afla la doar câţiva kilometri depărtare, ea nu putea crede prea mult în coincidenţe. Oare se înşelase? În cel mai rău caz. Nu putea fi o greşeală gravă. Doar că uneori greşelile mărunte erau la fel de periculoase ca acelea mari. Cât timp ar fi rezistat dacă Sorilea s-ar fi hotărât să o facă să cedeze? O perioadă dureros de scurtă, gândi ea. În unele privinţe, Sorilea era la fel de neîndurătoare ca oricare altă persoană pe care o întâlnise Verin. Nu ar fi ajutat la nimic, indiferent ce ar fi spus ea. Dar trebuia să lase aceste gânduri pentru o altă zi. Era inutil să se îngrijoreze dinainte.

Se lăsă în genunchi şi se strădui să o consoleze pe Turanna, însă nu reuşi. Erau doar nişte cuvinte liniştitoare, care îi păreau şi ei la fel de goale ca Turannei, judecând după privirea tristă a femeii. Doar Turanna putea schimba situaţia în care se afla, iar acest lucru trebuia să vină din interiorul ei. Sora Albă începu să plângă mai tare, fără a scoate însă vreun sunet. Umerii îi tremurau şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Intrarea a doua Înţelepte, însoţite de doi bărbaţi tineri Aiel, care fură nevoiţi să stea încovoiaţi în interiorul cortului, fu o uşurare. Cel puţin pentru Verin. Se ridică în picioare şi făcu o plecăciune, dar niciuna dintre ele

nu părea interesată de ea.

Daviena era o femeie cu ochi verzi şi păr roşcat, iar Losaine avea ochi cenuşii şi păr negru cu reflexii roşiatice, la lumina soarelui. Erau cu un cap mai înalte decât ea şi arătau de parcă primiseră o sarcină ingrată pe care ar fi dorit s-o îndeplinească altcineva. Niciuna dintre ele nu avea suficientă forţă ca să conducă Puterea astfel încât să aibă siguranţa că ar fi ţinut-o de una singură pe Turanna, dar erau legate ca şi când ar fi format un cerc toată viaţa lor, lumina *saidarului* din jurul uneia părând să se amestece cu cea din jurul celeilalte, în ciuda faptului că stăteau depărtate. Verin se strădui să afişeze un zâmbet, ca să nu se încrunte. Unde *învăţaseră* asta? Ea putea pune rămăşag pe tot ce avea că femeile fuseseră iniţiate doar de câteva zile.

Apoi totul se desfăşură uşor şi cu repeziciune. Când bărbaţii, care stăteau încovoiaţi, o ridicară pe Turanna în picioare, aceasta scăpă din mâini potirul din argint. Din fericire pentru ea, era gol. Nu se împotrivi, ceea ce fu o decizie înţeleaptă, având în vedere că oricare dintre bărbaţi o putea sălta în braţe ca pe un sac cu grâne. Cu toate acestea, femeia îşi ţinea gura deschisă, scâncind. Aielii erau nepăsători. Daviena, care controla cercul, preluă scutul, iar Verin eliberă Adevăratul Izvor. Niciuna nu avea suficientă încredere în ea ca să-i îngăduie să ţină *saidarul* fără vreun motiv anume, deşi le jurase supunere oarbă. Niciuna nu părea să observe, însă ar fi făcut-o, cu siguranţă, dacă ea l-ar fi ţinut în continuare. Bărbaţii o săltară pe Turanna, care îşi târa picioarele goale pe covoarele întinse în cort, iar Înţeleptele ieşiră în urma lor. Asta fu tot. Îşi îndepliniseră sarcina în ceea ce o privea pe Turanna.

Expirând profund, Verin se lăsă pe una dintre pernele viu colorate, cu ciucuri. O tavă aurie, din frânghie împletită, zăcea pe covor, lângă ea. După ce turnă conţinutul dintr-o carafă din cositor într-un potir din aur până la apus de

lumină, se simţea de parcă ar fi cărat în spate un cufăr greu vreo treizeci de kilometri. Peste dealuri. Puse potirul pe tavă, apoi îşi scoase de la brâu carneţelul legat cu piele. Aielii nu întârziau prea mult timp să le aducă pe cele pe care le cerea ea. Câteva clipe libere ca să-şi frunzărească însemnările – şi să scrie altele – erau bine-venite.

Nu era nevoie să facă însemnări despre prizoniere, însă apariţia neaşteptată a lui Cadsuane Melaidhrin de acum trei zile îi dădea motive de îngrijorare. *Ce* urmărea, de fapt, Cadsuane? Însoţitoarele ei puteau fi înlăturate, dar Cadsuane însăşi era o legendă, iar dacă te luai după partea veridică a legendei, era extrem de periculoasă. Periculoasă şi imprevizibilă. Verin luă o peniţă din trusa mică de scris, din lemn, pe care o căra oriunde şi se întinse după dopul călimării, aflat în husă. O altă Înţeleaptă intră în cort.

Verín se ridică atât de brusc în picioare, încât scăpă carneţelul din mână. Aeron nu putea conduce deloc Puterea. Cu toate acestea, Verin făcu o plecăciune mai adâncă în faţa femeii cu păr cărunt decât în faţa Davienei şi a lui Losaine. În timp ce făcea plecăciunea, ea dădu drumul rochiei şi îşi întinse mâna după carneţel, însă degetele lui Aeron îl atinseră primele. Verin se îndreptă, privind calmă cum femeia mai înaltă răsfoia paginile.

O privire albastră precum cerul se intersectă cu privirea ei. Un cer de iarnă.

— Desene frumoase şi multe informaţii despre plante şi flori, zise Aeron pe un ton rece. Nu văd nimic legat de întrebările pe care ai fost trimisă să le pui.

Mai degrabă îi împinse carneţelul decât i-l întinse.

— Mulţumesc, Înţeleaptă, rosti smerită Verin, punându-şi carneţelul la spate, în brâu, apoi mai făcu o plecăciune, ca măsură de precauţie, la fel de adâncă precum prima. Am obiceiul să notez tot ce văd.

Într-o bună zi, va trebui să transcrie limbajul codat pe care îl folosea în carneţelele ei – strânse de-o viaţă şi

adăpostite în dulapurile şi cuierele din odăile ei ce se aflau deasupra bibliotecii din Turnul Alb – într-o bună zi, dar nădăjduia că nu prea curând.

— Cât despre… ăăă… prizoniere, până acum toate au spus propriile versiuni ale aceleiaşi poveşti. *Car'a'carn* urma să fie găzduit în Turn până la Ultima Bătălie. Tratatamentul aspru de la început… ăăă… a fost pentru că a încercat să scape. Însă ştiai deja asta, desigur. Fii fără teamă; sunt convinsă că voi afla mai multe.

Spunea adevărul chiar dacă nu tot adevărul. Văzuse prea multe surori preferând să-şi piardă viaţa decât să rişte să le trimită pe celelalte în mormânt fără un motiv întemeiat. Dar nu ştia ce ar putea cauza acel risc. Felul în care fusese răpit tânărul al'Thor, de către o solie ce ar fi trebuit să ducă tratative cu el, îi înfuriase atât de mult pe Aieli, că ajunseseră pe punctul de a comite o crimă, şi totuşi, ceea ce ea numea „tratament aspru” abia dacă îi mânia, din câte îşi dădea ea seama.

Brăţările din aur şi fildeş zăngăniră încet când Aeron îşi aranjă şalul negru. Ea îşi coborî privirea, ca şi când ar fi încercat să îi citească gândurile lui Verin. Aeron era apreciată printre Înţelepte şi, deşi Verin văzuse cum un zâmbet cald şi destins îi încreţea uneori obrajii măslinii, acesta nu fusese niciodată oferit vreunei Aes Sedai. „Nu am bănuit vreodată că vei fi cea care va da greş, îi zisese ea lui Verin, pe un ton oarecum suspicios. Restul a rămas oarecum nelămurit. Aes Sedai nu au pic de onoare. Dă-mi un motiv de bănuială şi am să te lovesc cu mâinile goale până vei cădea din picioare. Dă-mi două motive şi-am să te leg de stâlp, lăsându-te pradă vulturilor şi furnicilor”. Verin îşi ridică privirea spre ea, clipind şi încercând să pară deschisă şi smerită; nu trebuia să uite să fie smerită. Docilă şi supusă. Nu îi era teamă. În vremea ei, Verin înfruntase priviri mai aspre, atât din partea femeilor, cât şi din partea bărbaţilor, în care nu citise atâta remuşcare pentru că

voiau să-i curme viaţa, cum citea în ochii lui Aeron. Se străduise din greu să-i convingă s-o lase să pună acele întrebări. Nu îşi permitea să irosească această străduinţă. Ce bine ar fi dacă feţele Aielilor ar trăda mai mult din ceea ce gândesc.

Brusc, îşi dădu seama că nu mai erau singure în cort. Două Fecioare cu părul bălai intraseră, aducând cu ele o femeie în robă neagră, cu o palmă mai scundă decât ele. O ţineau pe jumătate în picioare. Într-o parte se afla Tialin, o roşcată deşirată, care afişa o expresie aspră în spatele luminii *saidarului,* scutul împotriva prizonierei în robă neagră. Părul celeilalte surori atârna până la umeri, cârlionţi îmbibaţi de sudoare şi şuviţe desprinse şi lipite de faţă, atât de năclăioase, încât Verin nu o recunoscu la prima vedere. Pometţi înalţi, nas puţin coroiat şi ochi căprui, uşor migdalaţi… Era Beldeine. Beldeine Nyram. Ea o instruise pe fată pentru o bucată de timp în perioada de noviciat.

— Dacă mi-e permis să întreb, zise ea cu grijă, de ce a fost adusă? Am trimis după alta.

Beldeine nu avea Străjer, deşi era din frăţia Verde – primise şalul doar în urmă cu trei ani, iar surorile din Ajah Verde erau pretenţioase când venea vorba despre prima lor aleasă. Dacă începeau să aducă pe cine alegeau ei, următoarea putea avea doi sau trei Străjeri. Verin se simţea în stare să se ocupe de încă două în acea zi, dar nu şi dacă vreuna dintre ele avea un Străjer. Se îndoia că ar mai fi primit o a doua şansă.

— Katerine Alruddin a evadat azi-noapte, zise Tialin, aproape scuipând, iar Verin oftă.

— Aţi lăsat-o *să evadeze*? izbucni ea, fără să se gândească.

Oboseala nu era o scuză, însă cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să le poată opri.

— Cum aţi putut fi atât de necugetate? E Roşie! Şi nu e nici laşă, nici slabă în Putere! *Car'a'carn* ar putea fi în

pericol! De ce nu ni s-a adus la cunoştinţă asta atunci când s-a întâmplat?

— S-a aflat abia azi-dimineaţă, mârâi una dintre Fecioare, cu ochii ca două safire şlefuite. O Înţeleaptă şi doi *Cor Darei*, din gruparea războinică Aiel, au fost otrăviţi, iar *gai'shainul* care le-a adus băuturile a fost găsit cu gâtul tăiat.

Aeron o privi cu răceală pe Fecioară, ridicând o sprânceană.

— Ea a vorbit cu tine, Carahuin?

Deodată, ambele Fecioare deveniră preocupate să o ţină pe Beldeine în picioare. Aeron abia dacă îi aruncă o privire lui Tialin şi Înţeleapta roşcată îşi coborî ochii. Verin fu următoarea ţintă a acestor „atenţii".

— Grija ta pentru Rand al'Thor îţi face... cinste, spuse Aeron îmbufnată. Va fi păzit. Nu e nevoie să ştii mai mult. Sau prea mult.

Brusc, tonul ei se înăspri şi adăugă:

— Ucenicele nu li se adresează pe un astfel de ton Înţeleptelor, Verin Mathwin *Aes Sedai*.

Ultimele cuvinte fură însoţite de un rânjet.

Înăbuşindu-şi un oftat, Verin făcu încă o plecăciune adâncă, o parte din ea dorindu-şi să fi fost la fel de zveltă cum fusese atunci când sosise la Turnul Alb. Nu era făcută pentru plecăciuni şi reverenţe.

— Iartă-mă, Înţeleaptă, zise ea, smerită.

Evadase! Pentru ea, era clar, chiar dacă nu şi pentru Aieli.

— Frica m-a făcut să mă pierd cu firea.

Din păcate, nu ştia că sora Katerine avusese un accident mortal.

— Mă voi strădui să fiu mai atentă pe viitor.

Nici măcar o clipire din gene nu lăsa să se vadă dacă Aeron acceptase scuza.

— Pot să preiau eu scutul ei, Înţeleaptă?

Aeron încuviinţă fără să se uite la Tialin, iar Verin îmbrăţişă repede Izvorul, preluând scutul pe care îl eliberă Tialin. Nu contenea să se minuneze că femeile care nu puteau conduce Puterea le dădeau cu atâta uşurinţă ordine celor care puteau.

Tialin nu era mai slabă în Putere decât Verin. Cu toate acestea, ea o privea pe Aeron cu aproape tot atâta umilinţă ca toate celelalte Fecioare, iar când acestea ieşiră în grabă din cort la un gest al mâinii lui Aeron, lăsând-o pe Beldeine să se clatine pe loc, Tialin rămase cu un pas în spate.

Dar Aeron nu plecă, nu imediat.

— Nu-i vei vorbi lui *Car'a'carn* despre Katerine Alruddin, preciză ea. Are destule pe cap ca să-şi mai facă griji în privinţa unor fleacuri.

— Nu-i voi spune nimic despre ea, consimţi repede Verin.

Fleacuri? O Roşie care avea puterea surorii Katerine nu era un fleac. Asta trebuia notat. Se impunea un moment de gândire.

— Ai grijă să-ţi ţii gura, Verin Mathwin, altminteri o vei folosi la urlat.

Cum nu putea replica, Verin încercă să pară smerită şi supusă, făcând o altă reverenţă. O dureau genunchii.

De îndată ce Aeron plecă, Verin îşi îngădui să răsufle uşurată. Se temuse că Aeron avea să stea. Ca să rămână singură cu prizonierele depusese cam tot atâta efort ca atunci când le convinsese pe Sorilea şi pe Amys că surorile trebuiau interogate şi de către cineva din interiorul Turnului Alb. Dacă vor afla că fuseseră îndrumate să ia acea decizie… Era o grijă pentru o altă zi. Părea să adune griji după griji.

— Este destulă apă ca să te speli măcar pe faţă şi pe mâini, îi spuse ea cu blândeţe lui Beldeine. Şi, dacă vei dori, te voi Tămădui.

Fiecare soră pe care o interogase avusese cel puţin câteva vânătăi. Aielii nu le băteau pe prizoniere decât dacă

vărsau apa sau se sustrăgeau de la vreo sarcină – cele mai grele cuvinte de sfidare fiind întâmpinate doar cu un râs batjocoritor, poate nici atât –, dar femeile în robe negre erau mânate precum animalele, cu un ghiont, ca să înainteze sau să se întoarcă, ori să se oprească, şi cu o lovitură mai zdravănă dacă nu reacţionau suficient de repede. Tămăduirea uşura şi ea unele lucruri.

Murdară, transpirată, legănându-se asemenea unei trestii în bătaia vântului, Beldeine îşi ţuguie buzele şi replică aproape scuipând:

— Mai bine sângerez până mor decât să fiu Tămăduită de tine! Poate ar fi trebuit să mă aştept să te văd ploconindu-te în faţa acestor sălbăticiuni, însă n-am crezut vreodată că vei dezvălui secretele Turnului! Asta înseamnă trădare, Verin! Răzvrătire! Bănuiesc că dacă asta nu te-a împiedicat, nu te va împiedica nimic! mormăi dispreţuitoare femeia. Ce altceva le-aţi mai învăţat tu şi celelalte pe lângă legare?

Verín plescăi iritată, fără să se obosească să o pună pe tânără la punct. O durea grumazul de cât privise în sus la Aeili – că veni vorba, până şi Beldeine era mai înaltă cu o palmă sau două decât ea –, genunchii o dureau de la atâtea reverenţe şi prea multe femei îi arătaseră dispreţ şi o priviseră cu trufie în ziua aceea. Nimeni nu ştia mai bine decât o Aes Sedai că o soră trebuia să poarte mai multe măşti. Nu puteai să-i intimidezi mereu pe oameni sau să-i ciomăgeşti. Şi-apoi, era mult mai bine să te comporţi ca o novice decât să fii pedepsită ca una, mai ales atunci când n-aveai de îndurat decât durere şi umilinţă. În cele din urmă, până şi Kiruna trebuia să înţeleagă asta.

— Ia loc până nu cazi, zise ea, alegându-şi cuvintele. Dă-mi voie să ghicesc ce-ai făcut azi. După cât eşti de murdară, aş zice c-ai săpat o groapă. Cu mâinile goale sau te-au lăsat să foloseşti o lingură? Când vor hotărî că ai terminat, te vor pune s-o umpli la loc, să ştii. Ia să vedem. Fiecare părticică a trupului tău este murdară, dar roba este

curată, deci bănuiesc că te-au pus să sapi în pielea goală. Eşti sigură că nu-ţi doreşti Tămăduirea? Arsurile de soare pot fi dureroase.

Verín umplu un alt potir cu apă şi îl trimise în partea cealaltă a cortului pe un fir de Aer, ca să plutească în faţa lui Beldeine.

— Cred că ai gâtlejul uscat.

O clipă, tânăra Verde se uită şovăielnic la potir, apoi picioarele îi cedară brusc şi se prăbuşi pe o pernă, râzând amar.

— Mă *udă* des… spuse ea şi râse din nou, însă Verin nu înţelese gluma. Cât vreau eu, atâta vreme cât înghit toată apa.

Tăcu, studiind-o furioasă pe Verin, pe urmă continuă cu vocea sugrumată:

— Rochia aceea îţi vine bine. Pe-a mea au ars-o; i-am văzut. Mi-au furat tot, în afară de ăsta, preciză ea şi atinse inelul cu Marele Şarpe de pe degetul arătător stâng. Aurul străluci prin noroi. Bănuiesc că n-au avut curaj să mi-l ia. Ştiu ce încearcă să facă, Verin, dar nu vor reuşi. Nici cu mine, nici cu celelalte!

Femeia era în continuare precaută. Verin aşeză potirul pe covorul înflorat, lângă Beldeine, apoi şi-l luă pe-al ei şi bău înainte să vorbească.

— Ei bine, ce încearcă să facă?

De astă dată, râsul celeilalte femei fu nervos, însă şi aspru.

— Să ne dezbine, şi ştii asta! Să ne facă să îi jurăm credinţă lui al'Thor, aşa cum ai făcut-o tu. Of, Verin, cum ai putut? Ai jurat supunere oarbă! Ba, mai rău, unui *bărbat, lui*! Chiar dacă te-ai hotărât să te răzvrăteşti împotriva Supremei Înscăunate Amyrlin, împotriva Turnului Alb…

Pentru ea cele două sintagme păreau să însemne acelaşi lucru.

— …Cum ai putut face *asta*?

Pentru o clipă, Verin se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine ca femeile captive în tabăra Aielilor să fi fost capturate aşa cum fusese ea, ca o aşchie din lemn în vârtejul creat de *ta'veren*-ul lui Rand al'Thor . Cuvintele îi ieşiră din gură înainte de a prinde formă în mintea ei. Nu erau cuvinte pe care nu le-ar fi rostit vreodată – nu în felul acesta te afecta un *ta'veren* –, ci cuvinte pe care le-ar fi rostit o singură dată într-o mie sau zece mii de asemenea împrejurări. Se discutase îndelung şi cu înflăcărare dacă jurămintele rostite astfel trebuiau respectate; iar aceste discuţii continuau încă. Era mai bine aşa. Reflectând la toate acestea, pipăia absentă în punga de la brâu o broşă micuţă, cu o piatră translucidă bătută în ceea ce părea a fi un crin cu multe petale. Deşi nu o purta niciodată, o ţinea mereu la îndemână de aproape cincizeci de ani.

— Eşti *da'tsang*, Beldeine. Trebuie să fi aflat asta.

Nu avea nevoie de încuviinţarea scurtă a lui Beldeine. A-i spune unei dispreţuite că aparţinea legii Aiel era ca şi când ai pronunţa o sentinţă. Asta ştia şi ea, dar cam atât.

— Hainele tale şi tot ce putea fi ars au fost aruncate pe foc, pentru că niciun Aiel nu vrea să aibă ceva ce a aparţinut cândva unei *da'tsang*. Celelalte lucruri au fost sfărâmate în bucăţi sau zdrobite, chiar şi bijuteriile pe care le-ai avut cu tine, şi îngropate într-o groapă săpată pentru o hazna.

— Calul…? Calul meu? întrebă agitată Beldeine.

— Nu ţi-au omorât caii, dar nu ştiu unde este al tău.

Probabil că îl călărea vreun orăşean sau fusese dat unui *asha'man*. Dacă i-ar spune asta, putea face mai mult rău. Verin părea să ştie că Beldeine se număra printre acele tinere care îndrăgeau caii.

— Ţi-au lăsat inelul ca să-ţi reamintească cine eşti şi să te ruşinezi şi mai tare. Nu ştiu dacă ţi-ar îngădui să-i juri supunere oarbă lui Rand al'Thor chiar dacă i-ai implora. Ar trebui să faci ceva nemaipomenit, cred.

— N-am s-o fac! Niciodată!

Beldeine nu părea să creadă ce spune, iar umerii îi erau lăsaţi, a deznădejde. Era zdruncinată, însă nu suficient.

Verin afişă un zâmbet cald. Cândva, un individ îi spusese că zâmbetul ei îl ducea cu gândul la mama lui dragă. Spera să nu fi minţit. Puţin mai târziu, el încercase să-i înfigă pumnalul în coaste, dar ultimul lucru pe care îl văzuse fusese zâmbetul ei.

— Nu găsesc un motiv pentru care ai face-o. Nu, mă tem că te aşteaptă doar o muncă inutilă. Pentru ei, asta este ruşinos. De-a dreptul ruşinos. Fireşte, dacă îşi vor da seama că nu vezi lucrurile la fel… Probabil că nu ţi-a plăcut să sapi dezbrăcată, chiar dacă te-au păzit Fecioarele, însă gândeşte-te cum ar fi să stai aşa într-un cort plin cu bărbaţi?

Beldeine tresări. Verin continuă să pălăvrăgească; pălăvrăgeala devenise pentru ea un soi de înzestrare.

— Te vor pune doar să stai acolo. *Da'tsangilor* nu le este îngăduit să facă ceva folositor decât dacă e mare nevoie, iar un bărbat Aiel ar înhăţa un stârv putrezit imediat ce… Nu-i un gând prea plăcut, nu-i aşa? În orice caz, la asta trebuie să te aştepţi. Ştiu că vei rezista cât vei putea de mult, deşi nu prea sunt sigură că ai avea la ce să rezişti. Nu vor încerca să scoată informaţii de la tine şi nici nu se vor comporta aşa cum o fac, de obicei, oamenii cu prizonierii. Dar nu îţi vor da drumul până când nu se vor asigura că nu ţi-a mai rămas decât ruşinea. Nici de-ar fi să aştepte cât toată viaţa ta.

Beldeine îşi mişcă buzele în tăcere, dar mai bine ar fi rostit cuvintele. „Toată viaţa”. Făcu o grimasă şi se foi stânjenită pe pernă. Din cauza arsurilor provocate de soare, sau a vânătăilor, ori, pur şi simplu, din cauză că nu era învăţată cu munca.

— Vom fi salvate, zise ea într-un final. Amyrlin nu ne va lăsa de izbelişte… Vom *fi* salvate!

Înşfăcând potirul din argint de lângă ea, Beldeine îşi dădu capul pe spate şi bău până când îl goli, apoi îl întinse, cerând apă. Verin făcu să plutească vasul din cositor înspre ea şi îl puse jos, aşa încât tânăra femeie să îşi toarne singură apă.

— Sau veţi evada? întrebă Verin, în timp ce mâinile murdare ale lui Beldeine se repeziră spre potir, aşa încât apa curse pe margini. Serios, acum. Aveţi la fel de multe şanse cu asta ca şi cu salvatul. Sunteţi înconjurate de o oaste de Aieli. Şi, din câte se pare, al'Thor poate chema câteva sute de *asha'mani* oricând doreşte, ca să vă vâneze.

Cealaltă femeie se cutremură la auzul acestor cuvinte, iar Verin fu cât pe ce să se înfioare. Acel dezastru trebuia oprit înainte să înceapă.

— Nu, mă tem că va trebui să te descurci singură, cumva. Să iei lucrurile aşa cum sunt. Eşti pe cont propriu în treaba asta. Ştiu că nu te lasă să vorbeşti cu celelalte. Vei fi singură, zise ea oftând.

Doi ochi mari se holbau la ea ca la o viperă.

— Nu e nevoie să înrăutăţeşti situaţia. Lasă-mă să te Tămăduiesc.

Nici nu aşteptă ca femeia să încuviinţeze, că Verin îngenunche lângă ea şi îşi aşeză mâinile pe capul său. Tânăra era aproape pregătită. Deschizându-se pentru mai mult *saidar*, Verin începu să ţeasă firele Tămăduirii, iar sora Verde gâfâi şi tremură. Potirul pe jumătate plin îi căzu din mâini şi, braţul fiind cuprins de spasme, răsturnă carafa într-o parte. În acel moment, *era* pregătită.

În clipele de confuzie ce puneau stăpânire pe oricine după Tămăduire, în vreme ce Beldeine clipea încontinuu şi încerca să îşi revină, Verin se deschise mai mult prin *angreal*-ul în formă de floare sculptată pe care îl avea în punga de la brâu. Nu era un *angreal* foarte puternic, însă era suficient, iar ea avea nevoie de toată Puterea pe care i-o oferea pentru asta. Firele pe care le împletea nu aveau

nicio asemănare cu Tămăduirea. Spiritul predomina de departe, dar existau Vânt şi Apă, Foc şi Pământ, ultimele creându-i unele dificultăţi. Până şi jurubiţele Spiritului trebuiau despărţite la nesfârşit şi aşezate cu iscusinţă, astfel încât să îl pună în încurcătură până şi pe un ţesător de covoare frumos lucrate. Chiar dacă o Înţeleaptă şi-ar fi vârât capul în cort, era puţin probabil să deţină rara înzestrare necesară pentru a-şi da seama ce făcea Verin. Putea face faţă tuturor greutăţilor, chiar şi unora dureroase, orice în afară de a fi demascată.

— Ce…? întrebă Beldeine somnoroasă.

Capul i s-ar fi bălăngănit dacă nu i l-ar fi ţinut Verin, iar ochii îi erau pe jumătate închişi.

— Ce faci…? Ce se întâmplă?

— Nimic care să-ţi facă rău, îi răspunse Verin pe un ton liniştitor.

Femeia putea muri într-un an sau peste zece din cauza ei, însă urzeala nu o va răni.

— Îţi garantez că treaba asta este suficient de sigură cât să fie folosită pe un copilaş.

Depindea, fireşte, în ce scop o foloseai.

Verín trebuia să aşeze firele unul câte unul şi vorbitul părea mai degrabă să o ajute decât să o încurce. Tăcerea prelungită ar fi dat de bănuit dacă gărzile şi-ar fi ciulit urechile. Privea des spre clapetele cortului ce atârnau. Îşi dorea să afle nişte răspunsuri pe care nu era dornică să le împărtăşească, răspunsuri pe care niciuna dintre femeile interogate nu i le-ar fi dat de bunăvoie. Unul dintre efectele acestei urzeli, care apărea imediat, era să dezlege limba şi să deschidă mintea la fel de bine ca orice altă plantă.

— Băiatul acela, al’Thor, pare să creadă că are susţinătoare şi în interiorul Turnului Alb, Beldeine, continuă ea în şoaptă, în secret, fireşte; cred că ele există.

Dacă un bărbat şi-ar fi lipit urechea de pânza cortului, ar fi auzit doar că vorbeau.

— Spune-mi tot ce ştii despre ele.

— Susţinătoare? murmură Beldeine, chinuindu-se să se încrunte, fără să reuşească, apoi începu să se agite, deşi era prea mult spus, imperceptibil şi stângaci. Ale lui? Printre surori? Nu se poate. Cu excepţia acelora dintre voi care… Cum ai putut, Verin? De ce nu te-ai împotrivit?

Verin *plescăi* iritată. Nu din cauza sugestiei necugetate cum că ar fi trebuit să se împotrivească unui *ta'veren*. Băiatul părea atât de sigur pe el şi se întreba de ce. Continuă să vorbească în şoaptă:

— Nu ai nicio bănuială, Beldeine? N-ai auzit niciun zvon înainte să pleci din Tar Valon? Nicio vorbă şoptită? Pe nimeni care ar încerca să îl abordeze în alt mod? Spune-mi!

— Pe nimeni. Cine ar putea…? Nimeni n-ar… Am admirat-o atât de mult pe Kiruna.

Se simţea o urmă de regret în vocea adormită a lui Beldeine, iar lacrimile care îi şiroiau lăsau dâre pe obrajii-i murdari. Doar mâinile lui Verin o ţineau dreaptă.

Verin continua să aşeze firele urzelii, aruncându-şi mereu ochii de la lucrarea ei la uşa cortului şi înapoi. I se părea că asuda şi ea puţin. Sorilea putea hotărî că avea nevoie de ajutor cu interogatoriul. Ar putea aduce o soră din Palatul Soarelui. Dacă vreuna dintre surori ar fi aflat ce făcea, ar fi ferecat-o.

— Aşadar, aveai de gând să i-l duci Elaidei proaspăt spălat şi cuminţit, zise ea puţin mai tare.

Tăcerea durase prea mult. Nu voia ca bărbaţii Aiel mătăhăloşi care stăteau în faţa cortului să raporteze că ea vorbea în şoaptă cu prizonierele.

— Nu m-am putut… opune… deciziei Galinei. Ea conducea… la comanda Supremei Amyrlin.

Beldeine se foi din nou, slăbită. Vocea îi era în continuare adormită, dar în ea se simţea agitaţia.

— Trebuia… forţat… să se supună! Să fie obligat! Dacă n-ar fi fost… tratat cu atâta asprime. Trebuia… interogat. Au

greşit.

Verín pufni. Greşit? Dezastruos, mai degrabă. Un dezastru de la bun început. Din acel moment, bărbatul se uita la orice Aes Sedai aşa cum o făcea şi Aeron. Şi dacă ar fi reuşit să-l care până în Tar Valon? Un *ta'veren* ca Rand al'Thor chiar în Turnul Alb? Era o perspectivă care ar fi făcut chiar şi pietrele să tremure. „Dezastru” era un cuvânt prea blând pentru ce ar fi urmat. Preţul plătit la fântânile din Dumai a fost suficient de mic ca să evite asta.

Continuă să pună întrebări aşa încât s-o poată auzi oricine ar fi ascultat de afară. Punea întrebări ale căror răspunsuri le cunoştea deja şi le evita pe acelea la care era periculos să primească răspuns. Acorda prea puţină atenţie cuvintelor ce îi ieşeau pe gură sau răspunsurilor pe care i le dădea Beldeine. Se concentra mai mult asupra urzelii.

Multe lucruri îi stârniseră interesul de-a lungul anilor şi nu erau toate neapărat încuviinţate de Turn. Aproape fiecare sălbăticiune care venea la Turnul Alb după pregătire – atât adevăratele sălbăticiuni, care începuseră să înveţe de unele singure, cât şi fetele ce abia se deprinseseră să îmbrăţişeze Izvorul, deoarece scânteia născută în ele se aprinsese prea repede; pentru unele surori, nu exista nicio diferenţă – inventase cel puţin un truc, iar acele trucuri se încadrau aproape inevitabil într-una dintre cele două categorii. Fie era o cale prin care să asculţi conversaţia altor oameni, fie una prin care să îi faci pe oameni să acţioneze după voia ta.

Turnului nu îi păsa prea mult de primul truc. Până şi o sălbăticiune care învăţase să deţină controlul afla repede că, atâta vreme cât purta albul de novice, nu avea voie să atingă *saidarul* fără ca o soră sau una dintre Alese să nu-i sufle în ceafă. Din această cauză, şansele să tragi cu urechea erau foarte reduse. Celălalt truc însă părea prea înrudit cu Constrângerea, care era interzisă. În fond, era doar o cale prin care îl putea convinge pe tatăl ei să-i cumpere rochiile şi zorzoanele pe care acesta nu voia să i le

cumpere sau să o convingă pe mama ei să îi accepte pe tinerii pe care, altminteri, i-ar fi izgonit, sau aşa ceva, dar Turnul anulase acest truc într-un mod eficient. Multe fete şi femei cu care vorbise Verin de-a lungul anilor nu reuşeau să ţească urzelile, darămite să le folosească, şi multe dintre ele nici măcar nu îşi mai aminteau cum să le facă. Din fragmente, bucăţi şi rămăşiţe de urzeli aproape uitate, create de fete nepregătite pentru scopuri foarte limitate, Verin reconstruise ceva ce Turnul interzisese încă de când apăruse. La început, fusese doar o simplă curiozitate a ei. „Curiozitatea, îşi zise ea, batjocoritor, lucrând la urzeala lui Beldeine, m-a făcut să îmi doresc să aflu mai multe”. Ulterior, aceasta se dovedise utilă.

— Bănuiesc că Elaida a vrut să-l ţină pe jos, într-o celulă, spuse ea, ca să deschidă o conversaţie.

Celulele cu gratii încastrate în zid erau destinate bărbaţilor care puteau conduce Puterea, iniţiatelor din Turn aflate în arest, sălbăticiunilor ce pretindeau a fi Aes Sedai şi oricui trebuia să fie închis şi împiedicat să îmbrăţişeze Izvorul.

— Nu e un loc confortabil pentru Dragonul Renăscut. N-are pic de intimitate. Crezi că el este Dragonul Renăscut, Beldeine?

De astă dată, ea tăcu ca să asculte.

— Da, şuieră Beldeine prelung, pe urmă îşi întoarse privirea înspăimântată spre Verin. Da... dar trebuie... ţinut... în siguranţă. Lumea... trebuie... să fie sigură... pentru el.

Interesant! Toate spuseseră că lumea trebuia să fie sigură pentru el, iar unele credeau el avea nevoie şi de protecţie. Cele care afirmaseră acest lucru o luaseră prin surprindere.

În ochii lui Verin, urzeala pe care o făcuse semăna cu o încâlceală întâmplătoare de fire transparente ce străluceau slab, toate strânse în jurul capului lui Beldeine, cu patru fire

de Spirit ieşind din ghem. Ea trase de două dintre ele ce erau îndreptate în sensuri opuse şi încâlceala se desfăcu uşor, căpătând cât de cât o formă ordonată. Beldeine făcu brusc ochii mari şi privi în gol.

Verin îi dădu instrucţiuni cu o voce fermă şi joasă. Erau mai degrabă sugestii, deşi ea le rostise ca pe nişte porunci. Beldeine va trebui să-şi găsească propriile motive ca să se supună; dacă n-o făcea, atunci toate aceste eforturi fuseseră în van.

Rostind ultimele cuvinte, Verin trase de celelalte două fire de Spirit şi încâlceala se desfăcu şi mai tare, învăluind capul lui Bedeleine. De astă dată însă, încâlceala se transformă în ceva ce părea a fi un tipar mai bine definit şi mai complex decât cea mai complicată dantelă. Acele fire care străluceau slab se contopiră în ea, dispărură. Sora îşi dădu ochii peste cap şi începu să se zbată.

Verín o ţinea cu blândeţe, dar Beldeine îşi bălăbănea capul într-o parte şi-n alta şi lovea cu călcâiele în covor. Doar o înzestrare ar fi arătat că se întâmplase ceva, dar nici măcar aceasta nu ar fi identificat urzeala. Verin verificase cu mare grijă asta înainte şi era sigură că taina urzelii nu va fi dată în vileag, şi că Bedeleine nu-şi va aminti nimic, fiindcă nimeni nu era mai priceput ca ea la Răscolire, una dintre cele două urzeli ce implică Puterea Supremă şi care se manifestă la oameni ca înzestrare.

Fireşte, aceasta nu era adevărata Constrângere, aşa cum o descriau cărţile vechi. Urzeala se ţesea foarte încet, fiind atât de încâlcită, apoi mai era nevoie de un motiv. Ar fi ajutat dacă persoana asupra căreia se ţesea urzeala era fost vulnerabilă emoţional, însă încrederea era absolut esenţială. Nu era bine ca persoana aceea să fie luată prin surprindere, dacă era vorba de cineva suspicios. Acest lucru făcea ca urzeala să-şi piardă din forţă, mai ales în cazul bărbaţilor; erau *foarte* puţini acei bărbaţi nesuspicioşi în preajma Aes Sedai.

Lăsând deoparte lipsa de încredere, din nefericire, bărbaţii erau nişte subiecţi foarte răi. Nu înţelegea de ce. Aproape toate urzelile acelor fete fuseseră menite pentru taţii lor sau pentru alţi bărbaţi. Orice om cu o personalitate puternică ar putea începe să-şi pună întrebări legate de propriile acţiuni – sau chiar să uite că le făcuse, ceea ce ducea la alte probleme –, dar bărbaţii erau mai predispuşi la asta. Mult mai predispuşi. Poate o fi fost din cauza suspiciunii. Odată, un bărbat îşi amintise de urzeala ţesută în jurul lui, ba chiar de instrucţiunile pe care i le dăduse. Ce bătăi de cap avusese din cauza *asta*! Nu voia să rişte din nou.

În cele din urmă, convulsiile lui Beldeine se diminuară, pe urmă încetară. Îşi duse mâna murdară la cap.

— Ce…? Ce s-a întâmplat? întrebă ea în şoaptă. Am leşinat?

Deloc surprinzător, uitarea era unul dintre efectele fireşti ale urzelii. La urma urmei, un tată nu trebui să ştie că ai reuşit cumva să-l faci să-ţi cumpere acea rochie scumpă.

— Este foarte cald, zise Verin, ajutând-o să se ridice din nou în picioare. Chiar şi eu am ameţit o dată sau de două ori azi.

Din cauza oboselii, nu a căldurii. Mânuirea unei cantităţi mari de *saidar* te storcea de puteri, mai ales atunci când l-ai întrebuinţat deja de patru ori într-o zi. *Angrealul* nu te ajuta să te refaci odată ce încetai să-l utilizezi. I-ar fi fost de folos un sprijin.

— Cred că ajunge. Dacă vei leşina, poate îţi vor da să faci ceva la umbră.

Această perspectivă nu păru să o înveselească deloc pe Beldeine.

Frecându-şi şalele, Verin scoase capul din cort să vadă ce e afară. Coram şi Mendan se opriră din nou din jocul lor cu sfoara. Niciunul nu dădea semne că ar fi ascultat, însă nu putea băga mâna în foc. Le spuse că terminase cu Beldeine

şi, după o clipă de gândire, adăugă că avea nevoie de o altă carafa cu apă, deoarece Beldeine o răsturnase pe a ei. Amândoi se întunecară la faţă. Aveau să-i spună asta Înţeleptei care va veni după Beldeine. Asta o va ajuta să ia o decizie.

Deşi soarele mai avea cale lungă până să apună, durerea de spate o făcu să se oprească. Se mai putea ocupa de încă o soră, dar dacă o făcea, dimineaţa aveau s-o doară toţi muşchii. Ochii îi căzură pe Irgain, care se afla împreună cu femeile ce cărau coşurile la moară. Cum ar fi fost viaţa ei dacă nu ar fi fost atât de curioasă, se întrebă Verin. În primul rând, s-ar fi măritat cu Eadwin şi ar fi rămas în Far Madding în loc să meargă la Turnul Alb. În al doilea rând, ar fi fost de mult moartă, la fel copiii pe care nu îi avusese niciodată, chiar şi nepoţii ei.

Oftând, se întoarse spre Coram.

— După ce se întoarce Mendan, du-te şi spune-i Colindei că aş vrea s-o văd pe Irgain Fatamed.

Durerea pe care o va simţi a doua zi în toţi muşchii va fi o mică pedeapsă pentru suferinţa pe care o va îndura Beldeine din cauza apei vărsate, dar nu acesta era motivul pentru care o pârâse, nici măcar din curiozitate. Avea o sarcină de îndeplinit. Trebuia să-l ţină cumva în viaţă pe tânărul Rand până când îi venea timpul să moară.

Încăperea s-ar ar fi putut afla într-un palat mare, doar că nu avea nici ferestre, nici uşi. Focul din şemineul de marmură nu răspândea căldură, iar flăcările nu mistuiau buştenii. Bărbatului care şedea la o masă cu picioare aurite, aşezată în mijlocul unui covor cu fire strălucitoare de aur şi argint, puţin îi păsa de capcanele acelei Vârste. Erau necesare pentru a impresiona şi-atât. El, de unul singur, era îndeajuns ca să îl intimideze chiar şi pe cel mai orgolios. Îşi spunea Moridin şi, cu siguranţă, nimeni nu fusese vreodată

mai îndreptăţit să-şi spună „Moartea”.

Din când în când, mângâia unul dintre cele două dispozitive numite capcane ale minţii sau, în Limba Străveche, *cour’souvra*, ce îi atârnau la grumaz, prinse de nişte fire simple din mătase. La atingerea lui, cristalul roşu-sângeriu al dispozitivului *cour’souvra* pulsă, vârtejurile mişcându-se spre adâncuri nesfârşite asemenea bătăilor inimii. Bărbatul se concentra la jocul de table din faţa lui, treizeci şi trei de piese roşii şi treizeci şi trei de piese verzi aranjate pe o suprafaţă de joc de treisprezece căsuţe pe treisprezece. O reconstituire a primelor versiuni ale unui joc cunoscut. Cea mai importantă piesă, Pescarul, alb-negru la fel ca suprafaţa de joc, aştepta în continuare pe poziţia de început, în căsuţa din mijloc. *Sha’rah* era un joc complex, cu mult mai vechi decât Războiul Puterii, o gintă a Vârstei Legendelor. *Sha’rah*, *tcheran* şi *no’ri* erau variante ale aceluiaşi joc, iar o altă versiune era denumită simplu „pietrele”. Fiecare avea adepţi care susţineau că variantele jocului înglobau toate subtilităţile vieţii, dar Moridin preferase întotdeauna *sha’rah*. Doar nouă oameni îşi mai aminteau jocul, iar el fusese maestrul acestuia. Era mult mai complex decât *tcheran* şi *no’ri*. Primul obiectiv era capturarea Pescarului. Abia atunci începea cu adevărat jocul.

Un servitor se apropie. Era un tânăr zvelt şi elegant, îmbrăcat tot în alb, incredibil de chipeş, ce făcu o plecăciune când îi întinse un pocal din cristal pe o tavă din argint. Bărbatul zâmbi, însă acest zâmbet nu se oglindi în ochii lui negri, lipsiţi de viaţă ca şi când ar fi fost mort. Cei mai mulţi bărbaţi s-ar fi simţit stânjeniţi dacă s-ar fi trezit cu acea privire aţintită asupra lor. Moridin luă pocalul şi îi făcu semn servitorului să plece. Viticultorii din vremurile acelea produceau nişte vinuri excelente. Dar nu bău.

Pescarul îi capta atenţia, ademenindu-l. Mai multe piese aveau mutări diferite, însă doar atributele Pescarului se

schimbau în funcţie de locul unde se afla. Pe o căsuţă albă, era slab în atac, dar agil, şi ajungea departe în retragere; pe căsuţa neagră, era puternic în atac, dar încet şi vulnerabil. Atunci când jucau maeştri, Pescarul schimba taberele de multe ori până la sfârşitul jocului. Rândul verde cu roşu ce înconjura suprafaţa de joc putea fi ameninţat de oricare dintre piese, însă doar Pescarul putea să intre în el. Nu că acolo ar fi fost în siguranţă; Pescarul nu se afla niciodată în siguranţă. Atunci când aveai Pescarul, încercai să îl muţi într-o căsuţă de culoarea ta, aflată în spatele pătrăţelelor adversarului. Asta însemna victorie. Era cel mai uşor mod, dar nu singurul. Atunci când Pescarul era la adversar, încercai să faci tot posibilul ca acesta să se deplaseze pe culoarea ta. Oriunde de-a lungul rândului verde cu roşu era bine; putea fi periculos să păstrezi Pescarul. Exista şi o a treia cale spre victorie în *sha'rah*, dar trebuia să o alegi înainte să cazi în capcană. Jocul degenera întotdeauna într-o încăierare sângeroasă şi obţineai victoria doar dacă îţi anihilai adversarul. Încercase şi el asta, odată, din disperare, însă eşuase dezastruos.

Brusc, Moridin fu cuprins de furie şi văzu negru în faţa ochilor când folosi Adevărata Putere. Extazul care se transformă în durere îl străbătu ca un fulger. Strânse în pumn cele două *cour' souvra*, apoi Adevărata Putere se concentră în jurul Pescarului, aruncându-l în aer, cât pe ce să-l facă pulbere, iar pulberea s-o transforme în nimic. Pocalul se sparse în mâna lui. Strânsoarea lui fu cât pe ce să zdrobească cele două *cour' souvra*. *Saa* sau puterea întunecată provenită de la Cel Întunecat era asemenea unui viscol negru, dar nu îi stânjenea vederea. Pescarul avea întotdeauna înfăţişarea unui om – un bandaj îi acoperea ochii, iar cu o mână îşi apăsa partea laterală, printre degete scurgându-i-se câteva picături de sânge. Motivele pentru care era înfăţişat astfel, ca şi originea jocului, se pierduseră în negura timpurilor. Îl înfuria gândul că unele cunoştinţe s-

ar fi putut pierde în Roata Timpului ce se învârte, cunoştinţe de care el avea nevoie şi la care trebuia să aibă acces. Avea dreptul ăsta!

Puse Pescarul pe tablă, încet. Îşi desfăcu la fel de încet degetele din jurul celor două *cour'souvra*. Nu era nevoie să distrugă ceva. Deocamdată. Cât ai clipi din ochi, calmul înlocui furia. Sângele şi vinul îi picurau din mâna rănită, fără să bage de seamă. Poate că Pescarul era o reminiscenţă a lui Rand al'Thor, umbra unei umbre. Nu avea importanţă. Îşi dădu seama că râdea şi nu făcu niciun efort să se oprească. Pe tablă, Pescarul aştepta mutarea, dar în jocul la scară mare, al'Thor se mişca deja după dorinţa lui. În curând… Era foarte greu să pierzi un joc atunci când jucai la ambele capete ale tablei. Moridin râse cu atâta poftă, încât lacrimile i se rostogoliră pe obraji, însă el nu le băga în seamă.

CAPITOLUL 1

A respecta înţelegerea

Roata Timpului se învârte, Vârstele vin şi trec, lăsând în urmă amintiri ce se transformă în legende, apoi în mit, şi sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiaşi Vârste. Într-o Vârstă, numită de unii Cea De-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă de mult uitată, o adiere se ridică peste insula muntoasă Tremalking. Această adiere nu era începutul. Roata Timpului n-are nici începuturi, nici sfârşituri. Dar era *un* început.

Vântul sufla la răsărit peste Tremalking, unde amayarii cu piele albă îşi lucrau câmpurile, făceau sticlă fină şi porţelan şi urmau pacea Căii Apei. Amayarii nesocoteau lumea de dincolo de insulele lor risipite, deoarece Calea Apei arăta că lumea aceasta nu era decât o iluzie, o reflexie în oglindă a credinţei. Cu toate astea, unii priveau cum vântul purta praful şi dogoarea verii acolo unde ar fi trebuit să cadă ploile reci de iarnă, şi îşi aduceau aminte de poveştile auzite de la neamul Atha'an Miere. Erau poveşti despre lumea de dincolo şi despre ce spunea Profeţia. Unii se uitau la dealul unde o piatră uriaşă ieşise din pământ, sprijinind o sferă de cristal pur, mai mare decât multe case. Amayarii aveau profeţiile lor, iar unele dintre ele vorbeau despre mână şi despre sferă. Dar şi despre sfârşitul iluziilor.

Vântul continua să sufle înspre Marea Furtunilor, spre răsărit, sub un soare care ardea pe un cer fără nori. Biciuia

coamele valurilor verzui, înfrunta vânturile dinspre miazăzi şi dinspre apus, iscând vârtejuri la nivelul apelor. Nu erau furtunile ce izbucneau de obicei în toiul iernii, deşi iarna nu trecuse încă, nici furtunile puternice ce se dezlănţuiau la sfârşitul verii, ci vânturi şi curenţi care le-ar fi fost de folos oamenilor ce navigau pe mare, de la capătul lumii până în Mayene şi mai departe, ca să acosteze pe continent şi apoi să se întoarcă. Vântul sufla cu putere spre răsărit, peste oceanul agitat, unde balenele uriaşe ieşeau la suprafaţă şi scoteau sunete ascuţite, iar peştii zburători se înălţau cu ajutorul înotătoarelor care se desfăceau aproape doi metri în lăţime. Vântul sufla spre răsărit, pe urmă înspre miazănoapte, şi apoi iar, punând în mişcare bărcile pescarilor care îşi aruncau năvoadele în apele puţin adânci ale mării. Unii pescari priveau cu gura căscată şi cu mâinile pe năvoade la flota uriaşă de ambarcaţiuni mai mari sau mai mici, care înaintau cu ajutorul vântului, despicând valurile. Pe steagul lor se vedea un şoim auriu ce ţinea în gheare un fulger. Acesta era secondat de multe alte steaguri, ce păreau a anunţa o furtună. Vântul sufla spre miazănoapte şi spre răsărit, apoi în portul mare şi plin de ambarcaţiuni din Ebou Dar, unde sute de vase ale Oamenilor Mării staţionau, aşa cum se întâmpla în multe porturi, aşteptând poruncă de la Coramoor, Cel Ales.

Vântul sufla cu putere peste port, legănând de colo-colo vasele mici şi mari şi peste clădirile oraşului ce străluceau sub soarele dogoritor – turle şi ziduri, şi domuri cu dungi colorate, străzi şi canale pline de forfota specifică ţinuturilor sudice. Se dezlănţuia în jurul domurilor strălucitoare şi al turnurilor subţiri ale Palatului Tarasin, purtând cu el un iz puternic de sare, ridicând steagul Altarei, verde pe fundal alb, pe care se aflau doi leoparzi aurii pe un câmp roşu cu albastru şi stindardele Casei domnitoare Mitsobar, cu Sabia şi Ancora. Furtuna nu începuse, dar dădea semne că avea să înceapă.

Aviendha simţea furnicături între omoplaţi în timp ce se plimba în faţa însoţitoarelor ei pe coridoarele palatului, acoperite cu bucăţi de faianţă în zeci de nuanţe puternice şi plăcute ochiului. Avea senzaţia că era privită, aşa cum s-a întâmplat ultima oară când încă era căsătorită cu suliţa. „E doar o închipuire, reflectă ea. Şi tot o închipuire e că pe aici ar mişuna duşmani pe care nu îi pot înfrunta!” Nu cu mult timp în urmă, acele furnicături însemnaseră că cineva intenţiona să o omoare. Nu avea de ce să se teamă de moarte – toată lumea murea la un moment dat –, însă ea nu voia să moară asemenea unui iepure prins în capcană. Trebuia să împlinească *ji’e’toh*-ul.

Servitorii înaintau în grabă înclinându-se şi făcând reverenţe, plecându-şi ochii de parcă ar fi înţeles ce vieţi ruşinoase duceau, dar, cu siguranţă, nu *ei* o făceau să-şi dorească să-şi scuture umerii, ca şi cum ar fi vrut să se dezbare de ceva. Ea încercase să îşi impună să îi privească pe servitori, însă chiar şi în acel moment, când simţea furnicături prin tot corpul, privirea îi ocolea. Trebuie să fi fost din cauza închipuirii şi a încordării. Aceea era o zi a închipuirii şi a încordării.

Dacă pe servitori îi ignora, tapiseriile bogate de mătase îi atrăgeau privirea, ca şi lămpile aurite cu picior şi lustrele înşirate de-a lungul coridoarelor. Obiecte din porţelan subţire ca foaia, în nuanţe de roşu, galben, verde şi albastru erau aşezate în nişele din pereţi, iar în dulapuri festónate, alături de ornamente din aur, argint, fildeş şi cristal, erau rânduite nenumărate boluri, vase, cutii şi statuete. O atrăgea doar ce era într-adevăr frumos; indiferent ce credeau cei din ţinuturile umede, frumuseţea avea o valoare mai mare decât aurul. Iar acolo existau multe frumuseţi. Nu ar fi deranjat-o să ia a cincea parte din acel palat.

Se încruntă, supărată pe ea însăşi. Nu se cuvenea să gândească astfel cât timp se afla sub un acoperiş ce îi

oferise adăpost şi apă la discreţie. Fără fast, adevărat, dar şi fără a o îndatora în vreun fel, a o obliga să facă vărsare de sânge sau a îi crea alt fel de obligaţie. Era mai bine însă decât să se gândească la un băieţel care era singur undeva, în acel oraş corupt. Toate oraşele erau corupte – de asta era sigură acum, după ce vizitase deja patru –, însă Ebou Dar era ultimul oraş în care şi-ar fi lăsat copilul să alerge în voie. Nu înţelegea de ce gândul o purta la Olver, cu atât mai mult cu cât încerca să îl alunge. El nu făcea parte din *ji'e'toh*-ul pe care ea i-l datora lui Elayne şi Rand al'Thor. O suliţă Shaido îi curmase viaţa tatălui său, o înfometase şi o pusese la muncă silnică pe maică-sa, cu toate astea, chiar dacă ar fi fost propria ei suliţă care le-ar fi curmat viaţa amândurora, băiatul rămânea un ucigaş de copaci, un cairhien. De ce i-ar păsa de un băiat care nu era din neamul ei? De ce? Încercă să se concentreze asupra urzelii pe care urma să o facă, dar, deşi exersase sub supravegherea lui Elayne până când reuşise să o formeze în somn, faţa lui Oliver, cu gura deschisă, continua să o tulbure. Birgitte îşi făcea griji în privinţa lui mai mult decât ea, însă femeia îi compătimea cu precădere pe băieţi, în special pe cei urâţi.

Oftând, Adviendha deveni atentă la conversaţia însoţitoarelor ei, din care răzbătea iritarea. Prefera să facă asta în loc să se necăjească din pricina fiului ucigaşilor de copaci, a celor care îşi încălcau jurământul. Un neam dispreţuit, fără de care lumii i-ar fi mai bine. Nu era treaba ei. Mat Cauthon îl va găsi pe băiat în cele din urmă. Era în stare să găsească orice, pare-se. Ascultatul o liniştea, oarecum. Furnicăturile începeau să dispară.

— Nu-mi place deloc! bombăni Nynaeve, continuând o discuţie în contradictoriu începută în odăile lor. Deloc, Lan, m-ai auzit?

Spusese asta de vreo douăzeci de ori, dar Nynaeve nu renunţa nici când era vorba de o cauză pierdută. Scundă şi

cu ochii negri, ea mergea cu paşi hotărâţi, lovindu-şi cu picioarele fustele despicate şi albastre, ducând o mână la cosiţa lungă şi groasă ce îi ajungea până la talie, apoi lăsând-o să cadă înainte să o ridice din nou. Nynaeve devenea extrem de furioasă şi de iritată atunci când Lan se afla prin preajmă. Sau încerca să fie. Era nemaipomenit de mândră de căsătoria cu el. Pelerina albastră şi brodată, strânsă pe trup, care îi acoperea rochia din mătase cu dungi galbene, atârna deschisă, lăsând prea mult la vedere un piept care nu era pe gustul celor din ţinuturile umede. Şi asta doar ca să-şi afişeze inelul gros din aur ce atârna de lanţul pe care îl purta la gât.

— N-ai niciun drept să făgăduieşti *că vei avea grijă* de mine, Lan Mandragoran, continuă ea pe un ton ferm. Nu sunt o păpuşă de porţelan!

El păşea alături. Era un bărbat de înălţime normală, mai înalt cu un cap decât ea. Mantia de Străjer, în culori schimbătoare, îi atârna pe spate. Faţa părea sculptată în piatră, iar privirea băga spaima în servitorii care treceau pe-acolo. Cerceta fiecare coridor şi nişă din perete în căutarea atacatorilor ascunşi. Era oricând pregătit, asemenea unui leu gata de atac. Aviendha crescuse în preajma bărbaţilor periculoşi, dar niciunul nu fusese pe măsura lui *Aan'allein*, termenul Aiel pentru Lan. Dacă moartea ar fi fost bărbat, el ar fi fost acela.

— Eşti Aes Sedai şi eu sunt Străjer, îi spuse el cu o voce groasă, calmă. Este datoria mea să am grijă de tine. Tonul lui se îmblânzi, contrastând puternic cu faţa pătrăţoasă şi sumbră şi cu ochii pătrunzători. Şi-apoi, îmi doresc să am grijă de tine, Nynaeve. Roagă-mă şi cere-mi orice, însă nu să te las să mori fără să încerc să te salvez. În ziua în care vei muri tu, voi muri şi eu.

Nu rostise niciodată ultimele cuvinte, nu în prezenţa Aviendhei, iar acestea îi răscoliră stomacul lui Nynaeve; ochii fură cât pe ce să-i iasă din cap şi îşi mişca buzele fără

să scoată un sunet. Dar păru să-şi revină repede, ca întotdeauna. Prefăcându-se că îşi aranjează pălăria cu pene albastre, o chestie caraghioasă ce semăna cu o pasăre ciudată care îşi făcuse cuibul pe creştetul ei, îi aruncă o privire pe sub borurile largi.

Aviendha începuse să bănuiască faptul că Nynaeve se folosea adesea de tăcere şi de priviri cu înţeles ca să-şi ascundă ignoranţa. Bănuia că Nynaeve ştia mai multe lucruri despre bărbaţi, despre cum să se comporte cu ei, decât ştia ea însăşi. Era mult mai uşor să-i înfrunţi cu pumnale şi suliţe decât să îi iubeşti. Mult mai uşor. Cum reuşeau femeile să rămână căsătorite cu ei? Aviendha simţea o nevoie acută să înveţe, însă habar nu avea cum. Căsătorită doar de o zi cu *Aan'allein*, Nynaeve nu încerca doar să-şi înfrâneze pornirile ci se schimbase în multe privinţe. Era când uimită, când de-a dreptul şocată, indiferent cât de mult încerca să ascundă acest lucru. Cădea în visare în momente ciudate, se înroşea la întrebări nevinovate şi – negase cu vehemenţă asta, chiar şi atunci când o văzuse Aviendha – chicotea din nimic. Era inutil să încerci să înveţi ceva de la Nynaeve.

— Bănuiesc că şi *tu* o să începi să-mi vorbeşti despre Străjeri şi Aes Sedai, îi spuse Elayne pe un ton rece lui Birgitte. Ei bine, noi două nu suntem căsătorite. Mă aştept să-mi *păzeşti* spatele, dar să nu te prind că-mi faci promisiuni *ascunse*.

Elayne purta veşminte la fel de nepotrivite ca ale lui Nynaeve, o rochie Ebou Dar din mătase verde, cu broderii aurii, cu un guler suficient de înalt, însă cu un oval decupat care-i lăsa la vedere curbele sânilor. Aşa erau cei din ţinuturile umede: se ruşinau atunci când venea vorba despre corturi-saună sau a sta dezbrăcat în faţa unui *gai'shain*, ca apoi să umble despuiaţi sub ochii străinilor. Aviendhei nu prea îi păsa de Nynaeve, dar Elayne era aproape-sora ei. Şi avea să fie în continuare, nădăjduia ea.

Tocurile cizmelor pe care le purta Birgitte o făceau mai înaltă cu aproape o palmă decât Nynaeve, însă faţă de Elayne şi de Aviendha tot scundă rămânea. Îmbrăcată într-o haină neagră şi pantaloni largi şi verzi, ea afişa aproape aceeaşi încredere ca Lan, deşi ea nu era conştientă de asta. Părea mai leneşă decât un leopard întins pe o stâncă. Însă, deşi nu umbla cu săgeţi pregătite în arc, Birgitte, în ciuda zâmbetelor ei, putea scoate o săgeată din tolbă cât ai clipi, şi să o elibereze pe a treia cu mult înaintea adversarului.

Ea zâmbi câş către Elayne, iar când scutură din cap, cosiţa ei bălaie, la fel de lungă şi de groasă precum cea neagră a lui Nynaeve, se legănă.

— Ţi-am promis fără ocolişuri, rosti ea pe un ton sec. După ce vei învăţa mai multe, nu voi mai fi nevoită să-ţi povestesc despre Străjeri şi Aes Sedai.

Elayne se smiorcăi şi îşi ridică bărbia, făcându-şi de lucru cu panglicile pălăriei, ce era acoperită cu pene lungi şi verzi şi arăta mai rău decât cea a lui Nynaeve.

— Poate mult mai multe, adăugă Birgitte. Mai fă un nod la panglica aia!

Dacă Elayne nu ar fi fost aproape-sora ei, Aviendha ar fi râs de roşeaţa ce îi apăruse acesteia în obraji. Era întotdeauna amuzant să dai peste nas cuiva mândru tare sau să priveşti pe cineva făcând asta; era amuzant chiar şi atunci când respectivul cădea de pe piedestal. Oricum, îi aruncă o privire aspră lui Birgitte. Un avertisment că, dacă avea să continue, va suporta urmările. O plăcea pe femeie, în ciuda secretelor ei, dar cei din ţinuturile umede nu păreau să înţeleagă diferenţa dintre un prieten şi o aproape-soră. Birgitte zâmbi doar, mutându-şi privirea de la ea la Elayne, apoi bombăni în barbă. Aviendha auzi cuvântul „pisoi”. Mai rău, sunase *dezmierdător*. Toţi trebuie să fi auzit. Toţi!

— Ce te-a apucat, Aviendha? vru să ştie Nynaeve, împungându-i umărul cu degetul. Ai de gând să stai aşa,

îmbujorată, toată ziua? *Ne* grăbim.

Abia atunci îşi dădu seama Aviendha, după cum îi ardeau obrajii, că trebuie să fi fost la fel de roşie la faţă ca Elayne. Şi mai stătea şi nemişcată ca o stană de piatră, când trebuiau să se grăbească. Fusese pusă la punct printr-un cuvânt, asemenea unei fete proaspăt căsătorite cu o suliţă şi neobişnuită cu zeflemeaua Fecioarelor. Avea aproape douăzeci de ani şi se comporta ca un copil care se juca vesel cu primul său arc. Gândul o făcu să roşească şi mai tare. Aproape că sări când schimbă direcţia şi fu cât pe ce să se ciocnească de Teslyn Baradon.

Alunecând stângaci pe mozaicul roşu cu verde, Aviendha se lăsă uşor pe spate, proptindu-se în Elayne şi Nynaeve. De astă dată, nu se mai înroşi la faţă, deşi ar fi vrut. S-ar fi făcut de râs atât pe ea, cât şi pe aproape-sora. Elayne nu se pierdea niciodată cu firea, indiferent ce se întâmpla. Din fericire, Teslyn Baradon reacţionă mai bine la această întâlnire neaşteptată.

Surprinsă, femeia cu trăsături aspre se feri, rămânând cu gura căscată fără voia ei, apoi ridică iritată din umerii înguşti. Obrajii scofâlciţi şi nasul ascuţit ascundeau trăsăturile fără vârstă ale surorii Roşii, iar rochia ei de aceeaşi culoare, brodată cu albastru-închis, o făcea să pară şi mai osoasă, dar ea găsi repede stăpânirea de sine specifică stăpânei unui clan, ochii negri fiind la fel de reci ca o umbră profundă. Privirea ei trecu peste Aviendha, fără să o bage în seamă, îl ignoră pe Lan ca pe o unealtă de care nu avea trebuinţă, şi insistă asupra lui Birgitte, pentru o clipă. Cele mai multe Aes Sedai nu erau de acord ca Birgitte să fie Străjer, deşi niciuna nu putea da un motiv în afară de câteva bombăneli acide despre tradiţie. În schimb, pe Elayne şi pe Nynaeve, femeia le sfredeli pe rând cu privirea. Aviendha ar fi reuşit mai degrabă să ia urma vântului din urmă cu o zi decât să citească ceva pe faţa lui Teslyn Baradon.

— I-am spus deja lui Merilille, zise ea cu un puternic accent din Illian, însă cred că ar trebui să vă liniştesc şi pe voi. Indiferent ce… mârşăvie… puneţi la cale, Joline şi cu mine nu vom interveni. Am avut eu grijă de asta. Elaida nu va afla niciodată dacă veţi fi cu băgare de seamă. Nu căscaţi gura la mine ca viţelul la poarta nouă, copii, adăugă ea strâmbându-se dezgustată. Nu sunt nici oarbă, nici surdă. Ştiu despre Călăuzele Vânturilor ale Oamenilor Mării din palat şi despre întâlnirile secrete cu Regina Tylin. Şi alte lucruri.

Buzele subţiri se încleştaseră şi, deşi îşi păstră tonul calm, ochii negri îi scânteiau furioşi.

— Veţi plăti scump pentru celelalte lucruri, voi şi cele care vă îngăduie să vă jucaţi de-a Aes Sedai, dar voi închide ochii pentru moment. Pedeapsa mai poate aştepta.

Nynaeve îşi strânse tare cosiţa, îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia. Ochii îi scăpărau. Cu o altă ocazie, Aviendha i-ar fi compătimit pe cei care aveau să cadă pradă limbii ascuţite. Limba Nynaevei înţepa mai rău decât o plantă *segade* cu spini. Aviendha o privi cu răceală pe acea femeie care credea c-o poate descifra. O Înţeleaptă nu se înjosea cărând pumni cuiva, însă ea era încă ucenică; poate că nu şi-ar strica *ji’e’toh*-ul învineţind-o puţin pe Teslyn Baradon. Deschise gura ca să-i dea o şansă surorii Roşii să se apere, în acelaşi timp cu Nynaeve, dar Elayne fu aceea care vorbi prima.

— Ce punem noi *la cale*, Teslyn, spuse ea pe un ton rece, nu este treaba ta.

Şi ea stătea dreaptă, cu ochii albaştri ca de gheaţă; o rază de lumină ce răzbătea printr-o fereastră înaltă i se juca în buclele de un roşu-auriu, părând a vrea să le dea foc. În acel moment, Elayne ar fi putut face o stăpână a casei să pară un simplu păstor, cu prea multă băutură *oosquai* în stomac. Se pricepea tare bine să facă asta. Aşadar, rosti fiecare cuvânt cu o demnitate de nestrămutat:

— Nu ai dreptul să te bagi în treburile noastre sau ale *oricărei* alte surori. Niciun drept. Aşa că nu-ţi mai băga nasul în boarfele noastre, lubeniţo, şi bucură-te că nu ne legăm de *tine* pentru că ajuţi o uzurpatoare a Supremei Înscăunate Amyrlin.

Uluită, Aviendha se uită cu coada ochiului la aproape-sora ei. Să nu-şi bage *nasul* în *boarfele* lor? Ea şi Elayne, cel puţin, nu purtau boarfe. Lubeniţă? *Asta* ce-o mai fi însemnând? Cei din ţinuturile umede spuneau adesea lucruri ciudate, dar celelalte femei păreau la fel de nedumerite ca ea. Numai Lan, care se uita chiorâş la Elayne, părea să înţeleagă şi arăta… surprins. Poate chiar amuzat. Era greu de spus; *Aan'allein* ştia să se stăpânească foarte bine.

Teslyn Baradon pufni, strâmbându-se şi mai tare. Aviendha încerca din răsputeri să se adreseze acestor persoane doar cu o parte din nume, aşa cum făceau ele însele – atunci când îşi rostea numele întreg, ele credeau că ea era supărată! –, dar nici nu îşi putea imagina că ar putea fi vreodată prea intimă cu Teslyn Baradon.

— Vă las să vă vedeţi de *treabă*, copile proaste, mârâi femeia. Aveţi grijă să *nu* daţi de un bucluc şi mai mare.

Când ea dădu să se întoarcă, strângându-şi fustele în mod fastuos, Nynaeve o apucă de braţ. De obicei, aceia din ţinuturile umede lăsau să li se oglindească emoţiile pe faţă, iar pe cea a lui Nynaeve se citea furia luptându-se să ia locul hotărârii.

— Aşteaptă, Teslyn, zise ea ezitând. Joline şi cu tine aţi putea fi în pericol. I-am zis lui Tylin, însă cred că îi este teamă să le spună şi celorlalţi. Nu de bunăvoie, oricum. Nimeni nu vrea să vorbească, de fapt, despre asta.

Inspiră lung şi adânc, de parcă s-ar fi gândit la propriile frici, şi avea motiv. Nu era nicio ruşine în a-ţi fi teamă, doar dacă te lăsai pradă ei sau o afişai. Aviendha simţi cum i se strânge stomacul atunci când Nynaeve continuă:

— Moghedien a fost aici, în Ebou Dar. S-ar putea să mai fie. Şi poate şi unul dintre Rătăciţi, cu un *gholam*, un soi de Creatură a Umbrei pe care Puterea n-o poate atinge. Are înfăţişare de om, dar a fost creat să ucidă Aes Sedai. Oţelul nu pare să îl rănească şi se poate strecura şi prin gaură de şarpe. Ajah Neagră e şi ea aici. Se apropie furtuna, una mare. Doar că nu este o furtună cu vânturi şi ploi. Simt asta; am un har, o înzestrare, poate. Primejdia se va abate asupra oraşului Ebou Dar şi necazuri mai mari decât orice vânt, ploaie sau fulger.

— Rătăcitul, o furtună care nu este furtună *şi* o Creatură a Umbrei de care n-am mai auzit, zise Teslyn Baradon pe un ton de batjocură. Ca să nu mai pomenesc de Ajah Neagră. Lumină! Ajah Neagră! Şi însuşi Cel Întunecat, poate?

Zâmbetul ei strâmb era tăios. Îndepărtă cu dispreţ mâna lui Nynaeve de pe mâneca ei.

— Când te vei întoarce în Turnul Alb unde îţi este locul, îmbrăcată toată în alb aşa cum meriţi, vei învăţa să nu-ţi mai iroseşti timpul cu fantezii sau să le spui mai departe surorilor.

Aruncându-le o ultimă privire, evitând-o din nou pe Aviendha, femeia pufni zgomotos şi o luă cu paşi hotărâţi de-a lungul coridorului, atât de repede, încât servitorii săriră din calea ei.

— Femeia asta are tupeul să...! izbucni Nynaeve, aruncându-i o privire duşmănoasă femeii care se îndepărta şi strângându-şi cosiţa cu ambele mâini. După ce m-am *străduit*...! spuse ea şi fu cât pe ce să se înece din cauza indignării. Mă rog, am încercat.

Regreta încercarea, după sunetul pe care îl scoase.

— Ai încercat, încuviinţă Elayne, cu un scurt semn din cap, mai mult decât merită. Să nege că suntem Aes Sedai! N-am să mai îngădui aşa ceva! Vreodată!

Dacă tonul ei fusese dur înainte, în acel moment era dur

şi aspru.

— Putem avea încredere în cineva ca ea? bombăni Aviendha. Poate ar trebui să ne asigurăm că nu se va băga.

Îşi privi cu atenţie pumnul.

Teslyn Baradon va face cunoştinţă cu *el*. Femeia merita să fie prinsă de Creatura Umbrei, sau de Moghedien, ori de altcineva. Proştii meritau să răspundă pentru prostia lor.

Nynaeve părea să ia în considerare această sugestie, dar spuse:

— Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că era pregătită să se întoarcă împotriva Elaidei.

Apoi pufni exasperată.

— Nu te mai chinui să înţelegi schimbările din orânduirea Aes Sedai.

Elayne nu spusese că Nynaeve trebuia să ştie deja asta, dar se înţelese din tonul ei.

— Până şi o Roşie *s-ar putea* întoarce împotriva Elaidei, pentru un motiv pe care noi nici nu ni-l imaginăm. Sau ar putea încerca să ne facă să lăsăm garda jos, astfel încât să ne păcălească şi să cădem în mâinile Elaidei. Sau…

Lan tuşi.

— Dacă vreunul dintre Rătăciţi este pe drum, zise el cu temere în glas, ar putea ajunge aici în orice clipă. Sau *gholam*-ul acela. În ambele situaţii, ar fi mai bine să mergem altundeva.

— Surorile Aes Sedai sunt mai răbdătoare, murmură Birgitte, ca şi când ar fi rostit un citat. Însă Călăuzele Vânturilor nu par în stare de aşa ceva, continuă ea, aşa c-ar fi mai bine să uităm de Teslyn şi să ne amintim de Renaile.

Elayne şi Nynaeve se uitară atât de tăios la Străjeri, încât băgară spaima în ei cât zece Câini de Piatră. Niciuneia nu îi plăcea să fugă de Creatura Umbrei sau de acest *gholam*, fiindcă ele fuseseră cele care hotărâseră că nu aveau de ales. Cu siguranţă, niciuneia nu îi plăcea să i se reamintească faptul că trebuiau să se grăbească la

întâlnirea cu Călăuzele Vânturilor la fel de tare cum trebuiau să fugă din calea Rătăcitului. Aviendha ar fi cercetat acele priviri – Înţeleptele reuşeau să facă dintr-o privire sau din câteva cuvinte ceea ce ea reuşea cu ajutorul suliţei sau al pumnului, doar că ele o făceau, de obicei, mai repede şi cu mai mult succes –, le-ar fi cercetat pe Elayne şi pe Nynaeve, doar că privirile lor aspre nu păreau să aibă vreun efect asupra celor doi. Birgitte rânji şi se uită spre Lan, care îi răspunse răbdător, ridicând din umeri.

Elayne şi Nynaeve se dădură bătute. Fără să se grăbească şi fără să fie nevoie, îşi netezіră poalele, apoi o luară de braţ pe Aviendha şi porniră din loc, fără să arunce nici măcar o privire în urmă ca să vadă dacă Străjerii le urmau. Nu că Elayne avea nevoie, ţinând cont de legătura cu Străjerul. Sau Nynaeve, din aceeaşi pricină. *Aan'allein* o fi fost el legat de altcineva, dar inima sa îi aparţinea ei, drept dovadă inelul de la gât. Se chinuiau să meargă cu pas aşezat, ca de plimbare, nedorind să îi facă pe Birgitte şi pe Lan să creadă că trebuiau să se grăbească, dar cu toate astea grăbiseră mersul.

Ca la o plimbare, sporovăiau vesele, pe subiecte oarecare. Elayne regreta că nu avusese ocazia să vadă Festivalul Păsărilor, din urmă cu două zile înainte, şi spunea că pe ea costumele sumare ale multora n-o făcuseră să se ruşineze. Nici Nynaeve nu se ruşina, dar schimbă repejor subiectul, vorbind despre Sărbătoarea Jăraticului, din seara aceea. Unii servitori spuneau că va fi un foc de artificii pregătite de un artificier refugiat. Câteva circuri veniseră în oraş, cu animalele lor ciudate şi cu acrobaţi, iar Elayne şi Nynaeve erau interesate amândouă, având în vedere că petrecuseră o vreme alături de astfel de ansambluri. Vorbeau despre croitorese şi despre felurile de dantelă din Ebou Dar, despre mătăsurile şi pânzeturile de calitate ce puteau fi cumpărate. Aviendha răspunse cu plăcere la comentariile despre cât de bine îi venea rochia de călărie

cenuşie de mătase sau celelalte veşminte din lână şi mătăsuri fine pe care le primise de la Tylin Quintara sau ciorapii şi panglicile care se asortau cu acestea sau bijuteriile. Elayne şi Nynaeve primiseră şi ele daruri extravagante. Toate cadourile umpleau câteva cufere şi boccele, care fuseseră duse în grajduri de servitori, împreună cu desagii lor.

— De ce te încrunţi, Aviendha? o întrebă Elayne, bătând-o uşor pe braţ şi zâmbindu-i. Nu-ţi face griji! Ştii să faci urzeala; te vei descurca de minune.

Nynaeve îşi înclină capul şi zise în şoaptă:

— Îţi voi pregăti un ceai când voi putea. Ştiu câteva care îţi vor linişti stomacul. Sau orice afecţiuni specifice femeilor.

O bătu şi ea uşor pe braţ pe Aviendha.

Ele nu înţelegeau. Niciun cuvânt de consolare şi niciun fel de ceai nu îi puteau domoli avântul. Îi *plăcea* să vorbească despre *dantelă* şi despre *broderie*! Nu ştia dacă să mârâie dezgustată sau să plângă de disperare. Devenea moale. Nu se uitase niciodată la rochia unei femei decât ca să îşi dea seama unde-şi ascundea aceasta arma, nu observase niciodată nici culoarea, nici croiala, şi nici nu se gândise vreodată cum i-ar sta îmbrăcată cu ea. Trebuia să fi fost de mult departe de acel oraş, de palatele celor din ţinuturile umede. În curând, va începe să zâmbească prosteşte. Nu le văzuse niciodată pe Elayne sau pe Nynaeve făcând asta, dar toată lumea ştia că femeile din ţinuturile umede zâmbeau prosteşte şi era evident că şi ea devenise la fel de slabă ca vlăguitele alea din ţinuturile umede. Se plimbau braţ la braţ, vorbeau despre *dantelă*! Cum şi-ar fi înşfăcat pumnalul de la brâu dacă le-ar fi atacat cineva? Un pumnal ar fi fost nefolositor, poate, împotriva unui atacator, însă ea crezuse în oţel cu mult timp înainte să ştie că putea conduce Puterea. Dacă cineva ar fi încercat să le rănească pe Elayne sau pe Nynaeve – mai ales pe Elayne, deşi îi făgăduise lui Mat Cauthon că le va proteja pe amândouă

aşa cum era sigură că juraseră şi Birgitte şi *Aan'allein* –, i-ar fi împlantat oţelul în inimă. Dantelă! În timp ce păşeau, ea îşi plângea de milă în tăcere, pentru că devenise atât de moale.

Trei laturi ale curţii mari a grajdului palatului erau prevăzute cu uşi uriaşe şi duble, iar la porţi se aflau mulţi servitori îmbrăcaţi în livrele verde cu alb. Dincolo de ei, caii aşteptau în grajdurile din piatră albă, înşeuaţi şi încărcaţi cu coşuri din răchită. Pescăruşii se roteau şi ţipau deasupra remintindu-le cât de multă apă se afla în apropiere. Aburi fini de căldură se ridicau din dalele de piatră, iar încordarea plutea în aer. Aviendha văzuse cum fusese vărsat sânge în locuri unde existase mai puţină încordare.

Renaile din Calon „Stea Albastră", îmbrăcată în mătăsuri roşii şi galbene şi cu braţele încrucişate la piept, stătea în faţa a nouăsprezece femei cu picioarele goale şi mâinile tatuate, îmbrăcate în bluze viu colorate, majoritatea în pantaloni şi cu eşarfe la fel de ţipătoare. Sudoarea care lucea pe feţele tuciurii nu le diminua expresia demnă. Unele adulmecau cutiile dantelate şi aurii, încărcate cu un miros greu, ce atârnau de gâturile lor. Renaile din Calon avea câte cinci cercei mari din aur în fiecare ureche. Un lanţ care îi trecea peste obrazul stâng era prins de unul dintre medalioane şi de un cercel din nas. Cele trei femei care stăteau aproape de ea purtau fiecare câte opt cercei şi câteva bijuterii din aur. Astfel îşi recunoşteau rangul Oamenii Mării, cel puţin în cazul femeilor. Toţi se supuneau lui Renaile din Calon, de la Călăuza Vânturilor a Stăpânei Corăbiilor şi până la Atha'an Miere, însă până şi cele două ucenice din spatele ei, îmbrăcate în pantaloni negri şi bluze din pânză în loc de mătase, îşi expuneau aurul în bătaia soarelui. Atunci când Aviendha şi ceilalţi îşi făcură apariţia, Renaile din Calon privi intenţionat spre soarele ce trecuse de amiază. Se încruntă atunci când îi privi, cu nişte ochi la fel de negri pe cât de alb îi era părut. Căutătura ei

exigentă, în care se citea nerăbdarea, era atât de grăitoare, de parcă ar fi strigat.

Elayne şi Nynaeve se opriră locului, făcând-o pe Aviendha să se oprească brusc. Ele se priviră îngrijorate peste creştetul ei şi oftară adânc. Ea nu vedea o cale de scăpare. Datoria le lega strâns pe aproape-sora ei şi pe Nynaeve, iar ele însele legaseră nodul strâns.

— Mă voi ocupa eu de „Cercul de Croşetat”, zise Nynaeve în şoaptă.

— Eu mă voi asigura că surorile sunt gata, replică Elayne cu mai multă hotărâre.

Eliberându-şi braţele, ele porniră în direcţii opuse, ridicându-şi poalele astfel încât să păşească repede, urmate de Birgitte şi de Lan. Ea rămase să înfrunte singură căutătura lui Renaile din Calon, acea privire de vultur a unei femei care ştia că deţinea o poziţie înaltă şi nu putea fi îndepărtată. Din fericire, Călăuza Vânturilor a Stăpânei Corăbiilor se întoarse repede spre însoţitoarele ei, atât de repede, încât capetele eşarfei ei lungi şi galbene se desfăcură. Celelalte Călăuze ale Vânturilor se strânseră în jurul ei, atente la cuvintele sale şoptite. Dacă ar fi lovit-o chiar şi o singură dată, cu siguranţă, ar fi stricat totul. Aviendha încercă să nu se uite urât la ele, dar oricât de mult se străduia să privească în altă parte, ochii ei reveneau mereu la ele. Nimeni nu avea dreptul să hotărască pentru aproape-sora ei. Cercei în nas! Dacă ar apuca-o bine de lanţul acela, expresia de pe faţa lui Renaile din Calon „Stea Albastră” s-ar schimba radical.

Adunate laolaltă într-un capăt al curţii grajdurilor, micuţa Merilille Ceandevin şi alte patru Aes Sedai le priveau, de asemenea, pe Călăuzele Vânturilor, majoritatea cu o iritare pe care nu reuşeau s-o ascundă în spatele seninătăţii glaciale. Chiar şi zvelta şi cărunta Vandene Namelle şi imaginea ei în oglindă, Adeleas, sora-dintâi, care, de obicei, părea cea mai netulburată dintre toate. Din când în când,

una sau alta îşi potrivea mantia subţire din pânză sau îşi netezea poalele din mătase despicate. Rafale de vânt ridicau fire de praf în aer şi fluturau mantiile în culori schimbătoare ale celor cinci Străjeri care stăteau în spatele lor, dar era limpede că ei îşi mişcau mâinile din cauza iritării. Doar Sareitha, care păzea o boccea mare şi albă, în formă de disc, nu se mişcă, doar se încruntă. Slujnica lui Merilille, Pol, stătea posomorâtă în spatele lor. Aes Sedai dezaprobau cu înverşunare înţelegerea care îi făcuse pe cei din neamul Atha'an Miere să debarce de pe vapoarele lor şi le dăduse dreptul să se holbeze la ele cu o nerăbdare obraznică, însă înţelegerea aceea lega limbile surorilor şi le obliga să-şi înăbuşe iritarea pe care încercau să o ascundă; lucru pe care ar fi reuşit să îl facă în privinţa celor din ţinuturile umede. Al treilea grup, strâns în capătul opus al curţii, afişa aceeaşi atitudine.

Reanne Corly şi celelalte zece supravieţuitoare ale „Cercului de Croşetat" al Clanului se foiau neliniştite sub privirile scrutătoare şi dezaprobatoare. Îşi tamponau feţele cu batistele brodate, îşi potriveau pălăriile colorate din paie, cu boruri largi şi îşi netezeau fustele din lână, prinse sus pe lateral, ca să se vadă straturile de poate la fel de colorate ca veşmântul Oamenilor Mării. Într-o oarecare măsură, privirile surorilor Aes Sedai le făceau să se mute de pe un picior pe altul; la aceasta se adăuga teama de Rătăcit şi de *gholam*, precum şi alte lucruri. Decolteurile înguste şi adânci ale acelor rochii ar fi trebuit să fie suficient. Aproape toate aceste femei aveau cel puţin câteva riduri, dar, cu toate astea, semănau cu nişte fetiţe prinse cu braţele pline de pâine cu miez de nucă. Toate în afară de Sumeko cea robustă, care stătea cu pumnii în şolduri şi privea drept în ochii surorilor Aes Sedai. O strălucire puternică de *saidar* o înconjura pe una dintre ele, Kirstian, care continua să privească peste umăr. Palidă şi părând cu zece ani mai tânără decât Nynaeve, ea părea să nu-şi aibă locul printre

celelalte şi devenea tot mai palidă de fiecare dată când ochii ei negri îi întâlneau pe cei ai surorilor Aes Sedai.

Nynaeve se apropie în grabă de femeile care conduceau Clanul, pe faţa ei citindu-se încurajarea, iar Reanne şi celelalte zâmbiră cu o uşurare vizibilă, atenuată puţin, adevărat, de privirile piezişe pe care le aruncau lui Lan; pe el îl vedeau ca pe un lup şi chiar semăna cu unul. Nynaeve însă era motivul pentru care Sumeko nu se înmuia la fel precum celelalte, ori de câte ori o Aes Sedai se uita în direcţia ei. Ea jurase să le insufle acelor femei curajul, deşi Aviendha nu prea înţelegea de ce. Nynaeve însăşi era Aes Sedai; o Înţeleaptă nu ar spune nimănui să ţină piept Înţeleptelor.

Indiferent cât de bine ar fi funcţionat acest lucru în privinţa celorlalte Aes Sedai, până şi Sumeko afişa o oarecare atitudine linguşitoare faţă de Nynaeve. Membrelor „Cercului de Croşetat” li se părea ciudat, ca să nu spunem mai mult, că femei atât de tinere, cum erau Elayne şi Nynaeve, le dădeau porunci celorlalte Aes Sedai şi erau ascultate. Şi Adviendhei i se părea straniu. Cum era posibil ca Puterea, ceva cu care te năşteai aşa cum te năşteai cu ochi, să cântărească mai mult decât onoarea dobândită de-a lungul anilor? Şi totuşi, surorile Aes Sedai mai în vârstă se supuneau, iar pentru femeile Clanului era suficient. Ieine, aproape la fel de înaltă ca Aviendha şi aproape la fel de tuciurie ca Oamenii Mării, îi zâmbea slugarnic lui Nynaeve, în vreme ce Dimana, al cărei păr de un roşcat-aprins era brăzdat de şuviţe albe, îşi pleca fruntea în mod constant sub privirea lui al'Meara, iar Sibella, cea cu părul bălai, îşi înăbuşea, ducând mâna la gură, chicotele nervoase. În ciuda veşmintelor lor din Ebou Dar, doar Tamarla, zveltă şi cu pielea măslinie, era din Altara, şi nici măcar nu era din oraş.

Ele se dădură la o parte de îndată ce Nynaeve se apropie, lăsând să se vadă o femeie în genunchi, cu mâinile

legate la spate, cu un sac de piele tras pe cap şi cu hainele scumpe zdrenţuite şi prăfuite. Femeia le nelinişte la fel de mult ca privirile încruntate ale lui Merilille sau ca Rătăcitul. Poate mai mult.

Când Tamarla îi smulse gluga de pe cap, cozile împletite cu mărgele ale femeii se încâlciră. Ispan Shefar încercă să se ridice şi reuşi să ajungă într-o poziţie ghemuită incomodă, apoi se clătină şi se lăsă din nou în jos, clipind şi chicotind prosteşte. Broboanele de sudoare îi curgeau pe obraji, iar cele câteva vânătăi cu care se alesese când fusese prinsă îi poceau trăsăturile fără vârstă. Aviendha era de părere că femeia fusese tratată cu prea multă blândeţe pentru nelegiuirile comise.

Deşi ierburile pe care Nynaeve i le vârâse pe gât femeii îi înceţoşau în continuare mintea şi îi slăbeau genunchii, Kirstian ţinea un scut în jurul ei, cu toată Puterea de care era capabilă. Creatura Întunericului nu avea cum să scape, chiar dacă nu ar fi fost drogată, deoarece Kirstian era la fel de puternică în Putere ca Reanne, mai puternică decât majoritatea surorilor Aes Sedai pe care le întâlnise Aviendha. Cu toate astea, până şi Sumeko trăgea agitată de fuste şi evita să se uite la femeia îngenuncheată.

— Sunt convinsă că surorile o vor dori, se auzi vocea piţigăiată a lui Reanne, suficient de şovăitoare ca să fie a surorii Negre căreia Kirstian îi ţinea scutul. Nynaeve Sedai, noi… noi nu ar trebui să păz… ăăă… să ne ocupăm de… o Aes Sedai.

— Aşa este, interveni repede Sumeko, apoi adăugă pe un ton nerăbdător: Ar trebui s-o ia Aes Sedai.

Sibella o îngână, pe urmă încuviinţări şi murmure de aprobare străbătură grupul femeilor Clanului. Credeau până în străfundul oaselor că se aflau cu mult mai prejos decât Aes Sedai; mai degrabă ar fi preferat să păzească troloci decât Aes Sedai.

Privirile dezaprobatoare ale lui Merilille şi ale celorlalte

surori se schimbară de îndată ce văzură faţa lui Ispan Shefar. Sareitha Tomares, care purta şalul cu franjuri cafenii doar de câţiva ani şi era puţin mai în vârstă decât Nynaeve, privea cu atât dezgust, încât ar fi putut s-o biciuiască pe Creatura Umbrei de la patruzeci de metri. Adeleas şi Vandene, care îşi strângeau poalele în mâini, păreau să se lupte cu ura pe care o simţeau faţă de femeia care fusese sora lor şi care le trădase. Cu toate astea, se uitau cu acelaşi dispreţ la femeile din „Cercul de Croşetat". Şi ele ştiau că membrele Clanului erau cu mult mai prejos decât ele. Situaţia era gravă, dar trădătoarea fusese una de-a lor şi nimeni în afară de ele nu avea dreptul la ea. Aviendha era de acord. O Fecioară care îşi trăda sora de lance nu murea repede sau fără de ruşine.

Nynaeve îi trase la loc gluga pe cap lui Ispan Shefar.

— V-aţi descurcat bine până acum şi o veţi face şi în continuare, le spuse ea pe un ton hotărât femeilor Clanului. Dacă va da semne că se dezmeticeşte, mai turnaţi-i din acel amestec pe gât. Va fi la fel de ameţită ca o capră îmbuibată cu bere. Prindeţi-o de nas dacă nu vrea să înghită. Până şi o Aes Sedai va înghiţi dacă o vei prinde de nas şi o vei ameninţa cu urecheatul.

Reanne căscă gura şi făcu ochii mari, ca majoritatea însoţitoarelor ei. Sumeko încuviinţă încet, cu ochii aproape la fel de bulbucaţi că ai celorlalte. Atunci când femeile Clanului spuneau „Aes Sedai" era ca şi când ar fi zis „Creatorul". Gândul că ar putea s-o ţină de nas pe o Aes Sedai, fie ea şi o Creatură a Umbrei, le îngrozea.

După privirile uimite ale surorilor Aes Sedai, acest gând le încânta şi mai puţin. Holbându-se la Nynaeve, Merilille deschise gura, însă chiar atunci Elayne ajunse lângă ea. Sora Cenuşie se întoarse spre ea, abia aruncându-i o privire încruntată lui Birgitte. Faptul că vocea ei era mai degrabă piţigăiată decât şoptită dovedea cât era cuprinsă de disperare; de obicei, Merilille era foarte reţinută.

— Elayne, trebuie să vorbeşti cu Nynaeve. Femeile acelea sunt deja derutate şi speriate de moarte. Nu e de niciun folos dacă ea le va tulbura şi mai mult. Dacă Suprema Înscăunată Amyrlin le va îngădui să meargă în Turn, zise ea şi clătină încet din cap, încercând să nege acest lucru, şi poate şi altele, dacă va vrea acest lucru, atunci ele trebuie să înţeleagă limpede unde le este locul şi…

— Suprema Înscăunată Amyrlin vrea, o întrerupse Elayne.

Când Nynaeve vorbea pe un ton ferm era ca şi când cineva te-ar fi ameninţat cu pumnul; când o făcea Elayne, devenea o obligaţie.

— Vor avea şansa să încerce din nou şi, dacă vor greşi, tot nu vor fi izgonite. Nicio femeie care poate conduce Puterea nu va mai fi izgonită din Turn. Vor face toate parte din Turnul Alb.

Pipăindu-şi leneş pumnalul de la brâu, Aviendha cugeta la cele auzite. Egwene, Suprema Înscăunată a lui Elayne, afirmase cam acelaşi lucru. Şi ea era o prietenă, dar ajunsese să le înţeleagă pe Aes Sedai. În ceea ce o privea, Aviendha nu îşi dorea să facă parte din Turnul Alb. Se îndoia că Sorilea sau celelalte Înţelepte îşi doreau acest lucru.

Merilille oftă şi îşi împreună mâinile, dar, în ciuda consimţământului pe care îl afişa, uită să-şi coboare tonul.

— Cum spui tu, Elayne. Însă în privinţa lui Ispan. Pur şi simplu, nu putem îngădui…

Elayne îşi ridică brusc mâna. Porunca înlocui obligaţia.

— Încetează, Merilille. Tu trebuie să veghezi asupra Globului Vânturilor. Este o treabă pe care o poate îndeplini oricine. Aşadar, şi *tu* o poţi duce la capăt.

Merilille deschise gura, apoi o închise la loc şi îşi plecă uşor capul în semn de supunere. Celelalte surori Aes Sedai îşi plecară şi ele capetele, sub privirea pătrunzătoare a lui

Elayne. Dacă unele manifestau reticenţă, oricât de mică, nu toate aveau aceeaşi atitudine. Sareitha ridică repede bocceaua în formă de disc, învelită în straturi de mătase albă, care zăcea la picioarele ei. Braţele ei abia cuprinseră Globul atunci când îl strânse la piept. Îi zâmbi neliniştită lui Elayne ca şi când ar fi vrut să îi arate că va avea mare grijă de el.

Femeile din neamul Oamenilor Mării se zgâiau cu lăcomie la bocceluţă, aproape aplecându-se pentru a privi mai de aproape. Aviendha nu ar fi fost surprinsă să le vadă traversând în fugă curtea ca să pună mâna pe Glob. Surorile Aes Sedai vedeau şi ele acelaşi lucru. Sareitha strânse şi mai tare la piept bocceluţa, iar Merilille se aşeză între ea şi cei din neamul Atha'an Miere. Feţele senine ale surorilor Aes Sedai se încordară în timp ce făceau un efort să îşi păstreze calmul. Credeau că Globul li se cuvenea; în ochii lor, *toate* lucrurile care foloseau sau mânuiau Puterea aparţineau Turnului Alb, indiferent cine le deţinea în acel moment. Totuşi, mai era înţelegerea.

— Soarele coboară, Aes Sedai, anunţă cu voce tare Renaile din Calon, şi suntem în primejdie. Aşa susţineţi voi. Dacă vă trece prin minte să trageţi de timp, ar fi bine să vă gândiţi de două ori. Dacă veţi încerca să încălcaţi înţelegerea, jur pe sufletul tatălui meu că mă voi întoarce pe dată la corăbii. Şi voi revendica Globul drept răscumpărare. A fost al nostru de la Frângerea Lumii.

— Ai grijă cum vorbeşti cu surorile Aes Sedai, se răţoi Reanne din vârful pălăriei albastre din paie şi până la călcâiul pantofilor ce îi ieşeau de sub poalele verzi şi albe.

Renaile din Calon rânji.

— Meduzele au limbă, pare-se. Mă mir că îndrăznesc să şi-o folosească fără permisiunea surorilor Aes Sedai.

Cât ai clipi din ochi, în curtea grajdurilor răsunară insulte schimbate între Clan şi Atha'an Miere, cum ar fi „sălbăticiuni" şi „decăzute". Jignirile se înteţeau, ţipete

stridente ce înăbuşeau încercările lui Merilille de a le face să tacă pe Reanne şi pe însoţitoarele ei, pe de o parte, şi să le liniştească pe femeile din neamul Oamenilor Mării, pe de altă parte. Câteva Călăuze ale Vânturilor încetară să-şi mai mângâie pumnalele băgate în teacă şi apucară de mânere. Strălucirea *saidarului* înconjură mai întâi primul grup de femei îmbrăcate ţipător, apoi pe celălalt. Femeile Clanului păreau speriate, deşi acest lucru nu le făcu să îşi înceteze tirada. Sumeko îmbrăţişă Izvorul, pe urmă Tamarla, după aceea Chilares, cea mlădioasă, cu ochi de porumbiţă şi, în scurt timp, fiecare dintre ele şi fiecare dintre Călăuzele Vânturilor strălucea în vreme ce îşi aruncau vorbe şi se înfierbântau.

Aviendhei îi veni să geamă. Se putea lăsa cu vărsare de sânge în orice clipă. Va asculta porunca lui Elayne. Dar aproape-sora ei le arunca priviri tăioase şi furioase atât Călăuzelor Vânturilor, cât şi femeilor din „Cercul de Croşetat” Elayne nu prea îngăduia prostia, la ea sau la altcineva şi să strigi insulte când inamicul se afla pe aproape era cel mai rău. Aviendha strânse mânerul pumnalului de la brâu, apoi, după o clipă, îmbrăţişă *saidarul*; fu cât pe ce să plângă atunci când viaţa şi fericirea o inundară, Înţeleptele întrebuinţau Puterea când nu-şi atingeau scopul prin cuvinte, însă nici cuvintele, nici oţelul nu erau de vreo folosinţă acolo. Ea îşi dorea să fi ştiut pe cine să omoare mai întâi.

— Ajunge!

Ţipătul pătrunzător al lui Nynaeve le făcu să-şi înghită cuvintele. Feţe uluite se întoarseră spre ea. Aceasta clătina ameninţător din cap şi arătă cu degetul spre „Cercul de Croşetat”.

— Nu vă mai comportaţi ca nişte copii! urlă ea, pe urmă îşi mai coborî puţin tonul, doar puţin. Sau vreţi să vă ciorovăiţi până când va veni Rătăcitul să înhaţe Globul *şi* pe noi? Iar voi, zise arătând cu degetul spre Călăuzele

Vânturilor, nu mai încercaţi să vă eschivaţi de la înţelegere! Nu veţi pune mâna pe Glob până nu veţi îndeplini şi ultimul cuvânt! Să nu credeţi asta! urlă Nynaeve, apoi se întoarse spre surorile Aes Sedai: Şi voi…!

Întâmpinate cu calm şi uimire, cuvintele ei se transformară într-un mormăit ursuz. Surorile Aes Sedai nu strigaseră decât ca să calmeze spiritele. Niciuna nu strălucea cu lumina *saidarului*.

Fireşte, acest lucru fu suficient ca să o facă pe Nynaeve să se liniştească de tot. Trăgea cu înverşunare de pălărie, mânată de o furie de care voia să se elibereze. Dar femeile Clanului stăteau cu privirile coborâte în pământ şi îmbujorate. Până şi Călăuzele Vânturilor păreau puţin ruşinate – doar puţin – bombănind, însă se încăpăţânau să înfrunte privirea insistentă a lui Nynaeve. Strălucirea se atenuă pe rând din jurul fiecărei femei, până când doar Aviendha mai îmbrăţişa Izvorul.

Ea tresări atunci când Elayne îi atinse braţul. Se înmuiase, *într-adevăr*. Îi lăsa pe oameni să o ia prin surprindere, tresărea la o atingere.

— Criza aceasta pare să fi trecut, murmură Elayne. Poate a venit timpul să plecăm înainte să izbucnească o alta.

Pata de culoare din obraji era singurul indiciu că fusese furioasă. Şi cea din obrajii lui Birgitte; ambele erau o reflexie a celeilalte, de când se crease legătura.

— A trecut de mult, fu de acord Aviendha.

Dacă mai iroseau timpul, va *deveni* o locuitoare miloasă a ţinuturilor umede.

Toate privirile o urmăriră atunci când păşi în spaţiul deschis din mijlocul curţii grajdurilor, spre locul pe care îl studiase şi îl memorase până când ajunsese să îl ştie cu ochii închişi. Bucuria pe care o avea când îmbrăţişa Puterea, când mânuia *saidarul* nu putea fi descrisă în cuvinte. A îmbrăţişa *saidarul*, a fi îmbrăţişat de el, te făcea să te simţi mai viu ca oricând. Era o amăgire, susţineau

Înţeleptele, la fel de falsă şi de periculoasă ca mirajul apei din Termool, şi totuşi, părea mai reală decât dalele din piatră de sub picioarele ei. Rezistă imboldului de a mânui mai mult *saidar*; deja mânuia aproape mai mult decât era în stare. Toată lumea se strânse mai aproape de ea când Aviendha începu să urzească firele.

Era uimită că existau lucruri pe care multe Aes Sedai nu le puteau face, după tot ceea ce văzuse. Câteva dintre femeile „Cercului de Croşetat” erau suficient de puternice, însă doar Sumeko şi, surprinzător, Reanne priveau cu interes ceea ce făcea ea. Sumeko chiar s-a ferit de mângâierile de încurajare pe care Nynaeve încerca să i le ofere – gest ce fu întâmpinat cu o privire indignată şi cu surprindere de către Nynaeve şi pe care Sumeko, cu ochii aţintiţi asupra Aviendhei, nu îl observă. Toate Călăuzele Vânturilor aveau destulă forţă. Ele priveau cu aceeaşi lăcomie cu care se holbau la Glob. Înţelegerea le oferea tot dreptul.

Aviendha se concentră, iar firele începură să contureze urzeala, creând o legătură între locul acela şi locul pe care ea, Elayne şi Nynaeve îl aleseseră pe hartă. Făcu un gest, ca şi când ar fi dat la o parte clapetele unui cort. Aceasta nu făcea parte din urzeala pe care învăţase s-o facă de la Elayne, dar era tot ce îşi amintea din ceea ce făcuse ea însăşi, cu mult timp înainte ca Egwene să deschidă prima ei poartă. Firele se uniră într-o dungă argintie şi verticală ce se roti şi se transformă într-o deschizătură în aer, mai înaltă decât un bărbat şi la fel de lată. O deschizătură în ţesătura realităţii. Dincolo de ea se vedea un luminiş mare, înconjurat de copaci înalţi de şase sau şapte metri, la câţiva kilometri depărtare de oraş, pe malul îndepărtat al râului. Iarba înaltă şi veştejită, ce ajungea până la genunchi, se întindea până la poartă, legănându-se în adierea brizei; aceasta nu sufla, doar lăsa impresia. Unele dintre acele fire erau retezate însă pe lungime. Marginile unei porţi ce se

deschidea făcea ca tăişul unei lame să pară plictisitor.

Poarta o nemulţumea. Elayne era capabilă să facă urzeala asta folosindu-şi doar o parte din forţă. Cu toate astea, din motive necunoscute, Aviendha avea nevoie de toată forţa pe care o deţinea, chiar mai mult. Ea era convinsă că ar fi putut face o urzeală şi mai lungă, la fel de lungă ca a lui Elayne, întrebuinţând firele pe care le crease fără să stea pe gânduri atunci când încercase să scape de Rand al'Thor, ceea ce părea să se fi întâmplat cu mult timp în urmă. Dar oricât de mult se străduia, nu îşi amintea decât frânturi. Deşi nu simţea invidie – mai degrabă era mândră de realizările aproape-surorii ei eşecul o făcea să se ruşineze. Sorilea şi Amys ar critica-o cu asprime dacă ar afla despre ruşinea ce o cuprindea. Prea multă mândrie, ar numi-o ele. Amys ar trebui să înţeleagă; fusese Fecioară. *Era* o ruşine dacă dădeai greş în ceva ce se presupunea că poţi face. Dacă n-ar fi trebuit să ţină urzeala, ar fi luat-o la fugă, ca să n-o mai vadă nimeni.

Plecarea fusese plănuită cu grijă şi toată lumea din curtea grajdurilor se puse în mişcare de îndată ce poarta se deschise. Două dintre femeile „Cercului de Croşetat" o ridicară pe Crea din Calon. Servitorii începură să scoată caii din grajduri. Lan, Birgitte şi unul dintre Străjerii lui Careane, un bărbat deşirat pe care îl chema Cieryl Arjuna, ţâşniră imediat prin poartă, unul după celălalt. Asemenea Fecioarelor Lăncii sau *Far Dareis Mai*, Străjerii îşi revendicau mereu dreptul de a o lua înainte. Pe Aviendha o mâncau tălpile să fugă după ei, însă nu avea rost. Spre deosebire de Elayne, ea nu putea face cinci sau şase paşi fără ca urzeala să nu slăbească. Ar fi fost la fel şi dacă ar fi încercat să o lege. Era foarte frustrant.

De astă dată, nu se aşteptau la nicio primejdie, prin urmare surorile Aes Sedai îi urmară imediat, la fel Elayne şi Nynaeve. Fermele împânzeau zona împădurită. Poate că vor fi nevoite să alunge vreun păstor rătăcit sau vreun

cuplu care căuta intimitate, pentru că văzuseră prea multe, dar niciun Rătăcit sau o Creatură a Umbrei nu ştiau de acel luminiş; doar Elayne şi Nynaeve ştiau, iar ele nu vorbiseră în mod voit, de teama celor care trăgeau cu urechea. Stând în mijlocul spaţiului deschis, Elayne o privi întrebător pe Aviendha, însă aceasta îi făcu semn să plece. Planurile trebuiau respectate dacă nu exista un motiv pentru a fi schimbate.

Călăuzele Vânturilor începură să treacă încet prin poartă una câte una, păşind în luminiş. Fiecare şovăia atunci când se apropia de această ciudăţenie pe care n-o văzuse nici în vis, făcându-şi curaj înainte să intre. Brusc, începură furnicăturile.

Aviendha îşi ridică ochii spre ferestrele ce dădeau către curtea grajdurilor. Oricine putea sta ascuns în spatele grilajelor cu model întortocheat din fier forjat. Tylin le poruncise servitorilor să nu se apropie de acele ferestre, dar cine o putea opri pe Tylin sau pe Joline, sau... Ceva o făcu să-şi ridice privirea şi mai sus, spre turnuri. Scări înguste încercuiau unele dintre turlele subţiri şi pe una dintre ele, foarte sus, se zărea o siluetă neagră, înconjurată ca un nimb de soarele din spate. Era un bărbat.

Îşi ţinu răsuflarea. Nimic din poziţia lui – acesta avea mâna pe balustrada din piatră – nu trăda vreun semn de pericol. Şi totuşi, ea ştia că el era cel care o făcea să simtă furnicături între omoplaţi. Un Rătăcit nu ar fi stat să privească, pur şi simplu, dar acea creatură, acel *gholam*... Simţi un nod în stomac. Putea fi doar un servitor din palat. Putea fi, însă nu credea asta. Nu era o ruşine să-ţi fie teamă.

Îngrijorată, se uită la femeile care treceau prin poartă cu o încetineală exasperantă. Jumătate dintre Oamenii Mării trecuseră dincolo, iar femeile din „Cercul de Croşetat” aşteptau în spatele celorlalte, ţinând-o strâns pe Creatura Umbrei, în loc de nelinişte începeau să fie mânate mai

degrabă de resentiment pentru că femeilor din neamul Oamenilor Mării li se îngăduise să treacă primele. Dacă ar da glas bănuielii pe care o avea, femeile Clanului ar lua-o, cu siguranţă, la fugă – numai dacă pomeneai de vreun Rătăcit li se uscau gurile şi li se înmuiau picioarele –, iar Călăuzele Vânturilor ar încerca pe loc să revendice Globul. Pentru ele, Globul era mai presus de orice. Însă doar o oarbă ar sta cu mâinile-n sân când un leu se apropie pe furiş de turma pe care trebuia să o păzească. Aviendha o apucă pe o Atha’an Miere de mâneca din mătase roşie.

— Spune-i lui Elayne…

O faţă fină ca granitul negru se întoarse spre ea. Paradoxal, buzele pline ale femeii păreau… subţiri. Ochii îi erau ca două pietricele negre, turtite şi tari. Ce mesaj putea să transmită fără să nu abată asupra lor toate necazurile care considera Aviendha că ar putea veni din partea acestora?

— Spune-le lui Elayne şi Nynaevei să fie cu băgare de seamă. Deoarece inamicul loveşte întotdeauna când te aştepţi mai puţin. Trebuie să le transmiţi asta, negreşit.

Călăuza Vânturilor încuviinţă ascunzându-şi cu greu nerăbdarea, dar, în mod surprinzător, aşteptă ca Aviendha să-i dea drumul înainte să păşească şovăielnic prin poartă.

Pasarela de pe turn era pustie. Aviendha nu fu uşurată. El putea fi oriunde. Poate cobora spre grajduri. Indiferent cine sau ce fusese, *era* periculos; *nu* doar un vârtej de praf care juca feste imaginaţiei ei. Ultimii patru Străjeri formaseră un pătrat în jurul porţii – era garda, care pleca ultima – şi, oricât de mult dispreţuia săbiile pe care le purtau, era recunoscătoare că mai existau şi alţii în afară de ea care ştiau cum să folosească metalul tăios. Nu că ar fi avut mai multe şanse decât servitorii care aşteptau lângă cai împotriva unui *gholam* sau, mai rău, împotriva unui Rătăcit. Aşa cum nu ar fi avut nici ea.

Mânui cu înverşunare Puterea, până când dulceaţa

saidarului aproape că se transformă în durere. Încă puţin şi durerea va deveni agonie cruntă în momentele în care va trebui să moară sau să-şi piardă abilitatea. „De ce nu se grăbesc odată afurisitele alea de femei!” Nu era o ruşine să-ţi fie frică, însă devenea o ruşine dacă frica i se citea pe faţă.

CAPITOLUL 2

Destrămarea urzelii

Elayne se dădu la o parte de îndată ce trecu prin poartă, dar Nynaeve traversă cu paşi hotărâţi luminişul, făcând să sară lăcuste maronii din iarba moartă şi cercetând împrejurimile în căutarea Străjerilor. A unui Străjer, oricum. O pasăre roşie brăzdă luminişul şi apoi dispăru. În afara surorilor, nimic nu se mişca; o veveriţă chiţăi undeva, în copacii desfrunziţi, pe urmă se aşternu tăcerea. Lui Elayne i se părea imposibil: cei trei n-aveau cum să fi trecut pe-acolo fără să lase cărărui la fel de late precum cea lăsată de Nynaeve. Şi totuşi, nu observa niciun semn că ei fuseseră în acel loc.

O simţea pe Birgitte undeva mai încolo, în stânga, spre sud-vest, se gândi ea, destul de mulţumită, deoarece nu exista un pericol imediat. Careane, care făcea parte dintr-un cerc protector format în jurul lui Sareithe şi al Globului, întinse gâtul ca şi când şi-ar fi ciulit urechile. Cieryl al ei se afla spre sud-est, pare-se. Ceea ce însemna că Lan se afla spre miazănoapte. Era destul de ciudat, fiindcă Nynaeve hotărâse să o ia tot înspre miazănoapte, bombănind în tot acest timp. Căsătoria crease poate un soi de legătură invizibilă între ei.

Cel mai probabil descoperise o urmă care îi scăpase lui Elayne. Nynaeve era la fel de pricepută la vânătoare precum era cu ierburile.

Din locul unde stătuse la început Elayne, Aviendha se văzuse limpede prin poartă, privind cu atenţie acoperişurile palatului, ca şi când s-ar fi aşteptat la o ambuscadă. După poziţia ei, părea că ţinea o suliţă în mână, gata să sară în luptă în rochia de călărie. Aviendha o făcea pe Elayne să zâmbească prin felul în care îşi ascundea neliniştea în legătură cu problemele pe care le avusese cu poarta. Era mult mai curajoasă decât Elayne. Dar, în acelaşi timp, nu se putea abţine să nu-şi facă griji. Aviendha *era* curajoasă, iar Elayne nu ştia pe nimeni care să-şi păstreze cumpătul mai bine decât ea. De asemenea, Aviendha putea hotărî că *ji'e'toh* îi va cere să lupte când singura scăpare era fuga. Lumina care o înconjura strălucea atât de puternic, încât era evident că nu mai putea mânui prea mult din *saidar*. Dacă îşi făcea apariţia vreun Rătăcit...

„Ar fi trebuit să rămân cu ea”, reflectă Elayne, însă respinse imediat acest gând. Indiferent ce scuză ar găsi, Aviendha şi-ar da seama, iar uneori era iute de mânie precum un bărbat. De cele mai multe ori. Mai ales atunci când îi era pătată onoarea. Oftând, Elayne îi lăsă pe cei din neamul Atha'an Miere s-o împingă mai încolo pe măsură ce treceau prin poartă. Dar rămase suficient de aproape ca să audă dacă răzbătea vreun strigăt prin poartă. Suficient de aproape cât să sară într-o clipită în ajutorul Aviendhei. Sau pentru alt motiv.

Călăuzele Vânturilor intrară pe poartă în ordinea rangului, căznindu-se să-şi păstreze calmul. Până şi Renaile îşi relaxă umerii încordaţi odată ce păşi cu picioarele goale pe iarba înaltă şi veştejită. Unele tresăreau uşor, stăpânindu-se însă repede, sau priveau peste umăr cu ochi mari la deschizătura din aer. Toate se zgâiau bănuitoare la Elayne atunci când treceau pe lângă ea, iar două sau trei au vrut să o întrebe ce făcea, poate ca să o roage – sau să îi ceară – să se dea la o parte. Ea se bucura că femeile grăbeau pasul, ascultătoare, la îndemnările scurte ale lui Renaile.

Vor avea ocazia în scurt timp să le spună surorilor Aes Sedai ce să facă, nu era nevoie să înceapă cu ea.

La acest gând simţi un nod în stomac. Mai mult, numărul lor mare o făcea să clatine din cap. Deşi aveau cunoştinţe despre vreme pentru a putea folosi Globul cum se cuvine, până şi Renaile recunoscu – deşi fără tragere de inimă – că şansele pentru a îndrepta vremea erau mai mari dacă era condusă mai multă Putere prin el. Trebuia condusă cu precizie şi asta era imposibil pentru o singură femeie sau un cerc. Trebuia să fie un cerc compus din treisprezece femei. Din cele treisprezece vor face parte, cu siguranţă, Nynaeve, Aviendha şi Elayne însăşi poate şi câteva femei din Clan, dar Renaile avea de gând să profite de acea parte din înţelegere care stipula că li se va îngădui să înveţe orice abilitate pe care Aes Sedai erau dispuse să o divulge. Poarta fusese prima, iar formarea cercului ar fi a doua. Era de mirare că nu veniseră toate Călăuzele Vânturilor din port. Cum ar fi fost să încerci să faci faţă la trei sau patru sute de femei! Elayne înălţă o rugăciune de mulţumire, pentru că erau doar douăzeci.

Nu stătea acolo ca să le numere. Pe măsură ce Călăuzele Vânturilor treceau cu pas săltat, simţea forţa fiecărei femei în Putere. Mai devreme avusese timp să se apropie mai mult, atunci când reuşise cu greu să o convingă pe Renaile să vină. Se pare că, în cazul Călăuzelor Vânturilor obţinerea rangului nu avea legătură nici cu vârsta, nici cu forţa; Renaile era departe de a fi cea mai puternică, nu se număra nici măcar printre primele trei sau patru, în vreme ce o femeie aflată mai în spate, Senine, avea obraji bătuţi de vânt şi părul cărunt. În mod ciudat, după găurile din urechi, părea că Senine purtase odinioară mai mult de şase cercei, mai groşi decât cei pe care îi avea acum.

Elayne analiza şi memora feţele şi numele cu un sentiment tot mai intens de mulţumire de sine. Călăuzele Vânturilor poate că au fost avantajate într-un fel, iar ea şi

Nynaeve au intrat într-o mare încurcătură cu Egwene şi cu Divanul Turnului odată ce se aflaseră termenii înţelegerii lor, dar niciuna dintre aceste femei nu se bucura de preţuirea vreunei Aes Sedai. Cu siguranţă, nu erau nici dispreţuite, nici preţuite. Se străduia să nu pară îngâmfată, deoarece asta nu schimba cu nimic înţelegerea. Cu toate acestea, îi era greu. La urma urmei, erau cele mai pricepute femei din neamul Atha'an. Cel puţin acolo, în Ebou Dar. Iar dacă ar fi fost Aes Sedai, fiecare dintre ele, de la Kurin, cea cu privirea neagră şi rece, până la Renaile însăşi, ar fi ascultat atunci când ea ar fi vorbit şi s-ar fi ridicat în picioare când ar fi intrat în încăpere. Dacă ar fi fost Aes Sedai şi s-ar fi comportat ca atare.

Apoi îşi făcură apariţia şi cele de la capătul şirului, iar Elayne tresări când o tânără Călăuză a Vânturilor, de pe unul dintre vasele mai mici, trecu pe lângă ea. Era o femeie cu obraji rotunzi, pe care o chema Rainyn, îmbrăcată în mătăsuri albastre simple, cu câteva zeci de ornamente ce îi atârnau de lanţul din nas. Cele două ucenice, Talaan, cea subţire şi băieţoasă, şi Metarra, cea cu ochi mari, înaintau cu paşi grăbiţi la capătul şirului, având nişte expresii îngrijorate. Tinerele nu dobândiseră încă dreptul de a purta inel în nas, darămite lanţ, şi aveau doar un cercel subţire din aur în urechea dreaptă. Le urmări cu privirea, încercând să nu se holbeze. Poate se holba totuşi.

Femeile Atha'an Miere se strânseră din nou lângă Renaile, cele mai multe privind cu lăcomie la surorile Aes Sedai şi la Glob. Ultimele trei femei se aflau în spate, arătând ca nişte ucenice care nu păreau sigure că aveau dreptul să se afle acolo. Rainyn stătea cu braţele încrucişate, imitând-o pe Renaile şi descurcându-se puţin mai bine decât celelalte două. Călăuza Vânturilor de pe o corabie, cea mai puţin însemnată dintre ambarcaţiunile Oamenilor Mării, se afla rareori în compania Călăuzei Vânturilor aparţinând Stăpânei Valurilor din clanul ei, ca să

nu mai pomenim de Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor. Rainyn era la fel de puternică precum Lelaine sau Romanda, iar Metarra se afla pe aceeaşi treaptă cu Elayne, în vreme ce Talaan… Talaan, atât de supusă în bluza roşie din pânză, cu ochii mereu trişti, se apropia foarte mult de Nynaeve. Foarte mult. În plus, Elayne ştia că nu ajunsese încă la potenţialul maxim, şi nici Nynaeve. Cât de aproape erau Metarra şi Talaan? Se obişnuise cu gândul că doar Nynaeve şi Rătăciţii erau mai puternici decât ea. Şi Egwene, însă ea fusese forţată, iar aptitudinile ei şi ale Aviendhei erau egale cu ale lui Egwene. „Halal mulţumire de sine”, îşi zise ea dezamăgită. Lini ar fi spus că aşa-i trebuia dacă dădea importanţă lucrurilor.

Râzând încet în sinea ei, Elayne se întoarse ca să vadă ce făcea Aviendha, dar femeile din „Cercul de Croşetat” stăteau neclintite în faţa porţii, foindu-se sub privirile tăioase ale lui Careane şi Sareitha. Toate se dădură la o parte, mai puţin Sumeko, dar aceasta procedă la fel când zări privirile surorilor. Kirstian părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Înăbuşindu-şi un oftat, Elayne le îndemnă pe femeile Clanului să se dea din calea grăjdarilor care aşteptau să mâne caii prin poartă. Femeile „Cercului de Croşetat” înaintau ca oile – ea fiind păstorul, iar Merilille şi ceilalţi, lupii – şi s-ar fi mişcat mai repede dacă n-ar fi fost Ispan.

Famelle, una dintre cele doar patru femei din „Cercul de Croşetat” care nu avea niciun fir alb în cap, şi Eldase, o femeie cu ochi pătrunzători atunci când nu se uita la vreo Aes Sedai, o ţineau pe Ispan de braţe. Păreau indecise dacă să o ţină suficient de ferm încât sora să stea drept sau să o strângă mai tare, aşa încât sora Neagră să se clatine, ca apoi să-i dea drumul, iar acesteia să-i cedeze genunchii, urmând ca ele s-o tragă în sus chiar înainte să se prăbuşi.

— Iertare, Aes Sedai, îi spunea întruna în şoaptă Famelle lui Ispan, cu un vag accent taraboner. Oh, iertare, Aes

Sedai!

Eldase se crispa şi gemea uşor de fiecare dată când Ispan se poticnea, de parcă sora din Ajah Albastră nu ar fi contribuit la uciderea a două din neamul lor şi Lumina ştie câte altele muriseră din cauza ei. Îşi făceau griji în privinţa unei femei care urma să moară. Crimele din Turnul Alb, la care Ispan conspirase, erau suficiente pentru a o condamna.

— Duceţi-o acolo, undeva, le spuse Elayne, făcându-le semn să se îndepărteze de poartă şi să pătrundă în luminiş.

Femeile se supuseră, făcând reverenţe din cauza cărora fură cât pe ce s-o scape pe Ispan, apoi îşi cerură iertare atât de la Elayne, cât şi de la prizoniera cu gluga trasă pe cap. Reanne şi celelalte grăbiră pasul, privind neliniştite la surorile strânse în jurul lui Merilille.

Războiul privirilor duşmănoase începu din nou aproape imediat. Surorile Aes Sedai le aruncau căutături pline de porniri criminale femeilor Clanului, femeile din „Cercul de Croşetat”, Călăuzelor Vânturilor, iar Atha’an Miere, tuturor celor pe care le cădeau ochii. Elayne strângea din dinţi. *Nu* va striga la ele. Oricum, Nynaeve era cea care obţinea rezultate mai bune dacă striga. Însă îşi dorea să le bage minţile în cap, să le scuture până le clănţăneau dinţii. Inclusiv pe Nynaeve, care ar fi trebuit să le organizeze în loc să se zgâiască la copaci. Şi dacă Rand avea să moară pentru că ea nu găsea o cale să îl salveze?

Dintr-odată, îi dădură lacrimile şi ochii o usturau. Rand *va* muri, iar ea nu putea face nimic în această privinţă. „Curăţă de coajă mărul pe care-l ţii în mână, copilă, nu pe cel din pom, părea să-i şoptească la ureche vocea suavă a lui Lini. Lacrimile sunt pentru mai târziu, dacă le verşi înainte, vei irosi timp”.

— Mulţumesc, Lini, murmură Elayne.

Bătrâna ei doică era enervantă uneori, fiindcă nu voia să accepte faptul că pruncii pe care îi îngrijise crescuseră, dar

dădea întotdeauna sfaturi bune. Doar pentru că Nynaeve îşi neglija îndatoririle, asta nu însemna că şi Elayne trebuia să facă la fel.

Servitorii începură să mâne caii prin poartă în urma femeilor din „Cercul de Croşetat”, în frunte aflându-se caii de povară. Niciunul dintre bidivii nu căra lucruri neînsemnate, cum erau veşmintele. Călătorii porneau pe jos, în cazul în care caii de călărie fuseseră abandonaţi în partea cealaltă a porţii, şi rămăseseră cu hainele pe care le aveau pe ei dacă restul cailor de povară fuseseră lăsaţi în urmă. Ceea ce cărau animalele care se aflau în faţă nu putea fi însă lăsat pentru Rătăciţi. Elayne îi făcu semn femeii cu obrajii rumeni, care mâna primul cal, să vină lângă ea şi să se dea deoparte din calea celorlalţi.

Dacă desfaceai şi dădeai la o parte pânza dură ce acoperea unul dintre coşurile mari de răchită, vedeai un maldăr mare de nimicuri aruncate alandala, unele fiind învelite în ţesături zdrenţuite. Îmbrăţişând *saidarul*, Elayne începu să sorteze. O platoşă ruginită căzu imediat pe pământ, urmată de un picior de masă rupt, o tavă crăpată, o carafă din cositor, ciobită şi un sul din pânză putrezit, ce aproape că se sfărâmase în mâinile ei.

Cămara unde găsiseră Globul Vânturilor fusese plină ochi cu lucruri printre care trebuie să se mai fi găsit şi alte obiecte ale Puterii în afară de Glob. Unele obiecte fuseseră puse în putini şi cufere mâncate de insecte, altele zăceau claie peste grămadă. Sute şi sute de ani, membrii Clanului ascunseseră toate lucrurile legate de Putere pe care le găsiseră, temându-se să le folosească sau să le înmâneze surorilor Aes Sedai. Până în dimineaţa aceea, când Elayne avu şansa să le vadă prima oară, pentru a alege ce merita să păstreze. Slavă Luminii că Iscoadele Celui Întunecat nu fugiseră cu ceva important! Luaseră ceva, însă, cu siguranţă, mai puţin de un sfert din ceea ce se aflase în încăpere, inclusiv multe nimicuri. Slavă Luminii că găsise

ceva util! Oamenii îşi dăduseră viaţa ca lucrurile acelea să fie scoase din Rahad.

Elayne nu conducea Puterea, doar o ţinea în timp ce ridica fiecare lucru. O cană din lut, ciobită, trei farfurii sparte, o rochiţă roasă de molii şi o cizmă veche, cu o gaură în partea laterală, toate căzură pe pământ. O piatră sculptată, puţin mai mare decât palma ei – o *simţea* ca pe o piatră, dar *putea* fi o sculptură, deşi nu părea sculptată –, ale cărei şanţuri albastre semănau cu nişte rădăcini. Dar parcă se încălzea puţin dacă era atinsă; rezona... cu *saidarul*. Fu cel mai potrivit cuvânt care îi trecu prin minte. Habar nu avea la ce folosea, dar era, fără îndoială, un *ter'angreal*. Acesta ajunse în cealaltă parte a ei, departe de grămada de nimicuri.

Maldărul de gunoi continua să crească, la fel, celălalt, deşi acesta creştea mai greu. Erau lucruri ce nu aveau nimic în comun în afară de faptul că simţea în ele un ecou slab al Puterii. O cutiuţă ce părea a fi din fildeş, acoperită cu dungi roşii şi verzi întrepătrunse. O puse jos cu grijă, fără să deschidă capacul. N-aveai de unde şti ce putea declanşa un *ter'angreal*. O nuia neagră, nu mai groasă decât degetul ei mic, lungă de o jumătate de metru, ţeapănă şi totuşi flexibilă, despre care credea că ar putea-o îndoi în formă de cerc. O sticluţă cu dop, probabil din cristal, ce conţinea un lichid roşu-închis. O statuetă înfăţişând un bărbat voinic şi bărbos, cu un zâmbet vesel, care ţinea o carte în mână; înaltă de o jumătate de metru, părea să fie din bronz înnegrit de vreme şi era atât de grea, încât Elayne îşi folosi ambele mâini ca să o mute. Şi alte lucruri. Cea mai mare parte erau gunoaie. Nu-l găsise pe acela pe care şi-l dorea. Nu încă.

— Acum ţi-ai găsit să faci asta? o întrebă Nynaeve.

Elayne se ridică în grabă de lângă grămăjoara de *ter'angreal*, strâmbându-se şi ştergându-şi mâinile de poate.

— Nuiaua aia mă duce cu gândul la… durere, bombăni ea.

Femeia cu faţa aspră, care ţinea de căpăstru calul de povară, se uită clipind la nuia şi se dădu mai încolo.

Elayne privi nuiaua – părerile pe care Nynaeve le exprima când şi când despre obiectele pe care le atingea puteau fi utile –, dar nu se opri din sortat. Cu siguranţă, existase prea multă durere în ultima vreme ca să mai fie nevoie de aşa ceva. Ceea ce simţea Nynaeve nu era însă întotdeauna atât de simplu de interpretat. Era posibil ca nuiaua să fi fost acolo când existase multă durere, fără ca ea să o fi provocat. Coşul era aproape gol; unele dintre lucrurile aflate în partea cealaltă a calului trebuiau mutate pentru a echilibra greutatea.

— Dacă există vreun *ter'angreal* pe-aici, pe undeva, Nynaeve, mi-ar plăcea să îl găsesc înainte ca Moghedien să-mi sufle în ceafă.

Nynaeve mormăi posomorâtă, însă aruncă o privire în coşul din răchită.

Lăsând să cadă un alt picior de masă – erau în total *trei*, desperecheate –, Elayne privi spre luminiş. Zări acolo toţi caii de povară, iar în acel moment treceau prin poartă caii de călărie, umplând spaţiul deschis dintre copaci. Nechezau şi se agitau dezorientaţi. Merilille şi celelalte Aes Sedai îşi puseseră deja şeile pe cai, abia ascunzându-şi nerăbdarea de a porni la drum, în vreme ce Pol se ocupa în grabă de traistele stăpânei sale. Cât despre Călăuzele Vânturilor…

Deşi erau graţioase când mergeau pe jos sau se aflau la bordul corăbiilor lor, acestea nu erau obişnuite cu caii. Renaile încerca să încalece pe partea greşită, iar iapa blândă, aleasă pentru ea, se învârtea încet în cerc în jurul bărbatului în livrea care ţinea hăţurile cu o mână, iar cu cealaltă se trăgea frustrat de păr, străduindu-se în zadar să o ajute pe Călăuza Vânturilor. Două dintre femeile de la grajduri se opinteau s-o salte în şa pe Dorile, care îi slujea

Stăpânei Valurilor din Clanul Somarin, în vreme ce o a treia, care ţinea capul cenuşiului, făcea feţe-feţe, abţinându-se cu greu să nu râdă. Rainyn şedea pe spinarea unui cal cafeniu şi înalt, dar fără să-şi ţină picioarele în scăriţe sau frâiele în mâini, chinuindu-se în zadar să le găsească. Evident, toate trei erau foarte neîndemânatice. Caii nechezau şi se mişcau ritmic, iar Călăuzele Vânturilor înjurau cu foc făcând o zarvă infernală, asemănătoare cu zgomotul făcut de o vijelie. Una dintre ele doborî la pământ cu pumnul un servitor, iar alţi trei grăjdari se chinuiau să prindă nişte cai care scăpaseră.

Mai era ceva ce ea se aşteptase să vadă, de vreme ce Nynaeve nu mai stătea de pază. Lan rămăsese lângă calul lui negru de luptă, Mandarb, fiind atent când la lizieră, când la poartă, când la Nynaeve. Birgitte ieşi cu paşi hotărâţi din pădure, iar o clipă mai târziu, Cieryl apăru dintre copaci, mergând la trap, dar fără a lăsa impresia că se grăbea. Nu exista niciun pericol acolo sau ceva care să le cauzeze neplăceri.

Nynaeve o urmărea.

— N-am spus nimic, zise Elayne.

Ţinea în pumn ceva mic, învelit într-o pânză putrezită ce odinioară fusese albă, poate. Sau maronie. Nynaeve ştiu pe dată ce se afla înăuntru.

— Bravo ţie! bombăni al’Meara, nu suficient de încet. Nu le sufăr pe femeile care îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Elayne ignoră aceste cuvinte, fără ca măcar să tresară; era mândră că nu trebuia să-şi muşte limba.

Când desfăcu pânza putrezită, văzu o broşă mică din chihlimbar în formă de broască-ţestoasă. Semăna cu chihlimbarul, oricum, şi ar fi putut fi fost chihlimbar cândva, însă când se deschise în faţa Izvorului care trecea prin obiect, *saidarul* intră cu repeziciune în ea, un torent aproape la fel de puternic ca acela pe care l-ar fi putut atrage, în siguranţă, de una singură. Nu era un *ter’angreal*

puternic, totuşi era mult mai bun decât nimic. Cu ajutorul lui, putea folosi de două ori mai multă Putere decât Nynaeve, deşi al'Meara rămânea în continuare mai puternică. Dând drumul firului de *saidar* care era în plus, băgă broşa în punga de la brâu, zâmbind încântată, şi continuă să scotocească. Unde era unul, puteau fi mai multe. Şi din moment ce avea unul pe care să îl studieze, poate reuşea să-şi dea seama cum *să facă* un *ter'angreal*. Era un lucru pe care şi-l dorea. Abia se abţinea să nu scoată din nou broşa şi să înceapă s-o încerce chiar acolo.

Vandene le privea de ceva vreme pe Nynaeve şi pe Elayne. Dădu pinteni calului şi veni lângă ele, descălecând. Grăjdarul care ţinea de căpăstru calul de povară făcu o plecăciune destul de corectă, deşi cam strâmbă, totuşi mai bună decât făcuse ea în faţa Elaynei sau Nynaevei.

— Sunteţi cu băgare de seamă, îi spuse Vandene Elaynei, iar asta-i bine. Dar ar fi mai bine să lăsaţi lucrurile aşa cum sunt până vor ajunge în Turn.

Elayne strânse din buze. În Turn? Până când vor fi cercetate de altcineva, voia să spună. De cineva mai în vârstă şi cu mai multă experienţă, probabil.

— *Ştiu* ce fac, Vandene. *Am făcut un ter'angreal*, la urma urmei. Nicio persoană în viaţă nu a făcut *asta*.

Ea le învăţase lucruri elementare pe unele surori, însă niciuna nu reuşise să înţeleagă trucul. Apoi, Elayne plecase spre Ebou Dar.

Sora Verde mai în vârstă încuviinţă, lovind leneş frâiele de palma înmănuşată.

— Şi Martine Janata ştia ce făcea. Prin urmare, înţeleg, zise ea într-o doară. A fost ultima soră interesată de studiul *ter'angreal*-urilor. A făcut asta vreo patruzeci de ani, aproape de când dobândise şalul. Şi ea a fost cu băgare de seamă, aşa mi s-a zis. Apoi, într-o bună zi, servitoarea lui Martine a găsit-o zăcând pe jos, inconştientă, în odaia ei. Sleită.

Chiar dacă vocea ei era potolită, cuvintele erau ca o palmă zdravănă. Continuă pe acelaşi ton:

— Străjerul ei şi-a dat duhul din cauza şocului. Nimic neobişnuit în astfel de cazuri. Când şi-a revenit, trei zile mai târziu, Martine nu îşi mai aducea aminte ce făcuse. Nu-şi mai amintea defel ce se întâmplase cu o săptămână înainte. Asta se întâmpla în urmă cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani şi, de atunci, nimeni n-a avut curajul să se atingă de vreunul dintre *ter'angreal*-urile din odăile ei. Însemnările ei au fost despre ultimul *ter'angreal*. Descoperirile pe care le-a făcut Martine au fost nevinovate, ba chiar frivole, dar… spuse Vandene, care făcu o pauză, ridică din umeri şi adăugă: Ea a descoperit ceva la care nu se aştepta.

Elayne se uită cu coada ochiului la Birgitte şi văzu că şi aceasta se uita la ea. Nu era nevoie să vadă faţa încruntată de îngrijorare a celeilalte femei; aceasta se oglindea în mintea ei, în acel colţ al minţii în care *se aflau* Birgitte şi ceilalţi. Birgitte şi Elayne îşi simţeau reciproc îngrijorarea, până la punctul în care era greu să se deosebească între ele. Elayne risca mai mult decât propria persoană. Însă *ştia* ce făcea. Cel puţin, mai mult decât oricare de acolo. Chiar dacă Rătăciţii nu şi-ar fi făcut apariţia, ele aveau *nevoie* de toţi *angrealii* pe care îi puteau găsi.

— Ce s-a întâmplat cu Martine? întrebă încet Nynaeve. După aceea, adică.

Arareori putea îndura să audă vorbindu-se de cineva rănit fără să simtă nevoia să îl Tămăduiască; ea voia să tămăduiască tot.

Vandene făcu o grimasă. Poate chiar ea fusese aceea care o ajutase pe Martine să se ridice. Însă surorilor Aes Sedai nu le plăcea să vorbească despre femei care fuseseră ferecate, accidental sau nu. Nu le plăcea să-şi aducă aminte de ele.

— A dispărut odată ce şi-a revenit şi apoi s-a furişat afară

din Turn, răspunse ea repede. Important este să reţii că şi ea a fost cu băgare de seamă. N-am cunoscut-o, însă am auzit că se comporta cu fiecare *ter'angreal* ca şi când habar nu avea de puterile acestuia, chiar şi cu acela care face pânza pentru mantiile Străjerilor. Nimeni n-a reuşit să mai făurească şi altceva cu ajutorul lui. Martine a fost cu băgare de seamă, dar nu i-a servit la nimic.

Nynaeve îşi aşeză braţul peste coşul aproape gol.

— Poate ar trebui să încerci tu, sugeră ea.

— *Nu-u-u-u*! ţipă Merilille.

Elayne se răsuci pe călcâie, deschizându-se din nou din instinct prin *angreal*, doar pe jumătate conştientă de *saidarul* ce se revărsa din Nynaeve şi Vandene. Strălucirea Puterii încercui fiecare femeie din luminiş care putea îmbrăţişa Izvorul. Merilille se aplecă în şa, cu ochii bulbucaţi şi cu o mână întinsă spre poartă. Elayne se încruntă. Nu era nimeni acolo în afară de Aviendha şi de ultimii patru Străjeri, care se opriseră speriaţi din drum, cu săbiile pe jumătate trase şi gata să răspundă oricărei ameninţări. Apoi Elayne îşi dădu seama ce făcea Aviendha şi fu cât pe ce să piardă *saidarul* din cauza şocului.

Pe când Aviendha destrăma cu grijă urzeala ce crease poarta, aceasta tremura şi se îndoia, iar marginile se unduiau. Se desprinseră şi ultimele fire şi, în loc să se stingă cât ai clipi, deschizătura licări, iar imaginea curţii grajdurilor care se vedea prin ea începu să se estompeze până când dispăru asemenea ceţii sub razele soarelui.

— Este imposibil! zise Renaile, nevenindu-i a crede.

Un murmur de uimire se răspândi printre Călăuzele Vânturilor. Femeile Clanului se holbau la Aviendha cu gura căscată.

Elayne încuviinţa încet, deşi nu se aşteptase la aşa ceva. Fireşte că era posibil, dar unul dintre primele lucruri pe care le învăţase pe vremea când fusese novice era ca niciodată, în niciun caz, să nu încerce tocmai ceea ce făcuse

Aviendha. Destrămarea unei urzeli, a oricărei urzeli, în loc să o laşi să dispară, nu putea fi făcută, i se spusese, fără a produce un dezastru inevitabil. Inevitabil.

— Fată neroadă! izbucni Vandene furioasă, pe urmă înaintă cu paşi mari spre Aviendha, trăgându-şi calul după ea. Îţi dai seama ce-ai făcut? O singură greşeală – una singură! Şi cine ştie în ce se va transforma urzeala sau ce va face! Ai fi putut distruge tot pe o rază de şaptezeci de metri! Trei sute! Tot! Te-ai fi putut fereca şi…

— Am fost nevoită, o întrerupse Aviendha.

Un murmur străbătu mulţimea surorilor Aes Sedai care stăteau pe cai. Ele începeau să se strângă în jurul ei şi în jurul lui Vandene, dar ea le privi aspru, iar vocea ei se făcu auzită peste vocile lor.

— Cunosc pericolele, Vandene Namelle, însă am fost nevoită. Acesta este un alt lucru pe care voi, Aes Sedai, nu îl puteţi face? Înţeleptele spun că orice femeie poate învăţa să ţeasă o urzeală, dacă este instruită, unele mai mult, altele mai puţin, dar, repet, orice femeie este capabilă de asta dacă ştie să brodeze.

— Aici *nu* este vorba despre broderie, fetiţo! tună Merilille cu o voce rece ca gheaţa. Indiferent ce aşa-zisă pregătire aveţi voi, n-ai cum să ştii cu ce *te joci*! Făgăduieşte-mi – jură-mi! – că nu vei mai face asta niciodată!

— Numele ei ar trebui trecut în cartea novicelor, interveni Sareitha pe un ton ferm, aruncând o privire tăioasă Globului pe care îl ţinea în continuare strâns la piept. Mereu am spus asta. Ar trebui consemnată în carte.

Careane consimţi, luându-i Aviendhei măsurile din priviri pentru rochia de novice.

— Nu cred că este nevoie de asta pentru moment, îi spuse Adeleas lui Aviendha, aplecându-se în şa, dar trebuie să te laşi îndrumată de noi.

Tonul surorii Brune era mult mai blând decât al celorlalte.

Cu toate astea, nu venise cu nicio propunere.

În urmă cu o lună sau mai mult, Aviendha s-ar fi simţit descurajată dacă surorile Aes Sedai ar fi dezaprobat-o, însă nu şi în acel moment. Elayne trecu repede printre cai înainte ca prietena ei să scoată cuţitul pe care îl pipăia sau să facă altceva mai grav.

— Poate ar fi bine să o întrebaţi *de ce* i s-a părut necesar să facă asta, zise ea, trecându-şi braţul pe după umerii Aviendhei, mai mult ca s-o împiedice să-şi mişte braţele decât ca să o consoleze.

Aviendha nu-i mai aruncă o privire exasperată, cum făcuse cu celelalte surori.

— Nu lasă urme, rosti ea, răbdătoare, prea răbdătoare. Urmele unei urzeli atât de lungi pot fi descoperite şi după două zile.

Merilille pufni. Era un sunet prea puternic ca să iasă dintr-un trup atât de mic.

— Este o înzestrare rară, fetiţo, pe care nu o are nici Teslyn, nici Joline. Sau, voi, toate sălbaticele Aiel, învăţaţi asta?

— Puţine o pot face, recunoscu calmă Aviendha. Dar eu pot.

Aceste cuvinte dădură naştere unei altfel de priviri, până şi din partea Elaynei; era o înzestrare *foarte* rară, iar ea nu părea să observe asta.

— *Vreţi* să sugeraţi că niciun Rătăcit nu poate face asta? continuă ea.

Elayne simţea că Aviendha are umerii încordaţi. Nu era pe atât de destinsă pe cât lăsa să se vadă.

— Sunteţi atât de nesăbuite, încât să lăsaţi urme după care să se ia duşmanii voştri? Oricine descoperă urmele poate deschide o poartă în acest loc.

Acest lucru ar fi necesitat multă îndemânare, foarte multă îndemânare, însă sugestia o făcu pe Merilille să clipească. Adeleas deschise gura, apoi o închise fără să

rostească un cuvânt, iar Vandene se încruntă gânditoare. Sareitha părea, pur şi simplu, îngrijorată. Cine putea şti ce înzestrări aveau Rătăciţii, ce abilităţi?

În mod ciudat, toată înverşunarea dispăru din Aviendha. Îşi plecă ochii, iar umerii i se destinseră.

— Poate că n-ar fi trebuit să risc, murmură ea. N-am mai gândit limpede sub privirile bărbatului acela, iar când a dispărut…

Se însufleţi din nou.

— Nu cred că un bărbat ar putea să-mi citească urzelile, îi spuse ea lui Elayne, dar dacă a fost unul dintre Rătăciţi sau chiar un *gholam*… Rătăciţii ştiu mai multe decât oricare dintre noi. Dacă m-am înşelat, am mare *toh*. Totuşi nu cred că m-am înşelat. Nu cred asta.

— Ce bărbat? vru să ştie Nynaeve.

Pălăria îi căzuse într-o parte atunci când îşi croise drum printre cai şi privirea încruntată cu care îi săgeta pe toţi o făcea să pară pregătită pentru o luptă. Poate că era. Calul lui Careane o înghionti din greşeală cu crupa, iar ea îl pocni peste botul vineţiu.

— O fi fost vreun servitor, zise Merilille cu dispreţ. Indiferent ce ordine ar da Tylin, servitorii altarani sunt nesupuşi. Sau o fi fost fiul ei. Băiatul ăla este ros de curiozitate.

Surorile din jurul ei încuviinţară, pe urmă Careane preciză:

— Dacă ar fi fost vreun Rătăcit, nu ar fi stat să privească, pur şi simplu. Chiar tu ai spus asta.

Mângâie grumazul calului şi se încruntă acuzatoare la Nynaeve – Careane se număra printre cei care manifestau faţă de calul lor genul de afecţiune pe care oamenii le-o arătau copiilor –, iar Nynaeve repetă cuvintele lui Careane.

— Poate a fost un servitor sau poate a fost Beslan. Poate.

Prin felul în care se maimuţărea, Nynaeve transmitea că nu crede acest lucru. Sau doar voia să le arate că nu crede.

Nynaeve te putea face prost în faţă sau să îi lase pe alţii să ţi-o zică, ca apoi să-ţi ia apărarea până când răguşea. Nu părea hotărâtă dacă o plăcea sau nu pe Aviendha, însă, cu siguranţă, nu le plăcea pe surorile Aes Sedai mai în vârstă. Îşi aranjă pălăria, îndreptând-o, le privi încruntată, după aceea continuă:

— Fie că a fost Beslan sau Cel Întunecat, nu ne foloseşte la nimic să zăbovim aici toată ziua. Trebuie să ne pregătim şi să pornim spre fermă. Ei bine! Mişcaţi-vă!

Bătu atât de brusc din palme, încât până şi Vandene tresări puţin.

Nu mai erau multe pregătiri de făcut, iar surorile începură să-şi mâne caii. Lan şi ceilalţi Străjeri nu stătuseră cu mâinile în sân odată ce îşi dăduseră seama că nu exista nicio primejdie. Unii dintre servitori se întorseseră prin poartă înainte ca Aviendha să o închidă, însă ceilalţi stăteau alături de cei aproximativ treizeci de cai de povară, privindu-le din când în când pe furiş pe surorile Aes Sedai şi întrebându-se în mod evident ce minuni ar putea face în continuare. Călăuzele Vânturilor stăteau stângace în şei, ţinând hăţurile de parcă s-ar fi aşteptat ca bidiviii să o ia din loc în orice clipă sau, poate, să le crească aripi şi să-şi ia zborul. O atitudine asemănătoare aveau femeile din „Cercul de Croşetat”, deşi erau mult mai graţioase, fără să le pese că fustele şi poalele li se ridicaseră peste genunchi. Ispan avea în continuare gluga trasă pe cap şi era legată fedeleş peste şa, ca un sac. Nu avea cum să stea drept în şa, cu toate acestea până şi Sumeko făcea ochii mari ori de câte ori o privea.

Clocotind de furie, Nynaeve părea pregătită să îi dojenească pe toţi că nu-şi făceau treaba, deşi fusese făcută deja. Asta până în clipa în care Lan îi întinse hăţurile iepei ei cafenii şi dolofane. Nynaeve refuzase categoric calul mai bun pe care i-l oferise în dar Tylin. Mâna îi tremură puţin atunci când o atinse pe a lui Lan, iar culoarea

i se schimbă în obraji când îşi înăbuşi furia ce ameninţa să se dezlănţuie. Atunci când Lan întinse mâna ca să-i ţină piciorul, se holbă la el o clipă ca şi când s-ar fi întrebat ce voia, apoi se îmbujoră din nou când acesta o săltă în şa. Elayne nu se abţinu să nu clatine din cap. Spera să nu se transforme într-o idioată atunci când se va căsători. Dacă se va căsători.

Birgitte îşi aduse iapa argintie, dar şi calul auriu pe care îl călărea Aviendha. Păru să înţeleagă că Elayne voia să vorbească între patru ochi cu Aviendha. Încuviinţă cu un semn din cap ca şi când Elayne i-ar fi cerut asta prin vorbe, sări în şaua iepei argintii şi porni spre locul unde aşteptau şi ceilalţi Străjeri. Aceştia o salutară înclinând uşor capul şi începură să vorbească despre ceva în şoaptă. După privirile aruncate înspre surori, acel „ceva” însemna să aibă grijă de Aes Sedai, fie că ele voiau, fie că nu. Inclusiv de ea, observă Elayne încruntată. Dar n-avea timp de aşa ceva. Aviendha stătea jucându-se cu hăţurile calului, fixând animalul cu privirea asemeni unei novice care priveşte o bucătărie plină de vase unsuroase. Foarte probabil, Aviendha nu făcea nicio deosebire între a spăla oalele şi a călări.

Trăgându-şi mănuşile verzi de călărie, Elayne o mână ca într-o doară pe Leoaică, astfel încât aceasta să le ascundă de privirile celorlalţi, apoi atinse braţul Aviendhei.

— Ar putea fi de ajutor dacă am vorbi cu Adeleas sau cu Vandene, zise ea cu blândeţe.

Trebuia să fie foarte precaută, la fel de precaută ca şi când ar fi mânuit un *ter’angreal*.

— Ele sunt suficient de în vârstă ca să ştie mai multe decât ai putea crede. Trebuie să existe un motiv pentru care ai… ai necazuri… cu Călătoria.

Erau cuvinte prea blânde. La început, Aviendha abia reuşise să facă urezeala. Cu precauţie. Aviendha era de departe mult mai importantă decât orice *ter’angreal* care

existase vreodată.

— Ne-ar putea ajuta.

— Cum? întrebă Aviendha privind cu încăpăţânare şaua calului ei. Ele nu pot Călători. Cum ar putea vreuna dintre ele să ne ajute?

Umerii i se lăsară brusc şi îşi întoarse capul spre Elayne. În mod surprinzător, ochii ei verzi erau înlăcrimaţi.

— Nu am spus adevărul, Elayne. Nu întreg adevărul. Nu ne pot ajuta, însă... Eşti aproape-sora mea; ai dreptul să ştii. Ele cred că m-a înspăimântat un servitor. Dacă voi cere ajutorul, se va afla totul. Cum am Călătorit odată ca să fug de un bărbat care speram în adâncul sufletului să mă prindă. Am fugit ca un iepure. Am fugit, dorindu-mi să fiu prinsă. Cum le-aş putea îngădui să afle de această ruşine? Chiar dacă ne-ar putea ajuta, cum aş putea face asta?

Elayne îşi dorea să nu fi ştiut. Cel puţin despre partea că Aviendha îşi dorise să fie prinsă. Despre faptul că Rand *o prinsese*. Alungând fărâmele de gelozie ce o cuprinseră brusc, Elayne le vârî într-un sertar din străfundul minţii. Apoi le călcă în picioare pentru mai multă siguranţă. „Atunci când o femeie face pe nebuna, caută bărbatul”. Aceasta era una dintre zicalele preferate ale lui Lini. O alta era: „Pisoii îţi încâlcesc iţele, iar bărbaţii mintea, şi este floare la ureche pentru ambii”. Inspiră adânc.

— Nimeni nu va afla de la mine, Aviendha. Te voi ajuta cât voi putea de mult. Dacă îmi voi da seama cum.

Nu că ar fi putut face prea multe. Aviendha învăţa repede cum se formau urzelile, mult mai repede decât Elayne.

Aşa că doar încuviinţă şi se urcă stângaci în şa, cu puţin mai multă graţie decât femeile din neamul Oamenilor Mării.

— Ne urmărea un bărbat, Elayne, şi nu era servitor, spuse ea privind-o drept în ochi, pe urmă adăugă: M-a înspăimântat.

Era o mărturisire pe care nu ar fi făcut-o în faţa altcuiva pentru nimic în lume.

— Nu ne poate face niciun rău acum, indiferent cine o fi fost, replică Elayne, întorcând-o pe Leoaică pentru a-i urma pe Nynaeve şi pe Lan, care ieşeau din luminiş.

Adevărul fie spus, mai mult ca sigur că fusese un servitor, dar nu avea de gând să spună asta cuiva, cu atât mai puţin Aviendhei.

— Suntem în siguranţă. În câteva ceasuri vom ajunge la ferma Clanului, vom folosi Globul, iar în lume va fi din nou bine.

Cât de cât. Soarele părea mai aproape decât fusese în curtea grajdurilor, însă ea ştia că era doar o închipuire. De data asta, aveau un avantaj clar în faţa Umbrei.

Din spatele grilajului alb din fier forjat, Moridin privea cum ultimii cai dispăreau prin poartă, urmaţi de tânăra înaltă şi de cei patru Străjeri. Era posibil să fi luat cu ele vreun obiect care i-ar fi fost de folos lui – un *angreal* în armonie cu bărbaţii, poate –, dar şansele erau slabe. În ceea ce privea *ter'angrealii*, cel mai probabil aveau să-şi stoarcă creierii încercând să îşi dea seama cum să îi întrebuinţeze. Sammael trebuie să fi fost un prost ca să rişte atât de mult, doar ca să înhaţe o colecţie de nimicuri. În fond, Sammael nu fusese niciodată pe-atât de deştept pe cât crezuse. El, unul, nu şi-ar fi lăsat planurile la voia întâmplării, doar ca să vadă ce urme de civilizaţie ar fi putut descoperi. Doar curiozitatea îl adusese acolo. Îi plăcea să ştie ce considerau alţii important. Însă erau doar nimicuri.

Dădu să se întoarcă, dar marginile porţii începură brusc să se îndoaie şi să tremure. Privi transfigurat până când poarta dispăru… pur şi simplu. Nu era genul de bărbat care să rostească obscenităţi, însă îi veniră câteva în minte. Ce făcuse femeia aceea? Sălbăticiunile astea ofereau prea multe surprize. O cale spre Tămăduire, oarecum

imperfectă? Era imposibil! Doar că ele o făcuseră. Inele involuntare. Străjerii ăia şi legăturile pe care le creau cu femeile lor Aes Sedai. Ştia despre asta de foarte multă vreme, dar ori de câte ori credea că le înţelegea, aceste *sălbăticiuni* dezvăluiau noi haruri, făceau ceva la care nimeni din Vârsta lui nu visase vreodată. Ceva ce culmea civilizaţiei nu cunoscuse! Ce făcuse fata aia?

— Mare Senior?

Moridin abia dacă îşi întoarse capul de la fereastră.

— Da, Madic?

Blestemat fie-i sufletul, ce făcuse fata aia?

Bărbatul cu început de chelie, în verde şi alb, care se strecurase în odaia mică, făcu o plecăciune adâncă înainte să cadă în genunchi. Fiind unul dintre servitorii superiori din palat, Madic, cu faţa lui prelungă, afişa o demnitate pompoasă la care nu renunţa niciodată. Însă Moridin văzuse oameni mai sus-puşi făcând lucruri mult mai grave.

— Mare Senior, am aflat ce au adus Aes Sedai la palat în dimineaţa asta. Se spune că au descoperit comori ascunse din vremurile străvechi, aur, bijuterii şi nestemate, artefacte din Shiota şi Eharon, ba chiar din Vârsta Legendelor. Se zice că, printre ele, există lucruri care folosesc Puterea Supremă şi un obiect care poate controla vremea. Nimeni nu ştie încotro se îndreaptă, Mare Senior. Tot palatul freamătă de şoapte, însă zece limbi vorbesc despre zece destinaţii diferite.

Moridin privise din nou spre curtea grajdurilor ce se aflau jos, de îndată ce Madic începuse să vorbească. Poveştile ridicole despre aur şi *cuendillar* nu îl interesau. Nimeni nu făcea o poartă doar pentru asta. Decât dacă… Era posibil, oare, ca fata să fi *destrămat* urzeala? Moartea nu îl speria. Luă în calcul posibilitatea că tocmai fusese martor la destrămarea unei urzeli. Una ce fusese destrămată cu succes. O altă imposibilitate dezvăluită într-o doară de aceste…

Ceva din ceea ce afirmase Madic îi atrase atenţia.

— Vremea, Madic?

Umbrele turlelor palatului abia dacă se alungiseră şi nu exista niciun nor pe cer care să apere oraşul de arşiţă.

— Da, Mare Senior. I se zice „Globul Vânturilor”.

Numele nu avea importanţă pentru el. Totuşi… un *ter'angreal* care controla vremea… În Vârsta lui, vremea fusese controlată cu grijă cu ajutorul *ter'angrealilor*. Una dintre surprizele acestei Vârste – una dintre cele mai mici, pare-se – era că existau aceia care puteau manipula vremea până într-acolo încât ar fi fost nevoie de unul dintre acei *ter'angreali*. Un astfel de dispozitiv nu ar trebui să fie de-ajuns ca să afecteze nici măcar o mare parte dintr-un singur continent. Ce-ar putea face aceste femei cu el? Ce? Dacă au folosit un inel?

Îmbrăţişă fără să se gândească Puterea Supremă, iar petele negre ce afectau privirea când cineva folosea prea mult Puterea, cunoscutele *saa*, începură să se unduiască precum un val. Strânse cu degetele grilajul din fier forjat de la fereastră; metalul scrâşni, răsucindu-se, nu de la strânsoarea lui, ci de la firele de Putere Supremă, izvorâtă de la însuşi Marele Senior, care se încolăceau în jurul grilajului, îndoindu-se atunci când el îşi îndoia mâna furios. Marele Senior nu va fi încântat. El se strecurase afară din temniţa lui ca să atingă lumea doar atât cât să aranjeze anotimpurile în ordinea lor. Fusese nerăbdător să atingă lumea, chiar mai mult, să zdrobească vidul în care se afla şi nu va fi încântat. Pe Moridin îl cuprinse furia, iar sângele îi zvâcnea în tâmple. În urmă cu o clipă, nu îi păsase unde se duceau femeile alea, dar în acel moment… Undeva departe de acolo. Fugeau cât puteau de repede şi cât mai departe. Undeva unde se simţeau în siguranţă. Nu folosea la nimic să îl trimită pe Madic să iscodească, nu folosea la nimic să oblige pe cineva de acolo; nu erau atât de nesăbuite încât să îi lase în viaţă pe cei care le cunoşteau destinaţia. Nu

spre Tar Valon. Spre al'Thor? Spre banda aia de Aes Sedai rebele? El avea iscoade în toate cele trei locuri şi unele dintre ele nici măcar nu ştiau că îi slujeau. Toţi îi vor sluji, înainte de sfârşit. Nu le va îngădui să-i scape printre degete şi să-i strice planurile.

Dintr-odată, auzi altceva în afară de furia ce clocotea în el. Un bolborosit. Se uită la Madic curios şi se retrase de lângă balta care se împrăştia pe pardoseală. Se pare că, în furia lui, lovise mai mult decât grilajul din fier forjat cu Puterea Supremă. Era impresionant cât de mult sânge puteai stoarce din trupul unui om.

Lăsă să cadă ceea ce mai rămase din bărbat, fără urmă de regret. Se gândea doar că atunci când trupul lui Madic va fi găsit, vina va cădea asupra surorilor Aes Sedai. Un mic adaos la haosul care începea să pună stăpânire pe lume. Făcând o gaură în Pânză, Călători cu ajutorul Adevăratei Puteri. Trebuia să le găsească pe femeile acelea înainte ca ele să folosească Globul Vânturilor. Dacă dădea greş… îi displăceau oamenii care îi încurcau planurile ticluite cu grijă. Cei care făceau asta şi scăpau aveau să plătească.

Gholamul păşi cu grijă în odaie, nările fremătându-i când simţiră mirosul sângelui încă fierbinte. Arsura din obrajii lui semăna cu jăraticul. *Gholamul* părea un bărbat firav, având cu puţin peste înălţimea medie din acele vremuri, cu toate acestea, nimic nu îl putea răni. Doar bărbatul ce purta medalionul. Un zâmbet sau mai degrabă un rânjet îi dezveli dinţii. Curios, privi prin încăpere, însă nu văzu decât trupul prăbuşit pe pardoseala din gresie. Şi… îl năpădi o senzaţie. Nu era Puterea Supremă, ci altceva ce îi provoca… mâncărimi, deşi nu erau mâncărimi în adevăratul sens al cuvântului. Curiozitatea îl adusese acolo. Bucăţi din grilajul de la fereastră erau rupte, iar acesta se desprinsese în părţile laterale. *Gholamul* părea să îşi amintească totuşi

ceva care îl făcea să simtă mâncărimi, dar aproape toate amintirile erau neclare sau estompate. Lumea se schimbase într-o clipită, pare-se. Fusese decimată de războaie şi de vărsare de sânge, de oşti care ajunseseră până departe, iar acum de... asta. Însă *gholamul* nu se schimbase. Era încă cea mai periculoasă armă dintre toate.

Nările îi fremătară din nou, deşi nu se folosea de miros când lua urma celor care conduceau Puterea. Puterea Supremă fusese folosită jos şi la kilometri depărtare spre miazănoapte. Să le ia urma sau nu? Bărbatul care îl rănise nu era cu ele; creatura se asigurase de asta înainte să părăsească acoperişul palatului. Stăpânul lui îl voia mort pe bărbatul care îl rănise poate la fel de mult ca pe femei, dar acestea erau o ţintă mai uşoară. Femeile fuseseră numite şi, pentru moment, creatura era constrânsă. Toată viaţa, creatura fusese obligată să slujească unui om sau altuia, însă în mintea sa nu exista noţiunea de constrângere. Trebuia să ia urma femeilor. Voia să le ia urma. Clipa morţii, când simţea că abilitatea de a conduce Puterea dispărea odată cu viaţa, îl făcea să cadă în extaz, în delir. Dar îi era foame şi mai avea timp. Oriunde ar fugi ele, creatura le va urma. Aşezându-se cu lejeritate lângă trupul mutilat, *gholumul* începu să se înfrupte. Sângele proaspăt, fierbinte era o necesitate, totuşi sângele omenesc avea întotdeauna gustul cel mai dulce.

CAPITOLUL 3

O călătorie plăcută

Fermele, păşunile şi livezile de măslini acopereau cea mai mare parte a pământului care înconjura Ebou Dar. Existau însă şi pădurici care se întindeau pe o distanţă de câţiva kilometri şi, chiar dacă terenul era mult mai lin decât cel din miazăzi, unde se aflau Dealurile Rhanon, totuşi se unduia şi forma proeminenţe înalte de treizeci de metri sau mai mult, care răspândeau umbre negre sub soarele după-amiezii. Una peste alta, locul oferea adăpost de ochii curioşilor, chiar mai mult decât suficient. Alaiul ar fi putut trece drept caravana ciudată a unui negustor, fiind alcătuită din aproape cincizeci de oameni călare şi tot atâţia pe jos, existând şi Străjeri care mergeau pe cărări neumblate prin desiş. Elayne nu zări nici urmă de aşezare omenească. Erau doar câteva capre ce păşteau pe dealuri.

Până şi plantele şi copacii obişnuiţi cu căldura începuseră să se veştejească şi să moară, însă, dacă nu s-ar fi grăbit, lui Elayne i-ar fi plăcut să-şi limpezească ochii cu peisajele rurale. E posibil să se fi aflat la mii de kilometri depărtare de uscatul pe care îl zărise în timp ce călărise de-a lungul celuilalt mal al râului Eldar. Dealurile erau ciudate, nişte forme noduroase ce păreau strânse laolaltă de mâini uriaşe şi nepăsătoare. Stoluri de păsări cu penaj viu colorat ţâşneau în aer la trecerea lor şi zeci de specii de colibri îşi luau zborul din calea cailor, asemenea unor nestemate

zburătoare cu aripi nedesluşite. Liane groase atârnau pe alocuri ca nişte frânghii, iar unii copaci aveau mănunchiuri de frunze înguste în vârf, ce alcătuiau frunzişul, precum şi unele excrescenţe ce semănau cu nişte pămătufuri din pene verzi, de statura unui om. Câteva plante, păcălite de dogoare, se chinuiau să scoată muguri, roşu-aprins şi galben viu, unii de două ori mai mari decât mâinile ei. Mireasma lor era puternică şi „sufocantă” – se gândi ea. Elayne zări nişte bolovani şi fu sigură că ei fuseseră cândva degetele de la picioare ale unei statui, deşi nu îşi putea imagina de ce cineva ar fi sculptat o statuie atât de mare cu picioare goale. Pe vremuri, paşii o purtaseră printr-o pădure de pietre canelate, risipite printre copaci, ruinele bătute de vreme ale unor coloane ce erau majoritatea răsturnate şi pe care fermierii locului le sfărâmau pentru piatra lor. Era o călătorie plăcută, în ciuda prafului ce se aşternuse pe drum şi pe care copitele cailor îl ridicau în aer. Arşiţa nu o atingea, fireşte, şi nici prea multe muşte nu erau. Lăsaseră orice primejdie în urma lor; îl păcăliseră pe Rătăcitor şi nu exista niciun risc ca vreunul dintre ei sau dintre slujitorii acestora să le ajungă din urmă. Ar fi *putut* fi o călătorie plăcută, doar că…

În primul rând, Aviendha află că mesajul pe care îl trimisese despre apariţia pe neaşteptate a vrăjmaşilor nu fusese transmis. La început, Elayne se simţise uşurată să vorbească despre orice altceva în afară de Rând. Nu că ar fi fost geloasă; mai degrabă, îşi dorea din ce în ce mai mult să aibă parte de ceea ce împărtăşise Aviendha cu el. Nu era gelozie, ci invidie. Aproape că ar fi preferat-o pe cealaltă. Apoi ea începu să audă ce spunea cu adevărat prietena ei, cu voce joasă, monotonă, şi i se ridică părul pe ceafă.

— Nu poţi face asta, se împotrivi ea, mânându-şi calul mai aproape de cel al Aviendhei.

De fapt, ea credea că Aviendha nu s-ar fi dat în lături s-o ciomăgească pe Kurin, sau să o lege fedeleş, ori să-i facă

altele. Asta dacă femeile din neamul Oamenilor Mării nu s-ar fi împotrivit.

— Nu poţi începe un război împotriva lor, cu siguranţă nu înainte să folosim Globul Vânturilor. Şi nu din cauza asta, adăugă ea în grabă. Nici să nu te gândeşti.

Fireşte, nu aveau să înceapă un război înainte sau după ce vor fi întrebuinţat Globul. Şi asta nu pentru că acele Călăuze ale Vânturilor erau din ce în ce mai despotice cu fiecare ceas care trecea. Ci pentru că… Inspirând adânc, ea continuă:

— Dacă ea *nu* mi-ar fi spus, nu aş fi ştiut la ce te referi. Îmi dau seama de ce nu ai putut vorbi mai clar, dar pricepi, nu?

Aviendha privi furioasă în gol, alungând absentă muştele.

— Sigur că i-am spus, bombăni ea. Sigur! Dacă era unul dintre Rătăciţi? Dacă a reuşit să treacă prin poartă pe lângă mine şi pe lângă tine, neobservat. Dacă…?

O privi deznădăjduită pe Elayne.

— Voi muşca din cuţit, zise ea cu tristeţe, însă ficatul meu s-ar putea să explodeze.

Elayne era pe punctul să îi spună că lucrul cel mai potrivit era să-şi stăpânească furia şi că putea face oricâte crize voia atâta vreme cât nu le răsfrângea asupra femeilor Atha’an Miere – asta însemna toată povestea despre cuţite şi ficat –, dar înainte să apuce să deschidă gura, Adeleas îşi aduse cenuşiul sprinten lângă ea. Sora cu părul alb îşi achiziţionase o şa nouă şi ţipătoare în Ebou Dar, lucrată în argint pe porţiunea din faţă şi din spate. Dintr-un motiv anume muştele păreau să o ocolească, cu toate că parfumul ei era la fel de puternic ca al oricărei flori.

— Să-mi fie cu iertare. N-am putut să nu aud ultimele cuvinte.

Adeleas nu părea deloc smerită, iar Elayne se întrebă cât de mult auzise. Simţi cum roşeşte. Unele dintre cuvintele rostite de Aviendha despre Rand fuseseră incredibil de

sincere şi de directe. La fel fuseseră unele cuvinte rostite de ea însăşi. Cumva vorbeai când erai doar cu prietena ta şi altfel când ştiai că altcineva trage cu urechea. Aviendha părea să simtă la fel; nu se înroşi, însă privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncă surorii Brune ar fi făcut-o mândră pe Nynaeve.

Adeleas nu făcu altceva decât să zâmbească, un zâmbet vag la fel de fad ca supa strecurată.

— Poate ar fi mai bine dacă i-ai da prietenei tale frâu liber cu Atha'an Miere, spuse ea, şi se uită dincolo de Elayne la Aviendha, clipind. Mână liberă, adică. Ar trebui să fie de ajuns dacă va băga spaima Luminii în ele. Oricum sunt înspăimântate deja, în caz că n-ai observat. Sunt mult mai prudente faţă de „sălbaticele" Aiel – iartă-mă, Aviendha – decât faţă de surorile Aes Sedai. Ar fi sugerat Merilille acest lucru, dar încă îi ard urechile.

Arareori se putea citi ceva pe faţa Aviendhei, însă, în acel moment, părea la fel de nedumerită ca Elayne. Se răsuci în şa ca să privească încruntată în urma ei. Merilille călărea alături de Vandene, Careane şi Sareitha, rămasă puţin mai în spate, toate uitându-se la orice altceva decât la Elayne. În spatele surorilor, veneau Oamenii Mării, în şir indian, apoi urmau femeile din „Cercul de Croşetat", ascunse privirii, pentru moment. Acestea se aflau în faţa cailor de povară. Îşi croiau drum anevoie prin poienile de coloane ciuntite. Cincizeci sau o sută de păsări cu cozi lungi şi pene roşii şi verzi planau deasupra capetelor lor, umplând văzduhul cu un ciripit strident.

— De ce? întrebă scurt Elayne.

Părea o nebunie să mai agite apele care bolboroseau aproape de suprafaţă – şi, uneori, chiar la suprafaţă –, dar ea nu văzuse nici urmă de nebunie la Adeleas. Sora Brună îşi ridică sprâncenele, mirată. Poate că era mirată; de obicei, Adeleas credea că toată lumea trebuia să vadă ce vedea şi ea. Poate.

— De ce? Pentru a restabili puţin echilibrul, de-aia. Dacă Atha’an Miere simt că au nevoie să le apărăm de vreun Aiel, ar putea fi ceva ce ne-ar ajuta împotriva…

Adeleas făcu o mică pauză, devenind deodată preocupată să îşi aranjeze poalele gri.

— …altor lucruri.

Faţa Elaynei se înăspri. Alte lucruri. Adeleas se referea la înţelegerea cu Oamenii Mării.

— Poţi merge alături de celelalte, rosti ea cu răceală în glas.

Adeleas nu se împotrivi, nici nu încercă să insiste. Îşi înclină doar capul şi rămase în urmă, păstrându-şi zâmbetul fad. Surorile mai în vârstă acceptau că Nynaeve şi Elayne se aflau deasupra lor şi că atunci când le vorbeau erau susţinute de autoritatea lui Egwene, însă în realitate nu se schimbaseră prea multe. Poate chiar nimic. Erau respectuoase şi supuse, cu toate acestea…

La urma urmei, Elayne, cel puţin, era o Aes Sedai ce avea vârsta la care majoritatea iniţiatelor din Turn încă purtau veşmântul alb de novice. Prea puţine dintre cele de vârsta ei ajunseseră la rangul de Aleasă. Totuşi, Elayne şi Nynaeve acceptaseră înţelegerea fără a da dovadă de înţelepciune şi perspicacitate. Nu doar că Oamenii Mării obţinuseră Globul, dar douăzeci de surori se înfăţişaseră în faţa Atha’an Miere, supunându-se legilor acestora, fiind obligate să le înveţe pe Călăuzele Vânturilor tot ce voiau acestea să înveţe şi neputând pleca până când altele nu le luau locul. Călăuzelor Vânturilor le era îngăduit să intre în Turn ca oaspeţi, să înveţe tot ce doreau şi puteau pleca oricând voiau. Ele ar fi fost suficiente ca să facă Divanul să ţipe, poate chiar şi pe Egwene… Fiecare soră mai în vârstă era convinsă că ar fi găsit o cale să ocolească pecetluirea înţelegerii. Poate că ar fi reuşit. Elayne nu credea asta, dar nu era convinsă.

Ea nu îi spuse nimic Aviendhei, însă după câteva clipe,

cealaltă femeie vorbi:
— Dacă voi putea sluji cu onoare şi să-ţi dau o mână de ajutor în acelaşi timp, puţin îmi pasă că unele Aes Sedai îşi vor găsi sfârşitul.
Nu părea să accepte faptul că şi Elayne era Aes Sedai.
Elayne ezită, apoi încuviinţă. Trebuia să facă totuşi ceva ca să le calmeze pe femeile din neamul Oamenilor Mării. Până atunci, Merilille şi celelalte dăduseră dovadă de o deosebită răbdare, dar până când? Nynaeve ar putea exploda odată ce îşi va îndrepta cu adevărat atenţia asupra Călăuzelor Vânturilor. Situaţia trebuia ţinută sub control cât mai mult timp cu putinţă, însă dacă Atha'an Miere continuau să creadă că le puteau privi de sus pe Aes Sedai, atunci vor da de bucluc. Viaţa era mult mai complicată decât îşi imaginase pe când se afla în Caemlyn, indiferent câte lecţii primise în calitate de Domniţă-Moştenitoare. Şi devenise mult mai complicată de când intrase în Turn.
— Doar să nu fii prea… categorică, zise ea cu blândeţe. Şi fii cu băgare de seamă, rogu-te. La urma urmei, ele sunt douăzeci, iar tu eşti una singură. N-aş vrea să păţeşti ceva înainte să-ţi vin în ajutor.
Aviendha rânji la ea sălbatic, apoi se retrase cu calul la marginea pietrelor, ca să le aştepte pe Atha'an Miere.
Elayne privea din când în când peste umăr. O vedea printre copaci pe Aviendha, călărind alături de Kurin şi vorbindu-i cu calm, fără ca măcar să se uite la femeia din neamul Oamenilor Mării. În mod cert nu o privea duşmănos, deşi Kurin părea să se holbeze la ea destul de uimită. Când Aviendha dădu pinteni calului ca să o ajungă din urmă pe Elayne, fluturând hăţurile – nu avea să fie niciodată o călăreaţă –, Kurin o luă înainte ca să-i vorbească lui Renaile. După scurt timp, Renaile o trimise furioasă pe Rainyn în fruntea coloanei.
Cea mai mică în rang dintre Călăuzele Vânturilor stătea în şa şi mai stângaci decât Aviendha, care se afla în partea

cealaltă a Elaynei şi pe care o ignora aşa cum făcea cu muştele ce zburau bâzâind în jurul feţei ei tuciurii.

— Renaile din Calon „Stea Albastră”, zise ea, pe un ton afectat, îţi cere s-o struneşti pe femeia Aiel, Elayne Aes Sedai.

Aviendha îi zâmbi larg, iar Rainyn trebuie să-i fi acordat măcar puţină atenţie, pentru că obrajii i se îmbujorară sub stratul lucios de sudoare.

— Spune-i Renailei că Aviendha nu este Aes Sedai. O voi ruga să fie cu băgare de seamă – nu minţea, fiindcă îi mai spusese şi avea să îi spună din nou –, dar n-o pot *obliga* să facă nimic, replică Elayne, pe urmă adăugă din obişnuinţă: Ştiţi cum sunt Aielii.

Oamenii Mării aveau nişte păreri ciudate despre cum erau Aielii. Rainyn se holbă cu ochii cât cepele la Aviendha, ce rânjea în continuare, întunecându-se la faţă, apoi îşi întoarse calul şi se întoarse în galop la Renaile, săltând în şa.

Aviendha chicoti satisfăcută, însă Elayne se întrebă dacă întreaga mişcare nu fusese o greşeală. Chiar dacă le despărţeau mai bine de douăzeci de metri, Elayne văzu cum Renaile se schimbă la faţă când auzi raportul lui Rainyn şi pe celelalte începând să se agite ca nişte albine. Nu păreau speriate, ci furioase, iar privirile duşmănoase pe care le aruncau surorilor Aes Sedai din faţa lor deveneau tot mai ucigătoare. Nu se uitau la Aviendha, ci la surori. Adeleas încuviinţă îngândurată când observă acest lucru, iar Merilille abia îşi ascunse zâmbetul. Măcar ele erau mulţumite.

Dacă ăsta ar fi fost singurul incident din timpul călătoriei, el nu i-ar fi îngrădit bucuria de a admira florile şi păsările, totuşi nu era nici măcar primul. La scurt timp după ce părăsiseră luminişul, femeile din „Cercul de Croşetat” veniseră la Elayne Rand pe rând, toate în afară de Kirstian care, fără îndoială, ar fi venit şi ea dacă nu ar fi primit

poruncă să ţină scutul în jurul lui Ispan. Veniră Rand pe rând, şovăitoare şi zâmbind temătoare până când Elayne fu cât pe ce să le spună să nu se mai comporte ca nişte copii. Acestea nu emiseră nicio pretenţie, fiind prea deştepte ca să ceară direct ceva ce le fusese deja refuzat, dar găsiră alte căi.

— M-am gândit, zise Reanne cu seninătate, că poate ai vrea să-i pui de îndată întrebări lui Ispan Sedai. Cine ştie ce treabă mai avea în oraş în afară de aceea de a descoperi magazia?

Se prefăcea că face doar conversaţie, însă, din când în când, îi arunca o privire pe furiş Elaynei ca să-i vadă reacţia.

— Sunt sigură că ne va lua un ceas să ajungem la fermă după cum înaintăm, poate două. Cu siguranţă, nu vrei să iroseşti două ceasuri. Ierburile pe care i le-a dat Nynaeve Sedai o fac destul de limbută. Sunt convinsă că se va destăinui surorilor.

Zâmbetul larg îi dispăru de pe buze atunci când Elayne îi zise că interogarea lui Ispan mai putea aştepta. Lumină! Oare chiar se aşteptau să îi pună cineva întrebări pe când străbăteau pădurile călare, pe cărărui care abia dacă meritau să se numească aşa? Reanne se întoarse bodogănind la celelalte femei din „Cercul de Croşetat”.

— Iertare, Elayne Sedai, zise în şoaptă Chilares, la scurt timp după aceea, cu un uşor accent murandian.

Pălăria verde din paie se asorta perfect cu unele straturi ale poalelor ei.

— Să-mi fie cu iertare dacă te deranjez.

Nu purta brâul roşu al Înţeleptelor; cele mai multe femei din „Cercul de Croşetat” nu-l purtau. Famelle era aurar, iar Eldase le furniza lucruri lăcuite negustorilor, pentru export;

Chilares vindea covoare, în vreme ce Reanne se ocupa de transporturile pe apă pentru micii negustori. Unele aveau sarcini mai simple – Kirstian se ocupa de un atelier

mic de ţesut, iar Dimana era croitoreasă, chiar una prosperă –, dar, de-a lungul vieţii, ele se îndeletniciseră cu multe meşteşuguri. Şi folosiseră multe nume.

— Ispan Sedai nu pare să se simtă bine, zise Chilares, foindu-se stânjenită în şa. Poate că ierburile o afectează mai mult decât a crezut Nynaeve Sedai. Ar fi păcat dacă ar păţi ceva. Înainte să fie interogată, adică. Poate surorile ar vrea să se uite la ea? S-o tămăduiască, ştii…

Tăcu, dar ochii mari şi căprui clipiră neliniştiţi. Avea şi de ce, cu Sumeko printre însoţitoarele ei.

Când privi peste umăr, Elayne o văzu pe femeia cea voinică ridicată în scăriţe şi uitându-se peste capetele Călăuzelor Vânturilor, până când aceasta o observă pe Elayne şi se aşeză repede în şa. Sumeko ştia mai multe despre Tămăduire decât oricare altă soră, în afară de Nynaeve. Poate *mai mult* decât Nynaeve. Elayne arătă cu degetul spre capătul coloanei până când Chilares se înroşi şi plecă.

Merilille i se alătură lui Elayne la scurt timp după ce plecase Reanne, însă sora Cenuşie ştia să se prefacă mai bine decât femeile din Clan, că ar vrea doar să sporovăiască. Cel puţin după felul în care vorbea, ea era calmul întruchipat. Ce avu de spus fu cu totul altă poveste.

— Mă întreb cât de demne de încredere sunt femeile astea, Elayne, zise ea şi îşi încleştă buzele dezgustată pe când îşi scutura de praf fustele albastre cu mâna înmănuşată. Ele susţin că nu oferă adăpost sălbăticiunilor, dar Reanne ar putea fi o sălbăticiune, indiferent de motivele invocate, deoarece a picat testul pentru a deveni Aleasă. Sumeko, la fel, şi, cu siguranţă, şi Kirstian.

O privi încruntată pe Kirstian, clătinând dezamăgită din cap.

— Cred că ai observat că tresare de fiecare dată când este pomenit Turnul. Nu ştie mai multe decât ce o fi auzit din conversaţia cu cineva care a fost cu adevărat supărat.

Merilille oftă, ca şi cum ar fi regretat ce avea de zis; era, într-adevăr, foarte pricepută.

— Te-ai gândit că, poate, mint în legătură cu alte lucruri? Ar putea fi Iscoade ale Celui Întunecat, din câte ştim, sau ceva asemeni Iscoadelor Celui Întunecat. Poate că nu sunt, dar nu prea am încredere în ele. Cred că într-adevăr există o fermă, pe care o folosesc ca adăpost sau pentru altceva, altminteri nu aş fi fost de acord cu asta, însă nu m-ar mira să găsim doar nişte clădiri sărăcăcioase şi câteva zeci de sălbăticiuni. Mă rog, nu sărăcăcioase – par să aibă bani –, dar ideea este aceeaşi. Nu, pur şi simplu, nu sunt demne de încredere.

Elayne începu să se înfierbânte încet, de îndată ce îşi dădu seama încotro mergea discuţia, apoi din ce în ce mai tare. Toate aceste vorbe pe ocolite, toate aceste „poate” şi „ar putea” doar ca femeia să insinueze lucruri pe care ea însăşi nu le credea. Iscoade ale Celui Întunecat? Femeile din „Cercul de Croşetat” *luptaseră* împotriva Iscoadelor Celui Întunecat. Două dintre ele muriseră. Dacă n-ar fi fost Sumeko şi Ierne, Nynaeve ar fi putut să moară, iar Ispan nu ar fi fost luată prizonieră. Nu, motivul pentru care nu erau demne de încredere nu era pentru că Merilille se temea că juraseră credinţă Umbrei, altminteri ar fi spus-o pe şleau. Nu erau demne de încredere pentru că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, n-ar fi avut voie să o ţină pe Ispan.

Pocni o muscă mare şi verde ce se aşezase pe grumazul Leoaicei, subliniind astfel ultimul cuvânt al lui Merilille. Sora Cenuşie tresări mirată.

— Cum îndrăzneşti? întrebă Elayne. I-au înfruntat pe Ispan şi pe Falion în Rahad, şi pe *gholam*, ca să nu mai pomenim de cei douăzeci de bandiţi cu săbii. *Tu* n-ai fost acolo.

Nu era foarte corect din partea ei. Merilille şi celelalte fuseseră lăsate în urmă, deoarece în acest fel surorile Aes Sedai din Rahad atrăseseră atenţia asupra lor ca trâmbiţele

şi tobele. Lui Elayne nu îi păsa. Furia îi creştea cu fiece clipă, iar vocea îi devenea mai intensă cu fiece cuvânt.

— Să nu-mi mai sugerezi *vreodată* aşa ceva. *Niciodată*! Nu fără să ai dovezi clare! Nu fără *dovezi*! Dacă o vei face, am să-ţi dau o pedeapsă, de o să-ţi sară ochii din orbite!

Indiferent cât de apreciată era de celelalte femei, nu avea dreptul să îi dea nicio pedeapsă, însă lui Elayne puţin îi păsa.

— Te voi face *să mergi pe jos* restul drumului până la Tar Valon! Să mănânci doar pâine şi să bei apă tot drumul! *Te* voi da în grija lor şi le voi spune să te lovească dacă vei zice „bau" şi unei *gâşte*!

Îşi dădu seama că striga. Nişte păsări cu pene cenuşii şi albe zburau pe deasupra, în stol, iar strigătele ei acopereau ţipetele lor. Inspirând adânc, încercă să se calmeze. Vocea ei nu era făcută să strige; întotdeauna scotea nişte ţipete ascuţite. Toţi o priveau uimiţi. Aviendha încuviinţă cu un semn din cap. La fel ar fi făcut şi dacă Elayne i-ar fi înfipt un cuţit în inimă lui Merilille. Aviendha le era alături prietenelor ei, orice s-ar fi întâmplat. Paloarea de cairhienină a lui Merilille se schimbă, devenind albă ca varul.

— Vorbesc serios, îi spuse Elayne, pe un ton mult mai stăpânit.

Aceste cuvinte o făcură pe Merilille să pălească şi mai tare. Vorbea serios; nu puteau îngădui să se răspândească astfel de zvonuri printre ele. Avea să se ocupe de asta, într-un fel sau altul, cu toate că, cel mai probabil, femeile din „Cercul de Croşetat" aveau să leşine.

Elayne nădăjduia că lămurise lucrurile. Ar fi fost cazul. Dar după ce Chilares plecă, Sareitha îi luă locul. Şi ea avea un motiv să nu se încreadă în femeile Clanului. Vârsta lor. Până şi Kirstian pretindea a fi mai bătrână decât oricare Aes Sedai în viaţă. Deşi Reanne era cu o sută de ani mai bătrână, nu era cea mai în vârstă din Clan. Titlul ei de „Cea mai în vârstă" era acordat celei mai bătrâne dintre ele din

Ebou Dar, iar planul strict pe care îl urmau pentru a trece neobservate includea şi câteva femei mai în vârstă care se aflau prin alte locuri. Evident, acest lucru era imposibil, susţinea Sareitha.

Elayne nu strigă; avu grijă să nu strige.

— Vom afla adevărul în cele din urmă, îi spuse ea Sareithei.

Nu se îndoia de cuvântul femeilor Clanului, totuşi trebuia să existe un motiv pentru care acestea arătau fără vârstă sau nu-şi arătau vârsta pe care susţineau că o au. Dacă i-ar putea da de capăt. Ceva îi spunea că era vorba despre un lucru evident, însă nu îşi dădea seama despre ce anume.

— Într-un final, adăugă ea pe un ton ferm, când sora Brună îşi deschise gura din nou. Ajunge, Sareitha!

Sareitha încuviinţă nesigură şi rămase în urmă. Peste mai puţin de zece minute, Sibella îi luă locul.

De fiecare dată când o femeie din Clan venea şi îi dădea un motiv ca să o elibereze de Ispan, una dintre surori sosea la scurt timp ca să invoce acelaşi motiv. Toate, în afară de Merilille, care clipea de fiecare dată când Elayne se uita la ea. Poate că ajutase la ceva şi faptul că strigase la ea. Cu siguranţă, nimeni altcineva nu mai încercă să atace atât de direct Clanul.

De pildă, Vandene începu să vorbească despre Oamenii Mării, despre cum ar putea combate efectele înţelegerii încheiate cu ei şi explica de ce era necesar să îi combată cât puteau de mult. Era destul de reţinută, fiindcă nu folosea niciun cuvânt şi niciun gest care să insinueze vreo vină. Nu că ar fi avut nevoie; era de-ajuns subiectul discuţiei, indiferent cu câtă grijă s-ar fi exprimat. Turnul Alb, zicea ea, îşi păstra influenţa în lume nu prin forţa armelor sau persuasiune, nici măcar prin uneltiri sau manipulare, deşi trecu repede peste cele două. Mai degrabă, Turnul Alb controla şi influenţa evenimentele, indiferent de circumstanţe, deoarece toată lumea vedea că

era nepărtinitor şi mai presus de orice, chiar decât regii sau reginele. Depindea de fiecare Aes Sedai în parte să fie percepută astfel, misterioasă şi aparte, diferită de ceilalţi. Erau un neam diferit. În trecut, surorile Aes Sedai care nu reuşiseră să facă asta – şi fuseseră puţine – erau ţinute cât mai departe de ochii lumii.

Lui Elayne îi luă ceva timp să îşi dea seama că firul discuţiei se mutase de la Oamenii Mării şi să înţeleagă încotro se îndrepta. Un neam diferit, misterios şi aparte nu putea avea un sac tras pe cap şi să fie legat fedeleş şi culcat peste şa. Oricum, nu în faţa altor ochi în afară de cei ai surorilor Aes Sedai. La drept vorbind, surorile puteau fi mai aspre cu Ispan decât ar fi putut fi vreodată femeile din „Cercul de Croşetat”, dar nu în văzul tuturor. Argumentul ar fi avut o mai mare greutate dacă ar fi fost rostit de prima dată, însă după cum fuseseră prezentate lucrurile Elayne se decotorosi de Vandene la fel de repede ca de celelalte surori. Urmă Adeleas, imediat după ce îi spusese lui Sibelle că, dacă niciuna dintre femeile din „Cercul de Croşetat” nu înţelegea bolboroselile lui Ispan, cum ar fi putut înţelege vreuna dintre surori? Bolboroseli! Lumină! Surorile Aes Sedai veneau pe rând la ea, chiar dacă ştiau ce le aştepta. Când Careane începu să spună că bolovanii aceia fuseseră, într-adevăr, cândva degetele de la picioare ale unei statui înalte de aproape şaizeci de metri, reprezentând o regină războinică, lui Elayne îi fu greu să vadă legătura, la început…

— Ispan rămâne unde e, îi zise ea lui Careane pe un ton rece, fără să o lase să continue. Şi-acum, dacă nu vrei să îmi spui de ce shiotanii s-au gândit să înalţe o asemenea statuie…

Sora Verde menţionă că analele străvechi susţineau că statuia purtase doar armură, şi nici din asta nu prea multă! O regină!

— Nu ştii? Atunci, dacă nu te superi, aş vrea să vorbesc

cu Aviendha între patru ochi. Îţi mulţumesc!

Nici faptul că le repezea nu le opri, fireşte. Era surprinsă că nu o trimiseseră şi pe *slujnica* lui Merilille să discute cu ea.

Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Nynaeve ar fi stat la locul ei. Cel puţin, Elayne era sigură că Nynaeve le-ar fi domolit repede atât pe femeile din „Cercul de Croşetat”, cât şi pe surori. Se pricepea de minune la asta. Problema era că Nynaeve rămăsese alături de Lan încă dinainte să părăsească primul luminiş. Străjerii iscodeau în faţă şi de-o parte şi de cealaltă a drumului, uneori chiar în urma grupului, apoi se întorceau călare ca să raporteze ceea ce văzuseră sau să le spună cum să evite vreo fermă sau vreun păstor. Birgitte mergea până departe, fără să petreacă mai mult decât câteva clipe alături de Elayne. Lan mergea şi mai departe. Şi, unde mergea Lan, acolo mergea şi Nynaeve.

— Nu te necăjeşte nimeni, nu? întrebase ea prima oară când se întorsese împreună cu Lan, aruncându-le o privire încruntată femeilor din neamul Oamenilor Mării. Prea bine, atunci, zisese, înainte ca Elayne să apuce să deschidă gura.

Întorcându-şi iapa cu pântecele rotund ca pe un cal de curse, ea scuturase hăţurile şi o luase în galop după Lan, ţinându-şi pălăria cu o mână şi ajungându-l din urmă, tocmai când acesta dispărea după dealul din faţă. Fireşte, la momentul acela Elayne nu avea de ce să se plângă. Reanne o vizitase deja, la fel şi Merilille, iar lucrurile păreau lămurite.

Până când Nynaeve îşi făcu din nou apariţia, Elayne ţinuse deja piept câtorva încercări ascunse din partea surorilor de a pune mâna pe Ispan, Aviendha vorbise cu femeia din neamul Oamenilor Mării, Kurin, iar Călăuzele Vânturilor clocoteau mocnit. Când Elayne îi explică lui Nynaeve, aceasta doar privi încruntată în jurul ei. Desigur, în acel moment toată lumea se comporta firesc. Atha’an

Miere aruncau priviri duşmănoase, adevărat, dar femeile din „Cercul de Croşetat” erau în urma lor, iar în ceea ce le privea pe surori, nici măcar un grup de novice nu ar fi părut mai cuminte şi mai nevinovat. Lui Elayne îi venea să ţipe!

— Sunt convinsă că te vei descurca, Elayne, spuse Nynaeve. Ai *avut* parte de toată pregătirea ca să fii regină. Nu poate fi chiar atât de… La naiba cu bărbatul ăsta! Iar a luat-o din loc! Te vei descurca.

Apoi plecă din nou, mânând-o la galop pe biata iapă de parcă ar fi fost un cal de război.

Tocmai atunci se gândi Aviendha să îi povestească lui Elayne cum lui Rand părea să îi placă să o sărute pe gât. Şi, întâmplător, cât de mult îi plăcuse şi ei. Şi lui Elayne îi plăcuse atunci când el o sărutase astfel, dar oricât de mult se obişnuise cu aceste discuţii – deşi stânjenitoare – nu voia să vorbească despre asta în acel moment. Era supărată pe Rand. Era nedrept, însă dacă nu ar fi fost el, Elayne i-ar fi spus lui Nynaeve să nu îl mai trateze pe Lan ca pe un copil care abia învăţa să umble şi să-şi vadă de îndatoririle ei. Aproape că îi venea să dea vina pe Rand pentru felul în care se comportau femeile din „Cercul de Croşetat”, surorile celelalte şi Călăuzele Vânturilor. „De-aia există bărbaţii, să dai vina pe ei, îşi aminti ea de vorba pe care i-o spusese cândva Lini, râzând. De obicei, o merită, chiar dacă nu ştii exact cum”. Nu era drept, cu toate acestea ea îşi dorea ca el să fi fost acolo suficient de mult timp ca să-l urecheze măcar o dată. Suficient de mult ca să îl sărute, iar el să îi întoarcă gestul cu tandreţe. Suficient de mult timp ca…

— El ascultă sfatul, chiar şi-atunci când nu-i place să-l audă, zise ea brusc, înroşindu-se.

Lumină, în ciuda vorbelor ei despre ruşine, uneori Aviendha era o neruşinată! Şi se vede treaba că şi ea era la fel!

— Dac-aş încerca să insist, s-ar încăpăţâna şi dacă ar

vedea că am dreptate. Aşa s-a comportat şi cu tine?

Aviendha o privi şi păru să înţeleagă. Elayne nu-şi putea da seama dacă îi plăcea sau nu. Cel puţin nu mai vorbea despre Rand şi săruturile lui. Măcar pentru o vreme. Aviendha ştia câte ceva despre bărbaţi – călătorise împreună cu ei ca Fecioară a Lăncii, luptase alături de ei –, însă nu îşi dorise niciodată să fie altceva în afară de *Far Dareis Mai*, şi avea unele... goluri. Chiar şi în copilărie se jucase cu păpuşile de-a suliţele şi expediţiile. Nu făcuse niciodată ochi dulci cuiva, nu înţelegea noţiunea, şi nu înţelegea nici de ce simţea ceea ce simţea atunci când o privea Rand, precum şi alte sute de lucruri pe care Elayne începuse să le înveţe încă de când un bărbat o privise altfel decât pe alte fete pentru prima oară. Aviendha se aştepta ca Elayne să o înveţe totul, iar Elayne se străduia. Chiar putea vorbi cu Aviendha despre orice. Era bine dacă Rand n-ar fi fost dat de exemplu atât de des. Dacă el s-ar fi aflat acolo, l-ar fi *urecheat*. Şi l-ar fi sărutat. Apoi l-ar fi urecheat din nou.

Nu era deloc o călătorie plăcută. Era una neplăcută.

Nynaeve îşi mai făcu apariţia de câteva ori, pentru scurt timp, înainte să vină şi să anunţe într-un final că ferma Clanului se afla în faţă, ascunsă după un deluşor rotund, ce părea gata să se prăbuşească într-o parte. Reanne exagerase cu aprecierea ei; de-abia trecuseră două ceasuri.

— Vom ajunge acolo foarte repede, îi spuse Nynaeve lui Elayne, nepărând să observe privirea posomorâtă pe care i-o aruncă Elayne. Lan, adu-o aici pe Reanne, rogu-te! E mai bine dacă vor vedea un chip cunoscut de la început.

El îşi întoarse calul, iar Nynaeve se răsuci o clipă în şa, ţintuindu-le pe surori cu o privire hotărâtă.

— Nu vreau să le speriaţi. Să vă ţineţi gurile închise până când vom avea ocazia să explicăm cum stă treaba. Şi ascundeţi-vă feţele. Trageţi-vă pe cap glugile mantiilor, spuse ea pe urmă, îndreptându-şi spatele fără să aştepte

vreun răspuns şi încuviinţă mulţumită. Aşa. Toate-s bune şi frumoase. Jur că nu ştiu de ce-ai bombănit atât, Elayne. Toată lumea se comportă exact cum ar trebui, din câte văd.

Elayne strânse din dinţi. Îşi dorea să fi ajuns deja în Caemlyn. Într-acolo se vor îndrepta odată ce vor fi terminat aici. Acolo, singurul lucru pe care va trebui să-l facă era să le convingă pe cele mai puternice Case că Tronul Leului era al ei, în ciuda lungii sale absenţe, şi să ţină piept unui pretendent sau doi la tron. Dacă ar fi fost acolo atunci când a dispărut mama ei, când a murit, nici n-ar fi avut de ce să existe un alt pretendent, dar istoria Andorului spunea că s-ar putea să existe. Cumva, situaţia aceea părea mult mai uşoară decât cea în care se afla.

CAPITOLUL 4

Un loc liniştit

Ferma Clanului se afla într-o vale largă, înconjurată de trei dealuri joase. Era o aşezare răsfirată, alcătuită din câteva clădiri mari din ipsos alb, cu acoperişuri plate, ce străluceau sub soare. Patru hambare mari erau construite în panta celui mai înalt deal, o ridicătură cu vârful teşit ce avea un versant din stânci abrupte care se pierdeau dincolo de clădiri. Câţiva copaci înalţi, care nu îşi pierduseră încă toate frunzele, răspândeau puţină umbră în curtea fermei. Livezile de măslini se întindeau spre miazăzi şi spre răsărit, urcând până pe pantele dealurilor. Ferma era cuprinsă de o oarecare forfotă. În ciuda arşiţei, se zăreau peste o sută de oameni care îşi îndeplineau sarcinile zilnice, însă fără să se grăbească.

Ai fi putut crede cu uşurinţă că era un sătuc, nu o fermă, atât doar că nu existau nici bărbaţi, nici copii. Elayne nici nu se aştepta să vadă vreunul. Acesta era un popas pentru femeile Clanului care treceau prin Ebou Dar spre alte locuri, aşadar, nu existau prea multe femei în oraş. Era o treabă tainică, la fel de tainică precum Clanul însuşi. În ochii lumii, această fermă era cunoscută pe o întindere de peste o sută şaizeci de kilometri ca fiind un adăpost de femei, un loc pentru contemplare şi evadare de grijile lumeşti pentru câteva zile, pentru o săptămână, pentru o vreme mai îndelungată. Elayne aproape că simţea seninătatea plutind

în aer. Ar fi regretat dacă aducând aici lume avea să strice liniştea acestui loc liniştit. Însă spera să aducă şi o nouă speranţă.

Primii cai care apărură de după dealul înclinat produseră mult mai puţină agitaţie decât se aştepta. Câteva femei se opriră să privească, dar atât. Veşmintele lor erau foarte diferite – Elayne zări câteva fâşii de mătase pe ici, pe colo –, dar unele cărau coşuri, altele, găleţi sau grămezi albe de straie ce trebuiau spălate. Una ţinea în fiecare mână câte două raţe legate de picioare. Femeie nobilă sau ţesătoare, fermieră sau cerşetoare, toate erau primite acolo în egală măsură, însă fiecare trebuia să muncească în timpul şederii sale. Aviendha îi atinse braţul lui Elayne şi arătă cu degetul spre vârful unui deal, ce semăna cu o pâlnie întoarsă, înclinată într-o parte. Elayne îşi duse mâna streaşină la ochi, pe sub borul pălăriei şi după o clipă văzu mişcare. Nu era de mirare că nimeni nu fusese surprins. Iscoadele de-acolo vedeau venind pe oricine de la mare depărtare.

O femeie simplă le întâmpină în faţa clădirilor fermei. Purta o rochie după moda din Ebou Dar, cu un decolteu adânc şi îngust, iar fustele închise la culoare şi poalele viu colorate erau suficient de scurte ca să nu fie nevoită să şi le ridice ca să nu se prăfuiască. Nu purta „Cuţitul Căsniciei"; regulile Clanului interziceau căsnicia. Clanul avea prea multe secrete de păstrat.

— Iat-o pe Alise, murmură Reanne, oprindu-şi calul între Nynaeve şi Elayne. Ea conduce ferma de astă dată. Este foarte inteligentă. Alise nu prea suportă nerozii, adăugă ea după ce se gândi puţin.

Când Alise se apropie, Reanne se ţinu dreaptă în şa, ca şi când s-ar fi pregătit să îndure o pedeapsă.

Era o femeie simplă – exact asta credea Elayne despre Alise. Cu siguranţă, nu era o persoană care să o pună pe gânduri pe Reanne, deşi era cea mai bătrână din „Cercul de Croşetat" Cum stătea cu spatele drept, Alise părea a fi de

vârstă mijlocie, nici subţire, nici robustă, nici înaltă, nici scundă. Avea câteva fire cărunte în părul şaten-închis, ce îi era prins la spate cu o bucată de panglică, într-un mod foarte practic. Avea o faţă comună, însă suficient de plăcută: blândă, poate puţin cam alungită. Când o văzu pe Reanne, tresări uimită, apoi zâmbi. Acel zâmbet schimbă totul. Nu o făcea să pară nici mai frumoasă, nici mai simpatică, dar Elayne simţi căldură, linişte.

— Nu mă aşteptam să te văd… Reanne, zise Alise şovăind când rosti numele.

Era limpede că nu era sigură dacă trebuia să folosească titlul de drept al lui Reanne în prezenţa lui Nynaeve, Elayne şi a Aviendhei. Ea le studie, aruncându-le priviri pe furiş în timp ce vorbea. I se simţea un uşor accent tarabonez în voce.

— Berowin ne-a adus veşti despre frământările din oraş, desigur, dar nu am crezut că este atât de grav încât să fiţi nevoite să plecaţi. Cine sunt toate aceste…

Se opri din vorbit şi făcu ochii mari când privi în spatele lor.

Elayne aruncă o privire peste umăr, fiind cât pe ce să-i scape câteva expresii pe care le auzise în diferite locuri, cel mai recent la Mat Cauthon. Nu le înţelegea pe toate, pe cele mai multe, de fapt – nimeni nu voia să explice tot ce însemnau mai exact –, însă aveau darul de a te calma. Străjerii îşi scoseseră mantiile în culori schimbătoare, iar surorile îşi trăseseră glugile pe cap, aşa cum li se poruncise, până şi Sareitha, care nu avea nevoie să-şi ascundă faţa tânără, dar Careane nu şi-o trăsese suficient de mult. Aceasta îi încadra trăsăturile fără vârstă. Nu oricine ar fi ştiut la ce se uita, doar cineva care fusese în Turn. Careane îşi trase gluga pe ochi la privirea ameninţătoare a lui Elayne, însă răul fusese făcut.

Şi alte femei din fermă, în afară de Alise, aveau ochi ageri.

— Aes Sedai! ţipă o femeie atât de tare, de parcă ar fi anunţat sfârşitul lumii.

Poate că avea dreptate, în ceea ce privea lumea ei. Ţipetele se răspândiră asemenea prafului suflat de vânt şi, în scurt timp, ferma se transformă într-un furnicar ce tocmai era pe cale să fie strivit cu piciorul. Pe ici, pe colo, câte o femeie leşina, dar cele mai multe fugeau ca nişte sălbatice: ţipau, aruncau din mâini lucrurile pe care le cărau, se loveau una de cealaltă, cădeau şi se ridicau repede în picioare, doar ca să o ia din nou la fugă. Raţele şi găinile îşi fâlfâiau aripile, iar caprele negre, cu coarne scurte, o luau la goană speriate, ca să nu fie călcate în picioare. În toată hărmălaia aceea, unele femei rămăseseră cu gura căscată – evident cele care sosiseră la adăpost fără să ştie nimic de existenţa Clanului, deşi unele dintre ele începură să se mişte şi ele în grabă, cuprinse de acea frenezie.

— Lumină! şuieră Nynaeve, trăgându-se de cosiţă. Unele dintre ele fug înspre livada de măslini! Opriţi-le! Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să se creeze panică! Trimiteţi Străjerii! Repede, repede!

Lan ridică întrebător din sprâncene, dar ea făcu un gest ferm cu mâna.

— Repede! Înainte s-o ia *toate* la fugă!

Lan încuviinţă, făcând un semn din cap ce iniţial se vrusese a fi o negare. Îl mână la galop pe Mandarb, în urma celorlalţi bărbaţi, cotind ca să evite haosul ce se răspândea printre clădiri.

Elayne ridică din umeri către Birgitte, apoi îi făcu semn să îi urmeze. Ea era de acord cu Lan. Era puţin cam târziu să încerci să opreşti panica, iar Străjerii călare, care se chinuiau să mâne nişte femei speriate, nu păreau a fi cea mai bună soluţie, însă Elayne nu vedea cum putea schimba situaţia şi nu avea rost să le lase să se răspândească. Toate vor vrea să afle veştile pe care le aduceau ea şi Nynaeve.

Alise nu dădea niciun semn că ar vrea să fugă, nici măcar nu se foia. Pălise uşor, dar se uita drept în ochii lui Reanne. Cu o privire hotărâtă.

— De ce? întrebă ea în şoaptă. De ce, Reanne? Nu m-aş fi gândit vreodată că ai putea face asta! Ţi-au dat daruri? Ţi-au oferit imunitate? Te vor lăsa să pleci în vreme ce noi vom plăti preţul? Poate nu-mi vor îngădui, însă jur c-am să le rog să mă lase să te pedepsesc. Da, pe tine! Regulile se aplică şi în cazul tău, chiar dacă eşti *cea mai în vârstâ!* Dacă voi putea, jur că nu vei ieşi din situaţia asta cu zâmbetul pe buze!

Avea o privire foarte hotărâtă. Tăioasă, de fapt.

— Nu este ceea ce crezi, zise repede Reanne, descălecând şi lăsând hăţurile din mâini, apoi îi luă ambele mâini într-ale ei, în ciuda eforturilor celeilalte femei de a se elibera. Of, n-am vrut să fie aşa. Ele ştiu, Alise. Ştiu despre Clan. Turnul a ştiut *mereu*. Totul. Aproape totul. Dar nu asta este important.

Alise îşi ridică sprâncenele la auzul acestor cuvinte, însă Reanne continuă repede, faţa luminându-i-se sub borurile largi ale pălăriei de paie:

— Ne putem întoarce, Alise. Putem încerca din nou. Mi-au *spus* că putem.

Clădirile fermei se pare că se goleau şi ele. Femeile dădeau buzna afară ca să vadă ce era cu zarva aceea, pe urmă se alăturau iute celor care fugeau. Strigătele ce răzbăteau din livada de măslini arătau că Străjerii îşi făceau treaba, însă nu şi cât de mult reuşeau. Poate că nu mare lucru. Elayne simţi cum Birgitte devenea din ce în ce mai nemulţumită şi mai iritată. Reanne privi agitaţia şi oftă.

— Trebuie să le adunăm aici, Alise. Ne putem întoarce.

— Asta o fi foarte bine pentru tine şi alte câteva, rosti Alise neîncrezătoare. Dacă o fi adevărat. Dar noi, ceilalţi? Turnul nu m-ar fi lăsat să rămân atâta vreme dacă aş fi învăţat mai repede.

Se uită încruntată la surorile ce aveau feţele acoperite de glugi, iar privirea pe care i-o aruncă apoi lui Reanne fu plină de furie.

— *De ce* să ne întoarcem? Ca să ni se spună din nou că nu suntem suficient de puternice şi să fim alungate? Sau ca să rămânem novicele lor pentru tot restul vieţii? Unele ar putea accepta asta, eu, nu. De ce, Reanne? De ce?

Nynaeve descălecă, trăgându-şi iapa de hăţuri, iar Elayne făcu şi ea la fel, dar conducând-o cu mai multă lejeritate pe Leoaică.

— Ca să faceţi parte din Turn, dacă asta vă doriţi, răspunse Nynaeve, pierzându-şi răbdarea, înainte să ajungă lângă cele două femei ale Clanului. Ca să deveniţi Aes Sedai, poate. Eu, una, nu ştiu de ce trebuie să fii o forţă dacă reuşeşti să treci testele păcălelii. Sau nu vă întoarceţi; fugiţi, nu-mi pasă. După ce voi termina aici, oricum.

Proptindu-se în picioare, îşi scoase pălăria şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Pierdem timpul, Reanne, şi avem treabă de făcut. Eşti sigură că nu este nimeni aici care să ne fie de folos? Vorbeşte! Dacă nu eşti sigură, atunci, haideţi să terminăm odată. Nu ne-om fi grăbind noi, dar avem obiectul, aşa că ar trebui să terminăm odată.

Când ea şi Elayne fură prezentate ca fiind Aes Sedai, *acele* Aes Sedai care făcuseră promisiunile, Alise scoase un sunet gutural şi începu să îşi netezească poalele din lână de parcă se pregătea s-o strângă de gât pe Reanne. Furioasă, vru să spună ceva, dar se opri atunci când Merilille li se alătură. Privirea aspră nu îi dispăru în totalitate, însă se citea în ea o oarecare mirare. Şi mai multă temere.

— Nynaeve Sedai, zise calm Merilille zâmbind uşor, Atha'an Miere abia… aşteaptă… să descalece. Cred că unele vor cere Tămăduire.

Asta salvă situaţia, deşi Nynaeve începu să peroreze despre ce avea să îi facă următoarei persoane ce se va

îndoi de ea. Elayne ar fi avut şi ea ceva de spus, dar adevărul era că Nynaeve i se păru cam caraghioasă. Merilille şi Reanne aşteptau atente ca ea să termine, iar Alise se holba la toate trei. Lucrurile păreau lămurite după ce Călăuzele Vânturilor descălecaseră şi îşi trăgeau caii după ele. Orice urmă de graţie dispăruse în timpul călătoriei, se risipise din cauza şeilor tari – picioarele lor păreau a fi la fel de rigide ca feţele –, însă cu toate acestea, nimeni nu le putea confunda cu altcineva.

— Dacă douăzeci de Oameni ai Mării au ajuns atât de departe de mare, bombăni Alise, voi crede orice.

Nynaeve pufni, dar nu spuse nimic, lucru pentru care Elayne era recunoscătoare. Femeii părea să-i fie şi aşa suficient de greu să accepte până şi faptul că Merilille le numise Aes Sedai. Nicio tiradă şi niciun acces de furie nu ar fi fost de folos.

— Atunci, Tămăduieşte-le, îi ceru Nynaeve lui Merilille.

Ele îşi îndreptară privirile spre femeile care se împleticeau, iar Nynaeve adăugă:

— Dacă o vor cere. Cuviincios.

Merilille zâmbi din nou, însă Nynaeve îşi luase deja gândul de la Oamenii Mării şi privea încruntată ferma pustie. În curtea fermei mai erau câteva capre, rufărie împrăştiată, greble şi mături, găleţi şi coşuri răsturnate, ca să nu mai pomenim de siluetele ghemuite ale femeilor Clanului, care leşinaseră. Câteva găini începuseră din nou să scurme şi să ciugulească, iar singurele femei conştiente care se mai vedeau printre clădirile fermei nu făceau cu siguranţă parte din Clan. Unele purtau pânză sau mătase brodată, altele veşminte ţărăneşti din lână, dar faptul că nu o luaseră la sănătoasa spunea multe. Reanne spuse că jumătate dintre femeile de la fermă s-ar fi alăturat oricând grupului. Cele mai multe păreau uluite.

În ciuda bombănelilor ei, Nynaeve nu îşi pierdu timpul cu Alise. Sau poate că Alise se ocupa de Nynaeve. Era greu de

precizat, din moment ce femeile Clanului arătau mai puţin respect faţă de surorile Aes Sedai decât femeile din „Cercul de Croşetat”. Poate că era prea uluită din cauza turnurii bruşte pe care o cunoscuseră evenimentele. Oricum ar fi fost, ele începură să se pună în mişcare împreună, în vreme ce Nynaeve îşi mâna iapa şi gesticula cu pălăria pe care o ţinea în cealaltă mână, instruind-o pe Alise cum să le aducă înapoi pe femeile fugare şi cum să procedeze cu ele odată ce le va fi adunat. Reanne era convinsă că acolo era cel puţin o femeie suficient de puternică încât să se alăture cercului, Garenia Rosoinde, şi poate încă două. Adevărul fie spus, Elayne spera ca femeile să fi scăpat. Alise ba încuviinţa, ba îi arunca Nynaevei priviri tăioase pe care aceasta din urmă nu părea să le observe.

În timp ce aşteptau ca femeile să fie adunate, păru momentul potrivit să mai scotocească prin coşuri, însă când Elayne se întoarse spre caii de povară, ce tocmai erau mânaţi spre clădirile fermelor, le observă pe femeile din „Cercul de Croşetat”, pe Reanne şi pe celelalte intrând în fermă pe jos, unele grăbindu-se să ajungă la cele care zăceau pe pământ, altele, la femeile care stăteau cu gura căscată. Erau toate, dar nici urmă de Ispan. O găsi totuşi dintr-o privire. Era între Adeleas şi Vandene, fiecare ţinând-o de câte un braţ şi târând-o după ele, cu mantiile fluturând în urma lor.

Surorile cu părul alb erau legate, strălucirea *saidarului* înconjurându-le, cumva, doar pe ele, nu şi pe Ispan. Nu îţi puteai da seama care dintre ele controla cercul mic şi ţinea scutul în jurul Iscoadei Celui Întunecat, însă nici măcar un Rătăcit nu ar fi reuşit să îl rupă. Ele se opriră să discute cu o femeie voinică, îmbrăcată în veşminte simple din lână brună, care, deşi se holba la sacul din piele tras pe capul lui Ispan, făcu o reverenţă şi arătă cu degetul spre una dintre clădirile din ipsos alb.

Elayne schimbă priviri furioase cu Aviendha. Cel puţin ale

ei erau furioase. Uneori, Aviendha nu lăsa să i se citească mai nimic pe faţă. Lăsându-şi caii în grija a doi grăjdari de la palat, ele se grăbiră să le ajungă din urmă pe cele trei. Câteva femei care nu erau din Clan încercară să le întrebe ce se întâmpla, unele într-o manieră oarecum arogantă, dar Elayne le expedie scurt, pufnind indignată. Oh, ce n-ar da să aibă deja acea faţă fără vârstă! Acest gând stârni ceva în lăuntrul ei, însă dispăru de îndată ce începu să îi acorde atenţie.

Atunci când împinse uşa simplă din lemn prin care dispăruse trioul, văzu că Adeleas şi Vandene o aşezaseră pe Ispan pe un scaun cu spătar, cu capul dezgolit. Sacul zăcea pe o masă îngustă cu două picioare, alături de mantiile lor din pânză, încăperea nu avea decât o fereastră, în tavan, iar cum soarele era încă sus pe cer, înăuntru pătrundea o lumină puternică. De-a lungul pereţilor erau înşirate rafturi, pline cu oale mari din cupru şi castroane mari şi albe. După mirosul de pâine proaspătă, singura uşă de acolo dădea în bucătărie.

Vandene aruncă o privire aspră când auzi uşa, dar când le văzu, faţa îi deveni inexpresivă.

— Sumeko a spus că ierburile pe care i le-a dat Nynaeve încep să-şi piardă efectul, zise ea, aşa că mi s-a părut mai potrivit să o interogăm puţin înainte s-o ameţim iar. Se pare că avem ceva timp la dispoziţie. Ne-ar prinde bine să aflăm ce puneau la cale surorile din… Ajah Neagră, rosti ea strâmbându-se, dezgustată, în Ebou Dar. Şi ce ştiu.

— Mă îndoiesc că ştiu de existenţa acestei ferme, din moment ce nici noi nu ştiam, replică Adeleas, îngândurată, lovindu-şi uşor buzele cu degetul în timp ce o privea cu atenţie pe femeia care şedea pe scaun, însă este mai bine să fim sigure decât să plângem mai târziu, după cum spunea tatăl nostru.

Parcă s-ar fi uitat la un animal pe care nu îl mai văzuse niciodată, la o creatură a cărei existenţă nu şi-o imagina.

Ispan strânse din buze. Broboanele de sudoare i se prelingeau pe faţa învineţită, cozile negre şi împletite cu mărgele îi erau răvăşite şi straiele în dezordine, dar, în ciuda ochilor înceţoşaţi, nu mai era la fel de ameţită ca la început.

— Ajah Neagră este o glumă, şi încă una dezgustătoare, zise ea rânjind, cu o voce uşor răguşită.

Trebuie să îi fi fost foarte cald sub sacul din piele şi nu mai băuse apă de când plecaseră de la Palatul Tarasin.

— Eu, una, sunt mirată că pomeniţi de ea. Şi daţi vina pe mine! Ce-am făcut am făcut din porunca Supremei Înscăunate Amyrlin.

— *Elaida*? izbucni Elayne, mirată. Ai curajul să susţii că *Elaida* ţi-a poruncit să le ucizi pe surori şi să furi din Turn? *Elaida* ţi-a poruncit să faci ce-ai făcut în Tear şi în Tanchico? Sau o fi fost Siuan? Minciunile tale sunt jalnice! Te-ai dezis cumva de cele Trei Legăminte, iar asta te face Ajah Neagră.

— Nu trebuie să vă dau socoteală, spuse Ispan, posacă, ghemuindu-se. Sunteţi nişte rebele răzvrătite împotriva Supremei Înscăunate Amyrlin de drept. Veţi fi pedepsite, poate chiar ferecate. Mai ales dacă îmi veţi face vreun rău. O slujesc pe adevărata Supremă Înscăunată Amyrlin şi veţi primi o pedeapsă cruntă dacă îmi veţi face vreun rău.

— Vei răspunde la orice întrebare îţi va pune aproape-sora mea, replică Aviendha şi îşi trecu degetul mare peste cuţitul de la brâu, fără să-şi ia ochii de la Ispan. Cei din ţinuturile umede se tem de durere. Nu ştiu cum s-o îmbrăţişeze, cum s-o accepte. Vei răspunde la întrebări.

Nu se uită urât la ea, nici nu se răsti, doar vorbi, dar Ispan se făcu mică în scaun.

— Mă tem că legea interzice asta, chiar dacă ea n-ar fi o iniţiată a Turnului, zise Adeleas. Nu avem voie să vărsăm sânge în timpul unui interogatoriu sau să le îngăduim altora să facă asta în numele nostru.

Adeleas părea că şovăie, deşi Elayne nu îşi putea da

seama dacă era din cauza interdicţiei sau a faptului că recunoştea că Ispan era iniţiată. Ea, una, nu se gândise că Ispan mai era considerată a fi iniţiată. Exista o vorbă care zicea că nicio femeie nu încheia socoteala cu Turnul până când acesta nu încheia socoteala cu ea. Totuşi, la drept vorbind, odată ce Turnul Alb punea mâna pe tine, nu mai aveai scăpare.

Elayne se încruntă pe când o privea cu atenţie pe sora Neagră, care era într-o stare atât de jalnică şi totuşi atât de sigură pe sine. Ispan îşi îndreptă puţin spatele, aruncându-le priviri amuzate şi dispreţuitoare Aviendhei şi lui Elayne. Nu fusese atât de stăpână pe sine mai devreme, când crezuse că doar Nynaeve şi Elayne vor fi cu ea; stăpânirea de sine venise odată ce-şi dăduse seama că de faţă erau şi surori mai în vârstă. Surori care aveau legea Turnului Alb în sânge. Legea interzicea nu numai vărsarea de sânge, ci şi tortura şi alte lucruri pe care orice Inchizitor al Mantiilor Albe era mai mult decât bucuros să le facă. Înainte de începerea interogatoriului, trebuia oferită Tămăduirea, iar dacă interogatoriul începea înainte de răsăritul soarelui, acesta trebuia să ia sfârşit înainte de apus; dacă începea înainte de apus, atunci trebuia să ia sfârşit înainte de răsăritul soarelui. Legea era şi mai strictă când venea vorba de iniţiatele din Turn, de surori, de Alese şi de novice, interzicând folosirea *saidarului* pe durata interogatoriului, în aplicarea pedepsei şi a penitenţei. Oh, o soră putea s-o urecheze pe novice folosind Puterea dacă era exasperată, sau o putea lovi peste fund, însă nimic mai mult. Ispan îi zâmbea. Zâmbea! Elayne inspiră adânc.

— Adeleas, Vandene, Aviendha şi cu mine vrem să rămânem singure cu Ispan.

Elayne simţi un nod în stomac. Trebuia să existe o cale prin care să o convingă pe femeie să le spună ce voiau să afle, fără să încalce legea Turnului. Dar cum? De obicei, persoanele care urmau să fie interogate de Turn începeau

să vorbească înainte să fie atinse în vreun fel – toată lumea *ştia* că nimeni nu se împotrivea Turnului; *nimeni*! –, însă arareori era vorba de iniţiate. Auzi o altă voce, nu a lui Lini de astă dată, ci a mamei sale: „Ceea ce porunceşti să fie făcut trebuie să fii dispusă să faci cu mâna ta. Ca regină, ceea ce porunceşti să fie făcut ai făcut”. Dacă încălca legea... Auzi din nou vocea mamei sale: „Nici măcar regina nu poate fi deasupra legii, altminteri nu există lege”. Şi vocea lui Lini: „Poţi face orice vrei, copilă. Atâta vreme cât eşti dispusă să plăteşti preţul”. Îşi trase pălăria de pe cap fără să îi desfacă panglicile. Abia reuşea să îşi păstreze vocea calmă.

— Când vom... când vom termina de vorbit cu ea, o puteţi duce înapoi la „Cercul de Croşetat”.

După aceea, se va supune lui Merilille. Oricare dintre cele cinci surori puteau hotărî o pedeapsă, dacă li se cerea acest lucru.

Ispan îşi legăna capul, plimbându-şi ochii umflaţi de la Elayne la Aviendha şi înapoi. Nu mai era atât de sigură pe ea.

Vandene şi Adeleas schimbară câteva priviri în tăcere, aşa cum făceau oamenii care petreceau atât de mult timp împreună, încât nu mai era nevoie să-şi vorbească; după aceea, Vandene le luă pe Elayne şi pe Aviendha de braţ.

— Aş dori să vă vorbesc o clipă afară, murmură ea.

Suna a sugestie, dar ea le conducea deja spre uşă.

Afară, în curtea fermei, vreo douăzeci de femei ale Clanului erau strânse laolaltă, ca oile. Nu toate purtau straie Ebou Dar, însă două aveau cingătorile roşii ale înţeleptelor, iar Elayne o recunoscu pe Berowin, o femeie voinică şi scundă care, de obicei, afişa o atitudine mult mai mândră decât forţa ei în Putere. Nu şi în acel moment. La fel ca femeile de la fermă, faţa îi era înspăimântată şi ochii neliniştiţi, în ciuda faptului că erau înconjurate de femeile din „Cercul de Croşetat” care le vorbeau cu blândeţe. Mai

încolo, Nynaeve şi Alise încercau să mâne poate de două ori mai multe femei în interiorul unei clădiri mai mari. „Încercau” părea a fi cuvântul potrivit.

— …nu-mi pasă *ce* domenii deţii, striga Nynaeve la o femeie semeaţă, îmbrăcată într-o rochie verde-deschis din mătase. Ai să intri şi ai să stai acolo, într-o parte, altminteri îţi voi da *un brânci* înăuntru!

Alise o apucă de ceafa pe femeia în verde şi o împinse pe uşă, în ciuda protestelor ei zgomotoase şi înflăcărate. Se auzi un ţipăt ascuţit, ca atunci când cineva ar fi călcat pe o gâscă mare, apoi Alise îşi făcu din nou apariţia, frecându-şi mâinile. După asta, celelalte nu îi mai dădură bătăi de cap.

Vandene le eliberă pe femei, uitându-se cu atenţie în ochii lor. Strălucirea încă o învăluia, cu toate că Adeleas trebuie să fi fost cea care mânuia firele lor unite. Vandene ar fi putut menţine scutul, odată împletit, fără să îl poată vedea, dar dacă ar fi fost ea aceea, mai mult ca sigur că Adeleas le-ar fi scos afară. Vandene s-ar fi putut îndepărta câteva sute de paşi înainte ca legătura să înceapă să slăbească – nu s-ar fi rupt chiar dacă ea şi Adeleas s-ar fi dus în colţuri opuse ale pământului, deşi ar fi devenit nefolositoare –, însă rămase aproape de uşă. Părea să-şi aleagă cuvintele în gând.

— Întotdeauna mi s-a părut mai potrivit ca femeile cu experienţă să se ocupe de astfel de lucruri, zise ea, în cele din urmă. Cele tinere se înfierbântă prea uşor. Apoi fac prea multe. Sau, uneori, îşi dau seama că nu reuşesc să facă suficient. Fiindcă, de fapt, n-au văzut încă suficient. Sau, cel mai rău dintre toate, îi prind gustul… Nu că aş crede că vreuna dintre voi ar avea cusurul acesta.

Îi aruncă o privire insistentă Aviendhei, fără şovăire; Aviendha îşi băgă cuţitul de la brâu în teacă.

— Adeleas şi cu mine am văzut suficient de multe ca să ştim de ce facem ceea ce trebuie făcut. Nu ne mai înfierbântăm de mult. Poate ar fi mai bine să lăsaţi asta în

seama noastră. Ar fi mult mai bine pentru toată lumea.

Vandene păru să accepte această sugestie. Ea încuviinţă din cap şi se întoarse spre uşă.

Femeia nici nu intră bine, că Elayne simţi cum era folosită Puterea înăuntru, o urzeală ce trebuie să fi acoperit tot ceea ce se afla în încăpere. Era o pavăză împotriva celor care ar fi tras cu urechea, fără îndoială. Nu îşi doreau ca urechi străine să audă ce avea de spus Ispan. Apoi simţi prezenţa unui alt fir şi, brusc, tăcerea din interior deveni mai greu de suportat decât orice strigăt pe care l-ar fi înglobat acea pavăză.

Îşi îndesă pălăria pe cap. Deşi nu simţea dogoarea soarelui, strălucirea acestuia îi provocă brusc greaţă.

— Poate-ai vrea să mă ajuţi să scotocesc prin desagii cailor, zise ea, abia respirând.

Nu poruncise să se facă ceva – orice ar fi *fost* –, dar asta nu părea să schimbe situaţia. Aviendha încuviinţă surprinzător de repede; şi ea părea să îşi dorească să se afle cât mai departe de tăcerea aceea.

Călăuzele Vânturilor aşteptau nerăbdătoare nu departe de locul unde se aflau servitorii cu caii de povară şi priveau cu superioritate în jurul lor, cu braţele încrucişate la piept, imitând-o pe Reanne. Alise merse spre ele, luând-o pe Renaile drept conducătoarea lor. Pe Elayne şi pe Aviendha le ignoră.

— Veniţi cu mine, spuse ea pe un ton aspru ce nu îngăduia nicio împotrivire. Surorile Aes Sedai au zis să nu staţi la soare până când nu se vor lămuri lucrurile.

Cuvintele „Aes Sedai” le păreau la fel de amare ca şi teama cu care era obişnuită Elayne din partea femeilor Clanului. Poate şi mai amare. Renaile se încordă, iar faţa ei tuciurie se întunecă şi mai tare, însă Alise continuă pe acelaşi ton:

— Din partea mea, n-aveţi decât să rămâneţi aici şi să asudaţi, dacă asta vreţi, sălbăticiunilor. Dacă *puteţi* rezista.

Era evident că nicio Atha’an Miere nu primise Tămăduire pentru durerile cauzate de şezutul în şa; stăteau ca nişte femei care şi-ar fi dorit să uite că aveau partea de jos a corpului.

— Da’ pe mine să nu mă faceţi s-aştept.

— Ştii cine sunt? o întrebă Renaile cu o furie stăpânită, dar Alise se îndepărta deja, fără să privească înapoi.

Luptându-se vizibil cu ea însăşi, Renaile îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei, apoi le porunci furioasă celorlalte Călăuze ale Vânturilor să lase caii „blestemaţi de uscat” şi să o urmeze. Ele formară un şir, păşind nesigur în urma lui Alise, toate în afară de două ucenice care şuşoteau.

Din instinct, Elayne începu să se gândească la un plan pentru a calma situaţia. Se gândea să tămăduiască durerile femeilor Atha’an Miere fără ca ele să o ceară sau fără ca vreo soră să insiste prea mult; Nynaeve trebuia să fie potolită şi ea, alături de celelalte surori. Spre mirarea ei, Elayne îşi dădu brusc seama că pentru prima oară în viaţă nu îşi dorea să rezolve nimic. În timp ce le privea pe Călăuzele Vânturilor îndreptându-se şchiopătând către una dintre clădirile fermei, hotărî că lucrurile trebuiau să rămână aşa cum erau. Aviendha zâmbea cu gura până la urechi uitându-se la femeile Atha’an Miere. Elayne nu mai zâmbi şi îşi mută atenţia spre caii de povară. O meritau totuşi. Îi era greu să se abţină să nu zâmbească dispreţuitor.

Cu ajutorul Aviendhei, căutarea se desfăşură mai repede decât înainte, cu toate că Aviendha nu recunoştea ceea ce căutau la fel de repede ca ea. Nu era o surpriză. Puţine dintre surorile pe care le pregătise Elayne erau mai pricepute decât ea la aşa ceva, iar cele mai multe nici măcar nu erau pe aproape. Oricum, două perechi de mâini descopereau mai mult decât o pereche, şi erau multe de descoperit. Grăjdari în livrele şi femei duceau gunoiul, în

vreme ce colecţia de *ter'angreali* creştea pe capacul mare din piatră care acoperea un rezervor pătrat.

Alţi patru cai fură descărcaţi repede, iar ele strânseră o colecţie ce ar fi fost motiv de sărbătoare dacă ar fi fost dusă în Turn. Chiar dacă nimeni nu ar fi cercetat *ter'angrealii*. Aceştia aveau toate formele posibile. Cupe, boluri şi vaze, niciunul de aceeaşi mărime, din acelaşi material sau având acelaşi model cu altul. O cutie plată, mâncată de viermi, pe jumătate stricată şi cu ornamentele demult transformate în praf, conţinea bijuterii – un colier şi un set de brăţări cu pietre colorate, o cingătoare subţire bătută în nestemate, câteva inele – şi mai era loc şi pentru altele. Fiecare era un *ter'angreal* şi toate se potriveau, fiind menite să fie purtate împreună, deşi Elayne nu îşi imagina de ce o femeie şi-ar dori să poarte atât de multe, în acelaşi timp. Aviendha găsi un pumnal cu o sârmă din aur înfăşurată în jurul mânerului din corn neşlefuit de cerb; lama era tocită şi, din câte se părea, aşa fusese mereu. Continua să îl întoarcă pe ambele feţe – mâinile începură să-i tremure – până când Elayne i-l luă şi îl puse alături de celelalte obiecte, pe capacul rezervorului. Chiar şi atunci, Aviendha rămase nemişcată o vreme, uitându-se la el şi lingându-şi buzele de parcă i-ar fi fost uscate. Erau inele, cercei, coliere, brăţări şi catarame, multe cu un model foarte ciudat. Erau statuete şi bibelouri reprezentând păsări, animale şi oameni, câteva cuţite cu tăişuri ascuţite, şase medalioane mari din bronz sau oţel, cele mai multe încrustate cu modele bizare şi niciunul cu o imagine pe care Elayne să o înţeleagă, o pereche de pălării ciudate, pare-se tot din metal, prea ornate şi prea subţiri ca să fie coifuri şi alte câteva obiecte a căror denumire nu o ştia. Un toiag, gros cât încheietura mâinii ei, de un roşu-aprins, neted şi rotunjit, mai degrabă tare decât solid, de parcă ar fi fost din piatră; acesta nu se încălzi uşor în mâna ei care era aproape fierbinte! Dar fierbinţeala nu era mai reală decât

căldura! Însă un set de mingi făurite din metal, băgate una într-alta? Cea mai mică mişcare producea un clinchet muzical slab, un ton diferit de fiecare dată, iar ea avea impresia că, oricât de stăruitor s-ar fi uitat la ele, tot exista o minge mai mică nedescoperită. Oare era un puzzle din sticlă? Fu suficient de greu încât ea să-l scape din mână. Acesta se ciobi de marginea capacului rezervorului. Era o colecţie ce ar fi uimit orice Aes Sedai. Cel mai important, ele găsiră alţi doi *angreali*. Pe aceştia, Elayne îi puse deoparte cu mare grijă, la îndemână.

Unul era o bijuterie ciudată, o brăţară din aur legată cu patru lanţuri din inele, fiecare centimetru fiind gravat cu un model complicat asemănător unui labirint. Acesta era cel mai puternic dintre cele două, mai puternic decât broasca-ţestoasă pe care o ţinea în punga de la brâu. Era făurită pentru o mână mai mică decât a ei sau decât a Aviendhei. În mod ciudat, brăţara avea un lacăt mic, prevăzut cu o cheie minusculă, tubulară, ce atârna de un lanţ subţire ce fusese, evident, făcut pentru a fi scos. Împreună cu cheia! Celălalt reprezenta o statuetă din fildeş înnegrit de vremuri, o femeie aşezată cu picioarele în poziţia lotus, cu genunchii goi, dar cu un păr atât de lung şi de bogat, încât ea nu ar fi putut părea mai înfofolită nici în cea mai grea mantie. Deşi *angrealul* nu era nici cât broasca-ţestoasă de puternic, ei i se părea interesant. Ţinea o mână pe genunchi, cu palma în sus şi degetele aranjate astfel încât degetul mare să atingă vârfurile celor două degete mijlocii, iar cealaltă mână îi era ridicată, cu primele două degete în sus, iar celelalte îndoite. Statueta avea un aer demn, şi totuşi faţa şlefuită cu fineţe afişa amuzament şi încântare. Să fi fost creat pentru o femeie anume? Părea personal, cumva. Poate că obişnuiau să facă asta, în Vremea Legendelor. Unii *ter'angreali* erau uriaşi, fiind nevoie de oameni şi cai pentru a fi mutaţi, însă aproape toţi *angrealii* erau suficient de mici, ca să poată fi purtaţi; nu toţi, dar cea mai mare parte.

Tocmai aruncau deoparte pânzele ce acopereau un alt set de coşuri de răchită, când Nynaeve se apropie cu paşi mari. Femeile Atha’an Miere începură să iasă dintr-o clădire a fermei, fără să mai şchiopăteze. Merilille vorbea cu Renaile sau, mai degrabă, Călăuza Vânturilor vorbea, iar Merilille asculta. Elayne se întrebă ce se întâmplase înăuntru. Sora Cenuşie cea zveltă nu mai părea atât de satisfăcută. Femeile din Clan erau din ce în ce mai multe, şi, chiar în timp ce Elayne privea, trei intrau în grabă în curtea fermei, iar două stăteau la marginea livezii de măslini, privind în jurul lor, nehotărâte. O simţea pe Birgitte, undeva acolo, printre copaci, doar puţin mai iritată decât fusese mai devreme.

Nynaeve se uită la colecţia de *ter’angreali* şi se trase de cosiţă. Îşi pierduse pălăria pe undeva.

— Asta mai poate aştepta, zise ea, părând dezgustată. A sosit clipa.

CAPITOLUL 5

Furtuna care stă să izbucnească

Soarele coborâse deja pe jumătate spre orizont până când ele începură să urce pe cărăruia bătătorită şi şerpuitoare care ducea spre coama dealului cu panta abruptă, ce se întindea dincolo de hambare. Acela era locul pe care îl alesese Renaile. Avea sens, din câte ştia Elayne despre controlarea vremii, cunoştinţe aflate, fără îndoială, de la o Călăuză a Vânturilor din neamul Oamenilor Mării. Ca să schimbi ceva din imediata apropiere, trebuia să ai sub control întinderi vaste, ceea ce însemna că trebuia *să vezi* departe, lucru mai uşor de făcut pe apă decât pe uscat. Doar dacă nu te aflai pe vârful unui munte sau pe coama unui deal. Mai era nevoie şi de o mână pricepută, ca să nu provoci ploi torenţiale, vârtejuri sau altceva ce doar Lumina ar putea şti! Indiferent ce făceai, efectele se răspândeau asemenea undelor provocate de o piatră aruncată într-un iaz. Oricum, ea nu îşi dorea deloc să conducă cercul care va folosi Globul.

Coama dealului era golaşă şi plată, deşi departe de a fi dreaptă. Se zărea o masă din piatră brută, lungă şi lată de treizeci de metri, suficient de încăpătoare pentru toată lumea ce trebuia să fie acolo, şi pentru cei care nu trebuiau, la drept vorbind. De la treizeci de metri deasupra fermei, priveliştea spectaculoasă se întindea cât vedeai cu

ochii, un amalgam de ferme, păşuni, păduri şi livezi de măslini. Mult prea multe nuanţe de maroniu şi de galben veştejit se amestecau cu sute de nuanţe de verde, care păreau a cere ce aveau să facă ele, dar chiar şi aşa, frumuseţea peisajului o lăsă pe Elayne cu gura căscată. În ciuda prafului care plutea în aer asemenea unei ceţi fine, ea vedea foarte *departe*! Pământul era destul de plat acolo, cu excepţia celor câtorva dealuri. Ebou Dar se întindea spre miazăzi, ascuns vederii, chiar dacă ea îmbrăţişă Puterea. Cu toate acestea, l-ar fi zărit dacă s-ar fi străduit puţin. Desigur, cu puţin efort, putea vedea şi râul Eldar. Era o privelişte minunată. Însă nu toată lumea era interesată.

— Am irosit un ceas, mormăi Nynaeve, privind-o pieziş şi furioasă pe Reanne, precum şi pe celelalte.

Cum Lan nu era acolo, ea părea gata să profite de ocazie ca să-şi descarce nervii.

— Aproape un ceas. Poate mai multe. S-au dus. Alise este suficient de capabilă, bănuiesc, dar cred că Reanne ar fi trebuit *să ştie* cine se afla acolo! Lumină! Dacă proasta aia va leşina din nou…!

Elayne spera ca Nynaeve să mai reziste puţin. Era ca o furtună atunci când se dezlănţuia.

Reanne încerca să pară veselă, nerăbdătoare, deşi îşi mişca întruna mâinile pe poale, scuturându-le şi netezindu-le. Kirstian strângea poalele în pumni şi asuda, părând gata să-şi golească măruntaiele în orice clipă; tremura ori de câte ori cineva se uita la ea, indiferent cine. Cea de-a treia femeie a Clanului, Garenia, era o negustoreasă saldaeană, cu un nas proeminent şi gură mare, o femeie scundă, cu şolduri înguste, mai puternică decât celelalte două, care nu păreau a fi cu mult mai în vârstă decât Nynaeve. Sudoarea unsuroasă îi strălucea pe faţa fără culoare, iar ochii negri se făceau mai mari de fiecare dată când priveau vreo Aes Sedai. Elayne se gândea că în curând vor afla dacă ochii cuiva *puteau* ieşi, într-adevăr, din orbite. Măcar Garenia

încetase să mai geamă, cum făcuse tot drumul până în vârful dealului.

Mai erau două care ar fi putut fi suficient de puternice – tot ce se poate; Clanul nu le acorda însă prea multă atenţie – iar una dintre ele îşi cam făcuse de cap în ultimele trei zile. Nimeni de la fermă nu mai făcuse aşa ceva. Tocmai de aceea Nynaeve era încă nemulţumită. Acesta era un motiv. Celălalt era că Garenia fusese printre primele găsite leşinate în curtea fermei. Că veni vorba, ea mai leşinase de două ori când fusese ridicată, de îndată ce dăduse cu ochii de una dintre surori. Desigur, Nynaeve nu avea de gând să recunoască faptul că ar fi trebuit să procedeze mai simplu şi să o întrebe pe Alise cine se afla la fermă. Sau măcar să îi spună ce căuta, înainte să o fi întrebat femeia. E drept că nici nu se aşteptase să ştie cineva ceva. În afară de ea, desigur.

— Am fi putut termina deja! mârâi Nynaeve. Am fi putut termina…!

Aproape tremura pe când se chinuia să nu se încrunte la femeile din neamul Oamenilor Mării, în vreme ce acestea se strângeau aproape de capătul dinspre răsărit al mesei din piatră. Renaile, care gesticula teatral, părea să dea instrucţiuni. Elayne ar fi dat orice să le poată auzi.

Privirile ameninţătoare ale lui Nynaeve erau îndreptate, cu siguranţă, şi spre Merilille, Careane şi Sareitha, care ţineau în continuare bine Globul înfăşurat în mătăsuri. Adeleas şi Vandene rămăseseră jos, cu Ispan. Cele trei surori sporovăiau între ele, fără să-i acorde atenţie lui Nynaeve decât atunci când aceasta li se adresa direct, însă Merilille le privea uneori pe furiş pe Călăuzele Vânturilor, apoi îşi lua ochii de la ele; masca seninătăţii dispăruse oarecum, iar ea îşi linse buzele cu vârful limbii.

Oare făcuse vreo greşeală când le Tămăduise la fermă? Merilille negociase înţelegeri şi mijlocise dispute între popoare; puţine surori din Turnul Alb erau mai pricepute

decât ea. Elayne auzise cândva o poveste, un soi de glumă, despre o negustoreasă domani, un cărăuş de mărfuri din neamul Oamenilor Mării şi o femeie Aes Sedai. Nu mulţi oameni făceau glume pe seama femeilor Aes Sedai; nici nu erai în siguranţă dacă spuneai vreuna. Negustoreasa şi cărăuşul au descoperit pe mal o piatră şi au început să şi-o tot vândă unul altuia, scoţând profit de fiecare dată. Apoi a venit o femeie Aes Sedai. Negustoreasa domani a convins-o pe femeia Aes Sedai să cumpere piatra obişnuită cu un preţ mai mare de două ori decât cel cu care o achiziţionase ea ultima oară. Apoi, bărbatul Atha'an Miere a convins-o pe femeia Aes Sedai să cumpere *aceeaşi* piatră de la el, din nou, cu un preţ de două ori mai mare. Deşi era doar o glumă, aceasta arăta ceea ce credeau oamenii. Poate că nici surorile mai în vârstă *nu* s-ar fi priceput mai bine să negocieze cu Oamenii Mării.

Aviendha se apropie cu paşi hotărâţi de marginea stâncilor de îndată ce ajunse pe coama dealului şi rămase acolo, privind spre miazănoapte, nemişcată ca o statuie. După o clipă, Elayne îşi dădu seama că femeia din cele Nouă Văi din Septul Aiel Taardad nu admira priveliştea; se uita, pur şi simplu. Suflecându-şi anevoie fustele cu mâna în care ţinea cei trei *angreali*, se apropie de prietena ei.

Stâncile coborau ca nişte trepte spre livezile de măslini, bucăţi de piatră cenuşie ascuţite şi golaşe, exceptând câţiva arbuşti pitici şi ofiliţi. Înălţimea nu era prea mare, dar nici nu era acelaşi lucru ca atunci când priveai peisajul din vârful unui copac. În mod ciudat, când Elayne se uită în jos, o cuprinse o uşoară ameţeală. Aviendha nu părea să observe că stătea chiar pe buza prăpastiei.

— Te nelinişteşte ceva? o întrebă încet Elayne.

Aviendha continuă să privească în depărtare.

— Te-am dezamăgit, răspunse ea într-un final, cu o voce tristă. Nu pot forma poarta cum se cuvine şi toată lumea a văzut cum te-am făcut de ruşine. Am crezut că un servitor

era o Creatură a Umbrei şi m-am comportat mai mult decât prosteşte. Atha'an Miere mă ignoră şi se uită cu duşmănie la Aes Sedai, de parcă aş fi câinele femeilor Aes Sedai ce scheaună la porunca lor. Am crezut că voi putea face Creatura Celui Întunecat să vorbească pentru tine, însă niciunei *Far Dareis Mai* nu îi este îngăduit să interogheze un prizonier dacă n-a fost căsătorită cu suliţa vreme de douăzeci de ani, sau măcar să asiste la un interogatoriu dacă n-a folosit-o un deceniu. Sunt slabă şi moale, Elayne. Nu mai suport să te fac de ruşine. Dacă te voi dezamăgi din nou, voi muri.

Elayne simţi că i se usucă gura. Cuvintele pe care le auzise sunau prea mult ca o făgăduinţă. Apucând-o ferm de braţ pe Aviendha, o trase în spate, îndepărtând-o de marginea prăpastiei. Aielii erau aproape la fel de ciudaţi cum îi considerau Oamenii Mării. Elayne nu prea credea că Aviendha ar fi fost în stare să sară, însă nu avea de gând să rişte. Bine că femeia nu încercă să se împotrivească.

Toate femeile păreau a fi cufundate în gânduri sau atente la ce făceau celelalte. Nynaeve începuse să le vorbească femeilor Atha'an Miere, ţinându-şi cosiţa strâns cu ambele mâini. Avea faţa aproape la fel de întunecată ca a lor, din cauza efortului pe care îl făcea să nu strige, iar ele o ascultau afişând o aroganţă dispreţuitoare. Merilille şi Sareitha păzeau în continuare Globul, iar Careane încerca să le vorbească femeilor din Clan, fără prea mult succes. Reanne îi răspundea, clipind neliniştită şi lingându-şi buzele, iar Kirstian stătea tremurând, tăcută, în timp ce Garenia avea ochii închişi. Elayne vorbi în şoaptă; nu era treaba lor.

— Nu ai dezamăgit pe nimeni, cu atât mai puţin pe mine, Aviendha. Nu ai făcut *nimic* care să mă facă de ruşine şi nimic din ce vei face nu va aduce ruşinea asupra mea.

Aviendha o privi, clipind neîncrezătoare.

— Şi eşti la fel de slabă şi moale ca o piatră.

Acesta trebuie să fi fost cel mai ciudat compliment pe care îl făcuse vreodată cuiva, şi totuşi, Aviendha părea recunoscătoare.

— Pun rămăşag că şi tu bagi spaima în Oamenii Mării.

Un alt compliment ciudat; acesta o făcu pe Aviendha să zâmbească, deşi doar puţin. Elayne inspiră adânc.

— Cât despre Ispan...

Nu îi făcea plăcere nici măcar să se gândească la asta.

— Am crezut că voi putea face tot ce trebuie, dar îmi asudă mâinile şi mi se face greaţă doar gândindu-mă la asta. Dacă aş fi obosită, mi-aş vărsa măruntaiele. Aşa că suntem la fel.

Aviendha făcu cu mâna semnul pentru „Mă sperii”, folosind limbajul specific Fecioarelor. Începuse să o înveţe câteva semne pe Elayne, deşi îi spusese că era interzis. Însă, faptul că erau aproape-surori care încercau să se înţeleagă părea să schimbe lucrurile. Doar că, de fapt, nu schimba nimic. Aviendha părea să creadă că explicaţia ei fusese cât se poate de limpede.

— Nu am zis că nu aş putea, rosti ea cu voce tare, doar că nu ştiu cum. Probabil că aş fi omorât-o, încercând.

Zâmbi, de astă dată mai cu convingere şi mai cald decât înainte, şi îi atinse uşor obrazul lui Elayne.

— Amândouă avem slăbiciunile noastre, zise ea în şoaptă, însă nu este o ruşine atâta vreme cât ştim doar noi două.

— Da, spuse încet Elayne.

Doar că nu ştia *cum*!

— Fireşte că nu este.

Femeia aceasta era mai surprinzătoare chiar şi decât un menestrel.

— Ţine, adăuga ea, punând figurina numită femeia-înfăşurată-în-propriul-păr în mâna Aviendhei. Foloseşte asta în cerc.

Nu îi era uşor să renunţe la *angreal*. Intenţionase să îl

întrebuinţeze, dar, zâmbitoare sau nu, prietena ei – aproape-sora ei – avea nevoie de încurajare. Aviendha întoarse figurina din fildeş în palmă; Elayne aproape că vedea cum încearcă să găsească o cale prin care să i-o dea înapoi.

— Aviendha, ştii cum este când deţii atât de mult *saidar* ca tine? Gândeşte-te cum ar fi să deţii de două ori mai mult. Gândeşte-te *bine*. Vreau să îl utilizezi. Te rog!

Poate că Aielii nu lăsau să li se citească prea mult pe feţe, însă ochii verzi ai Aviendhei se făcură mari. Vorbiseră despre *angreali*, în timp ce căutau, dar, probabil, ea nu se gândise cum ar fi să folosească unul.

— De două ori mai mult, îngână ea. Să deţii atâta putere. Abia dacă-mi imaginez. Acesta este un dar minunat, Elayne.

Îi atinse din nou obrazul, apăsându-i-l cu vârful degetelor; în limbajul Aielilor, asta echivala cu un sărut şi o îmbrăţişare.

Indiferent ce le spusese Nynaeve Oamenilor Mării, conversaţia nu durǎ prea mult. Acum se îndepărta, trăgând furioasă de fuste. Când se apropie de Elayne, se uită încruntată atât la Aviendha, cât şi la marginea prăpastiei. De obicei, nu recunoştea că îi era frică de înălţimi, însă nici nu se apropie de hău.

— Trebuie să îţi vorbesc, bombăni ea, conducând-o pe Elayne mai încolo, pe coama dealului, mai departe de marginea prăpastiei, nu prea departe, dar suficient cât să nu le audă nimeni, apoi inspiră de câteva ori înainte să înceapă să vorbească, cu voce joasă, fără să o privească. M-am… m-am comportat ca o proastă. E vina bărbatului ăluia nenorocit! Când nu e lângă mine, aproape că nu mă mai pot gândi la altceva, iar când e lângă mine, nu mai pot gândi defel! Trebuie… trebuie să-mi spui atunci când… mă comport ca o proastă. Mă bazez pe tine, Elayne.

Vorbea încet, iar tonul ei semăna cu un scâncet.

— Nu-mi pot permite să-mi pierd mintea din cauza unui bărbat, nu acum.

Elayne era atât de şocată, încât nu scoase o vorbă câteva clipe. Nynaeve recunoştea că se comportase prosteşte? Mai că îi venea să se uite la soare să vadă dacă nu cumva astrul zilei devenise verde.

— Nu este vina lui Lan, ştii asta, Nynaeve, zise ea în cele din urmă, încercând să uite c-o purtase gândul la Rand.

Nu era acelaşi lucru. Iar acum Lumina îi scosese în cale o oportunitate. Probabil că a doua zi Nynaeve o va urechea dacă îi va spune că se comportase prosteşte.

— Vino-ţi în fire, Nynaeve. Nu te mai comporta ca o fetiţă zvăpăiată.

Categoric, nu mai era cu gândul la Rand! *Ea* nu se perpelea *atât* de rău din cauza lui!

— Eşti Aes Sedai şi ar trebui să ne călăuzeşti. Călăuzeşte! Şi gândeşte!

Împreunându-şi mâinile în dreptul taliei, Nynaeve îşi plecă fruntea.

— Voi încerca, mormăi ea. Voi încerca, zău. Dar nu ştii cum e. Îmi… îmi pare rău.

Elayne fu cât pe ce să-şi înghită limba. Nynaeve îşi mai şi cerea *iertare* pe deasupra? Nynaeve, *ruşinată*? Poate că nu se simţea bine.

Însă nu o ţinu mult, desigur. Încruntându-se dintr-odată la *angreal* Nynaeve îşi drese glasul şi întrebă cu o voce aspră:

— I-ai dat unul Aviendhei, nu-i aşa? Presupun că e o alegere bună. Păcat că trebuie să îi lăsăm pe Oamenii Mării să folosească şi ei unul. Pun rămăşag că vor încerca să îl păstreze! Ei bine, să încerce doar! Care-i al meu?

Oftând, Elayne îi întinse brăţara cu inele, apoi Nynaeve plecă, vârându-şi bijuteria pe mâna stângă şi strigând la ceilalţi să îşi ocupe locurile. Uneori, era greu să o deosebeşti pe Nynaeve cea care conducea de Nynaeve cea

furioasă. Atâta vreme cât *conducea* totuşi.

Globul Vânturilor era aşezat pe cârpele albe în care fusese învelit, în mijlocul platoului de pe coama dealului. Era un disc greu din cristal, cu un diametru de o jumătate de metru, iar înăuntru se vedeau nori groşi şi învolburaţi. O piesă cu multe ornamente şi totuşi simplă când te gândeai ce era în stare să facă. Nynaeve îşi luă locul în apropiere, *angrealul* închizându-se, într-un final, cu un clic în jurul încheieturii mâinii, îşi mişcă mâna, părând surprinsă că lanţurile nu o incomodau; brăţara se potrivea de parcă ar fi fost făcută pentru mâna ei. Cele trei femei ale Clanului erau deja acolo, Kirstian şi Garenia fiind îngrămădite una în alta în spatele lui Reanne şi părând mai înspăimântate ca niciodată, dacă era posibil aşa ceva. Călăuzele Vânturilor stăteau aliniate în spatele lui Renaile, la vreo cincisprezece metri depărtare.

Ridicându-şi fustele despicate, Elayne se întâlni cu Aviendha lângă Glob şi le privi bănuitoare pe femeile din neamul Oamenilor Mării. Oare intenţionau să facă tărăboi? Îşi făcuse griji în această privinţă încă din clipa în care aflase că la fermă existau femei care ar putea fi destul de puternice încât să se alăture cercului. Atha'an Miere ţineau prea mult la rang ca să facă Turnul Alb de ruşine, iar prezenţa Gareniei însemna că Renaile din Calon „Stea Albastra", Călăuza Vânturilor a Stăpânei Corăbiilor din neamul Atha'an Miere, nu va face parte din cerc. Nu ar trebui să facă parte din cerc.

Reanile se încruntă, cercetându-le cu privirea pe femeile strânse în jurul Globului. Părea să le măsoare, să le cântărească abilităţile.

— Talaan din Gelyn, strigă ea brusc, ocupă-ţi poziţia!

Ordinul semăna cu o lovitură de bici! Până şi Nynaeve tresări.

Talaan făcu o plecăciune adâncă, ducându-şi mâna la inimă, apoi fugi lângă Glob. De îndată ce aceasta se puse în

mişcare, Renaile strigă din nou:

— Metarra din Junalle, ocupă-ţi poziţia!

Metarra, solidă, puţin durdulie, ţâşni pe urmele lui Talaan. Niciuna dintre ucenice nu ajunsese încă la vârsta la care să merite un „nume de sare”, cum îi spuneau Oamenii Mării.

Renaile continuă să enumere repede nume, trimiţându-le la locul lor pe Rainyn şi alte două Călăuze ale Vânturilor, care se mişcară repede, deşi nu la fel de repede ca ucenicele. După numărul medalioanelor, Naime şi Rysael erau mai mari în rang decât Rainyn, femei onorabile, cu un aer autoritar, dar simţitor mai slabe. Pe urmă, Renaile tăcu doar pentru o fracţiune de secundă, pentru ca apoi să continue repede înşiruirea de nume:

— Tebreille din Gelyn „Vânt de miazăzi”, ocupă-ţi poziţia! Caire din Gelyn „Val rostogolitor”, preia comanda!

Pentru o clipă, Elayne se simţi uşurată că Renaile nu îşi strigase numele, însă asta ţinu doar atât cât durase şi tăcerea lui Renaile. Tebreille şi Caire schimbară o privire, Tebreille păru supărată, iar Caire avu o atitudine mândră, înainte să se apropie de Glob. Opt cercei şi multe medalioane, puse unele peste altele, desemnau fiecare Călăuză a Vânturilor a unei Stăpâne a Valurilor. Doar Renaile se afla deasupra tuturor; dintre Oamenii Mării, doar Dorile de pe coama dealului era egala ei. Îmbrăcată în brocart galben, Caire era puţin mai înaltă, iar Tebreille, în brocart verde, avea trăsături mai severe, dar amândouă erau mai mult decât frumoase şi nu era nevoie să le cunoşti numele ca să ştii că erau surori de sânge. Amândouă aveau aceiaşi ochi mari şi negri, acelaşi nas drept, aceeaşi bărbie puternică. Tăcută, Caire indică un loc în dreapta ei; fără să vorbească sau să şovăie, Tebreille se duse în locul pe care i-l arătase sora ei. Faţa îi era împietrită. Cu ea fu complet cercul de treisprezece femei, aşezate umăr lângă umăr, ce înconjura Globul. Ochii lui Caire aproape că scânteiau. Ai lui

Tebreille erau întunecaţi. Elayne îşi aminti o altă vorbă a lui Lini: „Niciun cuţit nu este mai tăios decât ura unei surori”.

Caire privi cercul de femei din jurul Globului, care nu era încă un cerc adevărat, ca şi când ar fi încercat să fixeze în minte chipul fiecăreia. Sau, poate, să fixeze privirea ei încruntată în minţile lor. Dezmeticindu-se, Elayne se grăbi să îi dea ultimul *angreal*, mica broască-ţestoasă din chihlimbar, lui Talaan, şi începu să îi explice cum se folosea. Explicaţia fu simplă. Cu toate acestea, oricine ar fi încercat să-l utilizeze putea bâjbâi ceasuri întregi.

— Tăcere! tună Caire cu pumnii tatuaţi proptiţi în şolduri şi cu picioarele goale depărtate, de parcă se afla pe puntea unei corăbii gata de luptă. Nimeni nu va vorbi fără să-i dau voie. Talaan, să dai raportul de îndată ce te vei întoarce pe corabia ta.

Nimic din tonul lui Caire nu sugera că i se adresa propriei fiice. Talaan făcu o plecăciune adâncă, ducându-şi mâna la inimă, şi murmură ceva nedesluşit. Caire pufni cu dispreţ – şi îi aruncă Elaynei o privire ameninţătoare ce arăta că şi-ar fi dorit să îi poruncească şi ei să dea raportul cuiva –, după aceea continuă cu o voce care se auzea de la poalele dealului:

— Azi vom înfăptui ceva ce nu s-a mai făcut de la Frângerea Lumii, când strămoşii noştri s-au luptat cu vântul şi cu valurile uriaşe. Cu ajutorul Globului Vânturilor şi cu mila Luminii, ei au supravieţuit. Azi vom folosi Globul Vânturilor, pe care l-am pierdut în urmă cu mai bine de două mii de ani şi pe care l-am regăsit. Am studiat învăţătura străveche şi înscrisurile din vremurile în care strămoaşele noastre au învăţat pentru prima oară cum să stăpânească marea şi cum să împletească vânturile, iar sarea ne-a intrat în sânge. Ce se ştie despre Globul Vânturilor ştiu şi eu, mai mult decât oricine.

O privi tăios pe sora ei, plină de satisfacţie, o căutătură pe care Tebreille nu o recunoscu. Fapt ce păru să o

mulţumească pe Caire şi mai mult.
— Ceea ce nu pot să facă Aes Sedai voi face eu azi, cu voia Luminii. Mă aştept ca fiecare femeie să rămână pe poziţie până la sfârşit. Nu voi admite eşecul.
Celelalte femei Atha'an Miere păreau să accepte discursul, după cum se cuvenea şi era de aşteptat, totuşi femeile Clanului se holbau uluite la Caire. După părerea lui Elayne, „grandioasa" era un termen prea vag ca să o descrie; Caire se aştepta, evident, ca Lumina *să fie* mulţumită, fiindcă *ea* avea să fie cea mai nemulţumită dacă nu se întâmpla asta! Nynaeve îşi ridică ochii spre cer şi deschise gura. Caire i-o luă înainte.
— Nynaeve, anunţă cu voce tare Călăuza Vânturilor, ne vei demonstra acum talentul tău la legare. Dă-i drumul, femeie, şi mai repede!
Drept răspuns, Nynaeve închise ochii şi strânse pleoapele. Buzele îi… fremătau. Părea pe punctul de a i se sparge un vas de sânge.
— Bănuiesc că asta înseamnă că îmi este *îngăduit* să vorbesc! murmură ea.
Din fericire, prea încet ca să o audă Caire, aflată în partea cealaltă a cercului. Deschizând ochii, afişă un zâmbet aproape dezgustător, o expresie schimonosită.
— Prima dată trebuie să îmbrăţişăm Adevăratul Izvor, Caire.
Lumina *saidarului* străluci brusc puternic în jurul lui Nynaeve; ea folosea deja *angrealul* pe care îl ţinea în mână, din câte simţea Elayne.
— Bănuiesc că ştii cum să faci asta, desigur.
Ignorând-o pe Caire, care strânse din buze, Nynaeve continuă:
— Elayne îmi va da o mână de ajutor cu *demonstraţia*. Oare ne vei *îngădui*?
— Eu mă pregătesc să îmbrăţişez Izvorul, interveni repede Elayne, ca să n-o lase pe Caire să izbucnească, însă

nu îl îmbrăţişez cu adevărat.

Ea se deschise, iar Călăuzele Vânturilor se aplecară în faţă, privind-o pline de curiozitate, deşi nu aveau ce să vadă, de fapt. Până şi Kirstian şi Garenia uitară de frică şi păreau interesate.

— Când ajung în acest punct, restul e în mâinile lui Nynaeve.

— Acum, voi încerca să comunic cu ea… rosti Nynaeve, apoi tăcu, uitându-se la Talaan.

Elayne nu avusese ocazia să îi spună nimic, de fapt.

— La fel se întâmplă şi cu un *angreal*, se adresă Nynaeve ucenicei zvelte.

Caire mârâi, iar Talaan încercă să o privească pe Nynaeve, deşi avea capul plecat.

— Tu te vei deschide Izvorului *prin angreal*, aşa cum o voi face eu prin Elayne. Ca şi când ai vrea să îmbrăţişezi *angrealul* şi Izvorul în acelaşi timp. Nu este prea greu, să ştii. Priveşte şi ai să vezi. Când va sosi momentul să intri în cerc, pune-te pe margine. Astfel, atunci când voi îmbrăţişa Izvorul prin tine, voi îmbrăţişa şi *angrealul*.

Din cauza concentrării sau poate din altă cauză, broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Elayne. Dar arşiţa nu avea nicio legătură cu asta. Adevăratul Izvor zvâcnea, vibra, iar Elayne vibra odată cu el. Cerea. Cu cât aştepta mai mult să atingă Puterea, cu atât mai puternice aveau să fie dorinţa, nevoia. În timp ce aştepta, ea începu să tremure uşor. Vandene îi spusese că anticiparea devenea mai greu de suportat pe măsură ce conduceai Puterea mai mult timp.

— Priveşte împreună cu Aviendha, îi zise Nynaeve lui Talaan. Ea ştie cum să…

Îi văzu faţa lui Elaynei şi îşi încheie fraza în grabă:

— Priveşte!

Nu era exact la fel ca atunci când întrebuinţai un *angreal*, însă era foarte asemănător. Treaba asta nu trebuia făcută

în grabă. Nynaeve nu prea avea tact însă. Elayne se simţea de parcă era scuturată; fizic, nu se întâmpla nimic, dar în mintea ei i se părea că ţopăia de colo până colo, că se rostogolea cu viteză la vale. Mai rău, era forţată să îmbrăţişeze *saidarul* cu o încetineală chinuitoare. Totul dură mai puţin de o fracţiune de secundă, cu toate că îi păru că durase ceasuri, zile. Îi venea să urle, însă nu putea respira. Brusc, asemenea unui baraj ce se spărgea, Puterea Supremă o inundă, un val de viaţă şi de bucurie, de beatitudine. Expiră atât de încântată şi de uşurată, încât picioarele îi cedară. Gâfâia sacadat. Clătinându-se, se ridică şi o privi sever pe Nynaeve, dar aceasta ridică din umeri în semn de scuze. De două ori într-o zi! Soarele *trebuie* să fi devenit verde.

— Acum controlez firul *saidarului*, atât pe al ei, cât şi pe al meu, continuă Nynaeve, evitând privirea lui Elayne, şi-o voi face până când îi voi da ei drumul. Să nu vă temeţi, spuse ea, şi îi aruncă o privire încruntată Cairei, pufnind, dacă femeia care controlează cercul vă obligă să trageţi prea mult *saidar*. Treaba asta este foarte importantă, ca un *angreal*. *Angrealul* vă protejează de prea multă Putere şi dacă sunteţi într-un cerc, nu puteţi fi obligate să trageţi prea mult *saidar*. De fapt, când sunteţi într-un cerc, nu puteţi trage la fel de mult *saidar* ca de obi…

— Treaba asta este periculoasă! o întrerupse Renaile, făcându-şi loc cu umerii printre Caire şi Tebreille şi privindu-le încruntată atât pe Nynaeve şi pe Elayne, cât şi pe surorile din exteriorul cercului. Vrei să spui că o femeie poate pune stăpânire pe o alta, o poate ţine captivă sau se poate folosi de ea? De cât timp ştiţi asta voi, Aes Sedai? Vă previn, dacă veţi încerca pe una dintre noi…

Dar la rândul ei fu întreruptă.

— Nu funcţionează aşa, Renaile.

Sareitha o atinse pe Garenia, iar aceasta şi Kirstian săriră într-o parte ca să îi facă loc. Tânăra Brună îi aruncă o privire

nesigură lui Nynaeve, apoi îşi împreună mâinile şi adoptă un ton ca şi când s-ar fi adresat unei clase. Tonul era însoţit de o expresie calmă; poate că, în momentul acela, o vedea pe Renaile ca pe o elevă.

— Turnul a cercetat treaba asta mulţi ani, cu mult înainte de Războaiele Troloce. Am citit fiecare pagină a acestor studii adăpostite în Biblioteca Turnului. S-a dovedit că o femeie nu poate forma o legătură cu o altă femeie împotriva voinţei acesteia. Este imposibil, pur şi simplu; nu se întâmplă nimic. Este necesară acceptarea de bunăvoie, la fel ca atunci când îmbrăţişezi *saidarul*.

Părea de-a dreptul convinsă, dar Renaile se încrunta în continuare; prea multă lume ştia cum reuşeau femeile Aes Sedai să ocolească Jurământul ca să mintă.

— Şi de ce au cercetat asta? întrebă Renaile. De ce a fost Turnul Alb atât de interesat de asta? Poate că voi, Aes Sedai, studiaţi în continuare?

— Este ridicol, replică Sareitha cu o voce în care se simţea exasperarea. Dacă vrei să ştii, problema bărbaţilor care pot conduce Puterea le-a convins să facă asta. Pe vremea aceea, amintirea Frângerii Lumii era încă vie pentru unii. Nu cred că mai sunt multe surori care îşi mai amintesc – nu era nevoie de asta în pregătirea pentru Războaiele Troloce însă şi bărbaţii pot intra în cerc, iar cercul nu se rupe chiar dacă adormi… Ei bine, cred că vezi avantajele. Din nefericire, a fost un eşec total. Ca să fiu bine înţeleasă, repet, o femeie nu poate fi obligată să intre în cerc. Dacă te îndoieşti, convinge-te singură. Vei vedea.

Renaile consimţi, acceptând în cele din urmă; nu prea mai aveai ce face atunci când o Aes Sedai prezenta simplu o stare de fapt. Cu toate acestea, Elayne căzu pe gânduri. Ce scria în paginile ce *se pierduseră*? Observase o uşoară schimbare în tonul Sareithei atunci când amintise de ele. Avea întrebări. Pe mai târziu, când vor fi mai puţine urechi prin preajmă.

După ce Renaile şi Sareitha se retraseră, Nynaeve îşi netezi fustele despicate, vizibil iritată din cauza întreruperii, apoi deschise din nou gura.

— Continuă-ţi demonstraţia, Nynaeve, porunci cu asprime Caire.

Faţa ei întunecată era netedă ca suprafaţa unui iaz îngheţat, dar nu părea încântată.

Nynaeve îşi mişcă buzele înainte să scoată un sunet, şi când o făcu, vorbi repede, ca şi când s-ar fi temut să nu mai fie întreruptă de altcineva.

Următoarea parte a lecţiei se referea la cedarea controlului asupra cercului. Şi acest lucru trebuia făcut în mod voit şi, chiar în clipa în care stabili o legătură cu Nynaeve, Elayne îşi ţinu respiraţia până când simţi mişcarea subtilă ce însemna că ea controla Puterea care trecea prin ea. Şi pe cea care trecea prin Nynaeve, desigur. Nu fusese convinsă că va funcţiona. Nynaeve putea forma cu uşurinţă un cerc, chiar dacă nu cu prea multă fineţe, dar să predea altcuiva această abilitate implica o formă de cedare; lui Nynaeve îi venea foarte greu să renunţe la control sau să intre în cerc, aşa cum, odinioară, îi fusese foarte greu să cedeze *saidarului*. Tocmai de aceea, pentru moment, Elayne era cea care se ocupa de îndrumare. Aceasta urma să fie dată mai departe lui Caire şi era posibil ca Nynaeve să nu renunţe a doua oară. Mai degrabă şi-ar fi cerut scuze.

Elayne se legă în continuare cu Aviendha, astfel încât Talaan chiar vedea cum se proceda cu un *angreal*, atât cât se putea, şi totul se desfăşură perfect; Aviendha învăţa foarte repede, se adapta cu uşurinţă. Se dovedi că şi Talaan învăţa repede, folosind fără cusur firul ce ieşea din *angrealul* ei mai mare. Rand pe rând, Elayne le aduse în cerc şi aproape că se cutremură când simţi valul de Putere străbătând-o. Niciuna nu trăgea nici pe departe atât de multă Putere cât trăgea ea, iar aceasta se acumula, mai

ales că erau folosiţi *angreali*. Senzitivitatea lui Elayne creştea din ce în ce mai mult cu fiecare adăugare de *saidar*. Percepea mirosurile puternice din cutiuţele dantelate din aur pe care Călăuzele Vânturilor le purtau la gât şi le putea deosebi. Deosebea fiecare pliu şi fiecare cută din straiele tuturor, la fel de precis ca şi când şi-ar fi lipit nasul de material. Era conştientă şi de cea mai mică mişcare a aerului prin părul şi pe pielea ei, lucruri pe care nu le-ar fi observat niciodată fără ajutorul Puterii.

Desigur, nu doar în asta consta senzitivitatea ei. Devenise oarecum înrudită cu Străjerul, legătura fiind la fel de intensă şi chiar mai intimă. Ea ştia că Nynaeve se alesese cu o băşică mică după urcatul dealului, ce devenise un loc dureros, pe călcâiul drept; aceasta vorbea mereu despre încălţămintea rezistentă, dar prefera condurii cu broderie bogată. Nynaeve privea fix, încruntată, către Caire, cu braţele încrucişate şi cu aceleaşi degete cu care ţinea *angrealul* îşi strângea cosiţa trasă peste umărul drept, însă în interior era un vârtej de emoţii. Frica, îngrijorarea, anticiparea, iritarea, precauţia şi nerăbdarea se amestecau, uneori acoperind celelalte trăiri, valuri de căldură şi de dogoare ce ameninţau să ia foc. Pe acestea din urmă, Nynaeve le înăbuşea repede, în special dogoarea, dar reveneau mereu. Lui Elayne aproape că i se păru că le recunoaşte, însă păreau a fi ceva zărit cu coada ochiului, care dispărea atunci când îţi întorceai capul.

Spre surprinderea ei, şi Aviendha simţea frică, dar sentimentul era ţinut bine în frâu şi dominat de hotărâre. Garenia şi Kirstian, tremurând vizibil, erau cuprinse de o groază atât de puternică, încât era surprinzător că începuseră să îmbrăţişeze Izvorul. Pe Reanne o copleşea nerăbdarea, oricât de mult şi-ar fi netezit fustele. Cât despre Atha’an Miere... Până şi Tebreille părea să fie prudentă, iar Metarrei şi lui Rainyn le fu suficient să arunce o privire ca să ştie că punctul central era Caire, care le

privea pe toate, nerăbdătoare şi poruncitoare.

Pe ea, Elayne o lăsă la urmă şi nu fu de mirare că trebui să facă patru încercări – patru! – ca să o aducă pe femeie în cerc. Nici Caire nu ceda uşor, la fel ca Nynaeve. Elayne nădăjduia din tot sufletul că femeia fusese aleasă pentru iscusinţa ei, nu după rang.

— Acum îţi voi ceda cercul, îi spuse ea Călăuzei Vânturilor, când termină într-un final. Dacă îţi aminteşti ce-am făcut cu Ny…

Cuvintele îi îngheţară pe buze când controlul cercului îi fu smuls brusc. Era o senzaţie ca şi când o rafală puternică de vânt i-ar fi smuls hainele de pe trup şi carnea de pe oase. Răsuflă furioasă, iar dacă sună ca şi când ar fi scuipat, atunci atunci asta trebuie să fi fost.

— Prea bine, consimţi Caire frecându-şi palmele. Prea bine.

Îşi concentră toată atenţia asupra Globului, înclinându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă în timp ce îl studia. Ei bine, poate nu toată atenţia. Reanne dădu să se aşeze, însă Caire izbucni, fără să-şi ridice privirea:

— Rămâi pe poziţie, femeie! Nu suntem la pescuit aici! Stai în picioare până ţi se spune să te mişti!

Speriată, Reanne sări din nou în picioare, bombănind, dar pentru Caire era ca inexistentă. Călăuza Vânturilor nu îşi lua ochii de la forma turtită din cristal. Elayne simţea destulă hotărâre în ea cât să mişte un munte din loc. Apoi, altceva, minuscul, îşi făcu repede simţită prezenţa. Nesiguranţă. Nesiguranţă? Dacă după toate astea, femeia chiar nu ştia ce să facă…

În clipa aceea, Caire trase cu putere. *Saidarul* o inundă pe Elayne, aproape la fel de mult cât putea cuprinde; un cerc continuu de lumină prinse viaţă, alăturându-se femeilor din cerc, mai strălucitor decât oricare *angreal* folosit de cineva, însă nicăieri mai slab. Privea cu atenţie în timp ce Caire conducea Puterea, formând un fir complex

din cele Cinci Puteri, o stea cu patru colţuri pe care o aşeză deasupra Globului cu precizie. Steaua atinse Globul, iar Elayne îşi ţinu respiraţia. Odată, ea condusese un fir în interiorul Globului – în *Tel'aran'rhiod*, mai exact în Lumea Viselor, şi nu fusese decât o reflexie a Globului, totuşi un lucru la fel de periculos – şi cristalul devenise de un albastru-deschis, iar norii sculptaţi începuseră să se mişte. În acel moment, Globul Vânturilor *era* albastru, albastrul cerului de vară, străbătut de nori albi şi pufoşi.

Steaua cu patru colţuri se transformă într-una cu cinci colţuri, compoziţia firului se schimbă puţin, iar Globul deveni o mare verzuie cu valuri mari şi agitate. Cele cinci colţuri se transformară în şase şi cerul se schimbă – un albastru diferit, mai închis, un cer de iarnă, poate –, norii deveniră purpurii, încărcaţi de ploaie sau zăpadă. Şapte colţuri şi marea deveni de un gri-verzui, învolburată din cauza furtunii. Opt colţuri şi cer. Nouă şi mare. Apoi Elayne simţi brusc cum chiar Globul trăgea *saidar*, un torent dezlănţuit, mult mai puternic, pe care nu l-ar fi stăpânit tot cercul laolaltă.

Schimbările continuară să se producă în interiorul Globului, de la mare la cer, de la valuri la nori, pe urmă o coloană împletită de *saidar* ţâşni în sus din discul turtit de cristal, Foc şi Aer, Apă şi Pământ şi Spirit, o coloană din dantelă cu un model complicat, la fel de lată cât Globul. Aceasta se înălţa tot mai sus, spre cer, până când capătul ei nu se mai văzu. Caire continua să ţeasă urzeala, cu sudoarea prelingându-i-se pe faţă; se opri, se pare, doar cât să îşi înlăture, clipind, broboanele sărate ce-i ajunseseră în ochi în timp ce privea cu atenţie imaginile din Glob, apoi ţesu o nouă urzeală. Modelul împletiturii coloanei groase se schimba cu fiecare fir, creând o imagine subtilă a ceea ce urzea Caire.

Elayne îşi dădu seama că procedase bine atunci când nu concentrase firele pentru cercul acesta; ceea ce făcea

femeia necesita mai mulţi *ani* de experienţă decât avea ea. Mult mai mulţi ani. Brusc, ea mai conştientiză ceva. Dantelăria mereu schimbătoare a *saidarului* se înfăşură în jurul a altceva, ceva nevăzut care făcea coloana să fie solidă. Înghiţi cu noduri. Globul trăgea atât *saidin*, cât şi *saidar*.

Spera că nimeni nu observase acest lucru, dar fu de ajuns să arunce o privire spre celelalte femei. Jumătate priveau furioase la coloana ce se răsucea, o repulsie demnă s-o arate Celui Întunecat. Spaima deveni cea mai puternică dintre trăirile pe care le avea. Unele trăiri erau asemănătoare cu cele ale Gareniei şi Kirstian.

Era o minune că nu leşinaseră încă. Nynaeve mai avea puţin şi-şi vărsa măruntaiele, în ciuda expresiei impenetrabile de pe faţa ei. Aviendha părea la fel de calmă, dar în lăuntrul ei acea sămânţă de frică tremura şi pulsa, crescând în intensitate.

La Caire se vedea doar hotărâre, la fel de nestrămutată ca expresia de pe faţa ei. Nimic nu avea să-i stea în cale, cu siguranţă, nu simpla prezenţă a *saidinului* pătat de Umbră ce se amesteca în urzeala ei. Nimic nu avea să o oprească. Împletea firele, apoi, dintr-odată, pânze de păianjen din *saidar* începură să înflorească din vârful nevăzut al coloanei, asemenea spiţelor inegale ale unei roţi, formând un evantai aproape solid spre miazăzi, evantaie răzleţe ajungând până în miazănoapte şi înspre nord-vest, spiţe dantelate ce se întindeau în alte direcţii. Acestea se schimbau pe măsură ce creşteau, erau mereu diferite de la o clipă la alta, întinzându-se în văzduh, mai departe şi mai departe, până când capetele modelului se făcură şi ele nevăzute la orizont. Nu era doar *saidar* în locurile în care pânzele de păianjen se prindeau şi se încolăceau în jurul a ceva invizibil, Elayne era convinsă de asta. Şi totuşi, Caire continua să împletească, iar coloana dansa după bunul ei plac, *saidar* şi *saidin* împreună, şi pânza de păianjen se

schimba, plutind asemenea unui caleidoscop strâmb ce se învârtea în văzduh, dispărând la orizont, iar şi iar.

Fără avertizare, Caire îşi îndreptă umerii şi-şi arcui spatele, apoi eliberă Izvorul. Coloana şi pânza de păianjen se evaporară, pe urmă ea se aşeză pe pământ, cât pe ce să se prăbuşească, gâfâind. Globul deveni transparent din nou, însă mici pete de *saidar* scânteiau şi sfârâiau încă pe marginile sale.

— S-a terminat, cu voia Luminii, zise ea obosită.

Elayne abia dacă auzi. Nu *aşa* se desfăcea un cerc. Când Caire o eliberă astfel, Puterea dispăru din toate femeile în acelaşi timp. Ochii îi ieşiră din orbite lui Elayne. Pentru o clipă, avu senzaţia că se afla în vârful celui mai înalt turn din lume şi, brusc, turnul dispăru! Doar pentru o clipă, dar fu foarte neplăcut. Se simţea obosită, deşi nu era o oboseală obişnuită ci una cu care se alesese pentru că îndeplinise rolul de conductor, însă cel mai mult simţea o pierdere. A renunţa la *saidar* era suficient de rău; dar când acesta ieşea, pur şi simplu, din tine era sfâşietor.

Altele avură de suferit mult mai rău decât ea. Când strălucirea ce înconjura cercul se stinse, Nynaeve se aşeză jos, pe pământ, chiar în locul în care se afla, ca şi când i s-ar fi înmuiat picioarele. Îşi mângâia brăţara cu inele, zgâindu-se la ea şi gâfâind. Sudoarea i se prelingea pe faţă.

— Mă simt ca o sită care a cernut toate grânele dintr-o moară, murmură ea.

A deţine atât de multă Putere avea preţul său chiar dacă nu făceai nimic, chiar dacă aveai un *angreal*.

Talaan se legăna ca o trestie în vânt, uitându-se pe furiş la mama ei, fiindu-i teamă să se aşeze. Aviendha stătea dreaptă, cu privirea fixă, ca şi cum voinţa o ţinea în poziţia aceea. Ea schiţă însă un zâmbet şters şi făcu un gest în limbajul Fecioarelor – merită sacrificiul –, apoi un altul, imediat. Toate păreau sleite, deşi nu atât de tare precum cele care folosiseră *angrealul*. Globul Vânturilor se linişti în

cele din urmă, devenind un simplu glob din cristal limpede, pictat cu valuri înalte. *Saidarul* era încă prezent. Nu îl împletea nimeni, nu era vizibil, dar pâlpâia slab, ca atunci când se jucase în jurul Globului.

Nynaeve îşi ridică ochii şi privi încruntată cerul senin, după aceea se uită la Caire.

— Toate astea, pentru ce? Am făcut ceva sau nu?

O suflare lină de vânt se stârni peste coama dealului, la fel de caldă ca aerul dintr-o bucătărie.

Călăuza Vânturilor se ridică anevoie în picioare.

— Crezi că a urzi vânturile este la fel cu a cârmui o ambarcaţiune? întrebă ea cu dispreţ. Doar ce-am manevrat timona unei corăbii mari cât lumea! Va avea nevoie de timp ca să se întoarcă, timp ca să îşi dea seama că *ar trebui* să se întoarcă. Şi că este *absolut* necesar să se întoarcă. Iar când o va face, nici măcar Tatăl Furtunilor însuşi nu îi va putea sta în cale. Am reuşit, Aes Sedai, Globul Vânturilor este al nostru!

Renaile păşi în cerc, se lăsă în genunchi lângă Glob şi îl înveli cu grijă în bucata de mătase albă.

— Îl voi duce Stăpânei Corăbiilor, îi spuse ea lui Nynaeve. Ne-am ţinut de cuvânt. Acum e rândul vostru.

Merilille scoase un sunet gutural, dar când Elayne o ţintui cu privirea, sora Cenuşie părea calmul întruchipat.

— Poate v-aţi ţinut de cuvânt, zise Nynaeve, ridicându-se cu greu. Poate. Ne vom lămuri atunci când… când *corabia* asta a voastră se va întoarce. Dacă se va întoarce!

Renaile o privea insistent peste Glob, însă Nynaeve o ignoră.

— Ciudat, mormăi ea, frecându-şi tâmplele, moment în care brăţara cu inele i se prinse în păr, iar ea făcu o grimasă. Aproape că simt o urmă de *saidar*. Trebuie să fie chestia asta!

— Nu, zise încet Elayne. Şi eu îl simt.

Nu era doar pârâitul aproape imperceptibil ce plutea în

aer şi nici vreun ecou. Mai degrabă umbra unui ecou, atât de slab, încât i se părea că cineva folosea *saidarul* la... Ea se întoarse. La orizont, spre miazăzi, străluceau lumini, zeci de fulgere de un albastru-argintiu puternic pe cerul după-amiezii. Foarte aproape de Ebou Dar.

— Furtună? rosti Sareitha entuziasmată. Vremea trebuie să se îndrepte deja.

Însă nu exista niciun nor pe cer, nici măcar acolo unde fulgerul se bifurca şi lovea. Sareitha nu era suficient de puternică încât să simtă *saidarul* care era împletit în depărtare.

Elayne tremură. *Ea* nu era suficient de puternică. Dacă nu cumva cineva folosea la fel de mult *saidar* cât întrebuinţaseră ele pe deal. Cincizeci sau chiar o sută de Aes Sedai, toate conducând Puterea în acelaşi timp. Sau...

— Să nu fie vreun Rătăcit, murmură ea.

Cineva oftă în spatele ei.

— Nimeni n-ar putea face asta, spuse încet Nynaeve. Poate nu ne-au simţit aşa cum îi simţim noi, poate, dar sigur au văzut, asta dacă n-ar fi toţi orbi. Arză-ne-ar Lumina norocul!

Împăcată sau nu, era agitată; o dojenea adeseori pe Elayne pentru un astfel de limbaj.

— Elayne, ia toată lumea care merge în Andor cu tine. Ne vom... ne vom întâlni acolo. Mat este în oraş. Trebuie să mă întorc după el. Arză-l-ar focu pe băiatul acesta! A venit pentru mine şi acum trebuie să plec.

Elayne se cuprinse cu braţele şi inspiră adânc. O lăsase pe regina Tylin la mila Luminii; va supravieţui dacă va reuşi. Însă Mat Cauthon, supusul ei foarte ciudat, foarte instruit, salvatorul ei cel mai neaşteptat. Şi el venise pentru ea şi îi oferise mai mult. Şi Thom Merrilin; dragul Thom, uneori Elayne îşi dorea să fie tatăl ei adevărat, şi-atunci, doar Lumina ştie ce s-ar fi zis despre mama ei. Şi băiatul acela, Olver, şi Chel Vanin, şi... Trebuia să gândească precum o

regină. „Coroana Trandafirului este mai grea decât un munte, îi spusese mama ei, iar îndatoririle te vor face să plângi, dar trebuie să înduri şi să faci ceea ce trebuie făcut”.

— Nu, zise ea, apoi adăugă pe un ton mai ferm: Nu! Uită-te la tine, Nynaeve. Abia te ţii pe picioare. Şi dacă am pleca toate, ce vom putea face? Câţi Rătăciţi există? Vom muri, sau, mai rău, în zadar. Rătăciţii n-au de ce să-l caute pe Mat sau pe ceilalţi. Pe noi ne urmăresc.

Nynaeve se uita la ea cu gura căscată, încăpăţânata, minunata, viteaza, nesăbuita Nynaeve, cu faţa scăldată în sudoare şi picioarele moi.

— Îmi ceri să-l părăsesc, Elayne? Aviendha, vorbeşte cu ea. Vorbeşte-i despre onoarea de care tot pălăvrăgeşti!

Aviendha şovăi, pe urmă clătină din cap. Era aproape la fel de transpirată ca Nynaeve şi, după felul în care se mişca, la fel de ostenită.

— Uneori, luptele sunt fără speranţă, Nynaeve, însă Elayne are dreptate. Creaturile Umbrei nu-l caută pe Mat Cauthon, ci pe noi şi Globul. Poate că a plecat deja din oraş. Dacă vom merge acolo, riscăm să le oferim acel lucru care poate desface ceea ce am făcut. Oriunde am trimite Globul, ne vor obliga să le spunem cu cine l-am trimis şi încotro.

Nynaeve se schimonosi de durere. Elayne se întinse ca să o îmbrăţişeze.

— Creatură a Umbrei! ţipă cineva şi, brusc, toate femeile de pe deal îmbrăţişară *saidarul*

Mingi de foc ţâşneau cu repeziciune din mâinile lui Merilille, Careane şi ale Sareithaei. O formă uriaşă cu aripi, învăluită în foc, se prăvăli din cer, lăsând în urma ei o dâră uleioasă de fum negru, şi căzu dincolo de stâncă.

— Mai e una! strigă Kirstian, arătând cu degetul.

O a doua creatură înaripată plonjă, îndepărtându-se de deal. Avea trupul la fel de mare ca al unui cal, aripi striate ce se deschideau cât douăzeci de metri sau mai mult, gâtul

lung, întins în faţă şi coada şi mai lungă, legănându-se în spate. Două siluete stăteau aplecate pe spinarea creaturii. Mingi de foc se năpustiră în urma ei, azvârlite cu repeziciune de mâinile Aviendhei şi ale femeilor din neamul Oamenilor Mării, care nu făceau niciun gest în timp ce urzeau. Era o ploaie de foc atât de densă, încât părea că Focul se forma în aer. Creatura se ascunse după deal, în partea cealaltă a fermei, făcându-se nevăzută.

— Am omorât-o? întrebă Sareitha cu ochii strălucind şi gâfâind din cauza efortului.

— Am nimerit-o măcar? mârâi dezgustată una dintre Atha'an Miere.

— Creaturi ale Umbrei, murmură Merilille uimită. Aici! Măcar asta dovedeşte că sunt Rătăciţi în Ebou Dar.

— Nu sunt Creaturi ale Umbrei, zise Elayne cu o voce cavernoasă.

Pe faţa lui Nynaeve se citea neliniştea; şi ea ştia.

— Li se spune *raken*. Sunt de pe continentul Seanchan. Trebuie să plecăm, Nynaeve. Luăm toate femeile de la fermă cu noi. Dacă vom lăsa pe cineva în urma noastră, până mâine dimineaţă va ajunge într-o lesă ţinută de o *damane*.

Nynaeve încuviinţă încet şi îndurerată. Lui Elayne i se păru că o aude murmurând: „Vai, Mat!”

Renaile se apropie cu paşi hotărâţi, ţinând Globul în braţe, învelit din nou în mătăsuri albe.

— Unele dintre corăbiile noastre i-au întâlnit pe Seanchanii ăştia. Dacă ei sunt în Ebou Dar, atunci corăbiile vor ieşi în larg. Corabia mea se luptă pentru a supravieţui, iar eu nu sunt pe punte! Plecăm acum!

Apoi ea formă urzeala pentru o poartă, chiar în acel loc.

Aceasta se împleti zadarnic, desigur, străluci cu putere o clipă, pe urmă se stinse, iar lui Elayne îi scăpă un ţipăt fără să vrea. Chiar acolo, în mijlocul lor!

— Nu plecaţi nicăieri de aici dacă nu vreţi să staţi

suficient de mult cât să cunoaşteţi dealul acesta! izbucni ea.

Nădăjduia că nicio femeie care nu fusese în cerc nu va încerca să facă urzeala; folosirea *saidarului* era cea mai rapidă cale de a cerceta un loc. Dacă ea îl putea întrebuinţa aici, atunci era foarte posibil ca şi ele să poată.

— Nu plecaţi pe o corabie plutitoare de *nicăieri*; nici măcar nu cred că este *posibil*!

Merilille consimţi, deşi asta nu însemna mai nimic; surorile Aes Sedai luau multe lucruri drept adevăruri, iar unele chiar erau. Aşa cum credeau Oamenii Mării în cele dovedite, oricum. Nynaeve, sleită fiind, doar se zgâia, nefiind în stare să se impună în acel moment, aşa că Elayne continuă. Nădăjduia să se ridice la înălţimea mamei sale.

— Oricum, nu veţi pleca nicăieri fără noi, pentru că înţelegerea noastră nu s-a încheiat. Globul Vânturilor nu va fi al vostru până când nu se va îndrepta vremea.

Nu era tocmai adevărat, decât dacă răstălmăceai puţin cuvintele înţelegerii. Renaile dădu să vorbească, însă Elayne continuă:

— *Şi* pentru că aţi făcut o înţelegere cu Matrim Cauthon, slujitorul meu. Mă veţi urma de bunăvoie, altminteri vă voi lega fedeleş ca pe nişte desagi. Acestea au fost condiţiile pe care le-aţi acceptat. Aşadar, coboară de pe dealul acesta, Renaile din Calon „Stea Albastră”, înainte ca Seanchanii să se năpustească asupra noastră cu o oaste şi câteva sute de femei care pot conduce Puterea, care nu şi-ar dori nimic mai mult decât să ne vadă în zgardă alături de ele. Fugiţi! Acum!

Spre mirarea ei, femeile o luară la fugă.

CAPITOLUL 6

Fire

Elayne o luă şi ea la fugă, desigur, ridicându-şi fustele şi ajungând repede în frunte pe cărăruia bătătorită. Doar Aviendha ţinea pasul cu ea, deşi părea a nu şti cum să fugă în rochie, despicată sau nu; dacă nu era obosită, cu siguranţă i-ar fi luat-o în faţă lui Elayne. Toate celelalte femei se înşiruiau în spatele lor de-a lungul cărăruii înguste şi şerpuitoare. Niciuna dintre Atha'an Miere nu îndrăznea să treacă pe lângă Renaile, care, în ciuda pantalonilor din mătase pe care îi purta, nu se putea mişca suficient de rapid, fiindcă ţinea Globul strâns la piept. Nynaeve nu avea astfel de scrupule, dădea din coate şi gonea împreună cu grupul, strigând să se dea din calea ei atunci când se poticnea de ele, fie că erau Călăuze ale Vânturilor, femei din Clan sau Aes Sedai.

Coborând dealul în salturi, împiedicându-se şi recăpătându-şi echilibrul, lui Elayne îi venea să râdă, în ciuda grabei. Şi a pericolului. Lini şi mama ei o puseseră să fugă şi să se caţere în copaci de când avea doisprezece ani, dar nu plăcerea de a fugi din nou o făcea să simtă încântare. Se comportase ca o regină, iar lucrurile decurseseră *întocmai* cum trebuiau să decurgă! Trecuse în frunte ca să le salveze de primejdie, şi ele o *urmau*! Toată viaţa se pregătise pentru asta. Satisfacţia o făcea să râdă, iar febra mândriei părea să-i iradieze prin piele asemenea

strălucirii *saidarului*.

Cotind după ultima curbă, străbătu tropăind porţiunea dreaptă de lângă unul dintre hambarele înalte din ipsos alb şi se împiedică de o piatră pe jumătate îngropată în pământ. Se prăvăli, agitându-şi braţele, apoi, brusc, începu să se rostogolească. Nici nu apucă să ţipe. Cu o bufnitură care îi zdruncină dinţii şi o lăsă fără aer, ateriză la capătul cărăruii, chiar în faţa lui Birgitte. Preţ de o clipă, îi fu imposibil să gândească, iar când îşi reveni, îi mai rămăsese doar o urmă de satisfacţie. Halal demnitate de regină! Dându-şi părul de pe faţă, încercă să îşi recapete suflul, aşteptând comentariul tăios al lui Birgitte. Era o ocazie bună ca Birgitte să se comporte ca o soră mai mare şi mai înţeleaptă, drept răzbunare, şi arareori lăsa să-i scape un prilej ca acesta.

Spre mirarea lui Elayne, Birgitte o ridică în picioare înainte ca Aviendha să ajungă în dreptul ei, fără să vadă nici măcar un rânjet schiţat pe faţa femeii din cele Nouă Văi. Elayne nu simţea din partea Străjerului ei decât… concentrare; se gândi că aşa trebuie să se fi simţit o săgeată potrivită în arc, înainte să fie lansată.

— O luăm la fugă sau luptăm? o întrebă Birgitte. Am recunoscut zburătoarele alea Seanchan din Faime şi, la drept vorbind, aş zice s-o luăm la fugă. Arcul nu-mi prea este de folos azi.

Aviendha o privi încruntată şi Elayne oftă; Birgitte *trebuia* să înveţe să-şi ţină gura, dacă voia cu adevărat să-şi ascundă identitatea.

— Fireşte că o luăm la fugă, zise Nynaeve gâfâind, coborând ultima porţiune a cărăruii. Luptăm sau fugim! Ce întrebare idioată! Crezi că suntem…? Lumină! Ce-or fi făcând? întrebă ea, pe urmă începu să strige mai tare: Alise! Alise, unde eşti? Alise! Alise!

Tresărind, Elayne îşi dădu seama că în fermă era o larmă la fel de mare ca atunci când fusese recunoscută Careane.

Poate şi mai mare. În prezent, acolo locuiau o sută patruzeci şi şapte de femei ale Clanului, după spusele lui Alise, inclusiv cincizeci şi patru de Înţelepte cu brâu roşu, trimise cu câteva zile înainte, şi alte câteva aflate în trecere prin oraş; acum părea că fiecare dintre ele o lua la fugă care încotro, la fel, o mare parte din restul femeilor. Mai toţi servitorii din Palatul Tarasin, în livrelele verde cu alb, fugeau de colo până colo, cărând poveri. Raţele şi găinile ţâşneau prin tumult, bătând din aripi şi cotcodăcind, sporind zarva. Elayne zări până şi un *Străjer*, Jaem cel cărunt, al lui Vandene, trecând în grabă pe lângă ea şi ţinând în braţele vânjoase un sac mare din iută!

Alise îşi făcu apariţia ca din senin, calmă şi stăpână pe ea, în ciuda broboanelor de transpiraţie de pe faţă. Niciun fir de păr nu îi era deranjat, iar rochia îi arăta de parcă ar fi ieşit la plimbare.

— Nu e nevoie să ţipi, zise ea calm, punându-şi mâinile în şolduri. Birgitte mi-a spus ce sunt păsările alea mari şi m-am gândit c-ar fi mai bine să plecăm mai devreme decât mai târziu, cu atât mai mult cu cât aţi luat-o toate la goană la vale de parcă însuşi Cel Întunecat v-ar fi urmărit. Le-am zis tuturor să-şi ia o rochie de schimb, trei rânduri de lenjerie şi ciorapi, săpun, coşuri de nuiele şi toţi bănuţii pe care-i au. Atât, nu mai mult. Ultimele zece sosite se vor ocupa de spălat până vom ajunge unde trebuie să ajungem; asta o să le-nveţe să se mişte mai repede. Le-am spus servitorilor să pună şi de-ale gurii, pentru orice eventualitate. Cât despre Străjerii voştri… Nişte inşi sensibili, majoritatea dintre ei. Surprinzător de sensibili pentru nişte bărbaţi. Faptul că sunt Străjeri nu are nicio influenţă asupra lor?

Nynaeve stătea cu gura căscată, pregătită să dea porunci, dar nu reuşea. Emoţiile i se perindau pe faţă prea repede pentru a fi surprinse.

— Prea bine, bombăni ea în cele din urmă, cu acreală,

apoi, brusc, se lumină la faţă. Femeile care nu sunt din Clan. Da! Trebuie să fie…

— Calmează-te, o întrerupse Alise, făcând un gest liniştitor. Cele mai multe dintre ele au plecat deja. Doar cele cu soţi şi familii îşi fac griji. Nu le-aş fi putut opri nici dacă mi-aş fi propus. Vreo treizeci cred că păsările alea chiar sunt Creaturile Umbrei şi vor să rămână cât mai aproape de Aes Sedai.

Pufni scurt, lăsând astfel să se înţeleagă ce gândea şi adăugă:

— Vino-ţi în fire! Bea nişte apă rece, însă nu prea repede. Dă-ţi şi pe faţă! Trebuie să supraveghez lucrurile!

Alise clătină din cap când se uită la cele care fugeau de colo colo.

— Unele s-ar fofila dacă trolocii şi-ar face apariţia de după deal, iar multe dintre femeile nobile nu se obişnuiesc niciodată cu orânduiala noastră. Cu siguranţă, trebuie să am o discuţie cu două sau trei dintre ele înainte de plecare.

Zicând acestea, pătrunse calmă în forfota din curtea fermei, lăsând-o pe Nynaeve cu gura căscată.

— Ei bine, spuse Elayne, netezindu-şi fustele, chiar tu ai zis că este o femeie foarte de ispravă.

— N-am afirmat niciodată asta! izbucni Nynaeve. N-am spus niciodată „foarte” Hm! Unde mi-e pălăria? Crede că le ştie pe toate. Pun rămăşag că *asta* nu ştie! spuse ea, şi o luă brusc într-o altă direcţie decât Alise.

Elayne o urmări cu privirea. *Pălăria* ei? Şi ea ar fi vrut să ştie unde îi era pălăria – ar fi fost frumos –, dar, zău aşa! Poate că fiind în cerc şi mânuind atât de multă Putere, cu ajutorul unui *angreal*, Nynaeve îşi pierduse temporar limpezimea minţii. Ea însăşi se simţea puţin ciudat, ca şi când ar fi cules frânturi de *saidar* din jurul ei. Oricum ar fi fost, în acel moment avea alte griji pe cap. Cum ar fi să se pregătească să fugă înainte să atace Seanchanii. Din ceea ce văzuse în Faime, aceştia chiar ar putea aduce cu ei o

sută de *damane*, sau mai mult, şi din câte povestise micuţa Egwene despre captivitatea ei, *damanele* i-ar ajuta bucuroase să pună zgardă femeilor. Egwene spusese că i se întorsese stomacul pe dos la vederea *damanelor* din Seanchan, care râdeau împreună cu *sul'damele* lor, gudurându-se pe lângă acestea şi jucându-se cu ele, ca nişte dulăi bine dresaţi cu stăpânii lor afectuoşi. Egwene a mai zis că şi unele femei cărora li se pusese zgardă în Faime se comportaseră astfel. Acest gând îi îngheţă sângele în vene lui Elayne. Mai degrabă ar muri decât să le lase să-i pună zgarda aia! În curând, le va da Rătăciţilor ceea ce descoperise ea ca Seanchan. Dădu fuga spre rezervor, cu Aviendha alături, gâfâind amândouă.

Se pare că Alise se gândise la tot. *Ter'angrealii* erau deja ascunşi în desagi. Coşurile prin care nu apucase să scotocească erau pline cu mărunţişuri şi Lumina mai ştie ce, iar cele pe care ea şi Aviendha le goliseră erau în sacii din pânză aspră, printre făină şi sare, boabe de fasole şi linte. Câţiva grăjdari se ocupau de caii de povară în loc să fugă de colo până colo cu braţele pline. Ascultau poruncile lui Alise, fără îndoială. Până şi Birgitte dădu fuga la porunca femeii, zâmbind.

Elayne ridică pânza ce acoperea coşurile ca să cerceteze cu grijă *ter'angrealii* fără a-i scoate din nou de-acolo. Toţi erau la locul lor, puţin cam îngrămădiţi în două coşuri, nu suficienţi cât să le umple, dar niciunul nu era stricat. Cu greu altceva în afara Puterii Supreme *putea* strica majoritatea *ter'angrealilor*, dar totuşi…

Aviendha se aşeză pe pământ, cu picioarele încrucişate, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu o batistă mare din pânză, ce contrasta cu rochia ei frumoasă din mătase. Până şi ea începea să dea semne de oboseală.

— Ce tot bombăni acolo, Elayne? Parcă ai fi Nynaeve. Alise n-a făcut decât să ne scutească să împachetăm noi înşine lucrurile astea.

Elayne se îmbujoră puţin. Nu intenţionase să ridice tonul.

— N-aş vrea să se ocupe de ei cineva care nu ştie ce face, Aviendha.

Unii *ter'angreali* puteau fi activaţi chiar şi de oameni care n-ar fi fost în stare să conducă Puterea, dacă făceau ceva greşit, însă adevărul era că ea nu voia să îi atingă *nimeni*. Îi aparţineau! *Nu* va îngădui Divanului să îi dea pe mâna altei surori doar pentru că ea era mai în vârstă şi mai *experimentată* sau să îi ascundă pentru că studiul unui *ter'angreal* era o treabă periculoasă. Cu atâtea exemplare de studiat, poate că va reuşi, într-un final, să îşi dea seama cum să facă un *ter'angreal* să funcţioneze de fiecare dată; fuseseră de-a lungul timpului prea multe eşecuri şi reuşite doar pe jumătate.

— Trebuie să se ocupe de ei cineva care ştie ce face, zise ea, aşezând pânzele la loc.

Ordinea se aşternu peste haos mai repede decât se aştepta Elayne, deşi nu atât de repede pe cât şi-ar fi dorit. Recunoscu, fără tragere de inimă, că şi-ar fi dorit ca acest lucru să se fi întâmplat deodată. Neputându-şi lua ochii de la cer, o trimise pe Careane să dea o fugă pe coama dealului şi să privească spre Ebou Dar. Sora Verde, cea îndesată, bombăni ceva înainte să facă o plecăciune, ba chiar se uită încruntată la femeile Clanului care fugeau de colo până colo, ca şi când ar fi vrut să-i sugereze s-o aleagă pe vreuna dintre ele, dar Elayne dorea să meargă cineva care nu avea să leşine la vederea vreunei „Creaturi a Umbrei”, iar Careane era cea mai mică în rang dintre celelalte surori. Adeleas şi Vandene o aduseră pe Ispan, ţinând-o între ele, cu scutul ferm şi cu gluga din piele trasă pe cap. Aceasta păşea cu destulă uşurinţă şi nu exista nicio urmă vizibilă că ar fi păţit ceva, doar că… îşi ţinea mâinile împreunate, fără să încerce să îşi ridice gluga ca să arunce o privire, iar când fu săltată în şa, îşi întinse încheieturile pentru a fi legate, fără a i se porunci. Dacă era atât de

docilă, poate că ele învăţaseră ceva de la ea. Nici nu vru să se gândească la cum o fi decurs procesul de învăţare.

Existau... neplăceri de tot soiul, fireşte, în ciuda primejdiei ce le-ar putea ameninţa. Care le ameninţa, cu siguranţă. Faptul că Nynaeve îşi pierduse pălăria cu pene albastre nu era tocmai o neplăcere, însă fusese cât pe ce să se transforme într-una; Alise i-o *găsise* şi i-o dăduse înapoi, spunându-i că trebuia să-şi protejeze faţa de soare dacă voia ca pielea să-i rămână la fel de frumoasă. Nynaeve, care rămăsese gură-cască, o privise pe femeia cea căruntă plecând în grabă, ca să se ocupe de alte probleme mai mărunte, apoi îşi vârâse ostentativ pălăria sub o curea a desagilor.

Încă de la început, Nynaeve îşi pusese în gând să înlăture adevăratele neplăceri, dar Alise i-o lua mai mereu înainte. Acolo unde Alise se lovea de o neplăcere, aceasta dispărea de la sine. Câteva femei nobile cerură ajutor să-şi strângă lucrurile, doar ca ea să le spună pe şleau că vorbise serios şi că, dacă nu se grăbeau, n-aveau decât să doarmă aşa cum îşi aşterneau. Ele se grăbiră. Unele, nu doar nobile, se răzgândiră în legătură cu plecarea atunci când aflară că destinaţia era Andor şi fură, practic, alungate. Pe jos, zicându-li-se că n-aveau decât să fugă cât le va ţine picioarele. Era nevoie de cai, însă ele trebuiau să ajungă foarte departe înainte să sosească Seanchanii; spera că măcar aveau să pună întrebări celor din apropierea fermei, ca să le îndrume. După cum era de aşteptat, Nynaeve începuse să se certe cu Renaile din cauza Globului şi a broaştei-ţestoase pe care o folosise Talaan şi pe care Renaile o ascunsese, pare-se, la brâu. Abia începură să-şi agite braţele, că Alise veni repede la ele şi, în scurt timp, Globul ajunse în grija Sareithei, iar broasca-ţestoasă în cea a lui Merilille. Apoi, Elayne o văzu pe Alise făcându-i observaţie Călăuzei Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor neamului Atha'an Miere, adresându-i cuvinte

mustrătoare despre furt, care o făcură pe Renaile, ce-avea o expresie de uimire, să se bâlbâie indignată. Nynaeve se bâlbâi şi ea puţin, îndepărtându-se cu paşi mari şi cu mâinile goale, iar Elayna se gândi că nu mai văzuse niciodată pe cineva care să fi arătat atât de dezamăgit.

Una peste alta, nu dură prea mult. Femeile rămase, care locuiseră la fermă, se reuniră sub ochii vigilenţi ai membrelor „Cercului de Croşetat" şi ai lui Alise, care le privi cu atenţie pe ultimele zece sosite. Toate, în afară de două, purtau rochii din mătase fină, cu broderii, nu foarte diferite de ale lui Elayne. Categoric, nu erau femei ale Clanului. Elayne era convinsă că vor fi puse oricum să spele; Alise nu părea dispusă să se răzgândească doar pentru că erau femei de viţă nobilă. Călăuzele Vânturilor se aliniară pe caii lor, surprinzător de tăcute, în afară de Renaile, care rostea ocări de fiecare dată când o vedea pe Alise. Careane fu chemată înapoi de pe coama dealului. Străjerii le aduseră surorilor caii. Aproape toate erau atente la cer, iar *saidarul* strălucea ca o aură în jurul surorilor Aes Sedai mai în vârstă şi în jurul celor mai multe dintre Călăuzele Vânturilor, precum şi în jurul câtorva dintre femeile Clanului.

Conducându-şi iapa în fruntea şirului, lângă rezervor, Nynaeve pipăi *angrealul* pe care îl ţinea încă în mână de parcă urma să deschidă poarta, oricât de ridicolă ar fi părut această idee. Deşi se spălase pe faţă – şi îşi pusese pălăria pe cap; ciudat, având în vedere situaţia –, încă se clătina atunci când îşi pierdea stăpânirea de sine. Lan stătea lângă ea, cu faţa împietrită, ca de obicei. Dacă existase vreodată un bărbat gata să prindă o femeie ca să nu cadă, atunci el era acela. Chiar dacă purta brăţara cu inele, Nynaeve nu ar fi reuşit să împletească suficiente fire ca să deschidă o poartă. În plus, se mai şi agitase de colo până colo prin fermă încă de când sosiseră. În schimb, Elayne petrecuse mult timp menţinând *saidarul* chiar în locul unde se aflau în acel moment. Cunoştea locul acela. Nynaeve se încruntă

îmbufnată atunci când Elayne îmbrăţişă Izvorul, dar măcar avu suficientă minte ca să nu spună nimic.

Încă de la început, Elayne şi-ar fi dorit să-i fi cerut Aviendhei figurina numită femeia-înfăşurată-în-propriul-păr; şi ea era slăbită, iar *saidarul* pe care reuşi să îl tragă abia dacă ajungea să formeze o urzeală care să funcţioneze. Firele se împleteau sub atingerea ei ca şi când ar fi încercat să se răsucească şi să se elibereze, apoi se aşezară la locurile lor atât de brusc, încât ea tresări; atunci când conduceai Puterea obosită fiind te simţeai altfel decât în celelalte dăţi, iar acum era mai rău ca oricând. Cel puţin, bine-cunoscuta fâşie argintie îşi făcu apariţia aşa cum ar fi trebuit şi se lărgi într-o deschidere chiar lângă rezervor. Era o deschidere nu mai mare decât cea pe care o făcuse Aviendha. Elayne fu recunoscătoare că deschiderea deveni suficient de largă cât să încapă un cal prin ea. La început, Elayne nu fusese prea convinsă de asta. Un murmur străbătu grupul femeilor din Clan când văzură o pajişte montană stând între ele şi bine-cunoscuta formă cenuşie a rezervorului.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să încerc, rosti Nynaeve cu blândeţe, dar destul de apăsat. A fost cât pe ce s-o strici de-a binelea.

Aviendha îi aruncă Nynaevei o privire aspră, care aproape că o făcu pe Elayne să o apuce de braţ. Cu cât rămâneau mai mult timp aproape-surori, cu atât mai convinsă părea Aviendha că trebuia să apere onoarea lui Elayne; dacă vor deveni surori-dintâi, atunci Elayne se va vedea nevoită să o ţină departe de Nynaeve şi de Birgitte!

— S-a făcut, Nynaeve, zise ea încet. Doar asta are importanţă.

Nynaeve o ţintui cu privirea şi bombăni ceva despre faptul că era o zi iritantă, de parcă *Elayne* ar fi fost cea arţăgoasă.

Birgitte trecu prima prin poartă, zâmbindu-i cu

neruşinare lui Lan şi mânându-şi calul, în timp ce ţinea arcul în cealaltă mână. Elayne o simţea nerăbdătoare şi uşor satisfăcută poate pentru că, de astă dată, trecea prima înaintea lui Lan – întotdeauna existase o oarecare rivalitate între Străjeri –, însă şi puţin istovită. Foarte puţin. Elayne cunoştea bine pajiştea aceea; Gareth Bryne o învăţase să călărească nu departe de locul acela. Cam la vreo zece kilometri depărtare de acele dealuri cu copaci răzleţi se afla conacul de pe unul dintre domeniile mamei sale. Unul dintre domeniile *ei*; trebuia să se obişnuiască totuşi cu acest gând. Cele şapte familii care îngrijeau conacul şi împrejurimile lui erau singurii oameni pe o distanţă ce putea fi străbătută într-o jumătate de zi.

Elayne alesese locul acela pentru că de acolo puteau ajunge la Caemlyn în două săptămâni. Şi pentru că domeniul era aşezat pe un drum atât de izolat, încât ar fi putut intra în Caemlyn înainte să afle cineva că ea se afla în Andor. Era o măsură de precauţie extrem de necesară; în anumite perioade din istoria Andorului, pretendenţii la Coroana Trandafirului erau ţinuţi acolo ca „oaspeţi” până când aceştia renunţau la pretenţiile lor. Mama ei ţinuse doi până când urcase pe tron. Cu puţin noroc, ea putea stabili o bază solidă până când soseau Egwene şi celelalte.

Lan îl mână pe Mandarb chiar pe urmele armăsarului cafeniu al lui Birgitte, în timp ce Nynaeve stătea încordată ca şi când ar fi vrut să se năpustească după calul negru de război, apoi se opri în loc şi se uită la Elayne, provocând-o să vorbească. Jucându-se nervoasă cu hăţurile, se străduia din răsputeri să privească oriunde, numai nu prin poartă după Lan. Îşi mişca buzele. După o clipă, Elayne îşi dădu seama că *număra*.

— Nynaeve, zise ea încet, chiar nu avem timp pentru…

— Mişcaţi-vă! strigă Alise din spate, bătând din palme cu putere. Nu vă îmbrânciţi, nici nu vă înghiontiţi, dar nici nu pierdeţi vremea! Haideţi, mişcaţi-vă!

Nynaeve îşi întoarse capul repede şi pe faţă i se citi nehotărârea. Îşi duse mâna la pălăria ce avea câteva pene albastre rupte şi îndoite, înainte să şi-o retragă.

— Oh, bătrâna aia afurisită…! mârâi ea, restul cuvintelor nu se mai auziră deoarece îşi trase iapa prin poartă.

Elayne pufni. Şi Nynaeve avea *tupeul* să îi atragă cuiva atenţia despre limbajul *său!* Şi-ar fi dorit însă să audă şi restul; ştia deja prima parte.

Alise îşi continua îndemnurile, deşi nu părea să mai fie nevoie de ele după ce-l rostise pe primul. Până şi Călăuzele Vânturilor se grăbeau, privind îngrijorate peste umăr, spre cer. Până şi Renaile, care bolborosi ceva despre Alise, cuvinte pe care Elayne le înregistră într-un colţ al minţii, deşi să faci pe cineva „necrofag iubitor de peşte” părea ceva destul de blând. Ea se aştepta ca Oamenii Mării să mănânce peşte tot timpul.

Alise închise alaiul, cu excepţia Străjerilor ce rămaseră în urmă, şi ar fi vrut parcă să-i mâne până şi pe caii de povară. Se opri doar atât cât să îi dea lui Elayne pălăria cu pene verzi.

— Ar fi bine să-ţi ascunzi feţişoara aia drăguţă de soarele necruţător, îi spuse ea zâmbind. Ce fată frumoasă! Nu-i nevoie să te stafideşti înainte de vreme.

Aviendha, care şedea pe pământ în apropiere, se lăsă pe spate şi dădu din picioare, râzând.

— Cred c-am s-o rog să-ţi găsească şi *ţie* o pălărie. Cu multe pene şi funde mari, îi zise Elayne cu voce suavă, înainte să le urmeze repede pe femeile Clanului.

Aceste cuvinte o făcură pe Aviendha să se oprească brusc din râs.

Pajiştea care se unduia uşor era întinsă şi lată de aproape doi kilometri, înconjurată de dealuri mai înalte decât cele pe care le lăsase în urma ei şi de copaci pe care îi ştia: stejari şi pini, abanoşi şi arbori de gumă, ferigi şi brazi, păduri dese cu lemn bun şi copaci înalţi, care se

întindeau către miazăzi, apus şi răsărit şi care n-aveau să fie tăiaţi în acel an. Mult mai potriviţi să aprindă focul erau copacii răzleţi dinspre miazănoapte, ce însoţeau drumul spre conac. Mici bolovani cenuşii erau împrăştiaţi pe ici, pe colo, prin iarba deasă şi uscată şi nu se zărea nici măcar o tulpină ofilită printre florile sălbatice. Peisajul părea diferit de cel de la miazăzi.

Pentru prima oară, Nynaeve nu cerceta peisajul rural cu privirea, încercând să-l găsească pe Lan. El şi Birgitte nu aveau să întârzie prea mult, nu în acel loc. În schimb, se plimba cu paşi mari printre cai, cerându-le pe un ton aprins, poruncitor, oamenilor să încalce, dojenindu-i pe servitorii ce se ocupau de caii de povară, zicându-le din scurt câtorva femei din Clan, care nu aveau cai, că până şi un copil putea merge pe jos zece kilometri şi strigând la o aristocrată subţirică, din Altara, cu o cicatrice pe obraz şi care căra o boccea aproape la fel de mare ca ea că, dacă fusese atât de nesăbuită încât să-şi ia toate rochiile cu ea, atunci n-avea decât să le care. Alise le strânse pe femeile Atha'an Miere în jurul ei şi le arătă cum să încalece pe cal. Fu surprinsă că ele chiar păreau atente. Nynaeve privi în direcţia ei şi păru mulţumită să vadă că Alise şedea locului. Asta până când Alise îi zâmbi încurajator şi îi făcu semn să continue cu ceea ce făcea.

Pentru o clipă, Nynaeve rămase nemişcată, uitându-se uimită la femeie. Apoi se apropie de Elayne, călcând iarba în picioare. Ducându-şi ambele mâini la pălărie, şovăi, privind încruntată printre gene, înainte să o îndrepte puţin.

— Am s-o las să se ocupe de tot de data asta, spuse ea pe un ton neobişnuit de potolit. O să vedem noi cât de bine o va duce la capăt cu Oamenii Mării. Da, vom vedea.

Era un ton prea liniştit. Dintr-odată, ea privi încruntată poarta care era încă deschisă.

— De ce o mai ţii? Închide-o!

Şi Aviendha se încrunta.

Elayne inspiră adânc. Se gândise la asta şi nu exista o altă cale, dar Nynaeve va încerca să o facă să se răzgândească şi nu era timp de pierdut cu asta. Prin poartă se vedea curtea fermei, pustie. Până şi orătăniile o luaseră la sănătoasa, speriate de atâta hărmălaie. Şi totuşi, cât timp va trece până se va umple din nou? Privi cu atenţie urzeala pe care o crease, atât de bine închegată, încât doar câteva fire se mai distingeau. Putea vedea fiecare fir, desigur, însă cu excepţia celor câtorva, celelalte păreau a fi contopite.

— Du-i pe toţi la conac, Nynaeve, zise ea.

Soarele nu mai avea mult până să apună; mai erau poate vreo două ceasuri de lumină.

— Jupânul Hornwell va fi surprins să vadă atât de mulţi vizitatori venind la asfinţit, dar spune-i că sunteţi oaspeţii fetiţei care a plâns pentru pasărea roşie cu aripa frântă; îşi va aminti. Voi veni şi eu cât voi putea de repede.

— Elayne… începu Aviendha cu o voce surprinzător de neliniştită, însă, în acelaşi timp, Nynaeve interveni pe un ton aspru:

— Ce, crezi că…

Nu exista decât o singură cale să pună capăt. Elayne trase de unul dintre acele fire rebele, scoţându-l din urzeală; aceasta tremură şi se zvârcoli asemenea unui tentacul viu; sfârâi şi bolborosi până când scame de *saidar* începură să se desprindă şi să dispară. Ea nu observase asta atunci când o văzuse pe Aviendha destrămându-şi urzeala. De fapt, nu zărise decât coada.

— Haide, îi spuse ea lui Nynaeve. Îi voi aştepta pe ceilalţi până când vă veţi face nevăzute.

Nynaeve o privi cu gura căscată.

— Trebuie s-o fac, adăugă Elayne, oftând. Cu siguranţă, Seanchanii vor ajunge la fermă în câteva ceasuri. Poate că vor aştepta până mâine, dar dacă vreuna dintre *damane* are înzestrarea de a citi urmele? Nynaeve, nu vreau să-i las

pe Seanchani să călătorească. Nu vreau!

Nynaeve mormăi ceva despre Seanchani, ceva ce trebuie să fi fost destul de concis, după tonul din voce.

— Ei bine, n-am de gând să te las să te epuizezi! zise ea cu glas tare. Pune-l deoparte până nu explodează, aşa cum a zis Vandene. Să nu ne omori pe toate!

— Este imposibil, spuse Aviendha, punându-şi mâna pe braţul lui Nynaeve. Odată ce a început, trebuie să termine. Trebuie să faci cum îţi spune, Nynaeve.

Nynaeve se încruntă. „Trebuie” era un cuvânt pe care nu îi plăcea să îl audă deloc, nu i se potrivea. Dar nu era proastă şi, după ce le aruncă o privire furioasă lui Elayne, porţii, Aviendhei şi celorlalţi din jur, o îmbrăţişă pe Elayne atât de strâns, încât acesteia îi pârâiră coastele.

— Să fii cu băgare de seamă, m-ai auzit? îi şopti ea. Dacă mori, jur c-am să te jupoi de vie!

În ciuda situaţiei în care se aflau, Elayne izbucni în râs. Nynaeve pufni, o apucă de umeri şi o ţintui cu privirea.

— Ştii ce vreau să spun, mormăi ea. Vorbesc serios, adăugă apoi cu blândeţe. Fii cu băgare de seamă!

Nynaeve avu nevoie doar de un moment ca să se adune, clipi şi îşi trase mănuşile albastre pe mâini. Avea ochii umezi, deşi părea neverosimil; Nynaeve îi făcea pe alţii să plângă, ea nu plângea niciodată.

— Ei bine, rosti ea cu voce tare. Alise, dacă n-ai făcut încă pregătirile...

Întorcându-se, tăcu brusc, scoţând un cârâit gutural.

Cele care ar fi trebuit să fie pe cai se conformaseră, până şi Atha’an Miere. Străjerii erau strânşi cu toţii în jurul celorlalte surori; Lan şi Birgitte se întorseseră, iar Birgitte o privea îngrijorată pe Elayne. Servitorii înşiruiseră caii de povară şi femeile Clanului aşteptau răbdătoare, majoritatea pe jos, în afară de cele din „Cercul de Croşetat”. Câţiva cai care puteau fi folosiţi la călărit erau încărcaţi cu saci de mâncare şi cu catrafuse. Femeile care luaseră cu ele mai

mult decât îngăduise Alise – niciuna nu făcea parte din Clan – îşi cărau boccelele în spate. Aristocrata zveltă, cu cicatrice pe obraz, stătea încovoiată într-un mod ciudat sub povara boccelei ei, privindu-le furioasă pe celelalte femei, în afară de Alise. Fiecare femeie care putea conduce Puterea fixa poarta cu privirea. Iar fiecare femeie care o auzise pe Vandene pomenind de primejdii privea capătul acela de fir ce se zvârcolea precum o viperă.

Alise însăşi îi aduse calul lui Nynaeve şi îi îndreptă pălăria cu pene albastre când aceasta îşi puse piciorul în scăriţă. Nynaeve îşi întoarse iapa durdulie spre miazănoapte, cu Lan călărind alături de ea pe Mandarb. Pe faţa ei se citea umilinţa. Elayne nu înţelegea cum de Nynaeve nu se răstise la Alise, mai ales că îi povestise cum pusese la punct femei mai în vârstă decât ea de când era doar o copilă. La urma urmei, era Aes Sedai; asta ar fi trebuit să le facă să se supună pe femeile Clanului.

Pe când alaiul înainta agale spre dealuri, Elayne privi spre Aviendha şi Birgitte. Aviendha stătea cu braţele încrucişate pe piept; ţinea strâns în mână *angrealul* reprezentând figurina cu femeia-înfăşurată-în-propriul-păr. Birgitte luă hăţurile Leoaicei din mâinile lui Elayne, punându-le laolaltă cu cele ale calului ei şi ale calului Aviendhei, apoi se duse lângă un bolovan mic, aflat la vreo cincisprezece metri depărtare, şi se aşeză.

— Voi două trebuie, începu Elayne, pe urmă tuşi când o văzu pe Aviendha ridicându-şi mirată sprâncenele.

Era imposibil s-o ferească pe Aviendha de primejdie fără să n-o facă de ruşine. De-a dreptul imposibil.

— Vreau să mergi cu celelalte, îi spuse ea lui Birgitte. Ia-o şi pe Leoaică. Aviendha şi cu mine vom merge cu calul ei. Îl vom călări cu rândul. Mi-ar plăcea să fac o plimbare pe jos înainte de culcare.

— Dacă şi unui bărbat i-ai arăta măcar jumătate din afecţiunea pe care o arăţi calului ăluia, îi zise Birgitte pe un

ton sec, ar fi al tău pe viaţă. Cred c-am să mai rămân o vreme; am călărit destul azi. Nu sunt la cheremul tău tot timpul. Ne putem preface în faţa surorilor şi a celorlalţi Străjeri, ca să nu te faci de ruşine, dar noi două ştim mai bine.

În ciuda cuvintelor batjocoritoare, Elayne intui afecţiune din partea ei. De fapt, ceva mai puternic. Dintr-odată, îşi simţi ochii împăienjeniţi de lacrimi. Moartea ei ar fi îndurerat-o cumplit pe Birgitte – prin legătura avută ca Străjer însă, în acel moment, prietenia o făcea să rămână.

— Sunt recunoscătoare că am două prietene ca voi, replică ea.

Birgitte rânji de parcă ar fi spus ceva prostesc.

Dar Aviendha se făcu roşie în obraji de furie şi privi zăpăcită spre Birgitte, făcând ochii mari, de parcă prezenţa Străjerului era de vină pentru că se îmbujorase. Privi scurt oamenii care nu dispăruseră încă după primul deal, cam la un kilometru depărtare.

— Ar fi mai bine să aştepţi până se vor face nevăzuţi, zise ea, însă nu zăbovi prea mult. Odată ce vei începe destrămarea urzelii, firele vor deveni… alunecoase… după o vreme. A scăpa unul înainte de a ieşi din urzeală este ca şi când ai da drumul urzelii; şi atunci, va lua ce formă va vrea. Dar nici nu trebuie să te zoreşti. Fiecare fir trebuie scos atât cât se poate. Cu cât se va destrăma mai mult urzeala, cu atât mai uşor îţi va fi să le vezi pe celelalte. Trebuie să tragi mereu de firul pe care îl vezi cel mai uşor.

Zâmbindu-i cald, ea îşi apăsă degetele pe obrazul lui Elaynei.

— Te vei descurca dacă vei fi cu băgare de seamă.

Nu părea o treabă prea grea. Nu trebuia decât să fie cu băgare de seamă. Părea să dureze o veşnicie până când ultima femeie avea să dispară după deal. Femeia care închidea grupul era o aristocrată zveltă, încovoiată sub povara rochiilor. Soarele abia dacă îşi schimbase poziţia pe

cer, deşi trecuseră ceasuri bune. Oare ce voise să spună mai exact Aviendha prin „alunecoase”? Nu găsea alte înţelesuri. Doar că va fi greu să ţină firele, atâta tot.

Elayne descoperi imediat ce reluă încercările. „Alunecos” era ca atunci când ungeai un ţipar viu cu unsoare. Scrâşni din dinţi doar încercând să ţină primul firul şi nici nu apucase încă să tragă de el. Răsuflă uşurată când firul de Aer începu să se zvârcolească în toate părţile, desprinzându-se în cele din urmă, deşi mai erau multe. Dacă firele deveneau mai „alunecoase”, nu era sigură că se va descurca. Aviendha privea cu atenţie, fără să scoată un cuvânt, cu toate că oferea mereu câte un zâmbet încurajator ori de câte ori Elayne avea nevoie. Elayne nu o vedea pe Birgitte – nu îndrăznea să-şi ia ochii de la lucrarea ei –, însă o simţea, îi simţea încrederea de nestrămutat, care o umplu şi pe ea.

Sudoarea i se prelinse pe faţă, pe spate şi pe burtă până când se simţi şi ea „alunecoasă”. O baie va fi *mai mult* decât bine-venită în seara aceea. Nu, nu-şi putea îngădui să se gândească la asta. Trebuia să se concentreze la fire, care deveneau din ce în ce mai greu de stăpânit, tremurând în mâinile ei de îndată ce le atingea, dar continuau să se desprindă şi, de fiecare dată când un fir începea să se zvârcolească, un altul părea să iasă din ghem, devenind vizibil acolo unde înainte fusese doar *saidar*. În ochii ei, poarta semăna cu sute de capete monstruoase şi diforme de pe fundul unui iaz, înconjurate de tentacule ce se zvârcoleau, fiecare dintre ele fiind acoperit cu fire dese de Putere ce creşteau, se zbăteau şi dispăreau doar pentru a fi înlocuite de altele noi. Acea parte a deschiderii ce putea fi observată se unduia pe margini, schimbându-şi mereu forma şi chiar mărimea. Picioarele începură să îi tremure, iar efortul îi slăbea vederea la fel de mult ca broboanele de sudoare. Nu ştia cât timp mai putea rezista. Se lupta, strângând din dinţi. Fir după fir. Fir după fir.

La o mie cinci sute de kilometri depărtare şi la mai puţin de şaptezeci de metri dincolo de poarta ce tremura, zeci de soldaţi cercetau clădirile albe ale fermei. Erau bărbaţi scunzi, cu arbalete, platoşe cafenii şi coifuri vopsite, ce semănau cu capetele unor insecte uriaşe. În urma lor venea o femeie îmbrăcată într-o rochie roşie cu fulgere argintii pe poale, purtând la încheietura mâinii o brăţară de care era legată printr-un lanţ argintiu o zgardă care înconjura gâtul unei femei îmbrăcate în cenuşiu, apoi o altă *sul'dam* cu *damane* a ei, pe urmă o altă pereche. Una dintre *sul'dam* arătă cu degetul spre poartă, iar strălucirea *saidarului* o învălui dintr-odată pe *damane* a ei.

— Lăsaţi-vă în jos! ţipă Elayne, căzând pe spate, ferindu-se de ochii celor din fermă.

Un fulger de un albastru argintiu ţâşni prin poartă cu un vuiet care făcu să îi ţiuie urechile, răsfirându-se cu sălbăticie în toate direcţiile. Părul i se făcu măciucă pe când pământul exploda oriunde lovea fulgerul. Praful şi pietricelele cădeau asupra ei ca o ploaie.

Auzul îi reveni brusc şi desluşi vocea unui bărbat ce răzbătea din partea cealaltă a deschiderii, răstită şi sacadată. Părul i se ridică pe ceafa auzind vocea şi vorbele pe care acesta le rostea.

— …le vreau în viaţă, idioţilor!

Dintr-odată, unul dintre soldaţi sări pe pajişte, chiar în faţa ei. Săgeata trasă de Birgitte străpunse pumnul strâns imprimat pe platoşa lui din piele. Un al doilea soldat Seanchan se împiedică de primul şi căzu, iar Aviendha îi înfipse pumnalul în gât, înainte ca oşteanul să apuce să se ridice. Săgeţile ţâşneau ca o ploaie din arcul lui Birgitte; cu o cizmă pe hăţurile cailor, afişa un rânjet nemilos în timp ce trăgea cu arcul. Tremurând, caii dădeau din capete şi se foiau de parcă ar fi vrut să se elibereze şi s-o ia la galop, dar Birgitte nu se clintea, doar trăgea cu săgeţile de cum le scotea din tolbă. Ţipetele de dincolo de poartă demonstrau

că arcul ei argintiu îşi nimerea ţinta de fiecare dată, cu fiecare săgeată pe care o elibera. Replica veni repede ca un gând rău, sub forma unor dungi negre – săgeţi de arbalete. Totul se petrecea atât de repede. Aviendha căzu, iar sângele îi şiroi printre degetele cu care îşi ţinea braţul drept. Însă uită imediat de rană şi începu să se târască pentru a apuca *angrealul*, cu o expresie hotărâtă întipărită pe faţă. Birgitte scoase un ţipăt; scăpă arcul din mână şi se prinse de coapsă, unde se înfipsese săgeata. Elayne simţea durerea ascuţită la fel de tare ca şi când ar fi fost ea rănită.

Cuprinsă de disperare, apucă un alt fir din locul unde stătea pe jumătate căzută pe spate. După ce îl smuci o dată, conştientiză cu groază că nu îl mai ţinea. Oare firul se mişcase? Oare alunecase vreunul? Dacă era aşa, atunci nu îndrăznea să îi dea drumul. Firul tremura în mâna ei.

— În viaţă, am spus! tună vocea acelui Seanchan. Cine omoară o femeie nu primeşte nicio parte din pradă!

Ploaia de săgeţi de arbalete încetă.

— Vrei să pui mâna pe mine? strigă Aviendha. Atunci, vino alături de mine!

Strălucirea *saidarului* o învălui brusc, slabă, chiar dacă folosea şi *angrealul*, şi mingi de foc prinseră viaţă în faţa porţii, ţâşnind prin ea una după cealaltă. Nu erau mingi mari, ci rafale ce explodau înapoi în Altara. Dar Aviendha gâfâia din cauza efortului, având faţa strălucitoare de la sudoare. Birgitte îşi recuperase arcul; cu sângele şiroind pe picior şi abia ţinându-se drept, cu săgeata pe jumătate trasă, căutându-şi ţinta, semăna leit cu eroina din legende.

Elayne încerca să îşi controleze respiraţia. Nu reuşea să îmbrăţişeze nici măcar o fărâmă de Putere, nu putea ajuta cu nimic.

— Trebuie să plecaţi, le spuse ea celor două.

Nu îi veni să creadă când îşi auzi propria voce, era rece ca gheaţa; ştia că tonul ar fi trebuit să fie unul tânguitor. Inima îi bătea nebuneşte, de parcă ar fi încercat să-i iasă

prin piept.

— Nu ştiu cât voi mai putea rezista.

Se referea atât la urzeală, cât şi la un singur fir. Oare acesta începea să îi alunece?

— Fugiţi cât puteţi de tare. Ar trebui să fiţi în siguranţă după deal, însă încercaţi să ajungeţi şi mai departe. Plecaţi!

Birgitte mârâi în Limba Străveche, dar Elayne nu înţelese. Păreau nişte fraze pe care i-ar fi plăcut să le înveţe. Dacă i s-ar ivi vreodată ocazia. Birgitte vorbi în continuare, de astă dată folosind cuvinte pe care Elayne le înţelese:

— Dacă dai drumul chestiei ăsteia nenorocite înainte să-ţi zic eu, să n-o aştepţi pe Nynaeve să te jupoaie de vie; am s-o fac chiar eu. Şi-apoi am s-o las şi pe ea. Taci şi rezistă! Aviendha, vino aici – în spatele chestiei ăsteia! –, poţi s-o susţii din spate? Vino aici şi urcă pe unul dintre nenorociţii ăştia de cai.

— Dacă văd unde să formez urzeala, răspunse Aviendha, ridicându-se anevoie în picioare.

Se împletici într-o parte, cât pe ce să cadă. Sângele îi şiroia dintr-o rană adâncă, scurgându-se pe mânecă.

— Cred că am să pot.

Se făcu nevăzută dincolo de poartă, iar mingile de foc continuară să zboare prin aer. Din partea cealaltă, puteai vedea prin poartă ceea ce părea a fi pâclă fierbinte ce atârna în aer. Dar nu puteai păşi prin poartă din partea aceea – nu fără a simţi o durere extremă –, iar când Aviendha reapăru, se împletici de-a binelea. Birgitte o ajută să încalce pe calul ei, însă *cu spatele*, ca să vezi!

Când Birgitte îi făcu un semn cu înverşunare, Elayne nu se osteni să clatine din cap. În primul rând, pentru că se temea de ce putea păţi dacă s-ar fi împotrivit.

— Nu sunt sigură că voi rezista dacă voi încerca să mă ridic în picioare.

De fapt, nu era sigură că *se putea* ridica în picioare; nu mai simţea oboseala; muşchii i se înmuiaseră.

— Călăriţi cât puteţi de repede. Voi încerca să rezist cât mai mult. Vă rog, plecaţi!

Murmurând câteva înjurături în Limba Străveche – trebuie să fi fost înjurături; nicio altă vorbă nu suna astfel! –, Birgitte îi trânti Aviendhei în mâini hăţurile cailor. Cât pe ce să cadă a doua oară, ea se apropie şchiopătând de Elayne şi se aplecă s-o apuce de umeri.

— Vei rezista, o îmbărbătă ea, având în voce aceeaşi convingere pe care o simţea Elayne. N-am cunoscut niciodată o regină a Andorului înaintea ta, însă am mai cunoscut regine ca tine. Cu o dârzenie de nestrămutat şi inimă de leu. Vei reuşi!

O ridică încet în picioare pe Elayne, fără să mai aştepte răspuns, iar faţa i se schimonosi. Fiecare durere din picior îşi găsea ecoul în mintea lui Elayne. Aceasta tremura pe când se chinuia să ţină urzeala, să ţină acel singur fir; fu mirată când se trezi în picioare. Şi în viaţă. Durerea din piciorul lui Birgitte îi rezona cu putere în străfundul minţii. Încercă să nu se rezeme de Birgitte, dar picioarele slăbite nu o ascultau în totalitate. În timp ce se apropiau de cai, sprijinindu-se una de cealaltă, Elayne continua să privească peste umăr. Putea menţine o urzeală fără să se uite la ea – de obicei, reuşea să facă asta –, însă simţea nevoia să se asigure că ţinea, într-adevăr, firul acela, că el nu îi aluneca din mână. Poarta semăna în acel moment cu o urzeală cum nu mai văzuse niciodată, răsucindu-se cu sălbăticie şi înconjurată de nişte tentacule păroase.

Cu un geamăt, Birgitte mai mult o săltă în şa decât o ajută să încalece. Cu spatele, la fel ca pe Aviendha!

— Trebuie să vezi, îi explică ea, apropiindu-se şchiopătând de calul ei.

Ţinând hăţurile celor trei cai, se urcă anevoie în şa, fără a scoate un sunet, deşi Elayne îi simţea durerea agonizantă.

— Voi faceţi ce trebuie făcut şi lăsaţi mânatul cailor în seama mea.

Caii o luară la trap, nerăbdători să plece de acolo şi nu neapărat din cauza călcâielor pe care Birgitte le înfipsese în crupa armăsarului ei.

Elayne se ţinea de partea din faţă a şeii cu aceeaşi încăpăţânare cu care ţinea firul, *saidarul* însuşi. Calul care galopa o făcea să se clatine, iar ea abia reuşea să se ţină în şa. Aviendha se folosea de partea înaltă a şeii ca de un spătar, ca să stea dreaptă; îşi ţinea gura deschisă ca să tragă aer în piept, iar privirea îi părea fixă. Dar strălucirea o înconjura, iar acea ploaie de mingi de foc continua. Nu cu aceeaşi repeziciune ca înainte, adevărat. Unele nimereau departe de poartă ca nişte dâre de flăcări prin iarbă sau explodau pe pământul de dincolo, însă continuau să se formeze şi să zboare prin aer. Elayne îşi recăpătă forţa, îşi impuse să-şi recapete forţa; dacă Aviendha putea continua chiar dacă era gata să cadă în nas, atunci putea şi ea.

Pe măsură ce galopau, poarta continua să se micşoreze, porţiunea de iarbă veştejită dintre ele şi deschidere crescând. Apoi pământul începu să se încline. Urcau dealul! Birgitte era din nou asemenea unei săgeţi arcuite, concentrată, luptându-se cu durerea agonizantă pe care o simţea în picior, îndemnând caii să galopeze şi mai tare. Nu trebuiau decât să ajungă pe coama dealului, să ajungă pe partea cealaltă.

Cu un suspin, Aviendha se lăsă moale pe coate, sărind în şa ca un sac dezlegat; lumina *saidarului* pâlpâi în jurul ei, apoi se stinse.

— Nu mai pot, zise ea gâfâind. Nu mai pot.

Doar atât reuşi să rostească.

Soldaţii Seanchan năvăliră pe pajişte aproape de îndată ce grindina de foc încetă.

— Nu-i nimic, îngăimă Elayne.

Gâtlejul îi era uscat; toată umezeala dinlăuntrul ei ieşise prin piele şi îi înmuia hainele.

— Este obositor când foloseşti un *angreal*. Te-ai

descurcat bine. Nu ne pot prinde.

În ciuda ei, o *sul’dam* îşi făcu apariţia pe pajiştea de jos; chiar dacă se aflau la un kilometru depărtare, n-aveai cum să le confunzi pe cele două femei. Soarele, care ajunsese jos, la apus, încă făcea să strălucească *adamul* care le lega. O altă pereche li se alătură, apoi a treia şi a patra. A cincea.

— Culmea! strigă veselă Birgitte. Am reuşit! În seara asta bem şi ne veselim!

Jos, pe pajişte, o *sul’dam* arătă cu degetul, iar timpul părea să curgă mai încet pentru Elayne. Strălucirea Puterii Supreme se aprinse în jurul *damanei* femeii. Elayne vedea cum se forma urzeala. Ştia ce era. Şi n-avea cum să o oprească.

— Mai repede! strigă ea.

Scutul o lovi. Ar fi trebuit să fie suficient de puternică pentru el – ar fi trebuit să fie! –, însă fiind epuizată, abia agăţându-se de *saidar*, scutul se interpuse între ea şi Izvor. Jos, pe pajişte, urzeala ce fusese cândva o poartă se destrămă. Sleită de puteri, arătând de parcă ar fi fost incapabilă să se mişte, Aviendha se aruncă spre Elayne, trăgându-le pe amândouă jos din şa. Elayne abia avu timp să vadă panta dealului care se întindea la picioarele ei înainte să cadă.

Aerul deveni alb, înceţoşându-i privirea. Auzi un sunet – ştia că era un sunet, un bubuit puternic –, dar părea înfundat. O lovise ceva, era ca şi când s-ar fi prăbuşit de pe acoperişul unui turn şi aterizase pe caldarâm.

Când deschise ochii, văzu cerul. Însă acesta era cam ciudat, părea înceţoşat. Pentru o clipă nu reuşi să se clintească, iar când o făcu, icni. O durea tot corpul. Oh, Lumină, ce durere! Îşi duse încet o mână la faţă; îşi văzu degetele roşii. Era sânge. Celelalte. Trebuia să le ajute pe celelalte. O simţea pe Birgitte, simţea durerea care era la fel de mare ca a ei, dar măcar Birgitte era în viaţă. Hotărâtă şi furioasă, pare-se; nu putea fi rănită prea grav. Aviendha.

Gemând, Elayne se rostogoli pe burtă, apoi se ridică în patru labe. Era ameţită şi simţea o durere ascuţită în partea laterală. Îşi aminti vag că era periculos să te mişti dacă aveai o coastă ruptă, însă acest gând era la fel de înceţoşat ca şi coasta dealului. Îi era greu şi să gândească. Totuşi, clipitul părea să-i limpezească vederea. Oarecum. Se afla aproape la poalele dealului! O dâră de fum se ridica de pe pajiştea de jos. Nu mai avea deloc importanţă în acel moment.

La vreo douăzeci de metri mai sus, pe pantă, Aviendha stătea şi ea aplecată pe genunchi. Fu cât pe ce să se rostogolească atunci când ridică o mână ca să-şi şteargă sângele ce i se prelingea pe faţă. Căuta din priviri, neliniştită. Când o zări pe Elayne, încremeni, zgâindu-se la ea. Elayne arăta rău. Cu siguranţă, nu mai rău decât Aviendha; jumătate din fustă îi era ruptă, corsajul îi era aproape desprins, iar acolo unde i se vedea pielea, aceasta părea murdară de sânge.

Elayne se târî până la ea. I se părea mai uşor aşa decât să încerce să se ridice în picioare şi să păşească. Ajunsă lângă ea, Aviendha răsuflă uşurată.

— Eşti bine, zise ea, atingându-i obrazul cu degetele pline de sânge. Mi-a fost atât de teamă. Atât de teamă.

Elayne clipi mirată. După câte vedea, părea a fi în aceeaşi stare jalnică precum Aviendha. Fusta îi rămăsese întreagă, însă corsajul i se desprinsese şi părea să sângereze din zeci de răni. Pe urmă îşi dădu seama. Nu fusese arsă, cum ar zice trolocii, sau ucisă mai exact. Se cutremură la acest gând.

— Amândouă suntem bine, rosti ea cu blândeţe.

Mai încolo, într-o parte, Birgitte îşi ştergea pumnalul de coama juganului Aviendhei, apoi se îndepărtă de calul nemişcat. Braţul drept îi atârna, haina îi dispăruse, la fel, una dintre cizme, iar restul veşmintelor îi erau sfâşiate; era la fel de plină de sânge pe corp şi pe haine ca ele. Săgeata

care îi era înfiptă în coapsă părea a fi cea mai gravă dintre răni, dar şi celelalte făceau cât o rană gravă.

— Şi-a rupt spinarea, zise ea, arătând spre calul de la picioarele ei. Al meu n-a păţit nimic, cred, însă ultima oară când l-am văzut gonea de mânca pământul. Întotdeauna mi-am zis că e făcută pentru viteză. Leoaica…

Ridică din umeri, tremurând.

— Elayne, Leoaica era deja moartă când am găsit-o. Îmi pare rău.

— Suntem în viaţă, spuse Elayne cu fermitate, asta contează.

Avea să plângă după Leoaică mai târziu. Fumul de pe coama dealului nu era gros, însă se întindea pe o suprafaţă mare.

— Vreau doar să văd ce am făcut.

Cele trei se agăţară una de cealaltă ca să se ridice în picioare şi urcară cu greu panta, gâfâind şi gemând. Până şi Aviendha. Arătau de parcă fuseseră la un pas de moarte – Elayne bănuia că aşa şi fusese – şi de parcă se târâseră printr-un abator. Aviendha ţinea încă *angrealul* strâns în pumn, dar chiar dacă ea sau Elayne ar fi deţinut mai mult decât înzestrarea de Tămăduire, niciuna dintre ele nu ar fi putut îmbrăţişa Izvorul, darămite să mai conducă Puterea. Când ajunseră pe coama dealului, rămaseră rezemate una de cealaltă şi priviră dezastrul.

Marginile pajiştii ardeau, iar porţiunea din interior era înnegrită, fumega şi dispăruseră până şi pietrele. Jumătate dintre copacii de pe pantele dimprejur erau rupţi sau înclinaţi. Şoimii începeau să dea târcoale, plutind pe aerul fierbinte degajat de foc; şoimii vânau adesea astfel, căutând animale mici care ieşeau la iveală, fugind din calea flăcărilor. Nu era nici ţipenie de Seanchan. Elayne şi-ar fi dorit să vadă trupuri ca să aibă siguranţa că muriseră cu toţii. Îndeosebi toate *sul'dam*. Când privi în jos, către pământul ce ardea şi fumega, se bucură deodată că nu

exista nicio urmă. Avuseseră parte de o moarte groaznică.

„Lumina să aibă milă de sufletele lor, reflectă ea. De toate sufletele lor”.

— Eh, zise ea cu voce tare, nu m-am ridicat la nivelul tău Aviendha, însă cred că totul s-a terminat cu bine, având în vedere situaţia. Mă voi strădui să mă descurc cum trebuie data viitoare.

Aviendha se uită pieziş la ea. Avea o tăietură pe obraz, o alta pe frunte şi o rană deschisă pe creştet.

— Te-ai descurcat mult mai bine decât mine, pentru cea dintâi încercare. Prima oară, am primit un nod simplu legat într-un fir de Vânt. Am încercat de cincizeci de ori să-l destram şi asta fără niciun bubuit de tunet sau vreo explozie care să-mi facă urechile să ţiuie.

— Cred că ar fi trebuit să încep cu ceva mai simplu, spuse Elayne. Am obiceiul să mă arunc cu capul înainte.

Cu capul înainte? Se avântase fără să vadă dacă exista *apă*! Încercă să-şi înăbuşe chicotitul şi în acel moment simţi o durere ascuţită în partea laterală. Prin urmare, în loc să chicotească, gemu strângând din dinţi. Crezu că pierduse câţiva.

— Măcar am găsit o armă nouă. N-ar trebui să fiu bucuroasă, dar sunt, de vreme ce Seanchanii au plecat.

— Nu înţelegi, Elayne, replică Aviendha arătând spre mijlocul pajiştii, unde fusese poarta. O fi fost doar o străfulgerare de lumină, sau chiar mai puţin. N-ai de unde şti până nu se întâmplă. Oare merită să rişti pentru o străfulgerare de lumină să arzi tu şi alte femei care se află la o distanţă de şaptezeci de metri sau mai mult de tine?

Elayne se holba la ea. Rămăsese, ştiind toate astea? Una era să-ţi rişti viaţa şi alta să rişti să-ţi pierzi abilitatea de a conduce Puterea…

— Vreau ca noi două să fim surori-dintâi, Aviendha. De îndată ce le vom găsi pe Înţelepte.

Nu ştiau cum aveau să se descurce în privinţa lui Rand.

Însăşi ideea de a se mărita *amândouă* cu el – şi Min pe deasupra! – era mai mult decât ridicolă. Însă de treaba asta era sigură.

— Nu e nevoie să ştiu mai multe despre tine. Vreau să fiu sora ta, zise ea şi sărută cu blândeţe obrazul mânjit de sânge al Aviendhei.

Mai devreme, i se păruse că Aviendha se înroşise la faţă ca racul. Nici măcar amanţii Aiel nu se sărutau în văzul lumii. Apusurile incandescente păleau în comparaţie cu faţa Aviendhei.

— Şi eu te vreau ca soră, murmură ea.

Înghiţind cu noduri şi uitându-se la Birgitte, care se prefăcea că nu le băga în seamă, se aplecă şi îşi lipi repede buzele de obrazul lui Elayne. Aceasta o iubea mult atât pentru gest, cât şi pentru restul.

Birgitte privea dincolo de ele, peste umăr. Poate că nu se prefăcuse totuşi, deoarece deodată spuse:

— Vine cineva. Sunt Lan şi Nynaeve, dacă nu mă înşel.

Ele se întoarseră cu greu, legănându-se, împleticindu-se şi gemând. Era de-a dreptul ridicol; eroii din legende nu erau niciodată răniţi atât de grav, încât abia să se mai ţină pe picioare. La orizont, spre miazănoapte, doi călăreţi se iviră pentru o clipă printre copaci. Pentru o clipă, dar suficient cât să se discearnă un bărbat înalt pe un cal înalt ce galopa de mânca pământul şi o femeie pe un animal mai scund care galopa la fel de rapid. Cu mare grijă, cele trei se aşezară ca să aştepte. Încă un lucru pe care eroii din legende nu îl făceau, îşi zise Elayne oftând. Nădăjduia să fie acea regină de care mama ei să fi fost mândră, însă era limpede că eroină nu avea să fie vreodată.

Chulein mişcă uşor hăţurile, iar Segani se înclină uşor, pe o aripă striată. Era un *raken* bine pregătit, rapid şi agil, preferatul ei, deşi trebuia să îl împartă. Mereu existau mai

mulţi *morat'rakeni* decât *rakeni*; era o realitate. Jos, în fermă, mingile de foc săreau parcă din neant, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Încercă să nu le dea atenţie; treaba ei era să supravegheze împrejurimile fermei pentru eventuale primejdii. Bine măcar că fumul nu se mai ridica din livada de măslini, unde muriseră Tauan şi Macu.

Aflându-se la şapte sute de metri deasupra pământului, vedea până departe. Toţi ceilalţi *rakeni* plecaseră să cerceteze împrejurimile; fiecare femeie care fugea era însemnată şi verificată ca nu cumva ea să fi fost cea care stârnise tot haosul acela, deşi, la drept vorbind, orice locuitor al acestor ţinuturi ce vedea un *raken* pe cer ar fi rupt-o la fugă. Chulein nu avea altceva de făcut decât să fie atentă la o eventuală primejdie. Îşi dorea să nu fi simţit mâncărimea dintre omoplaţi; asta însemna că *se apropia* primejdia. Zborul lui Segani nu stârnea un curent prea puternic la viteza aceea, cu toate acestea, ea îşi strânse mai tare sub bărbie cordonul glugii din pânză cerată, verifică atentă curelele din piele cu care era legată de şa, îşi ajustă ochelarii din cristal şi îşi trase mai bine mănuşile pe mâini.

Peste o sută de „Pumni ai Cerului” se aflau deja la sol şi, mai important, şase *sul'dam* cu *damane*, precum şi alte zeci care cărau tolbe pline cu *a'dam*. În al doilea zbor trebuiau să se ridice de pe dealurile dinspre miazăzi cu întăriri. Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost mai multe în timpul primului atac, dar Hailene aveau prea puţini *to'raken*. Circulau zvonuri cum că mulţi primiseră sarcina de a o aduce pe înalta Doamnă Suroth şi întreg alaiul ei de la Amadicia. Nu era bine să pui gând rău celor de viţă nobilă, însă ea şi-ar fi dorit să fi fost trimişi mai mulţi *to'raken* în Ebou Dar. Niciun *morat'raken* nu avea o părere bună despre uriaşii şi dizgraţioşii *to'raken*, buni doar pentru a căra poveri, dar ar fi putut trimite mai mulţi „Pumni ai Cerului” la sol, mai multe *sul'dam*.

— Se zice că ar fi sute de *marath'damane* acolo jos, zise Eliya cu voce tare în spatele ei. Când te aflai sus, pe cer, trebuia să vorbeşti tare ca să acoperi şuieratul vântului. Ştii ce-am să fac cu partea mea de aur? Am să cumpăr un han. Ebou Dar pare a fi un loc plăcut, din ce-am văzut. Poate am să-mi găsesc şi un soţ. Voi avea copii. Ce zici?

Chulein rânji în spatele eşarfei. Fiecare zburător zicea că îşi va cumpăra un han sau o tavernă, uneori chiar o fermă, cu toate astea, cine părăsea cerul? Îl bătu uşor pe Segani pe gâtul lung şi tăbăcit. Fiecare femeie zburătoare – trei din patru erau femei – vorbea despre soţ şi copii, însă copiii însemnau şi sfârşitul zborului. Multe femei renunţau a mai fi „Pumni ai Cerului" într-o lună, apoi părăseau cerul într-o jumătate de an.

— Cred c-ar trebui să fii cu ochii-n patru, replică ea.

Nu strica totuşi puţină pălăvrăgeală. Cel mult putea zări un copil mişcându-se prin livada de măslini de jos, dar cu greu putea să apară ceva care să fie o ameninţare pentru „Pumnii Cerului". Şi cele mai uşoare armuri ale soldaţilor erau la fel de tari ca ale Gărzilor Morţii; se spunea că unele erau chiar mai tari.

— O să-mi cumpăr cu partea mea o *damane* şi am să angajez o *sul'dam*.

Dacă jos s-ar fi aflat cel puţin jumătate din acele *marath'damane* despre care se zvonea, atunci cu partea ei va putea cumpăra două *damane*. Trei!

— O *damane* dresată să facă Lumini pe Cer, cu ajutorul Puterii Supreme. Când voi părăsi cerul, voi fi la fel de bogată ca unul de viţă nobilă.

Acolo jos aveau ceva ce se numea „artificii" – ea îi văzuse pe nişte inşi încercând în zadar să le stârnească interesul celor de viţă nobilă din Tanchico în privinţa artificiilor –, dar cine ar privi un lucru atât de jalnic comparativ cu Luminile pe Cer. Inşii aceia fuseseră legaţi fedeleş şi aruncaţi pe marginea unui drum în afara oraşului.

— Ferma! strigă Eliya.

Brusc, ceva îl izbi pe Segani cu mai multă forţă decât cea mai violentă furtună pe care o simţise vreodată Chulein, făcându-l să se rostogolească în aer.

Rakenul se prăvălea, scoţând un ţipăt înfiorător, şi se învârtea cu atâta repeziciune, încât Chulein fu ţintuită de curelele de siguranţă. Îşi ţinu mâinile pe coapse şi trase de hăţuri, însă nimic. Segani trebuia să se redreseze singur, iar dacă ar fi smucit hăţurile, l-ar fi împiedicat să facă asta. Cădeau, învârtindu-se ca o roată a norocului. *Morat'rakenii* erau învăţaţi să nu se uite în jos atunci când cădea un *raken*, indiferent de motiv, dar ea nu se putea abţine să nu calculeze înălţimea cu fiecare rostogolire care o aducea mai aproape de pământ. Şase sute de metri. Patru sute. Trei. Două. Lumina să-i lumineze sufletul şi mila nesfârşită a Creatorului s-o ferească de…

Cu o lovitură din aripile lui mari, ce o făcu să se clatine într-o parte şi să scrâşnească din dinţi, Segani se redresă, măturând cu penele vârful copacilor în timp ce coborau lin. Cu un calm dobândit de-a lungul unei pregătiri intense, ea îi verifică aripile. Nimic, însă va pune un *der'morat'raken* să-l cerceteze mai atent. Orice lucru mărunt care ei ar putea să-i scape va fi descoperit, cu siguranţă, de dresor.

— Se pare c-am scăpat încă o dată de Doamna Umbrelor, Eliya.

Întorcându-se ca să arunce o privire peste umăr, tăcu. O curea de siguranţă se desprinsese de şaua din spatele ei, care acum era goală. Orice zburător ştia că Doamna aştepta la capătul unei căderi de la înălţime, dar faptul că ştia nu îl ajuta să vadă mai bine.

Rostind o rugăciune scurtă pentru moartă, ea se întoarse hotărâtă la datorie şi îl îndemnă pe Segani să îşi reia zborul. Urcă încet, în spirală, în caz că exista vreo rană ascunsă, apoi mai repede atunci când i se păru că era în siguranţă. Poate puţin prea repede ca să fi fost în siguranţă. Fumul ce

se ridica de după dealul denivelat din faţă o făcu să se încrunte, însă ceea ce văzu când ajunse sus făcu gura să i se usuce. Mâinile îi încremeniră pe hăţuri, iar Segani continuă să urce cu bătăi puternice de aripi.

Ferma… dispăruse. Mai rămăseseră doar fundaţiile clădirilor albe, iar construcţiile mari clădite pe panta dealului se prăbuşiseră, transformându-se în moloz. Nu mai rămăsese nimic. Totul era negru şi ars. Focul pârjolea arbuştii de pe povârnişuri, limbile sale măturând livezile de măslini şi pădurea, în spaţiile dintre dealuri. Dincolo, se aflau copacii rupţi, pe o întindere de şaptezeci de metri sau mai mult, toţi căzuţi în direcţia opusă fermei. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Cu siguranţă, nu mai rămăsese nimeni în viaţă. Nimic nu ar fi putut supravieţui acelui iad, sau ce-o fi fost.

Îşi reveni repede şi îl întoarse pe Segani spre miazăzi. În depărtare, zări *to'rakeni*, fiecare încărcat cu zeci de „Pumni ai Cerului”. Erau „Pumni ai Cerului” şi *sul'dam* care soseau prea târziu. Începu să-şi formuleze raportul în minte; desigur, nu mai exista altcineva care să facă unul. Toată lumea spunea că tărâmul acela era plin de *marath'damane* care aşteptau să li se pună zgarda, dar din cauza noii arme, aceste femei care îşi spuneau Aes Sedai erau un adevărat pericol. Trebuia făcut ceva în privinţa lor, ceva decisiv. Poate că, fiind în drum spre Ebou Dar, Înalta Doamnă Suroth se va gândi şi ea la asta.

CAPITOLUL 7

Ţarcul de capre

Niciun nor nu se zărea pe cerul de deasupra ţării Ghealdan, iar dealurile împădurite erau înfierbântate de dogoarea soarelui de dimineaţă. Chiar dacă nu era încă miezul zilei, aerul era înăbuşitor. Pinii şi ferigile se îngălbeneau din cauza secetei, ca şi acei copaci ce-i păreau lui Perrin a fi brazi. Nu sufla nici cea mai mică adiere de vânt. Broboanele de sudoare îi şiroiau pe faţă, ascunzându-i-se în barba scurtă. Părul cârlionţat i se lipea de cap. I se păru că aude un tunet undeva, spre apus, însă încetase de mult să mai creadă că va mai ploua vreodată. Era cel mai bine să se descurce cu ce are, nu să viseze cu ochii deschişi.

Din locul în care se afla, pe creasta cu copaci răzleţi, cerceta oraşul Bethal înconjurat de ziduri printr-un ochean din alamă. Chiar şi ochii lui aveau nevoie de puţin ajutor ca să vadă până la distanţa aceea. Era un oraş măricel, cu clădiri ce aveau acoperişuri din ardezie şi cu câteva construcţii înalte din piatră, probabil palatele micilor nobili sau casele negustorilor înstăriţi. Nu reuşi să discearnă steagul stacojiu ce atârna fără vlagă în vârful celui mai înalt turn al palatului cel mare, singurul steag la vedere, dar ştia cui îi aparţinea. Lui Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdanului, ce se afla departe de capitala Jehannah.

Porţile oraşului erau deschise, fiind păzite fiecare de

douăzeci de gărzi. Cu toate acestea, nimeni nu ieşea pe ele, iar drumurile pe care le vedea erau aproape pustii. Un singur călăreţ se apropia în galop de Bethal dinspre miazănoapte. Soldaţii se agitau, unii îşi mişcau suliţele sau arcurile la vederea călăreţului ca şi cum acesta ar fi fluturat o sabie plină de sânge. Mai mulţi soldaţi care erau de gardă se îngrămădiseră pe metereze sau mărşăluiau pe zidurile dintre acestea. Se zăreau multe săgeţi pregătite în arcurile ridicate. Se simţea multă teamă.

O furtună măturase această parte din Ghealdan. Şi încă o făcea. Bandele Profetului creau haos, tâlharii profitau, iar Mantiile Albe ce făceau incursiuni dincolo de graniţa Amadiciei puteau ataca fără dificultate chiar şi acolo. Cele câteva dâre de fum dinspre miazăzi erau semnul că acolo ardeau câteva ferme, lucrarea Mantiilor Albe sau a Profetului. Tâlharii arareori îşi băteau capul să dea foc, iar ceilalţi doi lăsau prea puţin în urma lor. Ca lucrurile să fie şi mai confuze, prin fiecare sat prin care trecuse în ultimele zile circulau zvonuri cum că Amador căzuse în mâinile Profetului sau ale tarabonerilor, ori ale surorilor Aes Sedai, depinde cine spunea povestea. Se zvonea că Pedron Niall ar fi murit în luptă, apărând oraşul.

Una peste alta, erau suficiente motive ca o regină să-şi facă griji pentru siguranţa ei. Însă soldaţii s-ar fi putut afla acolo şi din cauza lui. În ciuda eforturilor lui, trecerea sa prin sud nu rămăsese neobservată.

Îşi mângâia barba, îngândurat. Păcat că lupii de pe dealurile înconjurătoare nu îi puteau spune nimic, pentru că nu le păsa de oameni decât atunci când aceştia îi vânau. De la Fântânile din Dumai încoace, nu se mai simţea îndreptăţit să le ceară ceva decât dacă n-avea încotro. Poate-ar fi mai bine dacă s-ar duce acolo singur, însoţit doar de câţiva bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri.

Adeseori se gândise că Faile îi putea citi gândurile, de obicei când îşi dorea el mai puţin, şi chiar în acel moment

ea îi demonstră asta, dând pinteni iepei sale negre ca smoala, Swallow, şi venind lângă calul lui fumuriu. Rochia ei de călărie strânsă pe corp era la fel de neagră ca iapa, cu toate acestea, părea să suporte căldura mai bine decât el. Femeia mirosea slab a săpun de ierburi şi a transpiraţie curată, a ea însăşi. A hotărâre. În ochii migdalaţi i se citea hotărârea, iar nasul ascuţit o făcea să semene cu un şoim.

— N-aş vrea să văd găuri în haina asta albastră elegantă, soţule, zise ea cu blândeţe, ca să audă doar el, fiindcă inşii ăia par gata să tragă într-un grup de străini înainte să-i întrebe cine sunt. Şi-apoi, cum vei ajunge la Alliandre fără să afle toţi cine eşti? Trebuie să faci asta în taină, nu uita.

Nu spuse că ea ar trebui să meargă, că gărzile de la porţi ar lua-o drept o femeie care fugea din calea primejdiei, că ar putea ajunge la Regină folosindu-se de numele mamei sale fără să stârnească prea multă vâlvă, însă nici nu fu nevoie. Auzise deja toate acestea de la ea şi chiar mai multe încă din noaptea în care intraseră în Ghealdan. Perrin se afla acolo pe de o parte datorită răvaşului pe care Alliandre i-l trimisese lui Rand, în care îi oferea... Sprijin? Alianţă? Oricum, suverana îşi dorise ca totul să se petreacă în mare taină.

Perrin se îndoia că Aram, care şedea pe cenuşiul lui cu picioare lungi la câţiva paşi în spate, auzise vreun cuvânt rostit de Faile, dar înainte ca ea să termine de vorbit, Berelain veni în partea cealaltă, călare pe iapa albă. Broboane de sudoare îi străluceau pe obraji. Şi ea mirosea a hotărâre. Mirosul răzbătea printr-un nor de parfum de trandafiri. Cel puţin aşa i se părea, un nor. Spre mirarea lui, rochia ei verde de călărie nu lăsa la vedere mai multă piele decât era nevoie.

Cele două însoţitoare ale lui Berelain rămăseseră în spate, deşi Annoura, sfetnica Aes Sedai, îl studia cu o faţă inexpresivă de sub cosiţele subţiri împletite cu mărgele ce îi ajungeau până la umăr. Nu pe el şi pe cele două femei de

lângă el; pe el în mod special. Nicio broboană de sudoare. Şi-ar fi dorit să fi fost suficient de aproape ca să simtă mirosul surorii Cenuşii cu nasul coroiat; spre deosebire de cealaltă Aes Sedai, ea nu făgăduise nimănui nimic. Dacă făgăduinţele acelea aveau vreo valoare. Seniorul căpitan Gallenne, comandantul Gărzilor Înaripate ale lui Berelain, părea şi el preocupat să cerceteze oraşul Bethal, cu ajutorul unui ochean, jucându-se cu hăţurile într-un mod care însemna – Perrin învăţase deja asta – că era cufundat în calcule. Probabil se gândea cum să cucerească oraşul cu forţa; Gallenne lua întotdeauna în considerare prima posibilitate, care era şi cea mai neinspirată.

— Cred în continuare că eu ar trebui să îi vorbesc reginei Alliandre, spuse Berelain.

Perrin auzise şi aceste cuvinte în fiecare zi.

— Doar de-asta am venit, la urma urmei.

Acesta era unul dintre motive.

— Annourei i se va acorda audienţă pe loc şi mă va lua cu ea înăuntru în faţa suveranei Alliandre.

O a doua minune. În vocea ei nu se simţea nici urmă de flirt. Părea să-i acorde lui Gallenne la fel de multă atenţie ca mănuşilor ei roşii din piele, pe care le netezea.

Care să fie? Problema era că el nu voia să o aleagă pe niciuna din ele.

Seonid, a doua Aes Sedai care venise pe creastă, stătea lângă murgul ei, puţin mai încolo, lângă un abanos înalt, uscat de secetă, şi nu se uita înspre Bethal, ci la cer. Cele două Înţelepte aveau ochi deschişi la culoare, iar chipurile lor contrastau puternic cu al ei: ele aveau feţe tuciurii, ea, tenul palid, ele aveau părut bălai, ea, părul negru, ele erau înalte, ea, scundă, ca să nu mai pomenim de fustele lor negre şi bluzele albe ce contrastau cu rochia ei albastră din lână fină. Coliere şi brăţări din aur, argint şi fildeş le împodobeau pe Edarra şi pe Nevarin, în vreme ce Seonid purta doar inelul cu Marele Şarpe. Feţele lor erau tinere

comparativ cu faţa ei fără vârstă. Dar Înţeleptele dădeau dovadă de aceeaşi stăpânire de sine precum sora Verde. Şi ele priveau cu atenţie cerul.

— Vedeţi ceva? le întrebă Perrin, amânând luarea unei hotărâri.

— Vedem cerul, Perrin Aybara, răspunse calm Edarra, bijuteriile ei zornăind încet când îşi potrivi şalul răsfrânt peste umăr.

Căldura părea să le atingă pe femeile Aiel la fel de puţin ca pe surorile Aes Sedai.

— Dacă vom vedea şi altceva, îţi vom spune.

Spera că îi vor spune. Credea că îi vor spune. Cel puţin dacă era vorba de un lucru pe care se gândeau că-l văd şi Grady şi Neald. Deoarece cei doi *asha'mani* nu i-ar fi ascuns nimic. Şi-ar fi dorit ca ei să se fi aflat acolo, nu în tabără.

În urmă cu mai bine de o jumătate de săptămână, un fir de Putere Supremă ce străbătuse cerul le agitase destul de mult pe surorile Aes Sedai şi pe Înţelepte. Pe lângă Grady şi Neald. Prezenţa lor le agitase încă şi mai tare, aducându-le aproape în pragul panicii, dacă Aes Sedai erau capabile de aşa ceva. *Asha'manii*, surorile Aes Sedai şi Înţeleptele, *toţi* susţinuseră că mai simţeau urma vagă a Puterii pe cer mult timp după ce acel fir dispăruse, însă niciunul nu ştia ce însemna acesta. Neald spusese că îl ducea cu gândul la vânt, deşi nu putea spune de ce. Niciunul nu voia să exprime mai mult decât o părere, cu toate acestea, dacă jumătatea bărbătească şi cea femeiască a Puterii erau vizibile, atunci trebuie să fi fost lucrarea Rătăciţilor, una de mare amploare. De-atunci, Perrin stătuse multe nopţi treaz, întrebându-se ce puneau la cale.

El privi spre cer, fără să vrea. Nu văzu nimic, fireşte, decât doi porumbei. Dintr-odată, un şoim ţâşni dinaintea ochilor lui şi unul dintre porumbei dispăru într-o mare de pene. Celălalt o luă spre Bethal, bătând frenetic din aripi.

— Ai luat o hotărâre, Perrin Aybara? îl întrebă Nevarin,

puţin cam aspru.

Înţeleapta cu ochii verzi părea chiar mai tânără decât Edarra, poate de aceeaşi vârstă cu el, dar nu avea seninătatea femeii cu ochi albaştri. Şalul îi căzu de pe umeri când îşi puse mâinile în şolduri, iar el mai că se aşteptă să îl ameninţe cu degetul. Sau cu pumnul. Îi amintea de Nynaeve, cu toate că nu semănau deloc. Pe lângă Nevarin, Nynaeve ar fi părut durdulie.

— La ce foloseşte sfatul nostru dacă nu-i dai ascultare? vru ea să ştie. La ce foloseşte?

Faile şi Berelain se îndreptară în şei, amândouă foarte mândre, amândouă mirosind a aşteptare şi a nesiguranţă în acelaşi timp. Şi a iritare, pentru că erau nesigure; niciuneia nu-i plăcea câtuşi de puţin ce se întâmpla. Seonid era prea departe ca să îi simtă mirosul, însă buzele ei ţuguiate îi dezvăluiau prea bine dispoziţia. Porunca Edarrei de a vorbi doar atunci când era întrebată o înfuria la culme. În definitiv, ea nu-şi dorea decât ca el să accepte sfatul Înţeleptelor; îl privea insistent, ca şi când intensitatea din ochii ei l-ar fi călăuzit în direcţia în care îi cereau să meargă. Adevărul era că Perrin voia s-o aleagă pe ea, dar şovăia. Oare cât de puternic era jurământul pe care ea i-l făcuse lui Rand? Mai puternic decât ar fi crezut, din câte îşi dăduse seama până atunci, şi totuşi, cât de mare încredere putea avea într-o Aes Sedai? Sosirea celor doi Străjeri ai lui Seonid îi mai dădu un răgaz de câteva minute.

Aceştia călăreau împreună, cu toate că plecaseră în direcţii diferite, mânându-şi caii în spatele copacilor, de-a lungul crestei, astfel încât să nu fie zăriţi din oraş. Furen era tairen, aproape la fel de tuciuriu ca solul fertil, cu şuviţe argintii în părul negru şi inelat, în vreme ce Teryl, un murandian, era cu douăzeci de ani mai tânăr şi avea părut roşcat-închis, mustăţi răsucite şi ochi mai albaştri decât ai Edarrei. Oricum, cei doi păreau plămădiţi din acelaşi lut: înalţi, zvelţi şi duri. Aceştia descălecară cu lejeritate,

mantiile schimbându-şi culorile şi dispărând într-un mod ameţitor, şi îi dădură raportul lui Seonid, ignorându-le în mod voit pe Înţelepte. Şi pe Perrin.

— E mai rău decât la miazănoapte, zise Furen dezgustat.

Câteva broboane de sudoare i se adunaseră pe frunte, însă niciunul dintre bărbaţi nu părea deranjat de dogoare.

— Nobilii locului stau închişi în conacele lor sau în oraş, iar soldaţii Reginei au rămas între zidurile oraşului. Au lăsat împrejurimile pe mâinile Profetului şi ale tâlharilor, deşi abia dacă vezi vreunul prin părţile astea. Oamenii Profetului sunt peste tot. Cred că Alliandre va fi bucuroasă când te va vedea.

— O gloată! pufni Teryl, lovindu-şi palma cu hăţurile. N-am văzut niciodată mai mult de cincisprezece sau douăzeci într-un loc, înarmaţi mai ales cu furci şi suliţe pentru mistreţi. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe, precum cerşetorii. Sigur ar fi speriat nişte fermieri, dar de la seniori te-ai aştepta să-i prindă şi să-i spânzure cu grămada. Regina îţi va săruta mâna când va vedea o soră.

Seonid vru să spună ceva, apoi îşi ridică privirea la Edarra, care încuviinţă. Faptul că trebuia să ceară permisiune să vorbească o făcu pe sora Verde să strângă şi mai tare din buze. Vocea ei fu însă dulce ca mierea.

— Nu mai există niciun motiv să-ţi amâni decizia, Seniore Aybara.

Ea pronunţă apăsat titlul, ştiind exact cât de îndreptăţit era să-l aibă.

— Soţia ta s-o fi trăgând dintr-o mare Casă, iar Berelain o fi conducătoare, dar Casele saldaeane nu prea au mare importanţă aici, iar Mayene este cea mai mică dintre naţiuni. O Aes Sedai ca sol va însemna că Turnul Alb te susţine, în ochii lui Alliandre.

Amintindu-şi, poate, că Annoura era la fel de potrivită, se grăbi să adauge:

— Şi-apoi, am mai fost în Ghealdan şi numele meu este

cunoscut. Alliandre nu numai că mă va primi de îndată, însă va asculta şi ce am de spus.

— Nevarin şi cu mine o vom însoţi, zise Edarra.

— Vrem să ne asigurăm că nu va spune mai mult decât trebuie, adăugă Nevarin.

Seonid scrâşni din dinţi, tare pentru urechile lui Perrin, şi începu să îşi netezească fustele despicate, având grijă să ţină ochii plecaţi. Annoura scoase un sunet ce semăna aproape cu un mârâit, apoi îşi întoarse capul, ca să nu i se vadă faţa; ea se ţinea departe de Înţelepte şi nu îi plăcea să le vadă pe celelalte surori în compania lor.

Lui Perrin îi veni să ofteze. Dacă o trimitea pe sora Verde, ar putea ajunge înfipt în ţeapă, dar Înţeleptele aveau şi mai puţină încredere în Aes Sedai decât el şi le ţineau pe Seonid şi pe Masuri din scurt. În ultima vreme, circulau poveşti despre Aieli prin sate. Niciunul dintre săteni nu văzuse vreodată un Aiel, însă zvonurile despre Aielii care îl urmau pe Dragonul Renăscut pluteau în aer. Jumătate dintre locuitorii Ghealdanului erau convinşi că existau Aieli la o zi sau două depărtare şi fiecare poveste era mai ciudată şi mai înspăimântătoare decât cea dinainte. Alliandre s-ar putea teme prea mult să îl lase să se apropie de ea dacă vedea o pereche de femei Aiel spunându-i unei Aes Sedai când să se mişte. Iar Seonid se supunea, oricât de mult ar fi scrâşnit din dinţi! Ei bine, nu avea de gând să rişte viaţa lui Faile fără o garanţie mai întemeiată decât o scrisoare ce conţinea cuvinte vagi, primită în urmă cu câteva luni. Ţeapa se înfigea mai adânc, chiar între omoplaţii lui. Cu toate acestea, el nu avea de ales.

— Un grup mai restrâns va trece prin porţile alea mai uşor decât unul mai mare, zise el în cele din urmă, vârându-şi ocheanul în desagă. Şi nici nu va da prilej lumii să vorbească. Asta înseamnă doar tu şi Annoura, Berelain. Şi poate Seniorul Gallenne. Probabil îl vor lua drept Străjerul Annourei.

Berelain chicoti încântată, aplecându-se ca să îl prindă de braţ cu ambele mâini. Nu se rezumă doar la asta, desigur. Îl mângâie cu degetele şi afişă un zâmbet ce promitea multe, pe urmă se îndreptă înainte ca el să se mişte, expresia de pe faţa ei devenind brusc nevinovată precum cea a unui copil. Fără nicio expresie, Faile părea preocupată să îşi pună mănuşile de călărie cenuşii. După mirosul ei, nu observase zâmbetul lui Berelain. Îşi ascundea bine dezamăgirea.

— Îmi pare rău, Faile, zise el, dar…

Indignarea se simţea în mirosul ei ca nişte ghimpi.

— Soţule, sunt convinsă că ai lucruri importante de discutat cu Prima din Mayene înainte să plece, rosti ea pe un ton calm, ochii migdalaţi fiind senini, iar mirosul precum cel al ciulinilor. Cel mai bine e să vorbeşti cu ea acum.

Întorcând-o pe Swallow, Faile se duse la Seonid, ce fierbea, şi la Înţelepte, care priveau încordate, dar nici nu descălecă, nici nu vorbi cu ele. În schimb, se uită încruntată spre Bethal, asemenea unui şoim ce privea din cuibul său de pe culmi.

Perrin îşi dădu seama că îşi pipăia nasul şi îşi retrase mâna. Nu era sânge, fireşte; doar avea senzaţia că îi curgea sânge din nas.

Berelain nu avea nevoie de instrucţiuni de ultim moment – Prima din Mayene şi sfetnica ei Cenuşie erau nerăbdătoare să plece, convinse că ştiau ce să zică şi ce să facă – totuşi, Perrin insistă să fie prudente şi sublinie ca Berelain şi doar Berelain să-i vorbească suveranei Alliandre. Annoura îi aruncă privirea aceea rece specifică surorilor Aes Sedai şi încuviinţă. Ceea ce ar fi putut însemna consimţământ sau nu; el ştia că ea nu i-ar fi spus nici dacă ar fi încercat să scoată cuvintele cu cleştele. Berelain zâmbi amuzată, deşi aproba tot ce zicea el. Sau spunea că era de acord. El bănuia că ar spune orice ca să obţină ce vrea, iar acele zâmbete nepotrivite îl deranjau. Gallenne îşi pusese

deoparte ocheanul, însă continua să se joace cu hăţurile, gândindu-se, fără îndoială, cum să le scoată pe cele două femei din Bethal. Lui Perrin îi venea să mârâie.

Le privea îngrijorat cum coborau călare spre drum. Mesajul pe care îl ducea Berelain era simplu. Rand înţelegea de ce Alliandre era prudentă, însă dacă ea îşi dorea protecţie din partea lui, atunci trebuia să îi declare deschis sprijinul. Va primi protecţie, soldaţi şi *asha'mani* ca să fie limpede pentru toată lumea, chiar din partea lui Rand însuşi dacă era nevoie, odată ce ea era de acord să facă declaraţia aceasta. Berelain nu avea niciun motiv să schimbe mesajul, în ciuda zâmbetelor ei – se gândea că poate erau un alt mod de a flirta –, dar Annoura… Aes Sedai făceau ce făceau şi, de multe ori, numai Lumina ştia de ce. El şi-ar fi dorit să găsească o cale de a ajunge la Alliandre fără să folosească o soră sau să stârnească discuţii. Sau s-o pună în pericol pe Faile.

Cele trei călăreţe ajunseră la porţi cu Annoura în frunte, iar gărzile îşi ridicară repede suliţele şi îşi coborâră arcurile şi arbaletele, de îndată ce ea spuse că este Aes Sedai. Nu mulţi oameni aveau curajul să conteste această revendicare. Nu trecu mult timp până când ea le conduse pe celelalte în oraş. De fapt, soldaţii păreau nerăbdători ca ele să treacă mai repede, ca să nu fie văzute de cineva de pe dealurile înconjurătoare. Unii priveau în zare, la culmile îndepărtate, iar Perrin nu avea nevoie să îi miroasă ca să ştie că erau neliniştiţi la gândul că s-ar fi putut afla cineva acolo, la pândă, o persoană care, deşi era puţin probabil, ar fi recunoscut o soră.

Întorcându-se spre miazănoapte, unde se afla tabăra lor, Perrin porni de-a lungul crestei şi merse până când nu mai puteau fi zăriţi din turnurile oraşului Bethal, apoi coborî spre drumul bătătorit. Fermele răzleţe erau înşiruite de-a lungul drumului, case cu acoperişuri din paie şi hambare lungi şi înguste, păşuni veştejite şi mirişti, şi ţarcuri de

capre cu ziduri înalte de piatră, însă în ferme erau puţine animale şi încă şi mai puţini oameni. Aceia puţini îi priveau pe călăreţi cu precauţie, ca gâştele pe vulpi, oprindu-se din treaba lor până când treceau caii. Aram era şi el atent la ei, pipăindu-şi uneori mânerul sabiei ce se ridica deasupra umărului, dorindu-şi, poate, să fi găsit şi altceva în afară de fermieri. În ciuda hainei cu dungi verzi, micuţul Tinker părea neperturbat.

Edarra şi Nevarin păşeau alături de Stepper, ca şi când ar fi ieşit la plimbare, dar ţineau pasul cu uşurinţă, în ciuda fustelor umflate. Seonid venea în urma lor pe calul său, iar Furen şi Teryl erau în spatele ei. Sora Verde, cu obrazul palid, spuse că voia să călărească la vreo doi paşi în urma Înţeleptelor, însă bărbaţii se încruntară. Străjerii aveau adesea o mai mare grijă pentru demnitatea surorii Aes Sedai decât avea ea însăşi, fiindcă Aes Sedai se comportau ca nişte regine.

Faile o ţinea pe Swallow departe de femeile Aiel, călărind în tăcere şi părând să privească peisajul atins de secetă. Subţirică şi graţioasă, îl făcea pe Perrin să se simtă uneori cam neîndemânatic. Ea era ca argintul viu, iar el o iubea pentru asta, de obicei, dar... Se stârni o boare ce amesteca mirosul ei cu al celorlalţi. Perrin ştia că ar fi trebuit să se gândească la Alliandre şi la ce răspuns va da aceasta, sau şi mai bine, la Profet şi la cum va da de urma lui odată ce va primi răspuns de la Alliandre, oricare ar fi fost acesta, însă nu reuşea să se concentreze la asta.

El se aşteptase ca Faile să se înfurie atunci când o alesese pe Berelain, deoarece Rand o trimisese, pare-se, pentru acest scop. Faile ştia că el nu voia să îi pună viaţa în pericol, nu voia să rişte asta, lucru care ei îi displăcea mai mult decât îi displăcea Berelain. Prin urmare, mirosul ei fusese mai dulce decât cel al unei dimineţi de vară – asta până când el încercase să îşi ceară iertare. De obicei, scuzele îi stârneau şi mai tare furia, dacă era deja furioasă

– exceptând cazurile în care acestea o temperau –, dar ea *nu* fusese furioasă! Când nu era Berelain, lucrurile decurgeau lin între ei. De cele mai multe ori. Însă când el încercase să-i explice că nu făcea nimic ca s-o încurajeze pe Berlain – departe de el acest gând! – primise un răspuns scurt: „Fireşte că nu!” pe un ton ce îl făcuse să se simtă un prost pentru că adusese vorba despre asta. Iar ea continua să se înfurie – pe el! – de fiecare dată când Berelain îi zâmbea sau găsea un motiv să îl atingă, indiferent cu câtă bruscheţe o respingea el, şi Lumina ştia că el făcea asta! Nu mai ştia cum să o descurajeze, poate doar dacă o va lega. Încercările timide din partea lui de a afla de la Faile cu ce greşea primeau răspunsuri senine de tipul: „Ce te face să crezi că ai făcut ceva?”, sau nu atât de senine: „Ce crezi *tu* că ai făcut?”, sau un simplu: „Nu vreau să vorbesc despre asta”. *Făcea* el ceva greşit, doar că nu ştia ce anume! Trebuia să afle totuşi. Nimic nu era mai important decât Faile. Nimic!

— Seniore Perrin?

Vocea alarmantă a lui Aram îl trezi din visurile sumbre.

— Nu-mi spune aşa, bombăni el, privind în direcţia în care arăta bărbatul, unde, la o oarecare distanţă în faţă, se afla o altă fermă părăsită al cărei acoperiş şi hambar ardeau.

Mai rămăseseră doar pereţii din piatră dură. Era o fermă părăsită, dar nu şi pustie. De acolo răzbăteau strigăte furioase.

Vreo şapte inşi prost îmbrăcaţi, cu suliţe şi furci, încercau să se caţere pe zidul din piatră al unui ţarc de capre, care le ajungea până la nivelul pieptului, în timp ce câţiva bărbaţi, aflaţi în interior, se străduiau să-i împiedice. Nişte cai alergau liberi înăuntru, speriaţi de larmă şi ferindu-se să nu fie loviţi. Trei femei erau călare. Însă acestea nu aşteptau, pur şi simplu, să vadă deznodământul; una dintre ele părea să arunce cu pietre şi, chiar în momentul în care se uită el,

o alta se apropie în viteză de zid ca să atace cu un ciomag lung, în vreme ce a treia îşi ridică deodată calul pe picioarele de dinapoi, iar un ins înalt se dădu jos de pe zid ca să se ferească din calea copitelor. Dar atacatorii erau prea mulţi şi zidul prea lung pentru a putea fi apărat.

— Vă sfătuiesc să-i ocolim, zise Seonid.

Edarra şi Nevarin se uitară la ea încruntate, dar ea continuă, pe un ton concis, în care se citea graba:

— Aceia sunt, cu siguranţă, oamenii Profetului şi ar fi un început prost dacă i-am ucide. Zeci de mii, sute de mii şi-ar putea pierde viaţa dacă vei da greş cu ei. Oare merită să riscăm atât de mult ca să salvăm câţiva oameni?

Perrin n-avea de gând să curme viaţa nimănui dacă putea, însă nici nu intenţiona să îşi întoarcă privirea. Aşa că nu pierdu timpul cu explicaţii.

— Ai putea să-i sperii? o întrebă el pe Edarra. Doar să-i sperii?

Îşi amintea prea bine ce făcuseră Înţeleptele la Fântânile din Dumai. Şi *asha'manii*. Poate ar fi fost mai bine ca Grady şi Neald să nu se fi aflat acolo.

— Poate, răspunse Edarra, observând cu atenţie mulţimea din jurul ţarcului, apoi clătină uşor din cap şi ridică din umeri. Poate.

Asta ar fi trebuit să fie suficient.

— Aram, Furen, Teryl, veniţi cu mine! ordonă el.

Perrin dădu pinteni calului şi, când Stepper o luă la galop, se simţi uşurat să-i vadă pe Străjeri că îl urmează îndeaproape. Patru bărbaţi care atacau puteau da roade mai bune decât doi. El îşi ţinea mâinile pe hăţuri, departe de topor.

Oricum, nu fu prea încântat când Faile ajunse în galop cu Swallow alături de el. Deschise gura, dar ea îl privi ridicând o sprânceană. Părul ei negru era frumos şi flutura în vânt. Ea era frumoasă. O sprânceană ridicată, doar atât şi el rosti alte cuvinte decât intenţionase.

— Păzeşte-mi spatele, îi spuse el.

Zâmbind, ea scoase un pumnal. Cu toate lamele pe care le ţinea ascunse, el se minuna cum de nu era înjunghiat atunci când încerca să o îmbrăţişeze.

De îndată ce ea privi din nou în faţă, Perrin îi făcu agitat semne lui Aram, aşa încât ea să nu-l vadă. Aram încuviinţă, stând aplecat în şa şi cu sabia trasă, gata să îl străpungă pe primul om al Profetului care avea să îi iasă în cale. Perrin spera că bărbatul înţelesese că trebuia să-i păzească spatele lui Faile, şi nu numai, dacă ajungeau să se încaiere cu inşii aceia.

Niciunul dintre bandiţi nu îi observase încă. Perrin strigă, dar aceştia nu păreau să îl audă din cauza propriilor ţipete. Un bărbat care purta o haină prea mare reuşise să se caţere pe zid, iar alţi doi păreau pe punctul de a trece dincolo. Dacă Înţeleptele aveau de gând să facă totuşi ceva, era prea…

Tunetul care le bubui deasupra capetelor aproape că îl asurzi pe Perrin, iar trăsnetul puternic îl făcu pe Stepper să se împleticească înainte de a-şi recăpăta ritmul. Atacatorii auziseră şi ei, fiindcă se clătinau şi aruncau priviri sălbatice în jurul lor, unii acoperindu-şi urechile cu mâinile. Bărbatul de pe zid îşi pierdu echilibrul şi căzu în afara lui. Sări însă imediat în picioare şi arătă furios spre ţarc, iar unii dintre camarazii lui începură să se caţere din nou. Alţii îl văzură pe Perrin şi arătară cu degetul, fără ca vreunul dintre ei să se clintească din loc. Câţiva îşi pregătiră armele.

Dintr-odată, deasupra ţarcului îşi făcu apariţia o roată orizontală de foc, lată cât un bărbat înalt. Scuipa limbi de foc în vreme ce se rotea cu un geamăt care creştea şi scădea, un geamăt tânguitor ce semăna cu un bocet.

Bărbaţii în zdrenţe o rupseră la fugă în toate direcţiile, asemenea unor prepeliţe speriate. Pentru o clipă, bărbatul îmbrăcat în haina prea largă îşi agită braţele şi strigă la ei, apoi, aruncând o ultimă privire spre roata de foc, o luă şi el

la fugă.

Lui Perrin îi venea să râdă. Nu va fi nevoit să curme viaţa nimănui. Şi nici nu trebuia să îşi facă griji că Faile se va alege cu o furcă înfiptă în coaste.

Din câte se părea, oamenii din ţarc erau la fel de speriaţi precum cei din afara lui, cel puţin unul dintre ei. Femeia care îşi cabrase calul în faţa atacatorilor deschise poarta şi dădu pinteni calului, care porni într-un galop ciudat pe drum, îndepărtându-se de Perrin şi de ceilalţi.

— Stai! strigă Perrin. Nu-ţi facem niciun rău!

Fie că îl auzise sau nu, ea continua să dea pinteni calului. Bocceaua legată în spatele şeii sărea în toate părţile. Bărbaţii aceia or fi fugind ei mâncând pământul, însă dacă ea plecase de una singură, doi sau trei ar putea-o ataca. Aplecându-se peste grumazul lui Stepper, Perrin îşi înfipse călcâiele în coapsele lui, iar fumuriul ţâşni din loc ca o săgeată.

Deşi era un cal masiv, Stepper nu îşi câştigase numele doar pentru că era iute de picior. După felul greoi în care alerga, calul femeii nu părea potrivit pentru a fi înşeuat. Cu fiecare pas, Stepper se apropie din ce în ce mai mult, până când Perrin apucă frâiele celuilalt cal. De aproape, calul cafeniu cu bot ca de ciocan arăta puţin mai bine decât o mârţoagă şi părea mai ostenit decât ar fi trebuit să fie după acea fugă scurtă. Ochi-de-aur opri ambii cai cu blândeţe.

— Iartă-mă dacă te-am speriat, jupâneasă, zise el. Nu-ţi fac niciun rău.

Pentru a doua oară în ziua aceea, nu primi răspunsul aşteptat la o scuză a lui. Doi ochi albaştri îl priveau furioşi de pe o faţă încadrată de bucle lungi şi arămii, o faţă la fel de regească precum a oricărei regine, în ciuda faptului că era scăldată în sudoare şi mânjită de praf. Rochia ei era din lână simplă, murdară de la drum şi la fel de acoperită de praf ca obrajii, însă faţa îi era pe cât de regească, pe atât de furioasă.

— N-are de ce să-mi fie teamă, rosti ea pe un ton rece, încercând să tragă de hăţuri, apoi tăcu când văzu o altă femeie, cu părul alb şi uscăţivă, apropiindu-se în galop pe o iapă cafenie ce se afla într-o stare mai jalnică decât calul ei.

Femeile acestea călăriseră fără încetare vreme îndelungată. Cea mai în vârstă era la fel de ostenită şi de prăfuită ca şi cea mai tânără.

Aceea mai în vârstă când îl privea cu seninătate pe Perrin, când se încrunta la femeia ale cărei hăţuri el le ţinea încă în mână.

— Mulţumesc, Seniore!

Vocea ei, subţire, dar puternică, tremură puţin când observă ochii galben-auriu ai bărbatului, dar aceştia o făcură să încetinească doar pentru o clipă. Nu era o femeie care să se sperie prea repede. Ţinea încă în mână bâta pe care o folosise drept armă.

— Ne-aţi salvat la timp. Maighdin, ce-a fost în mintea ta? Vrei să mori şi să ne omori şi pe noi? E o fată încăpăţânată, Seniore, se aruncă mereu cu capul înainte. Ţine minte, copilă, doar un prost îşi abandonează prietenii şi dă vrabia din mână pe cioara de pe gard. Vă mulţumim, Seniore, la fel va face şi Maighdin când îi va veni mintea la cap.

Maighdin, mai tânără cu zece ani decât Perrin, era o copilă doar faţă de femeia mai în vârstă, dar în ciuda grimaselor obosite, care se potriveau cu mirosul ei, frustrare amestecată cu furie, ea ascultă tirada, trăgând încă o dată fără vlagă de hăţuri înainte să renunţe. Aşezându-şi mâinile pe partea din faţă a şeii, se încruntă acuzator la Perrin, apoi clipi. Din nou, acei ochi galbeni. În pofida acestei ciudăţenii, nu mirosea a teamă. Femeia mai în vârstă mirosea, însă Perrin nu credea că îi era teamă de el.

Un alt camarad al lui Maighdin, un bărbos care călărea o mârţoagă cenuşie cu genunchi cioturoşi, se apropie în vreme ce vorbea femeia mai în vârstă, dar se ţinu

deoparte. Era înalt, la fel de înalt ca Perrin, însă nu la fel de corpolent, purta o haină neagră şi uzată şi sabia la curea. Asemenea femeilor, avea o boccea legată în partea din spate a şeii. Boarea îi purtă mirosul până la Perrin. Nu era temător, ci precaut. Iar după felul în care o privea pe Maighdin, faţă de ea era el precaut. Poate că treaba asta nu era la fel de simplă precum aceea de a salva nişte călători din ghearele unei bande de tâlhari.

— Poate-ar fi mai bine să veniţi cu toţii în tabăra mea, propuse Perrin, dând în cele din urmă drumul hăţurilor. Acolo… veţi fi în siguranţă faţă de… tâlhari.

Se aşteptă ca Maighdin să o rupă la fugă spre cea mai apropiată lizieră, dar ea îşi întoarse calul înspre ţarcul de capre. Părea… resemnată.

Chiar şi aşa, ea spuse:

— Îţi mulţumesc pentru propunere, însă eu… noi… trebuie să ne continuăm călătoria. Ne vom vedea de drum, Lini, adăugă ea pe un ton ferm, iar femeia mai în vârstă se încruntă la ea cu atâta încăpăţânare, încât el se întrebă dacă cele două nu erau mamă şi fiică, în ciuda faptului că ea îi spusese femeii pe nume.

Cu siguranţă, nu semănau una cu cealaltă. Lini avea faţa îngustă şi pielea uscată, toată muşchi, în vreme ce Maighdin ar fi putut fi frumoasă sub stratul acela de praf. Dacă unui bărbat îi plăcea părul bălai.

Perrin se uită peste umăr la bărbatul rămas în urmă. Părea a fi un ins dur, care avea nevoie de un brici. Poate aceluia îi plăcea părul bălai. Poate că îi plăcea prea mult. Pe vremuri, bărbaţii intraseră în bucluc şi îi vârâseră şi pe alţii din acest motiv.

În faţă, Faile stătea pe spinarea Rândunicii şi privea peste zidul ţarcului la oamenii din interior. Poate că unul dintre ei fusese rănit. Seonid şi Înţeleptele nu se vedeau nicăieri. Aram înţelesese, pare-se; stătea aproape de Faile, dar se uita nerăbdător în direcţia lui Perrin. Primejdia

trecuse însă.

Înainte ca Perrin să ajungă la jumătatea distanţei ce îi despărţea de ţarc, Teryl îşi făcu apariţia alături de un bărbat cu ochi înguşti şi barba nerasă, care mergea împleticindu-se lângă murgul lui. Străjerul îl ţinea strâns de gulerul hainei.

— M-am gândit să-l prindem pe unul dintre ei, zise Teryl rânjind. Întotdeauna e bine să auzi ambele variante ale poveştii, spunea mereu moşul meu.

Perrin era mirat; crezuse că Teryl nu era în stare să gândească mai departe de vârful sabiei.

Aşa suflecată cum era, haina zdrenţuită tot mare îi era bărbosului. Perrin se îndoia că altcineva ar fi văzut suficient de bine de la distanţa aceea, dar el îl recunoscu pe bărbat datorită nasului. Era acela care o luase ultimul la sănătoasa şi nici acum că fusese prins nu părea intimidat. Rânjetul lui era adresat tuturor.

— O să daţi de belea pentru asta, zise el gâfâind. Am ascultat porunca Profetului, vă spun. Profetul zice că dacă un bărbat necăjeşte o femeie care nu-l vrea, el moare. Ăştia o fugăreau – arătă cu bărbia spre Maighdin –, iar ea fugea mâncând pământul. Profetul o să vă rupă urechile pentru asta!

Scuipă ca să sublinieze cuvintele rostite.

— E ridicol, replică Maighdin cu voce tare. Oamenii ăştia sunt prietenii mei. Bărbatul acesta a înţeles greşit ce a văzut.

Perrin încuviinţă, iar dacă ea înţelegea că sunt de acord, atunci foarte bine. Dar dacă punea cuvintele acestui bărbat pe lângă cele rostite de Lini… Nu era deloc simplu.

Faile şi ceilalţi li se alăturară, urmaţi de ceilalţi camarazi de drum ai lui Maighdin, trei bărbaţi şi o femeie, toţi călărind nişte cai epuizaţi, care nu mai aveau mult şi cădeau din picioare. Nu că ar fi fost vorba de nişte cai pur-sânge. Perrin nu îşi amintea să mai fi văzut vreodată o

adunătură de genunchi îndoiţi, gâlme osoase şi spinări gârbovite de dimensiunile alea. Ca întotdeauna, îşi îndreptă mai întâi privirea spre Faile – îşi umflă nările ca să-i simtă mirosul –, însă Seonid îi distrase atenţia. Prăbuşită în şa, roşie ca racul şi cu o privire posacă, avea o faţă ciudată, obrajii umflaţi, iar gura uşor deschisă. Era ceva, puţin roşu cu albastru… Perrin clipi. Dacă nu-şi închipuia cumva, ea avea o *eşarfă* mototolită vârâtă în gură! Se pare că atunci când Înţeleptele îi spuneau unei ucenice să-şi ţină gura, chiar şi unei ucenice a femeilor Aes Sedai, vorbeau serios.

Nu era singurul cu privire ageră; Maighdin rămase cu gura căscată când o văzu pe Seonid, iar lui îi aruncă o privire lungă şi aspră, de parcă el ar fi fost responsabil pentru eşarfă. Deci recunoştea o Aes Sedai de la prima vedere. Un lucru neobişnuit, pentru femeia de la ţară care părea a fi. Totuşi nu vorbea ca una.

Furen, care călărea în spatele lui Seonid, părea să tune şi să fulgere, dar Teryl fu acela care complică şi mai mult situaţia când aruncă ceva pe pământ.

— Am găsit asta în urma lui, zise el, în locul unde trebuie s-o fi scăpat când a luat-o la fugă.

La început, Perrin nu ştia la ce se uita. Era o buclă lungă din piele netăbăcită pe care erau înşirate bucăţi de zgârci acoperite cu petice din piele scorojită. Deodată, îşi dădu seama şi rânji, dezvelindu-şi dinţii.

— Profetul ne va rupe urechile, parcă aşa ziceai, nu?

Bărbosul îşi luă ochii de la Seonid şi îşi linse buzele.

— Este… este lucrarea lui Hari! protestă el. Hari e un om rău. Îi place să ţină socoteala, să colecţioneze trofee, el… ăăă…

Ridicând din umeri în haina de prizonier, el se făcu mic ca un câine încolţit.

— Nu mă puteţi învinui pe mine! Profetul o să vă spânzure dacă vă veţi atinge de mine! A mai spânzurat nobili şi înainte, lorzi şi domniţe de ispravă. Eu umblu în

Lumina Seniorului Dragon cel binecuvântat!

Perrin îl mână pe Stepper aproape de bărbat, având grijă ca fumuriul să nu calce cu copitele pe… chestia aceea… de pe pământ. Nu îşi dorea nimic altceva decât să-i simtă mirosul insului, prin urmare se aplecă, întinzându-şi gâtul. Mirosul de sudoare acră se combina cu cel de teamă, panică şi o urmă de furie. Păcat că nu putea adulmeca vina. „Trebuie s-o fi scăpat” nu era acelaşi lucru cu „o scăpase”. Ochii apropiaţi se măriră, iar bărbatul se lipi cu spatele de calul lui Teryl. Ochii galbeni erau buni şi ei la ceva.

— Dacă te-aş *putea* învinui, ai atârna spânzurat de cel mai apropiat copac, mârâi Perrin.

Insul clipi şi începu să se lumineze la faţă când pricepu înţelesul acelor cuvinte, însă Perrin nu îi oferi prilejul să îşi reia fanfaronada.

— Sunt Perrin Aybara şi preţiosul tău Senior Dragon m-a *trimis* aici. Du vestea mai departe. El m-a trimis pe mine şi dacă voi găsi vreun bărbat cu… *trofee*… îl voi spânzura! Dacă voi găsi vreun bărbat ce dă foc unei ferme, îl voi spânzura! Dacă vreunul dintre voi se va uita cruciş la mine, va fi spânzurat! Să-i spui şi lui Masema asta!

Dezgustat, Perrin se îndreptă în şa.

— Dă-i drumul, Teryl. Dacă nu dispare dinaintea mea în două…

Când Teryl îşi desfăcu pumnul, bărbatul o luă la fugă mâncând pământul către cei mai apropiaţi copaci, fără ca măcar să arunce o privire în urmă. O parte din dezgustul pe care îl simţea Perrin era faţă de el însuşi. Ameninţa! Dacă vreunul dintre ei se va uita cruciş la el? Chiar dacă bărbatul fără nume nu tăiase el însuşi urechi, Perrin privise şi nu făcuse nimic.

Faile zâmbea, mândria strălucind printre broboanele de sudoare de pe faţă. Privirea ei mai înlătură din repulsia pe care o simţea Perrin. El ar fi mers desculţ prin foc pentru privirea aceea.

Nu toată lumea era de acord, fireşte. Seonid îşi ţinea ochii strâns închişi, iar pumnii înmănuşaţi îi tremurau pe hăţuri de parcă şi-ar fi dorit cu disperare să-şi smulgă eşarfa aia din gură şi să-i spună ce credea. Oricum, el putea ghici. Edarra şi Nevarin îşi strânseseră şalurile în jurul umerilor şi îi aruncau priviri sumbre. Oh, da; chiar putea ghici.

— Credeam că totul trebuia să fie o mare taină, spuse Teryl ca într-o doară, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care fugea. Credeam că Masema nu trebuia să ştie că te afli aici până când îi şopteai la urechea rozalie.

Acesta fusese planul. Rand sugerase asta ca măsură de precauţie, iar Seonid şi Masuri îi reaminteau de fiecare dată când aveau ocazia. La urma urmei, Profetul Seniorului Dragon sau nu, Masema Dagar, fost soldat shienaran, poate nu îşi *dorea* să stea faţă în faţă cu vreun trimis al lui Rând, având în vedere lucrurile despre care se spunea că le îngăduia. Urechile acelea nu erau cea mai rea parte, dacă unele dintre zvonuri erau adevărate. Edarra şi celelalte Înţelepte îl vedeau pe Masema ca pe un posibil duşman, care trebuia atacat pe nepregătite înainte ca el să apuce să întindă vreo capcană.

— Ar trebui să pun capăt la… asta, zise Perrin, făcând un gest furios spre bucla din piele netăbăcită care zăcea pe pământ.

Auzise zvonurile şi nu făcuse nimic. În acel moment avea şi confirmarea.

— Ar fi timpul să încep.

Şi dacă Masema va hotărî că *el* este duşmanul? Câte mii îl vor urma pe Profet, din credinţă sau din teamă? N-avea importanţă.

— Îi voi pune capăt, Teryl. Voi pune capăt!

Murandianul încuviinţă încet, uitându-se la Perrin de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Seniore Perrin, interveni Maighdin.

Uitase de ea şi de camarazii ei. Ceilalţi se strânseseră lângă ea, ceva mai devreme, majoritatea fiind pe jos. Mai erau trei bărbaţi pe lângă cel care o urmase pe Maighdin, iar doi dintre aceştia se ascundeau în spatele cailor lor. Lini părea a fi cea mai precaută dintre toţi, ţintuindu-l îngrijorată cu privirea; îşi ţinea calul aproape de cel al lui Maighdin şi părea pregătită să apuce ea însăşi hăţurile. Nu ca să o oprească pe femeia mai tânără să ţâşnească din loc, ci ca să ţâşnească ea însăşi şi s-o ia pe Maighdin cu ea. Maighdin părea a se simţi în largul ei, însă şi ea îl privea cu atenţie pe Perrin. Era lesne de înţeles, după toată vorbăria despre Profet şi despre Dragonul Renăscut. Ca să nu mai pomenim de sora Aes Sedai, care avea căluş în gură. El se aştepta ca ea să îi spună că voiau să plece, imediat, dar, în schimb, zise:

— Vom accepta propunerea ta. O zi sau două de odihnă în tabăra ta ar fi bine-venite.

— Cum spui, jupână Maighdin, zise el încet.

Îi era greu să-şi ascundă surprinderea. Mai ales de când îi recunoscuse pe cei doi bărbaţi care încercau să se ascundă după caii lor. Să fie lucrarea unui *ta'veren*, ca să-i aducă în acel loc? Era o întorsătură ciudată, oricum.

— Ar fi bine-venite, într-adevăr.

CAPITOLUL 8

O femeie simplă de la ţară

Tabăra se întindea pe o lungime de patru kilometri, ascunsă de drumul principal, printre dealuri joase şi împădurite, dincolo de un pârâu lat de şapte metri şi cu apă care ajungea până la genunchi. Peştişori verzi şi argintii săreau din calea copitelor cailor. Era puţin probabil ca trecătorii ocazionali să dea peste ei în acel loc. Cea mai apropiată fermă locuită se afla la mai bine de un kilometru depărtare, iar Perrin verificase personal ca să se asigure că fermierii îşi duceau animalele la adăpat în altă parte.

Se străduise cât putuse de mult să treacă neobservaţi, călătorind pe drumuri lăturalnice şi cărărui de ţară atunci când nu mergeau prin păduri. Un efort zadarnic. Caii păşteau doar acolo unde era iarbă, dar aveau nevoie şi de grâne. Până şi o oaste mică trebuia să cumpere mâncare, şi nu puţină. Fiecare om avea nevoie de un kilogram şi jumătate de hrană: faină, fasole boabe şi carne. Zvonurile trebuie să fi împânzit Ghealdanul, deşi, cu puţin noroc, nimeni nu va bănui că ei se aflau acolo. Perrin era nemulţumit. Poate că ei n-ar fi observat asta dacă nu le-ar fi spus. Totuşi, nici el n-ar fi procedat altfel.

De fapt, erau trei tabere, aproape una de cealaltă şi niciuna departe de pârâu. Călătoreau împreună, îl urmau cu toţii şi i se supuneau, aparent, însă erau prea mulţi şi

niciunul nu era convins pe de-a-ntregul că toţi ceilalţi urmăreau acelaşi ţel. Vreo nouă sute de Gărzi Înaripate îşi aprinseseră focurile de tabără între şirurile de cai priponiţi pe o pajişte largă de iarbă uscată şi călcată la pământ. Se ţinu de nas ca să nu simtă mirosurile amestecate de cai, sudoare, balegă şi carne de capră fiartă, o combinaţie neplăcută într-o zi toridă. Douăsprezece santinele călare patrulau câte două, cu lăncile lungi prevăzute în vârf cu flamuri roşii, toate înclinate la acelaşi unghi, dar ceilalţi mayeneri îşi scoseseră platoşele şi coifurile. Stăteau întinşi pe pături la soare sau jucau zaruri în aşteptarea mâncării, fără surtuce şi, adeseori, fără cămăşi pe ei. Unii îşi ridicau privirea în timp ce trecea Perrin, câţiva se opreau din treburile lor ca să se uite cu atenţie la cei care se alăturaseră grupului lui, însă niciunul nu se apropia în fugă, ceea ce însemna că iscoadele nu se întorseseră încă. Mici grupuri de iscoade, fără lănci, care puteau vedea fără a fi văzute. Cel puţin asta intenţionau. Asta se sperase.

Îndeplinind diferite sarcini, câţiva *gai'shaini* mişunau de colo până colo printre corturile joase şi cenuşii ale Înţeleptelor, aşezate pe coama dealului prea puţin împădurit de deasupra mayenerilor. De la depărtarea aceea, siluetele în robe albe păreau inofensive. De aproape, acestea ar fi părut la fel, dar cele mai multe erau Shaido. Înţeleptele susţineau însă că *gai'shainii* erau chiar *gai'shaini*; Perrin nu avea încredere în niciun Shaido. Mai încolo, pe povârniş, sub un arbore de cauciuc uscat, vreo douăsprezece Fecioare în *cadinsor* stăteau în genunchi în cerc în jurul lui Sulin, cea mai aspră dintre ele, în ciuda părului alb. Şi ea trimisese iscoade, femei care se mişcau la fel de repede pe jos, ca mayenerii călare şi care reuşeau mai bine decât aceştia să treacă neobservate. Niciuna dintre Înţeleptele de acolo nu stătea afară, dar o femeie zveltă, care amesteca într-o oală mare, se ridică, îndreptându-şi spatele cu palmele în timp ce îi privea

trecând pe Perrin şi pe ceilalţi. Femeia purta o rochie de călărie din mătase verde.

Vedea privirea aspră a lui Masuri. Surorile Aes Sedai nu amestecau în oale şi nici nu îndeplineau nenumărate sarcini pe care Înţeleptele i le încredinţau ei şi lui Seonid. Masuri i-ar fi spus asta lui Rand, însă nu era acolo, doar Perrin era. Dacă ar fi avut ocazia, l-ar fi jupuit de viu.

Edarra şi Nevarin se îndreptau spre ea şi, chiar dacă purtau fustele acelea voluminoase, abia dacă deranjau straturile de frunze moarte ce acopereau solul. Seonid le urmă, cu obrajii încă umflaţi din cauza eşarfei. Se răsuci în şa, aruncându-i o privire lui Perrin. Dacă el ar fi crezut că o Aes Sedai putea fi cuprinsă de nelinişte, atunci ea era aceea. Furen şi Teryl călăreau în urma ei, încruntaţi.

Masuri îi văzu venind şi se aplecă repede deasupra oalei negre, amestecând cu şi mai multă vigoare, lăsând impresia că n-avea cum să se oprească. Atâta vreme cât Masuri se afla în grija Înţeleptelor, Perrin se gândea că nu trebuia se teamă că va fi jupuit. Înţeleptele păreau s-o ţină din scurt.

Nevarin se uită la ea peste umăr. Era încă una dintre acele priviri întunecate pe care ea şi Edarra i le aruncaseră de când îşi trimisese avertismentul, ameninţarea, prin bărbatul acela bărbos. Perrin oftă exasperat. Nu trebuia să-şi păzească pielea decât dacă Înţeleptele ajungeau la concluzia că voiau asta. Se adunaseră laolaltă multe caractere. Prea multe ţeluri.

Maighdin călărea alături de Faile, părând a nu fi atentă pe unde treceau, însă n-ar fi băgat mâna în foc că era aşa. Ea făcu ochii mari când văzu santinelele compuse din mayeneri. Ştia ce însemnau platoşele şi coifurile roşii, şi recunoscuse şi faţa surorii Aes Sedai. Majoritatea oamenilor n-ar fi ştiut, mai ales oameni îmbrăcaţi cum era ea. Era un mister această Maighdin. I se părea că o cunoştea de undeva.

Lini şi Tallanvor – aşa o auzise pe Maighdin spunându-i bărbatului care venise călare după ea: „tânărul” Tallanvor, deşi nu credea că îi despărţea mai mult de patru sau cinci ani – se ţineau foarte aproape în urma lui Maighdin. Doar Aram, care mergea în spatele lui Perrin, îi stătea în cale, şi un bărbat scund şi subţire, cu buzele ţuguiate, pe care îl chema Balwer şi care părea să acorde şi mai puţină atenţie împrejurimilor decât Maighdin. Chiar şi aşa, Perrin credea că Balwer vedea mai multe decât ea. Nu putea spune de ce, însă în acele puţine dăţi când îi surprinsese mirosul bărbatului scund şi costeliv, gândul îl purtase la un lup ce adulmeca aerul. În mod ciudat, nu simţi frică în cazul lui Balwer, doar câteva frânturi de iritare amestecate cu mirosul nerăbdării. Alaiul camarazilor lui Maighdin se întindea până în spate. Cea de-a treia femeie, Bredane, îi şoptea neîncetat unui ins mătăhălos, care îşi ţinea ochii plecaţi şi ba încuviinţa tăcut, ba clătina din cap. O fi semănat el cu un ciomăgar şi cu un vagabond, dar şi femeia, ce era scundă, părea destul de dură. Ultimul bărbat se ascundea în spatele celor doi. Era un ins voinic, cu o pălărie de paie uzată îndesată pe cap ca să-şi ascundă faţa. Sabia, pe care o purtau toţi bărbaţii, îi atârna la fel de ciudat ca lui Balwer.

Cea de-a treia tabără, răspândită printre copaci, imediat după deal, lângă cea a mayenerilor, era la fel de întinsă ca a Gărzilor Înaripate, deşi adăpostea mai puţini oameni. Acolo, caii erau priponiţi departe de focurile de tabără, astfel încât mirosul mâncării gătite umplea văzduhul. Carne de capră prăjită, de astă dată, şi napi tari pe care fermierii intenţionaseră, probabil, să îi dea porcilor, deşi se întăriseră. Aproape trei sute de bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri, care îl urmaseră pe Perrin departe de casă, aveau grijă de cărnurile la proţap, îşi dregeau veşmintele, îşi verificau arcurile şi săgeţile, fiind împrăştiaţi în grupuri de câte cinci sau şase prieteni, strânşi în jurul unui foc de

tabără. Aproape fiecare dintre ei saluta şi striga saluturi, dar se auzeau de prea multe ori „Seniore Perrin” şi „Perrin Ochi-de-aur” decât credea că i se cuvin. Faile avea dreptul la titlurile pe care i le acordaseră ei.

Grady şi Neald, fără să asude în surtucele negre ca smoala, nu salutară; ei doar îl priviră, stând lângă focul pe care îl aţâţaseră puţin mai încolo decât ceilalţi. Erau priviri întrebătoare, se gândi el. La ce se aşteptau? Aceasta era întrebarea care îi venea mereu în minte atunci când era vorba despre ei. *Asha'manii* îl făceau să nu se simtă în largul lui, mai mult decât surorile Aes Sedai sau decât Înţeleptele. Femeile care conduceau Puterea erau obişnuite, deşi un bărbat nu se simţea confortabil în preajma lor. Grady cel palid semăna cu un fermier, în ciuda hainei negre şi a sabiei, iar Neald, cu un papiţoi, cu mustaţa lui răsucită. Cu toate acestea, Perrin nu putea uita ce erau şi ce făcuseră la Fântânile din Dumai. Şi el fusese acolo. Lumina să-l ajute, chiar fusese! Luându-şi mâna de pe toporul prins la brâu, descălecă.

Servitorii, bărbaţi şi femei de pe domeniile Seniorului Dobraine din Cairhien, veniră în fugă la locul unde se aflau ceilalţi cai priponiţi, ca să le ia caii. Niciunul nu era mai înalt decât Perrin. Erau nişte oameni simpli, de la ţară, care îşi plecau servili frunţile şi făceau plecăciuni. Faile zicea că îi necăjeşte încercând să-i oprească sau, măcar, să-i determine să nu mai facă atâtea plecăciuni în preajma lui; la drept vorbind, şi lui îi păreau necăjiţi, dar apoi îşi reluau plecăciunile peste un ceas sau două. Alţii, aproape la fel de numeroşi ca bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, se ocupau de cai sau de şirurile lungi de căruţe cu roţi înalte în care transportau merindele. Câţiva intrau şi ieşeau dintr-un cort mare roşu cu alb.

Ca de obicei, la vederea acelui cort, Perrin mormăia posomorât. Berelain avea unul mai mare în partea mayeneră a taberei, plus unul pentru cele două slujnice ale

ei şi încă unul pentru prinzătorii de hoţi pe care insistase să-i aducă. Annoura avea şi ea cortul ei, la fel Gallenne, însă el şi Faile aveau un singur cort. Dacă ar fi fost după el, ar fi dormit sub cerul liber, întocmai celorlalţi bărbaţi de acasă. Aceştia nu se înveleau decât cu o pătură în timpul nopţii. Cu siguranţă, nu se temeau că va veni ploaia. Servitorii cairhieni îşi aveau culcuşul sub căruţe. Dar el nu-i putea cere asta lui Faile, nu atât timp cât Berelain avea cort. Dacă ar fi putut-o lăsa pe Berelain în Cairhien… Însă atunci ar fi fost nevoit să o trimită pe Faile în Bethal.

Cele două flamuri ridicate pe nişte stâlpi înalţi, proaspăt tăiaţi în mijlocul unui spaţiu deschis de lângă cort, îl făceau să se mâhnească şi mai tare. Briza se mai înteţise niţel, cu toate că era în continuare foarte cald; i se păru că aude din nou tunetul, slab, înspre apus. Flamurile fluturau încet în valuri, apoi se strângeau sub greutatea pânzei, doar ca să freamăte din nou. Capul de Lup Roşu cu margini stacojii şi Vulturul Roşu al Manetherenului demult apus fluturau din nou, în ciuda poruncii sale. Poate că el încetase să se mai ascundă, într-un fel, însă Ghealdanul din prezent fusese parte din Manetheren; Alliandre nu va reacţiona bine când va auzi de flamura aceea! Reuşi să afişeze o expresie plăcută şi să îi zâmbească femeii scunde şi îndesate care făcu o plecăciune adâncă şi îl luă pe Stepper, dar era doar de faţadă. Seniorilor trebuia să li se arate supunere, iar dacă voia să pară un senior, nu părea să se descurce prea bine.

Maighdin stătea cu mâinile în şold şi privea cu atenţie acele flamuri, în vreme ce calul ei era dus împreună cu ceilalţi. În mod surprinzător, Breane luase boccelele, ţinându-le într-o poziţie nefirească; o privea încruntată pe cealaltă femeie.

— Am auzit de flamuri ca astea, zise brusc Maighdin, furioasă.

Totuşi, chiar dacă în voce i se simţea mânia, pe faţă i se

citea calmul. Mirosul mâniei ei îi umplu nările lui Perrin.

— Acestea au fost ridicate de bărbaţii din Andor, din Ţinutul celor Două Râuri, care s-au răzvrătit împotriva domnitorului lor de drept. Aybara este un nume din Ţinutul celor Două Râuri, cred.

— Nu prea ştim de existenţa unor domnitori de drept în Ţinutul celor Două Râuri, jupână Maighdin, mârâi el.

Perrin avea să-l jupoaie de viu pe cel care arborase flamurile. Dacă zvonurile despre răzvrătire se răspândiseră atât de departe… Situaţia era deja destul de încâlcită, nu mai era nevoie de alte complicaţii.

— Morgase a fost o regină bună, presupun, însă noi am fost nevoiţi să ne apărăm singuri, şi am făcut-o.

Brusc, ştiu de cine îi amintea. De Elayne. Nu că ar fi avut vreo importanţă; văzuse bărbaţi la mii de kilometri depărtare de Ţinutul celor Două Râuri, care ar fi putut aparţine familiilor pe care le ştia de acasă. În definitiv, trebuie să fi avut un motiv ca să fie mânioasă. Accentul ei putea fi andoran.

— Situaţia nu este atât de gravă în Andor, după cum probabil că ai auzit, îi replică el. În Caemlyn era linişte, ultima oară când am fost acolo, iar Rand – Dragonul Renăscut – vrea s-o pună pe fiica lui Morgase, Elayne, pe Tronul Leului.

Departe de a fi calmă, Maighdin se întoarse spre el, privindu-l cu ochii ei albaştri, scânteietori.

— Vrea s-o pună pe tron? Niciun bărbat nu pune o regină pe Tronul Leului! Elayne va revendica tronul Andorului, de drept!

Scărpinându-se în cap, Perrin şi-ar fi dorit ca Faile să nu se uite la femeie cu atât calm şi să spună ceva. Însă aceasta nu făcu nimic altceva decât să-şi pună mănuşile de călărie la brâu. Înainte ca el să adauge ceva, Lini se repezi la Maighdin, o apucă de braţ şi o scutură de-i clănţăniră dinţii în gură.

— Cere-ţi iertare! şuieră femeia mai în vârstă. Bărbatul acesta ţi-a salvat viaţa, Maighdin, şi ai uitat unde ţi-e locul, o femeie simplă de la ţară nu-i vorbeşte astfel unui senior! Nu uita cine eşti şi ai grijă ca limba aia ascuţită a ta să nu te bage în belele! Dacă tânărul senior o fi intrat în vrajbă cu Morgase, ei, bine, toată lumea ştie că e moartă şi nu-i treaba ta, oricum! Cere-ţi iertare înainte să nu se mânie!

Maighdin se zgâia la Lini şi îşi mişca buzele, mai mirată chiar decât Perrin. Şi, din nou, ea îl surprinse. În loc să se zburlească la femeia cu părul alb, îşi îndreptă încet umerii şi îl privi drept în ochi.

— Lini are dreptate. Nu am niciun drept să-ţi vorbesc astfel, Seniore Aybara. Îmi cer iertare. Cu smerenie. Te rog să mă ierţi.

Cu smerenie? Era încăpăţânată, iar în ton i se simţea o mândrie demnă de o Aes Sedai. Mirosul ei îi transmitea că era gata să strângă de gât pe cineva.

— Te iert, rosti Perrin în grabă.

Dar vorbele lui nu păreau să o îmbuneze defel. Zâmbi, poate că voia să se arate recunoscătoare, însă el o auzea cum scrâşnea din dinţi. Oare toate femeile erau nebune?

— Sunt bătuţi de arşiţă şi murdari, soţule, interveni în cele din urmă Faile, şi au trecut prin multe în ultimele ceasuri, ştiu asta. Aram le poate arăta bărbaţilor unde să se spele. Femeile vor veni cu mine. Voi pune să vi se aducă nişte cârpe umede ca să vă spălaţi pe mâini şi pe faţă, le spuse ea lui Maighdin şi lui Lini.

Făcându-i un semn lui Breane, începu să le conducă spre cort. Perrin încuviinţă, iar Aram îi îndemnă pe bărbaţi să îl urmeze.

— După ce te vei spăla, aş vrea să stăm de vorbă, stăpâne Gill, zise Perrin.

Putea să fi făcut chiar el acea roată de foc. Maighdin se întoarse să-i arunce o privire, iar celelalte două femei încremeniră în loc. Tallanvor apucă brusc mânerul sabiei şi

Balwer se ridică pe vârfuri, zgâindu-se peste boccea şi înclinându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă. Nu semăna cu un lup, ci cu o pasăre atentă la pisici. Bărbatul cel voinic, Basel Gill, îşi scăpă lucrurile din mâini şi se dădu în spate.

— Păi, Perrin… se bâlbâi el, smulgându-şi pălăria din paie de pe cap.

Sudoarea lăsa dâre pe obrajii lui prăfuiţi. Se aplecă să-şi ia de jos bocceaua, apoi se răzgândi şi se ridică în grabă.

— Seniore Perrin, voiam să zic… Eu… ăăă… mi s-a părut că eşti tu, dar… dar când i-am auzit că-ţi spun seniore, n-am fost sigur că ai vrea să mai bagi în seamă un hangiu bătrân.

Ştergându-şi cu o batistă creştetul aproape pleşuv, râse nervos.

— Fireşte că vom sta de vorbă. Spălatul mai poate aştepta niţel.

— Bună, Perrin! zise bărbatul mătăhălos.

Având pleoapele lăsate, Lamgwin Dorn părea leneş, în ciuda muşchilor şi a cicatricelor de pe faţă şi de pe mâini.

— Jupânul Gill şi cu mine am auzit că tânărul Rand ar fi Dragonul Renăscut. Ar fi trebuit să ne dăm seama că te-ai ajuns şi tu. Perrin Aybara este un om bun, jupâneasă Maighdin. Cred că poţi avea încredere deplină în el.

Nu era leneş, dar nici prost.

Nerăbdător, Aram făcu un semn din cap, iar Lamgwin şi ceilalţi doi bărbaţi îl urmară, însă Tallanvor şi Balwer îşi târau picioarele, aruncându-le priviri curioase peste umăr lui Perrin şi jupânului Gill. Priviri îngrijorate. Şi femeilor, de asemenea. Faile le îndemnă pe acestea să se mişte, dar şi ea le arunca priviri pe furiş lui Perrin şi jupânului Gill, şi bărbaţilor care îl urmau pe Aram. Brusc, ele nu mai păreau atât de încântate că se despărţeau.

Jupânul Gill îşi şterse fruntea şi zâmbi încurcat. Lumină, de ce mirosea a teamă? se întrebă Perrin. Îi era teamă de

el? De un bărbat legat prin jurământ de Dragonul Renăscut, care îşi zicea senior şi care conducea o oaste mică, împotriva Profetului? S-o fi speriat din cauza femeii Aes Sedai cu căluş în gură; vina era şi a lui, într-un fel sau altul. „Nu, reflectă Perrin, asta n-ar speria pe nimeni”. Probabil că lor le era teamă că îi va ucide pe toţi.

Încercând să îl liniştească pe jupânul Gill, îl conduse la un stejar mare aflat la o sută de paşi de cortul roşu cu alb. Cea mai mare parte a frunzelor căzuseră, iar jumătate dintre cele care rămăseseră erau veştejite, însă ramurile uriaşe ce se răsfirau până jos ofereau puţină umbră şi unele rădăcini noduroase erau suficient de înalte ca să servească drept bancă. Perrin se aşezase pe una, făcându-şi de lucru cu mâinile în timp ce era ridicată tabăra. Ori de câte ori încerca să realizeze ceva folositor, alte zeci de mâini îl împiedicau.

Basel Gill stătea ca pe ghimpi, oricât de mult îi vorbea Perrin despre „Binecuvântarea Reginei”, hanul lui din Caemlyn sau despre vizita acolo. Poate că Gill îşi dădea seama că vizita aceea nu ar trebui să îl liniştească, mai ales cu atâtea surori Aes Sedai în preajmă, zvonuri despre Cel Întunecat şi o fugă în toiul nopţii. Se plimba de colo până colo neliniştit şi îşi strângea bocceaua la piept, mutând-o de pe un braţ pe celălalt, dând răspunsuri scurte şi lingându-şi buzele în tot acest timp.

— Jupâne Gill, i se adresă Perrin cu fermitate în glas, nu-mi mai spune „Senior Perrin”, fiindcă nu sunt. Situaţia este încâlcită, dar nu sunt senior, ştii asta.

— Desigur, replică bărbatul dolofan, aşezându-se în cele din urmă pe o rădăcină de stejar.

Părea că ezită să-şi aşeze bocceaua pe jos, pe urmă îşi retrase mâinile încet.

— Cum spui, Seniore Perrin. Ah, Rand… Seniorul Dragon… Chiar vrea s-o pună pe tron pe domniţa Elayne? Nu că m-aş îndoi de cuvântul tău, fireşte, se grăbi el să

adauge, apoi îşi scoase pălăria şi începu să îşi şteargă fruntea din nou.

Chiar şi pentru un om atât de dolofan cum era el, jupânul Gill părea să asude exagerat de mult, oricât de cald ar fi fost afară.

— Sunt convins că Seniorul Dragon va face întocmai cum îl vei sfătui, adăugă el zâmbind în colţul gurii. Voiai să-mi vorbeşti, însă nu despre hanul meu, sunt convins.

Perrin răsuflă obosit. Nimic nu era mai rău decât ca prietenii vechi şi vecinii să se poarte cu mănuşi. Bine măcar că, uneori, aceştia uitau şi spuneau ce aveau pe suflet. Niciunuia nu îi era teamă de el.

— Eşti departe de casă, spuse el cu voce blândă.

Nu era cazul să-l zorească, nu pe un bărbat gata să-şi iasă din fire.

— Mă întrebam ce te-a adus aici. Nu vreun necaz, nădăjduiesc.

— Spune-i adevărul, Basel Gill, interveni Lini pe un ton aspru, apropiindu-se cu paşi mari de stejar. Fără înflorituri, ai grijă.

Deşi nu lipsise prea mult, cu toate acestea, avusese timp să se spele pe faţă şi pe mâini şi să-şi strângă părul într-un coc alb la ceafă. Şi să-şi scuture praful de pe rochia simplă din lână. Făcând o plecăciune de mântuială în direcţia lui Perrin, se întoarse ca să-şi fluture degetul noduros, ameninţător, spre Gill.

— Trei lucruri enervante distrag atenţia: un dinte care doare, un pantof care jenează şi un om care pălăvrăgeşte. Aşa că nu te abate de la subiect şi nu-i spune tânărului senior mai mult decât vrea să audă.

Preţ de o secundă, îl aţinti pe hangiu cu o privire mustrătoare, pe urmă, brusc, mai făcu o plecăciune scurtă în faţa lui Perrin.

— Îi place să se audă vorbind – aşa cum le place bărbaţilor, în general –, dar o să-ţi spună numai ce trebuie,

seniore.

Jupânul Gill se încruntă la ea şi bombăni ceva când îi făcu un semn scurt să vorbească. „Sfrijită bătrână…”, fu ceea ce auzi Perrin.

— Ce s-a întâmplat – simplu şi fără ocolişuri – a fost că am avut ceva treabă în Lugard, spuse bărbatul rotofei încruntându-se din nou la Lini, însă ea nu păru să observe. O ocazie să iau nişte vin. Dar nu cred că te interesează asta. L-am luat pe Lamgwin cu mine, desigur, şi pe Breane, pentru că nu-l scapă din ochi nicio clipă, decât dacă n-are încotro. Pe drum, ne-am întâlnit cu jupâneasa Dorlain, jupâneasa Maighdin cum îi spunem noi, cu Lini şi cu Tallanvor. Şi cu Balwer, desigur. Pe drum. Lângă Lugard.

— Maighdin şi cu mine eram servitoare în Murandy, interveni nerăbdătoare Lini. Până au început necazurile. Tallanvor era ostaş al Casei, iar Balwer, secretar. Tâlharii au dat foc conacului, iar stăpâna noastră nu şi-a mai permis să ne ţină, aşa că am hotărât să călătorim împreună ca să fim în siguranţă.

— Eu povesteam, Lini, mormăi jupânul Gill scărpinându-se după ureche. Negustorul de vinuri a plecat din Lugard la ţară, dintr-un anume motiv, şi… Gill clătină din cap. Sunt prea multe de povestit, Perrin. Seniore Perrin, am vrut să zic. Iartă-mă! Ştii că sunt tot soiul de frământări peste tot zilele astea. De fiecare dată când fugeam de-un necaz, dădeam de altul, şi ne îndepărtam tot mai mult de Caemlyn. Însă iată-ne aici, osteniţi şi recunoscători că ne putem odihni. Asta e tot.

Perrin încuviinţă încet. E posibil să fi spus adevărul gol-goluţ, dar el învăţase că oamenii aveau sute de motive ca să mintă sau ca să ascundă adevărul. Făcând o grimasă, îşi trecu degetele prin păr. Lumină! Devenea bănuitor ca un cairhienin şi, cu cât îl implica mai mult Rand, cu atât mai rău era. De ce l-ar minţi Basel Gill? Slujnica unei domniţe, obişnuită cu viaţa privilegiată şi trăind apoi vremuri grele;

asta explica limpede comportamentul lui Maighdin. Unele lucruri se legau.

Lini îşi ţinea mâinile împreunate în faţă, însă privea cu ochi ageri, ca de şoim, iar jupânul Gill începu să se foiască de îndată ce termină de vorbit. Păru să ia grimasa lui Perrin ca pe o poruncă de a continua. Râse, mai mult agitat decât amuzat.

— N-am prea mai văzut lumea de la Războiul Aielilor, iar pe-atunci eram mult mai slab. În cele din urmă, am ajuns până în Amador. Desigur, am plecat după ce Seanchanii ăia au pus stăpânire pe oraş, însă, adevărul fie spus, nu-s mai răi decât Mantiile Albe, asta pot...

Tăcu atunci când Perrin se aplecă brusc în faţă şi-l apucă de rever.

— Seanchani, jupâne Gill? Eşti sigur de asta? Sau sunt doar zvonuri, precum cele despre Aieli şi Aes Sedai?

— I-am văzut, răspunse Gill, schimbând câteva priviri nesigure cu Lini. Aşa-şi spun. Mă miră că nu ştii. Zvonurile ne-au luat-o înainte. Seanchanii ăştia vor ca oamenii să ştie ce-au de gând. Sunt nişte oameni ciudaţi, cu nişte creaturi ciudate, adăugă el cu o voce gravă. Asemenea Creaturilor Umbrei. Creaturi uriaşe, fără blană, care zboară şi cară oameni. Seamănă cu nişte şopârle, de mărimea unui cal, cu trei ochi. Le-am văzut! Zău!

— Te cred, zise Perrin, dând drumul reverului. Şi eu le-am văzut.

Le zărise la Faime, unde o mie de Mantii Albe muriseră în câteva minute, iar eroii morţi din legende, chemaţi de Cornul lui Vaiere, îi alungaseră pe Seanchani. Rand spusese că se vor întoarce, dar cum de-au revenit aşa curând? Lumină! Dacă stăpâneau Amadorul, atunci trebuie să fi stăpânit şi Tarabonul, sau cea mai mare parte din el. Doar un nesăbuit omora o căprioară când ştia că un urs rănit vine din spate. Cât de mult luaseră?

— Nu te pot trimite de îndată la Caemlyn, jupâne Gill,

însă dacă vei mai sta o vreme cu mine, te voi duce acolo în siguranţă.

Asta dacă îi va putea oferi siguranţă. Profetul, Mantiile Albe, iar acum, poate, Seanchanii.

— Cred că eşti un om bun, zise brusc Lini. Mă tem că nu ţi-am spus tot adevărul şi poate că ar trebui.

— Lini, ce vorbeşti acolo? exclamă jupânul Gill sărind în picioare. Cred că a pălit-o arşiţa, îi spuse el lui Perrin. Şi oboseala de pe drum. Uneori, are închipuiri ciudate. Ştii cum sunt bătrânii. Taci, Lini!

Lini înlătură mâna cu care el încercase să-i astupe gura.

— Ai grijă, Basel Gill! Îţi arăt eu „bătrâna'! Maighdin fugea de Tallanvor, ca să zic aşa, iar el o fugărea. Fugeam toţi deja de patru zile, şi eram sleiţi de puteri, atât noi cât şi caii. Păi, nu-i de mirare că ea nu mai ştie ce vorbeşte de cele mai multe ori; voi, bărbaţii, suciţi minţile femeilor de nici nu mai pot gândi, apoi vă prefaceţi că n-aţi făcut nimic. Ar trebui să fiţi urecheaţi, doar aşa, din principiu. Fata asta se teme şi de propria-i umbră! Ăştia doi ar trebui să se căsătorească. Şi ar fi bine să se grăbească.

Jupânul Gill se holba la ea cu gura căscată, iar Perrin nu era sigur că pe el nu-l uimise.

— Nu cred că înţeleg ce vrei de la mine… zise el încet.

Femeia cu părul alb interveni înainte ca el să termine de vorbit:

— Nu face pe prostul. Nu cred nicio clipă că eşti aşa. Văd că ai mai multă înţelepciune decât majoritatea bărbaţilor. Prost obicei mai aveţi, voi, bărbaţii, să vă prefaceţi că nu vedeţi ce se află chiar sub nasul vostru.

Ce se întâmplase cu toate acele plecăciuni? Încrucişându-şi braţele subţiri la piept, ea îl privi cu încăpăţânare.

— Ei bine, dacă vrei să te prefaci, o să-ţi spun eu pe şleau. Seniorul Dragon ăsta al tău face tot ce-l taie capul, din câte am auzit. Profetul tău alege oameni şi-i căsătoreşte pe loc. Prea bine; înhaţă-i pe Maighdin şi pe Tallanvor şi

căsătoreşte-i. El îţi va mulţumi, la fel şi ea. Când i-o veni mintea la cap.

Uluit, Perrin îi aruncă o privire jupânului Gill, care ridică din umeri şi zâmbi prosteşte.

— Cu voia dumitale, îi spuse Perrin femeii încruntate, trebuie să mă ocup de nişte treburi urgente.

Se îndepărtă în grabă, privind o singură dată peste umăr. Lini îl ameninţa cu degetul pe jupânul Gill, dojenindu-l, în ciuda protestelor lui. Briza sufla în direcţia opusă, iar Perrin nu auzea ce îşi spuneau. La drept vorbind, nici nu voia. Erau nebuni cu toţii!

O fi având Berelain două slujitoare şi prinzătorii ei de hoţi, dar şi Faile avea însoţitoarele ei, aparte. Aproape douăzeci de taireni şi cairhieni tineri şedeau cu picioarele încrucişate sub corp lângă cort, iar femeile purtau surtuce, pantaloni şi săbii la cingătoare, asemenea bărbaţilor. Niciunul nu avea părul mai lung de umeri şi atât bărbaţii, cât şi femeile şi-l ţineau legat la spate cu o panglică, imitând coada Aielilor. Perrin se întrebă unde erau ceilalţi; nu mergeau niciodată prea departe ca să poată auzi vocea lui Faile. El nădăjduia că nu provocau necazuri. Îi luase sub aripa ei protectoare ca să-i scape de belele, zice ea, şi numai Lumina ştia că ar fi dat de ele dacă ar fi rămas în Cairhien şi s-ar fi înhăitat cu alţi tineri nesăbuiţi ca ei. După părerea lui Perrin, mulţi dintre ei aveau nevoie de un şut zdravăn ca să le vină mintea la cap. Se duelau, se jucau de-a *ji'e'toh*, dându-se drept Aieli. Ce idioţi!

Lacile se ridică în picioare când îl văzu pe Perrin apropiindu-se. Era o femeie scundă şi palidă, cu panglici roşii prinse la revere, cercuri mici din aur în urechi şi o privire provocatoare care, uneori, îi făcea pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri să creadă că şi-ar dori un sărut, în ciuda sabiei pe care o purta. În acel moment, privirea ei provocatoare era de-a dreptul pătrunzătoare. O clipă mai târziu, Arrela se ridică şi ea în picioare. Era o femeie înaltă

şi oacheşă, cu părul tuns scurt ca al unei Fecioare. Veşmintele îi erau mai simple decât ale majorităţii bărbaţilor. Spre deosebire de Lacile, Arrela lăsa să se înţeleagă că mai degrabă ar săruta un câine decât un bărbat. Cele două se mişcară ca şi când ar fi vrut să se posteze în faţa cortului, ca să-i ţină calea lui Perrin, însă un ins cu bărbia pătrăţoasă, îmbrăcat într-o haină cu mâneci bufante, şuieră un ordin, iar ele se aşezară din nou, fără tragere de inimă. De fapt, Parelean îşi lovea bărbia pătrăţoasă cu degetul mare ca şi când s-ar fi răzgândit. Acesta avusese barbă atunci când îl văzuse prima oară Perrin – câţiva dintre bărbaţii taireni purtaseră bărbi –, dar Aielii nu îşi lăsau barbă.

Perrin mormăi ceva despre nesăbuinţă. Erau ai lui Faile până în măduva oaselor, iar faptul că el era soţul ei nu avea prea multă importanţă. O fi Aram gelos pe atenţiile lui, dar măcar Aram îşi împărtăşea afecţiunile cu Faile. Simţea ochii tinerilor nesăbuiţi aţintiţi asupra lui când intră în cort. Faile l-ar jupui dacă ar afla vreodată că rostul lor era s-o ferească de belele.

Cortul era înalt şi spaţios, cu un covor înflorat întins pe jos şi piese de mobilier pe ici, pe colo, ce puteau fi strânse uşor pentru a fi puse în căruţe. Oglinda grea cu siguranţă făcea excepţie. Cufere legate cu alamă, acoperite cu pânze brodate, ce serveau drept mese, şi linii drepte de poleială ornau totul până la lavoarul cu oglindă. Douăsprezece lămpi cu oglinzi făceau ca interiorul să fie luminat de parcă totul s-ar fi aflat afară, la lumina zilei, deşi era considerabil mai răcoare, iar de stâlpii acoperişului atârnau două draperii din mătase. Cortul avea prea multe decoraţiuni pentru gustul lui Perrin. Era prea împopoţonat, cu păsările şi florile înşiruite peste tot. Dobraine aranjase ca ei să călătorească asemenea unor nobili cairhieni, cu toate că Perrin reuşise să facă „pierdute” unele obiecte. Patul uriaş, de pildă, un obiect pe care ar fi fost ridicol să-l iei la drum.

Acesta ar fi ocupat aproape tot spaţiul dintr-o căruţă.

Faile şi Maighdin stăteau singure, ţinând în mâini nişte cupe din argint. Aveau aerul unor femei care se analizează una pe alta. Erau doar un zâmbet, însă li se citea o urmă de asprime în priviri şi erau atente la cuvintele cu dublu înţeles. N-aveai cum să ştii dacă în clipa următoare se vor îmbrăţişa sau îşi vor scoate cuţitele. Majoritatea femeilor nu ar merge până într-acolo încât să ajungă la cuţite, se gândi el, dar Faile era în stare. Maighdin părea mai puţin istovită de drum decât înainte. Se spălase, îşi pieptănase părul şi îşi scuturase rochia de praf. Pe măsuţa cu suprafaţă de mozaic dintre ele se aflau alte cupe şi o carafă înaltă din argint care degaja mirosul mentolat al ceaiului de ierburi. Ambele femei îşi întoarseră privirea când el intră şi, pentru o clipă, avură aceeaşi expresie pe faţă. Păreau că se întreabă cine dădea buzna şi nu erau încântate de întrerupere. Expresia lui Faile deveni mai blândă când zâmbi.

— Jupânul Gill mi-a relatat povestea ta, jupâneasă Dorlain, zise el. Ai îndurat vremuri grele, însă aici vei fi în siguranţă până vei hotărî să pleci.

Femeia îngână mulţumiri deasupra cupei, dar emana prudenţă, şi-l măsura din ochi încercând să îl citească întocmai ca pe o carte.

— Şi Maghdin mi-a spus povestea lor, Perrin, zise Faile. Şi vreau să-i propun ceva. Maighdin, prietenii tăi şi cu tine aţi trăit câteva luni grele şi n-ai amintit de planuri de viitor. Mă puteţi sluji pe mine, cu toţii. Veţi fi nevoiţi să călătoriţi, însă condiţiile vor fi mult mai bune. Plătesc bine şi nu sunt o jupâneasă aspră.

Perrin dădu glas pe dată încuviinţării sale. Dacă Faile voia să-şi facă pofta şi să ajute nişte străini, atunci voia să-i ajute şi el. Poate că vor fi mai în siguranţă cu el decât cutreierând singuri prin lume.

Înecându-se cu ceaiul, Maighdin fu cât pe ce să scape cupa din mână. Se uită clipind la Faile, tamponându-şi

bărbia umedă cu o batistă din pânză cu margini dantelate, iar scaunul scârţâi uşor sub greutatea ei când se întoarse, să-l observe cu atenţie pe Perrin.

— Vă… mulţumesc, spuse ea încet, într-un final. Cred…

După ce îl privi atent pe Ochi-de-aur, rosti cu voce tare:

— Da, vă mulţumesc şi accept cu recunoştinţă propunerea voastră. Trebuie să le spun camarazilor mei de drum.

Ridicându-se în picioare, ezită înainte să pună cupa pe tavă, apoi se îndreptă doar cât să îşi întindă fustele pentru a face o plecăciune demnă de orice palat.

— Voi încerca să nu te dezamăgesc, domniţa mea, rosti ea pe un ton liniştit. Pot pleca?

La încuviinţarea lui Faile, făcu din nou o plecăciune şi se retrase doi paşi cu spatele înainte să se întoarcă şi să plece! Perrin se scărpină în barbă. Încă cineva care avea să se încline în faţa lui de fiecare dată când se întorcea.

De îndată ce Maighdin ieşi din cort, Faile îşi puse cupa pe masă şi începu să râdă, bătând cu călcâiele în covor.

— Oh, îmi place de ea, Perrin. Are personalitate! Pun rămăşag că ţi-ar fi pârlit barba din cauza acelor flamuri dacă nu te-aş fi salvat. Oh, da! Personalitate!

Perrin bombăni. Asta-i mai lipsea; o altă femeie care să-i pârlească barba.

— I-am făgăduit jupânului Gill că voi avea grijă de ei, Faile, dar… Ştii ce mi-a cerut Lini? A vrut s-o mărit pe Maighdin cu insul acela, Tallanvor. Să-i căsătoresc, indiferent ce-ar zice ei! Ea susţine că asta îşi doresc.

Îşi umplu o cupă din argint cu ceai şi se trânti pe scaunul pe care şezuse Maighdin, fără să bage în seamă că scârţâi alarmant sub greutatea lui.

— În orice caz, nu-mi bat capul cu prostiile astea, adăugă el. Jupânul Gill spune că Seanchanii au pus stăpânire pe Amador, şi-l cred. Lumină! Seanchanii!

Faile îşi lovea vârful degetelor, privind în gol.

— Poate că tocmai asta e, zise ea gânditoare. Servitorilor le merge mai bine dacă sunt căsătoriţi. Poate-ar trebui să mă ocup de asta. Şi pentru Breane. După cum a fugit de-aici imediat ce s-a spălat pe faţă, ca să vadă ce face insul ăla mătăhălos, ar fi trebuit să fie deja căsătoriţi, spuse ea cu o sclipire în ochi. Nu îngădui un astfel de comportament la servitorii mei, Perrin. Nu duce decât la lacrimi, insulte şi supărări. Iar Breane va reacţiona mai rău decât el.

Perrin se zgâi la ea.

— M-ai auzit? întrebă el încet. Seanchanii au pus stăpânire pe Amador! Seanchanii, Faile!

Ea tresări – chiar se gândise să le mărite pe femeile alea! apoi îi zâmbi, amuzată.

— Amador este departe şi dac-ar fi să ne întâlnim cu Seanchanii ăştia, sunt sigură că le vei ţine piept. La urma urmei, ai reuşit să mă îmblânzeşti şi pe mine, nu?

Asta susţinea ea, cu toate că el nu prea era convins.

— S-ar putea să fie puţin mai greu cu ei decât a fost cu tine, preciză el pe un ton sec, iar ea îi zâmbi din nou.

Dintr-un anume motiv, părea extrem de mulţumită.

— Mă gândeam să-i trimit pe Grady şi pe Neald să-l avertizeze pe Rand, orice-ar zice el.

Ea dădu tare din cap a dezacord şi zâmbetul îi dispăru, dar el continuă:

— Dacă aş şti cum să dau de urma lui, aş face-o. Trebuie să-i trimit cumva vestea fără să se afle.

Rand insistase asupra necesităţii de a fi discreţi în privinţa lui Masema mai mult decât Perrin. Perrin fusese exilat de Rand şi nimeni nu trebuia să ştie că mai aveau ceva de împărţit, în afara ostilităţii.

— El ştie, Perrin. Sunt sigură de asta. Maighdin a văzut porumbare peste tot în Amador, iar Seanchanii n-au părut a se sinchisi de ele. Negustorii care au treabă în Amador trebuie să fi aflat deja, la fel şi Turnul Alb. A aflat şi Rand, crede-mă. Trebuie să ai încredere că ştie ce face. În privinţa

asta, chiar ştie.

Nu părea mereu atât de convinsă.

— Se prea poate, bombăni Perrin iritat.

El încerca să nu îşi facă griji în privinţa sănătăţii mintale a lui Rand, însă acesta din urmă îl făcuse pe Perrin să cadă la bănuieli atunci când se comportase ca un copil răzgâiat. Şi-apoi cât de mult avea încredere Rand în el? Rand ascundea lucruri, îşi făcea planuri tainice.

Perrin se lăsă pe spătarul scaunului răsuflând uşurat, apoi luă o înghiţitură de ceai. Adevărul era că, nebun sau zdravăn la cap, Rand avea dreptate. Dacă Rătăciţii sau Turnul Alb ar bănui ce punea la cale, ar găsi o modalitate să-i facă de petrecanie.

— Măcar iscoadele Turnului Alb nu vor avea ce să ciripească. De astă dată, voi da foc flamurii ăsteia afurisite.

Şi „Capului de Lup”, totodată. Putea să se prefacă a fi senior, chiar şi fără un afurisit de steag!

Faile îşi ţuguie îngândurată buzele pline şi clătină uşor din cap. Alunecând de pe scaun, îngenunche lângă el şi îi luă încheietura în mâini. Perrin se uită la ea cu precauţie. Când îl privea în ochi atât de intens, atât de serios, însemna că urma să îi spună ceva important. Sau îl îmbrobodea de nu mai ştia pe ce lume se afla. Mirosul ei nu îi transmitea nimic. Încercă să nu o mai adulmece; îşi pierdea mult prea uşor capul, şi-atunci, cu siguranţă, îl îmbrobodea. Învăţase un lucru de când se însurase: un bărbat trebuia să dea dovadă de inteligenţă atunci când avea de-a face cu o femeie. De multe ori nici măcar asta nu era de ajuns; femeile făceau ce voiau, la fel ca surorile Aes Sedai.

— Poate-ar fi bine să te mai gândeşti, soţule, murmură ea, şi un zâmbet şters îi încolţi pe buze ca şi când i-ar fi citit din nou gândurile. Mă îndoiesc că oamenii cu care ne-am intersectat de când am intrat în Ghealdan ştiu ce este „Vulturul Roşu”, însă într-un oraş cum e Bethal, unii ar putea şti. Cu cât irosim mai mult timp vânându-l pe

Masema, cu atât şansele sunt mai mari ca ei să afle.

El nu se obosi să spună că ăsta era încă un motiv să scape de steag. Faile nu era proastă şi avea o minte mai ascuţită decât el.

— Atunci, de ce să-l păstrăm dacă va atrage atenţia asupra idiotului despre care lumea va crede că încearcă să-i trezească pe manethereni din mormânt? întrebă el încet.

Bărbaţii încercaseră asta şi în trecut; la fel, femeile; numele „manetheren” stârnea amintiri puternice şi putea porni o răscoală.

— Fiindcă va atrage atenţia, răspunse ea şi se aplecă intenţionat spre el. Asupra unui bărbat care încearcă să-i trezească din nou pe manethereni. Mai puţini oameni îţi vor râde în faţă, vor spera să îţi vezi mai departe de drum şi vor încerca să te uite de îndată ce vei părăsi oraşul. Cât despre cine-i mai măreţ, ei au prea multe pe cap acum ca să privească atent, poate doar dacă îi ciupeşti de nas. Pe lângă Seanchani, Profetul sau Mantiile Albe, un bărbat care încearcă să-i trezească pe manethereni e o nimica toată. Şi aş crede că nici Turnul Alb nu va acorda prea multă atenţie, nu acum.

Faile zâmbi larg şi strălucirea din ochi lăsa să se înţeleagă că urma să sublinieze ceva.

— Şi, cel mai important lucru, nimeni nu se va gândi că bărbatul acela mai face şi altceva.

Zâmbetul îi dispăru brusc şi îi apăsă nasul cu degetul, tare.

— Şi nu mai spune că eşti prost, Perrin t’ Bashere Aybara. Nici măcar pe ocolite, cum o faci acum. Nu eşti, şi nu-mi place când te-aud.

Mirosul ei era ca al unor spini. Nu era furioasă, ci categoric nemulţumită.

Argint viu. Un pescăruş bătând din aripi mai repede decât gândul. Cu siguranţă, mai repede decât gândurile lui. Nu îi trecuse niciodată prin minte să se ascundă într-un mod atât

de… flagrant. Însă el înţelegea raţionamentul. Era ca şi când încercai să ascunzi că erai un criminal, prefăcându-te că eşti doar un hoţ. Cu toate acestea, ar putea funcţiona.

Chicotind, Perrin îi sărută vârfurile degetelor.

— Voi păstra steagul, zise el.

Se gândea să păstreze şi „Capul de Lup”. Pe toţi dracii!

— Totuşi, Alliandre trebuie să afle adevărul. Dacă ea crede că Rand intenţionează să mă numească Rege al manetherenilor şi să-i ia pământurile…

Faile se ridică în picioare atât de brusc şi se întoarse cu spatele, încât lui îi era teamă că făcuse o greşeală pomenind de Regină. Alliandre îl putea conduce la Berelain mult prea uşor, iar mirosul lui Faile era… înţepător.

— Alliandre nu va fi o problemă pentru Perrin Ochi-de-aur, replică ea peste umăr. Pasărea asta şi-a găsit cuibul, soţule, aşa că a sosit vremea să ne gândim cum să dăm de urma lui Masema.

Îngenunchind graţios lângă un cufăr mic aşezat aproape de o latură a cortului, singurul cufăr care nu era acoperit cu ţesături, ridică încet capacul şi începu să scoată nişte hărţi făcute sul.

Perrin nădăjduia ca ea să aibă dreptate în privinţa suveranei Alliandre, pentru că nu ştia ce-i de făcut dacă se înşela. Măcar dacă ar fi fost pe jumătate cum îl credea Faile a fi. Alliandre era o pasăre care îşi găsise cuibul, Seanchanii vor cădea precum muştele în faţa lui Perrin Ochi-de-aur, iar el îl va înhăţa pe Profet şi-l va duce la Rand chiar dacă Masema era înconjurat de zece mii de oameni. Nu era prima oară când îşi dădea seama că, indiferent cât de mult îl rănea şi îl zăpăcea furia ei, el se temea, de fapt, să nu o dezamăgească. I s-ar frânge inima dacă ar citi vreodată dezamăgire în ochii ei.

Îngenunche lângă ea şi o ajută să întindă cea mai mare dintre hărţi, care acoperea sudul Ghealdanului şi nordul Amadiciei, şi o privi cu atenţie ca şi când numele lui

Masema ar fi sărit din pergament în faţa lui. Avea mai multe motive decât Rand să-şi dorească să reuşească. Nu o putea dezamăgi pe Faile.

Faile stătu trează pe întuneric, ascultând până când auzi respiraţia ritmată a lui Perrin, semn că el era cufundat în somn, apoi se strecură de sub aşternuturile pe care le împărţeau. Zâmbi trist când îşi trase cămaşa de noapte din pânză peste cap. Oare Ochi-de-aur chiar credea că ea nu aflase că el ascunsese patul într-o dumbravă într-o dimineaţă în timp ce căruţele erau încărcate? Nu că ar fi deranjat-o acest lucru; cel puţin, nu foarte tare. Era sigură că dormise pe pământ la fel de des ca şi el. Se prefăcuse surprinsă, desigur, dar nu la modul serios. Dacă s-ar fi comportat altfel, el şi-ar fi cerut iertare, poate chiar s-ar fi dus să aducă patul înapoi. A domina un soţ era o măiestrie, zicea mama ei. Oare Deirei ni Ghaline îi păruse vreodată greu să facă asta?

Îşi vârî picioarele goale într-o pereche de papuci, îşi trase o robă de mătase pe ea, pe urmă ezită, uitându-se la Perrin. Ar putea s-o vadă limpede dacă s-ar trezi, însă ea nu-l distingea, ci îi părea doar o movilă umbrită. Îşi dorea ca mama ei să fi fost acolo, ca să o sfătuiască. Faile îl iubea pe Perrin cu fiecare părticică a fiinţei, iar el o zăpăcea. De fapt, era imposibil să înţelegi un bărbat şi el era deosebit de toţi bărbaţii cu care crescuse ea. Nu se fălea niciodată şi, în loc să râdă pe seama lui, Perrin era…

Modest. Nu crezuse niciodată că un bărbat ar putea fi modest! Spunea mereu că din noroc ajunsese conducător, pretindea că nu ştia cum să conducă, deşi bărbaţii care îl întâlneau erau gata să îl urmeze după un ceas. El zicea că era greu de cap, însă acele gânduri încete şi cumpătate erau atât de pătrunzătoare, încât ea abia reuşea să păstreze vreun secret. Era un bărbat minunat, lupul ei cu

păr cârlionţat. Atât de puternic. Şi atât de blând. Oftând, ieşi în vârful picioarelor din cort. Auzul lui îi mai venise de hac.

În tabără domnea tăcerea. Luna era în creştere şi răspândea la fel de multă lumină pe un cer înnorat ca atunci când era plină, o strălucire care o eclipsa pe cea a stelelor. O pasăre de noapte scoase un ţipăt ascuţit, apoi tăcu auzind sunetul lugubru scos de o bufniţă. Se simţea o boare şi, spre mirarea ei, aceasta părea destul de răcoroasă. Era doar o părere. Nopţile erau răcoroase numai în comparaţie cu zilele.

Aproape toţi oamenii dormeau, nişte movile negre la umbrele copacilor. Câţiva erau treji şi sporovăiau strânşi în jurul câtorva focuri ce ardeau încă. Nu se sinchisi să se ascundă, dar nu o observă nimeni. Unii păreau pe jumătate adormiţi acolo unde şedeau, încuviinţând tăcuţi. Dacă nu ar fi ştiut cât de bine îşi făceau datoria santinelele, ar fi crezut că tabăra ar putea fi luată prin surprindere de o cireadă de vite sălbatice. Fecioarele făceau şi ele de strajă noaptea, desigur. Însă nu avea importanţă dacă acestea o vedeau.

Căruţele cu roţi înalte alcătuiau şiruri lungi, iar servitorii stăteau deja cuibăriţi sub ele şi sforăiau. Majoritatea servitorilor. Un foc încă trosnea. Maighdin şi camarazii ei stăteau în jurul lor. Tallanvor vorbea şi făcea gesturi ample, spre Maighdin, dar celălalt bărbat era singurul care îi acorda atenţie. Nu era de mirare că ei aveau veşminte mai bune în boccelele lor decât zdrenţele pe care le purtaseră, iar fosta lor jupână trebuie să fi avut mână liberă să le ofere oamenilor ei veşminte din mătase, deoarece Maighdin purta o rochie din mătase cu croială fină, de un albastru mat. Ceilalţi nu erau îmbrăcaţi la fel de bine, aşadar, poate că Maighdin fusese preferata domniţei.

O surcea trosni sub piciorul lui Faile şi aceştia îşi întoarseră capetele. Tallanvor dădu să se ridice în picioare, trăgându-şi pe jumătate sabia, înainte să o vadă

strângându-şi roba sub clarul de Lună. Ei erau mai vigilenţi decât bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri care se aflau în spatele ei. Pentru o clipă, doar se zgâiră la ea. Apoi Maighdin se ridică graţios şi făcu o plecăciune adâncă. Ceilalţi se grăbiră să o imite, fiecare cu priceperea de care putea da dovadă. Doar Maighdin şi Balwear păreau să se simtă în largul lor. Un zâmbet timid apăru pe faţa rotundă a lui Gill.

— Vedeţi-vă în continuare de-ale voastre, le spuse Faile cu blândeţe. Dar să nu staţi până târziu; mâine va fi o zi plină.

Îşi continuă drumul, însă când privi în urmă, îi văzu pe toţi în picioare, uitându-se după ea. Călătoriile lor trebuie să-i fi făcut vigilenţi ca nişte iepuri ce erau mereu atenţi la vulpe. Se întrebă cât de bine se vor adapta. În următoarele săptămâni, va avea grijă să-i înveţe obiceiurile ei şi să le înveţe pe ale lor. Ca o gospodărie să prospere, fiecare obicei era la fel de important. Va trebui să-şi facă timp.

Nu se gândi prea mult la ei în seara aceea. În curând avea să treacă dincolo de căruţe, fără a ajunge însă acolo unde bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri stăteau cu ochii în patru sus, în copaci. Nici măcar un şoarece nu putea trece nevăzut pe lângă ei – chiar şi unele Fecioare fuseseră zărite uneori –, totuşi ei erau atenţi la cei care ar fi încercat să se strecoare neobservaţi în tabără, nu la cei care aveau dreptul să se afle acolo. Oamenii ei o aşteptau într-un luminiş mic, sub clarul de Lună.

Unii dintre ei îşi plecară capetele, iar Parelean fu cât pe ce să cadă într-un genunchi, înainte să se oprească. Din instinct, câteva femei făcură o plecăciune care arăta ciudat în veşminte bărbăteşti, pe urmă îşi coborâră privirile sau se foiră stânjenite când îşi dădură seama ce făcuseră. Obiceiurile de la Curte le intraseră în sânge, cu toate că încercau din răsputeri să le adopte pe cele ale Aielilor. Ceea ce credeau a fi obiceiuri ale Aielilor, cel puţin. Uneori le

îngrozeau pe Fecioare cu convingerile lor. Perrin zicea că sunt proşti, şi poate că erau în unele privinţe, dar îi juraseră credinţă ei, îi imitau pe Aieli, încercau măcar, şi acest lucru îi făcea să îi aparţină. Între ei, îşi botezaseră „ginta” *Cha Faile*, „Gheară de Şoim”, deşi înţeleseseră că trebuia să ţină acest lucru secret. Nu erau proşti în toate privinţele. În fond, nu se deosebeau prea mult de tinerii cu care crescuse.

Cei pe care îi trimisese dis-de-dimineaţă tocmai se întorseseră, iar femeile îşi schimbau rochiile pe care le purtaseră de nevoie. Şi o singură femeie îmbrăcată ca un bărbat ar fi trezit suspiciuni în Bethal, darămite cinci. Luminişul era plin de fuste, poate, surtuce, cămăşi şi pantaloni. Femeile lăsau impresia că nu le deranja să se dezbrace în faţa celorlalţi, inclusiv în faţa bărbaţilor, având în vedere faptul că şi Aielii păreau să facă la fel, însă le trăda respiraţia greoaie. Bărbaţii se foiau şi îşi întorceau capetele, nesiguri dacă trebuie să privească în altă parte sau spre femei, aşa cum credeau că făceau şi Aielii, când se prefăceau că nu se uitau la femeile pe jumătate dezbrăcate. Faile îşi ţinea roba strâns peste cămaşa de noapte; nu şi-ar fi putut pune şi alte haine pe ea fără să nu îl trezească pe Perrin, dar nu se prefăcea că se simţea în largul ei. Nu era o femeie domani, ca să le îngăduie servitorilor să intre atunci când se spăla.

— Iertare pentru că am întârziat, domniţă Faile, zise Selande, gâfâind în timp ce îmbrăca un surtuc.

În vocea femeii scunde se simţea accentul puternic din Cairhien. Nu era înaltă, pentru o nativă din Cairhien. Părea totuşi destul de mândră, după felul în care îşi ţinea capul înclinat şi umerii drepţi.

— Ne-am fi întors mai devreme, dar gărzile de la poartă ne-au creat necazuri când am vrut să ieşim.

— Necazuri? întrebă tăios Faile.

Dacă ar fi văzut cu ochii ei; dacă Perrin ar fi lăsat-o să

meargă în locul şleampătei ăleia. Nu, nu se va gândi la Berelain. Nu era vina lui Perrin. Îşi repeta acest lucru în gând de douăzeci de ori pe zi, ca pe o rugăciune. Însă de ce era atât de orb?

— Ce fel de necazuri? mai întrebă ea şi trase mâhnită aer în piept.

Necazurile cu soţul nu ar trebui să-ţi afecteze niciodată tonul pe care îl foloseşti cu vasalii.

— Nimic important, domniţă, răspunse Selande, apoi îşi încheie catarama centironului, potrivindu-şi-l în şolduri. I-au lăsat pe nişte inşi să intre cu căruţele fără să le arunce o privire, în schimb s-au temut să lase nişte femei să iasă în toiul nopţii.

Unele femei începură să râdă. Cei cinci bărbaţi care fuseseră în Bethal se foiră iritaţi, fără îndoială pentru că nu le oferiseră suficientă protecţie. Ceilalţi membri Cha Faile formară un semicerc gros în spatele celor zece, urmărind-o cu atenţie pe Faile şi ascultând cu urechile ciulite. Lumina Lunii, ce le bătea din spate, le umbrea feţele.

— Spune-mi ce-ai văzut, porunci Faile pe un ton mai calm.

Era mult mai bine să fie calmă decât supărată. Selande îi dădu raportul într-un mod concis şi, chiar dacă Faile îşi dorise să fi mers ea însăşi, recunoştea că ei văzuseră atât de multe pe cât şi-ar fi dorit ea. Străzile din Bethal erau aproape pustii chiar şi în toiul zilei. Oamenii stăteau închişi în cea mai mare parte a timpului. Se mai făcea negoţ pe ici, pe acolo, însă puţini negustori se aventurau în această parte a Ghealdanului, iar în oraş nu erau aduse suficiente produse din zona rurală ca să ajungă pentru toată lumea. Mai toţi orăşenii păreau paralizaţi, temători de tot ceea ce se afla dincolo de ziduri, devenind din ce în ce mai apatici şi mai disperaţi. Toţi îşi ţineau gurile închise de teama iscoadelor Profetului, dar şi ochii, ca să nu fie luaţi drept iscoade. Profetul exercita un efect puternic. De pildă,

indiferent cât de mulţi tâlhari cutreierau dealurile, pungaşii şi hoţii de drumul mare dispăruseră din Bethal. Se zvonea că Profetul pedepsea hoţii tăindu-le mâinile. Oricum, pedeapsa asta nu părea să se aplice şi oamenilor lui.

— Regina se plimbă prin oraş în fiecare zi, arătându-se ca să le ridice moralul locuitorilor, spuse Selande, dar nu cred că are vreun efect. Doar le aminteşte oamenilor aici, în sud, că au o Regină; poate că în altă parte a avut mai mult succes. Gărzile de pe metereze s-au înteţit, adăugându-se şi câţiva dintre soldaţii ei. Poate că lucrul acesta îi face pe orăşeni să se simtă mai în siguranţă. Asta până când ea îşi va continua drumul. Spre deosebire de ceilalţi, Alliandre nu pare să se teamă că Profetul va ataca oraşul. Se plimbă prin grădinile palatului Seniorului Telabin dimineaţa şi seara şi are doar câţiva soldaţi care îşi petrec cea mai mare parte a timpului în bucătărie. Toţi cei din oraş îşi fac griji în privinţa hranei, câtă vreme le va ajunge, aşa cum îşi fac griji şi în privinţa Profetului. Adevărul fie spus, domniţă, cu toate gărzile de pe ziduri, cred că dacă Masema şi-ar face apariţia singur la poartă, ei ar fi în stare să-i cedeze oraşul.

— I l-ar ceda, interveni cu dispreţ Meralda, legându-şi centironul la talie, şi i-ar cere îndurare.

Oacheşă şi îndesată, Meralda era la fel de înaltă ca Faile, însă femeia tairenă îşi plecă fruntea atunci când Selande se încruntă la ea şi murmură o scuză. Nu exista nicio îndoială cine conducea Cha Faile, după Faile.

Soţia lui Perrin era mulţumită că nu fusese nevoie să schimbe priorităţile pe care le stabilise. Selande era cea mai isteaţă dintre toţi, cu excepţia, poate, a lui Parelean, şi doar Arella şi Camaille erau mai agere. Selande avea ceva în plus, cumpătare, ca şi când ar fi înfruntat deja cea mai mare frică din viaţa ei şi nu o mai speria nimic. Fireşte, îşi dorea şi ea o cicatrice aşa cum aveau unele Fecioare. Faile avea câteva cicatrice mici, simboluri de onoare multe dintre ele, dar a căuta una cu lumânarea era o idioţenie. Măcar

femeia nu se încăpăţâna în această privinţă.

— Am făcut o hartă, după cum ai cerut, domniţă, spuse femeia scundă, privind o ameninţător pe Meralda. Am scos cât mai mult în evidenţă palatul Seniorului Telabin, însă mă tem că nu e cine ştie ce în afară de grădini şi de grajduri.

Faile nu încercă să discearnă liniile de pe hârtia desfăcută sub clarul de Lună. Păcat că nu a mers ea însăşi; ar fi făcut o hartă şi cu interiorul. Nu. Ce-a fost a fost, cum îi plăcea lui Perrin să spună. Şi era suficient.

— Eşti sigură că nimeni nu caută prin căruţele cu coviltir ce ies din oraş?

În lumina slabă, vedea totuşi nedumerirea de pe feţele celor prezenţi. Nimeni nu ştia de ce îi trimisese pe câţiva dintre ei în Bethal.

Selande nu părea nedumerită.

— Da, domniţă, răspunse ea calm.

Era isteaţă, poate chiar mai mult.

Vântul se înteţi o clipă, jucându-se printre frunzele copacilor şi răscolindu-le pe cele căzute pe jos. Faile şi-ar fi dorit să aibă auzul lui Perrin. Mirosul şi auzul lui. Nu conta dacă o vedea cineva acolo, împreună cu oamenii ei, dar cei care trăgeau cu urechea erau o altă poveste.

— Te-ai descurcat foarte bine, Selande. V-aţi descurcat bine cu toţii.

Perrin cunoştea primejdiile care pândeau acolo, erau aceleaşi ca în sud; le cunoştea, însă, ca majoritatea bărbaţilor, era foarte raţional, dar şi sentimental. O soţie trebuia să fie practică, să-l ferească pe soţul ei de belele. Acesta fusese primul sfat pe care i-l dăduse mama ei despre viaţa de femeie măritată.

— La ivitul zorilor, vă veţi întoarce în Bethal şi dacă veţi primi veste de la mine, iată ce va trebui să faceţi…

Până şi Selande făcu ochii mari când Faile începu să povestească, dar nimeni nu obiectă. Faile ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi împotrivit cineva. Instrucţiunile ei

erau foarte exacte. Aveau să fie unele pericole, însă, având în vedere circumstanţele, acestea nu erau la fel de mari pe cât credeau ei.

— Aveţi întrebări? zise ea în cele din urmă. A înţeles toată lumea?

Membrii Cha Faile răspunseră în cor:

— Trăim ca să te slujim, Faile, domniţa noastră.

Asta însemna că îl vor sluji şi pe iubitul ei lup, fie că îşi dorea asta sau nu.

Maighdin se foia pe pământul tare, sub pături, fără să închidă o geană. Acesta era numele ei; un nume nou pentru o viaţă nouă. Maighdin pentru mama ei şi Dorlain pentru familia de pe domeniu, care fusese a ei. O viaţă nouă în locul celei vechi, dar legăturile de suflet nu puteau fi rupte. Şi acum… Acum…

Foşnetul slab al frunzelor moarte o făcu să-şi ridice capul. Văzu o siluetă întunecată trecând printre copaci. Era domniţa Faile, care se întorcea la cortul ei. Era o femeie tânără şi plăcută, cu suflet bun şi vorbe alese. Oricare ar fi fost obârşia soţului ei, Faile era, cu siguranţă, de viţă nobilă. Însă tânără. Nepricepută. Asta i-ar putea fi de ajutor.

Îşi aşeză capul pe mantia pe care o împăturise ca să-i servească drept pernă. Lumină, ce căuta ea acolo? Slujnica unei domniţe! Nu. Nu-şi va pierde încrederea în sine. Încă avea încredere. În străfundul ei. Îşi ţinu respiraţia când auzi zgomotul de paşi care se apropiau.

Tallanvor îngenunche drăgăstos lângă ea. Nu purta cămaşă, iar lumina Lunii îi strălucea pe muşchii netezi ai pieptului şi umerilor, deşi faţa îi era umbrită. O briză i se juca prin păr.

— Ce nebunie mai e şi asta? întrebă el cu blândeţe. Să te angajezi ca slujnică? Pui la cale ceva? Şi nu-mi vinde gogoşi cum că vrei să începi o viaţă nouă. Nu te cred. Nimeni nu te

crede.

Ea încercă să se întoarcă, dar el îi puse o mână pe umăr. Deşi nu apăsă, ea se opri ca şi când ar fi făcut-o. Lumină, numai să nu tremure! Lumina nu o ascultă, însă cel puţin îşi păstră vocea calmă.

— Dacă n-ai observat, acum trebuie să mă descurc singură. Mai bine slujnica unei domniţe decât servitoare într-o tavernă. N-ai decât să pleci dacă nu vrei să slujeşti aici.

— Nu ţi-ai pierdut nici minţile, nici mândria atunci când ai renunţat la tron, bombăni el. Arz-o focu pe Lini pentru că şi-a dat drumul la gură! Dacă vrei să te prefaci că ţi le-ai pierdut, te sfătuiesc să n-o laşi pe Lini să te prindă singură, chicoti el, aproape râzând de ea. Vrea să schimbe o vorbă cu Maighdin, dar bănuiesc că nu va fi la fel de blândă cu Maighdin cum a fost cu Morgase.

Se ridică furioasă în şezut, înlăturându-i mâna.

— Eşti şi orb, şi surd, te pomeneşti. Dragonul Renăscut are planuri cu Elayne! Pe sfânta Lumină! Nu-mi place nici măcar că-i ştie numele! Norocul trebuie să mă fi adus la unul dintre acoliţii lui, Tallanvor. Asta trebuie să fie!

— Arză-m-ar focu, am ştiut că ăsta e motivul. Am nădăjduit să mă înşel, însă…

Părea la fel de furios ca ea. Nu avea niciun drept să fie furios!

— Elayne se află în siguranţă în Turnul Alb, Suprema Înscăunată Amyrlin nu îi va îngădui să se apropie de vreun bărbat care poate conduce Puterea, chiar de-o fi el Dragonul Renăscut – mai ales dacă e el! –, iar Maighdin Dorlain nu poate face nimic în privinţa Supremei Înscăunate Amyrlin, nici a Dragonului Renăscut sau a Tronului Leului. Se va alege cu capul rupt sau cu grumazul tăiat, ori…!

— Maigdin Dorlain poate privi! izbucni ea, ca să întrerupă litania aceea îngrozitoare. Poate asculta! Poate…!

Ea îşi înghiţi vorbele, iritată. Ce putea face? Dintr-odată,

îşi dădu seama că stătea acolo, într-o cămaşă de noapte subţire, şi se grăbi să se acopere cu pătura. Aerul nopţii era destul de răcoros. Sau poate că i se făcuse pielea de găină din pricina ochilor nevăzuţi ai lui Tallanvor aţintiţi asupra ei. Acest gând îi aduse o roşeaţă în obraji, pe care nădăjduia ca el să nu o vadă. Din fericire, vocea ei devenise la fel de înflăcărată. Nu mai era o copilă care se înroşea atunci când un bărbat se uita la ea!

— Voi face tot posibilul, indiferent ce-o fi. Poate reuşesc să aflu ceva sau să fac un lucru care-i va fi de ajutor lui Elayne. Şi-atunci, nu voi da înapoi!

— O decizie periculoasă, replică el pe un ton calm.

Ea îşi dorea să-i vadă faţa în întuneric. Doar ca să-i citească expresia, fireşte.

— L-ai auzit când a ameninţat că-i va spânzura pe toţi cei care îl vor sfida cu privirea, continuă Tallanvor. Şi cred asta, mai ales când vine vorba despre un bărbat cu ochii ăia. Ca ai unei fiare. Mă mir că l-a lăsat pe insul acela să plece. Am crezut că-i va rupe grumazul! Dacă va afla cine eşti, cine ai fost… Balwer te-ar putea trăda. N-a spus niciodată de ce ne-a ajutat să fugim din Amador. Poate a crezut că Regina Morgase îi va oferi un nou rang. Acum, când ştie că asta nu se va întâmpla, poate ar vrea să intre în graţiile noilor stăpâni.

— Ţi-e teamă de Seniorul Perrin Ochi-de-aur? îl întrebă ea cu dispreţ.

Pe sfânta Lumină, bărbatul o înspăimânta! Ochii aceia erau ai unui lup.

— Balwer ştie să-şi ţină gura. Orice va zice, va avea de suferit; el a venit cu mine, la urma urmei. Dacă te temi, n-ai decât să-ţi vezi mai departe de drum!

— Mereu îmi arunci cuvintele astea, oftă el, lăsându-se pe călcâie.

Deşi ea nu-i putea vedea ochii, îi simţea.

— Să-mi văd mai departe de drum, spui. Odinioară, un

soldat iubea o regină de departe, ştiind că era fără speranţă, ştiind că nu va îndrăzni niciodată să-i vorbească. Şi iată că regina a dispărut şi a mai rămas doar femeia, iar eu nădăjduiesc. Ard din cauza nădejdii! Dacă vrei să plec, spune-mi. Doar un cuvânt. „Pleacă!” Un cuvânt simplu.

Maighdin deschise gura să spună ceva. „Un cuvânt simplu, chibzui ea. Lumină, e doar un cuvânt! De ce nu-l pot rosti! Lumină, te rog!” Pentru a doua oară în noaptea aceea, Lumina nu-i dădu ascultare. Stătea acolo, învelită în pătură, ca o copilă uimită, înroşindu-se din ce în ce mai tare.

Dacă el ar fi chicotit din nou, l-ar fi străpuns cu pumnalul. Dacă el ar fi râs sau dacă ar fi făcut vreun semn de victorie… În schimb, Tallanvor se aplecă în faţă şi îi sărută cu tandreţe ochii. Ea scoase un sunet gutural; nu părea în stare să se mişte. Privi cu ochi miraţi cum el se ridică în picioare. O domina în lumina Lunii. Era o regină – fusese regină – obişnuită să poruncească, să ia decizii grele în vremuri grele, dar în clipa aceea bătăile puternice ale inimii îi răsunau în tâmple.

— Dacă ai fi spus „Pleacă!”, adăugă el, mi-aş fi pierdut orice nădejde, însă nu te-aş fi părăsit.

Abia după ce el se acoperi cu pătura, ea reuşi să se întindă şi să se acopere cu a ei. Respira sacadat, de parcă ar fi fugit. Aerul nopţii era răcoros; se înfiora, nu tremura. Tallanvor era prea tânăr! Prea tânăr! Mai rău, avea dreptate. Arză-l-ar focul pentru asta! Slujnica unei domniţe nu putea schimba evenimentele, însă dacă ucigaşul cu ochi de lup al Dragonului Renăscut afla că o avea în mâini pe Morgase din Andor, o putea folosi împotriva lui Elayne. Tallanvor nu avea niciun drept să aibă dreptate când ea voia ca el să se înşele! Lipsa de logică a acelui gând o înfurie. Exista şansa ca ea să facă totuşi ceva bun! Trebuia să existe!

În lăuntrul ei răsună o voce şoptită. Nu ştia dacă vocea

era a unui bărbat sau a unei femei. Îşi închipui că era a unei femei care râdea şi o dojenea: „Nu poţi uita că eşti Morgase Trakand, şi chiar dacă a renunţat la tronul ei, Regina Morgase nu se poate abţine să nu-şi bage nasul în treburile celor măreţi, indiferent de câte ori a eşuat până acum. Şi nici nu-i poate spune unui bărbat să plece, pentru că gândul îi e mereu la braţele lui puternice şi la buzele lui care zâmbesc, şi…"

Furioasă, îşi trase pătura peste cap, încercând să facă vocea să tacă. Nu rămânea pentru că nu putea renunţa la putere. Cât despre Tallanvor… Îl va pune la punct. De data asta o va face! Dar… Cum se va raporta la el, nemafiind regină? Încercă să şi-l scoată din minte şi să ignore acea voce batjocoritoare care nu voia să tacă. În cele din urmă, când îi veni somnul, încă simţea atingerea buzelor lui pe pleoapele ei.

CAPITOLUL 9

Încurcături

Ca de obicei, Perrin se trezi înainte de ivitul zorilor şi, tot ca de obicei, Faile era deja trează. Putea fi zgomotoasă ca un şoarece atunci când voia, iar el bănuia că şi dacă s-ar fi sculat la un ceas după ce se culca, ea tot i-ar fi luat-o înainte cu trezitul. Clapetele cortului erau legate, părţile laterale ale acestuia ridicate puţin în partea de jos şi prin orificiul de aerisire din vârf pătrundea o adiere, suficient cât să-i dea impresia de răcoare. Perrin fu străbătut de un fior când îşi căută cămaşa şi pantalonii. Era deja iarnă, chiar dacă vremea nu arăta asta.

Se îmbrăcă în întuneric şi îşi frecă dinţii cu sare fără să aprindă lămpile. Când ieşi din cort şi se încălţă cu cizmele, o văzu pe Faile înconjurată de noii ei servitori în semiîntunericul dimineţii. Unii dintre ei ţineau torţe aprinse în mâini. Fiica unui senior avea nevoie de servitori; ar fi trebuit să se ocupe el de asta. Erau doi bărbaţi din Ţinuturile celor Două Râuri în Caemlyn, pe care Faile îi pregătise ea însăşi, dar cum totul trebuia să decurgă în taină, nu îi adusese cu ea. Jupânul Gill voia să plece acasă de îndată ce va fi posibil, însoţit de Lamgwin şi Breane, însă poate că Maighdin şi Lini vor rămâne.

Aram se ridică în picioare lângă cort, aşteptându-l în tăcere pe Perrin. Dacă Ochi-de-aur nu l-ar fi oprit, Aram ar fi dormit la intrare. În dimineaţa aceea, purta o haină cu

dungi roşii şi albe, deşi albul era uşor murdar. Mânerul sabiei cu cap de lup i se ridica deasupra umărului. Perrin îşi lăsase toporul în cort, fiind recunoscător că scăpase de el. Tallanvor purta sabia legată peste haină, dar nu şi Jupânul Gill sau ceilalţi doi.

Faile trebuie să fi fost atentă, deoarece, de îndată ce Perrin ieşi, ea arătă spre cort, dând porunci. Maighdin şi Breane trecură repede pe lângă el şi Aram, cu torţe în mâini, cu feţele serioase şi mirosind a hotărâre, părând că au un motiv anume. Niciuna nu făcu plecăciuni. Ce surpriză plăcută! Lini o făcu totuşi, îndoind repede un genunchi înainte să ţâşnească după cele două femei, bombănind ceva despre „a-ţi cunoaşte locul”. Perrin bănuia că Lini era una dintre acele femei care credeau că „locul” lor era acela de conducătoare. Dacă sta să se gândească, cele mai multe femei erau de aceeaşi părere. Acesta era mersul lumii, pare-se, nu doar în Ţinutul celor Două Râuri.

Tallanvor şi Lamgwin le urmau îndeaproape pe femei. Lamgwin se gândea în mod serios să facă o plecăciune, pe când Tallanvor părea supărat. Perrin lăsă să-i scape un suspin şi făcu la rându-i o plecăciune, după care începură amândoi să caşte gura la el. Un strigăt scurt al lui Lini îi făcu să intre în cort.

Zâmbindu-i scurt, Faile se îndreptă cu paşi mari spre căruţe, vorbind când cu Basel Gill, ce-i mergea alături, când cu Sebban Balwer, aflat în partea cealaltă. Fiecare bărbat ţinea în mână o torţă ca să-i lumineze calea. Fireşte, câţiva dintre idioţii aceia veneau aproape dacă ea vorbea mai tare, înfoindu-se în pene şi mângâindu-şi mânerele săbiilor, şi mijind ochii în lumina slabă, de parcă s-ar fi aşteptat la vreun atac sau ar fi sperat la unul. Perrin se trase de barba scurtă. Ea găsea întotdeauna ceva de făcut să-şi umple timpul şi nimeni nu o împiedica. Nu îndrăznea nimeni.

Abia se ivi prima geană de lumină la orizont şi cairhienii începură să mişune în jurul căruţelor, mişcându-se mai

abitir pe măsură ce se apropia Faile. Când ajunse în dreptul lor, păreau să tropăie, lumina torţelor tremurând şi legănându-se în semiîntuneric. Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, obişnuiţi cu viaţa de fermier, pregăteau deja micul dejun, unii râzând, alţii jucându-se în jurul focului, unii bombănind, dar majoritatea îndeplinindu-şi sarcinile. Câţiva încercară să mai doarmă puţin, dar fură treziţi fără niciun avertisment. Grady şi Neald se treziseră şi ei, ţinându-se departe, ca de obicei, ca nişte umbre în haine negre printre copaci. Perrin nu îşi amintea să-i fi văzut fără acele haine, mereu încheiate până la gât, întotdeauna curate şi neşifonate la răsăritul soarelui, indiferent cum arătaseră cu o seară înainte. Conform obiceiului, cei doi se antrenau cu săbiile aşa cum făceau în fiecare dimineaţă. Era mai bun decât obiceiul lor de seară, când stăteau cu picioarele încrucişate sub corp, cu mâinile pe genunchi, şi priveau în gol. Atunci erau în văzul celorlalţi. Cu toate acestea, niciun bărbat din tabără nu ştia ce puneau la cale şi se ferea cât putea de mult. Nici măcar Fecioarele nu ar fi trecut pe dinaintea ochilor lor în acel moment.

Ceva lipsea, conştientiză Perrin, tresărind. Faile îl trimitea întotdeauna pe unul dintre bărbaţi să îl întâmpine la trezire cu un bol de terci gros pe care ei îl mâncau, de obicei, la micul dejun, dar se vedea treaba că în dimineaţa aceea ea fusese foarte ocupată. Înveselindu-se, el o porni în grabă spre unul dintre focuri, nădăjduind ca măcar o dată să-şi toarne singur terciul. Slabe şanse.

Flann Barstere, un ins deşirat cu gropiţă în bărbie, îi tăie calea şi îi oferi un castron cioplit. Flann era de pe lângă Dealul Străjii, iar Perrin nu îl ştia bine, însă vânaseră împreună o dată sau de două ori şi cândva îl ajutase să scoată una dintre vacile tatălui său dintr-o mlaştină din Codrul cu Bălţi, o luncă inundabilă la est de Ţinutul celor Două Râuri.

— Domniţa Faile mi-a cerut să-ţi aduc asta, Perrin, zise

Flann neliniştit. N-ai să-i spui că am uitat, nu? N-ai să-i spui? Am găsit nişte miere şi ţi-am pus pe îndestulate.

Perrin încercă să nu ofteze. Măcar Flann îşi amintise numele lui.

Ei, bine, poate nu era lăsat să se ocupe singur de cele mai simple sarcini, dar tot era răspunzător de bărbaţii care mâncau sub copaci. Dacă nu era el, aceştia ar fi fost alături de familiile lor, pregătindu-se pentru treburile de la fermă, ar fi muls vacile şi ar fi tăiat lemne, în loc să se întrebe dacă vor fi nevoiţi să ucidă sau dacă vor fi ucişi până la asfinţit. Înfulecând repede terciul cu miere, îl îndemnă pe Aram să-şi mănânce liniştit micul dejun, însă bărbatul părea atât de posomorât, încât el păru nesigur când îi spuse astea, aşa că bărbatul îl urmă prin tabără. Lui Perrin nu-i făcea plăcere.

Bărbaţii îşi lăsau jos castroanele atunci când se apropia sau se ridicau în picioare până când trecea. Scrâşnea din dinţi ori de câte ori cineva cu care crescuse sau, mai rău, când vreun bărbat care îl trimisese să îndeplinească unele comisioane pe vremea când era băiat i se adresa cu „Seniore Perrin”. Nu toţi i se adresau aşa, dar erau mulţi. Mult prea mulţi. După o vreme, renunţase să le mai spună să înceteze, pentru că obosise; de prea multe ori, răspunsul era: „Oh! Cum spui, Seniore Perrin”. Era suficient ca să-i vină să urle!

În ciuda acestui fapt, se oprea ca să adreseze un cuvânt sau două fiecărui bărbat. Mai ales însă, mergea cu ochii în patru. Şi era pregătit să le simtă mirosul. Cu toţii ştiau suficient cât să-şi menţină arcurile în stare bună şi să-şi îngrijească penele şi vârfurile săgeţilor, dar unii umblau cu tălpile cizmelor dezlipite sau cu pantalonii scoşi din ele fără să observe, ori lăsau să li se infecteze băşicile, deoarece nu făceau nimic să le vindece. Câţiva aveau obiceiul să mai tragă câte o duşcă de rachiu atunci când aveau ocazia, iar doi sau trei dintre aceştia nici măcar nu ţineau la băutură. Cu o zi înainte să ajungă la Bethal, întâlniseră un sătuc în

care erau nu mai puţin de trei hanuri.

Era foarte ciudat. El se simţise întotdeauna stânjenit când jupâneasa Luhhan şi mama lui îi ziceau că avea nevoie de cizme noi sau că pantalonii trebuiau cârpiţi şi era convins că s-ar fi înfuriat dacă ar fi auzit aceste cuvinte din gura altcuiva. În schimb, bătrânul Jondyn Barran şi bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri spuneau doar: „Ei, dreptate ai, Seniore Perrin; mă voi ocupa de îndată” sau altele asemenea. Îi surprinse chiar pe câţiva râzând când plecase mai departe. Şi erau mulţumiţi! Când scoase un urcior din lut cu rachiu de pere din desaga lui Jori Congar – un ins costeliv care mânca de două ori mai mult decât ceilalţi şi arăta mereu de parcă n-ar fi pus gura pe mâncare de o săptămână; Jori trăgea bine cu arcul, însă dacă i se ivea ocazia, bea până cădea din picioare –, Jori se uită la el cu ochii mari de uimire şi îşi ridică mâinile ca şi când n-ar fi ştiut de unde apăruse urciorul acela. Dar când Perrin îşi văzu de drum, golind rachiul pe pământ, Jori râse şi zise: „Nu îl poţi păcăli pe Seniorul Perrin!” Părea mândru! Uneori, Perrin avea impresia că Jori era singura persoană sănătoasă la minte din lume.

Încă un lucru pe care îl observă. Toţi erau interesaţi de ceea ce nu spunea. Rând pe rând, bărbaţii priveau cele două steaguri care fluturau uneori, atunci când sufla o rafală scurtă de vânt, Capul de Lup Roşu şi Vulturul Roşu. Ocheau steagurile şi se uitau la el, aşteptând porunca pe care Perrin o dăduse de fiecare dată când ele erau arborate. Aşteptau asta de când sosiseră în Ghealdan. Şi chiar cu mult înainte. Doar că el nu spusese nimic cu o zi înainte şi nici în ziua aceea. Perrin vedea cum înfloreau speculaţiile. Lăsă în urma lui grupuri de bărbaţi care priveau când la steaguri, când la el, şoptind însufleţiţi între ei. Nu încercă să asculte. Ce ar spune aceştia dacă el s-ar înşela, dacă Mantiile Albe sau Regele Ailron ar decide să-şi ia ochii de la Profet şi de la Seanchani suficient cât să

înăbuşe o presupusă rebeliune? Ei erau responsabilitatea lui şi prea mulţi muriseră urmându-l.

Soarele abia se ivise la orizont, şi începuse să strălucească puternic, până când termină şi se întoarse la cort. Tallanvor şi Lamgwin scoteau cuierele afară la porunca lui Lini, în vreme ce Maighdin şi Breane păreau să sorteze lucrurile din acestea, pe un petic mare de iarbă veştedă. Pături şi aşternuturi în mare parte şi fâşii lungi de satin care ar fi trebuit să acopere patul de care se descotorosise. Faile trebuie să fi fost înăuntru, deoarece şleahta de idioţi se afla nu prea departe de cort. Nici nu cărau, nici nu strângeau. Erau folositori ca şobolanii într-un hambar.

Perrin se gândi să arunce o privire la Stayer şi la Stepper, dar când se uită printre copaci la caii priponiţi, îl observară. Nu mai puţin de trei potcovari păşiră în faţă nerăbdători, iscodindu-l cu privirea. Erau nişte inşi mătăhăloşi, cu şorţuri din piele, ce semănau cu ouăle dintr-un coş, cu toate că Falton avea doar câteva fire albe, Aemin era cărunt, iar Jerasid nu ajunsese încă la vârsta mijlocie. Perrin mârâi când îi văzu. Dacă el ar fi atins caii, ei ar fi stat pe-aproape şi s-ar fi agitat dacă Ochi-de-aur le-ar fi ridicat o copită. Singura dată când încercase să schimbe o potcoavă uzată, la Stayer, toţi cei şase potcovari fugiseră de colo până colo ca să înşface uneltele înainte ca el să apuce să le atingă, cât pe ce să doboare murgul în graba lor de a îndeplini treaba.

— Se tem că n-ai încredere în ei, zise brusc Aram.

Perrin se uită la el mirat, iar Aram dădu din umeri pe sub haină.

— Am vorbit cu ei, cu unii. Ei cred că dacă un senior se îngrijeşte singur de propriii cai înseamnă că nu are încredere în ei.

Din tonul lui se înţelegea că îi credea proşti pentru că gândeau astfel, însă se uită pieziş la Perrin şi ridică din nou

din umeri, jenat.

— Cred că şi ei sunt stânjeniţi. Ei cred că, dacă nu te comporţi aşa cum îşi închipuie că ar trebui să se comporte un senior, asta e din cauza lor.

— Lumină! bombăni Perrin.

Faile afirmase acelaşi lucru – în fine, că oamenii se simţeau stânjeniţi –, dar el crezuse că erau doar vorbele unei fiice de senior. Faile crescuse înconjurată de servitori, şi totuşi, cum ar fi putut cunoaşte gândurile unui bărbat care trebuia să muncească pentru a-şi câştiga pâinea? Privi încruntat şirul de cai priponiţi. Cinci potcovari stăteau laolaltă şi îl priveau. Erau stânjeniţi fiindcă el voise să se îngrijească singur de cai şi supăraţi deoarece nu îi lăsa să îşi facă treaba.

— Crezi că ar trebui să mă comport ca un prost în pantaloni din mătase? întrebă el.

Aram clipi şi îi examină cu atenţie cizmele.

— Lumină! mârâi Perrin.

Zărindu-l pe Basel Gill venind în grabă din direcţia căruţelor, Perrin se duse să îl întâmpine. Se gândea că nu-l făcuse să se simtă prea bine pe Gill, cu o zi înainte. Bărbatul cel îndesat vorbea singur şi îşi ştergea capul cu o batistă, asudând în haina mototolită de un cenuşiu-închis. Dogoarea se făcea deja simţită. Gill nu îl văzu pe Perrin până când acesta ajunse chiar lângă el, iar atunci tresări, îndesându-şi batista în buzunarul hainei şi făcând o plecăciune. Era gătit ca pentru o zi de sărbătoare.

— Ah, Seniore Perrin. Domniţa dumitale mi-a spus să mă duc cu căruţa în Bethal. Şi să-ţi găsesc nişte tutun din Ţinutul celor Două Râuri, dacă pot, însă nu cred că este posibil. Frunzele de tutun din Ţinutul celor Două Râuri au fost întotdeauna scumpe, iar negoţul nu mai este ce a fost.

— Te-a trimis după tutun? întrebă mirat Perrin, încruntându-se.

Crezu că secretul privind prezenţa lor fusese compromis,

şi totuşi…

— Am cumpărat trei butoaie din satele pe care le-am lăsat în urmă. Ajunge pentru toată lumea.

Gill clătină din cap cu fermitate.

— Nu sunt frunze din Ţinutul celor Două Râuri, iar domniţa dumitale spune că astea îţi plac cel mai mult dintre toate. Frunzele din Ghealdan vor fi bune pentru oamenii tăi. Eu voi fi *shambayanul* vostru, mai exact conducătorul servitorilor şi al slujnicelor, aşa mi-a zis, şi mă voi îngriji să aveţi toate cele de trebuinţă. Nu-i mare diferenţă faţă de ce făceam când mă ocupam de hanul „Binecuvântarea Reginei” din Caemlyn.

Asemănarea părea să îl amuze; burta i se scutura pe măsură ce chicotea.

— Am o listă destul de lungă, deşi nu cred că voi găsi prea multe lucruri. Vin bun, ierburi, fructe, lumânări şi ulei de lampă, muşama şi ceară, hârtie şi cerneală, ace, agrafe, of, tot soiul de lucruri. Tallanvor, Lamgwin şi cu mine vom merge, împreună cu câţiva dintre ceilalţi servitori ai domniţei dumitale.

Ceilalţi servitori ai domniţei lui. Tallanvor şi Lamgwin tocmai scoteau din cort un alt cufăr al cărui conţinut aveau să-l sorteze femeile. Trecură pe lângă cei câţiva idioţi tineri care stăteau ghemuiţi şi nu se ofereau niciodată să dea o mână de ajutor. De fapt, chiar îi ignorau.

— Ai grijă, îl preveni Perrin. Dacă vreunul dintre ei începe să vă facă necazuri – sau doar dă semne –, spune-i lui Lamgwin să-i rupă gâtul.

Şi dacă va fi una dintre femei? Era la fel de probabil, poate chiar mai mult. Perrin bombăni. Avea să simtă mereu noduri în stomac din cauza „servitorilor” lui Faile. Păcat că ea nu se putea mulţumi cu alţii, ca jupânul Gill şi Maighdin.

— N-ai pomenit de Balwer. A hotărât să plece de unul singur?

Tocmai în acel moment, o adiere de vânt îi aduse

aproape mirosul acestuia. Era unul de alertă, ce contrasta puternic felul în care arăta insul, de parcă era deshidratat.

Chiar dacă Balwer era un bărbat subţire ca o trestie, făcea surprinzător de puţin zgomot când păşea pe frunzele uscate, îmbrăcat într-o haină cafenie, ca penele unei vrăbii, făcu o plecăciune scurtă şi îşi înclină capul într-o parte, gesturi ce-l făceau să semene şi mai mult cu o pasăre.

— Rămân, Seniore, zise el temător.

Sau poate aşa era felul lui.

— În calitate de secretar al domniţei voastre. Şi al vostru, dacă veţi dori.

El făcu un pas în faţă sau, mai degrabă, ţopăi.

— Sunt tare priceput, Seniore. Am o memorie bună şi scriu frumos, iar Seniorul poate să stea liniştit, fiindcă orice îmi va spune nu va ajunge la urechile altora. Un secretar este iscusit în a ţine secrete. Nu ai sarcini urgente de îndeplinit pentru noua noastră stăpână, jupâne Gill?

Gill se încruntă la Balwer, deschise gura, apoi o închise brusc. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă cu paşi mari spre cort.

Balwer îl urmări cu privirea o clipă, ţinându-şi capul înclinat într-o parte şi buzele ţuguiate, ca şi când ar fi căzut pe gânduri.

— Pot oferi şi alte servicii, Seniore, adăugă el într-un final. Informaţii. I-am auzit vorbind pe unii dintre oamenii Seniorului şi am înţeles că Seniorul a întâmpinat unele... greutăţi... cu Copiii Luminii. Un secretar poate afla multe lucruri. Ştiu multe despre Copii.

— Cu puţin noroc, aş putea evita Mantiile Albe, îi replică Perrin. Era mai bine dacă ştiai unde se află Profetul. Sau Seanchanii.

Nu se aştepta la un răspuns, fireşte, dar Balwer îl surprinse.

— Nu sunt sigur, bineînţeles, însă cred că Seanchanii n-au ajuns prea departe de Amador. E greu să cerni faptele

reale de zvonuri, Seniore, dar voi sta cu urechile ciulite. Desigur, ei par să se mişte neaşteptat de repede. Sunt un neam periculos şi au mulţi soldaţi taraboneri. Am auzit de la jupânul Gill că Seniorul ştie de ei, însă i-am urmărit îndeaproape în Amador şi ce am văzut îi voi spune Seniorului. Cât despre Profet, circulă la fel de multe zvonuri despre el ca despre Seanchani, dar sunt aproape sigur că a fost de curând în Abila, un oraş măricel, aflat cam la patruzeci de leghe de aici, spre miazăzi, spuse Balwer şi schiţă un zâmbet satisfăcut.

— Cum de eşti atât de sigur? întrebă încet Perrin.

— După cum spuneam, Seniore, stau cu urechile ciulite. Se zice că Profetul a închis câteva hanuri şi taverne şi le-a dărâmat pe cele pe care le-a crezut rău famate. Am auzit numele câtorva dintre ele şi întâmplarea face să ştiu că există hanuri cu numele astea în Abila. Cred că sunt şanse mici să mai existe şi în alt oraş hanuri care poartă denumirile astea.

Mai schiţă un zâmbet. Cu siguranţă, părea mulţumit de el însuşi.

Perrin se scărpină în barbă, îngândurat. Întâmplarea făcea că bărbatul îşi amintea unde se aflau unele hanuri despre care se zicea că Masema le-ar fi dărâmat. Însă dacă se adeverea că Masema nu trecuse deloc pe-acolo, asta însemna că, mai nou, zvonurile apăreau precum ciupercile după ploaie. Balwer părea că încearcă să pară important.

— Mulţumesc, jupâne Balwer. Voi ţine seama de asta. Dacă vei auzi şi altceva, să mă anunţi numaidecât.

Când se întoarse să plece, bărbatul îl apucă de mânecă. Apoi, Balwer îşi retrase ca ars degetele subţiri şi făcu o plecăciune, frecându-şi mâinile.

— Iertare, Seniore! N-aş vrea să insist, însă fiţi cu băgare de seamă la Mantiile Albe. Este o decizie înţeleaptă să le evitaţi, dar s-ar putea să nu fie posibil. Sunt mult mai aproape decât Seanchanii. Eamon Valda, noul Senior

Căpitan Comandant, i-a condus pe cei mai mulţi în nordul Amadiciei înainte să cadă Amadorul. Şi el îl vânează pe Profet, Seniore. Valda este un om periculos, dar pe lângă Rhadam Asunawa, Marele Inchizitor, Eamon pare un om plăcut. Mă tem că niciunul dintre ei nu te îndrăgeşte prea mult, Seniore. Iertare!

Făcu din nou o plecăciune, şovăi, apoi continuă calm:

— Dacă-mi permiteţi, afişarea steagului Manetheren este o idee inspirată. Seniorul îi va putea înfrunta pe Valda şi pe Asunawa dacă va fi cu băgare de seamă.

Privindu-l cum se îndepărta făcând plecăciuni, Perrin se gândi că ştie deja ce hram poartă Balwer. Era limpede că şi el era împotriva Mantiilor Albe. Poate că n-o fi fost chiar în aceeaşi tabără cu ei, şi doar aruncase o privire încruntată, ce fusese interpretată greşit, însă se vedea treaba că Balwer purta duşmănie. Dovedise şi o minte sclipitoare, când se ocupase imediat de „Vulturul Roşu”, dar şi o limbă ascuţită când venea vorba de jupânul Gill.

Gill stătea în genunchi lângă Maighdin şi vorbea repede, în ciuda strădaniilor lui Lini de a-l face să tacă. Maighdin se întoarse să se uite după Balwer în timp ce acesta se îndrepta cu paşi grăbiţi printre copaci spre căruţe, însă, din când în când, privirea ei rătăcea în direcţia lui Perrin. Ceilalţi se strânseră aproape de ea, uitându-se pe furiş când la Balwer, când la Perrin. Dacă existase vreodată un grup de oameni care îşi făceau griji despre ce spuneau alţii, atunci ei erau aceia. Dar, oare, ce credeau că aflase el, ca să se îngrijoreze într-atât? Bârfe, probabil. Poveşti despre resentimente şi ticăloşii, adevărate sau inventate. Oamenii îngrădiţi laolaltă aveau tendinţa să-şi scoată ochii. Dacă asta era, atunci poate că va reuşi să pună capăt unei asemenea confruntări, înainte să se lase cu vărsare de sânge. Tallanvor îşi mângâia din nou mânerul sabiei! Ce intenţii avea Faile cu individul acela?

— Aram, vreau să mergi să vorbeşti cu Tallanvor şi cu

ceilalţi. Spune-le ce mi-a zis Balwer. Pe scurt, dar spune-le tot.

Asta ar trebui să îi liniştească. Faile zicea că trebuia să-i faci pe servitori să se simtă ca acasă.

— Împrieteneşte-te cu ei dacă poţi, Aram. Dacă vrei să vrăjeşti vreuna dintre femei, ai grijă să fie Lini. Celelalte două sunt luate.

Bărbatul avea pregătite vorbe dulci pentru orice femeie drăguţă, însă păru atât mirat, cât şi jignit.

— Cum spui, Seniore Perrin, bombăni el îmbufnat. Voi veni la tine de îndată.

— Mă găseşti cu Aielii.

Aram clipi.

— Ah! Da! Păi, s-ar putea să dureze dacă trebuie să mă împrietenesc cu ei. Nu mi se pare că şi-ar dori prieteni noi.

El însuşi se uita cu suspiciune la toţi cei ce se apropiau de Perrin, cu excepţia lui Faile, şi nu zâmbea niciodată nimănui care nu purta fustă!

Oricum, se îndreptă într-acolo şi se lăsă pe vine ca să discute cu Gill şi cu ceilalţi. Păreau reţinuţi, chiar şi de la depărtare. Îşi vedeau de treabă, adresându-i doar din când în când câte un cuvânt şi uitându-se unul la celălalt la fel de des cum se uitau la el. Erau sperioşi ca potârnichile vara, atunci când vulpile îşi învăţau puii să vâneze. Cel puţin, vorbeau.

Perrin se întrebă în ce încurcătură mai intrase Aram cu Aielii – fiindcă nu părea să fi fost timp pentru asta! –, totuşi nu se întrebă prea mult. Orice problemă serioasă cu un Aiel se solda, de obicei, cu moartea cuiva, dar nu a Aielului. Adevărul fie spus, nici el nu era prea încântat să le întâlnească pe Înţelepte. Merse după deal, însă în loc să urce povârnişul, picioarele îl purtară până la mayeneri. Se ţinuse, pe cât posibil, departe de tabăra lor şi nu doar din cauza lui Berelain. Existau şi dezavantaje atunci când aveai mirosul fin.

Din fericire, o briză răcoroasă purta cu ea cea mai mare parte din putoare, cu toate că nu alunga dogoarea. Broboanele de sudoare se rostogoleau pe feţele străjerilor călare, în armură roşie. La vederea lui, aceştia se îndreptară şi mai tare în şa, ceea ce însemna ceva. Dacă bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri călăreau asemenea unor inşi care se duceau la câmp, de obicei, mayenerii aveau ţinuta unor statui. Şi ştiau să lupte.

Havien Nurelle veni în fugă, închizându-şi nasturii de la haină, înainte ca Perrin să treacă de străjeri. Vreo douăzeci de ofiţeri veneau pe urmele lui Nurelle, toţi purtând haine asemenea lui Perrin, şi unii legându-şi curelele de la platoşele roşii.

Doi sau trei ţineau la subraţ coifuri cu pene subţiri şi roşii. Mulţi erau cu câţiva ani mai în vârstă decât Nurelle, iar unii aveau încă o dată pe atât vârsta lui, bărbaţi cărunţi cu feţele aspre şi pline de cicatrice, însă Nurelle fusese recompensat pentru că ajutase la salvarea lui Rand, fiind numit secundul lui Gallenne, Seniorul Locotenent, cum îi spuneau ei.

— Prima din Mayene nu s-a întors încă, Seniore Perrin, zise Nurelle, făcând o plecăciune, ca şi ceilalţi.

Înalt şi zvelt, nu mai era la fel de tânăr cum fusese înainte de Fântânile din Dumai. Exista o oarecare tensiune în ochii lui; văzuse mai mult sânge decât majoritatea veteranilor în douăzeci de bătălii. Chiar dacă faţa îi era aspră, în mirosul lui se simţea nerăbdarea de a face pe plac. Pentru Havien Nurelle, Perrin Aybara era un bărbat care putea face orice, putea merge pe apă după cum îi poftea inima.

— Iscoadele de dimineaţă s-au întors deja şi nu au văzut nimic. Altminteri aş fi raportat.

— Desigur, replică Perrin. Voiam… doar să arunc o privire primprejur.

Voia doar să se plimbe puţin până când îşi făcea curaj ca

să le înfrunte pe Înţelepte, dar tânărul mayener îl urmă împreună cu ceilalţi ofiţeri, aşteptând temători ca Seniorul Perrin să găsească vreun cusur la Gărzile Înaripate, tresărind de fiecare dată când dădeau peste bărbaţi dezbrăcaţi până la brâu, care aruncau zarurile pe pătură sau peste vreunul ce sforăia ziua-n amiaza mare. N-ar fi trebuit să-şi bată capul; i se părea că tabăra era în perfectă ordine. Fiecare bărbat avea pătura lui şi şaua pe post de pernă, la mai puţin de doi paşi de locul unde îşi priponise calul, legându-l de unul dintre stâlpii înalţi până la piept, împlântaţi în pământ. Din douăzeci în douăzeci de metri, ardea un foc, iar între focuri, lăncile erau aşezate pe suporţi din oţel. Tot ansamblul forma un soi de gard împrejmuitor în jurul a cinci corturi cu vârful ascuţit. Unul avea dungi aurii şi albastre şi era mai mare decât celelalte patru laolaltă. Erau diferite în toate privinţele de cele ale bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri.

Păşea sprinten, încercând să nu pară un neghiob. Nu era sigur că îi şi reuşea. Îşi dorea cu ardoare să se oprească şi să arunce o privire la un cal sau doi – doar să ridice o copită fără să leşine cineva –, dar aducându-şi aminte de vorbele lui Aram, îşi ţinu mâinile acasă. Toţi păreau la fel de nedumeriţi ca Nurelle de ritmul în care păşea. Purtătorii de steaguri cu ochi ageri îi îndemnau pe bărbaţi să se ridice în picioare, însă Perrin trecea pe lângă ei, salutându-i, înainte ca ei să apuce să se ridice. Un murmur nedefinit plutea în aer în urma lui şi, la un moment dat, desluşi câteva comentarii despre ofiţeri, mai ales despre seniori, şi se bucură că Nurelle şi ceilalţi nu le auziseră. În cele din urmă, se trezi la marginea taberei, de unde se vedeau corturile Înţeleptelor, aflate pe povârnişul plin cu arbuşti. Doar câteva Fecioare se zăreau printre copacii răzleţi amplasaţi undeva deasupra, precum şi câţiva *gai'shaini*.

— Seniore Perrin, zise Nurelle şovăitor. Surorile Aes Sedai…

Se apropie şi îşi coborî vocea până când aceasta deveni o şoaptă răguşită.

— Ştiu că i-au jurat credinţă Lordului Dragon şi… Am văzut lucruri, Seniore Perrin. Fac unele lucruri prin tabără! Surorile Aes Sedai! Azi-dimineaţă, Masuri şi Seonid au coborât după apă! Şi ieri, după ce te-ai întors… Ieri, mi s-a părut că am auzit pe cineva acolo sus… ţipând. Nu putea fi una dintre surori, desigur, adăugă el în grabă şi râse ca să lase să se înţeleagă cât de ridicol era acel gând, un râs foarte şters. Te… te vei asigura că totul este… în ordine… cu ele?

Nurelle se luptase cu patruzeci de mii de Shaido în fruntea a două sute de lăncieri, dar discuţia asta îl făcea să ridice din umeri şi să şovăiască. Desigur, îi atacase pe cei patruzeci de mii de Shaido la îndemnul unei Aes Sedai.

— Voi face tot ce voi putea, bombăni Perrin.

Poate că situaţia era mai gravă decât crezuse el. Aşadar, trebuia să se asigur că lucrurile nu se înrăutăţeau. Dacă putea. Ar fi preferat mai degrabă să îi înfrunte din nou pe Shaido.

Nurelle încuviinţă de parcă Perrin i-ar fi promis să facă tot ceea ce îi ceruse, şi chiar mai mult.

— Prea bine, atunci, zise el aparent uşurat.

Uitându-se pe furiş la Perrin, încerca să se îmbărbăteze pentru a mai spune ceva, însă nu părea un subiect la fel de sensibil precum cel despre surorile Aes Sedai.

— Am auzit că ai îngăduit să fie arborat Vulturul Roşu.

Perrin tresări. Chiar dacă se aflau în partea cealaltă a dealului, veştile circulau repede.

— Mi s-a părut lucrul potrivit, replică el încet.

Berelain trebuia să afle adevărul, dar dacă ştiau prea mulţi, adevărul avea să ajungă până la următorul sat prin care vor trece.

— A fost parte din Manetheren, adăugă el, de parcă Nurelle n-ar fi ştiut acest lucru.

Adevărul! Ajunsese să deformeze adevărul ca o Aes Sedai, şi asta faţă de bărbaţii de lângă el.

— Pun rămăşag că nu e prima oară când steagul ăsta a fost arborat pe-aici, însă niciunul dintre purtătorii lui nu a fost susţinut de Dragonul Renăscut.

Dacă asta nu le dădea de gândit, însemna că el nu ştia ce făcea.

Brusc, îşi dădu seama că toţi ochii Gărzilor Înaripate şi ai ofiţerilor lor, erau aţintiţi asupra lui, întrebându-se, fără îndoială, ce voia să spună. Până şi bătrânul soldat înalt, cu început de chelie, pe care Seniorul Căpitan Gallenne îl numise ordonanţa lui, ieşise din cort ca să se holbeze, alături de servitoarele lui Berelain, două femei durdulii, ce aveau veşminte în ton cu cortul stăpânei lor. Perrin abia dacă observase ceva, dar ştia că trebuia să spună câteva cuvinte de laudă.

Ridicându-şi vocea suficient cât să se audă, rosti:

— Gărzile Înaripate îi vor face mândri pe mayeneri dacă vom mai lupta într-o bătălie precum cea de la Fântânile din Dumai.

Fură primele cuvinte care îi veniră în minte, însă se cutremură în timp ce le rostea.

Spre uimirea lui, soldaţii începură să aclame „Perrin Ochi-de-aur!”, „Mayene pentru Ochi-de-aur!”, „Ochi-de-aur şi mayenerii!” Bărbaţii dansau şi ţopăiau, iar unii înşfăcară lăncile de pe suporţi şi începură să le scuture, astfel încât flamurile roşii să fluture în adierea vântului. Purtătorii de steaguri cu părul cărunt îi priveau cu braţele încrucişate la piept, dând aprobator din cap. Nurelle se lumină la faţă, şi nu doar el. Ofiţerii cu fire albe în păr şi cicatrice pe faţă zâmbeau ca nişte băieţandri lăudaţi la şcoală. Lumină, rămăsese singurul bărbat întreg la cap! Se ruga să nu mai vadă vreodată vreo bătălie!

Întrebându-se dacă va avea necazuri cu Berelain din cauza asta, îşi luă rămas-bun de la Nurelle şi de la ceilalţi,

apoi începu să urce povârnişul tropăind, croindu-şi drum printre arbuşti veştejiţi sau aproape veştejiţi, care nu îi ajungeau până la talie. Buruienile ofilite îi trosneau sub picioare. Încă răzbăteau strigăte din tabăra mayenerilor. Chiar şi după ce va fi aflat adevărul, Prima din Mayene s-ar putea să nu fie prea încântată că soldaţii ei îl aclamau astfel. Ar putea exista şi unele avantaje, desigur. Poate că ea se va înfuria atât de tare, încât va înceta să îl mai sâcâie.

Când ajunse aproape de culme, se opri ascultând cum ovaţiile încetau treptat. Nimeni nu avea să îl aclame acolo. Toate intrările laterale ale corturilor joase şi cenuşii, în care stăteau Înţeleptele, erau lăsate aşa că acestea erau închise înăuntru. Doar câteva Fecioare se mai zăreau. Stând ghemuite pe călcâie, sub un copac care îşi mai păstrase câteva frunze verzi, îl priveau curioase. Îşi mişcau mâinile repede în timp ce comunicau între ele prin limbajul semnelor. După o clipă, Sulin se ridică în picioare, mişcându-şi cuţitul greu de la cingătoare, şi veni cu paşi mari spre el. Era o femeie înaltă şi zveltă, cu o cicatrice rozalie pe obrazul ars de soare. Se uită în direcţia de unde venise el şi păru uşurată că bărbatul era singur, deşi când venea vorba despre Aieli nu puteai fi niciodată sigur.

— Ai procedat bine, Perrin Aybara, îi zise ea încet. Înţeleptele nu au fost încântate că le-ai făcut să vină ele la tine. Doar un prost le-ar supăra pe Înţelepte, iar eu nu cred că eşti prost.

Perrin se scărpină în barbă. Se ţinuse departe de Înţelepte – şi de Aes Sedai – pe cât posibil, dar nu intenţionase să le oblige să vină ele la el. Doar că se simţea stânjenit în compania lor. Ceea ce era puţin spus.

— Ei, bine, trebuie să vorbesc cu Edarra, îi spuse el. Despre Aes Sedai.

— Poate că m-am înşelat, la urma urmei, zise Sulin pe un ton sec. Însă îi voi spune.

Ea se întoarse, apoi se opri.

— Spune-mi ceva. Teryl Wynter şi Furen Alharra sunt apropiaţi de Seonid Traighan – cum sunt fraţii-dintâi cu o soră-dintâi; lui Seonid nu îi plac bărbaţii ca bărbaţi şi totuşi, ei s-au oferit să ia pedeapsa ei asupra lor. Cum de au umilit-o în halul acesta?

Perrin deschise gura, dar nu reuşi să rostească un cuvânt. Doi *gai'shain* îşi făcură apariţia de pe versantul opus, conducând fiecare de căpăstru câte doi catâri ai Aielilor; bărbaţii în robe albe trecură la câţiva paşi de ei, coborând spre pârâu. Deşi nu era sigur, credea că amândoi erau Shaido. Cei doi îşi ţineau ochii plecaţi cu smerenie, ridicându-şi privirile doar atât cât să vadă pe unde călcau. Avuseseră ocazia să fugă, să îndeplinească astfel de treburi fără să fie supravegheaţi. Erau un neam ciudat.

— Văd că şi tu eşti şocat, adăugă Sulin. Speram să-mi poţi explica. Îi voi spune Edarrei.

În timp ce se îndrepta spre corturi, ea adăugă peste umăr:

— Voi, cei din ţinuturile umede, sunteţi tare ciudaţi, Perrin Aybara.

Ochi-de-aur privi încruntat în urma ei. Când ea intră într-unul dintre corturi, el se întoarse şi se încruntă la cei doi *gai'shaini* care duceau caii la adăpat. Cei din ţinuturile umede erau ciudaţi? Lumină! Aşadar, Nurelle auzise bine. Era timpul să îşi bage nasul între Înţelepte şi Aes Sedai. Ar fi trebuit s-o facă mai de mult. Doar că ar fi vrut să nu fie ca atunci când ar intra într-un cuib de viespi.

I se păru că trecu mult timp până când Sulin îşi făcu din nou apariţia şi prezenţa ei nu îi schimbă prea mult starea de spirit. Ridicând clapa cortului pentru el, îi lovi cu dispreţ pumnalul de la brâu cu un deget când trecu pe lângă ea.

— Ar trebui să fii mai bine înarmat pentru dansul ăsta, Perrin Aybara, îi spuse ea.

Înăuntru, fu surprins să le găsească pe toate cele şase

Înţelepte stând cu picioarele încrucişate pe nişte perne colorate, cu ciucuri, cu şalurile legate în jurul taliei şi cu poalele desfăcute cu grijă pe covoare, asemenea unor evantaie. Sperase să fie doar Edarra. Deşi niciuna nu părea să fie mai mare decât el decât cu vreo patru sau cinci ani, unele nici măcar cu atât, îl făceau mereu să se simtă ca şi când ar fi stat în faţa celor mai în vârstă membre ale Cercului Femeilor, care petrecuseră ani întregi învăţând cum să îi adulmece pe aceia care aveau ceva de ascuns. Îi era imposibil să deosebească mirosurile femeilor unul de celălalt, însă nici nu era nevoie. Şase perechi de ochi erau aţintiţi asupra lui, de la cei albaştri precum cerul ai Janinei până la cei violet-închis ai lui Marline, ca să nu mai pomenim de cei verzi ai lui Nevarin. Fiecare ochi era asemenea unei suliţe.

Dintr-odată, Edarra îi făcu semn să se aşeze pe o pernă şi el acceptă recunoscător, deşi asta însemna să stea în faţa semicercului pe care îl formau ele. Poate că Înţeleptele construiseră special acele corturi astfel încât să îi determine pe bărbaţi să îşi plece capetele dacă voiau să stea în picioare. În mod ciudat, cu toate că în cortul întunecat era mai răcoare, Perrin asuda în continuare. Nu reuşea să le deosebească una de cealaltă, dar, împreună, femeile păreau ca nişte lupi care priveau cu atenţie o capră legată. Un *gai'shain* cu faţa pătrăţoasă, mai voinic decât el, îngenunche ca să îi ofere o cupă poleită de punci cu vin, aşezată pe o tavă din argint, frumos lucrată. Înţeleptele ţineau deja în mâini cupe din argint şi pocaluri. Nefiind sigur de semnificaţia pocalului din aur care îi era oferit – poate că nu însemna nimic, deşi cine putea şti, când era vorba de Aieli? –, Perrin îl luă temător. Simţi miros de prune. Insul făcu smerit o plecăciune când Edarra bătu din palme şi ieşi din cort cu spatele. Tăietura ce-o avea pe faţă, pe jumătate vindecată, trebuie să fi fost din timpul bătăliei de la Fântânile din Dumai.

— Acum, că eşti aici, zise Edarra de îndată ce clapele cortului căzură în urma *gai'shain*-ului, îţi vom explica din nou de ce trebuie să-l ucizi pe bărbatul acela, Masema Dagar.

— N-ar trebui să fim nevoite să-ţi explicăm din nou, interveni Delora.

Avea părut şi ochii aproape de aceeaşi culoare cu ai lui Maighdin, dar n-ai fi putut spune că paloarea o făcea frumoasă. Atitudinea ei era rece ca gheaţa.

— Acest Mesama Dagar este un pericol pentru *Car'a'carn*. Trebuie să moară.

— Ne-au spus Vestitoarele-n vise, Perrin Aybara.

Carelle, cu siguranţă era frumoasă şi, chiar dacă părul ei de foc şi ochii pătrunzători o făceau să pară cu toane, era întotdeauna blândă pentru o Înţeleaptă. Şi, evident, nu era slabă din fire.

— Ele au citit visul. Bărbatul trebuie să moară.

Perrin luă o gură de punci cu vin, ca să mai tragă puţin de timp. Cumva, punciul i se păru rece. Era mereu în ton cu ele. Rand nu pomenise nimic despre niciun avertisment din partea Vestitoarelor în vise. Perrin pomenise despre asta prima oară. Doar o dată; ele credeau că se îndoia de cuvântul lor. Până şi lui Carelle îi scăpărau ochii. Nu că Perrin ar fi crezut că minţeau. Nu tocmai. Cel puţin, nu le prinsese cu nicio minciună. Dar ceea ce îşi doreau ele pe viitor şi ceea ce îşi dorea Rand – şi el însuşi la urma urmei – s-ar putea să fie două lucruri foarte diferite. Sau poate că Rand era cel care avea secrete.

— Mi-aţi putea spune ceva despre acest pericol? întrebă el într-un final. Doar Lumina ştie cât de nebun este Masema, însă îl susţine pe Rand. Ar fi ceva să m-apuc să-i omor pe cei care sunt de partea noastră. Asta sigur i-ar convinge pe oameni să i se alăture lui Rand.

Ele nu înţelegeau sarcasmul. Se uitau la el fără să clipească.

— Bărbatul trebuie să moară, zise Edarra în cele din urmă. Este suficient că trei Vestitoare-n vise au spus asta şi şase Înţelepte îţi zic ţie.

Se întâmpla ca de obicei. Poate că nu ştiau mai mult de atât. Şi poate că el ar trebui să le spună de ce venise.

— Vreau să vorbim despre Seonid şi Masuri, zise el, şi şase feţe deveniră ca de gheaţă.

Lumină, femeile astea puteau îngheţa şi o piatră! Punând cupa de vin lângă el, se aplecă înspre ele cu încăpăţânare.

— Ar trebui să le arăt oamenilor că surorile Aes Sedai i-au jurat credinţă lui Rand.

De fapt, trebuia să îi arate lui Masema, însă nu părea momentul potrivit să pomenească despre asta.

— Acestea nu vor fi foarte cooperante dacă voi le bateţi! Lumină! Sunt Aes Sedai! În loc să le puneţi să care apă, ce-ar fi să învăţaţi de la ele? Trebuie să ştie o grămadă de lucruri pe care voi nu le cunoaşteţi.

Îşi muşcă limba, dar prea târziu. Femeile Aiel nu păreau ofensate; cel puţin, nu trădau acest lucru.

— Ele ştiu unele lucruri pe care noi nu le ştim, îi spuse Delora cu fermitate în glas, iar noi ştim altele pe care ele nu le ştiu.

Tonul ei era la fel de hotărât ca vârful unei suliţe înfipt în coaste.

— Învăţăm de la ele ceea ce trebuie să învăţăm, Perrin Aybara, zise Marline pe un ton calm, trecându-şi degetele prin părul negru.

Se număra printre puţinii Aieli cu părul negru pe care îi văzuse el, şi mai mereu îl tachina.

— Şi le învăţăm la rândul nostru ce este de învăţat.

— Oricum, nu este treaba ta, spuse Janina. Bărbaţii nu intervin între Înţelepte şi ucenicele lor.

Clătină din cap, dezaprobând nechibzuinţa lui.

— Nu mai trage cu urechea afară şi vino înăuntru, Seonid Traighan, zise brusc Edarra.

Perrin clipi surprins, însă niciuna dintre femei nu îşi flutură genele.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi clapeta cortului se dădu la o parte şi intră Seonid, aplecându-şi capul şi îngenunchind repede pe covor. Bine-cunoscuta seninătate a surorilor Aes Sedai îi dispăruse de pe chip. Gura era o linie subţire, ochii mijiţi şi faţa roşie. Mirosea a mânie, a frustrare şi a alte zeci de trăiri care veneau de-a valma, astfel încât Perrin nu reuşea să le deosebească.

— Pot să vorbesc cu el? întrebă ea cu o voce tăioasă.

— Dacă ai grijă ce spui, îi răspunse Edarra.

Sorbind din vin, Înţeleapta privi peste marginile cupei. Asemenea unei profesoare care urmărea un elev? Asemenea unui şoim care urmărea un şoarece? Perrin nu putea fi sigur. Decât că Edarra era foarte sigură de rolul ei. La fel, Seonid. Dar asta nu avea legătură cu el.

Se răsuci spre el, pe genunchi, cu spatele drept şi ochi scăpărători. În mirosul ei se simţea furia dezlănţuită.

— Tot ce ştii, adăugă ea furioasă, tot ce crezi că ştii vei da uitării!

Nu mai afişa nicio urmă de seninătate.

— Ceea ce se întâmplă între Înţelepte şi noi este treaba noastră! Vei sta deoparte, îţi vei întoarce privirea şi îţi vei ţine gura!

Uluit, Perrin îşi trecu degetele prin păr.

— Lumină, eşti supărată pentru că ştiu că aţi făcut o schimbare? întrebă el, nevenindu-i a crede.

Ei bine, şi el ar fi fost, însă nu de faţă cu ceilalţi.

— Nu ştii că femeile astea ţi-ar tăia grumazul fără să clipească şi te-ar lăsa pe marginea drumului?! Ei bine, mi-am promis că nu voi îngădui să se întâmple una ca asta! Nu te plac, dar am făgăduit să te apăr de Înţelepte, de *asha'mani* sau chiar de Rand, aşa că nu-mi mai vorbi de sus!

Conştientizând că striga, inspiră adânc şi se foi stânjenit

pe pernă, apoi îşi luă cupa de vin şi bău cu nesaţ.

Cu fiecare cuvânt, Seonid devenea din ce în ce mai indignată şi strânse din buze înainte ca el să conţine.

— Ai făgăduit? pufni ea. Crezi că femeile Aes Sedai au nevoie de protecţia ta? Eşti…

— Ajunge! spuse repede Edarra, iar Seonid îşi închise gura, deşi îşi strângea atât de tare fustele în pumni, încât i se albiseră nodurile degetelor.

— De ce crezi că o vom ucide, Perrin Aybara? întrebă curioasă Janina.

Arareori se citea ceva pe chipurile Aielilor, însă celelalte se încruntau la el sau îl priveau cu o uimire vădită.

— Ştiu ce simţiţi, răspunse el încet. Am ştiut de când v-am văzut cu surorile după bătălia de la Fântânile din Dumai.

Nu avea de gând să le spună că le simţise ura, dispreţul, de fiecare dată când o Înţeleaptă se uita la o Aes Sedai. În acel moment nu mai simţea, dar nimeni nu putea să fie furios prea mult timp fără să nu izbucnească. Faptul că nu le simţea nu însemna că dispăruseră aceste sentimente, doar că erau ascunse adânc, poate până în măduva oaselor.

Delora fornăi; scoase un sunet ca şi când ar fi fost ruptă o bucată de pânză.

— Mai întâi spui că trebuie cruţate fiindcă ai nevoie de ele, iar acum, pentru că sunt Aes Sedai şi ai făgăduit să le protejezi. Care-i adevărul, Perrin Aybara?

— Ambele, răspunse Perrin şi se uită fix în ochii Delorei câteva clipe. Apoi o privi pe fiecare în parte. Ambele sunt adevărate, şi vorbesc serios.

Înţeleptele schimbară câteva priviri, fiecare clipire conţinând o sută de cuvinte, din care un bărbat nu reuşea să înţeleagă nici măcar unul. Într-un sfârşit, cu un zornăit de coliere şi aranjându-şi şalurile, ele părură să fi ajuns la o înţelegere.

— Noi nu ne ucidem ucenicele, Perrin Aybara, zise Nevarin. Doar faptul că fusese menţionat acest gând părea să o şocheze. Când Rand al'Thor ne-a cerut să le luăm ca ucenice, poate a făcut-o doar ca să le oblige să ni se supună, dar noi nu punem vorbe goale. Ele sunt ucenice, acum.

— Şi vor rămâne astfel până când cinci Înţelepte vor decide că sunt pregătite să fie mai mult, adăugă Marline, aruncându-şi părul lung peste umăr. Nu sunt tratate diferit de ceilalţi.

Edarra consimţi în spatele cupei cu vin.

— Spune-i sfatul pe care i l-ai da în privinţa lui Masema Dagar, Seonid Traighan, zise ea.

Femeia îngenuncheată se chircise cât timp Nevarin şi Marline îşi ţinuseră scurtele cuvântări, strângându-şi fustele în pumni până când Perrin crezu că mătasea se va rupe, însă dădu ascultare de îndată poruncii Edarrei.

— Înţeleptele au dreptate, oricare-ar fi motivele lor. Nu spun asta fiindcă aşa doresc ele.

Îşi îndreptă din nou umerii, făcând un efort vizibil să pară calmă. În vocea ei se mai simţea totuşi o urmă de înflăcărare.

— Am văzut faptele aşa-zişilor juraţi ai Dragonului înainte să-l cunosc pe Rand al'Thor. Moarte şi distrugere, fără niciun scop. Până şi un câine credincios trebuie omorât atunci când începe să facă spume la gură.

— La naiba! bombăni Perrin. Cum te-aş mai putea lăsa să apari dinaintea lui după asta? I-ai jurat credinţă lui Rand; ştii că el nu-şi doreşte asta! Cum rămâne cu „Vor muri cu miile dacă vei da greş"? Lumină, dacă şi Masuri gândeşte la fel înseamnă că el a trebuit să le suporte degeaba pe Aes Sedai şi pe Înţelepte! Nu, mai rău. Va trebui să îl păzească pe Masema de ele!

— Masuri ştie la fel de bine ca mine că Masema este turbat, replică Seonid.

Faţa îi deveni din nou senină. Îl privea cu nişte ochi reci, impenetrabili. Mirosea a vigilenţă, a hotărâre. De parcă el ar mai fi avut nevoie de nas, când ochii ei îl fixau, mari, negri şi goi.

— Am jurat să-l slujesc pe Dragonul Renăscut şi cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru el acum este să-l ţin pe animalul acesta departe de el. Şi aşa e rău că domnitorii ştiu că Masema îl sprijină; ar fi şi mai rău dacă îl vor vedea primindu-l cu braţele deschise pe bărbat. Şi vor muri cu miile dacă vei da greş când vei încerca să te apropii suficient de mult de Masema ca să-l ucizi.

Perrin simţea cum îl lua cu ameţeli. Din nou o Aes Sedai încerca să dea un alt sens cuvintelor, spunând una şi gândind alta. Apoi, Înţeleptele contribuiră şi ele la asta.

— Masuri Sokawa, zise calm Nevarin, este de părere că acel câine turbat trebuie pus în lesă şi legat, ca să nu reprezinte un pericol.

Pentru o clipă, Seonid păru la fel de surprinsă ca Perrin, însă îşi reveni repede. Cel puţin la suprafaţă; mirosul îi deveni brusc temător, ca şi când ar fi simţit o capcană, deşi nu se aşteptase la una.

— Vrea să-ţi pună şi ţie căpăstru, Perrin Ayabara, adăugă Carelle, cu o şi mai mare grijă. Crede că şi tu trebuie să fii legat, ca să nu fii un pericol.

Faţa ei pistruiată nu lăsa să se vadă dacă era de acord.

Edarra ridică o mână spre Seonid.

— Poţi pleca. Nu vei mai trage cu urechea, dar îi poţi cere din nou lui Gharadin să te lase să-i Tămăduieşti rana de pe faţă. Nu uita, dacă iar refuză, trebuie să te conformezi. El este *gai'shain*, nu vreunul dintre servitorii tăi din ţinuturile umede, rosti ea pe un ton dispreţuitor.

Seonid îl sfredeli cu privirea pe Perrin. Se uită la Înţelepte, iar buzele îi tremurau, fiind pe punctul de a vorbi. În cele din urmă, nu avu de ales decât să plece plină de graţie. Aparent era un lucru de apreciat, fiindcă o Aes Sedai

era o Aes Sedai, capabilă să eclipseze şi o regină. Dar mirosul rămas în urma ei era unul tăios, de frustrare.

De îndată ce ea dispăru, cele şase Înţelepte îşi îndreptară din nou atenţia asupra lui Perrin.

— Şi-acum, zise Edarra, poate ne explici de ce ai pune un animal turbat alături de *Car'a'carn*.

— Doar un prost ascultă porunca altuia de a-l împinge în prăpastie, zise Nevarin.

— Dacă nu vrei să ne asculţi pe noi, spuse Janina, te vom asculta noi pe tine. Vorbeşte, Perrin Aybara!

Lui Perrin îi trecu prin gând s-o rupă la fugă spre ieşirea din cort. Dacă o făcea însă, ar fi lăsat în urmă o Aes Sedai care-i putea fi de ajutor, deşi se îndoia, şi o alta, împreună cu şase Înţelepte, hotărâte să zădărnicească tot ceea ce venise să facă. Îşi aşeză din nou cupa cu vin şi îşi puse mâinile pe genunchi. Trebuia să aibă mintea limpede dacă voia să le demonstreze acestor femei că nu era asemenea unei capre ce sta legată.

CAPITOLUL 10

Schimbări

Când părăsi cortul Înţeleptelor, lui Perrin îi veni să-şi scoată haina, ca să vadă dacă nu fusese jupuit. Nu fusese o capră priponită, ci mai degrabă un cerb cu şase lupoaice pe urmele lui. Şi nu era convins că avusese sorţi de izbândă. În mod cert, niciuna dintre Înţelepte nu se răzgândise, iar făgăduielile lor de a nu lua măsuri de unele singure fuseseră vagi, în cel mai bun caz. În ceea ce le privea pe Aes Sedai, acestea nu făgăduisem nimic, nici măcar vag.

Se uită după oricare dintre surori şi dădu cu ochii de Masuri. O frânghie îngustă fusese legată de doi copaci şi peste ea atârna un covor cu ciucuri, roşu cu verde. Bruna zveltă îl bătea cu o bâtă îndoită, ridicând în aer nori de praf şi scame ce pluteau strălucind în soarele dimineţii. Străjerul ei, un bărbat voinic cu părul negru şi început de chelie, stătea în apropiere, pe trunchiul unui copac căzut, şi o privea posomorât. De obicei, Rovair Kirklin avea mereu un zâmbet pe buze, dar în acea zi, acesta îi dispăruse. Masuri îl zări pe Perrin şi, fără să se oprească din bătutul covoarelor, îi aruncă o privire atât de rece şi de ostilă, încât el oftă. Ea gândea la fel ca el, în cea mai mare parte, oricum. Un şoim cu coadă roşie trecu pe deasupra lor, planând pe curenţii de aer cald de la un deal la altul, fără să dea din aripile desfăcute. I-ar fi plăcut şi lui să zboare departe de toate astea, de situaţia aceea complicată.

Salutându-le cu un semn din cap pe Sulin şi pe Fecioare, care parcă prinseseră rădăcini sub copac, Perrin se întoarse să plece, apoi se opri. Doi bărbaţi urcau dealul. Unul era Aiel, purtând culorile cenuşiu, cafeniu şi verde ale straielor cadinsor, cu arcul pe spate şi tolba cu săgeţi la brâu, şi cu suliţa şi scutul rotund din piele în mâini. Gaul era un prieten şi singurul bărbat printre Aieli care nu purta alb. Camaradul lui, care era cu un cap mai scund şi purta pălărie cu boruri largi, surtuc şi pantaloni de un verde şters, nu era Aiel. Şi el avea la brâu o tolbă plină cu săgeţi şi un cuţit chiar mai lung şi mai greu decât cel al bărbatului Aiel, însă arcul lui era mult mai scurt decât un arc mare din Ţinutul celor Două Râuri, deşi mai lung decât arcurile din corn ale Aielilor. În ciuda veşmintelor sale, el nu părea a fi nici fermier, nici orăşean. Poate din cauza părului său cărunt, legat la ceafa şi atârnând până la talie, a bărbii ce i se răsfira pe piept asemenea unui evantai, sau poate era doar felul în care se mişca, oglindind mişcările bărbatului de alături, furişându-se pe după arbuştii de pe deal, atent să nu trosnească nici măcar o surcea în trecerea lui, şi nicio buruiană să nu i se rupă sub talpă. Parcă trecuse o veşnicie de când Perrin nu îl mai văzuse.

Ajungând pe coama dealului, Elyas Machera îl măsură din priviri pe Perrin, ochii lui aurii strălucind slab la umbra borului pălăriei. Ochii lui fuseseră astfel cu mult înaintea celor ai lui Perrin; Elyas fusese cel care îl prezentase pe Perrin lupilor. Pe vremea aceea, se îmbrăca în piei de animale.

— Mă bucur să te revăd, băiete, zise el încet, iar broboanele de sudoare îi luceau pe faţă. Ai renunţat la toporul acela, într-un final? Nu credeam că vei înceta vreodată să-l urăşti.

— Îl urăsc în continuare, răspunse Perrin, la fel de încet.

Cu mult timp în urmă, Străjerul de odinioară îi spusese să păstreze toporul până când va înceta să urască atunci când

îl folosea. Lumină, încă îl ura! Iar în acel moment avea şi alte motive.

— Ce cauţi în această parte a lumii, Elyas? Unde te-a găsit Gaul?

— El m-a găsit pe mine, preciză Gaul. Nu mi-am dat seama că se afla în urma mea până a tuşit.

Vorbea suficient de tare încât să fie auzit de Fecioare, dar pe urmă se aşternu brusc asupra lor o linişte apăsătoare.

Perrin se aşteptă măcar la câteva comentarii tăioase – umorul Aielilor aproape că te ucidea, iar Fecioarele profitau de orice ocazie ca să se ia de bărbatul cu ochi verzi –, în schimb, câteva femei luară în mâini suliţele şi scuturile, lovindu-le simultan în semn de aprobare. Gaul încuviinţă.

Elyas bombăni nedesluşit şi îşi trase pălăria pe ochi, dar cu toate astea, mirosul lui era unul de încântare. Aielii nu erau dispuşi să accepte multe în această parte a Zidului Dragonului.

— Nu-mi place să stau într-un loc, îi spuse el lui Perrin, şi întâmplarea a făcut să mă aflu în Ghealdan când nişte prieteni comuni mi-au spus că tu călătoreşti cu alaiul acesta.

Nu pomeni numele prietenilor comuni; nu era înţelept să spui deschis că ai vorbit cu lupii.

— Mi-au zis multe lucruri. Mi-au spus că au simţit mirosul schimbării ce se apropie. Nu ştiu ce e. Poate ştii tu. Am auzit că eşti în cârdăşie cu Dragonul Renăscut.

— Nu ştiu, rosti încet Perrin.

O schimbare? Nu îi trecuse prin gând să îi întrebe pe lupi altceva decât unde se aflau grupuri mari de oameni, ca să le poată ocoli. Chiar şi acolo, în Ghealdan, simţea uneori cum se învinuiau pentru lupii morţi la Fântânile din Dumai. Ce fel de schimbare?

— Rand schimbă cu siguranţă lucrurile, însă n-aş putea să-ţi spun cum. Lumină, întreaga lume se întoarce cu susu-

n jos, dar să nu-l băgăm în seamă.
— Toate lucrurile se schimbă, zise Gaul cu dispreţ. Până ne trezim noi, visul se îndepărtează purtat de vânt.
Preţ de o clipă, îi privi cu atenţie pe Perrin şi pe Elyas. Le compara ochii, Perrin era convins de asta. Însă bărbatul nu spuse nimic; Aielii păreau să considere ochii aurii o altă ciudăţenie a celor din ţinuturile umede.
— Vă las să vorbiţi. Prietenii care nu s-au mai văzut de mult trebuie să vorbească între patru ochi. Chiad şi Bain sunt pe-aici, Sulin? Le-am văzut la vânătoare ieri. M-am gândit să le arăt cum să tragă cu arcul înainte ca vreuna dintre ele să se transforme în ţintă.
— M-am mirat când am văzut că te-ai întors azi, replică femeia cu părul alb. S-au dus să întindă capcane pentru iepuri.
Fecioarele izbucniră în râs şi îşi mişcară repede degetele, folosind limbajul semnelor.
Oftând, Gaul îşi dădu ochii peste cap ostentativ.
— În cazul acesta, cred c-ar fi mai bine să merg să le eliberez.
Aproape la fel de multe Fecioare izbucniră în râs la auzul acestor cuvinte, chiar şi Sulin.
— Îţi doresc să găseşti umbră azi, îi spuse el lui Perrin – un rămas-bun obişnuit între prieteni, apoi îl salută formal pe Elyas: Onoarea mea îţi aparţine, Elyas Machera.
— Ciudat individ, murmură Elyas, urmărindu-l cu privirea pe Gaul cum cobora în salturi povârnişul. Când am tuşit, s-a întors gata să mă ucidă, cred, pe urmă a izbucnit în râs. Te superi dacă mergem în altă parte? N-o cunosc pe sora care încearcă să omoare covorul ăla, însă nu aş risca în preajma unei Aes Sedai, adăugă el mijind ochii. Gaul zice că sunt trei cu tine. Sper că nu te aştepţi să mai întâlneşti şi altele, nu?
— Sper că nu, răspunse Perrin.
Masuri privea în direcţia lor între loviturile cu bâta; în

scurt timp, va afla de ochii lui Elyas şi va încerca să descopere ce altceva îl mai lega de Perrin.

— Haide! Oricum e timpul să mă întorc în tabăra mea. Ţi-e teamă să nu dai nas în nas cu vreo Aes Sedai care te cunoaşte?

Zilele lui Elyas ca Străjer luaseră sfârşit când se aflase că putea vorbi cu lupii. Unele surori credeau că ăsta era un semn al Celui Întunecat, iar el fusese nevoit să ucidă alţi Străjeri ca să poată scăpa.

Bărbatul mai în vârstă aşteptă până când ajunseră la câţiva zeci de paşi de corturi înainte să răspundă şi, chiar şi atunci vorbi încet, de parcă s-ar fi aşteptat ca în spatele lor să fie cineva cu auzul la fel de fin ca al lor.

— Ar fi foarte rău dacă cineva mi-ar şti numele. Nu se întâmplă des ca Străjerii să evadeze, băiete. Majoritatea surorilor Aes Sedai îl lasă pe un bărbat să plece dacă îşi doreşte cu adevărat – majoritatea fac asta dar îţi pot da de urmă oricât de departe ai ajunge, dacă vor hotărî să te vâneze. Însă dacă o soră dă peste un renegat, îl va face să-şi dorească să nu se fi născut niciodată.

Elyas se înfioră. Mirosul lui nu era de teamă, ci de anticipare a durerii.

— Apoi îl va da pe mâna Aes Sedai a lui ca să îl înveţe o lecţie. După asta, un bărbat nu mai este acelaşi.

Când ajunseră la marginea povârnişului, Ochi-de-aur privi în urmă. Masuri chiar părea că voia să omoare covorul acela, concentrându-şi toată furia în încercarea de a face o gaură prin el. Elyas se înfioră din nou.

— Cel mai rău lucru ar fi să dau nas în nas cu Rina. Aş prefera mai degrabă să fiu într-o pădure care arde, cu ambele picioare legate.

— Rina este Aes Sedai a ta? Cum ai putea da nas în nas cu ea? Legătura dintre voi te ajută să ştii unde se află.

Aceste cuvinte stârniră ceva în memoria lui Perrin, dar orice ar fi fost, dispăru când auzi răspunsul lui Elyas.

— Multe dintre ele pot atenua legătura, ca să zicem aşa. Poate chiar toate. Nu ştii mai mult decât că trăieşte, şi eu ştiu asta, oricum, pentru că n-am înnebunit încă.

Elyas văzu nedumerirea de pe faţa lui Perrin şi izbucni într-un râs sacadat.

— Lumină, omule, o soră e şi ea din carne şi oase. Cele mai multe sunt făpturi omeneşti. Ia gândeşte-te! Ţi-ar plăcea să-ţi intre cineva în minte în timp ce te giurgiuleşti cu vreo metresă? Scuze; am uitat că eşti însurat. N-am vrut să te jignesc. Însă am fost mirat când am auzit că te-ai însurat cu o saldaeană.

— Mirat?

Perrin nu se gândise niciodată la asta când venea vorba despre legătura Străjerului. Lumină! Că veni vorba, nu se gândise niciodată la femeile Aes Sedai în sensul acesta. Părea ceva la fel de puţin probabil ca... un bărbat care vorbea cu lupii.

— De ce mirat?

Începură să coboare povârnişul printre copaci, fără să se grăbească şi fără să facă prea mult zgomot. Perrin fusese întotdeauna un vânător priceput, obişnuit cu pădurile, iar Elyas abia dacă muta de la locul ei vreo frunză de sub picioare, strecurându-se uşor printre arbuşti fără să atingă vreo creangă. Ar fi putut să-şi pună arcul pe spate, dar îl ţinea în continuare la îndemână. Era un bărbat precaut, mai ales în preajma oamenilor.

— Păi, pentru că eşti cam liniştit şi m-am gândit că te vei însura cu cineva la fel ca tine. Cred c-ai aflat deja că saldaeanii nu sunt deloc liniştiţi. Decât în preajma străinilor şi a intruşilor. Dau foc soarelui într-un minut şi, în următorul, acesta va exploda şi va fi dat uitării. Îi fac pe arafellini să pară nepăsători, iar pe domani, de-a dreptul plicticoşi, spuse Elyas şi zâmbi brusc. Cândva, am trăit un an cu o saldaeană. Merya îmi striga în urechi cinci zile pe săptămână, cred că a aruncat şi cu câteva farfurii după

mine. Dar de fiecare dată când mă gândeam s-o părăsesc, voia să ne împăcăm, iar eu nu reuşeam să ajung până la uşă. În cele din urmă, m-a părăsit. Mi-a zis că eram prea potolit pentru gustul ei.

Râsul lui hârâit era ca o reminiscenţă, iar el îşi frecă îngândurat cicatricea albită de vreme de pe falcă. Părea să fi fost făcută de un cuţit.

— Faile nu e aşa.

Ce-i spusese semăna mai degrabă cu situaţia în care ar fi fost însurat cu Nynaeve când o dureau dinţii!

— Este adevărat că se mai înfurie din când în când, recunoscu Perrin, şovăind, însă nici nu ţipă, nici nu aruncă lucruri prin casă după mine.

Mă rog, nu ţipa prea des şi, în loc să ia foc şi să dispară, furia ei se aprindea şi persista destul de puţin.

Elyas se uită pieziş la el.

— Pari să fii un bărbat care a încercat să se ferească de grindină… I-ai spus vorbe dulci tot timpul, nu-i aşa? Dulci ca mierea şi totuşi nu te-ai înfuriat? Nu te-ai răstit niciodată la ea?

— Fireşte că nu! protestă Perrin. O iubesc! De ce-aş striga la ea?

Elyas începu să bombăne, dar Perrin auzi fiecare cuvânt, desigur. „Arză-m-ar focu, dacă un bărbat vrea să calce pe-o viperă, n-are decât. Nu-i treaba mea dacă vrea să-şi încălzească mâinile când arde acoperişul. E viaţa lui. Mi-ar mulţumi, oare? Nu, n-ar face-o, afurisitul!”

— Ce tot mormăi acolo? vru să ştie Perrin.

Apucându-l de braţ pe Elyas, îl opri sub un arin negru, ale cărui frunze înţepătoare erau în mare parte încă verzi. Puţine plante din apropiere îşi mai păstraseră coloritul, în afară de câteva liane căţărătoare. Ajunseseră la jumătatea povârnişului.

— Faile nu este o viperă sau un acoperiş în flăcări! Aşteaptă s-o întâlneşti înainte să vorbeşti de parcă ai

cunoaşte-o.

Iritat, Elyas îşi trecu degetele prin barba lungă.

— Îi cunosc pe saldaeani, băiete. Nu doar în anul acela am fost acolo. N-am întâlnit niciodată mai mult de cinci saldaeane despre care să pot spune că au fost smerite sau măcar blânde. Nu, ea nu este o viperă, ci un leopard, pun rămăşag. Nu mârâi, arză-te-ar focu! Bag mâna-n foc că ar zâmbi dacă m-ar auzi rostind aceste cuvinte!

Perrin deschise gura furios, apoi o închise la loc. Nu îşi dăduse seama că scotea un mârâit gutural. Faile ar zâmbi dacă cineva ar spune că ea era un leopard.

— Doar nu spui că ar vrea să strig la ea, Elyas.

— Exact asta spun. Cel mai probabil, oricum. Poate ea o fi a şasea. Poate. Ascultă-mă! În cazul multor femei, dacă ridici tonul, ele fac ochii cât cepele şi te privesc cu răceală, apoi, fără să-ţi dai seama, te trezeşti că te cerţi pe motiv că eşti furios şi uiţi ce te-a aţâţat de la bun început. Dar dacă-ţi ţii gura în faţa unei saldaeane, va crede că nu o consideri suficient de puternică să te înfrunte. Jigneşte-o în continuare şi poate o să ai norocul să nu-ţi servească la micul dejun propria pipotă. Faile nu-i vreo metresă din Far Madding, care se aşteaptă ca un bărbat să joace după cum îi cântă ea şi să sară când ea pocneşte din degete. Este un leopard şi se aşteaptă ca şi soţul ei să fie la fel. Lumină! Nu ştiu ce-o fi în mintea mea. Dacă dai sfaturi unui bărbat despre soţia lui te poţi trezi cu măruntaiele pe-afară.

Fu rândul lui Elyas să mârâie. Îşi îndreptă pălăria fără să fie nevoie şi se uită în jurul lui, încruntat, ca şi când s-ar fi gândit să se facă nevăzut în pădure, pe urmă arătă cu degetul spre Perrin.

— Uite ce e. Mereu am ştiut că eşti mai mult decât un vagabond şi după ce-am pus cap la cap ce mi-au spus lupii cum că eşti în drum spre Profetul ăsta, m-am gândit că poate ai nevoie de un prieten care să-ţi păzească spatele. Desigur, lupii nu mi-au zis că te afli în fruntea acestor

lăncieri mayeneri drăguţi. Nici Gaul, până când i-am văzut. Dacă vrei să rămân, o voi face. Dacă nu, mai am multe de văzut din lumea asta.

— Mi-ar prinde bine încă un prieten, Elyas.

Oare Faile chiar îşi dorea ca el să strige? Perrin ştiuse mereu că ar putea răni pe cineva dacă nu era atent şi încercase mereu să-şi păstreze cumpătul. Cuvintele răneau la fel de tare ca pumnii, cuvintele greşite, cuvinte pe care nu voiai să le rosteşti, însă o făceai la nervi. Dar era imposibil. Nu era firesc. Nicio femeie nu ar fi îngăduit asta, nici din partea soţului ei, nici din partea altui bărbat.

Trilul unei cinteze albastre îl făcu pe Perrin să-şi ridice capul şi să ciulească urechile. Era aproape imperceptibil şi pentru el, însă o clipă mai târziu trilul se auzi din nou mai aproape, apoi, din nou, tot mai aproape. Elyas îl privi cu o sprânceană ridicată; el ştia chemarea unei păsări din Ţinuturile de Hotar. Perrin o învăţase de la nişte shienarani, printre care se număra şi Masema, şi îi învăţase pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri.

— Avem oaspeţi, îi spuse el lui Elyas.

Patru călăreţi veneau în galop şi îi ajunseră înainte ca ei doi să atingă poalele dealului. Berelain se afla în frunte, împroşcând apa din pârâu, cu Annoura şi Gallenne pe urmele ei, alături de o femeie cu o mantie cu glugă, deschisă la culoare. Trecură în viteză pe lângă tabăra mayenerilor, fără să arunce măcar o privire, şi nu traseră de hăţuri decât atunci când ajunseră în faţa cortului cu dungi roşu cu alb. Câţiva servitori cairhieni se grăbiră să ţină de căpestre şi de scăriţe, iar Berelain şi însoţitorii ei intrară în cort înainte ca praful lăsat în urma lor să se aşeze.

Una peste alta, venirea lor stârni agitaţie. Un freamăt se ridică în rândul bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri pe care Perrin îl vedea ca pe o anticipare. Cei câţiva idioţi ai lui Faile se scărpinau în cap şi se zgâiau la cort, sporovăind

însufleţiţi între ei. Grady şi Neal se uitau şi ei la cort printre copaci, aplecându-se din când în când unul spre celălalt ca să vorbească, deşi nimeni nu se afla prin apropiere ca să audă ce-şi spuneau.

— Se pare că oaspeţii tăi se simt ca acasă, zise încet Elyas. Fii cu băgare de seamă la Gallenne; ar putea crea necazuri.

— Îl cunoşti, Elyas? Mi-ar plăcea să rămâi, dar dacă tu crezi că i-ar putea spune vreuneia dintre surori cine eşti… zise Perrin şi dădu din umeri, resemnat. Le-aş putea opri pe Seonid şi pe Masuri – considera că putea –, însă cred că Annoura va face tot ce vrea ea.

Ce credea ea cu adevărat despre Masema?

— Oh, Bertain Gallenne nu-l cunoaşte pe Elyas Machera, replică Elyas, cu un zâmbet insinuant. „Nebunii ştiu mai multe despre bufon decât bufonul despre el însuşi”. Dar eu îl cunosc. Nu ţi s-ar împotrivi, nici n-ar umbla cu ascunzişuri, însă, dintre cei doi, Berelain este cea isteaţă. A ţinut Tearul departe de mayeneri asmuţindu-i pe taireni împotriva illianerilor de când avea şaisprezece ani. Berelain ştie cum să manipuleze; Gallenne nu ştie decât să atace. Este iscusit la asta, dar nu mai vede altceva şi, uneori, nu gândeşte.

— Am observat şi eu asta în legătură cu amândoi, bombăni Perrin.

Măcar Berelain adusese un mesager de la Alliandre. Dac-ar fi adus doar o nouă servitoare, n-avea motiv să gonească. Singura întrebare era de ce răspunsul lui Alliandre avea nevoie de un mesager.

— Ar fi mai bine să aflu dacă a adus veşti bune, Elyas. Mai târziu, vom vorbi despre ce se află la miazăzi. Şi o vei cunoaşte şi pe Faile, adăugă el înainte să plece.

— Puţul Osândei se află la miazăzi, strigă celălalt bărbat în urma lui, cel puţin din ce am putut vedea dincolo de Mana Pustiitoare.

Lui Perrin i se păru că aude din nou acel tunet înfundat spre apus. Asta ar fi o schimbare plăcută.

În cort, Breane ducea de colo până colo o tavă din argint pe care se afla un vas cu apă de trandafir şi cârpe pentru spălatul feţelor şi al mâinilor, făcând ţeapănă reverenţe de fiecare dată când le oferea. Mult mai ţeapănă, Maighdin făcea reverenţe atunci când servea cupele de punci cu vin de pe o tavă – punci făcut din ultimele coacăze uscate, după miros în vreme ce Lini împăturea mantiile nou-venitei. Era ceva ciudat în felul în care Faile şi Berelain stăteau de o parte şi de cealaltă a femeii abia sosite. Annoura dădea târcoale în spatele lor, cu ochii aţintiţi asupra femeii. Chiar dacă era între două vârste, cu plasa verde ţinându-i strâns părul negru, care îi ajungea aproape până la mijloc, putea fi drăguţă dacă n-ar fi avut nasul atât de lung. Şi dacă nu i-ar fi fost în vânt. Mai scundă decât Faile sau decât Berelain, tot reuşea să îl privească de sus pe Perrin, măsurându-l cu răceală din cap şi până-n picioare. Nu clipi când îi văzu ochii, deşi cele mai multe o făceau.

— Maiestate, rosti Berelain pe un ton formal de îndată ce Perrin intră în cort, vi-l prezint pe Seniorul Perrin Ayabara din Ţinutul celor Două Râuri, din Andor, prietenul şi emisarul Dragonului Renăscut.

Femeia cu nasul lung încuviinţă cu precauţie şi cu răceală, iar Berelain continuă aproape fără întrerupere:

— Seniore Aybara, salut-o şi întâmpin-o pe Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdanului, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Zidului lui Garen, care are plăcerea să te primească azi personal.

Gallenne, care stătea într-o parte a cortului, îşi potrivi peticul la ochi şi toastă ridicându-şi cupa cu vin spre Perrin, cu un zâmbet triumfător.

Faile o privi tăios pe Berelain. Perrin rămase cu gura căscată. Alliandre însăşi? El se întrebă dacă ar trebui să îngenuncheze, apoi se hotărî la o plecăciune, după un

moment de ezitare prea lung. Lumină! Habar nu avea cum să se comporte cu o regină. Mai ales cu una care venise pe neaşteptate, fără nicio podoabă la vedere. Rochia ei de călărie de un verde-închis era din lână simplă, fără nicio broderie.

— După ultimele veşti, zise Alliandre, m-am gândit că ar trebui să vin la tine, Seniore Aybara.

Vocea îi era calmă, faţa netedă, ochii reci. Fiind din Taren Ferry, Perrin era altminteri un bun observator. Trebuia să fie precaut până când vedea cum decurg lucrurile.

— Poate n-ai aflat încă, adăugă ea, dar, în urmă cu patru zile, Illianul a căzut în mâinile Dragonului Renăscut, Lumina să-i binecuvânteze numele! A luat Coroana cu Lauri, deşi am înţeles că în prezent i se spune Coroana de Săbii.

Luând o cupă de pe tava lui Maighdin, Faile şopti cu capul plecat:

— Şi cu şapte zile înainte, Seanchanii au cucerit Ebou Dar.

Nici măcar Maighdin nu auzi.

Dacă Perrin nu şi-ar fi găsit deja stăpânirea de sine, ar fi rămas cu gura căscată de uimire. De ce alesese Faile să-i spună asta, în loc s-o lase pe aceea care trebuie să îi fi spus ei? repetă cuvintele ei, ca să îl audă toată lumea. Cu o voce aspră, însă doar aşa îşi putea opri glasul din tremurat. Şi Ebou Dar? Lumină! În urmă cu şapte zile? Ziua în care Grady şi ceilalţi văzuseră Puterea Supremă pe cer. O fi fost o coincidenţă, poate. Oare ar fi preferat să fi fost Rătăciţii?

Annoura se încruntă peste marginea cupei, ţuguindu-şi buzele, înainte ca el să termine de vorbit, iar Berelain îi aruncă o privire uimită care dispăru repede. Şi-au dat seama că el nu ştia de Ebou Dar atunci când porniseră călare spre Bethal.

Alliandre abia dacă încuviinţă, la fel de stăpână pe sine ca sora Cenuşie.

— Pari a fi extrem de bine informat, zise ea apropiindu-se

de el. Mă îndoiesc că primele zvonuri au ajuns în Jehannah odată cu negustorii de pe râu. Eu însămi am aflat abia în urmă cu câteva zile. Câţiva negustori mă ţin la curent cu evenimentele. Cred, continuă ea pe un ton sec, că ei nădăjduiesc să intervin în favoarea lor pe lângă Profetul Seniorului Dragon, dacă va fi necesar.

Într-un final, el îi simţi mirosul şi îşi schimbă părerea despre ea, deşi nu în rău. Aparent, Regina era reţinută şi stăpână pe sine, totuşi în mirosul ei simţea frica. Ochi-de-aur nu credea că ar fi fost în stare să rămână atât de calm dacă i-ar fi fost frică.

— E întotdeauna bine să ştii cât mai multe, îi spuse el, pe jumătate distras.

„Arză-m-ar focu, se gândi el, trebuie să-l anunţ pe Rand despre asta!”

— Şi în Saldaea găsim negustori care ne dau veşti, zise Faile, sugerând că astfel aflase Perrin despre Ebou Dar. Par să ştie ce s-a întâmplat la mii de kilometri depărtare cu săptămâni înainte să se stârnească zvonurile.

Nu se uită la Perrin, însă el ştia că i se adresa şi lui, nu numai suveranei Alliandre. Rand ştia, spunea ea. Şi, oricum, era imposibil să-i trimită vorbă în taină. Oare Faile chiar voia ca el să…? Nu, era de neimaginat. Clipind, el îşi dădu seama că nu auzise ce zisese Alliandre.

— Iertare, Alliandre, rosti el pe un ton politicos. Mă gândeam la Rand – Dragonul Renăscut.

Chiar că făcuse ceva de neimaginat!

Toată lumea se uita la el, până şi Lini, Maighdin şi Breane. Annoura făcuse ochii mari cât cepele, iar Gallenne rămăsese cu gura căscată. Apoi el îşi dădu seama. Tocmai îi spusese pe nume Reginei. Luă o cupă de pe tava lui Maighdin, iar ea se ridică atât de repede după ce făcu reverenţa, încât fu cât pe ce să i-o răstoarne din mână. Făcându-i absent semn să se îndepărteze, el îşi şterse mâna udă de haină. Trebuia să se concentreze, nu să-şi

lase mintea să rătăcească într-o mie de direcţii. Indiferent ce credea Elyas că ştia, Faile niciodată n-ar... Nu! Concentrează-te!

Alliandre îşi regăsi repede calmul. La drept vorbind, ea păruse cea mai puţin mirată dintre toţi, iar mirosul ei nu se schimbase defel.

— Spuneam că a fost o decizie înţeleaptă să vin la tine în taină, Seniore Aybara, zise ea pe un ton stăpânit. Seniorul Telabin crede că stau singură în grădinile lui, de unde am ieşit printr-o poartă arareori folosită. Până am străbătut oraşul ca să ajung la periferie, m-am dat drept servitoarea Annourei Sedai.

Schiţă un zâmbet, trecându-şi vârful degetelor peste fusta rochiei de călărie. Până şi acest gest părea făcut cu calm, deşi contrasta puternic cu ce simţea nasul lui.

— Câţiva dintre soldaţii mei m-au văzut, dar cu gluga mantiei trasă pe cap, nu m-a recunoscut niciunul.

— Vremurile fiind aşa cum sunt, probabil a fost cea mai înţeleaptă decizie, spuse Perrin, cu băgare de seamă. Însă va trebui să ieşi la iveală mai devreme sau mai târziu. Într-un fel sau altul.

Politicos şi la obiect, aceasta era ideea. O regină nu şi-ar fi dorit să-şi irosească timpul cu un bărbat care se codea. Şi el nu voia să o dezamăgească pe Faile, comportându-se din nou ca un netot.

— De ce-ai venit? Nu trebuia decât să trimiţi un răvaş sau să-i spui lui Berelain răspunsul tău. Îţi declari sprijinul pentru Rand sau nu? Oricum ar fi, n-ai de ce să te temi că nu te vei întoarce în Bethal în siguranţă.

Bine zis. Dacă n-o mai fi fost şi altceva, atunci faptul că era acolo singură trebuie să o fi înspăimântat, cu siguranţă.

Faile îl urmărea, deşi se prefăcea că n-o interesează, sorbind din punci şi zâmbindu-i lui Alliandre, însă el îi surprinse privirile pe care i le arunca pe furiş. Berelain nu se ferea şi îl privea făţiş, cu ochii uşor mijiţi, fără să şi-i ia

de la el. Annoura era la fel de atentă, la fel de îngândurată. Oare toate credeau că se va bâlbâi din nou?

În loc să-i răspundă la acea întrebare importantă, Alliandre zise:

— Prima din Mayene mi-a povestit multe lucruri despre tine, Seniore Aybara, şi despre Seniorul Dragonul Renăscut, Lumina să-i binecuvânteze numele!

Ultimele cuvinte parcă le rostise automat, fără să-şi fi dat seama.

— Nu mă pot întâlni cu el până când nu voi lua o hotărâre, aşa că mi-am dorit să mă întâlnesc cu tine, să-mi fac o părere.

Aplecându-şi capul spre cupa pe care o ţinea în mâini, ea îl privi printre gene. Din partea lui Berelain ar fi fost o cochetărie, dar Alliandre îl privea temătoare ca pe un lup ce stătea în faţa ei.

— Ţi-am văzut şi flamurile, spuse ea încet. Prima din Mayene n-a pomenit nimic despre ele.

Perrin se încruntă fără să vrea. Oare Berelain îi relatase multe despre el? Ce îi povestise?

— Flamurile sunt menite pentru a fi văzute.

Furia îi schimbă timbrul vocii, iar el abia reuşi să se calmeze. În acel moment, Berelain trebuia să fie femeia la care să se răstească.

— Nu am niciun plan să-i aduc înapoi pe manethereni, crede-mă.

Aşa; tonul lui era la fel de stăpânit ca al lui Alliandre.

— Care este decizia ta? Rand poate veni aici cât ai clipi din ochi, cu zece mii de soldaţi, cu o sută de mii, sau pe-aproape.

Poate va fi chiar nevoit. Seanchanii în Amador şi în Ebou Dar? Lumină, câţi erau?!

Alliandre sorbi cu gingăşie din vinul cu punci înainte să vorbească, evitând din nou întrebarea.

— Circulă mii de zvonuri, după cum ştii, şi până şi cel mai

îndrăzneţ zvon este credibil atunci când Dragonul a Renăscut, apar necunoscuţi care pretind a fi oştenii lui Artur Aripă-de-Şoim, iar Turnul este decimat de răzmeriţe.

— E problema surorilor Aes Sedai, zise Annoura cu asprime. Nu priveşte pe nimeni.

Berelain se uită la ea exasperată, însă ea se prefăcu că nu o observă.

Alliandre tresări şi se întoarse cu spatele la surori. Regină sau nu, nimeni nu voia să audă vreo Aes Sedai vorbind pe tonul acesta.

— Lumea s-a întors cu susu-n jos, Seniore Aybara. Păi, am auzit că Aielii au prăduit un sat chiar aici, în Ghealdan.

Brusc, Perrin îşi dădu seama că în tonul ei exista ceva mai mult decât neliniştea că le-ar putea ofensa pe surorile Aes Sedai. Alliandre îl privea, aşteptând. Dar ce, oare? Să fi avut nevoie de o reconfirmare?

— Singurii Aieli care se află în Ghealdan sunt cu mine, îi preciză el. Seanchanii or fi ei descendenţii oştii lui Artur Aripă-de-Şoim, dar el e mort de o mie de ani. Rand i-a mai înfruntat odată şi o va face din nou.

Îşi amintea de bătălia de la Faime la fel de bine ca de confruntarea de la Fântânile din Dumai, deşi încercase să uite. Cu siguranţă, nu fuseseră suficient de mulţi acolo încât să pună stăpânire atât pe Amador, cât şi pe Ebou Dar, cu tot cu *damanele* lor. Balwer susţinea că avuseseră cu ei şi soldaţi taraboneri.

— Poate că te vei înveseli când vei afla că rebelele Aes Sedai sunt de partea lui Rand. Sau vor fi, cât de curând.

Asta spunea, de fapt, Rand. Erau câteva surori Aes Sedai care nu aveau unde să meargă decât cu el. Perrin nu era atât de convins. Zvonurile care circulau în Ghealdan spuneau că erau însoţite de o oaste. Desigur, aceleaşi zvonuri vorbeau despre mai multe Aes Sedai decât existau în realitate, şi totuşi… Lumină, îşi dorea să-l încurajeze cineva şi pe el!

— Ce-ar fi să ne aşezăm, propuse el. Îţi voi răspunde la toate întrebările, ca să te ajut să iei o decizie, dar ar fi bine să ne facem comozi.

Trăgându-şi un scaun pliant, îşi aminti în ultima clipă să nu se trântească pe el, însă acesta trosni oricum sub greutatea lui.

Lini şi celelalte două servitoare se grăbiră să tragă scaunele, formând un cerc împreună cu al lui, dar niciuna dintre celelalte femei nu se clinti din loc. Alliandre rămase locului, cu privirea aţintită la el, iar ceilalţi aveau privirile aţintite la ea. În afară de Gallenne, care îşi turnă din nou punci din carafa de argint.

Perrin conştientiză că Faile nu mai deschisese gura de când vorbise despre negustori. Era recunoscător atât pentru tăcerea lui Berelain, cât şi pentru faptul că Prima din Mayene nu alesese să-şi fluture genele în faţa Reginei, însă, în acel moment, i-ar fi prins bine puţin ajutor din partea lui Faile. Un sfat. Lumină, ea ştia de zece ori mai bine decât el ce ar trebui să spună sau să facă în acel moment!

Întrebându-se dacă n-ar trebui să stea şi el în picioare precum ceilalţi, Perrin îşi puse cupa cu vin pe una dintre măsuţe şi îi ceru lui Faile să îi vorbească suveranei Alliandre.

— Dacă cineva i-ar putea arăta calea dreaptă, tu eşti aceea, zise el.

Faile îi zâmbi cu o urmă de satisfacţie în privire, dar rămase tăcută.

Brusc, Alliandre îşi întinse cupa într-o parte, fără să se uite, ca şi când s-ar fi aşteptat să găsească acolo o tavă. În ultimul moment apăru una care susţinu cupa, iar Maighdin, care o ţinea în mână, murmură ceva ce Perrin nădăjduia să nu audă Faile. Aceasta era necruţătoare cu servitorii care foloseau un asemenea limbaj. Perrin dădu să se ridice, când deodată Alliandre se apropie de el, însă, spre uluirea lui, îngenunche cu graţie în faţa sa şi îi luă mâinile într-ale ei.

Înainte ca el să ştie ce făcea ea, Alliandre se răsuci şi-i strânse mâinile. Le ţinea atât de tare, încât mâinile trebuie să o fi durut; el nu era convins că s-ar fi putut desprinde de ea fără să n-o rănească.

— În numele Luminii, rosti ea pe un ton ferm, ridicându-şi privirea la el, eu, Alliandre Maritha Kigarin, îi jur supunere oarbă Seniorului Perrin Aybara din Ţinutul celor Două Râuri, acum şi pe vecie, dacă el nu va alege să mă elibereze. Pământurile şi tronul meu îi aparţin, i le cedez lui. Fac jurământul acesta.

Pentru o clipă, se aşternu o tăcere întreruptă doar de suspinul lui Gallenne şi de bufnitura ce se auzi când acesta scăpă pe covor cupa ce o avea în mână.

Apoi Perrin o auzi pe Faile şoptind încă o dată atât de încet, încât nimeni din preajma sa nu îi desluşi cuvintele.

„În numele Luminii, îţi accept jurământul şi vă voi apăra şi proteja pe tine şi pe ai tăi în vâltoarea bătăliilor şi de viscolul iernii, şi ce-or mai aduce vremurile. Îţi ofer pământurile şi tronul Ghealdanului, ca unui vasal credincios mie. În numele Luminii, accept…”

Acesta trebuie să fi fost felul în care acceptau saldaeanii. Slavă Luminii că ea era mult prea atentă la el ca s-o fi văzut pe Berelain încuviinţând mânios spre el, îndemnându-l acelaşi lucru. Cele două arătau de parcă s-ar fi aşteptat la asta! Annoura însă, care stătea cu gura deschisă, părea la fel de uluită, asemenea unui peşte care tocmai văzuse cum secaseră apele.

— De ce? întrebă el cu blândeţe, ignorând şuieratul de frustrare al lui Faile şi geamătul exasperat al lui Berelain.

„Arză-m-ar focu, reflectă el, sunt un nenorocit de fierar!” Nimeni nu le jura supunere oarbă fierarilor. Reginele nu jurau credinţă nimănui!

— Mi s-a spus c-aş fi *ta’veren*; s-ar putea să te răzgândeşti peste un ceas.

— Sper să fii *ta’veren*, Seniore.

Alliandre râse, dar nu pentru că era amuzată, şi îi strânse şi mai tare mâinile, de parcă s-ar fi temut că el şi le va retrage.

— Sper din toată inima să fii. Mă tem că nimic altceva nu ar putea salva Ghealdanul. Am luat această decizie de îndată ce Prima din Mayene mi-a spus de ce te afli aici, iar întâlnirea cu tine n-a făcut decât să mă convingă şi mai mult. Ghealdan are nevoie de protecţia pe care eu nu pot să i-o ofer, prin urmare, datoria îmi cere s-o găsesc în altă parte. Tu o poţi oferi, Seniore, tu şi Seniorul Dragonul Renăscut, Lumina să-i binecuvânteze numele! Adevărul fie spus, i-aş jura credinţă lui dacă ar fi aici, însă tu eşti omul lui. Dacă îţi jur credinţă ţie, îi jur credinţă şi lui.

Inspirând adânc, reuşi cu greu să mai rostească două cuvinte:

— Te rog!

Mirosea a disperare în acel moment şi ochii îi străluceau de frică.

Cu toate acestea, el şovăi. Asta era tot ce şi-ar fi dorit Rand, chiar mai mult, dar Perrin Aybara era un simplu fierar. Era! Oare şi-ar mai putea spune astfel dacă accepta acest lucru? Alliandre se uita la el cu o privire rugătoare. Oare un *ta'veren* se putea schimba? se întrebă Perrin.

— În numele Luminii, eu, Perrin Aybara, îţi accept jurământul…

Gâtul i se uscase până când termină de rostit cuvintele pe care i le şoptise Faile. Era prea târziu ca să se oprească şi să cugete.

Răsuflând uşurată, Alliandre îi sărută mâinile. Perrin nu credea că se simţise vreodată mai stânjenit. Ridicându-se repede în picioare, o trase în picioare. Îşi dădu seama că nu ştia cum să procedeze în continuare. Faile, care surâdea mândră, nu îi şopti alte sfaturi. Berelain zâmbea şi ea, uşurarea citindu-i-se atât de limpede pe faţă, de parcă tocmai ar fi fost scoasă din foc.

Perrin era convins că Annoura va vorbi – surorile Aes Sedai aveau întotdeauna multe de spus, mai ales atunci când li se oferea ocazia –, însă sora Cenuşie îi întinse cupa lui Maighdin, ca să i-o umple cu vin. Annoura îl privea cu o expresie impenetrabilă ca şi Maighdin. Concentrându-se foarte mult asupra lui, ea înclină carafa atât de mult, încât vinul i se prelinse pe încheietura mâinii. Annoura tresări şi se uită la cupă, ca şi când uitase că o ţinea în mână. Faile se încruntă, iar Lini o copie, apoi Maighdin se grăbi să aducă o cârpă cu care să şteargă mâna surorii, bombănind în tot acest timp. Faile ar fi făcut crize de nervi dacă ar fi auzit acele bombăneli.

Ochi-de-aur ştia că şovăia prea mult. Alliandre îşi lingea buzele, nerăbdătoare; aştepta mai mult, dar ce?

— Acum că am terminat aici, trebuie să-l găsesc pe Profet, zise el şi tresări.

Fusese prea brusc. Habar nu avea cum să se comporte cu nobilii, darămite cu reginele.

— Bănuiesc că vrei să te întorci în Bethal înainte să afle cineva de absenţa ta.

— Din câte am auzit, îi spuse Alliandre, Profetul Seniorului Dragon se afla în Abila. Este un oraş măricel din Amadicia, la vreo două sute de kilometri depărtare de aici.

Perrin se încruntă fără să vrea, însă îşi reveni repede. Aşadar, Balwer avusese dreptate. Faptul că avusese dreptate într-o privinţă nu însemna că avea dreptate în toate, dar merita osteneala de a auzi ce avea de spus bărbatul despre Mantiile Albe şi despre Seanchani. Câţi taraboneri erau?

Faile se strecură lângă el, îşi aşeză o mână pe braţul lui şi îi zâmbi cu căldură suveranei Alliandre.

— Doar nu vrei s-o trimiţi acum, sufletul meu. Doar ce-a sosit. Lasă-ne să stăm puţin de vorbă aici, la umbră, înainte de a se înapoia. Ştiu că ai lucruri importante de făcut.

Făcu un efort să nu se holbeze. Ce putea fi mai important

decât Regina Ghealdanului? Cu siguranţă, niciunul dintre lucrurile ce-i erau la îndemână. Era limpede că ea voia să-i vorbească lui Alliandre între patru ochi. Cu puţin noroc, ea îi va spune şi lui motivul mai târziu. Îi va spune totul. Elyas o fi crezând că îi cunoştea pe saldaeani, dar Perrin descoperise singur că doar un prost ar încerca să-i smulgă soţiei toate secretele. Sau să i le spună pe cele pe care le descoperise deja.

Să te retragi din faţa lui Alliandre implica, în mod sigur, la fel de multă ceremonie ca întâmpinarea ei. Făcu o plecăciune, cerându-şi iertare pentru că trebuia să plece, iar ea făcu o reverenţă, murmurând că o onora prea mult, şi asta fu cam tot. Perrin dădu din cap spre Gallenne să îl urmeze. Se îndoia că Faile voia ca el să plece, iar celălalt să rămână. Despre ce voia să vorbească ea între patru ochi?

Când ieşiră din cort, bărbatul chior îl bătu cu palma pe umăr pe Perrin cu atâta forţă, încât l-ar fi făcut să se împleticească pe unul mai mărunţel.

— N-am mai pomenit aşa ceva, arză-m-ar focu! Acum pot spune că am văzut cu adevărat cum lucrează un *ta'veren*. Ce treabă ai cu mine?

Cum putea răspunde la întrebarea asta?

Tocmai în clipa aceea, auzi strigăte dinspre tabăra mayenerilor, cineva se certa, suficient de tare ca bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri să se ridice în picioare şi să se uite printre copaci, cu toate că partea aceea a dealului ascundea totul.

— Mai întâi, hai să vedem ce-i cu gălăgia asta, răspunse Perrin.

În felul ăsta avea timp să gândească la ce să-i spună lui Gallenne şi la altele.

Faile aşteptă câteva clipe după ce plecă Perrin, înainte să le spună servitoarelor să plece pentru că se puteau

descurca singure. Maighdin era atât de atentă la Alliandre, încât Lini fu nevoită să o tragă de mânecă pentru a se mişca din loc. De asta se va ocupa mai târziu. Punându-şi cupa jos, Faile le urmă pe cele trei femei până la uşa cortului ca şi când ar fi vrut să le grăbească, iar ea se opri acolo.

Perrin şi Gallenne se îndepărtau printre copaci spre tabăra mayenerilor. Prea bine. Aproape toţi membrii Cha Faile stăteau ghemuiţi nu departe de cort. Surprinzându-i privirea lui Parelean, ea făcu un gest la nivelul taliei, ca să nu o vadă cele din spatele ei. O mişcare rapidă şi circulară, urmată de un pumn strâns. Imediat, tairenii şi cairhienii se despărţiră în grupuri de câte doi sau trei şi se împrăştiară. Mai puţin complicate decât limbajul prin semne al Fecioarelor, semnele Cha Faile erau la fel de eficiente. În câteva clipe, oamenii ei încercuiră cortul, aparent fără niciun scop, unii sporovăind, iar alţii jucându-se cu sfoara. Dar nimeni nu s-ar fi apropiat la mai mult de douăzeci de paşi de cort fără ca ea să nu fie avertizată înainte ca intrusul să ajungă în prag.

Perrin era cel care o îngrijora cel mai tare. Ea se aşteptase la ceva important din moment ce Alliandre îşi făcuse apariţia în carne şi oase, însă el fusese şocat de jurământul ei. De i-ar fi trecut prin minte să se întoarcă, pentru a o face pe Alliandre să se simtă bine în legătură cu decizia ei... Of, el gândea cu inima când ar fi trebuit să îşi folosească mintea. Şi cu mintea atunci când ar fi trebuit să-şi întrebuinţeze inima! Se simţi vinovată că gândea astfel.

— Servitori ciudaţi pe care i-ai găsit pe marginea drumului, zise Berelain pe un ton zeflemitor lângă ea, iar Faile tresări.

Nu o auzise pe femeie apropiindu-se. Lini şi celelalte se duceau spre căruţe. Lini o dojenea pe Maighdin, iar Berelain îşi mută privirea de la Faile la ele. Berelain vorbi zeflemitor, folosind aceeaşi tonalitate joasă.

— Femeia mai în vârstă pare să-şi cunoască îndatoririle, nu doar să fi auzit de ele, însă Annoura mi-a zis că tânăra este o sălbăticiune. Deşi sunt foarte firave şi nu merită luate în seamă, după spusele Annourei, sălbăticiunile creează întotdeauna probleme. Ceilalţi vor povesti despre ea dacă vor afla şi, mai devreme sau mai târziu, ea va fugi. Aşa fac sălbăticiunile, din câte am auzit. Asta se întâmplă când îţi alegi servitoare ca nişte câini vagabonzi.

— Mă slujesc destul de bine, replică Faile cu răceală în glas.

Prin urmare, trebuia să stea de vorbă pe îndelete cu Lini.

O sălbăticiune? Chiar dacă era firavă, ea s-ar putea dovedi a fi utilă.

— Întotdeauna am crezut că eşti potrivită pentru a angaja servitori.

Berelain clipi, nefiind sigură ce însemnau aceste cuvinte, iar Faile avu grijă să nu lase să i se vadă satisfacţia. Întorcându-se, ea adăugă:

— Annoura, n-ai vrea să creezi un scut care să ne apere de cei care ne ascultă?

Erau slabe şanse ca Seonid sau Masuri să găsească vreo ocazie ca să tragă cu urechea folosindu-se de Putere – se aştepta ca Perrin să se înfurie când aflase cât de bine le ţineau în lesă Înţeleptele pe cele două –, cu toate acestea, era posibil ca Înţeleptele însele să fi aflat. Faile era convinsă că Edarra şi celelalte le storceau de puteri pe Seonid şi pe Masuri.

Cozile împletite ale surorii Cenuşii zornăiră uşor când aceasta încuviinţă.

— S-a făcut, domniţă Faile, spuse ea, iar Berelain strânse din buze.

Destul de mulţumitor. Câtă îndrăzneală să facă prezentările acolo, chiar în cortul lui Faile! Ea merita mai mult decât cineva care să intervină între ea şi sfetnica ei, dar era binişor.

Era o satisfacţie copilărească, recunoscu Faile, iar ea ar fi trebuit să se concentreze la problema de faţă. Fu cât pe ce să-şi muşte buza, exasperată. Nu se îndoia de iubirea pe care i-o purta soţul ei, însă nu se putea comporta cu Berelain aşa cum merita aceasta. Iar asta o obliga, împotriva voinţei sale, să joace un joc cu Perrin, un fel de joc de noroc, cu premiu, asta credea Berelain. Ce bine ar fi fost dacă Perrin nu s-ar fi comportat uneori altfel decât ar trebui în mod normal. Faile alungă aceste gânduri. Trebuia să facă treaba unei soţii. Latura practică.

Alliandre o privi îngândurată pe Annoura când fu pomenit cuvântul „scut” – trebuie să-şi fi dat seama că era vorba despre o discuţie serioasă –, dar spuse:

— Soţul tău este un bărbat extraordinar, domniţă Faile. Nu vreau să jignesc atunci când spun că exteriorul lui înşelător ascunde o minte ascuţită. Cu Amadicia la uşa noastră, noi, în Ghealdan, jucăm *Daes Daemar* din nevoie, însă nu cred că am mai fost vreodată convinsă atât de rapid şi cu atâta îndemânare să iau o decizie. O ameninţare evazivă ici, o încruntare colo. Este un bărbat extraordinar.

De astă dată, Faile abia îşi ascunse zâmbetul. Meridionalii ăştia dădeau mare importanţă *Jocului Caselor* şi nu credea că Alliandre ar fi prea încântată să afle că Perrin vorbea fără ocolişuri – prea slobod, uneori –, iar oamenii cu minţi diabolice vedeau cumpătare în sinceritatea lui.

— A stat o vreme în Cairhien, zise ea.

Alliandre n-avea decât să înţeleagă ce voia.

— Putem vorbi în voie aici, fiindcă suntem ferite de scutul Annourei Sedai. Este limpede că nu vrei să te întorci încă în Bethal. Oare jurământul tău faţă de Perrin şi al lui faţă de tine nu este suficient ca să îl lege de tine?

Unii meridionali aveau idei ciudate despre ce însemna loialitatea.

Berelain se postă în tăcere în dreapta lui Faile, apoi, o clipă mai târziu, Annoura se aşeză în stânga ei, astfel încât

Alliandre se trezi înfruntată de cele trei. Faile era surprinsă că surorile Aes Sedai îi urmau planul fără a şti care era acesta – fără îndoială că Annoura avea motivele ei, iar Faile ar fi dat orice să afle care erau acestea –, dar nu fu deloc mirată de atitudinea lui Berelain. Un comentariu zeflemitor rostit într-o doară ar putea strica totul, mai ales dacă s-ar fi referit la priceperea lui Perrin în Jocul Caselor. În definitiv, ea era convinsă că el nu va veni. Într-un fel, acest lucru o enerva. Cândva, o dispreţuise pe Berelain; încă o ura, din tot sufletul, însă dispreţul fusese înlocuit de respect. Femeia ştia când trebuia să renunţe la „jocul” lor. Dacă nu era Perrin, Faile credea că ar fi plăcut-o! Ca să înlăture acel gând odios, se imagină cum o rade pe Berelain în cap. Era o nevrednică şi o fluşturatică! Nu îşi permitea să îşi bată capul cu ea în acel moment.

Alliandre se uită cu atenţie pe rând la fiecare dintre cele trei femei, fără a trăda vreo urmă de intimidare. Luând din nou cupa cu vin în mână, sorbi relaxată şi începu să vorbească, oftând şi zâmbind trist de parcă vorbele ei nu erau, de fapt, atât de importante pe cât păreau.

— Voi respecta jurământul, desigur, dar trebuie să înţelegi că speram mai mult. Odată ce soţul tău va pleca, voi rămâne cum am fost. Mai rău, poate, până când voi primi ajutor din partea Seniorului Dragon, Lumina să-i binecuvânteze numele! Profetul ar putea distruge oraşul Bethal, chiar şi Jehannah, aşa cum a făcut cu Samara, şi nu îl voi putea opri. Iar dacă el va afla cumva de jurământul meu… Spunea că a venit ca să ne arate cum să-i slujim Seniorului Dragon în Lumină, însă el este cel care ne arată calea şi nu cred că va fi încântat dacă cineva va găsi o alta.

— Este bine că îţi vei respecta jurământul, îi spuse Faile pe un ton sec. Dacă vrei mai mult de la soţul meu, poate ar trebui să faci mai mult. Poate ar trebui să-l însoţeşti când va porni spre miazăzi ca să-l întâlnească pe Profet. Fireşte, vei dori să-ţi iei soldaţii cu tine, dar te sfătuiesc să nu iei

mai mulţi decât are Prima din Mayene cu ea. Ne aşezăm?

Luând loc pe scaunul pe care şezuse Perrin, le făcu semn lui Berelain şi Annourei să se aşeze lângă ea şi abia apoi o invită şi pe Alliandre să ocupe loc.

Regina se aşeză încet, privind-o cu ochii mari pe Faile. Nu era agitată, doar uluită.

— Lumină, de ce-aş face asta?! exclamă ea. Domniţă Faile, Copiii Luminii vor profita de orice scuză ca să jefuiască Ghealdanul, iar Regele Ailron ar putea trimite o oaste spre miazănoapte. Este imposibil!

— Ţi-o cere soţia stăpânului tău suveran, Alliandre, rosti Faile pe un ton ferm.

Părea imposibil ca Alliandre să facă ochii şi mai mari, însă o făcu. Se uită la Annoura, dar fu întâmpinată de privirea calmă şi imperturbabilă specifică surorilor Aes Sedai.

— Desigur, replică ea după o clipă cu o voce dogită, pe urmă, după ce înghiţi, adăugă: Desigur, voi face cum îmi vei… cere… domniţă.

Faile îşi ascunse uşurarea, încuviinţând graţios. Se aşteptase ca Alliandre să se împotrivească. Faptul că Alliandre putea jura supunere fără să îşi dea seama ce însemna acest lucru – că simţea nevoia să spună că intenţiona să-şi respecte jurământul! – nu făcea decât să îi confirme convingerea că femeia nu putea fi lăsată în urmă. După câte se părea, Alliandre îi făcuse faţă lui Masema supunându-i-se. Treptat, fireşte, fără să aibă de ales şi doar atunci când fusese nevoită, şi totuşi, supunerea se putea transforma într-un obicei. Dacă se întorcea în Bethal, fără nicio schimbare vizibilă, cât timp ar trece până când îl va avertiza pe Masema? Faile simţise greutatea jurământului ei; în acel moment, o putea elibera de povară.

— Sunt fericită că ne vei însoţi, zise ea cu căldură în glas.

Într-adevăr era.

— Soţul meu nu îi uită pe cei care îi slujesc. Ai putea începe prin a le scrie nobililor tăi şi a-i înştiinţa că un bărbat

de la miazăzi a arborat stindardul manetherenilor.

Berelain îşi întoarse pe jumătate capul, surprinsă, iar Annoura îşi permise să clipească.

— Domniţă, zise Alliandre pe un ton imperios, jumătate dintre ei îi vor trimite vorbă Profetului de îndată ce vor primi scrisoarea. Sunt îngroziţi de el şi doar Lumina ştie de ce e în stare.

Era tocmai răspunsul la care spera Faile.

— Tocmai de aceea îi vei scrie şi lui şi îl vei anunţa că ţi-ai strâns câţiva soldaţi ca să te ocupi personal de acest bărbat. La urma urmei, Profetul Seniorului Dragon este o persoană prea importantă ca să îşi îndrepte atenţia spre astfel de chestiuni neînsemnate.

— Foarte bine, murmură Annoura. Nimeni nu va şti cine ce rol joacă.

Berelain râse încântată, arz-o focu!

— Domniţă, rosti Alliandre în şoaptă, am spus că Seniorul Perrin este extraordinar. Aş putea adăuga că nici soţia lui nu este cu nimic mai prejos?

Faile încercă să-şi mascheze oarecum bucuria. Trebuia să trimită vorbă oamenilor ei din Bethal. Într-un fel, regreta acest lucru. I-ar fi fost foarte greu să îi explice lui Perrin, dar nici măcar el nu şi-ar fi stăpânit furia dacă ea ar fi răpit-o pe Regina Ghealdanului.

Mai toate Gărzile Înaripate se pare că se strânseseră la marginea taberei lor, înconjurând zece dintre călăreţi, care jucau rolul de cercetaşi, dat fiind absenţa lăncilor. Pedestraşii se foiau şi se îmbrânceau, încercând să se apropie. Lui Perrin i se păru că aude din nou tunetul, destul de aproape, dar de abia sesizabil.

Când se pregăti să-şi croiască drum prin mulţime, Gallenne începu să strige:

— Faceţi loc, jigodii răpciugoase!

Bărbaţii îşi întoarseră capetele şi se dădură la o parte, lăsând un loc de trecere, destul de înguste. Perrin se întrebă ce s-ar întâmpla dacă i-ar face pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri jigodii răpciugoase. Probabil că s-ar trezi cu un pumn în nas. Ar merita să încerce.

Nurelle şi ceilalţi ofiţeri erau împreună cu cercetaşii. La fel, şapte pedestraşi ce aveau mâinile legate la spate şi frânghii înfăşurate în jurul grumazului. Aceştia mergeau încet, anevoie, târându-şi picioarele, gârboviţi şi se încruntau sfidător sau temător, ori amândouă. Veşmintele se întăriseră de la mizerie, deşi unii purtau haine de calitate. În mod ciudat, aceştia miroseau puternic a fum de lemne. Unii soldaţi călare aveau funingine pe faţă, iar vreo doi prezentau arsuri. Aram privea cu atenţie prizonierii, încruntându-se uşor.

Gallenne adoptă o poziţie cu picioare depărtate şi cu mâinile proptite în şolduri, iscodind cu un ochi la fel de bine ca un bărbat cu doi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Cercetaşii mei ar trebui să aducă veşti, nu nişte cărpănoşi!

— Îl las pe Ortis să dea raportul, Seniore, zise Nurelle. El a fost acolo. Comandant de grupă, Ortis!

Un soldat între două vârste descălecă anevoie ca să facă o plecăciune, ducându-şi mâna înmănuşată la inimă. Purta un coif simplu, de pe care lipseau penele subţiri şi aripile încrestate în părţile laterale, ce se regăseau de regulă pe coifurile de ofiţeri. Pe un obraz i se vedea o rană deschisă. Pe celălalt obraz avea o cicatrice care îi trăgea în sus colţul gurii.

— Seniore Gallenne, Seniore Aybara, spuse el cu o voce gravă. Am dat peste haimanalele astea la vreo opt kilometri către apus. Au dat foc unei ferme cu oameni în ea. O femeie a încercat să iasă pe fereastră, iar unul dintre ticăloşii ăştia i-a zdrobit ţeasta. Ştiind părerea Seniorului Aybara despre asemenea lucruri, i-am oprit. Am ajuns prea

târziu ca să mai salvăm pe cineva, însă i-am prins pe ăştia şapte. Ceilalţi au scăpat.

— Oamenii sunt adesea ispitiţi să se întoarcă în Umbră, zise dintr-odată unul dintre prizonieri. Trebuie să li se reamintească preţul.

Era un bărbat educat, înalt şi zvelt, cu un aer impunător. Vocea îi era blândă, dar haina la fel de murdară ca a celorlalţi, şi nu se mai bărbierise de două sau trei zile. Profetul nu părea să permită irosirea timpului pe nimicuri, cum ar fi briciul sau apa şi săpunul. Cu mâinile legate la spate şi cu frânghia în jurul grumazului, îi privea cu duşmănie şi fără pic de teamă pe cei care l-au prins. Afişa doar sfidare şi dispreţ.

— Soldaţii tăi nu mă impresionează, continuă el. Profetul Seniorului Dragon, Lumina să-i binecuvânteze numele, a nimicit oşti mult mai numeroase decât şleahta ta. N-ai decât să ne ucizi, fiindcă vom fi răzbunaţi atunci când Profetul va înmuia pământul cu sângele vostru.

Încheie fraza pe un ton ridicat, cu spatele drept ca o tijă din fier. Un murmur străbătu mulţimea soldaţilor care ascultau. Ştiau prea bine că Masema nimicise oşti mai numeroase decât a lor.

— Spânzuraţi-i! porunci Perrin.

Şi din nou auzi tunetul. După ce dădu porunca, se strădui să privească. În ciuda bombănitului general, nu lipsiră cei care să dea o mână de ajutor. Unii prizonieri începură să lăcrimeze când li se puseră frânghiile la gât şi fură azvârlite peste trei crăci. Un bărbat care fusese odinioară gras şi al cărui burdihan atârna în valuri strigă că se căia, că va sluji oricărui stăpân îi vor zice ei. Un individ chel, care părea la fel de dur ca Lamgwin, se zvârcoli şi ţipă până când frânghia îi întrerupse urletele. Doar bărbatul cu vocea blândă nu se zvârcoli, nici nu se împotrivi; nici măcar atunci când nodul i se strânse mai tare în jurul grumazului. La sfârşit, privirea lui fu duşmănoasă şi sfidătoare.

— Măcar unul dintre ei a ştiut cum să moară, mârâi Gallenne, când ultimul trup rămase fără suflare.

Se uita încruntat la bărbaţii ce atârnau în copaci ca şi când ar fi regretat că ei nu se luptaseră mai mult.

— Dacă oamenii ăştia au fost în slujba Umbrei, începu Aram, apoi şovăi. Iartă-mă, Seniore Perrin, oare Seniorul Dragon este de acord cu asta?

Perrin tresări şi se holbă la el, cu gura căscată.

— Lumină, Aram, ai auzit ce-au făcut! Rand le-ar fi pus ştreangul de gât cu mâinile lui!

Credea că Rand ar fi făcut-o, nădăjduia că ar fi făcut-o. Rand îşi dorea să unească neamurile înainte de Ultima Bătălie, şi nu se gândise că avea să plătească un preţ prea mic.

Bărbaţii îşi ridicară brusc capetele când tunetul bubui cu putere, suficient cât să îl audă cu toţii, apoi se auzi aproape, tot mai aproape. Se stârni o rafală de vânt, pe urmă se domoli, după aceea se înteţi din nou, fluturând haina lui Perrin în timp ce sufla când într-o direcţie, când într-alta. Fulgerul brăzdă cerul fără nori. În tabăra mayenerilor, caii priponiţi nechezau şi se ridicau pe picioarele din spate, speriaţi. Tunetul bubuia întruna, iar fulgerul lumina puternic şi, sub soarele dogoritor, începu să cadă ploaia, stropi mari şi răzleţi înghiţiţi de ţărâna de pe drum. Perrin îşi şterse o picătură de pe obraz şi îşi privi mirat degetele umede.

În câteva clipe furtuna se domoli, tunetele şi fulgerele îndreptându-se spre răsărit. Pământul însetat absorbea picăturile de ploaie ce căzuseră, soarele ardea la fel de tare ca înainte şi doar luminile pâlpâitoare de pe cer şi bubuiturile estompate adevereau că se întâmplase ceva. Soldaţii se uitau miraţi unii la ceilalţi. Gallenne îşi luă cu greu degetele de pe mânerul sabiei.

— Asta… asta nu poate fi lucrarea Celui Întunecat, zise Aram tresărind.

Nimeni nu mai văzuse vreodată o furtună precum aceea.

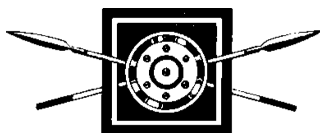
— Asta înseamnă că vremea se schimbă, nu-i aşa, Seniore Perrin? Vremea se va întrema din nou?

Perrin deschise gura ca să-i spună bărbatului să nu-i mai vorbească aşa, apoi o închise la loc cu un oftat.

— Nu ştiu, răspunse el. Ce zicea Gaul? Totul se schimbă, Aram.

Doar la schimbarea lui nu se gândise vreodată.

CAPITOLUL 11

Întrebări şi un legământ

În grajdul uriaş mirosea a fân stătut şi a balegă de cal. Şi a sânge şi carne arsă. Toate uşile fiind închise, aerul era înăbuşitor. Două torţe luminau slab, iar umbrele acopereau interiorul, în mare parte. În şirurile lungi de staule, caii nechezau agitaţi. Bărbatul spânzurat de încheieturile mâinilor, de o grindă din acoperiş, gemu încet, pe urmă tuşi răguşit. Era un bărbat înalt, bine clădit, dar la capătul puterilor.

Deodată, Sevanna îşi dădu seama că pieptul lui nu se mai mişca. Nestematele bătute în inelele de pe degetele ei scânteiară în roşu şi verde când făcu un gest scurt spre Rhiale.

Femeia cu părul de foc îi ridică bărbatului capul şi verifică dacă acesta mai trăieşte, lipindu-şi urechea de pieptul lui, fără să bage în seamă aşchiile înfipte în el, care încă fumegau. Ea îşi îndreptă umerii, scoţând un sunet dezgustat.

— E mort. Ar fi trebuit să lăsăm treaba asta în seama Fecioarelor, Sevanna, sau a Ochilor Negri. Cred că l-am omorât din neştiinţă.

Sevanna strânse din buze şi îşi potrivi şalul, iar brăţările îi zornăiră. Acestea îi ajungeau aproape până la cot, o cantitate impresionantă de aur, fildeş şi nestemate, deşi ar fi purtat toate brăţările pe care le avea dacă ar fi putut.

Niciuna dintre celelalte femei nu scoase o vorbă. Interogarea prizonierilor nu era treaba Înţeleptelor, însă Rhiale ştia de ce fuseseră nevoite să facă asta. Singurul supravieţuitor dintre cei zece călăreţi care crezuseră că puteau înfrânge douăzeci de Fecioare pentru că erau călare, fusese, totodată, primul Seanchan prins în cele zece zile de când ele sosiseră pe acel tărâm.

— Ar fi trăit dacă nu ar fi suportat atâta durere, Rhiale, zise în cele din urmă Someryn, clătinând din cap. A fost puternic pentru un bărbat din ţinuturile umede, însă n-a putut suporta durerea. Totuşi, ne-a spus multe.

Sevanna o privi pieziş, încercând să-şi dea seama dacă era sarcastică. La fel de înaltă ca un bărbat, Someryn purta mai multe brăţări şi coliere decât oricare dintre femei, în afară de Sevanna. Obiectele din ambră şi smaraldele, rubinele şi safirele aproape că îi ascundeau pieptul prea voluptuos, care altminteri ar fi fost pe jumătate dezgolit, având în vedere că bluza îi era descheiată aproape de tot. Şalul, pe care îl purta legat la mijloc, nu acoperea mai nimic. Uneori, Sevannei îi era greu să îşi dea seama dacă Someryn o imita sau concura cu ea.

— Multe! exclamă Meira.

Luminată de torţa pe care o ţinea în mână, faţa ei prelungă părea mai aspră decât de obicei, cu toate că lucrul acesta era practic imposibil. Meira era în stare să găsească faţa întunecată a soarelui de amiază.

— Că oamenii ăştia se află la două zile depărtare spre apus de Amador? Asta ştiam. Nu ne-a zis decât poveşti. Artur Aripă-de-Şoim! Pfu! Fecioarele ar fi trebuit să-l ţină şi să facă ce era necesar.

— Aţi… risca să afle toată lumea prea mult, prea devreme? întrebă Sevanna şi îşi muşcă limba, furioasă.

Fu cât pe ce să le facă „proaste”. Prea mulţi ştiau deja prea multe, inclusiv Înţeleptele, după părerea ei, dar ea nu putea risca să le ofenseze pe aceste femei. Acest lucru o

măcina! „Oamenii sunt speriaţi”. Măcar nu era nevoită să-şi ascundă dispreţul în această privinţă. Ceea ce o şoca şi o revolta nu era faptul că le era teamă, ci că foarte puţini încercau să ascundă asta.

— Ochii Negri sau Câinii de Piatră, până şi Fecioarele ar fi vorbit despre ce a spus el. Ştii că ar fi făcut-o! Minciunile lui n-au făcut decât să răspândească mai multă teamă.

Trebuie să fi fost minciuni. În mintea Sevannei, marea era asemenea lacurilor pe care le văzuse în ţinuturile umede, doar că malurile îndepărtate se pierdeau în zare. Dacă alte sute de mii de oameni ai lui veneau, chiar şi de pe malul celălalt al unei ape atât de întinse, ceilalţi prizonieri pe care îi interogase ar fi ştiut de ei. Şi niciun prizonier nu fusese interogat în absenţa ei.

Tion ridică a doua torţă şi se uită fără să clipească la ea, cu ochi cenuşii. Cu aproape un cap mai scundă decât Someryn, Tion tot era mai înaltă decât Sevanna. Şi de două ori mai solidă. Faţa ei rotundă părea adeseori blândă, însă era o greşeală să crezi că era astfel.

— Au dreptate să se teamă, rosti ea cu o voce puţin incoerentă. Şi mie mi-e teamă şi nu mi-e ruşine să recunosc. Seanchanii sunt mulţi dacă au pus stăpânire pe Amador, iar noi suntem puţine. Tu ai septul cu tine, Sevanna, dar unde este septul meu? Prietenul tău din ţinuturile umede, Caddar, şi Aes Sedai aia a lui îmblânzită ne-au trimis la moarte prin gaura făcută în văzduh. Unde sunt ceilalţi Shaido?

Rhiale se duse sfidătoare lângă Tion, apoi Alarys li se alătură repede, jucându-se chiar şi în acel moment cu părul negru ca să atragă atenţia asupra ei. Sau poate ca să evite privirea Sevannei. După o clipă, Meira se alătură încruntată grupului, urmată de Modarra. Aceasta ar fi putut fi considerată zveltă dacă n-ar fi fost şi mai înaltă decât Someryn; însă, la cum se prezenta, „deşirată” era cel mai potrivit termen pentru ea. Sevanna credea că Modarra

putea să apuce cu mâna la fel de ferm ca inelele de pe degetele ei. La fel de ferm ca… Someryn se uită la ea şi oftă, apoi privi spre restul femeilor, şi se alătură acestora. Ea se duse încet şi se alătură celorlalte.

Sevanna era învăluită de lumina pe care o răspândea torţa. Dintre toate femeile de care era legată de la uciderea lui Desaine, în acestea avea cea mai mare încredere. Nu că ar fi avut în general prea multă încredere în cineva. Era convinsă că Someryn şi Modarra erau alături de ea, ca şi când i-ar fi jurat supunere oarbă, să o urmeze oriunde. Iar acum îndrăzniseră să o trateze cu priviri acuzatoare. Până şi Alarys, ce se juca cu părul, îşi ridică privirea.

Sevanna înfruntă privirile fixe cu un zâmbet stăpânit, ce aproape că semăna cu un rânjet. Hotărî că nu era momentul potrivit să le amintească de crima ce le lega sorţile. Nu va folosi măciuca, de astă dată.

— L-am bănuit pe Caddar că ar putea încerca să ne trădeze, zise ea, în schimb.

Ochii albaştri ai lui Rhiale se măriră la auzul acestei mărturisiri, iar Tion rămase cu gura căscată.

— Aţi fi preferat să rămâneţi în munţii Piscul Dragonului ca să vă distrugă? continuă Sevanna ca să nu le lase pe cele din încăpere să răspundă ceva. Să fiţi vânate ca nişte animale de patru clanuri ale căror Înţelepte ştiu cum să creeze acele găuri fără ajutorul acelor cutii de Călătorie? Aici suntem în inima unui tărâm bogat şi primitor. Mai bogat chiar decât tărâmurile „ucigaşilor de copaci”. Uitaţi-vă ce am luat în doar zece zile. Cât am mai putea lua dintr-un oraş din ţinuturile umede? Vă temeţi de Seanchani pentru că sunt mai numeroşi? Nu uitaţi că le-am adus cu mine pe toate Înţeleptele Shaido care pot conduce Puterea.

În acea clipă, abia dacă realiză că ea însăşi nu putea conduce Puterea. În curând, această lipsă avea să fie remediată.

— Suntem la fel de puternice ca orice forţă pe care ar

trimite-o împotriva noastră aceşti oameni din ţinuturile umede. Chiar dacă au şopârle zburătoare.

Pufni zgomotos, ca să arate ce credea despre acestea! Niciuna dintre ele nu văzuse vreuna, nici cercetaşii, dar aproape fiecare prizonier spusese aceste poveşti ridicole.

— După ce vom găsi şi celelalte septuri, acest tărâm va deveni al nostru. Cu totul! Vom obţine o plată înzecită de la Aes Sedai. Şi îl vom găsi pe Caddar şi-l vom face să cerşească îndurare până va muri.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să le unească, să le dea curaj, aşa cum se întâmplase şi altă dată. Nicio femeie nu îşi schimbă expresia feţei. Nici măcar una.

— Mai e şi *Car'a'carn*, spuse Tion pe un ton calm. Asta dacă n-ai renunţat la planul tău de a te căsători cu el.

— N-am renunţat la nimic, zise iritată Sevanna.

Bărbatul – şi, mai important, puterea care venea odată cu el – va fi al ei într-o bună zi. Cumva. Orice s-ar întâmpla. Ea continuă cu blândeţe în glas:

— Rand al'Thor nu este relevant în acest moment.

Cel puţin pentru aceste prostănace oarbe. Când va pune mâna pe el, totul va fi posibil pentru ea.

— N-am de gând să pierd vremea discutând despre coroniţa mea de mireasă. Am lucruri mai importante de făcut.

În timp ce se îndrepta cu paşi hotărâţi prin semiîntuneric spre uşile grajdului, o străfulgeră brusc un gând neplăcut. Era singură cu aceste femei. Cât de multă încredere putea avea în ele? Moartea lui Desaine îi stăruia încă în minte; Înţeleapta fusese… măcelărită… cu ajutorul Puterii Supreme, folosită de femeile din spatele ei, printre altele. La acest gând simţi un nod în stomac. Ciuli urechile la cel mai slab foşnet de paie care i-ar fi transmis că era urmărită, dar nu auzi nimic. Oare femeile doar stăteau pe loc şi priveau? Se încăpăţână să se uite peste umăr. Păşea încet, fără prea mult efort – nu intenţiona să arate că îi era teamă

şi să se facă de ruşine! –, şi totuşi, când împinse uşile înalte, ale căror ţâţâni erau bine unse, şi ieşi în lumina puternică a amiezii, nu se putu abţine să nu răsufle uşurată.

Efalin se plimba de colo până colo afară, cu soufa în jurul gâtului, cu arcul aşezat pe spate şi cu suliţa şi scutul în mâini. Femeia cu părul cărunt se întoarse brusc şi îngrijorarea i se atenuă când o văzu pe Sevanna. Conducătoarea tuturor Fecioarelor Shaido lăsa să i se vadă suferinţa! Nu era din septul Jumai, însă o însoţise pe Sevanna folosindu-se de scuza că aceasta vorbea ca un şef de clan până când Shaido puteau să îşi aleagă un nou şef. Sevanna era convinsă că Efalin bănuia că asta nu se va întâmpla niciodată. Ştia unde se afla puterea şi când să-şi ţină gura.

— Îngropaţi-l adânc şi ascundeţi-i mormântul, îi spuse Sevanna.

Efalin încuviinţă, făcându-le semn Fecioarelor care înconjurau grajdul să se ridice în picioare şi acestea o urmară înăuntru. Sevanna examină clădirea, cu acoperişul ascuţit şi roşu şi pereţii albaştri, apoi se întoarse spre câmpul din faţa acesteia.

Un gard jos din piatră cu o singură deschizătură, chiar în faţa grajdului, împrejmuia un ţarc de pământ bătătorit, cu un diametru de aproximativ şaptezeci de metri. Oamenii din ţinuturile umede îl folosiseră ca să dreseze caii. Sevanna nu se gândise să îi întrebe pe foştii proprietari de ce acest grajd fusese amplasat atât de departe de celelalte clădiri, înconjurat de copaci atât de înalţi, încât ea se mai uita uimită uneori la ei, dar acest loc izolat servea de minune scopurilor ei. Fecioarele, împreună cu Efalin, fuseseră cele care îl prinseseră pe Seanchan. Nimeni în afară de ele nu ştia de existenţa lui. Nici nu va afla. Oare celelalte Înţelepte vorbeau între ele înăuntru? Despre ea? În faţa Fecioarelor? Ce-şi spuneau? N-avea de gând să le

slujească nici pe ele, nici pe altcineva!

Someryn şi celelalte ieşiră din grajd tocmai când ea porni spre pădure şi o urmară printre copaci, discutând între ele despre Seanchan, Caddar şi locul unde fuseseră trimişi ceilalţi membri Shaido. Nu despre ea, dar n-ar fi făcut-o oricum, riscând ca ea să le audă. Ceea ce auzea însă o făcea să se strâmbe. Peste trei sute de Înţelepte îi însoţeau pe Jumai şi era la fel ori de câte ori începeau să discute trei sau patru. Unde erau celelalte clanuri? Fusese Caddar o suliţă azvârlită de Rand al'Thor? Câţi Seanchani erau? Oare chiar călăreau şopârle? Şopârle! Aceste femei o însoţiseră încă de la început. Le arătase calea pas cu pas, însă ele credeau că o ajutaseră să plănuiască fiecare mutare, că ştiau destinaţia. Dacă le va pierde…

Pădurea lăsa loc unui luminiş uriaş care părea de cincizeci de ori mai mare decât ţarcul din faţa grajdului. Sevanna simţi cum îi trece supărarea când se opri să privească. Dealurile joase se înălţau spre miazănoapte şi munţii, aflaţi la câteva leghe dincolo de acestea, erau învăluiţi în nişte nori uriaşi şi albi, brăzdaţi de dâre cenuşiu-închis. Nu mai văzuse niciodată atât de mulţi nori. În apropiere, mii de Jumai îşi vedeau de treburile de zi cu zi. Sunetul ciocanului pe nicovală răzbătea de la fierari, iar oi şi capre erau sacrificate pentru masa de seară, behăitul lor amestecându-se cu râsetele copiilor care alergau şi se jucau. Deoarece avusese mai mult timp la dispoziţie ca să se pregătească pentru fuga din Piscul Dragonului decât celelalte clanuri, Jumai aduseseră turmele strânse în Cairhien şi le alăturaseră celor de acolo.

Mulţi oameni îşi instalaseră corturile, deşi nu era nevoie. Clădirile colorate umpleau aproape tot luminişul, ca într-un sat mare din ţinuturile umede. Hambare şi grajduri înalte, o forjă impunătoare şi acoperişuri îngrămădite ce adăpostiseră servitorii, toate vopsite în roşu şi albastru, împrejmuind acoperişul cel mare. Conacul, aşa i se zicea,

înalt cât o clădire cu trei etaje şi cu un acoperiş din ţiglă de un verde-închis, era văruit în întregime în verde-deschis, ornat cu galben şi aşezat pe un deal din piatră făcut de mâna omului, înalt de şapte metri şi jumătate. Jumai şi *gai'shaini* urcau rampa lungă ce ducea la uşa clădirii impunătoare şi se plimbau pe balcoanele sculptate care înconjurau clădirea.

Zidurile din piatră şi palatele pe care le văzuse în Cairhien nu o impresionaseră nici măcar pe jumătate. Clădirea aceasta era pictată ca o căruţă cu coviltir a Pribegilor, sau *Tuatha'an*, dar, chiar şi aşa, era minunată. Ar fi trebuit să îşi dea seama că oamenii aceia îşi puteau permite să construiască orice din lemn cu atâţia copaci în jur. Oare nimeni în afară de ea nu vedea cât de bogat era acel tărâm? Mai mulţi *gai'shaini* în veşmânt alb decât avusese vreodată oricare dintre cele douăzeci de clanuri fugeau de colo până colo văzându-şi de treburile lor; erau aproape cu jumătate mai mulţi decât Jumai! Nimeni nu se mai plângea că oamenii din ţinuturile umede deveneau *gai'shaini*. Erau atât de supuşi! Un tânăr cu ochii mari, în veşmânt alb cu cusături grosolane, trecu în grabă. Ţinea strâns un coş, holbându-se la oamenii din jurul lui şi împiedicându-se de tivul robei. Sevanna zâmbi. Tatăl lui se numise stăpânul acelui loc şi strigase în gura mare că ea şi oamenii ei vor fi vânaţi – de copii, ca să vezi! – pentru această nesăbuinţă, însă în acel moment era îmbrăcat în alb şi muncea din greu la fel ca fiul, soţia şi fiicele şi ceilalţi fii ai lui. Femeile avuseseră ca avere nestemate şi mătăsuri fine, dar Sevanna luase doar ce-i fusese la îndemână. Era un tărâm bogat, cu sol reavăn care mustea de uleiuri nepreţuite.

Femeile din spatele ei se opriseră în loc la marginea pădurii ca să vorbească între ele. Auzea ce spuneau şi starea de spirit i se schimbă din nou.

— ...câte Aes Sedai luptă pentru aceşti Seanchani, zicea

Tion. Trebuie să aflăm asta.

Someryn şi Modarra încuviinţară în şoaptă.

— Nu cred că are importanţă, interveni Rhiale.

Măcar încăpăţânarea ei le molipsea şi pe celelalte.

— Nu cred că vor lupta decât dacă le vom ataca noi. Nu uitaţi, n-au făcut nimic până când nu ne-am mişcat împotriva lor, nici măcar să se apere.

— Şi când au făcut-o, zise Meira, pe un ton amar, douăzeci şi trei dintre noi au murit. Şi mai bine de zece mii de *algai'd'siswai* nu s-au mai întors. Aici, avem mai puţin de o treime din numărul acela, chiar dacă îi punem la socoteală şi pe cei din ginta Mera'din.

În Limba Străveche înseamnă „Cei fără fraţi". Ea rosti ultimul cuvânt cu dispreţ.

— Aia a fost lucrarea lui Rand al'Thor! le spuse Sevanna cu asprime în glas. În loc să vă gândiţi ce a făcut el împotriva noastră, mai bine gândiţi-vă ce putem face când va fi al nostru!

„Când va fi al meu", se gândi ea. Surorile Aes Sedai fuseseră capabile să pună mâna pe el şi să-l ţină atâta vreme, însă ea avea ceva ce Aes Sedai nu aveau, altminteri ele s-ar fi folosit de acel ceva.

— Amintiţi-vă, în schimb, că le-am bătut pe Aes Sedai până când el a trecut de partea lor. Aes Sedai nu înseamnă nimic!

Încă o dată, efortul ei de a le da curaj nu produse niciun efect vizibil. Tot ce-şi aduceau aminte era că suliţele fuseseră anihilate în încercarea de a-l prinde pe Rand al'Thor , şi ele odată cu suliţele. Modarra parcă s-ar fi zgâit la mormântul tuturor celor din septul ei, iar Tion se încruntă neliniştită, amintindu-şi, fără îndoială, că şi ea o luase la fugă ca o capră speriată.

— Înţeleptelor, zise un bărbat din spatele Sevannei, am fost trimis să vă întreb ce hotărâre aţi luat.

Într-o clipită, fiecare femeie îşi recâştigă calmul. Ceea ce

nu reuşise ea să facă, izbutise el prin simpla-i prezenţă. Nicio Înţeleaptă nu ar îngădui altcuiva în afară de o altă Înţeleaptă să o vadă tulburată. Alarys se opri, mângâindu-şi părul pe care şi-l trase peste umăr. Era limpede că niciuna dintre ele nu îl recunoştea, în afară de Sevanna.

El le privea cu gravitate, cu nişte ochi verzi, mult mai maturi decât faţa-i netedă. Avea buzele pline, dar expresia gurii îi dădea un aer foarte serios, de parcă uitase cum să zâmbească.

— Sunt Kinhuin, din ginta Mera'din, Înţeleptelor. Cei din clanul Jumai spun că nu ne putem lua tot ce ni se cuvine din locul ăsta pentru că nu suntem Jumai, însă ei vor avea mai puţin, ţinându-se cont de faptul că noi suntem doi la fiecare *algai'd'siswai* Jumai. „Cei fără fraţi" vă cer să luaţi o hotărâre, Înţeleptelor.

Aflând cine era el, unele dintre ele nu îşi ascunseră dispreţul faţă de bărbaţii care îşi abandonaseră clanul şi ginta ca să-i urmeze pe Shaido, şi nu pe Rand al'Thor, care era doar un om din ţinuturile umede, nu adevăratul *Car'a'carn*, după părerea lor. Faţa lui Tion rămase impenetrabilă, dar ochii lui Rhiale scânteiau, iar Meira se încrunta uşor. Doar Modarra părea îngrijorată, însă ea ar fi încercat să îi împăciuiască până şi pe „ucigaşii de copaci".

— Aceste şase Înţelepte vor lua o hotărâre după ce vor asculta ambele părţi, îi spuse Sevanna lui Kinhuin, pe acelaşi ton grav.

Celelalte femei o priviră, abia ascunzându-şi mirarea că ea intenţiona să stea deoparte. Ea fusese cea care aranjase ca numărul Mera'dinilor să fie de zece ori mai mare decât cel al oamenilor din ginta Jumai, pe care îi însoţeau, mai mulţi decât în cazul celorlalte septuri. Îl bănuise, într-adevăr, pe Caddar, chiar dacă nu pentru ceea ce făcuse el, şi voise să se înconjoare de cât mai multe suliţe. Şi-apoi, aceştia puteau muri oricând în locul celor din ginta Jumai.

Afişă o expresie mirată observând surprinderea

celorlalte.

— Nu ar fi cinstit din partea mea să fiu părtinitoare din moment ce septul meu este implicat, le zise ea, apoi se adresă bărbatului cu ochi verzi: Vor lua o hotărâre corectă, Kinhuin. Şi sunt convinsă că vor vorbi în favoarea Mera'dinilor.

Celelalte femei o priviră aspru, pe urmă Tion îi făcu brusc semn lui Kinhuin s-o ia înainte. El fu nevoit să-şi ia ochii de la Sevanna, ca să se conformeze. Schiţând un zâmbet – el o fixase cu privirea pe ea, nu pe Someryn -, ea îi privi cum se pierdeau în marea de oameni ce mişuna în curtea conacului. În ciuda faptului că femeile îi displăceau pe Mera'dini şi că ea anticipase în faţa bărbatului hotărârea lor, existau şanse mari ca ele să ia aceeaşi hotărâre. Oricum ar fi fost, Kinhuin îşi va aminti şi le va spune şi celorlalţi membri ai aşa-zisei lui ginţi. Îi avea deja la degetul mic pe Jumai, dar orice i-ar fi legat pe Mera'dini de ea era bine-venit.

Întorcându-se, Sevanna o porni printre copaci, însă nu în direcţia grajdului. Rămasă singură, se putea ocupa de ceva mult mai important decât Mera'dinii. Verifică atentă ceea ce-şi vârâse la spate, sub şal. Ar fi simţit dacă ar fi alunecat fie şi puţin, dar voia să atingă cu degetele suprafaţa-i netedă. Nicio Înţeleaptă nu va îndrăzni să o considere mai prejos decât ele, odată ce va folosi obiectul, poate chiar în acea zi. Şi, într-o bună zi, i-l va da pe Rand al'Thor. La urma urmei, dacă minţise într-o privinţă, poate Caddar minţise şi în altele.

Galina Casban o privea printre lacrimi pe Înţeleapta care îi ţinea scutul. De parcă ar mai fi fost nevoie de scutul femeii zvelte. În acel moment, nici măcar nu ar fi fost în stare să îmbrăţişeze Izvorul. Şezând pe pământ cu picioarele încrucişate între două Fecioare care stăteau

ghemuite, Belinde îşi potrivi şalul şi schiţă un zâmbet, ca şi cum i-ar fi citit gândurile Galinei. Avea faţa îngustă, ca a unei vulpi, iar părul şi sprâncenele i se albiseră aproape de tot din pricina soarelui. Galina îşi dorea să-i fi zdrobit ţeasta în loc să-i tragă doar o palmă.

Nu fusese o încercare de a evada, ci mai mult o frustrare insuportabilă. Îşi începea şi îşi încheia ziua extenuată, în fiecare zi fiind mai obosită decât în precedenta. Nici nu îşi mai amintea cât timp trecuse de când o vârâseră în acea robă neagră şi aspră; zilele se scurgeau ca apa dintr-un pârâu. O săptămână? O lună? Poate nu trecuse atât de mult timp. Cu siguranţă, nu mai mult de-atât. Îşi dorea să n-o fi atins niciodată pe Belinde. Dacă femeia nu i-ar fi vârât cârpe în gură ca să-i înăbuşe suspinele, le-ar fi implorat să o lase să care din nou bolovani, sau să facă o grămadă, pietricică cu pietricică, ori să o supună oricărei torturi. Orice în afară de asta.

Doar ţeasta Galinei ieşea din sacul din piele ce atârna de ramura groasă a unui stejar. Sub sac, cărbunii sfârâiau mocnit sub un vas din bronz, încălzind aerul din sac. Stătea ghemuită în acea căldură înăbuşitoare, cu degetele mari de la mâini legate de cele de la picioare, iar broboanele de sudoare i se prelingeau pe trupul gol. Părul ud îi era lipit de faţă. Atunci când nu plângea, gâfâia, umflându-şi nările ca să respire. Chiar şi aşa, era mai bine decât corvezile nesfârşite, inutile şi istovitoare la care o supuseseră, cu excepţia unui lucru. Înainte să-i strângă sacul sub bărbie, Belinde golise o punguţă de pudră fină peste ea, iar când începuse să asude, pudra o ardea ca piperul aruncat în ochi. Părea să o acopere de la umeri în jos. Lumină, ce tare ardea!

Faptul că invoca Lumina era un semn al disperării, însă ele nu reuşiseră să o facă să cedeze, oricât au încercat. Va scăpa şi, când o va face, sălbăticiunile vor plăti cu sângele lor! Râuri de sânge! Oceane! Le va jupui pe toate de vii!

Asta va face…! Dându-şi capul pe spate, scoase un urlet; cârpele din gură înăbuşiră sunetul, însă ea urla, deşi nu ştia dacă era un ţipăt de furie sau un strigăt pentru îndurare.

Când urletele încetară şi îşi lăsă capul în piept, Belinde şi Fecioarele se ridicară în picioare, iar Sevanna ajunse la ele. Galina încercă să-şi înăbuşe suspinele în faţa femeii cu părul de aur, dar mai degrabă ar fi reuşit să culeagă soarele de pe cer cu degetele.

— I-auzi cum scânceşte şi se sclifoseşte, rânji Sevanna şi veni să o privească.

Galina se străduia să se uite la ea cu acelaşi dispreţ. Sevanna se împopoţonase cu bijuterii cât pentru zece femei! Purta bluza desfăcută, aproape că i se vedea pieptul dacă n-ar fi fost acele coliere neasortate, şi inspira adânc atunci când bărbaţii se uitau la ea! Galina încerca, dar îi era greu să-şi arate dispreţul, din cauza lacrimilor ce i se rostogoleau pe obraji odată cu broboanele de sudoare. Plângea în hohote, făcând sacul să se legene.

— *Da'tsang* asta este mai rezistentă decât o oaie bătrână, chicoti Belinde, însă am descoperit că până şi cea mai bătrână oaie poate avea carnea fragedă dacă este gătită la foc încet, cu ierburile potrivite. Pe vremea când eram Fecioară, am înmuiat Câini de Piatră, perpelindu-i încet.

Galina închise ochii. Vor plăti cu oceane de sânge…!

Sacul fu lăsat jos şi Galina deschise brusc ochii. Fecioarele desfăcuseră frânghia ce trecea peste ramură, iar două dintre ele o coborau încet. Ea începu să se zbată cu sălbăticie, încercând să privească în jos, şi aproape că izbucni din nou în plâns, de uşurare, când văzu că vasul fusese dat la o parte. Ce spusese Belinde despre gătit… Aceasta va fi soarta lui Belinde, hotărî Galina. Legată de proţap şi rumenită până avea să se scurgă din corp tot ce era lichid! Şi asta doar pentru început!

Cu o bufnitură ce o făcu pe Galina să geamă, sacul din

piele se prăbuşi pe pământ şi se răsturnă. Cu aceeaşi indiferenţă cu care ar fi manevrat un sac cu cartofi, Fecioarele o răsturnară peste buruienile uscate, îi tăiară frânghiile cu care era legată şi îi scoaseră cârpa din gură. Praful şi frunzele moarte se lipiră de sudoarea ce o acoperea.

Îşi dorea foarte mult să se ridice în picioare, să le înfrunte privirile. În schimb, se ridică doar în patru labe, apoi îşi înfipse degetele de la mâini şi de la picioare în stratul de frunze putrede care acoperea solul pădurii. Încă o mişcare, şi nu s-ar fi putut abţine să nu-şi ridice mâinile, ca să-şi calmeze pielea roşie ce îi ardea. Simţea broboanele de sudoare ca pe nişte ace. Nu reuşi decât să stea ghemuită acolo şi să tremure, să încerce să îşi umezească gura uscată cu salivă şi să viseze cu ochii deschişi la ce le va face acestor sălbăticiuni.

— Am crezut că eşti mai puternică de-atât, zise Sevanna, ce se aplecase deasupra ei, îngândurată, însă poate că Belinde are dreptate. Poate că te-ai înmuiat suficient. Dacă juri să mi te supui, nu vei mai fi *da'tsang*. Poate nici nu va fi nevoie să fii *gai'shain*. Îmi vei jura supunere oarbă?

— Da! răspunse ea răguşit, fără şovăire, deşi fu nevoită să înghită înainte să continue să vorbească. Mă voi supune ţie! Jur!

Va fi supusă, până când ele îi vor da ocazia pe care o spera. Doar de atât fusese nevoie? De un jurământ pe care l-ar fi putut face din prima zi? Sevanna va afla cum e să stai atârnată deasupra cărbunilor încinşi. Oh, da, ea…

— Atunci, nu te vei împotrivi să juri pe acesta, zise Sevanna, aruncând ceva în faţa ei.

Galinei i se zbârli părul pe ceafa, holbându-se la obiect. Era un sceptru alb asemenea fildeşului lustruit, lung de o jumătate de metru şi nu mai gros decât încheietura mâinii ei. Apoi văzu o sută unsprezece însemne sculptate la capătul dinspre ea, numere folosite în Vârsta Legendelor.

Crezu că e Sceptrul Legămintelor, furat cumva din Turnul Alb. Şi acela era însemnat, dar cu cifra trei, despre care unii credeau că reprezenta cele Trei Legăminte. Poate că sceptrul alb nu era ceea ce părea. Poate. Oricum, nicio viperă din Tărâmurile Secate, încolăcită acolo, nu ar fi făcut-o să încremenească astfel locului.

— Un legământ straşnic, Sevanna. Când aveai de gând să ne spui şi nouă?

Vocea aceea o făcu pe Galina să-şi ridice brusc capul. Ar fi făcut-o şi dac-ar fi trebuit să-şi mute privirea de la o viperă ce ar fi ameninţat-o.

Therava îşi făcu apariţia dintre copaci, în fruntea a douăsprezece Înţelepte cu feţele împietrite. Acestea se opriră în spatele ei, ca să o confrunte pe Sevanna. Fiecare dintre ele, în afară de Fecioare, fusese prezentă atunci când Galina fusese osândită să poarte roba neagră. La o vorbă a Theravei şi la un semn scurt din cap al Sevannei, Fecioarele plecară iute. Deşi Galina asuda încă abundent, deodată aerul păru mai răcoros.

Sevanna se uită la Belinde, care îi evită privirea, apoi strânse din buze, pe jumătate zâmbind, pe jumătate rânjind, şi-şi propti pumnii în şolduri. Galina nu înţelegea de unde avea atât tupeu, o femeie care nu putea conduce deloc Puterea. Câteva dintre aceste femei aveau o forţă uriaşă. Nu îşi putea permite să le considere sălbăticiuni dacă voia să scape şi să se răzbune. Therava şi Someryn erau mai puternice decât oricare femeie din Turn, şi oricare dintre ele ar fi putut deveni cu uşurinţă Aes Sedai.

Dar Sevanna le înfrunta sfidătoare.

— Se vede că aţi făcut dreptate repede, zise ea pe un ton şters.

— Treaba a fost simplă, replică Tion cu calm. Mera'dini au primit dreptatea pe care au meritat-o.

— Şi li s-a spus că au primit-o, în ciuda încercării tale de a ne influenţa, adăugă Rhiale cu înflăcărare.

Sevanna aproape mârâi la auzul acestor cuvinte.

Însă Therava nu se lăsa abătută de la ţelul ei. Dintr-un pas, ajunse la Galina, o apucă de păr şi o ridică în genunchi, trăgându-i capul pe spate. Therava era mai scundă decât aceste femei cu cel puţin un cap, dar mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, şi privea cu nişte ochi de vultur, alungând orice gând de răzbunare sau de sfidare. Şuviţele albe din părul roşcat-închis făceau ca trăsăturile feţei să fie şi mai ferme. Galina îşi ţinea pumnii strânşi pe coapse, înfigându-şi unghiile în palme. Până şi senzaţia de arsură a pielii pălea sub privirea aceea. Visase cu ochii deschişi cum le va distruge pe aceste femei până la ultima, cum le va face să-şi implore moartea şi cum le va refuza această rugăminte, râzând. Pe toate, în afară de Therava. Noaptea, Therava îi umplea visele, iar Galina nu îşi dorea decât să o ia la fugă; singura scăpare era atunci când se trezea ţipând. Galina distrusese bărbaţi şi femei puternice, însă la Therava se uita cu ochii mari de frică şi plângea.

— Asta nu are pic de onoare.

Therava aproape că scuipă cuvintele.

— Dacă vrei să o distrugi, Sevanna, las-o în seama mea. Când voi termina cu ea, se va supune fără să mai fie nevoie de jucăria prietenului tău, Caddar.

Înfierbântată, Sevanna începu să vorbească, negând prietenia cu acest Caddar, cine-o fi fiind, iar Rhiale spuse cu o voce răstită că Sevanna îl dusese la celelalte, care începură să discute între ele dacă „dispozitivul” va funcţiona mai bine decât „cutia de Călătorie”.

Într-un colţ al creierului, Galina înregistră cuvintele despre cutia de Călătorie. Mai auzise pomenindu-se de ea şi îşi dorise să pună mâna pe una, fie şi doar pentru o clipă. Cu un *ter'angreal* care să-i permită să călătorească, oricât de imperfect ar fi funcţionat, putea... Nici măcar planul de evadare nu-i abătea gândul de la ce i-ar face Therava dacă şi celelalte vor hotărî să accepte cererea femeii. Când

Înţeleapta cu ochi de vultur nu o mai strânse de păr ca să se alăture discuţiei, Galina se aruncă spre sceptru, aterizând pe burtă. Orice, chiar să i se supună Sevannei, era mai bine decât să fie dată pe mâna Theravei. Dacă nu i s-ar fi pus scut, ar fi condus Puterea ca să manevreze singură sceptrul.

Nici nu apucă bine să apuce sceptrul neted cu degetele, că Therava îşi puse piciorul pe mâna ei, strivindu-i-o de pământ şi provocându-i durere. Niciuna dintre Înţelepte nu se osteni să se uite spre locul unde ea se zvârcolea, încercând în zadar să se elibereze. Nu îndrăznea să-şi tragă mâna mai mult; îşi amintea vag cum făcuse domnitori să se albească precum varul de frică şi, totuşi, nu cuteza să mişte piciorul acestei femei.

— Dacă va fi să jure, spuse Therava privind-o tăios pe Sevanna, va fi ca să ni se supună tuturor celor de faţă.

Celelalte încuviinţară, unele dând glas consimţământului lor. Toate, în afară de Belinde, care strânse din buze, îngândurată.

Sevanna le privea cu aceeaşi asprime.

— Prea bine, acceptă ea în cele din urmă. Dar eu sunt prima dintre noi, nu doar Înţeleaptă; vorbesc în calitate de şef de clan.

Therava schiţă un zâmbet.

— Aşa se pare. Amândouă suntem cele dintâi, Sevanna. Tu şi cu mine.

Expresia de sfidare nu dispăru de pe chipul Sevannei, însă ea consimţi. În silă. Abia atunci îşi ridică piciorul Therava. Lumina *saidarului* o înconjură pe Galina şi un fir de Spirit atinse cifrele de la capătul sceptrului pe care îl ţinea în mână. Întocmai cum se întâmpla şi cu Sceptrul Legămintelor.

Galina şovăi o clipă, îndoindu-şi degetele zdrobite. Îi lăsa aceeaşi impresie ca Sceptrul Legămintelor; era rece în palma ei, nici ca fildeşul, nici ca sticla. Dacă ar fi existat un

al doilea Sceptru al Legămintelor, l-ar fi folosit ca să desfacă orice legământ pe care îl făcea. Dacă ar fi avut ocazia. Nu voia să îşi încerce norocul, în niciun caz nu voia să îi jure supunere Theravei. Toată viaţa, înainte de asta, ea fusese cea care poruncise; viaţa îi devenise un chin de când fusese capturată, iar Therava voia s-o facă să-i mănânce din palmă! Dacă n-o va face, oare o vor lăsa pe Therava să o distrugă? Nu avea nici cea mai mică îndoială că femeia o va face. Absolut.

— Pe Lumină şi în nădejdea izbăvirii şi renaşterii mele – nu mai credea în Lumină şi nici nu mai nădăjduia la izbăvire, era o simplă făgăduinţă, deşi ele se aşteptau la un legământ puternic jur supunere fiecărei Înţelepte aici, de faţă, în toate cele şi, în primul rând, Theravei şi Sevannei.

Ultima speranţă că „dispozitivul” acesta era altceva dispăru când Galina simţi cum legământul se revărsa asupra ei, de parcă ar fi purtat un veşmânt care îi învelea mult prea strâns tot trupul. Dându-şi capul pe spate, începu să ţipe. Pe de o parte, pentru că senzaţia de arsură părea să îi pătrundă şi mai adânc în piele, iar pe de altă parte, într-o măsură mai mare, din disperare.

— Taci! îi zise cu asprime Therava. N-am chef să-ţi ascult smiorcăielile!

Galina tăcu brusc, cât pe ce să-şi muşte limba, şi încercă să-şi înăbuşe suspinele. Nu mai putea face nimic decât să se supună. Therava se încruntă la ea.

— Ia să vedem dacă funcţionează cu adevărat, bombăni ea aplecându-se mai aproape. Ai plănuit vreun act de violenţă împotriva vreunei Înţelepte de aici? Răspunde sincer şi cere pedeapsă dacă ai făcut-o. Pedeapsa pentru violenţă împotriva unei Înţelepte, adăugă ea ca o ameninţare făţişă, este să fii omorâtă ca un animal.

Îşi trecu sugestiv un deget peste grumaz şi apucă pumnalul de la brâu cu aceeaşi mână.

Gâfâind sacadat şi cuprinsă de panică, Galina se feri de

femeie. Dar nu-şi luă ochii de la Therava şi nu reuşi să-şi reţină vorbele care îi ieşiră printre dinţii ce-i clănţăneau.

— A-am f-f-făcut-o, îm-împotriva tuturor! V-vă rog, p-pedepsiţi-mă p-pentru asta!

Oare o vor omorî? După toate astea, va muri acolo?

— Se pare că, în fond, dispozitivul acesta face tot ce a susţinut prietenul tău, Sevanna.

Smulgând sceptrul din mâinile moi ale Galinei, Therava îl vârî la brâu când se ridică.

— Se pare, de asemenea, că vei purta alb la urma urmei, Galina Casban.

Dintr-un motiv anume, zâmbi mulţumită când rosti aceste cuvinte. Însă dădu şi alte porunci.

— Te vei purta cu smerenie, aşa cum o face un *gai'shain*. Dacă un copil îţi va spune să sari, vei sări, exceptând cazul în care una dintre noi îţi va spune să faci altfel. Şi nu vei atinge *saidarul* şi nici nu vei conduce Puterea decât dacă îţi va spune una dintre noi. Eliberează-i scutul, Belinde!

Scutul dispăru, iar Galina rămase în genunchi, privind în gol. Izvorul strălucea ascuns vederii, chinuitor. I-ar fi putut creşte aripi cu aceeaşi uşurinţă cu care s-ar fi întins după el.

Brăţările îi zornăiră când Sevanna îşi aranjă furioasă şalul.

— Iei prea mult, Therava. Este al meu, dă-mi-l!

Întinse mâna, dar Therava îşi încrucişă braţele pe piept.

— Înţeleptele s-au întrunit de mai multe ori, îi zise Sevannei femeia cu ochi severi. Am luat unele decizii.

Femeile care o însoţiseră se strânseră în spatele ei, toate cu faţa la Sevanna, iar Belinde se grăbi să li se alăture.

— Fără mine? izbucni Sevanna. Îndrăzneşte vreuna dintre voi să ia o hotărâre fără mine?

Tonul îi rămase la fel puternic, însă ochii îi fugiră la sceptrul de la brâul Theravei, iar Galinei i se păru că zăreşte o urmă de nelinişte în ei. Odinioară, ar fi privit

această scenă cu încântare.

— A trebuit să luăm o decizie fără tine, zise Tion pe un ton ferm.

— După cum subliniezi adeseori, vorbeşti în calitate de şef de clan, adăugă Emerys, cu o strălucire batjocoritoare în ochii cenuşii. Uneori, Înţeleptele trebuie să vorbească fără să audă şeful de clan. Sau cineva care vorbeşte în calitate de şef.

— Am decis că aşa cum un şef de clan trebuie să aibă o Înţeleaptă care să-l sfătuiască, tot aşa trebuie să ai şi tu parte de sfatul unei Înţelepte. Eu te voi sfătui, replică Therava.

Strângându-şi şalul în jurul ei, Sevanna le privea cu atenţie pe femeile care o înfruntau. Expresia de pe faţa ei era imposibil de citit. Cum reuşea? Ar fi putut-o strivi ca pe un ou.

— Şi ce sfat îmi dai, Therava? întrebă ea în cele din urmă, cu răceală în glas.

— Îţi recomand să plecăm fără întârziere, răspunse Therava cu aceeaşi răceală în glas. Seanchanii ăştia sunt prea aproape şi prea mulţi. Ar trebui să ne ducem în Munţii de Negură şi să ne ridicăm un fort acolo. Din acea tabără putem trimite grupuri care să găsească şi celelalte ginte. S-ar putea să dureze o vreme îndelungată până când îi vom reuni pe Shaido, Sevanna. Prietenul tău din ţinuturile umede ne-a împrăştiat în cele patru zări ale lumii. Până nu vom face asta, vom fi vulnerabile.

— Vom pleca mâine.

Dacă Galina nu ar fi cunoscut-o atât de bine pe Sevanna, ar fi crezut că femeia era bosumflată, însă şi furioasă. Ochii ei verzi scânteiau.

— Dar spre răsărit. Şi acolo vom fi departe de Seanchani. Tărâmurile de la răsărit sunt în fierbere, numai bune de jefuit.

Se aşternu o tăcere lungă, apoi Therava încuviinţă.

— Răsărit, rosti ea cuvântul cu o blândeţe care ascundea asprimea oţelului. Însă nu uita că şefii de clan au ajuns să regrete hotărârea de a respinge prea des sfatul unei Înţelepte. S-ar putea să regreţi şi tu.

Ameninţarea era limpede, cu toate astea, Sevanna râse!

— Tu să nu uiţi, Therava! Voi toate să nu uitaţi! Dacă voi cădea pradă vulturilor, la fel veţi cădea şi voi! M-am asigurat de asta.

Celelalte femei schimbară câteva priviri îngrijorate, toate în afară de Therava, iar Modarra şi Norlea se încruntară.

Căzută în genunchi, scâncind şi încercând în zadar să-şi calmeze durerile de la nivelul pielii cu mâinile, Galina se întrebă ce însemnau aceste ameninţări. Era un gând mărunt, care îşi croia drum prin amărăciune şi vaiete. Era bine-venit orice ar fi putut folosi împotriva acestor femei. Dacă ar fi îndrăznit. Un gând vrednic de milă.

Dintr-odată, văzu cum cerul se întuneca. Nori ameninţători veneau dinspre miazănoapte, cenuşii şi negri, acoperind soarele. Din cer cădeau fulgi de zăpadă, rotindu-se în aer. Niciunul nu poposea pe pământ – unii atingeau doar vârful copacilor –, dar Galina îşi ţinu răsuflarea. Zăpadă! Oare Marele Senior îşi luase mâna de pe lume dintr-un anume motiv?

Şi Înţeleptele se zgâiau la cer cu gurile căscate, ca şi când n-ar fi văzut niciodată nori, darămite zăpadă.

— Ce înseamnă asta, Galina Casban? întrebă Therava. Vorbeşte dacă ştii!

Nu îşi luă ochii de la cer decât atunci când Galina îi răspunse că era zăpadă, iar când o făcu, izbucni în râs.

— Întotdeauna am crezut că bărbaţii care l-au urmărit pe Laman, „ucigaşul de copaci”, au minţit în privinţa zăpezii. Asta n-ar putea face să se poticnească nici măcar un şoarece!

Galina strânse din dinţi, încăpăţânându-se să dea explicaţii despre zăpadă, îngrozită că intrase din instinct în

graţiile femeii. Aceasta era îngrozită de asemenea de acel mic sentiment de plăcere pe care îl simţea pentru că tăinuia informaţii. „Sunt Conducătoarea Ajah Roşie! îşi reaminti ea. Fac parte din Consiliul Suprem al Ajah Neagră!” Cuvintele păreau mincinoase. Nu era corect!

— Dacă am terminat aici, zise Sevanna, o voi duce pe *gai’shain* înapoi la conac, ca să îmbrace veşmântul alb. Voi puteţi rămâne să vă uitaţi la zăpadă dacă vreţi.

Vocea îi era atât de mieroasă, încât nimeni nu ar fi zis că în urmă cu câteva clipe fuseseră la cuţite. Sevanna îşi trase şalul peste coate şi îşi aranjă câteva coliere; aceasta părea a fi cea mai mare grijă a ei.

— Vom avea noi grijă de *gai’shain*, o asigură Therava cu aceeaşi voce mieroasă. Dacă tot vorbeşti în calitate de şef, te aşteaptă o zi şi o noapte lungă în cazul în care vom pleca mâine.

Pentru o clipă, ochii Sevannei scăpărară din nou, dar Therava pocni din degete şi îi făcu un gest scurt Galinei înainte să se întoarcă pentru a pleca.

— Vino cu mine! îi zise ea. Şi nu mai sta îmbufnată.

Ţinându-şi capul plecat, Galina se ridică anevoie în picioare şi le urmă în grabă pe Therava şi pe celelalte femei care conduceau Puterea. Îmbufnată? Poate încruntată, însă niciodată îmbufnată! Gândurile se învălmăşeau ca şobolanii în cuşcă, atunci când nu văd o cale de scăpare. Trebuia să fie una! Trebuia să fie! Un gând care ieşi la suprafaţă din acel tumult aproape că o făcu din nou să plângă. Oare veşmântul de *gai’shain* era mai moale decât lâna neagră şi aspră pe care fusese obligată să o poarte până atunci? Trebuia să existe o scăpare! Când aruncă o privire peste umăr printre copaci, o văzu pe Sevanna stând în continuare acolo şi uitându-se mânioasă după ele. Deasupra, norii se învolburau şi fulgii de zăpadă se topeau ca speranţele Galinei.

CAPITOLUL 12

Alianţe noi

Graendal îşi dorea să fi existat măcar un simplu copist printre lucrurile pe care le luase din Illian după moartea lui Sammael. Vârsta aceasta era, de obicei, înspăimântătoare, primitivă şi incomodă. Şi totuşi, o parte din ea i se potrivea. Într-o colivie mare din bambus, aflată în capătul celălalt al încăperii, o sută de păsări cu pene viu colorate ciripeau melodios, fiind aproape la fel de frumoase, cu penajul lor multicolor, precum cele două animale de companie ale ei, în haine transparente, care aşteptau de o parte şi de cealaltă a uşii, cu privirile aţintite la ea, nerăbdătoare să-i facă pe plac. Deşi lămpile cu ulei nu răspândeau aceeaşi lumină ca globurile de lumină, ajutate de oglinzile uriaşe de pe pereţi, acestea creau un joc sălbatic de lumini pe tavanul poleit, ce avea ornamente sub formă de solzi de peşte. Ar fi fost frumos dacă ar fi trebuit doar să spună cuvintele, dar faptul de a le aşterne pe hârtie cu propria mână îi oferea o plăcere înrudită cu aceea pe care o simţea atunci când desena. Manuscrisul acelei Vârste era destul de simplu şi nu îi fusese deloc greu să înveţe să imite stilul altuia.

Iscălind cu o înfloritură – nu cu numele ei, fireşte –, presără nisip pe pergamentul gros, apoi îl împături şi îl sigilă cu unul dintre inelele cu pecete. Având diferite

mărimi, inelele cu pecete formau o linie decorativă peste masa de scris. Mâna şi Sabia Arad Doman fură imprimate pe un cerc neregulat de ceară albastru cu verde.

— Du asta Seniorului Ituralde în mare grabă, zise ea, şi spune doar ce ţi-am zis eu.

— Cât de repede m-or duce caii, domniţă.

Nazran făcu o plecăciune când luă răvaşul, mângâindu-şi cu un deget mustaţa neagră şi subţire ce ascundea un zâmbet cuceritor. Solid şi oacheş în haina albastră care îi venea ca o mănuşă, era chipeş; doar că nu suficient încât să fie frumos.

— Am primit asta de la domniţa Tuva, care a murit din pricina rănilor, după ce mi-a zis că era mesager al lui Alsalam şi că fusese atacată de un Om Cenuşiu.

— Ai grijă să existe urme de sânge pe el, spuse ea pe un ton dojenitor, îndoindu-se că cineva din acele vremuri putea deosebi sângele omenesc de un altul, însă avusese parte de prea multe surprize ca să rişte. Suficient cât să pară aievea; dar nu prea mult, ca să nu acopere ce-am scris eu.

Ochii lui negri zăboviră calzi asupra ei în timp ce făcu o plecăciune, însă de îndată ce se îndreptă, Nazran o luă în grabă spre uşă, cizmele lui tropăind pe pardoseala din marmură de un galben-deschis. Nu observă servitorii cu ochii arzători aţintiţi la ea, sau se prefăcu a nu observa, deşi fusese odinioară prieten cu tânărul. Fusese nevoie doar de o fărâmă de Constrângere ca să îl facă pe Nazran aproape la fel de dornic de supunere ca ei, ca să nu mai pomenim faptul că era aproape sigur că va gusta din nou din farmecele ei. Ea râse încet. Ei bine, el credea că gustase din ele; dacă ar fi fost puţin mai frumuşel, ar fi putut. Desigur, ar fi devenit inutil pentru orice altceva după aceea. Ar fi omorât caii în galop ca să ajungă la Ituralde şi, dacă mesajul acela, dus de verişoara apropiată a lui Alsalam, venind de la însuşi regele, nu l-ar fi mulţumit pe

Marele Senior care poruncise să sporească haosul, atunci nimic nu ar fi făcut-o, în afară de Focul Răului. Iar asta ar fi servit la fel de bine intereselor ei. Propriilor ei interese.

Graendal atinse cu mâna singurul inel de pe masă care nu purta pecete. Era un inel simplu din aur, prea mic pentru orice alt deget decât degetul ei mic. Fusese o surpriză plăcută să găsească un angreal conectat la femei printre lucrurile lui Sammael şi se bucura că avusese timp să găsească ceva folositor, dat fiind acel du-te-vino al lui al'Thor şi al marionetelor alea care-şi spuneau *asha'mani*, ce ieşeau şi intrau în odăile lui Sammael din Marea Sală a Consiliului. Aceştia goliseră sala de tot ce nu luase ea. Erau nişte marionete periculoase, toţi, în special al'Thor. Nu voise să rişte în cazul în care cineva putea face legătura între Sammael şi ea. Da, trebuia să se grăbească şi să se distanţeze de dezastrul lăsat de Sammael.

Dintr-odată, o linie verticală argintie îşi făcu apariţia în capătul celălalt al încăperii, strălucind puternic pe fundalul tapiseriilor ce atârnau între oglinzile masive şi poleite, şi se auzi un puternic clinchet cristalin. Îşi ridică sprâncenele, mirată. Cineva ţinea minte bunele maniere dintr-o Vârstă mai civilizată, pare-se. Ridicându-se în picioare, vârî inelul din aur lângă cel cu rubin de pe degetul mic şi îmbrăţişă *saidarul* prin el, înainte să conducă pânza care va suna ca un clopoţel pentru cel care voia să deschidă o poartă. *Angrealul* nu oferea prea multe, dar oricine credea că îi cunoştea forţa va fi luat prin surprindere.

Poarta se deschise şi două femei, în rochii de mătase roşu cu negru, aproape identice, păşiră temătoare prin ea. Cel puţin Moghedien se mişca precautăă, căutând cu privirea capcanele şi netezindu-şi fustele ample; poarta se stinse după o clipă, însă ea ţinea în continuare *saidarul*. O măsură de precauţie în plus, deşi Moghedien fusese întotdeauna cu băgare de seamă. Nici Graendal nu eliberă Izvorul. Însoţitoarea lui Moghedien, o tânără scundă cu părul lung şi

argintiu şi ochi albaştri şi ageri, se uita în jurul ei cu detaşare, abia aruncând o privire în direcţia lui Graendal. După purtarea ei, zici că ar fi fost un Prim-Consilier obligat să suporte compania unor lucrători de rând şi hotărât să le ignore prezenţa. Era o proastă dacă o imita pe Păienjeniţa. Roşul şi negrul nu se potriveau cu pielea ei şi ar fi trebuit să îşi pună în valoare pieptul impresionant.

— Ea e Cyndane, Graendal, zise Moghedien. Lucrăm… împreună.

Nu zâmbi atunci când rosti numele tinerei îngâmfate, dar Graendal, da. Era un nume bun pentru o fată mai mult decât frumoasă, însă prin ce întorsătură a destinului o mamă a acestor vremuri îi dăduse fiicei sale un nume care însemna în Limba Străveche „Ultima şansă”? Faţa lui Cyndane rămase impenetrabilă şi calmă, dar ochii îi străluceau. Era ca o păpuşă frumoasă sculptată în gheaţă, ce ascundea un foc lăuntric. Părea să cunoască înţelesul numelui şi nu îi plăcea.

— Ce vânt vă aduce, pe tine şi pe prietena ta, Moghedien? întrebă Graendal.

Păienjeniţa era ultima persoană la care se aşteptase să iasă din ascunziş.

— Nu te teme să vorbeşti în faţa servitorilor mei.

La un gest al domniţei Graendal, cei doi servitori de lângă uşă se lăsară în genunchi şi îşi lipiră frunţile de pardoseală. Nu aveau să cadă morţi la simpla ei poruncă, însă pe-aproape.

— Ce interes ai putea găsi în ei când distrugi tot ceea ce i-ar putea face interesanţi? întrebă Cyndane, traversând sala cu paşi mari şi un aer arogant.

Se ţinea foarte drept, ca să pară mai înaltă.

— Ştii că Sammael este mort?

Cu puţin efort, Graendal nu schiţă nicio grimasă. Fu convinsă că fata era vreo Iscoadă a Întunericului pe care o alesese Moghedien pentru a face comisioane, poate vreo

femeie de viţă nobilă care credea că titlul ei avea importanţă, dar acum că se afla aproape… Fata era mai puternică în Puterea Supremă decât ea! Chiar şi în Vârsta ei, acest lucru fusese neobişnuit printre bărbaţi şi foarte rar întâlnit printre femei. Din instinct, îşi schimbă imediat intenţia de a nega orice legătură cu Sammael.

— Am bănuit eu, răspunse ea, zâmbindu-i fals lui Moghedien peste capul tinerei.

Cât de mult ştia? Unde găsise Păienjeniţa o fată mult mai puternică decât ea şi de ce călătorea cu ea? Moghedien fusese întotdeauna invidioasă pe oricine avea mai multă forţă decât ea. Sau mai mult, pur şi simplu.

— Obişnuia să mă viziteze, cerându-mi ajutorul într-un plan nebunesc sau altul. Nu l-am refuzat niciodată direct; ştii cum era Sammael – devenea periculos dacă îl refuzai. Apărea negreşit la câteva zile, iar când n-a mai venit, am bănuit că a păţit ceva înfiorător. Cine-i fata asta, Moghedien? Este o descoperire remarcabilă.

Tânăra se apropie, privind-o cu nişte ochi ca focul albastru.

— Ţi-a spus cum mă cheamă. Asta este tot ce trebuie să ştii.

Fata ştia că i se adresa uneia dintre Alese, prin urmare, tonul ei era la fel de rece. Cu o asemenea forţă, nu era o simplă Iscoadă a Întunericului. Doar dacă nu era nebună.

— Ai fost atentă la vreme, Graendal?

Brusc, Graendal îşi dădu seama că Moghedien o lăsa pe fată să vorbească. Aştepta să-i găsească o slăbiciune. Iar Graendal îi îngăduise asta!

— Bănuiesc că n-ai venit să-mi vorbeşti despre moartea lui Sammael, Moghedien, zise ea cu asprime. Sau să vorbim despre vreme. Ştii că ies arareori afară. Natura era capricioasă, neascultătoare.

Camera în care se aflau nici măcar nu avea ferestre, ca aproape toate celelalte pe care le folosea ea.

— Ce vrei?

Femeia cu părul negru stătea lângă perete; iar strălucirea Puterii Supreme o înconjura încă. Graendal păşea astfel încât să nu le piardă din privire pe cele două.

— Greşeşti, Graendal.

Un zâmbet rece abia dacă încolţi pe buzele pline ale lui Cyndane; situaţia o amuza.

— Dintre noi două, eu sunt cea care conduce. Moridin nu are aprobarea şi ajutorul lui Moghedien, din cauza recentelor ei greşeli.

Cuprinzându-se cu braţele, Moghedien îi aruncă femeiuştii cu părul argintiu o privire încruntată, la fel de grăitoare ca orice confirmare rostită. Deodată, Cyndane făcu ochii mari şi oftă, cutremurându-se.

Privirea lui Moghedien deveni maliţioasă.

— Tu conduci, pentru moment, pufni ea. În ochii lui, nu eşti mai presus decât mine.

Apoi ea tresări şi se cutremură, muşcându-şi buza.

Oare era marioneta cuiva? se întrebă Graendal. Ura greu de stăpânit pe care o simţeau una faţă de cealaltă şi care se citea pe chipurile lor părea neprefăcută. Oricum ar fi fost, va vedea cum le va plăcea să fie jucate pe degete. Frecându-şi mâinile fără să-şi dea seama, şi în acelaşi timp atingând angrealul de pe deget, se duse la un scaun, privindu-le în continuare pe cele două. Dulceaţa *saidarului* ce curgea prin ea o linişte. Nu că ar fi avut nevoie de odihnă, dar se crea un efect ciudat. Spătarul înalt şi drept, cu ornamente bogate şi poleială, făcea ca scaunul să semene cu un tron, cu toate că nu era diferit de celelalte din încăpere. Astfel de lucruri îi impresionau până şi pe cei mai sofisticaţi oameni, fără să-şi dea seama.

Se aşeză şi se rezemă de spătar, într-o poziţie comodă, mişcându-şi leneş un picior. Lăsa impresia unei femei relaxate, care vorbea cu o voce plictisită.

— Dacă tot eşti conducătoarea, copilă, ia spune-mi, când

acest bărbat care-şi spune „Moartea” este în pielea lui, cine este? Ce este?

— Moridin este Nae’blis.

Vocea fetei era calmă, rece şi arogantă.

— Marele Senior a decis că a sosit momentul să-l slujeşti şi tu pe Nae’blis.

Graendal îşi îndreptă brusc spatele.

— Este absurd! exclamă ea nereuşind să-şi ascundă furia din voce. Un bărbat despre care n-am auzit niciodată a fost numit Regentul Marelui Senior pe Pământ?

Nu se supăra atunci când alţii încercau să o manipuleze – găsea mereu o cale prin care să întoarcă uneltirile împotriva lor –, dar Moghedien trebuie s-o fi crezut tâmpită! Nu avea nicio îndoială că Moghedien o îndruma pe această fată nesuferită, indiferent ce susţineau ele, indiferent de privirile tăioase pe care şi le aruncau.

— Eu îl slujesc pe Marele Senior şi pe mine însămi, pe nimeni altcineva! Cred că a venit vremea să plecaţi şi să vă faceţi jocul altundeva. Poate că veţi reuşi să-i distrageţi atenţia lui Demandred. Sau lui Semirhage? Aveţi grijă cum conduceţi Puterea la plecare; am pus nişte pânze inversate, nu cred c-aţi vrea să deranjanţi vreuna.

Era o minciună, însă una foarte credibilă, prin urmare fu şocată când Moghedien începu brusc să conducă Puterea, stingând toate lămpile din încăpere şi cufundând-o în întuneric. Graendal sări din scaun, ca să nu mai stea în locul unde ele o văzuseră ultima oară, şi începu şi ea să conducă Puterea în timp ce se mişca, ţesând o pânză de lumină ce atârna într-o parte, un glob alb ce arunca umbre hidoase în încăpere, şi le făcu vizibile pe cele două. Fără şovăire, conduse din nou Puterea, folosindu-se de toată forţa inelului. Nu avea nevoie de toată forţa, sau de o mare parte din ea, dar voia să profite de avantaj. Lasă s-o atace, dacă îndrăzneau! O plasă de Constrângere se strânse în jurul celor două femei, înainte ca ele să apuce să se mişte.

Ţesuse strâns plasele, din furie, suficient de strânse încât să le rănească, iar femeile stăteau nemişcate şi o priveau cu adoraţie, cu ochii mari şi gurile căscate. Erau la porunca ei. Dacă le va spune să-şi taie gâtul, o vor face. Dintr-odată, Graendal îşi dădu seama că Moghedien nu mai îmbrăţişa Izvorul. Atât de multă Constrângere ar fi obligat-o să-l elibereze. Servitorii de la uşă nu se mişcaseră, desigur.

— Şi-acum, zise ea gâfâind puţin, îmi vei răspunde la întrebări.

Avea câteva, inclusiv cine era acel Moridin, dacă exista unul, şi de unde venea Cyndane, dar una nu-i dădea pace.

— Ce nădăjduiai să câştigi din asta, Moghedien? Poate am să decid să înnod pânzele astea în jurul tău. Vei plăti pentru jocul tău slujindu-mă pe mine.

— Nu, te rog, gemu Moghedien, frângându-şi mâinile, apoi începu să plângă! Ne vei omorî pe toate! Te rog, trebuie să-l slujeşti pe Nae'blis! Pentru asta am venit. Să te aducem în slujba lui Moridin!

Faţa femeii cu păr argintiu era ca o mască umbrită de groază în lumina palidă, iar pieptul i se ridica pe când încerca să inspire.

Graendal deschise gura, simţindu-se brusc neliniştită. Toate acestea aveau din ce în ce mai puţină logică pe măsură ce se scurgeau clipele. Când deschise gura, Adevăratul Izvor dispăru. Puterea Supremă se scurse din ea şi întunericul înghiţi încăperea. Subit, păsările din cuşcă începură să ciripească înnebunite, lovind cu aripile barele din bambus.

În spatele ei se auzi o voce aspră ca o piatră care era strivită şi prefăcută în praf.

— Marele Senior s-a gândit că nu le vei crede pe cuvânt, Graendal. A trecut vremea în care puteai merge pe drumul tău.

O minge de… ceva… îşi făcu apariţia în aer, un glob negru ca smoala, şi totuşi, o lumină argintie umplea

încăperea. Oglinzile nu străluceau; păreau să pălească în lumina aceea. Păsările rămaseră nemişcate, tăcute; cumva, Graendal ştiu că ele încremeniseră de spaimă.

Se holba la Myrddraalul ce stătea acolo, palid şi fără ochi, înveşmântat în negru mai închis decât globul, dar mai mare decât toţi cei pe care îi văzuse vreodată. El trebuia să fie motivul pentru care ea nu putea simţi Izvorul, însă acest lucru era imposibil! Totuşi… De unde venea acel glob ciudat de lumină neagră dacă nu din el? Nu simţise niciodată spaima pe care o resimţeau ceilalţi sub privirea unui Myrddraal, cu toate acestea, mâinile i se ridicară involuntar şi fu nevoită să şi le coboare cu forţa ca să le împiedice să-i acopere faţa. Tresări atunci când se uită la Moghedien şi Cyndane, care luaseră aceeaşi poziţie ca servitorii ei. Stăteau în genunchi, cu frunţile lipite de pardoseală înspre Myrddraal.

Graendal se chinui să îşi umezească gura.

— Eşti un mesager al Marelui Senior?

Vocea îi era calmă, dar slabă. Nu mai auzise niciodată ca Marele Senior să fi trimis vreodată mesaje prin intermediul unui Myrddraal, prin urmare… Moghedien era o laşă, deşi una dintre Alese, şi se ploconea cu aceeaşi stăruinţă ca fata. Apoi mai era lumina. Graendal îşi dorea ca rochia ei să nu fi fost atât de decoltată. Un gând ridicol, desigur; pofta Myrddraalilor pentru femei era renumită, însă ea era una dintre… Privi încă o dată spre Moghedien.

Myrddraalul trecu pe lângă ea şerpuind, părând să n-o bage în seamă. Mantia lui lungă şi neagră atârna netulburată de mişcările lui. Aginor credea despre creaturile Umbrei că nu se arătau în lume asemenea celorlalte lucruri. „Puţin în dezacord cu timpul şi cu realitatea”, zicea el, orice o fi însemnând asta.

— Sunt Shaidar Haran.

Oprindu-se lângă servitorii ei, Myrddraalul se aplecă să-i apuce de cefe, cu câte o mână pe fiecare.

— Când vorbesc eu, poţi considera că auzi vocea Marelui Senior al Întunericului.

Acele mâini strângeau atât de tare, încât oasele se auziră trosnind. Tânărul făcu o grimasă înainte să-şi dea duhul, zvârcolindu-se; tânăra însă rămase fără vlagă. Aceştia fuseseră doi dintre cei mai frumoşi servitori ai ei. Myrddraalul se ridică, lăsând cadavrele să cadă.

— Sunt mâna lui în lumea asta, Graendal. Când stai în faţa mea, stai în faţa lui.

Graendal cugetă cu grijă, dar repede. Îi era teamă, un sentiment pe care era obişnuită să-l insufle celorlalţi, însă ştia cum să-şi controleze frica. Deşi nu comandase oşti aşa cum o făcuseră alţii, nu era nici străină de primejdie, nici laşă, dar aceasta era mai mult decât o simplă ameninţare. Moghedien şi Cyndane stăteau în continuare în genunchi, cu frunţile lipite de pardoseala din marmură. Moghedien tremura vizibil. Graendal îl credea pe acest Myrddraal. Sau ce-o fi fiind cu adevărat. Marele Senior se implica direct în evenimente, aşa cum se temuse ea. Şi dacă afla de cârdăşia ei cu Sammael... Dacă el alesese să ia măsuri, în acel moment o făcea; ar fi fost o nesăbuinţă în clipa aceea să creadă că el nu ştia.

Se lăsă încet în genunchi în faţa Myrddraalului.

— Ce îmi porunceşti să fac?

Vocea ei îşi recăpătase tăria. Să fii maleabil nu era un semn de laşitate; cei care nu se plecau în faţa Marelui Senior erau forţaţi să o facă. Dacă nu, erau rupţi în două.

— Să-ţi spun Mare Stăpân sau preferi alt titlu? Nu m-aş simţi în largul meu să mă adresez nici măcar mâinii Marelui Senior, darămite lui.

În mod surprinzător, Myrddraalul izbucni într-un râs ce răsună asemenea unor mormane de gheaţă ce se prăvăleau. Myrddraalii nu râdeau niciodată.

— Eşti mai curajoasă decât mulţi. Şi mai înţeleaptă. Spune-mi Shaidar Haran. Atâta vreme cât nu uiţi cine sunt.

Atâta vreme cât curajul nu îţi va fi mai mare decât frica.

În timp ce el rostea poruncile – prima era aceea să-i facă o vizită lui Moridin, pare-se; ea trebuia să fie cu ochii în patru la Moghedien şi, poate, şi la Cyndane, deoarece se răzbunase folosind pentru scurt timp Constrângerea; se îndoia că fata era mai iertătoare decât Păienjeniţa – Graendal hotărî să nu spună nimic despre răvaşul pe care i-l trimisese lui Rodel Ituralde. Nimic din ceea ce i se spunea nu arăta că faptele ei n-ar fi pe placul Marelui Senior, plus că trebuia să ia în considerare propria ei poziţie. Moridin, cine-o mai fi fiind şi el, poate că era Nae'blis în acea zi, totuşi exista mereu ziua de mâine.

Luptându-se cu legănatul trăsurii lui Arilyn, Cadsuane dădu la o parte una dintre draperiile din piele de la geam, suficient cât să vadă afară. O ploaie uşoară cădea deasupra Cairhienului dintr-un cer cenuşiu plin cu nori învolburaţi şi vânturi puternice. Nu doar cerul era plin de nori. Rafale puternice legănau trăsura mai mult decât mişcarea ei. Picături mici, reci ca gheaţa, îi împungeau mâna. Dacă aerul se va răcori mai mult, va ninge. Îşi strânse mantia de lână în jurul ei; se bucurase când o găsise, vârâtă pe fundul desagilor. Aerul se va răcori.

Acoperişurile înclinate şi străzile pietruite ale oraşului luceau de la umezeală şi, chiar dacă ploaia nu era deasă, puţini erau dispuşi să înfrunte vânturile puternice. O femeie care mâna o căruţă trasă de un bou, pe care îl îndemna cu lovituri, păşea în acelaşi ritm molcom ca animalul ei, însă aproape toţi oamenii care mergeau pe jos îşi strângeau mantiile pe lângă trup, îşi trăgeau glugile pe ochi şi înaintau cu paşi repezi când purtătorii unei lectici, al cărei con flutura, trecură în grabă pe-acolo. Dar alţii, ca femeia cu boul ei, nu vedeau niciun motiv să se grăbească. Un bărbat Aiel înalt stătea în mijlocul străzii şi se zgâia uimit la cer, în

vreme ce ploaia măruntă îl uda până la piele. Bărbatul era atât de absorbit, încât un pungaş îndrăzneţ îi tăie punga de la brâu şi se îndepărtă în fugă, neobservat de victima lui. O femeie nobilă, după coafura înaltă, cu bucle, păşea agale, cu mantia şi gluga fluturându-i în bătaia vântului. Aceasta trebuie să fi fost prima oară când Cadsuane umbla de una singură pe străzi şi râdea în timp ce ploaia îi uda obrajii. O negustoreasă care stătea în pragul unei parfumerii privea afară, posomorâtă; nu avea cum să aibă prea multe vânzări în ziua aceea. Mai toţi neguţătorii ambulanţi dispăruseră din acelaşi motiv, însă câţiva încă strigau, nădăjduind să vândă ceai fierbinte şi plăcinte cu carne de pe tarabele acoperite de marchize. Deşi oricine cumpăra o plăcintă cu carne de pe stradă în vremurile astea, merita durerea de stomac cu care se alegea.

Doi câini înfometaţi năvăliră de pe o străduţă lăturalnică, zbârlindu-se, lătrând şi mârâind la trăsură. Cadsuane lăsă draperia să cadă. Câinii părea să le recunoască pe femeile care puteau conduce Puterea la fel de uşor ca pe pisici, dar câinii păreau să creadă că femeile erau pisici, deşi unele nefiresc de mari. Cele două femei care şedeau în faţa ei îşi continuau conversaţia.

— Să-mi fie cu iertare, zicea Daigian, însă totul este foarte logic.

Îşi plecă fruntea cu smerenie, făcând ca piatra Lunii ce atârna de lanţul subţire din argint prins în părul ei negru şi lung să i se legene pe frunte. Trase cu degetele de dungile albe ale fustelor negre, apoi vorbi repede, ca şi când s-ar fi temut să nu fie întreruptă:

— Dacă recunoşti că dogoarea aceasta prelungită este lucrarea Celui Întunecat, atunci schimbarea trebuie să vină din altă parte. El nu s-ar fi arătat îndurător. Am putea zice că a hotărât să îngheţe sau să înece lumea în loc s-o coacă, dar de ce? Dacă dogoarea ar fi continuat şi-n primăvară, numărul celor morţi ar fi fost mai mare decât al celor vii.

Nu-i diferit de zăpada care cade în toiul verii. Prin urmare, logic, e mâna altcuiva.

Modestia femeii durdulii era obositoare uneori, dar, de regulă, Cadsuane considera logica ei impecabilă. Nu voia decât să ştie a cui mână era şi în ce scop.

— Pace! mormăi Kumira. Prefer o dovadă cât de mică decât o tonă din logica ta de Ajah Albă.

Ea era Brună, deşi puţin înclinată spre greşelile obişnuite ale Brunelor. Era o femeie frumoasă, cu părul tuns scurt, încăpăţânată şi pragmatică, o fină observatoare, care nu se cufunda niciodată atât de adânc în gânduri, încât să uite de lumea înconjurătoare. Nici nu deschise bine gura, şi Kumira o bătu uşor cu mâna pe genunchi pe Daigian şi îi zâmbi, asprimea din ochii ei albaştri fiind înlocuită de blândeţe. În general, Shienaranii erau un popor politicos, iar Kumira avea grijă să nu supere pe vreunul, nu în mod accidental, cel puţin.

— Gândeşte-te mai bine la ce-am putea face în privinţa surorilor luate prizoniere de Aieli. Ştiu că poţi găsi o soluţie mai bine decât oricine.

Cadsuane pufni.

— Îşi merită soarta.

Ei nu i se îngăduise să se apropie de corturile Aielilor, nici însoţitoarelor ei, însă câteva dintre nesăbuitele care îi juraseră supunere oarbă băiatului al'Thor se aventuraseră în tabăra întinsă şi se întorseseră palide, cu o senzaţie în care se amestecau indignarea şi sila. În mod normal, şi pe ea ar fi înfuriat-o insulta adusă demnităţii surorilor Aes Sedai, indiferent de circumstanţe; dar nu şi în acel moment. Pentru a-şi atinge ţelul, ar fi fost în stare să le pună pe toate surorile din Turnul Alb să alerge goale puşcă pe străzi. Însă de ce şi-ar bate capul cu nişte femei care poate stricaseră totul?

Kumira deschise gura ca să se împotrivească, în ciuda faptului că îi cunoştea părerea, dar Cadsuane continuă pe

un ton calm, însă necruţător:

— Poate că se vor plânge suficient ca să-şi ispăşească greşelile, cu toate că mă îndoiesc. Ne-au scăpat din mâini, deoarece dacă ar fi căzut pe mâinile mele, poate că le-aş fi dat chiar eu în seama Aielilor. Uită de ele, Daigian, şi foloseşte-ţi mintea aia ageră pentru ce ţi-am spus eu.

Obrajii palizi ai femeii cairhienine se înroşiră la auzul acelui compliment. Slavă Luminii că ea nu se comporta mereu astfel, ci doar în prezenţa celorlalte surori! Kumira şedea tăcută, foarte calmă, cu mâinile în poală. O fi fost ea supusă în acel moment, dar nu putea rămâne aşa pentru mult timp. Cele două erau exact cele pe care Cadsuane şi le dorea alături de ea în ziua aceea.

Trăsura se înclină atunci când începu să urce rampa lungă ce ducea la Palatul Soarelui.

— Nu uitaţi ce v-am spus, le zise ea celor două pe un ton hotărât. Şi fiţi cu băgare de seamă!

Cele două murmurară în şoaptă că vor fi atente, iar ea încuviinţă. Dacă va fi nevoie, le va folosi pe amândouă, şi pe altele, însă nu voia să o piardă pe vreuna pentru că erau neatente.

Trăsura pătrunse pe porţile Palatului fără a fi oprită şi fără să înfrunte obstacole. Gărzile recunoscură sigiliul Arilyn de pe uşi şi ştiau cine se afla înăuntru. Trăsura aceea vizitase adesea Palatul în ultima săptămână. În clipa în care se opri, un lacheu cu privirea neliniştită şi îmbrăcat în haine negre, fără broderii, deschise uşa, ţinând în mână o umbrelă de soare mare şi plată, din muşama neagră. Ploaia picura de pe margini pe capul lui descoperit, deoarece aceasta nu era menită pentru protecţia sa.

Ducându-şi repede mâna la ornamentele ce atârnau de cocul din vârful capului, ca să se asigure că erau toate la locul lor – nu pierduse niciodată vreunul, iar asta pentru că era foarte atentă cu ele –, Cadsuane apucă de mânere coşul de nuiele de sub scaunul ei şi coborî din trăsură. Şase

lachei aşteptau în spatele primului, cu umbrelele pregătite. Trăsura ar fi putut avea mai mulţi pasageri, însă lacheii nu voiau să fie luaţi pe nepregătite, iar cei care erau în plus nu se grăbiră să plece până când nu se asigurară că erau doar ele trei.

Era limpede că trăsura fusese văzută venind. Servitori şi servitoare în veşminte negre stăteau înşiraţi, formând un culoar pe plăcile de gresie albastru-închis şi aurii din holul de la intrare ce avea tavanul boltit, pătrăţos şi foarte înalt. Se grăbeau să ia mantiile, să întindă prosoape mici şi calde din pânză în caz că vreuna voia să-şi şteargă mâinile şi faţa sau să ofere pocaluri cu vin fiert din porţelanuri aparţinând ţinutului Oamenilor Mării, licoare ce degaja miros de mirodenii. Era o băutură specifică iernii, care părea potrivită având în vedere scăderea bruscă de temperatură. Şi, la urma urmei, era iarnă. În sfârşit.

Trei Aes Sedai aşteptau deoparte, printre coloanele pătrate şi masive din marmură neagră, în faţa frizelor înalte şi deschise la culoare pe care erau desenate, fără îndoială, importante pentru Cairhien, însă Cadsuane le ignoră pe femei pentru moment. Unul dintre servitorii tineri avea o figurină roşu cu auriu brodată în partea stângă a hainei. Era ceea ce oamenii numeau un „Dragon”. Corgaide, femeia cu trăsături grave şi părul cărunt, care le poruncea servitorilor din Palatul Soarelui, nu purta nicio podoabă în afară de inelul mare cu chei de la brâu. Niciunul dintre servitori nu purta vreun ornament pe haine şi, deşi tânărul servitor părea sincer entuziasmat, Corgaide, Păstrătoarea Cheilor, era cea care hotăra starea de spirit a servitorilor. Cu toate acestea, ea îngăduise ca tânărul să poarte figurina brodată; de reţinut. Cadsuane îi vorbi încet, cerându-i o odaie unde putea broda în linişte, iar femeia nici măcar nu clipi când auzi cererea. Desigur, mai auzise cereri ciudate în acel loc.

Când servitorii cu mantiile şi tăvile se retraseră făcând plecăciuni şi reverenţe, Cadsuane se întoarse în cele din

urmă spre cele trei surori care aşteptau printre coloane. Acestea o priveau, ignorându-le pe Kumira şi pe Daigian. Corgaide rămase, însă se ţinea deoparte, acordându-le intimitate surorilor Aes Sedai.

— Nu mă aşteptam să vă văd plimbându-vă de colo până colo fără nicio grijă, spuse Cadsuane. Credeam că Aielii îşi pun la munci grele ucenicii.

Faeldrin abia dacă reacţionă, mişcând scurt din cap, doar atât cât să-i zornăie mărgelele din cozile împletite, dar Merana se înroşi la faţă, stânjenită, şi îşi strânse poalele în pumni. Evenimentele o tulburaseră atât de mult pe Merana, încât Cadsuane nu era sigură că aceasta îşi va reveni vreodată. Ca de obicei, Bera era destul de calmă.

— Cele mai multe dintre noi am primit o zi liberă din cauza ploii, replică Bera pe un ton calm.

Era o femeie voinică, îmbrăcată în veşminte simple din lână – de calitate şi bine croite, totuşi, simple – despre care ai fi crezut că se simţea mai bine la o fermă decât într-un palat. Asta dacă erai prost; Bera avea o minte ageră şi o voinţă puternică, iar Cadsuane nu credea că femeia ar face aceeaşi greşeală de două ori. Ca majoritatea surorilor, femeia nu îşi revenise pe de-a-ntregul după ce o întâlnise pe Cadsuane Melaidhrin în carne şi oase, cu toate acestea, nu lăsa ca teama să pună stăpânire pe ea. După ce inspiră adânc de câteva ori, sora continuă:

— Nu înţeleg de ce te întorci mereu, Cadsuane. Este limpede că vrei ceva de la noi, dar dacă nu ne spui despre ce este vorba, nu te putem ajuta. Ştim ce ai făcut pentru Seniorul Dragon – se bâlbâi puţin când rosti titlul; încă nu ştiau cum să-i spună băiatului dar este limpede că ai venit în Cairhien datorită lui, iar dacă nu ne spui de ce şi ce doreşti, trebuie să înţelegi că nu vei avea ajutor din partea noastră.

Faeldrin, o altă Verde, tresări când auzi tonul îndrăzneţ din vocea Berei, deşi încuviinţă înainte să termine de vorbit

aceasta.

— Mai trebuie să înţelegi ceva, adăugă Merana, redobândindu-şi seninătatea. Dacă vom hotărî să ne opunem ţie, o vom face.

Expresia de pe chipul Berei nu se schimbă, însă Faeldrin strânse din buze.

Poate că nu era de acord şi poate că nu voia să lase să se vadă prea mult.

Cadsuane schiţă un zâmbet. Să le spună de ce şi ce? Dacă vor hotărî? Până în acel moment, ele reuşiseră să se lase îngrămădite în desagii lui al'Thor, legate de mâini şi de picioare, până şi Bera. Abia aveau libertatea să hotărască acum ce să poarte dimineaţa!

— N-am venit să vă văd pe voi, spuse ea. Deşi mă gândesc că Daigian şi Kumira s-ar bucura de o vizită, dacă tot aveţi o zi liberă. Vă rog să mă scuzaţi!

Făcându-i semn lui Corgaide să o ia înainte, ea străbătu holul de la intrare în urma femeii. Privi în urmă o singură dată. Bera şi celelalte le cooptaseră deja pe Kumira şi pe Daigian şi le mânau în grabă, dar nu ca pe nişte musafiri bine-veniţi, ci mai degrabă ca pe nişte gâşte. Cadsuane zâmbi. Cele mai multe surori o considerau pe Daigian aproape o sălbăticiune şi o tratau aproape ca pe o servitoare. În compania lor, Kumira nu era mai presus. Nici cea mai bănuitoare persoană n-ar fi crezut că ele se aflau acolo pentru a încerca să convingă pe cineva de ceva anume. Aşadar, Daigian va turna ceaiul şi va vorbi doar când i se vorbea – şi îşi va folosi mintea ageră pentru a înţelege ce va auzi. Kumira va lăsa pe oricine, în afară de Daigian, să vorbească dinaintea ei – şi va alege şi ţine minte fiecare cuvânt, fiecare gest şi fiecare grimasă. Bera şi celelalte îşi vor ţine legămintele faţă de băiat, fireşte – asta se înţelegea de la sine –, dar cu câtă stăruinţă, rămânea de văzut. Poate nici Merana nu va fi dispusă să meargă atât de departe, încât să se supună orbeşte. Era loc

suficient pentru ca ele să manipuleze. Sau să fie manipulate.

Servitorii în livrele negre se grăbeau să-şi îndeplinească sarcinile, străbătând coridoarele mari şi ornate cu tapiserii, ferindu-se din calea lui Cadsuane şi a lui Corgaide. Cele două înaintau, întâmpinate de plecăciuni adânci şi reverenţe făcute peste coşuri, tăvi şi braţe pline de prosoape. După privirile aruncate lui Corgaide, Cadsuane bănuia că respectul manifestat era atât pentru Păstrătoarea Cheilor, cât şi pentru Aes Sedai. Erau şi câţiva Aieli pe-acolo, bărbaţi înalţi cu ochii aurii, ca de leu şi femei cu ochi reci, ca de leopard. Unele dintre acele priviri o urmăreau cu răceala zăpezii ce avea să se topească din cauza ploii de afară, însă alţi Aieli o salutau grav din cap, iar ici-colo câte o femeie cu ochi pătrunzători chiar îi zâmbea. Ea nu pretinsese niciodată că l-ar fi salvat pe *Car'a'carn*-ul lor, dar zvonurile erau răstălmăcite când erau repovestite, iar această convingere îi aducea mai mult respect decât celorlalte surori şi mai multă libertate de mişcare prin Palat. Se întreba ce ar fi simţit aceştia dacă ar fi ştiut că, dacă băiatul s-ar fi aflat în faţa ei în acel moment, ea s-ar fi abţinut cu greu să nu-l jupoaie de viu! Nu trecuse mai mult de o săptămână de când el fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa, însă nu doar că reuşise să o evite, ci îi îngreunase şi mai mult sarcina, dacă zvonurile pe care le auzise ea erau pe jumătate adevărate. Păcat că el nu crescuse în Far Madding. Dar atunci, asta ar fi dus la pierzania oraşului.

În odaia unde o duse Corgaide era călduţ, focul ardea în şemineurile din marmură, aflate într-un capăt şi celălalt al încăperii, iar lămpile erau aprinse, oglindind văpăile în turnurile din sticlă ce alungau semiîntunericul de afară. Corgaide dăduse poruncă dinainte pentru pregătiri, în vreme ce ea aştepta în holul de la intrare. O servitoare îşi făcu apariţia de îndată ce sosiră ele, aducând ceai fierbinte şi vin cu mirodenii pe o tavă, şi prăjiturele glazurate cu

miere.

— Mai doreşti ceva, Aes Sedai? întrebă Corgaide când Cadsuane îşi aşeză coşul lângă tava de pe masa cu margini şi picioare poleite.

Aceasta era sculptată asemenea cornişei late, şi ea acoperită în poleială. Cadsuane avea mereu senzaţia că se afla într-o lesă din aur pentru peşti atunci când vizita Cairhienul. În ciuda luminii şi a căldurii din interior, ploaia care cădea dincolo de ferestrele înalte şi înguste şi cerul cenuşiu amplificau acea senzaţie.

— Ceaiul este bine-venit, răspunse ea. Spune-i, rogu-te, Alannei Mosvani că vreau să-i vorbesc. Spune-i, fără întârziere.

Cheile lui Corgaide zăngăniră când făcu o reverenţă, murmurând plină de respect că o va găsi ea însăşi pe „Alanna Aes Sedai”. Expresia gravă nu-i dispăru de pe chip când plecă. Cel mai probabil încerca să îşi dea seama ce se afla în spatele acelei cereri. Cadsuane prefera să fie directă, atunci când se putea. Îi prinsese cu ocaua mică pe câţiva mai isteţi care nu crezuseră că ea vorbise serios.

Ridicând capacul coşului din nuiele, îşi scoase cercul de brodat, cu mai puţin de jumătate din lucrătură înfăşurată în jurul lui. Coşul avea buzunare cusute pe interior, care conţineau obiecte ce nu aveau nicio legătură cu brodatul. Oglinda ei de fildeş, o perie de păr şi un pieptene, un penar şi o călimară cu dop, precum şi câteva lucruri pe care de-a lungul anilor le găsise folositoare, inclusiv câteva care ar fi surprins pe oricine suficient de îndrăzneţ încât să scotocească prin coş. Nu că ea îl scăpa prea des din ochi. Aşezând cu grijă pe masă cutia cu aţe din argint lustruit, alese sculurile de care avea nevoie şi se aşeză cu spatele la uşă. Cea mai mare parte a imaginii de pe broderie era terminată şi reprezenta mâna unui bărbat ce ţinea strâns simbolul străvechi al Aes Sedai. Discul negru cu alb era brăzdat de fisuri, fiind imposibil să-ţi dai seama dacă mâna

încerca să-l ţină laolaltă sau doar să-l zdrobească. Ştia ce intenţiona să facă, însă doar în timp se va afla adevărul.

După ce băgă aţa în ac, începu să lucreze la una dintre imaginile de pe margini, un trandafir de un roşu-aprins. Trandafiri şi stele, şi sori alternau cu margarete şi păsări, şi piscuri înzăpezite, toate separate de şiruri de urzici şi mărăcini lungi cu spini. Va fi un tablou tulburător atunci când va fi gata.

Înainte să termine jumătate din petala trandafirului, mişcarea rapidă ce se reflectă pe capacul plat al cutiei cu aţe îi atrase atenţia. O aşezase cu grijă, astfel încât să reflecte uşa. Nu îşi ridică ochii de la cercul de brodat. Alanna rămase pe loc, holbându-se furioasă la spatele ei. Cadsuane continua să coasă încet, dar urmărea cu coada ochiului reflexia. Alanna se întoarse de două ori ca şi când ar fi dat să plece, apoi, într-un final, se îndreptă, încercând vizibil să-şi facă curaj.

— Intră, Alanna, o îndemnă Cadsuane, fără să-şi ridice privirea, apoi îi arătă un loc în faţa ei. Stai acolo!

Zâmbi batjocoritor când Alanna tresări. Existau avantaje când deveneai o legendă; oamenii arareori observau ceea ce era evident atunci când aveau de-a face cu un personaj legendar.

Când Alanna se furişă în odaie, rochia ei de mătase foşni. Se postă în locul pe care i-l arătase Cadsuane, însă părea îmbufnată.

— De ce nu-mi dai pace? vru ea să ştie. Nu-ţi pot spune mai mult decât ţi-am spus deja. Şi dacă aş putea, nu ştiu dacă aş face-o! El aparţine…!

Tăcu brusc, muşcându-şi buza de jos, deşi era ca şi când şi-ar fi terminat propoziţia. Băiatul al’Thor îi aparţinea; era Străjerul ei. Avea îndrăzneala să creadă asta!

— Am tăinuit nelegiuirea ta, zise încet Cadsuane, doar pentru că n-am găsit vreun motiv să complic lucrurile.

Ridicându-şi ochii spre cealaltă femeie, îşi păstră tonul

blând.

— Să nu crezi cumva că n-am să te nimicesc.

Alanna înţepeni. Lumina saidarului străluci brusc în jurul ei.

— Dacă vrei să fii cu adevărat nesăbuită.

Cadsuane zâmbi. Era un zâmbet rece. Nu făcu nicio mişcare să îmbrăţişeze şi ea Izvorul. Simţea pe frunte răceala uneia dintre podoabele ce îi atârnau din păr, nişte semiluni împletite din aur.

— Stai bine ascunsă deocamdată, dar îngăduinţa mea nu este fără margini. De fapt, atârnă de un fir de aţă.

Alanna se lupta cu ea însăşi, netezindu-şi absentă poalele albastre din mătase. Strălucirea Puterii se stinse brusc, iar ea îşi întoarse capul de la Cadsuane atât de repede, încât părul ei lung şi negru se legănă.

— Nu ştiu mai multe ca să-ţi spun, rosti ea pe nerăsuflate aceste cuvinte triste. El a fost rănit, apoi s-a întremat, însă nu cred că a fost Tămăduit de vreo soră. Rănile pe care nu le-a putut Tămădui nimeni, le are încă. Sare de colo până colo, Călătorind, dar a rămas tot la miazăzi. Se află undeva în Illian, cred, însă de la distanţa asta, ar putea fi în Tear din câte ştiu. Este plin de furie, suferinţă şi suspiciune. Nu ştiu mai mult, Cadsuane. Nu ştiu!

Luând cu grijă carafa din argint cu ceai fierbinte, Cadsuane îşi turnă puţin, verificând cu degetele ceaşca din porţelan subţire şi verde ca să vadă cât era de caldă. După cum era de aşteptat în cazul argintului, ceaiul se răci repede. Conducând repede Puterea, îl încălzi din nou. Ceaiul negru avea un gust pregnant de mentă; cairhienii foloseau prea multă mentă, după părerea ei. Nu-i oferi o ceaşcă de ceai Alannei. Călătorea. Cum reuşise băiatul să redescopere ceea ce Turnul Alb pierduse încă de la Frângerea Lumii?

— Mă vei ţine la curent, nu-i aşa, Alanna?

Nu era o întrebare.

— Uită-te la mine, femeie! Dacă visezi la el, vreau să ştiu şi cel mai mic detaliu!

Alanna avea ochii în lacrimi.

— Şi tu ai face la fel dacă ai fi în locul meu!

Cadsuane se încruntă peste ceaşca de ceai. Poate ar fi făcut-o. Nu exista nicio diferenţă între ceea ce făcuse Alanna şi un bărbat care ar fi siluit o femeie, dar, Lumina s-o ajute, ar fi făcut-o dacă ar fi crezut că asta ar fi ajutat-o să-şi atingă scopul, în acel moment, nici măcar nu se mai gândea s-o oblige pe Alanna să-i transmită legătura ei. Alanna dovedise cât de inutilă era acea legătură când venea vorba să-l controleze.

— Nu mă face s-aştept, Alanna, zise ea pe un ton rece.

Nu avea pic de compătimire pentru cealaltă femeie. Alanna era doar una dintr-un şir de surori, de la Moiraine până la Elaida, care stricase ceea ce ar fi trebuit să repare, în vreme ce ea însăşi îl vânase mai întâi pe Logain Ablar, pe urmă pe Mazrim Taim. Lucru care nu îi aducea uşurare.

— Te voi ţine la curent, oftă Alanna, bosumflându-se ca o fetiţă.

Lui Cadsuane îi venea s-o plesnească. Alanna purta şalul de aproape patruzeci de ani; ar fi trebuit să fie mai matură. Desigur, ea era Arafellină. În Far Madding, puţine fete de douăzeci de ani se bosumflau atât de mult cât se bosumfla o Arafellină ajunsă la vârsta senectuţii.

Dintr-odată, Alanna făcu ochii mari de spaimă, iar Cadsuane zări o altă faţă reflectându-se pe capacul cutiei cu aţe. Punând la loc ceaşca pe tavă şi cercul de brodat pe masă, Cadsuane se ridică în picioare şi se întoarse spre uşă. Nu se grăbi, însă nici nu întârzie, nici nu se jucă aşa cum o făcuse cu Alanna.

— Ai terminat cu ea, Aes Sedai? o întrebă Sorilea intrând în odaie.

Înţeleapta cu faţa zbârcită şi părul alb i se adresă lui Cadsuane, dar nu îşi luă ochii de la Alanna. Brăţările din

fildeş şi aur zornăiră încet atunci când îşi puse mâinile în şolduri. Şalul negru îi alunecă până la coate.

Când Cadsuane îi spuse că terminase, Sorilea îi făcu un gest scurt Alannei, care ieşi cu paşi repezi din odaie. „Se repezi” ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Alanna părăsi încăperea cu o expresie iritată şi îmbufnată pe faţă. Sorilea o urmări cu privirea, încruntată. Cadsuane o mai întâlnise şi înainte pe femeie şi, deşi scurte, fuseseră nişte întâlniri interesante. Nu întâlnise multe persoane pe care să le considere formidabile, dar Sorilea era una dintre ele. Poate era egala ei, în unele privinţe. Bănuia, de asemenea, că femeia era la fel de bătrână ca ea, poate mai bătrână, însă nu se aştepta să descopere acest lucru.

Nici nu ieşi bine pe uşă Alanna, că sora Regelui Paitar din Arafel, Kiruna, îşi făcu apariţia în prag, lovind cu piciorul fustele cenuşii din mătase în grabă şi privind de-a lungul coridorului, în direcţia în care o luase Alanna. Ţinea în mâini o tavă poleită cu lucrătură complicată pe care se afla o carafă din aur cu modele şi mai elaborate, cu gât lung, şi două căni din lut ridicol de mici, cu smalţ alb.

— De ce fuge Alanna? întrebă ea. Aş fi venit mai repede, Sorilea, dar…

Apoi o zări pe Cadsuane, iar obrajii îi deveniră de un roşu-aprins. Expresia de stânjeneală arăta de-a dreptul ciudat pe faţa acelei femei sculpturale.

— Pune tava pe masă, fetiţo, îi zise Sorilea, şi du-te la Chaelin. Te aşteaptă să-ţi predea lecţiile.

Încordându-se, Kiruna puse tava jos, evitând privirea lui Cadsuane. Când dădu să plece, Sorilea o prinse de bărbie cu degetele-i puternice.

— Ai început să te străduieşti cu adevărat, fetiţo, îi spuse Înţeleapta pe un ton ferm. Dacă vei continua astfel, te vei descurca foarte bine. Foarte bine. Acum, du-te! Chaelin nu este la fel de răbdătoare ca mine.

Sorilea îşi flutură mâna spre coridor, însă Kiruna rămase

locului, privind-o insistent, cu o expresie ciudată pe faţă. Cadsuane putea pune rămăşag că aristocrata Kiruna era mulţumită de laudă şi surprinsă. Femeia cu părul alb deschise gura, iar Kiruna tresări şi ieşi în grabă din odaie. Un spectacol extraordinar.

— Chiar crezi că va învăţa obiceiurile voastre de a împleti saidarul? întrebă Cadsuane, ascunzându-şi îndoiala.

Kiruna şi celelalte îi povestiseră despre aceste lecţii, dar multe dintre firele Înţeleptelor erau foarte diferite de cele învăţate în Turnul Alb. Prima metodă de a învăţa să împleteşti un fir pentru un anume lucru îşi lăsa amprenta asupra ta; o a doua metodă, chiar dacă o puteai învăţa, nu funcţiona aproape niciodată la fel de bine. Acesta era unul dintre motivele pentru care unele surori nu le primeau cu braţele deschise pe sălbăticiunile care veneau la Turn, indiferent de vârsta lor; prea multe era posibil să fi învăţat deja şi nu mai puteau fi dezvăţate.

Sorilea ridică din umeri.

— Poate. A învăţa o a doua metodă de împletire este şi aşa suficient de greu fără toate acele mişcări ale mâinilor pe care le faceţi voi, Aes Sedai. Cel mai important lucru pe care trebuie să îl înveţe Kiruna Nachiman este acela de a-şi stăpâni mândria; să n-o lase s-o conducă. Odată ce va învăţa acest lucru, va fi o femeie foarte puternică.

Întorcând un scaun cu faţa la cel pe care şezuse Cadsuane, îl privi cu îndoială, apoi se aşeză pe el. Părea a fi la fel de încordată şi de stânjenită precum Kiruna, dar îi făcu un semn autoritar lui Cadsuane să se aşeze. Era o femeie hotărâtă, obişnuită să dea porunci.

Cadsuane înghiţi cu noduri când se aşeză. Era bine de ţinut minte că, sălbăticiuni sau nu, Înţeleptele erau departe de a fi nişte barbare ignorante. Cunoşteau dificultăţile, desigur. Cât despre firele împletite cu mâna... Puţine conduseseră Puterea în prezenţa ei, însă ea observase că ele creau nişte fire fără gesturile pe care le utilizau surorile.

Mişcările de mâini nu făceau cu adevărat parte din împletitură, deşi, într-un fel, făceau parte, pentru că erau întrebuinţate pentru a învăţa să împleteşti firul. Poate că, odinioară, existaseră Aes Sedai care puteau azvârli o minge de foc, să zicem, fără a face un gest din mână, dar dacă existaseră, acestea muriseră de mult şi, odată cu ele, şi învăţătura lor. În acele vremuri, unele lucruri nu puteau fi făcute fără gesturile potrivite. Existau surori care pretindeau că ştiau cine o învăţase pe o altă soră, după mişcările pe care aceasta le făcea pentru unele fire.

— A fost greu să le învăţăm pe noile ucenice, continuă Sorilea. Nu vreau să jignesc, însă voi, Aes Sedai, faceţi un legământ, pare-se, şi în clipa următoare încercaţi să găsiţi o cale ca să-l ocoliţi. Alanna Mosvani este cu atât mai dificilă.

Dintr-odată, ochii ei verzi priviră cu asprime faţa lui Cadsuane.

— Cum am putea-o pedepsi pentru eşecurile ei voite fără să-i facem rău lui *Car'a'carn*?

Cadsuane îşi împreună mâinile în poală. Nu îi era uşor să-şi ascundă surprinderea. Nelegiuirea Alannei nu mai era o taină, însă de ce o lăsa femeia să înţeleagă că ştia? Poate că o dezvăluire cerea o alta.

— Legătura nu funcţionează aşa, zise ea. Dacă o vei omorî, el va muri, atunci sau la scurt timp după aceea. Mai mult, el va şti ce i se întâmplă ei, dar nu va simţi cu adevărat. Cât de departe e el acum, va conştientiza doar vag ce se întâmplă.

Sorilea încuviinţă încet. Atinse cu degetele tava poleită de pe masă, apoi şi le retrase. Faţa îi era la fel de impenetrabilă precum cea a unei statui, dar Cadsuane bănuia că Alanna va avea o surpriză neplăcută data următoare când îşi va ieşi din fire sau când va afişa acea expresie îmbufnată, specifică Arafellinilor. Era un aspect neimportant. Doar băiatul era important.

— Cei mai mulţi bărbaţi iau ce li se oferă, dacă li se pare

atrăgător sau plăcut, spuse Sorilea. Odinioară, aşa îl credeam şi pe Rand al'Thor . Din nefericire, este prea târziu să schimbăm drumul pe care ni l-am ales. Acum, el este bănuitor faţă de tot ce i se oferă. Dacă aş vrea ca el să accepte ceva, ar trebui să mă prefac că nu vreau ca el să aibă acel ceva. Dacă aş vrea să stau aproape de el, ar trebui să mă prefac indiferentă dacă îl voi mai vedea vreodată sau nu.

Şi din nou acei ochi se fixară asupra lui Cadsuane, nişte sfredele verzi. Nu încercau să vadă ce se ascundea în lăuntrul ei. Femeia ştia. Unele lucruri, cel puţin. Suficient de multe sau prea multe.

Cu toate acestea, Cadsuane simţi un fior, gândindu-se la posibilităţi. Dacă avusese dubii că Sorilea voia să o cerceteze, acestea dispăruseră. Şi-apoi, nu cercetai astfel pe cineva decât dacă nădăjduiai la vreun consimţământ.

— Crezi că un bărbat trebuie să fie aspru? întrebă ea, încercându-şi norocul. Sau puternic?

După tonul ei, nu exista niciun dubiu că vedea diferenţa.

Sorilea atinse din nou tava; un zâmbet şters îi apăru o clipă pe buze. Sau nu.

— Mai toţi bărbaţii nu fac diferenţa între cele două, Cadsuane Melaidhrin. Cel puternic îndură; cel aspru distruge.

Cadsuane respiră adânc. Ar fi pus pe altcineva să-şi asume acest risc. Dar ea nu era altcineva şi, uneori, trebuia să-şi asume riscul.

— Băiatul le încurcă, zise ea. Trebuie să fie puternic, însă se înăspreşte. Deja este prea aspru şi nu se va opri până când nu va fi împiedicat. Nu mai ştie să râdă decât cu amărăciune; i-au secat lacrimile. Dacă nu va învăţa din nou să râdă şi să plângă, asupra lumii se va abate haosul. Trebuie să înveţe că până şi Dragonul Renăscut e plămădit din carne şi oase. Dacă va merge la Tarmon Gai'don în starea asta, până şi victoria lui va fi la fel de întunecată ca

înfrângerea sa.

Sorilea ascultă cu interes şi rămase tăcută chiar şi după ce Cadsuane termină de vorbit. Acei ochi verzi o priveau cu atenţie.

— Dragonul Renăscut şi Ultima Bătălie nu apar în profeţiile noastre, rosti Sorilea, într-un final. Am încercat să-l facem pe Rand al’Thor să îşi cunoască neamul, dar mă tem că el ne vede doar ca pe o altă suliţă. Dacă o suliţă ţi se frânge în mână, nu te opreşti s-o jeleşti, ci iei alta. Poate că tu şi cu mine ochim ţinte nu prea depărtate.

— Se prea poate, spuse într-o doară Cadsuane.

Până şi ţintele care se aflau la un braţ depărtare puteau fi diferite.

Brusc, strălucirea saidarului o învălui pe femeia cu faţă zbârcită. Era suficient de slabă cât să o facă pe Daigian să pară destul de puternică. Forţa Sorileaei însă nu se afla în Putere.

— Există ceva ce ţi s-ar putea părea folositor, adăugă ea. Eu nu-l pot folosi, dar pot împleti firele ca să-ţi arăt.

Făcu întocmai, aşezând jurubiţe firave care se aranjau şi se destrămau, prea slabe pentru a-şi atinge scopul.

— Îi zice „Călătorie”, preciză Sorilea.

De astă dată, Cadsuane rămase cu gura căscată. Alanna şi Kiruna, precum şi celelalte, negau că le-ar fi învăţat pe Înţelepte cum să se lege, sau alte abilităţi pe care acestea păreau să le deţină pe neaşteptate, iar Cadsuane presupuse că Aielii le obţinuseră cu forţa de la surorile ţinute în corturi. Însă asta era…

Imposibil, ar fi zis ea, şi totuşi, nu credea că Sorilea minţea. Abia aştepta să încerce ea însăşi firul. Nu că i-ar fi fost de mare folos imediat. Chiar dacă ar fi ştiut unde se afla nefericitul acela de băiat, trebuia să-l facă să vină la ea. Sorilea avea dreptate în această privinţă.

— Un dar minunat, spuse ea încet. N-am un dar pe măsura ăstuia.

De astă dată, nu există niciun dubiu că pe buzele Sorileaei apăru un zâmbet pentru o clipă. Ştia prea bine: Cadsuane era datoare. Ridicând cu ambele mâini carafa grea din aur, umplu cu grijă cele două căni mici şi albe. Cu apă chioară. Nu vărsă nici măcar o picătură.

— Îţi ofer legământul apei, rosti ea pe un ton solemn, ridicând una dintre ceşti. Prin asta, facem legământ să-l învăţăm pe Rand al'Thor să râdă şi să plângă.

Ea sorbi, iar Cadsuane îi urmă exemplul.

— Facem legământ.

Şi dacă scopul lor se dovedea a nu fi acelaşi? Nu o subestima pe Sorilea ca aliat sau ca duşman, dar Cadsuane ştia ce ţintă trebuia nimerită cu orice preţ.

CAPITOLUL 13

Uşor ca un fulg de nea

La miazănoapte, orizontul era violet din pricina ploii puternice care se abătuse toată noaptea în partea de răsărit a Illianului. Cerul dimineţii era acoperit cu nori negri şi ameninţători, iar vânturile puternice suflau mantiile şi făceau ca flamurile de pe creste să pocnească şi să trosnească asemenea bicelor: flamura albă a Dragonului şi flamura purpurie a Luminii, şi stindardele viu-colorate ale nobilimii din Illian, din Cairhien şi din Tear. Nobilii stăteau laolaltă cu semenii lor, trei grupuri mari acoperite cu poleială şi oţel placat cu argint, mătăsuri, catifele şi dantele, şi priveau neliniştiţi în jurul lor. Chiar şi cei mai bine dresaţi cai ai lor îşi smuceau capetele şi loveau cu copitele pământul noroios. Vântul era rece, părând şi mai rece după dogoarea pe care o înlocuise atât de brusc, aşa cum ploaia fusese un şoc după o perioadă atât de lungă de secetă. Indiferent de neamul din care se trăgeau, ei se rugaseră ca seceta mistuitoare să înceteze, însă niciunul nu ştia cum să interpreteze acele furtuni necruţătoare ce veniseră drept răspuns la rugăciunile lor. Unii dintre ei se uitau pe furiş la Rand atunci când credeau că el nu îi vedea. Reflectând, poate, că el alesese să le răspundă în acest fel. Acest gând îl făcu să râdă încet, cu amărăciune.

Îşi bătu uşor pe gât armăsarul negru, cu mâna înmănuşată, bucuros că Tai'daishar nu dădea semne de

agitaţie. Animalul masiv parcă era o statuie, aşteptând să simtă presiunea frâielor sau a genunchilor ca să se pună în mişcare. Armăsarul Dragonului Renăscut părea la fel de distant ca el, ca şi când ar fi plutit împreună în Vid. Chiar şi cu Puterea Supremă ce se dezlănţuia înăuntrul lui, foc şi gheaţă, şi moarte, abia dacă era conştient de vânt, deşi acesta îi flutura mantia brodată cu fir de aur şi îi pătrundea prin haina verde din mătase, cu broderii bogate în aur, ce nu era menită a fi purtată pe o astfel de vreme. Rănile din partea laterală îl dureau şi pulsau, tăietura veche şi cea nouă ce o traversa, răni care nu aveau să se vindece niciodată, dar şi acestea păreau că nu-l mai afectează, de parcă ar fi fost vorba de carnea altui bărbat. Coroana de Săbii părea să înţepe tâmplele altcuiva cu vârfurile ascuţite ale tăişurilor mici, printre frunzele de lauri aurii. Până şi mizeria împletită prin *saidin* părea mai puţin agasantă ca odinioară; era în continuare mârşavă şi dezgustătoare, însă nu mai merita a fi luată în seamă. Şi totuşi, simţea privirile nobililor fixate pe spatele lui.

Mutându-şi mânerul sabiei, se aplecă în faţă. Vedea dealurile joase şi împădurite ce se îngrămădeau cam la un kilometru spre răsărit, la fel de limpede ca şi când s-ar fi uitat printr-un ochean. Pământul era întins în acel loc, singurele proeminenţe fiind acele dealuri împădurite şi creasta lungă ce se înălţa din pârloagă. Următorul hăţiş suficient de des ca să-şi merite numele se întindea la mai bine de cincisprezece kilometri depărtare. Pe dealuri se zăreau doar copaci bătuţi de furtuni, pe jumătate desfrunziţi, şi arbuşti încâlciţi, însă ştia ce ascundeau. Două, poate trei mii de oameni pe care îi strânsese Sammael, ca să încerce să-l oprească să cucerească Illianul.

Oastea aceea se dezbinase odată ce se răspândise vestea că bărbatul care îi chemase era mort, că Mattin Stepaneos dispăruse, poate tot în mormânt, şi că Illian avea

un nou rege. Mulţi soldaţi se întorseseră la casele lor, cu toate acestea, mulţi se ţineau laolaltă. De obicei, nu erau mai mulţi de douăzeci ici, treizeci, colo, dar puteau forma o oaste mare dacă se uneau, precum şi nenumărate bande înarmate. Oricum, nu puteau fi lăsaţi să cutreiere ţinutul. Timpul îi apăsa umerii ca plumbul. Niciodată nu era suficient timp, însă poate de data asta… Foc şi gheaţă, şi moarte.

„Tu ce-ai face? Medită el. Eşti acolo?” Apoi, neîncrezător, urând îndoiala: „Ai fost vreodată acolo?” îi răspunse tăcerea ca de mormânt, adâncă. Pustietatea îl înconjura. Sau răsuna un râs nebunesc undeva într-un cotlon al minţii lui? Oare era o închipuire, la fel ca senzaţia că cineva se uita peste umărul lui, că cineva era pe punctul de a-i atinge spatele? Sau culorile ce se învârteau ferindu-se de priviri, ca să dispară ulterior? Închipuiri de nebun. Îşi trecu degetul peste gravurile ce şerpuiau de-a lungul Sceptrului Dragonului. Ciucurii lungi, verzi şi albi, de sub vârful ascuţit al suliţei fluturau în vânt. Focul şi gheaţa, şi moartea se vor abate.

— Eu însumi mă voi duce să le vorbesc, anunţă el, cuvintele stârnind agitaţie.

Seniorul Gregorin, care purta panglica verde a Consiliului celor Nouă peste platoşa ornată şi poleită, îşi îndemnă repede juganul alb, cu glezne subţiri, şi ieşi din mulţimea Illianilor, urmat îndeaproape de Demetre Marcolin, Prim-Căpitan al Companionilor, călare pe un murg solid. Marcolin era singurul bărbat care nu purta mătase sau dantelă, singurul bărbat în armură simplă, dar lustruită, deşi coiful conic aflat pe măciulia înaltă a şeii avea trei pene subţiri şi aurii. Seniorul Marac ridică hăţurile, apoi le lăsă să cadă şovăitor atunci când văzu cum ceilalţi din Consiliul celor Nouă nu se clinteau. Un bărbat solid, cu o atitudine fermă şi nou în Consiliu, semăna adesea mai mult cu un meşteşugar decât cu un senior, în ciuda mătăsurilor bogate de sub

armura somptuoasă şi a valurilor de dantelă ce ieşeau de sub ea. Înalţii Seniori Weiramon şi Tolmeran ţâşniră împreună de printre taireni, la fel de acoperiţi în aur şi argint ca oricare dintre cei Nouă, urmaţi de Rosana, numită de curând Înaltă Doamnă, care purta o platoşă încrustată cu Şoimul şi Stelele Casei ei. Mai fură şi alţii care dădură să-i urmeze, pe urmă se răzgândiră, privind îngrijoraţi. Aracome, cel subţire ca tăişul unei săbii, Maraconn, cel cu ochi albaştri, şi Gueyam, cel pleşuv, erau ca morţi; ei nu ştiau asta, însă oricât de mult îşi doreau să se afle în centrul Puterii, se temeau că Rand îi va ucide. Doar Seniorul Semaradrid veni din partea cairhienilor, cu armura uzată şi poleiala ciobită, călare pe un cenuşiu ce trăise şi vremuri mai bune. Faţa îi era sfrijită şi aspră, partea din faţă a creştetului, rasă şi pudrată ca a unui soldat de rând, iar ochii negri străluceau cu dispreţ când privea spre tairenii mai înalţi.

Dispreţul domnea peste tot. Tairenii şi cairhienii se urau. Illianerii şi tairenii se dispreţuiau. Doar cairhienii şi illianerii se înţelegeau într-o oarecare măsură, dar şi între ei existau înţepături. Cele două naţiuni nu aveau o lungă istorie de vrăjmăşie, precum cea dintre Tear şi Illian, şi totuşi, cairhienii rămâneau tot nişte străini care purtau arme şi armuri pe pământul Illian, primiţi fără tragere de inimă şi doar pentru că îl urmau pe Rand. În ciuda privirilor încruntate, a supărărilor şi a încercărilor de a vorbi toţi deodată când mişunau pe lângă Rand, cu mantiile fluturând în bătaia vântului, toţi aveau un ţel comun. Până la un punct.

— Maiestate, zise în grabă Gregorin, făcând o plecăciune în şaua lui cusută cu fir de aur. Rogu-te, lasă-mă să merg eu în locul tău, sau pe Prim-Căpitanul Marcolin.

Barba pătrată care nu se întindea şi deasupra gurii îi încadra faţa rotundă, brăzdată de cute de îngrijorare.

— Oamenii aceştia trebuie să ştie că eşti Rege –

proclamaţiile să fie citite în fiecare sat, la fiecare răspântie de drum, chiar în acest moment –, însă e posibil ca ei să nu arate respectul cuvenit pentru coroana pe care o porţi…

Marcolin, cu faţa suptă şi proaspăt rasă, îl privea cu atenţie pe Rand cu ochii negri şi adânciţi în orbite, fără a lăsa să se vadă ce ascundea dincolo de acea expresie impenetrabilă. Companionii erau loiali coroanei Illianului, iar Marcolin era destul de în vârstă ca să-şi amintească de vremurile când Tam al'Thor fusese Căpitan Secund peste el, însă doar el ştia ce părere avea despre Rand al'Thor ca Rege.

— Seniore Dragon, rosti apăsat Weiramon făcând o plecăciune, fără să aştepte ca Gregorin să termine de vorbit.

Bărbatul vorbea mereu apăsat, şi chiar atunci când era călare părea trufaş. Mătăsurile brodate şi dungate cu care era înveşmântat şi valurile de dantelă păreau să-i năpădească armura, iar barba încărunţită şi ascuţită degaja un miros floral de uleiuri parfumate.

— Gloata asta este prea neînsemnată ca Seniorul Dragon să-şi bată capul cu ea. Trimite câinii să prindă câinii, zic eu. Lasă-i pe illianeri să-i nimicească. Să mă ardă Lumina, nu ţi-au slujit până acum decât prin vorbe!

Ar fi putut să transforme învoiala cu Gregorin în jignire! Tolmeran era suficient de zvelt ca să-l facă pe Weiramon să pară mătăhălos şi suficient de sumbru ca să facă să-i pălească strălucirea veşmintelor; nu era nerod şi era rivalul lui Weiramon pe deasupra, totuşi el încuviinţă încet. Nicio pagubă dacă-i pierdeau pe illianeri.

Semaradrid se uită la taireni strângând din buze, dar îi vorbi lui Rand, intervenind imediat după ce Weiramon termină de vorbit.

— Oamenii aceştia sunt de zece ori mai mulţi decât am reuşit să strângem până acum, Seniore Dragon.

Puţin îi păsa de regele Illianului şi încă şi mai puţin de

Dragonul Renăscut, atât doar că Rand era cel care hotăra soarta tronului din Cairhien, iar Semaradrid nădăjduia că jilţul regal va reveni cuiva pe care să îl urmeze în loc să lupte.

— Ei trebuie să-i fie loiali lui Brend, altminteri n-ar fi rezistat atât de mulţi laolaltă. Mă tem că ţi-ai irosi timpul dacă ai încerca să le vorbeşti, însă dacă trebuie s-o faci, lasă-mă să trec cu sabia prin ei, ca să ştie care va fi preţul pe care îl vor plăti pentru nesupunere.

Rosana îl privi duşmănoasă pe Semaradrid. Era o femeie subţirică, nu prea înaltă, deşi la fel de înaltă ca el, cu ochi albaştri, glaciali. Nici ea nu aşteptă ca el să termine şi i se adresă lui Rand:

— Am ajuns prea departe şi am investit prea mult în tine ca să te văd murind în zadar, zise ea fără menajamente.

Nu mai puţin isteaţă decât Tolmeran, Rosana revendicase un loc în Consiliul Înalţilor Seniori, deşi Înaltele Doamne din Tairen arareori făceau asta, iar cuvântul ce o caracteriza era „directă". În ciuda armurii pe care o purtau aproape toate aristocratele, niciuna dintre ele nu îşi conducea soldaţii în bătălie. Cu toate acestea, Rosana ţinea un buzdugan pe şa, iar uneori Rand se întreba dacă ea nu şi-ar dori să aibă ocazia să îl folosească.

— Mă-ndoiesc că illianerii ăia duc lipsă de arcuri, spuse ea, şi nu e nevoie decât de o săgeată ca să îl ucidă chiar şi pe Dragonul Renăscut.

Ţuguindu-şi buzele îngândurat, Marcolin încuviinţă înainte să-şi dea seama, apoi schimbă priviri mirate cu Rosana, fiecare mai uluit decât celălalt să descopere că gândeau la fel, chiar dacă erau vrăjmaşi străvechi.

— Ţăranii ăştia n-ar fi avut niciodată curajul să rămână sub arme fără încurajare, continuă cu blândeţe Weiramon, ignorând-o pe Rosana.

Ştia să ignore ceea ce nu voia să vadă sau să audă. Era un nerod.

— I-aş putea sugera Seniorului Dragon să caute sursa în aceşti aşa-zişi Nouă?

— M-am săturat de insultele porcului ăstuia tairen, Maiestate! mârâi Gregorin peste el, ducându-şi o mână la sabie. M-am săturat până peste cap!

— Sunt prea mulţi de astă dată, zise Semaradrid în aceeaşi clipă. Mulţi se vor întoarce împotriva ta de îndată ce te vei întoarce cu spatele la ei.

După privirea lui încruntată, ai fi putut crede că vorbea atât despre taireni, cât şi despre bărbaţii de pe dealurile împădurite. Poate că aşa era.

— Mai bine să-i ucidem şi să terminăm odată cu ei!

— V-am cerut părerile? izbucni Rand, cu asprime.

Trăncăneala se transformă în tăcere. Nu se mai auzeau decât mantiile şi flamurile ce fâlfâiau în bătaia vântului. Dintr-odată, toţi îl priviră cu feţele împietrite şi întunecate. Nu ştiau că el ţinea Puterea, dar îl cunoşteau. Nu tot ce ştiau era adevărat, însă era bine că ei credeau asta.

— Tu vii cu mine, Gregorin, zise el cu o voce mai normală, totuşi aspră.

Ei nu ştiau decât să-şi folosească sabia; dacă va ceda, se vor întoarce împotriva lui.

— Şi tu, Marcolin. Voi, ceilalţi, rămâneţi aici. Dashiva! Hopwil!

Toţi cei care nu-şi auziseră numele îşi traseră caii din calea celor doi *asha'mani*, când aceştia veniră călare ca să i se alăture lui Rand. Illianerii se uitau la cei doi bărbaţi în haine negre ca şi când ar fi vrut şi ei să rămână în urmă. Corlan Dashiva se încrunta şi mormăia aşa cum făcea adesea. Toată lumea ştia că *saidinul* îi înnebunea pe bărbaţi mai devreme sau mai târziu, iar Dashiva, cu siguranţă, semăna cu un nebun cu părul dezlânat şi neîngrijit fluturând în vânt, lingându-şi buzele şi scuturând din cap. Eben Hopwil, care avea doar şaisprezece ani şi câteva pete răzleţe de roşeaţă în obraji, privea încruntat în

depărtare, peste capetele celorlalţi. Măcar Rand ştia care era motivul.

Pe măsură ce *asha'manii* se apropiau, Rand nu se putu abţine să nu-şi întindă gâtul şi să asculte, deşi ceea ce auzea răsuna deja în capul lui. Alanna era acolo, fireşte; nici Vidul şi nici Puterea nu puteau schimba asta. Distanţa reducea acea conştientizare la atât – conştientizarea că ea exista, undeva departe, în nord –, însă în acea zi exista ceva mai mult, ceva ce simţise de câteva ori în ultima vreme, nedesluşit, la marginea percepţiei. O urmă de şoc, poate, sau de indignare, o adiere tăioasă pe care nu reuşea să o înţeleagă. Ea trebuie să fi trăit o senzaţie foarte puternică dacă el ajunsese s-o conştientizeze de la acea depărtare. Poate că ea îi ducea dorul. Un gând nebun. Nu îi era dor de ea. Îi era mai uşor s-o ignore pe Alanna decât înainte. Ea era prezentă, dar nu şi vocea care îndemna mereu la moarte şi la omoruri ori de câte ori se ivea vreun *asha'man*. Lews Therin dispăruse. Asta dacă nu cumva acesta era cel care îi dădea senzaţia că cineva îi sufla în ceafa şi-şi trecea degetul peste omoplaţii lui. Oare auzea în străfundul gândurilor lui râsul răguşit al unui nebun? Sau era al lui? Bărbatul fusese acolo! Fusese!

Îşi dădu seama că Marcolin se holba la el şi că Gregorin se străduia din răsputeri să n-o facă.

— Încă nu, le spuse el în batjocură şi aproape râse când ei înţeleseră imediat.

Uşurarea li se citea pe feţe. El nu era nebun. Încă.

— Veniţi! Le porunci el şi îi dădu pinteni lui Tai'daishar, care începu să coboare povârnişul la trap.

În ciuda bărbaţilor care îl urmau, se simţea singur. În ciuda Puterii, se simţea gol pe dinăuntru.

Între culme şi dealuri se întindeau mănunchiuri dese de mărăcini şi zone mari de iarbă uscată, ca o saltea lucioasă de iarbă veştejită, culcată la pământ de ploaie. În urmă cu câteva zile, pământul fusese atât de uscat, încât crezuse că

va absorbi un râu fără să se sature. Apoi au venit şuvoaiele, trimise de Creatorul care se îndurase într-un final, sau poate de Cel Întunecat, ca să se amuze; nu ştia care dintre ei făcuse toate astea. Copitele cailor împroşcau noroiul la fiecare pas. Nădăjduia să nu dureze prea mult. Avea ceva timp la dispoziţie, din spusele lui Hopwil, însă nu o veşnicie. Poate câteva săptămâni, dacă avea noroc. Avea nevoie de mai multe luni. Lumină, avea nevoie de ani pe care nu-i avea!

Deoarece auzul îi era mai fin datorită Puterii, percepea frânturi din ceea ce spuneau bărbaţii care îl urmau. Gregorin şi Marcolin călăreau alături, încercând să-şi ţină mantiile suflate de vânt pe lângă corp, şi vorbeau în şoaptă despre bărbaţii din faţa lor, despre fricile lor împotriva cărora oamenii ar putea fi nevoiţi să lupte. Niciunul nu se îndoia că vor fi nimiciţi dacă vor opune rezistenţă, dar se temeau de efectul asupra lui Rand şi al lui asupra Illianilor, în cazul în care aceştia i s-ar împotrivi de vreme ce Brend era mort. Încă nu reuşeau să rostească numele adevărat al lui Brend, Sammael. Însuşi gândul că unul dintre Rătăciţi domnise peste Illian îi înspăimânta la fel de tare ca faptul că Dragonul Renăscut era domnitorul lor.

Dashiva, care stătea gârbovit în şa asemenea unui om care nu mai văzuse niciodată un cal, bombănea furios în Limba Străveche, pe care o vorbea şi în care citea fluent încă de pe vremea când fusese un învăţat. Rand ştia câte ceva, dar nu suficient încât să înţeleagă ce bolborosea. Probabil că se plângea de vreme. În ciuda faptului că era fermier, lui Dashiva nu îi plăcea să stea pe afară decât dacă cerul era senin.

Doar Hopwil călărea în tăcere, privind încruntat în depărtare. Vântul îi sufla părul şi mantia în toate direcţiile. Din când în când, apuca mânerul sabiei, fără să-şi dea seama. Rand fu nevoit să repete cuvintele de trei ori, ultima oară cu asprime, înainte ca Hopwil să tresară

surprins şi să-şi mâne calul fumuriu lângă Tai'daishar.

Rând îl privi cu atenţie. Tânărul – nu mai era băiat, indiferent ce vârstă avea – se mai împlinise de când îl văzuse prima oară, deşi nasul şi urechile încă păreau prea mari pentru el. Pe gulerul înalt, alături de Sabia din argint purta un Dragon din aur smălţuit cu roşu, la fel ca Dashiva. Odinioară, el spusese că va râde de bucurie un an întreg când va primi Dragonul, dar în acel moment se holba la Rand fără a clipi, ca şi cum ar fi privit prin el.

— Ai aflat veşti bune, îi spuse Rând, abia abţinându-se să nu strivească Sceptrul Dragonului pe care îl ţinea în mână. Te-ai descurcat bine.

Se aşteptase ca Seanchanii să se întoarcă, însă nu atât de curând. Nădăjduise că nu o vor face aşa devreme, că nu vor apărea de nicăieri, înghiţind dintr-odată oraşe întregi. Când aflase că negustorii din Illian ştiau asta de câteva zile, înainte ca vreunul dintre ei să se gândească să-i anunţe pe cei Nouă – dar-ar Lumina să piardă ocazia să profite, pentru că prea mulţi ştiau prea multe! – fusese la un pas să zguduie oraşul din temelii. Dar veştile erau bune, cât se putea de bune, având în vedere situaţia. Hopwil Călătorise în Amador, în provincia din apropiere, iar Seanchanii păreau să aştepte. Poate că digerau ceea ce înghiţiseră! Sta-le-ar în gât! Slăbi strânsoarea pe lungimea vârfului lăncii, sculptat în formă de Dragon.

— Dacă Morr va aduce şi el veşti tot pe-atât de bune, voi avea timp să fac ordine în Illian înainte să-i înfrunt.

Şi în Ebou Dar! Arză-i-ar Lumina pe Seanchani! Aduceau doar distrugere, una de care nu avea nevoie şi pe care n-o putea ignora.

Hopwil nu răspunse, doar privea.

— Eşti supărat pentru c-ai fost nevoit să omori femei?

„Pe Desora, din Musara Reyn, şi pe Lamelle, din Apa Fumegândă Miagoma, şi...” Rand încercă să oprească litania când aceasta începu să plutească prin Vid. Pe listă

apărură nume noi, nume pe care nu-şi amintea să le fi adăugat. Largin Arnault, o soră Roşie care murise încercând să-l ducă prizonier în Tar Valon. Desigur, ea nu avea dreptul la un loc, însă şi-l revendicase. Colavaere Saighan, care preferase să se spânzure decât să accepte procesul. Şi alţii. Bărbaţii muriseră cu miile, din porunca lui sau de mâna lui, dar chipurile femeilor erau cele care îl bântuiau în somn. În fiecare noapte se pregătea să le înfrunte privirile tăcute şi acuzatoare. Poate că privirile lor le simţise în ultima vreme.

— Ţi-am povestit despre *damane* şi *sul'dam*, zise el calm, însă înăuntrul lui era ca un vulcan, focul întinzându-se ca o pânză de păianjen în nimicul din Vid.

„Arză-m-ar focu', am ucis mai multe femei decât ar putea apărea în coşmarurile tale! Mâinile îmi sunt mânjite de sângele femeilor!"

— Dacă n-ai fi eliminat iscoadele Seanchane, te-ar fi ucis, cu siguranţă.

Nu spuse că Hopwil ar fi trebuit să le evite, să evite nevoia de a le ucide. Era prea târziu pentru asta.

— Mă-ndoiesc că o *damane* ar şti să-i pună scut unui bărbat. N-ai avut de ales.

Mai bine că erau toţi morţi decât să fi scăpat vreunul şi să fi dus vestea că exista un bărbat care putea conduce Puterea, care îi cerceta.

Hopwil îşi atinse absent mâneca stângă, a cărei culoare neagră ascundea firele din lână pârlite de flăcări. Seanchanii rezistaseră cât de cât.

— Le-am aruncat trupurile într-o groapă, spuse el nepăsător. Cu cai cu tot. Le-am dat foc şi au ars până s-au făcut scrum. Un scrum alb care a plutit în bătaia vântului ca fulgii de nea. Nu m-a tulburat defel.

Rand simţi minciuna din vorbele bărbatului, dar Hopwil trebuia să înveţe. Într-un final, învăţase. Ei erau ce erau şi cu asta basta! Liah, din Cosaida Chareen, un nume scris în foc. Moiraine Damodred, un alt nume care se impregna în

suflet în loc să ardă, pur şi simplu. O Iscoadă fără nume, a Celui Întunecat, reprezentată doar de un chip care murise de sabia lui aproape de…

— Maiestate, zise tare Gregorin, arătând cu degetul în faţă.

Un bărbat ieşi dintre copacii de la poalele celui mai apropiat deal şi rămase nemişcat, aşteptând sfidător. Avea un arc şi purta un coif ascuţit din oţel şi o cămaşă de zale, legată cu cingătoare ce îi atârna aproape până la genunchi.

Rand îi dădu pinteni lui Tai'daishar ca să se apropie de bărbat, clocotind de Putere. *Saidinul* îl apăra de bărbaţi.

De-aproape, arcaşul nu părea a fi prea curajos. Rugina îi atinsese smalţul coifului, iar bărbatul arăta cam jerpelit, mânjit până la coapse cu noroi şi cu părul jilav lipit de faţa îngustă. Bărbatul tuşi şi îşi frecă nasul lung cu dosul palmei. Însă coarda arcului său părea în stare bună; îşi ferise arma de ploaie. Şi penele săgeţilor din tolbă păreau a fi uscate.

— Tu eşti conducătorul aici? vru să ştie Rând.

— Să zicem că vorbesc în numele lui, răspunse temător bărbatul cu faţa îngustă. De ce?

Când ceilalţi ajunseră în galop în spatele lui Rand, bărbatul se mută de pe un picior pe celălalt, privindu-i cu ochii lui negri ca un viezure încolţit. Viezurii erau periculoşi atunci când erau încolţiţi.

— Ai grijă cum vorbeşti, omule! izbucni Gregorin. I te adresezi lui Rand al'Thor, Dragonul Renăscut, Seniorul Dimineţii şi Rege al Illianului! Îngenunchează în faţa regelui tău! Care e numele tău?

— El este Dragonul Renăscut? întrebă individul neîncrezător.

Măsurându-l din priviri pe Rand, de la coroana de pe cap până la cizmele din picioare, şi zăbovind o clipă asupra cataramei poleite în formă de Dragon de la cingătoarea de care îi era prinsă sabia, bărbatul clătină din cap ca şi când s-ar fi aşteptat la cineva mai în vârstă, sau mai impunător.

— Senior al Dimineţii, zici? Regele nostru n-a avut niciodată nume aşa de pompoase.

Bărbatul nu dădu niciun semn că ar vrea să îngenuncheze sau să-şi rostească numele. Gregorin se întunecă la faţă când auzi tonul bărbatului şi, poate, nerecunoaşterea lui Rand ca Rege. Marcolin dădu încet din cap, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la mai mult.

Se auzi un freamăt în tufişurile de printre copaci. Rand îl percepu cu uşurinţă şi simţi cum, dintr-odată, Hopwil se umple de *saidin*. Acesta nu mai avea privirea pierdută, ci iscodea cu atenţie liziera pădurii, cu o strălucire sălbatică în ochi. Tăcut, Dashiva îşi dădu părul negru de pe faţă, părând plictisit. Aplecându-se în şa, Gregorin îşi deschise gura furios. Foc şi gheaţă, dar nu moarte încă.

— Pace, Gregorin.

Rand nu ridică tonul, însă împleti fire care să-i poarte cuvintele, Aer şi Foc, astfel încât acestea răsunară când se loviră de zidul de copaci.

— Oferta mea este generoasă.

Bărbatul cu nas lung se clătină din cauza sunetului, iar calul lui Gregorin tresări. Bărbaţii aceia, care stăteau ascunşi, vor auzi limpede.

— Lăsaţi armele jos! Acei care vor să se întoarcă acasă o pot face. Cei care vor să mă urmeze sunt bine-veniţi. Dar nimeni nu va pleca de aici înarmat decât dacă mă va urma. Ştiu că mulţi dintre voi sunteţi bărbaţi de ispravă, care aţi răspuns la chemarea Regelui vostru şi a Consiliului celor Nouă de a apăra Illianul, însă eu sunt Regele vostru acum şi nu vreau ca vreunul dintre voi să se transforme în bandit.

Marcolin încuviinţă, încruntat.

— Ce zici de cei juraţi Dragonului care pârjolesc fermele? strigă un bărbat dintre copaci cu o voce speriată. Ei sunt banditii!

— Ce zici de Aieli? strigă un altul. Am auzit că rad sate întregi!

Alţi bărbaţi nevăzuţi se alăturară, toţi strigând aceleaşi lucruri: juraţi ai Dragonului şi Aieli – hoţi criminali şi sălbatici. Rand scrâşni din dinţi.

Când strigătele încetară, bărbatul cu faţa îngustă zise:

— Vezi?

Se opri ca să tuşească, apoi hârâi şi scuipă, poate ca să-şi cureţe pieptul sau poate pentru emfază. Oferea o privelişte jalnică aşa ud cum era şi cu armura ruginită, dar spatele îi era la fel de încordat ca arcul. Nu băgă în seamă privirea ameninţătoare a lui Rand, nici pe cea a lui Gregorin.

— Ne ceri să ne întoarcem la casele noastre fără arme, ca să ne apărăm pe noi sau familiile noastre când oamenii tăi pârjolesc, fură şi ucid. Se spune că se apropie furtuna, adăugă el, părând surprins că rostise aceste cuvinte, surprins şi nedumerit.

— Aielii despre care se zvoneşte sunt vrăjmaşii mei!

În acel moment nu mai erau pânze de flăcări, ci furie oarbă ce se încolăcea strâns în jurul Vidului. Vocea lui Rand era însă ca de gheaţă; rece şi baritonală. Se apropia furtuna? Lumină, el era furtuna!

— Aielii mei îi vânează. Aielii mei îi vânează pe Shaido. Ei, împreună cu Davram Bashere şi cu majoritatea Companionilor, îi vânează pe bandiţi, sau cum şi-o r fi zicând! Eu sunt Regele Illianului şi nu voi permite nimănui să tulbure pacea din Illian!

— Chiar dacă vorbele tale ar fi adevărate… începu bărbatul cu faţa îngustă.

— Sunt! izbucni Rând. Aveţi timp până la miezul zilei să vă hotărâţi.

Bărbatul se încruntă nesigur; dacă norii învolburaţi nu se vor risipi, îi va fi greu să ştie când este miezul zilei. Rand nu-i dădu răgaz.

— Hotărâţi cu înţelepciune! zise el.

Întorcându-l pe Tai'daishar, dădu pinteni calului, care o

luă la galop înapoi spre culme, fără să-i mai aştepte pe ceilalţi.

Eliberă Puterea fără tragere de inimă, străduindu-se să nu se agaţe de ea, asemenea unui om care ţinea cu dinţii de viaţă în vreme ce aceasta se scurgea din el odată cu murdăria. Preţ de o clipă, văzu dublu; lumea părea să se încline întrun mod ameţitor. Aceasta era o problemă recentă, iar el se temea să nu fie un simptom al bolii care ucidea bărbaţii ce puteau conduce Puterea. Dar ameţeala nu dura niciodată mai mult de câteva clipe. Ceea ce regreta era că trebuia să renunţe la Putere. Lumea părea prea fadă. Nu, era fadă şi, cumva, mai mică. În plus, culorile erau şterse, iar cerul mai mic în comparaţie cu vremurile de demult. Îşi dorea cu disperare să îmbrăţişeze din nou Izvorul şi să-l sece de Putere. Mereu se simţea astfel atunci când Puterea îl părăsea.

De îndată ce dispăru *saidinul*, acesta fu înlocuit de o furie oarbă şi mistuitoare, aproape la fel de mistuitoare ca Puterea. Seanchanii nu erau suficienţi? Mai era nevoie şi ca tâlharii să se ascundă după numele lui? Erau nişte diversiuni distrugătoare pe care nu şi le putea permite. Oare Sammael îşi exercita influenţa din mormânt? Oare el îi semănase pe Shaido astfel încât aceştia să răsară ca nişte spini acolo unde punea mâna Rand? De ce? Bărbatul nu crezuse că va muri. Şi dacă zvonurile pe care le auzise Rand ar fi fost doar pe jumătate adevărate, erau mai mulţi şi în Murandy, în Altara şi Lumina mai ştie pe unde! Mulţi dintre Shaido care fuseseră luaţi deja prizonieri pomeneau de o Aes Sedai. Oare Turnul Alb avea vreo legătură cu asta? Oare Turnul Alb nu îl va lăsa niciodată în pace? Niciodată? Niciodată!

Luptându-se cu furia, nu era atent nici la Gregorin, nici la ceilalţi care încercau să îl ajungă din urmă. Când ajunseră pe coama dealului, alături de ceilalţi nobili, trase de hăţuri atât de brusc, încât Tai'daishar cabră, lovind în gol cu

picioarele din faţă şi aruncând noroiul de pe copite în toate părţile. Nobilii îşi feriră caii de armăsarul lui, de el.

— Le-am dat termen până la miezul zilei, anunţă el. Staţi cu ochii pe ei. Nu vreau să se despartă în cincizeci de bande mai mici şi să ne scape printre degete. Voi fi în cortul meu.

Dacă vântul nu le-ar fi fluturat mantiile, ai fi zis că nobilii erau nişte statui din piatră, de parcă el ar fi poruncit ca ei înşişi să se ocupe de asta. În acel moment, puţin îi păsa dacă nobilii vor rămâne acolo până vor îngheţa sau se vor topi.

Fără să mai zică altceva, coborî la trap povârnişul din spate, urmat de cei doi *asha'mani* în haine negre şi de purtătorii de steaguri illianeri. Focul, gheaţa şi moartea se apropiau. Însă el era din oţel. El era oţel.

CAPITOLUL 14

Mesaj de la M'Hael

Tabăra se întindea spre apus, la un kilometru şi jumătate depărtare de coama dealului. Oameni, cai şi focuri de gătit, flamuri care fluturau în vânt şi câteva corturi răzleţe, grupate după naţionalitate sau Casă, fiecare tabără semănând cu un lac de noroi frământat, despărţită de celelalte prin pârloage întinse şi stufoase. Bărbaţi călare sau pe jos priveau cum treceau flamurile lui Rand şi aruncau priviri spre celelalte tabere ca să surprindă reacţiile. Atunci când Aielii fuseseră acolo, aceşti bărbaţi formaseră o tabără uriaşă, uniţi de unul dintre puţinele lucruri pe care le aveau cu adevărat în comun. Ei nu erau Aieli, dar se temeau de ei oricât de mult ar fi negat acest lucru. Lumea avea să moară dacă nu va reuşi, însă nu îşi făcea iluzii că ei îi erau loiali sau că măcar credeau că rostul lumii nu-i acela de a răspunde nevoilor lor, râvnei lor pentru aur, glorie sau putere. Erau câţiva, poate, foarte puţini, însă cei mai mulţi îl urmau pentru că se temeau de el mai tare decât de Aieli. Poate mai mult decât se temeau de Cel Întunecat, în care unii nu credeau cu adevărat, nu în adâncul sufletului, nu că acesta nu şi-ar putea lăsa mai mult amprenta asupra lumii decât o făcuse deja.

Rand stătea în faţa lor, iar ei credeau în asta. El se împăcase cu acest gând. Îl aşteptau prea multe bătălii ca să-şi irosească eforturile într-una pe care nu o putea

câştiga. Atâta vreme cât ei îl urmau şi i se supuneau, era suficient.

Cea mai mare dintre tabere era a lui, iar acolo Companionii illianeri, în haine verzi şi manşete galbene, erau prieteni la cataramă cu Apărătorii Pietrei din Tairen, având mâneci bufante cu dungi negre şi aurii, şi cu tot atâţia cairhieni recrutaţi din patruzeci de Case, îmbrăcaţi în haine închise la culoare, unii purtând con deasupra capetelor. Ei îşi găteau mâncarea separat, dormeau separat, îşi priponeau caii separat şi îşi aruncau priviri precaute, însă se amestecau unii cu alţii. Siguranţa Dragonului Renăscut era responsabilitatea lor, iar ei îşi luau sarcina în serios. Oricare dintre ei îl putea trăda, dar nu atâta vreme cât ceilalţi erau acolo ca să vegheze. Vechile vrajbe şi noile aversiuni ar scoate la suprafaţă trădarea din orice uneltire înainte ca trădătorul să apuce să gândească.

Un inel de oţel împrejmuia cortul lui Rând, care semăna cu o chestie uriaşă şi ţuguiată din mătase verde, prevăzută peste tot cu albine brodate cu fir de aur. Cortul aparţinuse predecesorului său, Mattin Stepaneos, şi venise odată cu coroana, metaforic vorbind. Companionii cu coifuri conice lustruite stăteau alături de Apărători cu coifuri crestate şi brodate şi cairhieni cu coifuri în formă de clopot, ignorând vântul, şi alături de străjeri ce îşi ascundeau feţele în spatele barelor şi care îşi ţineau halebardele înclinate cu precizie. Niciunul nu se clinti din loc când Rand trase hăţurile calului, însă câţiva servitori veniră în grabă ca să îi ajute pe el şi pe *asha'mani*. O femeie doar piele şi os, purtând vesta verde cu galben a unui grăjdar de la Palatul Regal din Illian, îi luă frâul din mâini, în vreme ce un individ cu nasul borcănat, îmbrăcat în livreaua negru cu auriu specifică Stâncii din Tear îi ţinea scăriţa. Ei făcură o plecăciune dinaintea lui, aruncându-şi priviri aspre unul altuia. Boreane Carivin, o femeie voinică şi palidă, în rochie neagră, îi întinse lui Rand o tavă din argint pe care se aflau

nişte cârpe ude din care se ridicau aburi. Cairhienină de origine, îi urmărea cu privirea pe cei doi, deşi mai mult ca să se asigure că îşi îndeplineau sarcina cum se cuvine decât din cauza animozităţii pe care aceştia abia o ascundeau unul faţă de celălalt. Totuşi era atentă. Ceea ce funcţiona în cazul soldaţilor funcţiona şi în cazul servitorilor.

Scoţându-şi mănuşile, Rand îi făcu semn lui Boreane să se retragă cu tava. Damer Flinn se ridicase de pe banca sculptată din faţa cortului când Rand descălecase. Chel, cu excepţia câtorva fire de păr răzleţe, Flinn semăna mai degrabă cu un bunic decât cu un *asha'man*. Un bunic cu faţa înăsprită de vreme şi mers greoi, care văzuse mai mult lumea decât stătuse la fermă. Sabia de la şold părea să fi aparţinut, aşa cum se şi cuvenea, unui fost soldat din Garda Reginei. Rand avea încredere mai mare în el decât în ceilalţi. La urma urmei, Flinn îi salvase viaţa.

Flinn îl salută, cu pumnul la piept, iar când Rand îi răspunse încuviinţând, bărbatul se apropie şchiopătând şi aşteptă să plece grăjdarii cu caii înainte să vorbească în şoaptă.

— Torval e aici. Trimis de M'Hael, aşa zice. A vrut să aştepte în cortul de consiliu. I-am spus lui Narishma să stea cu ochii pe el.

Aceasta fusese porunca lui Rand, deşi nu ştia de ce o dăduse; cine venea de la Turnul Negru nu trebuia lăsat de unul singur. Şovăind, Flinn îşi pipăi Dragonul de pe gulerul negru.

— N-a fost prea încântat când a aflat că ne-ai strâns pe toţi laolaltă.

— N-a fost, nu? zise Rand încet, vârându-şi mănuşile la centiron.

Deoarece Flinn părea să şovăie în continuare, el adăugă:

— Aţi meritat-o cu toţii.

Intenţionase să trimită un *asha'man* la Taim – „Conducătorul"; „M'Hael", cum îi spuneau *asha'manii* –, dar

Torval îi putea duce mesajul. În cortul de consiliu?

— Trimite nişte răcoritoare, îi spuse lui Flinn, apoi le făcu semn lui Hopwil şi lui Dashiva să îl urmeze.

Flinn salută din nou, însă Rand se îndepărta deja, noroiul strângându-i-se în jurul cizmelor. Nicio ovaţie nu se auzi în vântul dezlănţuit. Îşi amintea când le auzise. Asta dacă nu era cumva vreo amintire a lui Lews Therin. Dacă Lews Therin existase vreodată. Zări un licăr de culoare cu coada ochiului şi avu senzaţia că cineva îi atingea spatele. Făcând un efort, reuşi să se concentreze.

Cortul de consiliu era un pavilion generos, cu dungi roşii, ce se aflase odinioară în Câmpiile Maredo şi care în acel moment era aşezat în mijlocul taberei lui Rand, înconjurat pe o rază de douăzeci de metri de pământ necultivat. Nu găseai niciodată străjeri acolo, decât dacă Rand se întâlnea cu nobilii. Oricine ar fi încercat să se furişeze înăuntru ar fi fost văzut pe loc de mii de ochi curioşi. Trei flamuri arborate pe stâlpi înalţi formau un triunghi în jurul cortului, Soarele Cairhienului, Trei Semilune ale Tearului şi Albinele Aurii ale Illianului, iar deasupra acoperişului cărămiziu, mai sus decât celelalte, se aflau flamura Dragonului şi flamura Luminii. Acestea fluturau în bătaia vântului, iar pereţii cortului tremurau. Înăuntru, covoarele colorate, cu ciucuri, alcătuiau pardoseala şi singura piesă de mobilier era o masă imensă cu motive bogate, sculptate şi poleite, încrustată cu fildeş şi peruzele. Hărţi împrăştiate aproape că ascundeau suprafaţa mesei.

Torval îşi ridică ochii de la hărţi, vădit pregătit să îi spună câteva vorbe de duh celui care dăduse buzna peste el. Aproape de vârsta mijlocie şi mai înalt decât toţi, în afară de Rand sau de un Aiel, privi cu răceală de-a lungul nasului ascuţit care, practic, tremura de indignare. Dragonul şi Sabia îi străluceau pe gulerul hainei în lumina torţelor. Purta o haină de mătase neagră şi lucioasă, cu o croială potrivită pentru un senior. Sabia lui avea monturi din argint

suflate cu aur. O singură nestemată roşie era bătută pe mâner. O alta neagră scânteia pe inelul de pe deget. Nu puteai instrui bărbaţii să folosească armele fără să nu te aştepţi la o oarecare aroganţă din partea lor, cu toate acestea, Rand nu îl plăcea pe Torval. El n-avea nevoie să audă vocea lui Lewis Therin ca să fie bănuitor faţă de orice bărbat în haină neagră. Câtă încredere putea avea până şi în Flinn? Şi totuşi, el trebuia să stea în fruntea lor. *Asha'manii* erau creaţia lui, responsabilitatea lui.

Când Torval îl văzu pe Rand, îşi îndreptă spatele şi îl salută, dar expresia lui abia dacă se schimbă. Avusese un zâmbet batjocoritor pe buze de prima dată când îl văzuse Rand.

— Seniore Dragon, rosti el cu accent din Tarabon, ca şi când ar fi salutat un egal sau ar fi arătat îndurare unui inferior.

Când făcu o plecăciune, privirea lui îi cuprinse şi pe Hopwil, şi pe Dashiva.

— Te felicit pentru cucerirea Illianului! O mare victorie, nu? Te-aş fi întâmpinat cu o cupă de vin, însă acest tânăr… dedicat… nu pare să înţeleagă poruncile.

Într-un colţ, clopoţeii argintii de la capetele celor două cozi negre şi lungi ale lui Narishma scoaseră un clinchet slab când acesta se mişcă. Pielea lui se bronzase sub soarele sudic, dar unele lucruri nu se schimbaseră la el. Deşi mai în vârstă decât Rand, faţa lui părea mai tânără decât cea a lui Hopwil, iar roşeaţa din obrajii lui era din cauza furiei, nu a stânjenelii. Mândria cu care purta Sabia de pe guler, recent dobândită, era tăcută dar profundă. Torval îi zâmbi. Era un zâmbet amuzat şi periculos deopotrivă. Dashiva râse, apoi tăcu.

— Ce cauţi aici, Torval? îl întrebă Rand cu asprime.

Aruncă Sceptrul Dragonului şi mănuşile peste hărţi, care fură urmate de centiron şi de teaca sabiei. Erau hărţi pe care Torval nu avea niciun motiv să le studieze. Nu era

nevoie de vocea lui Lewis Therin.

Ridicând din umeri, Torval scoase din buzunar un răvaş şi i-l întinse lui Rând.

— M'Hael ţi-a trimis asta.

Hârtia era albă ca neaua şi groasă, iar sigiliul, un dragon imprimat pe o pată de ceară albastră, mare şi ovală, cu scânteieri aurii. Ai fi zis că fusese trimisă de Dragonul Renăscut. Taim chiar îşi dădea importanţă.

— M'Hael mi-a spus să-ţi transmit că poveştile despre Aes Sedai din Murandy, însoţite de o oaste, sunt adevărate. Se zvoneşte că ar fi rebele răzvrătite împotriva Tar Valon – în rânjetul lui Torval se simţea îndoiala –, însă ele mărşăluiesc spre Turnul Negru. În curând ar putea deveni o primejdie, nu?

Rand sfărâmă între degete splendidul sigiliu.

— Se îndreptă spre Caemlyn, nu spre Turnul Negru, şi nu reprezintă o ameninţare. Poruncile mele au fost clare. Aes Sedai trebuie lăsate în pace dacă nu atacă ele primele.

— Cum poţi fi sigur că nu sunt o ameninţare? insistă Torval. Poate că se duc la Caemlyn, după cum zici, dar dacă te înşeli, nu vom şti înainte să ne atace.

— S-ar putea să aibă dreptate Torval, interveni Dashiva, îngândurat. Nu pot spune că am încredere în nişte femei care m-au închis într-o cutie, şi care n-au jurat niciun legământ. Sau au făcut-o?

— Am spus să le lăsaţi în pace! exclamă Rand, lovind tare cu palma pe masă, iar Hopwil tresări.

Dashiva se încruntă iritat, apoi se calmă imediat, însă Rand nu era interesat de starea de spirit a lui Dashiva – era convins de acest lucru –, şi puse mâna pe Sceptrul Dragonului. Braţul îi tremura de dorinţa de a-l ridica şi de a-l înfige în inima lui Torval. Nu avea deloc nevoie de Lews Therin.

— *Asha'manii* sunt o armă care va fi îndreptată împotriva cui voi spune eu, nu fluturată ca o găină beată de fiecare

dată când Taim se sperie de câteva Aes Sedai care servesc masa în acelaşi han. Dacă trebuie, mă pot întoarce ca să îl fac să înţeleagă mai bine.

— Sunt convins că nu este nevoie, zise repede Torval.

Măcar ceva îi şterse rânjetul de pe buze. Mijind ochii, îşi desfăcu mâinile, în semn de reţinere, de scuză. Era vădit înspăimântat.

— M'Hael n-a vrut decât să te informeze. Poruncile tale sunt citite cu voce tare în fiecare zi pe durata instrucţiilor de dimineaţă, după Crez.

— Prea bine, atunci, spuse Rand, pe un ton liniştit, străduindu-se să nu se încrunte.

Bărbatul se temea de preţiosul M'Hael, nu de Dragonul Renăscut. Se temea că Taim se va supăra dacă unele din spusele lui ar fi adus furia lui Rand asupra acestuia.

— Fiindcă am să-l ucid pe cel care se va apropia de acele femei din Murandy. Tăiaţi cu sabia acolo unde vă spun eu.

Torval făcu ţeapăn o plecăciune, murmurând:

— Cum zici, Seniore Dragon.

Dinţii îi erau dezveliţi în încercarea de a zâmbi şi ţinea nasul în sus, străduindu-se să evite privirile celorlalţi, în vreme ce părea să nu evite nimic. Dashiva râse din nou, iar Hopwil schiţă un zâmbet.

Narishma însă nu se bucura de stânjeneala lui Torval, nici nu-i acorda atenţie. Îl privea pe Rand fără să clipească, de parcă ar fi simţit frământările interioare ale acestuia pe care ceilalţile nu le băgau în seamă. Majoritatea femeilor şi nu puţini bărbaţi îl considerau doar un băiat frumuşel, dar acei doi ochi mari păreau să ştie uneori mai multe decât alţii.

Rand îşi luă mâna de pe Sceptrul Dragonului şi netezi scrisoarea deschisă. Mâinile îi tremurau aproape imperceptibil. Torval schiţă un zâmbet de amărăciune, fără să observe nimic. Stând lângă peretele cortului, Narishma se foi, liniştindu-se în cele din urmă.

Apoi sosiră băuturile răcoritoare, aduse de un alai grandios ce o urma pe Boreane, un şir de illianeri, cairhieni şi taireni care purtau livrelele specifice naţiunii lor. Un servitor ducea o tavă argintie şi o carafă pentru fiecare soi de vin, urmat de alţi doi cu tăvi pe care se aflau căni de argint pentru punciul fierbinte şi vinurile condimentate, precum şi pocaluri frumoase pentru ceilalţi. Un individ cu faţa rozalie, îmbrăcat în verde şi galben, ducea o tavă ce servea la turnat, iar o femeie oacheşă, îmbrăcată în negru şi auriu, se afla acolo ca să toarne băutura din carafe. Mai erau nuci, fructe glazurate, brânzeturi şi măsline, fiecare sortiment fiind servit de un bărbat sau de o femeie. La instrucţiunile lui Boreane, aceştia începură să se mişte ca într-un dans formal, făcând plecăciuni şi reverenţe, unul lăsând locul altuia în timp ce serveau.

După ce acceptă vinul condimentat, Rand se cocoţă pe marginea mesei şi puse jos cana aburindă, neatinsă, în timp ce îşi îndreptă din nou atenţia spre scrisoare. Nu exista nicio formulă de adresare, niciun fel de introducere. Taim ura să-i acorde vreun titlu lui Rand, deşi încerca să ascundă acest lucru.

> Am onoarea să raportez că douăzeci şi nouă de *asha'mani*, nouăzeci şi şapte de Dedicaţi şi trei sute douăzeci şi doi de Soldaţi sunt înrolaţi acum în Turnul Negru. Au existat câţiva dezertori, din nefericire, ale căror nume au fost şterse, dar pierderile în timpul pregătirii sunt acceptabile.
>
> În prezent, am cincizeci de recrutori pe teren, care recrutează trei sau patru bărbaţi în fiecare zi. În câteva luni, Turnul Negru îl va egala pe cel Alb, după cum am zis.
>
> Într-un an, Tar Valon va tremura în faţa noastră.
>
> Am îngrijit chiar eu murul acela. Un mur mic şi plin de spini, însă surprinzător de roditor pentru mărimea lui.
>
> Mazrim Taim

Rand făcu o grimasă, scoţându-şi… din minte… murul. Trebuia făcut ceea ce trebuia făcut. Întreaga lume plătea preţul pentru existenţa lui. Îşi va da viaţa pentru asta, dar lumea întreagă va plăti.

Oricum, mai existau şi alte lucruri care îl făceau să se strâmbe. Trei sau patru bărbaţi pe zi? Taim era optimist. În ritmul acela, în câteva luni vor fi mai mulţi bărbaţi care puteau conduce Puterea decât Aes Sedai, adevărat, însă cea mai nouă soră avea ani de pregătire în urma ei. O parte din acea pregătire o învăţa anume cum să înfrunte un bărbat ce putea conduce Puterea. Nu îşi dorea să asiste la o întâlnire dintre un *asha’man* şi o Aes Sedai care ştia cu cine are de-a face; s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, orice s-ar fi întâmplat. Dar *asha’manii* nu erau meniţi pentru Turnul Alb, indiferent ce credea Taim. Însă era bine să-l lase să creadă aşa ceva, dacă asta ar fi făcut ca Tar Valon să fie precaut. Un *asha’man* nu trebuia să ştie decât cum să ucidă. Dacă vor fi suficienţi laolaltă ca să facă asta în locul şi la momentul potrivit, dacă vor supravieţui suficient de mult, atunci îşi vor îndeplini menirea.

— Câţi dezertori, Torval? întrebă el încet.

Luă în mână cana de vin şi trase o duşcă, de parcă răspunsul nu ar fi avut importanţă. Vinul ar fi trebuit să-l încălzească, dar ghimbirul şi nucşoara dulce parcă aveau un gust amar.

— Câte pierderi în timpul pregătirii?

Torval era preocupat de băuturile răcoritoare. Îşi freca mâinile şi ridica o sprânceană, neştiind ce soi de vin să aleagă, prefăcându-se că era un mare cunoscător. Dashiva acceptase primul soi de vin ce îi fusese oferit şi privea încruntat în pocalul cu tulpini răsucite de parcă acesta ar fi conţinut lături. Arătând cu degetul spre una dintre tăvi, Torval îşi întinse gâtul îngândurat, deşi avea cuvintele

pregătite deja.

— Nouăsprezece dezertori, până acum. M'Hael a poruncit uciderea lor când li se va da de urmă şi să li se aducă apoi capetele pentru a da un exemplu.

Luând o bucată de pară glazurată de pe tava întinsă, o vârî în gură şi zâmbi larg.

— Trei capete atârnă ca nişte fructe în Copacul Trădătorului, în acest moment.

— Bine, zise Rand calm.

Nu te puteai încrede că bărbaţii care dădeau bir cu fugiţii în acel moment nu o vor face şi mai târziu, atunci când de ei depindeau vieţi. Aceşti bărbaţi nu puteau fi lăsaţi să meargă pe drumul lor; indivizii aceia de pe dealuri, chiar dacă ar fi evadat toţi deodată, ar fi fost mai puţin periculoşi decât un singur bărbat pregătit în Turnul Negru. Copacul Trădătorului? Taim se pricepea de minune să dea nume. Dar bărbaţii aveau nevoie de capcane, de simboluri şi de nume, de hainele negre şi de insigne care să-i ţină uniţi. Până le venea sorocul.

— Data viitoare când voi vizita Turnul Negru, vreau să văd capul fiecărui dezertor.

Torval era pe punctul să-şi vâre în gură o a doua bucată de pară glazurată, când o scăpă din mână, iar aceasta căzu, mânjindu-i partea din faţă a hainei.

— Acţiunea asta ar putea tulbura recrutarea, zise el încet. Nu putem şti cine va deveni dezertor.

Rand îl privi în ochi pe celălalt bărbat până când acesta şi-i coborî.

— Câte pierderi în timpul pregătirii? vru el să ştie.

Asha'manul cu nasul ascuţit şovăi.

— Câte?

Narishma se aplecă în faţă, privindu-l cu interes pe Torval. La fel şi Hopwil. Servitorii îşi continuau dansul lin şi tăcut, întinzând tăvi înspre bărbaţii care nu le mai vedeau. Boreane profită de neatenţia lui Narishma ca să se asigure

că în cana lui din argint se afla mai multă apă fierbinte decât vin condimentat.

Torval ridică din umeri, prea degajat.

— Cincizeci şi unu, în total. Treisprezece au murit de epuizare şi douăzeci şi opt au murit pe loc. Restul… M'Hael le pune ceva în vin şi nu se mai trezesc.

Brusc, tonul lui deveni maliţios.

— Se poate întâmpla, oricând. Un bărbat a început să ţipe în a doua lui zi că păianjenii îi umblau pe sub piele.

Le zâmbi cu răutate lui Narishma şi lui Hopwil, şi aproape că-i zâmbi şi lui Rand, însă se adresă celorlalţi doi, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Vedeţi? N-aveţi de ce să vă îngrijoraţi dacă vă va cuprinde nebunia. Nu vă veţi răni nici pe voi, nici pe altcineva. Veţi dormi… o veşnicie. E o metodă mai blândă decât liniştirea, chiar dacă am şti cum se face. Mai bine decât să fii lăsat în nebunia ta şi alungat, nu?

Narishma se holba la el, cu cana uitată în mână, încordat precum o coardă de harpă. Hopwil se încrunta din nou la ceva ce vedea doar el.

— Mai blândă, spuse Rand într-o doară, aşezând din nou cana pe masă, lângă el.

Ceva în vin. „Sufletul mi-e întinat de sânge, şi osândit. ” Nu era un gând aspru, nici usturător sau îndepărtat, ci o simplă stare de fapt.

— O îndurare pe care şi-ar dori-o orice bărbat, Torval.

Lui Torval îi dispăru de pe buze zâmbetul necruţător şi începu să gâfâie. Cifrele erau simple; un bărbat din zece distrus, un bărbat din cincizeci nebun, şi numărătoarea continua, cu siguranţă. Era devreme încă şi nu aveai de unde să ştii că ai învins soarta decât în ziua în care mureai. Doar că, în cele din urmă, soarta îţi va veni de hac, într-un fel sau altul. Torval era şi el ameninţat de asta.

Deodată, Rand deveni conştient de prezenţa lui Boreane. Avu nevoie de o clipă să-i recunoască starea, iar când o

făcu, îşi muşcă limba ca să nu rostească vorbe nemiloase. Cum îndrăznea să simtă milă! Oare credea că Tarmon Gai’don putea fi câştigată fără vărsare de sânge? Profeţiile Dragonului cereau să curgă râuri de sânge!

— Lasă-ne singuri, îi spuse el, iar ea îi adună în tăcere pe servitori.

În ochii ei se citea în continuare compasiunea în timp ce îi mâna pe aceştia afară din cort.

Privind în jurul lui după ceva care ar fi putut să schimbe atmosfera, Rand nu găsi nimic. Mila slăbea la fel de sigur ca frica, iar ei trebuiau să fie puternici. Ca să înfrunte ceea ce aveau nevoie să înfrunte, trebuiau să fie toţi de oţel. Erau creaţia lui, responsabilitatea lui.

Pierdut în gânduri, Narishma privea aburii ce se ridicau din vinul lui, iar Hopwil încerca în continuare să privească prin partea laterală a cortului. Torval se uita pieziş la Rand şi încerca să afişeze iar acel zâmbet dispreţuitor. Doar Dashiva părea neafectat, cum stătea cu braţele împreunate la piept şi îl privea cu atenţie pe Torval ca şi când ar fi privit un cal scos la vânzare.

Tăcerea aceea de mormânt fu întreruptă de un tânăr în negru, cu Sabia şi Dragonul pe guler, care dădu buzna în cort împins de o rafală de vânt. De-o seamă cu Hopwil, dar fără să aibă vârsta căsătoriei în unele locuri, Fedwin Morr părea extrem de concentrat; păşea în vârful picioarelor şi avea privirea unei pisici care vâna, dar care ştia că era vânată la rândul ei. Fusese diferit, odinioară, nu cu mult timp în urmă.

— Seanchanii vor pleca din Ebou Dar în curând, zise el în timp ce salută. Vor să pornească împotriva Illianului.

Hopwil tresări şi icni, trezindu-se din starea lui de letargie, încă o dată, drept răspuns, Dashiva râse, trist de astă dată.

Rand încuviinţă şi luă în mână Sceptrul Dragonului. La urma urmei, îl ţinea ca amintire. Seanchanii dansau după

ritmul lor, nu după cum le cânta el.

Dacă Rand primi această veste în tăcere, Torval reacţionă. Regăsindu-şi rânjetul, el ridică o sprânceană, dispreţuitor.

— Ei ţi-au spus asta? întrebă el pe un ton batjocoritor. Sau ai învăţat să citeşti gândurile? Haide să-ţi spun ceva, băiete. M-am luptat şi cu Amadicianii, şi cu Domani şi nicio oaste care cucereşte un oraş nu-şi strânge catrafusele ca să mărşăluiască o mie cinci sute de kilometri! Mai mult de o mie cinci sute de kilometri! Sau crezi că pot Călători?

Morr acceptă calm batjocura lui Torval. Sau dacă îl tulbura, atunci singurul semn care îl trăda era faptul că îşi mângâia mânerul sabiei cu degetul mare.

— Am vorbit cu câţiva dintre ei. Aproape toţi erau taraboneri şi mai mulţi vin cu corăbiile în fiecare zi.

Trecând pe lângă Torval ca să ajungă la masă, îi aruncă tarabonerului o privire calmă.

— Toţi grăbeau pasul ori de câte ori cineva cu un fel mai ciudat de a vorbi deschidea gura.

Bărbatul mai în vârstă deschise gura, furios, însă cel tânăr continuă în grabă, adresându-i-se lui Rand:

— Au pus ostaşi de-a lungul munţilor Venir. Câte cinci sute, uneori o mie. Au ajuns deja până la Capul Arran. Cumpără sau pun mâna pe toate căruţele cu coviltir sau telegile aflate la o sută de kilometri de Ebou Dar, cu tot cu animalele care le trag.

— Telegi! exclamă Torval. Căruţe cu coviltir! Crezi că vor să ţină un bâlci? Şi ce nerod mărşăluieşte cu oastea prin munţi când drumurile sunt în stare bună?

El îl observă pe Rand cum îl priveşte şi tăcu, încruntându-se uşor, brusc nesigur.

— Ţi-am spus să stai ascuns, Morr.

În vocea lui Rand se simţea furia. Tânărul *asha'man* făcu un pas în spate atunci când el sări jos de pe masă.

— Nu să-i întrebi pe Seanchani ce planuri au. Să stai

ascuns şi să observi.

— Am fost cu băgare de seamă; n-am purtat insigna.

Privirea din ochii lui Morr nu se schimbă pentru Rand, se simţea tot vânător şi vânat în acelaşi timp. Părea să clocotească pe dinăuntru. Dacă Rand n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că Morr ţinea Puterea, luptându-se să supravieţuiască *saidinului*, chiar dacă acesta îl însufleţea de zece ori mai mult. Faţa părea a-i fi pe punctul de a asuda.

— Bărbaţii cu care am vorbit nu mi-au spus unde vor merge mai departe, nu mi-au spus, iar eu n-am întrebat, dar erau dornici să se plângă la o halbă de bere despre faptul că sunt mereu pe drum şi nu rămân niciodată locului. Au băut toată berea din Ebou Dar ca nişte sugative, pentru că trebuiau s-o ia din nou din loc, ziceau ei. Strâng căruţe cu coviltir, după cum ziceam.

Toate aceste vorbe îi ieşiră ca un tăvălug din gură, iar el strânse din dinţi la sfârşit, ca să nu-i scape şi altele.

Zâmbind dintr-odată, Rand îl bătu pe umăr.

— Te-ai descurcat bine. Căruţele cu coviltir ar fi fost deajuns, însă te-ai descurcat bine. Astea sunt importante, adăugă el, întorcându-se spre Torval. Când o oaste se hrăneşte de pe spinarea ţării, mănâncă ce găseşte. Sau nu mănâncă, dacă nu găseşte.

Torval nici măcar nu clipise când auzise că Seanchanii erau în Ebou Dar. Dacă povestea aceea ajunsese la Turnul Negru, de ce nu pomenise Taim nimic de ea? Rand nădăjduia ca zâmbetul lui să nu semene din nou cu un rânjet.

— E mai greu să faci rost de căi de aprovizionare, dar când ai una, ştii că vei avea nutreţ pentru animale şi mâncare pentru oameni. Seanchanii organizează totul.

Căutând printre hărţi, o găsi pe cea pe care o voia şi o întinse, fixând-o într-o parte cu sabia lui şi în cealaltă, cu Sceptrul Dragonului. Coasta dintre Illian şi Ebou Dar se întindea dinaintea ochilor lui, prevăzută în cea mai mare

parte cu dealuri şi munţi şi presărată cu sate pescăreşti şi orăşele. Într-adevăr, Seanchanii se organizau. Ebou Dar era al lor abia de-o săptămână, însă iscoadele negustorilor scriau despre repararea clădirilor distruse în timpul cuceririi oraşului, despre spitale curate unde erau îngrijiţi bolnavii, despre hrană şi locuri de muncă pentru săraci şi pentru cei care îşi părăsiseră casele din cauza frământărilor interne. Străzile şi împrejurimile oraşului erau patrulate zi şi noapte pentru a alunga teama de tâlhari şi de bandiţi şi, în vreme ce negustorii erau bine-veniţi, contrabanda fusese eliminată aproape de tot. În mod surprinzător, negustorii illianeri cinstiţi fuseseră destul de supăraţi în ceea ce privea contrabanda. Ce organizau Seanchanii?

Ceilalţi se strânseră în jurul mesei în timp ce Rand cerceta harta. Existau drumuri de-a lungul coastei, dar erau însemnate doar ca nişte poteci pentru căruţe. Marile drumuri comerciale se aflau pe uscat, ocolind terenul accidentat şi primejdiile care veneau dinspre Marea Furtunilor.

— Soldaţii care patrulează prin aceşti munţi ar putea îngreuna trecerea pentru cei care ar încerca să folosească drumurile de pe uscat, zise el, în cele din urmă. Dacă ei stăpânesc munţii, drumurile sunt la fel de sigure ca o stradă din oraş. Ai dreptate, Morr. Vor veni în Illian.

Rezemându-se în pumni, Torval îl privi cu asprime pe Morr, care avusese dreptate când el se înşelase. Pare-se că ăsta era un păcat mare, după părerea lui Torval.

— Chiar şi-aşa, vor trece luni bune până când îţi vor da bătăi de cap aici, spuse el posac. O sută de *asha'mani*, cincizeci staţionaţi aici, în Illian, ar putea nimici orice oaste din lume cât ai clipi din ochi.

— Mă-ndoiesc că o oaste cu damane poate fi distrusă cu aceeaşi uşurinţă cu care cineva ar ucide Aielii porniţi la atac şi luaţi prin surprindere, zise Rand încet, iar Torval înţepeni. Şi-apoi, trebuie să apăr tot Illianul, nu doar oraşul.

Ignorându-l pe bărbat, Rand trasă cu degetul linii pe hartă, între Capul Arran şi Illian era o întindere de apă de cinci sute de kilometri, peste gura Adâncului Kabal, unde, ziceau căpitanii de vase din Illian, nu găsiseră fundul cu frânghia cu plumbi; şi asta la doar un kilometru şi jumătate depărtare de ţărm. Acolo, valurile puteau răsturna corăbiile atunci când se ridicau dinspre nord şi se izbeau de coastă, formând talazuri înalte de cinci metri. Pe vremea asta, ar fi fost şi mai rău. Dacă ocoleai Adâncul, aveai de mers cam o mie de kilometri ca să ajungi în oraş, chiar dacă o luai pe scurtături, însă dacă Seanchanii veneau dinspre Capul Arran, puteau ajunge la graniţă în două săptămâni, în ciuda furtunilor. Poate mai curând. Era mai bine să lupte unde alegea el, nu unde alegeau ei. Degetul îi alunecă de-a lungul coastei sudice a Altarei, de-a lungul lanţului Venir, până când munţii se transformară în dealuri, la mică distanţă de Ebou Dar. Cinci sute aici, o mie acolo. Un şirag de mărgele întins de-a lungul munţilor. Un atac neaşteptat i-ar putea face să se retragă înapoi în Ebou Dar, să rămână acolo şi să încerce să-şi dea seama ce punea el la cale. Sau…

— Ar mai fi ceva, zise brusc Morr, grăbindu-se din nou. Se vorbeşte despre o armă Aes Sedai. Am aflat unde s-a folosit, la câţiva kilometri depărtare de oraş. Pământul a fost pârjolit, n-a rămas nimic pe mijloc, pe o lăţime de mai bine de două sute de metri sau mai mult, iar livezile au fost distruse. Nisipul s-a topit şi s-a prefăcut în boabe de sticlă. *Saidinul* a fost mai rău acolo.

Torval îi făcu un semn scurt cu mâna.

— Ar fi putut fi Aes Sedai prin apropiere când oraşul a fost cucerit, nu? Sau poate e isprava Seanchanilor. O soră cu un angreal ar putea…

Rand îl întrerupse.

— Cum adică, *saidinul* a fost mai rău acolo?

Dashiva se mişcă, uitându-se ciudat la Morr, şi îşi întinse

mâna ca şi când ar fi vrut să-l înşface pe tânăr. Rand se feri de el.

— Ce vrei să spui, Morr?

Morr se holba, cu buzele strânse, şi îşi plimba degetul mare în sus şi-n jos pe mânerul sabiei. Focul dinlăuntrul lui părea gata să explodeze. Faţa îi era acoperită cu broboane de sudoare.

— *Saidinul* a fost… ciudat, rosti el cu o voce răguşită.

Cuvintele îi ieşiră de-a valma.

— Mai rău acolo – l-am… simţit… în aerul din jurul meu –, dar ciudat, peste tot în Ebou Dar. Ba chiar la o sută cincizeci de kilometri depărtare. A trebuit să mă lupt cu el; nu cum o făceam mereu, ci altfel. De parcă ar fi fost viu. Uneori… Uneori nu făcea ce voiam eu. Uneori, făcea altceva. Zău! Nu sunt nebun! Zău!

Vântul se înteţi, urlând o clipă şi scuturând pereţii cortului, iar Morr tăcu. Clopoţeii din părul lui Narishma zornăiră atunci când acesta îşi întoarse capul, apoi încetară.

— Nu se poate, bombăni Dashiva în tăcerea ce se aşternuse, dar aproape în şoaptă. Nu se poate.

— Cine ştie ce se poate? zise Rând. Eu nu ştiu! Tu ştii?

Dashiva îşi ridică mirat capul, însă Rand se întoarse spre

Morr, controlându-şi vocea:

— Nu-ţi face griji, omule!

Nu era un ton blând – nu era în stare de aşa ceva –, ci încurajator, nădăjduia el. Creaţia lui, responsabilitatea lui.

— Te voi lua cu mine în Ultima Bătălie. Îţi făgăduiesc asta.

Tânărul încuviinţă şi îşi frecă faţa cu mâna, surprins parcă să vadă că era udă, dar îi aruncă o privire lui Torval, care încremenise locului. Oare Morr ştia despre vin? Era o binefacere, având în vedere opţiunile. O binefacere neînsemnată şi amară.

Rand luă răvaşul de la Taim, îl împături şi îl vârî în buzunarul hainei. Unul din cincizeci nebuni deja, şi

numărătoarea continua. Oare următorul va fi Morr? Dashiva era aproape convins. Privirea lui Hopwil căpătă o altă însemnătate, până şi tăcerea obişnuită a lui Narishma. Nebunia nu însemna întotdeauna să ţipi de teama păianjenilor. El întrebase odată, temător, deşi ştia că răspunsurile vor fi adevărate, cum să cureţe pata lăsată de *saidin*. Însă, drept răspuns, primise o ghicitoare. Herid Fel susţinuse că ghicitoarea conţinea „principii sănătoase, atât în înalta filosofie, cât şi în lumea naturală”, totuşi el nu găsise nicio cale să o aplice în cazul de faţă. Oare Fel fusese ucis pentru că reuşise să dezlege ghicitoarea? Rand avea o idee despre răspuns, sau aşa credea, o bănuială ce putea fi greşită. Dacă pata nu era înlăturată cumva, Tarmon Gai’don ar putea găsi o lume distrusă deja de nebuni. Ce trebuia făcut, trebuia făcut.

— Ar fi nemaipomenit, zise Torval, aproape în şoaptă, însă cum ar putea altcineva, în afară de Creator sau…?

El bâigui stânjenit.

Rand nu îşi dădu seama că îşi exprimase gândurile cu voce tare. În ochii lui Narhisma, ai lui Morr şi ai lui Hopwil era aceeaşi privire, plină de speranţă. Dashiva părea şocat. Rand nădăjduia că nu spusese prea multe. Unele secrete trebuiau păstrate. Inclusiv ce va face în continuare.

În scurt timp, Hopwil fugea să-şi ia calul ca să ducă porunci nobililor de pe coama dealului, Morr şi Dashiva, să-l găsească pe Flinn, iar celălalt *asha’man* şi Torval, să călătorească înapoi la Turnul Negru, cu porunci pentru Taim. Narishma rămase la urmă, cu gândul la Aes Sedai, Seanchani şi arme, iar Rand îl trimise, dându-i instrucţiuni precise, care îl făcură pe tânăr să strângă din buze.

— Să nu vorbeşti cu nimeni, termină Rand cu blândeţe în glas, apucându-l de braţ pe Narishma. Şi să nu mă dezamăgeşti. Să nu îndrăzneşti!

— Nu te voi dezamăgi, replică Narishma fără să clipească.

După ce îl salută scurt, plecă şi el.

„Periculos, şopti o voce în urechea lui Rand. Oh, da, foarte periculos, poate prea periculos. Dar s-ar putea să dea roade; s-ar putea. Oricum, trebuie să-l ucizi pe Torval. Trebuie.”

Weiramon intră în cortul de consiliu, cot la cot cu Gregorin şi cu Tolmeran, care încercau să stea cot la cot cu Rosana şi cu Semaradrid, toţi nerăbdători să-i spună lui Rand că bărbaţii din pădure luaseră o hotărâre înţeleaptă. Îl găsiră prăpădindu-se de râs, cu lacrimi ce i se rostogoleau pe obraji. Lews Therin se întorsese. Dacă nu, înnebunise de-a binelea. Oricum ar fi fost, avea motiv să râdă.

CAPITOLUL 15

Mai presus de legea scrisă

Egwene se trezi în noaptea neagră şi rece, ameţită de somnul agitat şi visele tulburătoare, cu atât mai tulburătoare cu cât nu şi le putea aduce aminte. Îşi amintea întotdeauna visele pe care le avea, fiindcă erau la fel de clare ca slovele de pe hârtie, însă acestea fuseseră întunecate şi înspăimântătoare. Avusese prea multe astfel de vise în ultima vreme. O făceau să-şi dorească să fugă, să scape, fără să ştie din calea cui, şi îi rămânea mereu o senzaţie de greaţă şi de nesiguranţă, ba chiar tremura. Măcar nu o durea capul. Măcar îşi putea aminti visele pe care le considera importante, deşi nu aflase cum să le interpreteze. Rand, purtând diferite măşti, până când, dintr-odată, una dintre acele feţe false nu mai era o mască, ci a lui. Perrin şi un Pribeag, croindu-şi înnebuniţi drum prin mărăcini cu toporul şi cu sabia, fără să ştie că în faţa lor se căsca hăul. Iar mărăcinii ţipau cu voci de om, pe care ei nu le auzeau. Mat, cântărind două Aes Sedai pe un cântar uriaş, iar de decizia lui depindea... Nu putea spune ce anume; ceva vast; lumea, poate. Mai avusese şi alte vise, unele marcate de suferinţă. În ultima vreme, toate visele ei cu Mat erau estompate şi pline de durere, asemenea umbrelor pe care le generează coşmarurile, aproape ca şi când Mat nu ar fi fost real. Asta o făcea să se teamă pentru viaţa lui, deoarece rămăsese în Ebou Dar şi suferea cumplit

pentru că îl trimisese acolo, ca să nu mai pomenim de bietul bătrân Thom Merrilin.

O readuseră la realitate două voci şoptite care se certau. Luna Plină strălucea în continuare pe cer, aruncând suficientă lumină cât să discearnă două femei care se ciorovăiau la uşa cortului.

— Biata femeie, o doare capul toată ziua şi abia dacă închide o geană noaptea, zise în şoaptă Halima, cu pumnii proptiţi în şolduri. Aşteaptă până dimineaţa.

— N-am de gând să mă cert cu tine.

Vocea lui Siuan era rece ca gheaţa. Îşi azvârli mantia pe spate cu mâna înmănuşată, ca şi când s-ar fi pregătit pentru luptă. Era îmbrăcată potrivit vremii, în lână groasă, şi purta, fără îndoială, cât de multe straturi reuşise să îndese pe dedesubt.

— Dă-te la o parte şi repede, ori am să-ţi scot măruntaiele! Şi pune nişte haine pe tine!

Râzând încet, Halima îşi îndreptă umerii şi se postă şi mai hotărâtă în calea lui Siuan. Cămaşa de noapte albă îi atârna pe trup, fiind destul de potrivită în acele circumstanţe, deşi era o minune că reuşea să înfrunte frigul în mătasea aceea subţire. Cărbunii de sub vasele cu trei picioare se stinseseră de mult şi nici pânzele groase ale cortului, nici straturile de covoare de pe jos nu ţineau căldura înăuntru prea mult timp. Respiraţia femeilor se transforma într-o ceaţă albă.

Azvârlind la o parte păturile, Egwene se ridică obosită în capul oaselor, pe patul îngust. Halima era o femeie de la ţară, cu un dram de rafinament şi deseori nu părea să-şi dea seama de respectul cuvenit surorilor Aes Sedai, sau poate credea că nu trebuia să se ploconească în faţa nimănui. Vorbea cu Conducătoarele aşa cum vorbea cu nevestele din satul ei, râzând, aruncând priviri directe şi cu o naturaleţe care uneori uluia. Siuan îşi petrecea timpul ploconindu-se în faţa femeilor care, cu un an în urmă,

ascultaseră de cuvântul ei, zâmbind şi făcând reverenţe în faţa fiecărei surori din tabără. Multe dintre ele veneau la ea cu chestiuni legate de Turn, crezând că suferise suficient încât să fie iertată. Suficient cât să ţină în frâu mândria oricui. Împreună, cele două semănau cu un artificiu aruncat în fundul căruţei unui Artificier, însă Egwene nădăjduia să evite explozia. Şi-apoi, Siuan nu ar fi venit în toiul nopţii dacă nu era vorba despre ceva important.

— Du-te la culcare, Halima!

Înăbuşindu-şi un căscat, Egwene se aplecă şi pipăi după pantofii şi şosetele de sub pat. Nu conduse Puterea ca să aprindă o torţă. Era mai bine dacă nu observa nimeni că Amyrlin era trează.

— Du-te, trebuie să te odihneşti!

Halima se împotrivi, poate mai cu îndârjire decât s-ar fi cuvenit în faţa Supremei Înscăunate Amyrlin, dar în curând se cuibări în pătuţul ce fusese înghesuit în cort pentru ea. Din cauza lavoarului, a oglinzii în mărime naturală şi a fotoliului, plus a celor patru cufere mari, aşezate unele peste celelalte, mai rămânea puţin spaţiu în care să te mişti. Cuierele conţineau maldăre de haine primite de la Conducătoare, care nu îşi dăduseră încă seama de faptul că, indiferent cât de tânără era Egwene, aceasta nu era chiar atât de tânără încât să fie orbită şi distrasă de mătăsuri şi dantele. Halima stătea ghemuită, privind în întuneric, în vreme ce Egwene îşi trecu în grabă prin păr un pieptăn din fildeş, apoi îşi vârî mâinile în nişte mănuşi groase şi îşi trase o mantie cu guler de vulpe peste cămaşa de noapte. Era o cămaşă de noapte din lână groasă, însă n-ar fi deranjat-o să fie şi mai groasă pe vremea aceea. Ochii negri strălucitori ai Halimei păreau să capteze lumina slabă a Lunii, fără să clipească.

Egwene nu credea că femeia era invidioasă pe locul ei de lângă Suprema Înscăunată Amyrlin, deşi Halima arăta o curiozitate inocentă faţă de tot, fie că era sau nu treaba ei.

Un motiv suficient de bun să-i vorbească lui Siuan altundeva. Toată lumea ştia că Siuan i se alăturase lui Egwene cu inima strânsă, după cum se credea. Siuan Sanche avea o înfăţişare ce stârnea amuzamentul şi mila, uneori. Ea ajunsese să o slujească pe femeia care deţinea titlul ce odinioară îi aparţinuse, însă aceasta avea să devină la rândul ei doar o marionetă odată ce Divanul va hotărî cine va trage sforile. Siuan era suficient de umană ca să simtă frânturi de resentimente, dar până în momentul de faţă, ele reuşiseră să păstreze secret faptul că sfaturile ei erau departe de a fi din invidie. Prin urmare, ea îndura mila şi batjocura cât putea de bine, şi toată lumea o credea la fel de schimbată de experienţe cum i se citea pe faţă. Trebuia să păstreze în continuare acea convingere, altminteri Romanda, Lelaine şi, foarte probabil, restul din Divan vor găsi căi prin care s-o separe pe ea – şi sfaturile ei – de Egwene.

Frigul de afară o lovi drept în faţă pe Egwene şi i se furişă pe sub mantie; cămaşa ei de noapte era asemănătoare cu aceea a Halimei, fiindcă nu îi oferea cine ştie ce protecţie. În ciuda pielii groase şi a lânii de calitate, îşi simţea picioarele de parcă ar fi fost desculţă. Degete invizibile de gheaţă i se încolăceau în jurul urechilor, ridiculizând blana groasă ce îi încadra gluga. Încerca din răsputeri să nu tânjească după aşternuturile calde şi să nu bage în seamă gerul. Norii traversau cerul şi umbrele pe care le arunca Luna pluteau peste strălucirea albă ce acoperea pământul, ca o pătură netedă presărată cu movilele negre ale corturilor şi formele înalte ale căruţelor cu coviltir care îşi pierduseră de mult roţile, ce fuseseră înlocuite de tălpi din lemn. Multe căruţe nu mai erau parcate departe de corturi, ci lăsate unde fuseseră descărcate; nimeni nu avea curajul să îi facă pe căruţaşi să mai depună vreun efort la sfârşitul zilei. Nimic nu se clintea, în afară de acele umbre palide care pluteau. Acele viroage largi care împânzeau tabăra

erau goale. Domnea o tăcere atât de adâncă, încât aproape regreta că trebuia să o întrerupă.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea încet, aruncând priviri îngrijorate spre cortul mic din apropiere, pe care îl împărţeau slujitoarele ei, Chesa, Meri şi Selame.

Acesta era la fel de cufundat în tăcere şi în întuneric precum celelalte. Epuizarea îşi făcea simţită prezenţa în tabără, la fel ca neaua.

— Nădăjduiesc că nu este o altă revelaţie precum cea referitoare la Clan.

Plescăi iritată. Şi ea era istovită de zilele lungi şi friguroase petrecute în şa, fără să se odihnească suficient, altminteri n-ar fi spus asta.

— Să-mi fie cu iertare, Siuan.

— Nu e nevoie să-ţi ceri iertare, Mamă.

Siuan vorbea şi ea în şoaptă, privind în jurul ei, ca nu cumva cineva să le urmărească din umbră. Niciuna nu voia să vorbească despre Clan cu Divanul.

— Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun dinainte, dar mi s-a părut un lucru mărunt. Nu m-am aşteptat vreodată ca fetele alea să discute cu vreuna dintre ele. Am atâtea să-ţi spun. Voi încerca să aleg ce e mai important.

Egwene reuşi cu greu să-şi înăbuşe un oftat. Erau aproape aceleaşi cuvinte pe care le rostise Siuan atunci când îşi prezentase scuzele şi înainte. De mai multe ori. Ceea ce voia ea să spună era faptul că încerca să-i vâre pe gât lui Egwene experienţa ei de Aes Sedai de douăzeci de ani, din care mai mult de zece ani în calitate de Amyrlin, şi asta în câteva luni. Uneori, Egwene se simţea ca o gâscă îndopată pentru a fi vândută la piaţă.

— Ce e important în seara asta?

— Gareth Bryne te aşteaptă în cabinet.

Siuan nu ridică tonul, însă în vocea ei se simţea neliniştea, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea de Seniorul Bryne. Îşi trase nervoasă gluga mantiei

pe cap şi scoase un sunet ca miorlăitul unei pisici.

— Bărbatul a venit odată cu neaua, m-a scos din aşternuturi şi abia dacă mi-a lăsat timp să mă îmbrac, înainte să mă salte în şa. Nu mi-a zis nimic; m-a aruncat la marginea taberei şi m-a trimis să vin după tine de parcă aş fi fost o slujnică oarecare!

Egwene încercă încăpăţânată să-şi ascundă un licăr de speranţă. Avusese parte de prea multe dezamăgiri, iar ceea ce îl adusese pe Bryne în toiul nopţii era mai degrabă un dezastru decât ceea ce îşi dorea ea. Cât mai era până la hotarul cu Andor?

— Haide să vedem ce vrea.

Pornind spre cortul căruia toată lumea îi spunea „Cabinetul lui Amyrlin, Egwene îşi strânse mantia pe lângă ea. Nu tremura. Dacă nu te lăsai afectat de arşiţă sau de frig asta nu însemna că le puteai face să dispară. Le puteai ignora până în momentul în care soarele dogoritor îţi prăjea creierii sau gerul îţi degera mâinile şi picioarele. Cugeta la ce îi spusese Siuan.

— Nu dormeai în cortul tău de aici? o întrebă ea cu precauţie.

Relaţia celeilalte femei cu Seniorul Bryne era cea de servitoare, într-un mod foarte ciudat, iar Egwene nădăjduia că Siuan, în încăpăţânarea ei, nu îi îngăduia bărbatului să profite. Nu îşi putea închipui asta, nici despre el, nici despre ea, deşi, nu cu mult timp în urmă, nu şi-o imaginase pe Siuan acceptând să se implice în această situaţie. Încă nu înţelegea de ce o făcuse.

Pufnind zgomotos, Siuan lovea poalele cu picioarele, fiind cât pe ce să cadă când alunecă. Neaua, bătătorită de nenumăraţi paşi, se transformase repede într-o pojghiţă groasă de gheaţă. Egwene păşea şi ea cu grijă. În fiecare zi, surorile ostenite de drum trebuiau să tămăduiască oase rupte. Azvârlindu-şi mantia într-o parte, îi întinse braţul mai mult, ca să se sprijine una de cealaltă. Siuan i-l acceptă,

bombănind.

— Până când am terminat de curăţat a doua pereche de cizme a bărbatului şi a doua şa, a fost prea târziu să fac cale-ntoarsă prin neaua asta. Nu că mi-ar fi oferit mai mult decât nişte pături într-un colţ; nu Gareth Bryne! M-a pus să le scot singură din cufăr, iar el a plecat, doar Lumina ştie unde!

Fără să facă o pauză ca să-şi tragă sufletul, schimbă subiectul.

— N-ar trebui s-o laşi pe Halima aia să doarmă în cortul tău. E cam curioasă şi cam băgăcioasă. Şi-apoi, ai noroc că nu dai peste ea în cort în timp ce distrează vreun soldat.

— Mă bucur foarte mult că Delana mi-o lasă noaptea pe Halima, zise Egwene pe un ton ferm. Am nevoie de ea. Asta dacă nu cumva crezi că Nisao mi-ar putea Tămădui durerile de cap încercând încă o dată.

Degetele Halimei păreau să-i scoată durerea din cap; fără ele, Egwene n-ar putea închide o geană. Strădaniile lui Nisao nu dăduseră niciun rezultat, iar ea era singura soră Galbenă căreia Egwene îndrăznise să i se plângă. Cât despre restul… Vocea ei deveni mai aspră.

— Mă mir că încă pleci urechea la astfel de zvonuri, fiică. Faptul că bărbaţilor le place să se uite la o femeie nu înseamnă că ea îi ademeneşte, după cum ar trebui să ştii, de altfel. Am văzut nu puţini privindu-te şi rânjind.

În acel moment, îi era mai uşor să folosească acest ton decât înainte.

Mirată, Siuan îi aruncă o privire piezişă şi, după o clipă, mormăi o scuză. Ar fi putut fi una sinceră. Egwene o acceptă, oricum. Seniorul Bryne avea o influenţă proastă asupra temperamentului lui Siuan, iar faptul că Halima era amestecată în toată povestea asta, o făcea pe Egwene să se bucure că nu era obligată să adopte o atitudine şi mai strictă. Însăşi Siuan afirmase că nu ar trebui să accepte toate prostiile şi, cu siguranţă, nu îşi putea permite să

accepte acest comportament, mai ales din partea lui Siuan.

Braţ la braţ, ele înaintau anevoie în tăcere, frigul înceţoşându-le respiraţia şi pătrunzându-le în oase. Neaua era un blestem şi o lecţie. O auzea pe Siuan predicând despre ceea ce ea numea „Legea urmărilor nedorite”, care era mai presus de orice lege scrisă. „Fie că faptele tale au sau nu efectul dorit, vor mai exista cel puţin trei efecte la care nu te-ai aşteptat vreodată, iar unul dintre ele va fi, de obicei, neplăcut”.

Mai întâi, ploaia slabă stârnise uimire, cu toate că Egwene informase deja Divanul despre faptul că Globul Vânturilor fusese găsit şi folosit. Atât riscase să divulge din ceea ce îi spusese Elayne în Tel’aran’rhiod; dacă ar fi relatat mai multe din cele întâmplate în Ebou Dar, şi-ar fi tăiat singură craca de sub picioare, mai ales că poziţia ei se afla şi aşa în pericol. O explozie de bucurie izbucnise la auzul acestei veşti. Se opriseră din marş la amiază, aprinseseră focurile şi sărbătoriseră în burniţă. Surorile înălţau rugăciuni de recunoştinţă, iar servitorii şi soldaţii dansau. Că veni vorba, până şi surorile Aes Sedai se prinseseră în horă.

Câteva zile mai târziu, ploaia molcomă devenise ploaie torenţială, apoi se transformase în furtuni dezlănţuite. Temperatura începuse să scadă drastic, iar furtuna a devenit viscol. Distanţa pe care o străbăteau odinioară într-o zi, iar Egwene strângea din dinţi pentru că înaintau prea încet, în acel moment o parcurgeau în cinci când cerul era înnorat, iar când începea să ningă, se opreau. Era uşor să te gândeşti la trei urmări nedorite, sau mai multe, iar neaua putea fi cea mai puţin neplăcută.

Când se apropiară de cortul mic şi peticit, ce fusese botezat „Cabinetul lui Amyrlin”, o umbră se mişcă lângă una dintre căruţele înalte cu coviltir, iar Egwene îşi ţinu răsuflarea. Umbra deveni o siluetă, a cărei glugă alunecă suficient pe spate cât să lase să se vadă faţa lui Leane, pe

urmă aceasta dispăru în întuneric.

— Va sta de strajă şi ne va spune dacă vine cineva, zise încet Siuan.

— Prea bine, bombăni Egwene.

Femeia i-ar fi putut spune dinainte. Pentru o clipă, se temuse că ar putea fi Romanda sau Lelaine!

În „Cabinetul lui Amyrlin” era întuneric, dar Seniorul Bryne aştepta răbdător, înfăşurat în mantie, ca o umbră printre umbre. Îmbrăţişând Izvorul, Egwene conduse Puterea, însă nu ca să aprindă lampa ce atârna de stâlpul din mijloc sau una dintre lumânări, ci ca să creeze o sferă mică de lumină slabă, pe care o suspendă în aer deasupra mesei pliabile ce juca rolul de pupitru. Sfera era foarte mică şi strălucea foarte slab; era puţin probabil să fie observată de afară, fiindcă părea pe punctul de a se stinge. Ea nu îşi permitea să fie descoperită.

De-a lungul istoriei secrete a Turnului Alb, existaseră Supreme Înscăunate Amyrlin care domniseră prin forţă, reuşiseră să se înţeleagă cu Divanul şi deţinuseră puţină putere, aşa ca ea, sau, uneori, chiar mai puţină. Câteva renunţaseră treptat la putere şi la influenţă, devenind slabe din puternice, dar de-a lungul a trei mii de ani, unele mai importante reuşiseră să o ia pe o altă cale. Egwene îşi dorea foarte mult să afle cum reuşiseră să facă acest lucru Myriam Copan şi restul, puţine la număr. Dacă cineva se gândise să consemneze toate astea, atunci acele pagini se pierduseră în negura timpului.

Făcând o plecăciune respectuoasă, Bryne nu se arătă mirat de faptul că era precaută. Ştia cât risca ea, întâlnindu-l în taină. Egwene avea mare încredere în acest bărbat voinic, cu părul cărunt şi faţa înăsprită de vreme, şi nu doar pentru că era nevoită. Mantia lui era din lână groasă roşie, căptuşită cu blană de jder şi tivită cu Flacăra Tar Valonului, un dar din partea Divanului. Cu toate acestea, el susţinuse răspicat de nenumărate ori în ultimele

săptămâni că, indiferent de părerea Divanului – nu era orb să nu vadă! –, ea era Suprema Înscăunată Amyrlin, iar el o urma. Nu rostise niciodată direct aceste cuvinte, dar făcuse aluzii care nu lăsaseră loc de îndoială. A te aştepta la mai mult ar fi însemnat să te aştepţi la prea mult. În tabără existau aproape la fel de multe situaţii tensionate câte Aes Sedai, unele suficient de puternice ca să-l tragă la fund. Altele suficient de puternice ca s-o afunde şi mai mult decât era, dacă Divanul afla despre această întâlnire. Ea avea încredere în el mai mult decât în oricine, în afară de Siuan şi Leane, sau Elayne şi Nynaeve, poate mai mult decât în oricare soră care îi jurase supunere oarbă în taină. Îşi dorea să aibă curajul să se încreadă şi mai mult în el. Globul de lumină albă arunca umbre slabe, jucăuşe.

— Ai veşti, Seniore Bryne? îl întrebă ea, înăbuşindu-şi speranţa.

Îşi imagina zeci de mesaje posibile care să-l fi adus acolo în toiul nopţii, fiecare cu capcanele lui. Că Rand hotărâse să adauge alte coroane celei din Illian, că Seanchanii reuşiseră cumva să cucerească un alt oraş sau că Oastea Mâinii Roşii hotărâse brusc să mărşăluiască singură şi nu în umbra surorilor Aes Sedai, sau…

— O oaste se află la miazănoapte de noi, Mamă, răspunse el calm.

Mâinile înmănuşate ţineau mânerul sabiei lungi. O oaste la miazănoapte, zăpadă mai multă, era acelaşi lucru.

— Andorani, în cea mai mare parte, însă şi destui murandiani. Iscoadele mele au adus vestea în urmă cu mai puţin de un ceas. Pelivar este în fruntea lor, iar Arathelle îl însoţeşte, precum şi conducătorii a două dintre cele mai puternice Case din Andor, care au venit cu cel puţin alte douăzeci. Mărşăluiesc spre miazăzi, pare-se. Dacă vă veţi continua drumul, ceea ce te sfătuiesc să n-o faci, s-ar putea să ne întâlnim faţă în faţă cu ei peste două zile, trei cel mult.

Egwene îşi păstră aceeaşi expresie calmă, ascunzându-şi uşurarea. Era ceea ce nădăjduise, ceea ce aşteptase; s-ar putea ca temerile ei să nu se adeverească. În mod surprinzător, Siuan fu aceea care icni, acoperindu-şi prea târziu gura cu mâna. Bryne o privi ridicând o sprânceană, dar ea îşi veni repede în fire, afişând o seninătate specifică Aes Sedai atât de impenetrabilă, încât aproape că uitai de faţa ei tânără.

— Ai mustrări de conştiinţă că vei lupta împotriva semenilor tăi andorani? vru ea să ştie. Vorbeşte, omule! Nu sunt slujnica ta.

Ei bine, seninătatea ei nu părea chiar atât de impenetrabilă.

— Cum porunceşti, Siaun Sedai.

Deşi în tonul lui Bryne nu se simţea nici urmă de batjocură, Siuan strânse din buze, calmul ei exterior risipindu-se repede. Făcu o plecăciune în faţa ei, acceptabilă, deşi stângace.

— Voi lupta cu oricine va dori Mama să lupt, fireşte.

Chiar şi în acel moment, el fu cât se poate de direct. Bărbaţii învăţaseră să fie prudenţi în preajma surorilor Aes Sedai. La fel, femeile. Lui Egwene i se părea că prudenţa devenise o a doua natură a ei.

— Şi dacă nu ne vom continua drumul? întrebă ea.

Îşi făcuseră atâtea planuri, doar ea şi Siuan şi, uneori, Leane, iar în acel moment ea trebuia să ia fiecare decizie cu mare grijă, ca şi când ar fi păşit pe cărăruile acoperite cu gheaţă de afară.

— Dacă ne vom opri aici?

El nu şovăi.

— Dacă vei găsi o cale prin care să-i convingi fără luptă, prea bine, dar cândva, mâine, ei vor ajunge într-o poziţie excelentă ca să se apere, fiindcă vor fi flancaţi într-o parte de Râul Armahn, iar în partea cealaltă de o turbărie şi mici pârâiaşe în faţă, care vor împiedica orice atac. Pelivar va

aştepta acolo; ştie cum să procedeze. Arathelle va lua şi ea parte dacă vor exista negocieri, însă va lăsa suliţele şi săbiile în seama lui. Nu putem ajunge acolo înaintea lui şi, oricum, terenul nu ne este de folos, cu el la miazănoapte. Dacă vrei să lupţi, te sfătuiesc să facem cale-ntoarsă spre culmea pe care am traversat-o cu două zile în urmă. Putem ajunge acolo înaintea lor dacă vom pleca în zori, iar Pelivar s-ar gândi bine dacă să vină după noi acolo chiar dacă ar avea de trei ori numărul de ostaşi pe care îi conduce.

Mişcându-şi degetele aproape îngheţate în pantofi, Egwene lăsă să-i scape un oftat nervos. Era o diferenţă între a nu te lăsa afectat de frig şi a nu-l simţi. Alegându-şi cuvintele cu grijă şi încercând să nu se lase distrasă de frig, ea întrebă:

— Vor negocia dacă li s-ar da prilejul?

— Se poate, Mamă. Murandianii nu prea contează; sunt acolo doar pentru a profita de situaţie, la fel ca semenii lor aflaţi sub comanda mea. Pelivar şi Arathelle sunt importanţi. Aş putea pune rămăşag că nu vor decât să te ţină departe de Andor.

El clătină din cap, încruntat.

— Dar vor lupta dacă vor fi nevoiţi, dacă trebuie, chiar dacă asta ar însemna să le înfrunte şi pe surorile Aes Sedai, nu numai pe soldaţi. Bănuiesc că au auzit aceleaşi poveşti pe care le-am auzit şi noi despre bătălia care s-a dat undeva la răsărit.

— Prostii! mârâi Siuan.

Se duse şi calmul.

— Zvonurile şi bârfele nu dovedesc că a existat o bătălie, idiotule, şi dacă ar fi existat, surorile nu s-ar fi amestecat!

Bărbatul chiar că o făcea să cadă în păcat.

În mod ciudat, Bryne zâmbi aşa cum reacţiona de multe ori atunci când Siuan îşi ieşea din fire. Lui Egwene i s-ar fi părut un zâmbet afectuos într-un alt context şi pe buzele altcuiva.

— Cu atât mai bine pentru noi, dacă le dau crezare, îi spuse el lui Siuan, cu blândeţe.

Ea se întunecă atât de mult la faţă, încât ai fi zis că el o luase în zeflemea.

De ce o femeie, altminteri chibzuită, îi îngăduia lui Bryne s-o scoată din pepeni? Indiferent care era motivul, Egwene nu avea timp pentru asta în seara aceea.

— Siuan, văd că cineva a uitat să ducă de aici vinul fiert. Poate s-o fi înăcrit pe vremea asta. Du-te şi-l încălzeşte, rogu-te!

Nu îi plăcea să o dojenească pe cealaltă femeie în faţa lui Bryne, dar trebuia strunită, iar aceasta părea a fi cea mai blândă cale s-o facă. Într-adevăr, carafa din argint nu avea ce căuta pe masa ei.

Siuan nu tresări, însă după expresia uluită de pe faţă, ce fu repede înlocuită cu una calmă, nu ai fi zis că ea îi spăla rufele bărbatului. Fără să se împotrivească, ea conduse Puterea ca să reîncălzească vinul din carafa de argint, umplu repede două cupe curate lucrate în argint şi i-o întinse pe prima lui Egwene. O păstră pe a doua pentru ea, zgâindu-se la Seniorul Bryne în timp ce sorbi din vin, lăsându-l să-şi toarne singur de băut.

Încălzindu-şi degetele învelite în mănuşi de cupă, pe Ewgene o străbătu un val de iritare. Poate că era o reacţie întârziată a lui Siuan faţă de moartea Străjerului ei. Mai plângea uneori fără motiv, deşi încerca să ascundă asta. Egwene înlătură din minte acest gând. În seara aceea, era o chestiune era neînsemnată.

— Vreau să evit bătălia dacă voi putea, Seniore Bryne. Oastea este pentru Tar Valon, nu ca să poarte o bătălie aici. Trimite solie să aranjeze de îndată o întâlnire între Suprema Înscăunată Amyrlin, Seniorul Pelivar şi Domniţa Arathelle şi oricine crezi că va trebui să fie de faţă. Nu aici. Tabăra noastră amărâtă nu îi va impresiona prea mult. Cât se poate de repede, ţine minte. Nu m-ar deranja să fie chiar

mâine, dacă se va putea.

— Nu voi reuşi atât de curând, Mamă, zise el cu blândeţe. Dacă voi trimite călăreţii de îndată ce mă voi întoarce în tabără, mă-ndoiesc că ei vor aduce un răspuns până mâine-seară.

— Atunci, te sfătuiesc să faci cale-ntoarsă cât mai repede.

Lumină, îi îngheţaseră mâinile şi picioarele! Şi măruntaiele. Dar vocea îi rămase calmă.

— Şi vreau să faci în aşa fel încât Divanul să nu afle prea curând despre întâlnire şi despre existenţa acestei oştiri.

De astă dată, îi cerea să îşi asume un risc mai mare decât o făcuse ea. Gareth Bryne era unul dintre cei mai pricepuţi generali în viaţă, însă Divanul se plângea că nu conducea oastea după placul lor. La început, Divanul îi fusese recunoscător, deoarece acesta atrăgea soldaţi ca să lupte pentru cauza lor. În prezent, oastea număra mai bine de treizeci de mii de soldaţi şi rândurile lor creşteau odată cu căderea zăpezii, iar Divanul credea că, poate, nu va mai avea nevoie de Seniorul Gareth Bryne. Fireşte, mai erau şi cei care credeau că nu fusese niciodată nevoie de el. Dar nu aveau de gând să îl alunge doar din acest motiv. Dacă Divanul alegea să acţioneze, atunci mai bine s-ar fi dus singur la călău pentru trădare.

El nici nu şovăi, nici nu puse întrebări. Poate pentru că ştia că ea nu îi va da răspunsuri. Sau poate pentru că el credea că le ştia.

— Nu prea e mult du-te-vino între taberele noastre, dar oamenii au învăţat deja să păstreze un secret. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

Era simplu. Era primul pas pe un drum care fie o transforma în Suprema Înscăunată Amyrlin din Tar Valon, fie o arunca în ghearele Divanului, fără să mai aibă vreun cuvânt de spus în afară de acela prin care va preciza pe cine va sluji, pe Romanda sau pe Lelaine. Cumva, un astfel

de moment crucial ar fi trebuit însoţit de sunetul trâmbiţelor sau, măcar, de un tunet pe cer. Cel puţin aşa se întâmpla în poveşti.

Egwene lăsă globul de lumină să se stingă, însă când Bryne se întoarse să plece, îl apucă de braţ. Era ca şi când ar fi strâns o ramură groasă de copac prin haină.

— Aş mai vrea te întreb ceva, Seniore Bryne. Nu cred că vrei să-ţi conduci oamenii istoviţi de drum ca să asediezi Tar Valonul. Cât timp vrei să-i laşi să se odihnească înainte să porneşti la atac?

Pentru prima oară, el şovăi, iar ea îşi dorea să fi lăsat lumina aprinsă ca să-i vadă faţa. Credea că el se încrunta.

— Chiar dacă niciunul dintre cei plătiţi de Turn n-ar afla, răspunse el încet, într-un final, veştile despre o oaste zboară mai repede decât un şoim. Elaida va afla în ziua în care vom sosi şi nu ne va da răgaz nici măcar un ceas. Ştiai că a sporit numărul gărzilor din Turn? Se pare că sunt cincizeci de mii de oameni. O lună, dacă mi-ar fi îngăduit să mă odihnesc şi să-mi revin. Ar fi de ajuns şi zece zile, însă o lună ar fi mai bine.

Ea încuviinţă, dându-i drumul. Întrebarea pusă într-o doară despre gărzile Turnului o durea. El ştia că Divanul şi frăţiile Ajah îi spuseseră lui Egwene doar ce voiau să ştie, nimic mai mult.

— Bănuiesc că ai dreptate, zise ea. Nu va fi timp de odihnă odată ce vom ajunge în Tar Valon. Trimiteţi cei mai rapizi călăreţi. Nu va exista niciun obstacol, nu? Pelivar şi Arathelle vor asculta ce au de zis?

Nu încercă să-şi ascundă neliniştea. Multe dintre planurile ei vor fi ruinate dacă vor fi nevoiţi să lupte.

Tonul lui Bryne nu se schimbă deloc din câte îşi dădu ea seama, dar, cumva, acesta părea liniştitor.

— Atâta vreme cât va fi suficientă lumină ca ei să vadă penele albe, vor recunoaşte solia şi vor asculta. Ar fi mai bine să plec, Mamă. Drumul e lung şi anevoios, chiar dacă

oştenii vor avea cai în plus.

De îndată ce clapa cortului căzu în urma lui, Ewgene răsuflă prelung. Umerii îi erau încordaţi şi se aştepta în orice clipă să o ia durerea de cap. De obicei, Bryne reuşea să o liniştească, fiindcă se hrănea cu calmul lui. În seara aceea, fusese nevoită să îl manipuleze şi credea că el ştiuse. Pentru un bărbat, era un bun observator. Însă miza era prea mare ca să se încreadă şi mai mult în el, asta dacă el nu-i declara răspicat loialitatea. Poate printr-un legământ precum cel pe care îl făcuseră Myrelle şi celelalte. Bryne o urma pe Amyrlin, iar oastea îl urma pe Bryne. Dacă el credea că ea avea să-i sacrifice oamenii fără rost, câteva vorbe din partea lui ar fi oferit-o Divanului ca un purceluş pe tavă. Luă o gură zdravănă de vin fiert, simţind cum căldura lui îi învăluia tot corpul.

— Cu atât mai bine pentru noi dacă le dau crezare, murmură ea. Mi-aş dori să aibă ceva în care să creadă. Dacă nu-mi va reuşi altceva, Siuan, nădăjduiesc măcar să ne eliberăm de cele Trei Legăminte.

— Nu! şuieră Siuan, indignată. Şi o simplă încercare ar putea fi un dezastru, însă dacă vei reuşi… Să ne ajute Lumina, dacă vei reuşi, vei distruge Turnul Alb.

— Ce tot vorbeşti acolo? Încerc să respect Legămintele, Siuan, dacă tot am rămas cu ele – deocamdată –, dar Legămintele nu ne vor ajuta împotriva Seanchanilor. Dacă surorile vor fi nevoite să îşi pună vieţile în pericol înainte să lupte, nu va trece multă vreme până când vom muri toate sau ne vom trezi cu zgărzi.

Pentru o clipă, simţi din nou brăţara *a'dam* în jurul grumazului, transformând-o într-un câine în lesă. Un câine bine dresat şi ascultător. Se bucura că era întuneric, deoarece acesta îi ascundea tremurul. Faţa lui Siuan era invizibilă în umbră, dar ea îşi mişca buzele în tăcere.

— Nu te uita aşa la mine, Siuan.

Era mai uşor să fii furios decât să-ţi fie teamă, mai uşor

să-ţi maschezi teama prin furie. Ea nu va mai purta niciodată zgarda!

— Ai profitat din plin de când am fost eliberate de Legăminte. Dacă n-ai fi minţit, am fi fost toate în Salidar, fără oaste, stând cu mâinile în sân şi aşteptând o minune. Cel puţin tu. Eu nu aş fi fost chemată să fiu Amyrlin dacă tu nu ai fi minţit despre Logain şi Mâna Roşie. Elaida ar fi devenit conducătoarea supremă şi, peste un an, nimeni nu şi-ar mai fi amintit că a devenit Suprema Înscăunată Amyrlin prin abuz. Ar fi distrus Turnul, cu siguranţă. Ştii că ar fi procedat greşit în privinţa lui Rand. Nu m-ar mira să fi încercat deja să-l răpească, atât doar că e preocupată de noi. Mă rog, poate că nu l-ar fi răpit, însă ar fi făcut ceva, azi Aes Sedai s-ar fi luptat cu *asha'manii*, nu contează că Tarmon Gai'don aşteaptă la orizont.

— Am minţit atunci când mi s-a părut necesar, zise în şoaptă Siuan. Când mi s-a părut util.

Îşi plecă umerii, părând că mărturiseşte nelegiuiri pe care altminteri nu le-ar fi recunoscut.

— Uneori decid prea uşor ce este necesar şi util. I-am minţit aproape pe toţi. În afară de tine. Dar să nu crezi că nu mi-a trecut prin minte. Ca să te îndrum să iei o hotărâre sau să renunţi la una. Nu am făcut-o din dorinţa de a-ţi păstra încrederea.

Siuan îşi întinse mâna în întuneric, implorând.

— Numai Lumina ştie cât de mult înseamnă pentru mine încrederea şi prietenia ta, dar nu de aceea am făcut-o. Motivul nu a fost că ştiam că mă vei jupui de vie sau că mă vei alunga dacă vei afla. Mi-am dat seama că trebuia să respect Legămintele împreună cu cineva, sau mă voi pierde de tot. Aşadar, nu-ţi spun minciuni nici ţie, nici lui Gareth Bryne, oricare ar fi preţul. Şi, cât voi putea de curând, voi rosti din nou cele Trei Legăminte pe Sceptrul Legămintelor.

— De ce? întrebă Egwene încet.

Lui Siuan îi trecuse prin gând să o mintă? O va jupui de

vie pentru asta. Însă nu mai era furioasă.

— Nu iert minciuna, Siuan. De obicei, n-o fac. Doar că uneori chiar este necesar.

Îşi aduse aminte de vremurile petrecute cu Aielii.

— Atâta vreme cât eşti dornică să plăteşti pentru asta, oricum. Am văzut surori pedepsite pentru lucruri mai mărunte. Eşti una dintr-un alt soi nou de Aes Sedai, Siuan, libere şi nelegate. Te cred când zici că nu mă vei minţi. Sau pe Seniorul Bryne? Ciudat. De ce vrei să renunţi la libertatea ta?

— Să renunţ? spuse râzând Siuan. Nu voi renunţa la nimic.

Îşi îndreptă spatele şi vocea ei deveni mai puternică, mai înflăcărată.

— Legămintele sunt cele care ne fac să fim mai mult decât un simplu grup de femei care se amestecă în treburile lumii. Sau şapte grupuri. Sau cincizeci. Legămintele ne ţin laolaltă, sunt nişte convingeri care ne leagă pe toate, un singur fir care trece prin fiecare soră, vie sau moartă, până la prima care a pus mâna pe Sceptrul Legămintelor. Ele ne fac să fim Aes Sedai, nu *saidarul*. Orice sălbăticiune poate conduce Puterea. Bărbaţii n-au decât să se uite chiorâş la ce spunem noi, dar când o soră zice: „Aşa este”, ei ştiu că e adevărat şi au încredere. Datorită Legămintelor. Datorită Legămintelor, nicio regină nu se va teme că surorile îi vor distruge oraşele. Şi cel mai mare ticălos ştie că viaţa lui este în siguranţă cu o soră atât timp cât nu încearcă să-i facă rău. Oh, Mantiile Albe spun că sunt doar minciuni, iar unii oameni au nişte păreri ciudate despre însemnătatea Legămintelor, însă există foarte puţine locuri unde merge o Aes Sedai şi să nu fie ascultată, datorită Legămintelor. Cele Trei Legăminte te fac Aes Sedai, ele sunt esenţa unei Aes Sedai. Dacă le vom arunca la gunoi, vom fi doar nisip spălat de valuri. Să renunţ? N-am decât de câştigat.

Egwene se încruntă.

— Şi Seanchanii?

Ce însemna să fii Aes Sedai. Aproape din prima zi în care sosise în Tar Valon, se străduise să fie Aes Sedai, dar nu se gândise niciodată ce făcea ca o femeie să fie Aes Sedai.

Siuan râse din nou, dar de astă dată fu un râset crispat şi obosit. Clătină din cap şi, întuneric sau nu, părea obosită.

— Nu ştiu, Mamă. Lumina să mă ajute, nu ştiu. Însă am supravieţuit Războaielor Troloce, Mantiilor Albe, lui Artur Aripă-de-Şoim şi altora asemenea. Vom găsi o cale prin care să-i înfruntăm pe aceşti Seanchani fără să pierim.

Egwene nu era prea convinsă. Multe dintre surorile din tabără credeau că Seanchanii erau un pericol atât de mare, încât detronarea Elaidei mai putea aştepta. De parcă aşteptarea nu i-ar întări Elaidei poziţia de Supremă Înscăunată Amyrlin.

Multe altele păreau să creadă că simpla reunire a Turnului Alb, indiferent care ar fi fost preţul, i-ar face pe Seanchani să dispară. Supravieţuirea nu mai era atât de interesantă dacă purtai lesă, iar cea a Elaidei va fi la fel de scurtă precum cea a Seanchanilor. Ce te făcea să fii Aes Sedai.

— Nu e nevoie să-l ţii la distanţă pe Gareth Bryne, zise brusc Siuan. Bărbatul o fi având problemele lui, adevărat. Cred că e o penitenţă pentru minciunile mele, n-are rost să fie jupuit de viu. Într-o bună zi, am să-l urechez în fiecare dimineaţă şi de două ori seara, din principiu, dar lui îi poţi spune orice. Ţi-ar fi de ajutor dacă ar înţelege. Te crede pe cuvânt şi se frământă pe dinăuntru, întrebându-se dacă ştii ce faci. Nu lasă el să se vadă, însă eu văd.

Dintr-odată, Egwene începu să pună lucrurile cap la cap, asemenea unor piese de puzzle. Erau descoperiri şocante. Siuan era îndrăgostită de bărbat! Nimic n-avea noimă. Ceea ce aflase schimba lucrurile. Şi nu neapărat în bine. Deseori, o femeie îndrăgostită nu gândea limpede atunci când se

afla în preajma bărbatului respectiv. După cum prea bine ştia şi ea. Unde era Gawyn? Oare-i mergea bine? Oare-i era cald? Gata! Gândul îi umblase prea mult la astea, dat fiind ce urma să spună. Rosti cu o voce hotărâtă şi poruncitoare, ca a unei Amyrlin:

— N-ai decât să-l urechezi sau să împarţi aşternuturile cu Seniorul Bryne, Siuan, dar ai grijă în preajma lui. Ai priceput?

Siuan îşi îndreptă umerii.

— N-am obiceiul să-mi dezleg limba, Mamă, zise ea înflăcărată.

— Mă bucur s-aud asta, Siuan.

Deşi după înfăţişare părea să le despartă doar câţiva ani, Siuan era suficient de bătrână încât să-i fie mamă. Dar, în acel moment, Egwene avea senzaţia că vârstele lor se inversaseră. Era pentru prima oară când Siuan fusese nevoită să se ocupe de un bărbat nu ca Aes Sedai, ci ca femeie. „Câţiva ani în care am crezut că-l iubesc pe Rand, reflectă Egwene, câteva luni în care mi s-au aprins călcâiele după Gawyn, şi ştiu tot”.

— Cred că am terminat, continuă ea, luând-o de braţ pe Siuan. Aproape. Vino!

Pereţii cortului oferiseră o oarecare protecţie, însă când ieşiră afară, simţiră muşcătura gerului. Lumina Lunii reflectându-se în nea, era suficient de puternică încât să poţi citi la ea, dar strălucirea părea rece. Bryne îşi pierduse urma de parcă nici n-ar fi fost acolo. Leane îşi făcu apariţia doar atât cât să anunţe că nu văzuse pe nimeni, legănându-şi trupul mlădios ascuns de straturile de lână, apoi se îndepărtă în grabă prin noapte, aruncând priviri în jurul ei. Nimeni nu ştia de legătura dintre Leane şi Egwene, şi toată lumea credea că Leane şi Siuan se aflau la cuţite.

Strângându-şi mantia cât putu de bine cu o mână, Egwene încercă să ignore gerul în timp ce ea şi Siuan o luară în direcţia opusă faţă de Leane. Încerca să ignore

gerul şi să fie cu ochii în patru la oricine se afla din întâmplare pe-afară. Nu că cineva care era afară ar fi ieşit doar din întâmplare.

— Seniorul Bryne a avut dreptate, îi spuse ea lui Siuan, referitor la faptul că ar fi mai bine dacă Peliver şi Arathelle ar da crezare acelor poveşti. Sau măcar dacă ar fi nesiguri. Prea nesiguri ca să pornească la luptă sau să facă altceva decât să vorbească. Oare crezi că ar primi cu bunăvoinţă o vizită din partea surorilor Aes Sedai? Siuan, mă asculţi?

Siuan tresări şi se opri în loc, privind în depărtare. Înaintase cu paşi siguri, însă în acel moment alunecă şi fu cât pe ce să cadă pe cărăruia îngheţată. Îşi recâştigă echilibrul la timp cât să n-o tragă pe Egwene jos.

— Da, Mamă. Fireşte că ascult. Poate n-or fi chiar primitori, dar nu mă-ndoiesc că ar alunga vreo soră.

— Atunci, vreau să le trezeşti pe Beonin, pe Anaiya şi pe Myrelle. Vor porni călare spre miazănoapte într-un ceas. Dacă Seniorul Bryne aşteaptă un răspuns mâine-seară, în acest caz nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Păcat că nu ştia unde se afla mai exact cealaltă oaste, dar dacă l-ar fi întrebat pe Bryne, ar fi dat de bănuit. Străjerilor n-ar trebui să le fie prea greu să afle, iar cele trei surori aveau cinci Străjeri în total.

Siuan ascultă în tăcere poruncile pe care le primea. Cele trei aveau să fie trezite din somn. În zori, Sheriam şi Carlinya.

Morvrin şi Nisao vor şti ce să spună la micul dejun. Seminţele trebuiau plantate, seminţe ce nu fuseseră semănate mai din vreme de teamă să nu răsară prea devreme, însă în acel moment aveau prea puţin timp la dispoziţie ca să crească.

— Va fi plăcerea mea să le scot din aşternuturi, zise Siuan când ea termină de vorbit. Dacă trebuie să mă implic…

Lăsând-o de braţ pe Egwene, dădu să se întoarcă, apoi se

opri. Expresia de pe faţă deveni serioasă, chiar întunecată.

— Ştiu că vrei să fii o a doua Gerra Kishar – sau poate Sereille Bagand. Eşti pe măsura oricăreia dintre ele. Gerra şi Sereille au rămas în amintire printre cele mai măreţe Amyrlin. Amândouă au sporit influenţa şi faima Turnului Alb, şi aproape n-au avut egal de la Artur Aripă-de-Şoim încoace. Amândouă au controlat Turnul, Gerra asmuţind cu pricepere o facţiune a Divanului împotriva celeilalte, Sereille prin puterea voinţei ei. Shein Chunla este o altă poveste, una care a subminat puterea Supremei Înscăunate Amyrlin, făcându-le pe multe dintre surori să se înstrăineze de Turn. Lumea crede că Shein a murit în funcţie, cu aproape patru sute de ani în urmă, dar adevărul, ascuns bine, este că a fost detronată şi surghiunită pe viaţă. Poveştile secrete erau spuse cu grijă pe alocuri şi, totuşi, a fost destul de limpede că, după ce a fost deconspirat şi al patrulea complot de a o readuce din nou pe locul Supremei Înscăunate Amyrlin, surorile care o păzeau pe Shein au sufocat-o în somn cu o pernă.

Egwene se cutremură şi încercă să se convingă că era din cauza frigului.

Întorcându-se, începu să-şi croiască încet drum spre cortul ei, singură. Somn uşor? Luna Plină strălucea feeric. Deşi mai erau câte ceasuri până la ivitul zorilor, nu era prea convinsă că va mai pune geană pe geană.

CAPITOLUL 16

Absenţe neaşteptate

Dimineaţa următoare, înainte ca soarele să răsară la orizont, Egwene convocă Divanul. În Tar Valon, această convocare ar fi fost făcută într-un mod extrem de ceremonios. De când plecaseră din Salidar, ele încercaseră să păstreze o parte din această ceremonie, în ciuda dificultăţilor întâmpinate în timpul călătoriei. Sheriam trecea, pur şi simplu, de la un cort la altul, cât încă era întuneric, anunţându-le pe Conducătoare că Suprema Înscăunată convocase Divanul. În semiîntunericul de dinaintea răsăritului, optsprezece femei stăteau în picioare în semicerc, în zăpadă, pentru a o asculta pe Egwene, înfofolită, ca să se apere de gerul ce făcea să le iasă aburi din gură.

Alte surori îşi făcură apariţia în spatele lor ca să asculte, doar câteva la început, însă când nu li se spuse să plece, mai veniră şi altele şi începură să şuşotească între ele. Era ca un zumzet înăbuşit. Puţine surori se încumetau să supere o Conducătoare, darămite întreg Divanul. Alesele, în rochii cu brâie şi mantii, care se iviseră în spatele surorilor Aes Sedai, erau mai tăcute, fireşte, şi chiar şi mai tăcute novicele, care se strânseră şi ele pentru că nu aveau sarcini de îndeplinit, deşi erau în număr destul de mare. Novicele erau de două ori mai puţine decât Surorile. Erau atât de multe, încât doar o parte dintre ele purtau mantia albă ce li

se cuvenea, majoritatea mulţumindu-se cu o fustă simplă şi albă în loc de rochia de novice. Unele surori mai credeau că ar trebui să revină la vechile obiceiuri, să le lase pe fete să le caute, însă cele mai multe regretau anii trecuţi, în care surorile Aes Sedai se împuţinaseră. Egwene se cutremura când se gândea la ce s-ar fi putut alege de Turn. Era o schimbare căreia nici măcar Siuan nu i se putea împotrivi.

În toiul adunării, Carlinya apăru de după un cort şi se opri în loc când le văzu pe Egwene şi pe Conducătoare. Stăpână pe sine de obicei, sora Albă icni, palidă. Apoi se îmbujoră înainte să se îndepărteze în grabă, aruncând o privire peste umăr. Egwene îşi stăpâni o grimasă. Toate erau prea curioase să afle ce voia să le spună în dimineaţa aceea ca să observe, dar, mai devreme sau mai târziu, cineva tot o va face şi va cădea la bănuieli.

Azvârlindu-şi pe spate mantia cu broderii fine şi lăsând să se vadă etola îngustă şi albastră a Păstrătoarei, Sheriam făcu o reverenţă în faţa lui Egwene pe cât îi permiteau rochiile umflate, pe urmă îşi luă locul alături de ea. Învelită în straturi de lână şi mătase, femeia cu părul de foc era seninătatea întruchipată. La o încuviinţare a lui Egwene, aceasta făcu un pas în faţă ca să rostească formularea străveche, cu o voce limpede şi răspicată.

— Vine ea, vine ea! Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată Amyrlin. Pregătiţi-vă, fiindcă vine ea!

Păreau cuvinte nepotrivite în acel loc, şi-apoi, ea era deja acolo, nu venea. Conducătoarele aşteptau tăcute. Câteva se încruntau nerăbdătoare sau se jucau cu mantiile sau cu poalele.

Egwene îşi azvârli pe spate mantia, lăsând să se vadă şalul cu şapte dungi pe care îl purta în jurul gâtului. Aceste femei aveau nevoie să li se reamintească faptul că ea era adevărata Supremă Înscăunată Amyrlin.

— Toate suntem ostenite de drum pe o asemenea vreme,

spuse ea, nu chiar atât de tare ca Sheriam, însă suficient de tare cât să o audă toată lumea.

Simţi o uşoară exaltare, un fior ameţitor. Senzaţia nu era prea diferită faţă de cea de greaţă.

— Am hotărât să ne oprim aici două zile, poate trei.

Aceste cuvinte le făcură pe surori să-şi ridice capetele şi să asculte atente. Nădăjduia ca Siuan să se afle printre cele care ascultau. Încerca să respecte Legămintele.

— Caii au nevoie de odihnă, iar multe căruţe trebuie reparate. Păstrătoarea se va ocupa de toate aranjamentele.

Nu mai putea da înapoi.

Egwene nu se aştepta la împotriviri şi nici nu se auzi vreuna. Ceea ce îi spusese lui Siuan nu fusese o exagerare. Multe surori nădăjduiau la un miracol, ca să nu fie nevoite să mărşăluiască spre Tar Valon sub privirile tuturor. Chiar şi cele care erau convinse până în măduva oaselor că Elaida trebuia detronată pentru binele Turnului, în ciuda convingerilor lor, încercau, multe dintre ele, să întârzie lucrurile, aşteptând acel miracol.

Una dintre acestea, Romanda, nu aşteptă ca Sheriam să termine de rostit încheierea. De îndată ce Egwene termină de vorbit, Romanda, arătând destul de tânără cu cocul cărunt ascuns sub glugă, plecă, pur şi simplu, îndepărtându-se cu paşi mari. Cu mantiile fluturând, Magla, Saroiya şi Varilin se grăbiră să o ajungă din urmă, cât puteau de repede, fiindcă picioarele li se îngropau în zăpadă până la gleznă. Ele se descurcau destul de bine, totuşi; conducătoare sau nu, abia dacă respirau fără permisiunea Romandei. Când Lelaine o văzu pe Romanda plecând, le făcu un semn lui Faiselle, Takimei şi lui Lyrelle, apoi plecă fără să privească în urmă, asemenea unei lebede urmate de trei boboci nerăbdători. Poate că Lelaine nu le ţinea atât de în scurt precum Romanda pe celelalte, însă nici departe nu era. Că veni vorba, celelalte Conducătoare abia dacă aşteptară ca Sheriam să rostească

încheierea „Lumina să vă însoţească”. Egwene se întoarse să plece, în vreme ce membrele Divanului se împrăştiau în toate direcţiile. Fiorul acela era puternic. Simţea că i se făcea greaţă.

— Trei zile, murmură Sheriam, întinzându-i o mână lui Egwene ca să o ajute să coboare într-un făgaş.

În ochii ei verzi se citea nedumerirea.

— Sunt surprinsă, Mamă. Te-ai împotrivit cu încăpăţânare de fiecare dată când am vrut să ne oprim măcar o zi.

— Vorbeşte-mi din nou după ce vei fi vorbit cu rotarii şi potcovarii, îi spuse Egwene. Nu vom ajunge prea departe cu cai istoviţi şi căruţe stricate.

— Cum zici, Mamă, spuse cealaltă femeie, nu neapărat smerită, dar resemnată.

Cărările nu erau în stare mai bună în acel moment decât fuseseră în noaptea trecută, iar ele alunecau uneori. Luându-se de braţ, cele două păşeau cu grijă. Sheriam îi oferea mai mult sprijin decât avea nevoie Egwene, însă o făcea aproape pe furiş. Nu se cuvenea ca Suprema Înscăunată Amyrlin să cadă în fund sub privirile a cincizeci de surori şi a o sută de servitori, dar nici să fie văzută că era sprijinită ca o schiloadă.

Aproape toate Conducătoarele care îi juraseră credinţă lui Egwene, inclusiv Sheriam, o făcuseră de teamă, de fapt, şi din instinct de supravieţuire. Dacă Divanul ar afla că ele trimiseseră surori ca să le influenţeze pe Aes Sedai din Tar Valon şi, mai grav, că ascunseseră acest lucru Divanului de teama că ar exista Iscoade ale Celui Întunecat printre Conducătoare, cu siguranţă, şi-ar petrece restul vieţii în penitenţă şi surghiun. Aşadar, femeile care crezuseră că o vor putea manevra cumva pe Egwene ca pe o marionetă, după ce îşi pierduseră o mare parte din favorurile Divanului, ajunseseră să îi jure supunere. Acest lucru era rar întâlnit chiar şi în cronicile secrete; se aştepta de la surori ca ele să i se supună Supremei Înscăunate Amyrlin,

dar să-i jure supunere oarbă era cu totul altă poveste. Cele mai multe păreau neliniştite din această cauză, deşi erau supuse. Unele erau la fel de rele precum Carlinya, însă Egwene auzise cum îi clănţăniră dinţii în gură lui Beonin prima oară când aceasta o văzuse împreună cu Conducătoarele după jurământ. Morvrin părea mirată ori de câte ori dădea cu ochii de Egwene, ca şi când nu i-ar fi venit a crede, iar Nisao părea mereu încruntată. Anaiya plescăia cu limba gândindu-se la secretele pe care le păstra, iar Myrelle tresărea adeseori, nu doar pentru că făcuse un jurământ. Sheriam însă îşi însuşise de-adevăratelea rolul lui Egwene de Păstrătoare a Cronicilor, nu doar titlul.

— Aş putea sugera să profităm de acest prilej ca să cercetăm împrejurimile şi să vedem dacă nu vom găsi ceva de-ale gurii şi nutreţ, Mamă? Proviziile noastre s-au cam împuţinat.

Sheriam se încruntă, neliniştită.

— Mai ales ceaiul şi sarea, deşi mă îndoiesc că vom găsi aşa ceva pe-aici.

— Fă ce poţi, rosti Egwene pe un ton blând.

Era ciudat când te gândeai că, odinioară, se temuse de Sheriam, încercând să îi intre în graţii. Oricât părea de ciudat, acum când nu mai era Mai-Mare peste novice, când nu mai încerca să o oblige pe Egwene să-i facă pe plac, Sheriam părea mai fericită.

— Am încredere în tine, Sheriam.

Femeia se lumină la faţă când auzi acest compliment.

Deşi soarele nu răsărise încă peste corturi şi peste căruţele cu coviltir, în tabără era forfotă, ca să zicem aşa. Micul dejun fusese servit, bucătăresele făceau curăţenie, ajutate de multe novice. După vigoarea cu care se mişcau şi frecau oalele cu zăpadă, novicele păreau că încercau să se mai încălzească, dar bucătăresele se mişcau laborios, îndreptându-se de spate, oprindu-se să ofteze şi, uneori, strângându-şi mantiile pe lângă corp şi privind în gol, la

zăpadă. Bărbaţii servitori tremurând, mai toţi îmbrăcaţi cu toate hainele pe care le aveau, începuseră să strângă corturile şi să încarce căruţele de îndată ce terminaseră de mâncat pe fugă, iar acum se chinuiau să ridice corturile şi să descarce cuferele din căruţe. Animalele înhămate erau conduse de grăjdarii osteniţi care păşeau cu capetele plecate. Egwene auzi câteva bombăneli de la bărbaţi ce nu observaseră că prin preajmă se aflau surori, însă cei mai mulţi erau prea osteniţi ca să dea glas plângerilor.

Aproape toate surorile Aes Sedai ale căror corturi fuseseră ridicate se făcuseră nevăzute înăuntru, însă multe dintre ele încă dădeau porunci lucrătorilor, în vreme ce altele străbăteau în grabă făgaşele ca să-şi ducă la îndeplinire singure comisioanele. Spre deosebire de ceilalţi, trădau puţine semne de osteneală, la fel ca Străjerii, care păreau suficient de odihniţi pentru acea minunată zi de primăvară. Egwene bănuia că astfel îşi trăgea forţa o soră de la Străjerul ei, lăsând deoparte ceea ce putea face cu legătura. Atunci când Străjerul tău nu voia să recunoască faptul că îi era frig sau era obosit sau flămând, n-aveai decât să suporţi şi tu.

Morvrin îşi făcu apariţia, la braţ cu Takima, pe una dintre cărăruile încrucişate. Poate se ţineau ca să se sprijine, deşi Morvrin era suficient de înaltă încât să o facă pe femeia mai scundă să pară şi mai mică decât era cu adevărat. Poate că o ţinea de braţ pe Takima ca să nu fugă; Morvrin era tenace odată ce îşi punea ceva în gând. Egwene se încruntă. Se aştepta ca Morvrin să caute o Conducătoare pentru frăţia Ajah de care aparţinea, cea Brună, dar lui Egwene i se păreau mai potrivite Janya sau Escaralde. Cele două se făcură nevăzute în spatele unei căruţe cu coviltir pe şine. Morvrin se aplecă să-i şoptească ceva la ureche însoţitoarei ei. Nu îţi puteai da seama dacă Takima îi acorda sau nu atenţie.

— S-a întâmplat ceva, Mamă?

Egwene se strădui să zâmbească.

— Nimic deosebit, Sheriam. Nimic deosebit.

Când ajunseră la „Cabinetul lui Amyrlin”, Sheriam se îndepărtă pentru a îndeplini sarcinile pe care i le dăduse Egwene, iar aceasta intră în cort şi văzu că totul era pregătit. S-ar fi mirat să fie altfel. Selame tocmai punea o tavă cu ceai pe masa de scris. Mărgele viu colorate erau înşirate pe corsajul rochiei pe care o purta şi de-a lungul mânecilor. Cu nasul în vânt, un nas destul de lung, abia dacă semăna cu o servitoare la o primă vedere, însă se îngrijise ca toate să fie la locul lor. Două vase pline cu cărbuni aprinşi alungaseră cât de cât răcoarea din aer, deşi cea mai mare parte din căldură ieşea prin gaura de aerisire. Ierburile uscate şi răsfirate peste cărbuni confereau un miros plăcut fumului care se împrăştia, tava din seara precedentă dispăruse, iar felinarul şi lumânările de seu fuseseră aprinse. Nimeni nu lăsa uşa cortului deschisă nici cât să pătrundă lumina de afară.

Siuan era deja înăuntru, cu un vraf de hârtii în mâini, cu o expresie chinuită pe faţă şi cu o pată de cerneală pe nas. Funcţia de secretară le oferea celor două încă un motiv de a fi văzute vorbind, iar Sheriam nu păruse deloc deranjată să renunţe la această sarcină. Siuan însă bombănea adesea. Pentru o femeie ce părăsise rareori Turnul de când intrase ca novice, părea că-i displăcea prea mult să petreacă timp înăuntru. Dar, în acel moment, era întruchiparea unei femei răbdătoare şi voia ca toată lumea să ştie asta.

În ciuda faptului că umbla cu nasul pe sus, Selame zâmbea prosteşte şi făcea atâtea reverenţe, încât scoaterea mantiei şi a mănuşilor lui Egwene se transformă într-o mică ceremonie. Femeia trăncănea despre faptul că Mama trebuia să-şi pună picioarele sus şi poate că ar trebui să-i aducă o pătură să şi le acopere şi ca ea să rămână în cazul în care Mama mai avea nevoie de ceva până când

Egwene îi spuse să plece. Ceaiul avea gust de mentă. Pe vremea asta! Selame era într-o perioadă de probă, şi abia dacă putea fi numită loială, însă încerca.

Dar nu era timp pentru trândăveală şi pentru ceai. Egwene îşi aranjă etola şi se aşeză la masa de scris, lovind absentă în piciorul scaunului, însă avea grijă ca acesta să nu se prăbuşească sub ea, cum se întâmpla adesea. Siuan stătea cocoţată pe un scăunel şubred în partea cealaltă a mesei, iar ceaiul i se răcise. Ele nu vorbiră despre planuri, sau despre Gareth Bryne, ori despre speranţe; făcuseră tot ceea ce se putuse face pentru moment. Rapoartele şi problemele se tot adunau atunci când se aflau în mişcare, iar osteneala le împiedica să le rezolve, însă acum, că se opriseră, toate trebuiau discutate pe-ndelete. Oastea aflată în faţa lor nu schimba nimic.

Uneori, Egwene se întreba cum de reuşeau să facă rost de atât de mult pergament, când le era atât de greu să găsească cele de trebuinţă. Listele pe care i le întinse Siuan conţineau lucrurile lipsă şi altele. Nu doar cele de care pomenise Sheriam, ci şi cărbune, cuie şi fier pentru potcovari şi pentru rotari, piele şi fire unse pentru şelari, ulei pentru lămpi, lumânări şi nenumărate alte lucruri, până şi săpun. Ceea ce nu se folosea se uza, începând de la încălţăminte şi până la corturi, toate înşiruite de Siuan cu o mână hotărâtă, ce devenea din ce în ce mai nervoasă pe măsură ce ea se încrunta din cauza nevoilor. Totalul monedelor ce le rămăsese părea să fi fost tăiat de pe hârtie. Nu se putea face nimic în această privinţă.

Printre hârtiile lui Siuan se aflau câteva scrisori de la Conducătoare, ce sugerau moduri prin care să se rezolve problema banilor. Sau, mai degrabă, Conducătoarele o informau pe Egwene că intenţionau să le discute în faţa Divanului. Însă existau puţine soluţii în aceste propuneri şi multe capcane. Moria Karentanis propunea ca oştenii să nu mai primească soldă. Egwene credea că Divanul îşi dăduse

seama deja că asta ar face ca oastea să dispară ca roua sub soarele verii. Malind Nachenin adresa o rugăminte nobililor din apropiere, care suna mai degrabă a cerere şi care ar fi întors toată ţara împotriva lor, aşa cum ar fi făcut-o şi intenţia Salitei Toranes de a impune un bir oraşelor şi satelor prin care treceau.

Mototolind cele trei scrisori în pumn, Egwene le flutură spre Siuan. Şi-ar fi dorit să le strângă de gât pe cele trei Conducătoare.

— Toate cred că totul ar trebui să meargă aşa cum îşi doresc ele, fără să ia seama de realitate? Lumină, ele sunt cele care se comportă ca nişte copii!

— Turnul şi-a împlinit adesea dorinţele, zise Siuan, pe un ton mulţumit. Ţine minte, unele ar spune că şi tu ignori realitatea.

Egwene pufni. Din fericire, indiferent ce vota Divanul, niciuna dintre propuneri nu devenea valabilă decât printr-un decret de la ea. Chiar dacă era strâmtorată, deţinea o oarecare putere. Foarte puţină, dar era mai bine decât nimic.

— Divanul este mereu atât de rău, Siuan?

Siuan încuviinţă, schimbându-şi puţin poziţia, ca să nu îşi piardă echilibrul. Niciunul dintre picioarele scăunelului pe care şedea nu avea aceeaşi lungime.

— Şi va fi mai rău. Aminteşte-mi să-ţi povestesc despre Anul celor Patru Amyrlin; s-a întâmplat cu o sută cincizeci de ani după ce s-au pus bazele Tar Valonului. În vremurile acelea, activităţile obişnuite ale Turnului erau cam aceleaşi cu cele din ziua de azi. Toată lumea încerca să pună mâna pe cârmă, dacă putea. O bună perioadă din an au existat două Divane rivale în Turnul din Tar Valon. Aproape toată lumea a ajuns să sufere într-un final, inclusiv câteva care credeau că vor salva Turnul. Unele dintre ele ar fi reuşit dacă n-ar fi păşit pe nisipuri mişcătoare. Dar Turnul a supravieţuit, desigur. Mereu o face.

Se strânsese multă istorie de-a lungul a trei mii de ani, o mare parte dintre evenimente fiind ţinute secrete. Le cunoşteau doar câteva persoane, şi, totuşi, Siuan părea să ştie toate detaliile. Trebuie să fi petrecut mare parte din anii ei la Turn, înconjurându-se de aceste poveşti secrete. De un lucru Egwene era sigură. Va evita soarta lui Shein dacă va putea, însă nu va rămâne cum era, puţin mai bună decât Cemaile Sorenthaine. Cu mult timp înainte ca domnia ei să se încheie, cea mai importantă decizie pe care Cemaile a luat-o fusese ce rochie să poarte. Va trebui să o roage pe Siuan să îi povestească despre Anul celor Patru Amyrlin, şi nu era prea încântată de asta.

Raza de lumină schimbătoare ce pătrundea prin gura de aerisire a cortului arăta că dimineaţa lăsa locul amiezii, dar vraful de hârtii al lui Siuan nu părea să scadă. Orice întrerupere ar fi fost bine-venită, până şi o descoperire neaşteptată. Mă rog, poate nu asta.

— Ce urmează, Siuan? mormăi ea.

O mişcare îi atrase atenţia lui Arangar, iar ea privi printre copaci înspre tabăra oştii, care semăna cu un inel ce ascundea corturile surorilor Aes Sedai. Câteva căruţe cu coviltir se mişcau încet spre răsărit, însoţite de călăreţi. Soarele palid se reflecta în armuri şi în vârfurile lăncilor. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Suliţe şi cai! O adunătură primitivă care nu se putea deplasa mai repede decât putea păşi un om, condusă de un bărbat care habar nu avea ce se întâmpla la o sută cincizeci de kilometri depărtare. Aes Sedai? Le-ar putea nimici pe toate fără ca ele să bănuiască cine le ucidea. Desigur, nici ea n-ar supravieţui prea mult timp după ele. Acest gând o făcu să se cutremure. Puţini se bucurau de o a doua şansă la viaţă din partea Marelui Senior şi ea nu avea de gând să-i dea cu piciorul.

Aşteptând până când călăreţii pătrunseră în pădure, făcu

cale-ntoarsă spre tabără, cugetând la visele din noaptea aceea. În spatele ei, neaua netedă avea să ascundă până la dezgheţul primăverii ceea ce îngropase. Era suficient de mult timp. În faţă, câţiva bărbaţi din tabără o observară în cele din urmă şi se opriră din treburile lor ca să o privească. Fără să vrea, zâmbi şi îşi netezi fusta pe şolduri. Îi era greu să îşi amintească limpede cum fusese viaţa ei ca bărbat; fusese, oare, un prost uşor de manipulat pe vremea aceea? Îi fusese greu să strecoare în furnicarul acela un cadavru. Însă se bucurase de drumul de întoarcere.

Dimineaţa continuă cu acel răsfoit nesfârşit de hârtii, până când se întâmplă ceea ce Egwene ştiuse că se va întâmpla. Unele evenimente cotidiene erau sigure. Va fi ger aspru, va fi nea, vor fi nori şi cer înnorat, şi vânt. Şi vor exista vizite din partea lui Lelaine şi a Romandei.

Sătulă de atâta stat, Ewgene îşi întindea picioarele când Lelaine intră în cort, cu Faolain pe urmele ei. Aerul rece pătrunse înăuntru odată cu ele înainte să cadă clapa cortului. Privind în jurul ei cu un aer uşor dezamăgit, Lelaine îşi scoase mănuşile albastre din piele în vreme ce o lăsă pe Faolain să-i ia mantia cu guler de linx de pe umeri. Subţire şi semeaţă în rochia din mătase de un albastru-închis şi cu ochi pătrunzători, se comporta de parcă s-ar fi aflat în propriul cort. La un gest al ei, Faolain se retrase supusă într-un colţ, cu straiele în mână, strângându-şi în spate mantia. Era pregătită să iasă de îndată la un alt semn al Conducătoarei. În trăsăturile ei întunecate se observa o urmă de supunere resemnată, ceea ce nu îi stătea în fire.

Lelaine renunţă o clipă la atitudinea rezervată, ca să-i ofere un zâmbet surprinzător de cald lui Siuan. Fuseseră prietene cândva, cu ani în urmă, şi o protejase pe Faolain, care acceptase, protecţia şi braţul ocrotitor al unei Conducătoare împotriva batjocurii şi acuzelor celorlalte

surori. Atingându-i uşor obrazul lui Siuan, Lelaine şopti nişte vorbe ce păreau compătimitoare. Siuan se înroşi şi pe faţă i se citi preţ de o secundă nesiguranţa. Nu era prefăcătorie, Ewgene era convinsă de asta. Lui Siuan îi era greu să înfrunte ceea ce se schimbase cu adevărat în ea, şi, mai mult, uşurinţa cu care se adapta.

Lelaine ochi scăunelul din faţa mesei de scris şi, cum îi era obiceiul, refuză să se aşeze pe un scaun atât de şubred. Abia atunci îşi dădu seama de prezenţa lui Egwene şi îşi plecă adânc capul.

— Trebuie să vorbim cu Oamenii Mării, Mamă, zise ea pe un ton puţin prea hotărât pentru a i te adresa Supremei înscăunate Amyrlin.

Abia când se mai linişti, Egwene îşi dădu seama că se temuse că Lelaine ştia deja ceea ce îi spusese Seniorul Bryne. Sau despre întâlnirea pe care urma să o aranjeze el. În clipa următoare, inima îi bătu din nou nebuneşte în piept. Oamenii Mării? Divanul nu avea cum să afle de înţelegerea nebunească pe care o făcuseră Nynaeve şi Elayne. Nu îşi putea imagina cum ajunseseră în această situaţie dezastruoasă sau cum să iasă din ea.

Simţind un nod în stomac, îşi reluă locul în spatele mesei de scris fără să lase să se vadă ce simţea. Afurisitul acela de picior al scaunului se îndoi, iar ea fu cât pe ce să cadă pe covor înainte să apuce să-l îndrepte din nou. Spera că nu se înroşise la faţă.

— Cu Oamenii Mării din Caemlyn sau din Cairhien?

Da, părea destul de calmă şi de stăpână pe sine.

— Din Cairhien, răspunse Romandei cu o voce care răsună ca nişte clopoţei. Categoric, din Cairhien.

Intrarea ei o făcea pe cea a lui Lelaine să pară aproape prietenească, personalitatea ei puternică umplând dintr-odată cortul. Romanda era zgârcită cu zâmbetele calde; oricât de frumoasă era la chip, acesta nu părea făcut pentru ele.

Theodrin o urmă înăuntru. Romanda îşi scoase mantia de pe umeri cu un gest teatral şi i-o azvârli surorii subţiri cu obraji rumeni, apoi făcu un gest poruncitor care o trimise în colţul opus celui în care stătea Faolin. Aceasta era smerită, dar ochii migdalaţi ai lui Theodrin erau larg deschişi, de parcă s-ar fi holbat mereu, iar buzele păreau gata să lase să le scape un suspin. Asemenea lui Faolin, locul ce i se cuvenea în ierarhia surorilor Aes Sedai presupunea îndatoriri mai bune, însă niciuna nu părea că va avea parte de ele prea curând.

Privirea pătrunzătoare a Romandei se odihni o clipă asupra lui Siuan, de parcă s-ar fi gândit dacă să n-o trimită şi pe ea la colţ, pe urmă aproape o ignoră pe Lelaine înainte să se oprească asupra lui Egwene.

— Se pare că tânărul acela a vorbit cu Oamenii Mării, Mamă. Iscoadele Galbenelor din Cairhien sunt foarte agitate. Ştii cumva de ce ar fi el interesat de Atha'an Miere?

În ciuda titlului, Romanda nu vorbea ca şi când s-ar fi adresat Supremei Înscăunate Amyrlin, nu că ar fi făcut-o vreodată. Nu încăpea îndoială cine era „tânărul acela". Toate surorile din tabără acceptaseră că Rand era Dragonul Renăscut, dar cine le auzea vorbind ar fi crezut că se refereau la un tânăr necioplit şi nesupus care venea la cină beat şi voma pe masă.

— N-are de unde să ştie ce e în capul băiatului, zise Lelaine înainte ca Egwene să apuce să-şi deschidă gura.

Zâmbetul ei nu fu deloc cald de data asta.

— Dacă vrei un răspuns, Romanda, atunci acesta se află în Caemlyn. Oamenii Mării de acolo nu sunt sechestraţi pe o corabie şi mă îndoiesc că mai-marii lor s-au îndepărtat atât de mult de larg doar ca să îndeplinească nişte comisioane. N-am auzit vreodată ca ei să facă asemenea lucru. Poate că ei or fi interesaţi de el. Trebuie să fi aflat cine este el.

Când Romanda zâmbi, pânza cortului ar fi trebuit să îngheţe.

— Nu este nevoie să afirmi lucruri evidente, Lelaine. Prima întrebare ar fi cum putem afla.

— Urma să spun când te-ai băgat tu, Romanda. Data viitoare când Mama le va întâlni pe Elayne sau pe Nynaeve în Tel’aran’rhiod, le poate da instrucţiuni. Când va ajunge în Caemlyn, Merilille poate afla ce urmăresc Atha’an Miere sau, poate, ce face băiatul. Păcat că fetele nu s-au gândit să stabilească o înţelegere, dar ne vom descurca într-un fel. Merilille se poate întâlni cu o Conducătoare în Tel’aran’rhiod atunci când va afla ceva.

Lelaine făcu un mic gest; era evident că ea era Conducătoarea în cauză.

— Cred că Salidar ar fi locul potrivit.

Romanda pufni amuzată. Nici măcar asta nu transmise căldură.

— E mai uşor să-i dai instrucţiuni lui Merilille decât să o faci să se supună, Lelaine. Bănuiesc că ştie că are de răspuns la întrebări usturătoare. Acest Glob al Vânturilor ar fi trebuit să ne fi fost adus nouă ca să îl cercetăm mai întâi. Niciuna dintre surorile din Ebou Dar nu se prea pricepe la Dansul Norilor, cred, şi putem vedea urmările, această harababură care s-a iscat din senin. M-am gândit să discutăm cu Divanul despre toţi cei implicaţi.

Vocea femeii cu părul cărunt deveni brusc dulce ca mierea.

— Din câte îmi amintesc, tu ai sprijinit alegerea lui Merilille.

Tresărind, Lelaine îşi îndreptă umerii. Ochii îi scânteiau.

— Am sprijinit-o pe reprezentanta Cenuşiilor, Romanda, atâta tot, replică ea cu indignare. De unde să ştiu că va hotărî să folosească Globul acolo? Şi să le includă şi pe sălbaticele din neamul Oamenilor Mării în cerc! Cum a putut să creadă că ele ştiau mai multe decât Aes Sedai despre cum se controlează vremea?

Brusc, mânia îi dispăru. Se apăra în faţa celei mai de

temut vrăjmaşe din Divan, adevărata ei vrăjmaşă. Şi, mai rău, după părerea sa, era de acord cu ea în ceea ce îi privea pe Oamenii Mării. Nu încăpea nicio îndoială că era de acord, însă a da glas acestui gând era o altă problemă.

Zâmbetul Romandei să lărgi în timp ce Lelaine păli de furie. Ea îşi netezi fără grabă poalele de culoarea bronzului, în vreme ce Lelaine căuta o cale să întoarcă situaţia.

— Vom vedea care este părerea Divanului, Lelaine, spuse ea pe un ton ferm. Până atunci, cred că este mai bine ca Merilille să nu o întâlnească pe niciuna dintre Conducătoarele care au ales-o. Şi cea mai mică aluzie de uneltire va fi privită cu ochi răi. Sunt sigură că nu vei avea nimic împotrivă dacă voi vorbi eu cu ea.

Paloarea de pe faţa lui Lelaine trăda altceva. Nu îi era teamă, cel puţin nu lăsa să se vadă, cu toate acestea, Egwene aproape că o vedea cum le enumera pe cele care i-ar ţine partea sau care i s-ar împotrivi. Uneltirea era o acuzaţie aproape la fel de serioasă precum cea de trădare şi necesita doar întrunirea consiliului mic. Ar putea evita acest lucru, dar argumentele ar fi puternice şi usturătoare. Facţiunea Romandei ar putea creşte în număr. Acest lucru ar crea necazuri inimaginabile, indiferent dacă planurile lui Egwene ar da sau nu roade. Nu putea face nimic să-i pună capăt, decât dacă dezvăluia ce se întâmplase cu adevărat în Ebou Dar. Ar fi fost ca şi când le-ar cere să-i îngăduie să accepte aceeaşi ofertă pe care o acceptaseră Faolain şi Theodrin.

Egwene inspiră adânc. Poate că va reuşi să oprească folosirea Salidarului ca loc de întâlnire în Tel'aran'rhiod. Acela era locul unde se întâlnea cu Elayne şi cu Nynaeve; când o făcea, oricum. Nu se mai întâlnise cu ele de câteva zile. Când aveai de-a face cu Conducătoarele care intrau şi ieşeau mereu din Lumea Viselor, era greu să găseşti un loc unde să fii sigură că nu vor apărea şi ele.

— Data viitoare când voi da de Elayne sau de Nynaeve,

le voi transmite poruncile tale în ceea ce o priveşte pe Merilille. Îţi voi aduce la cunoştinţă când va fi pregătită să te întâlnească.

Ceea ce nu avea să se întâmple niciodată, odată ce va rosti acele porunci.

Conducătoarele îşi întoarseră capetele şi două perechi de ochi se holbară la ea. Uitaseră că ea se afla acolo! Străduindu-se să pară calmă, îşi dădu seama că bătea din picior iritată şi se opri. Trebuia să se prefacă a fi aşa cum crezuseră ele că era cu puţin timp în urmă. Doar cu puţin timp în urmă. Bine măcar că nu îi mai era greaţă. Era doar furioasă.

Acel moment de tăcere fu întrerupt de Chesa, care dădu buzna înăuntru aducând prânzul lui Egwene pe o tavă acoperită cu o bucată din pânză. Chesa era o femeie de vârstă mijlocie, oacheşă, durdulie şi frumoasă, ce arăta respect fără să tremure de teamă. Reverenţa ei fu la fel de simplă ca rochia cenuşiu-închis pe care o purta, prevăzută cu un guler simplu de dantelă.

— Iertare că dau buzna, Mamă, Aes Sedai. Îmi pare rău că vin cu întârziere, Mamă, însă Meri pare că umblă brambura.

Pufni de enervare când puse tava în faţa lui Egwene. Lui Meri nu îi stătea în fire să umble brambura. Femeia aceea aspră era neiertătoare atât faţă de propriile greşeli, cât şi faţă de ale celorlalţi.

Romanda se încruntă, dar nu spuse nimic. La urma urmei, nu se putea arăta interesată de slujnicele lui Egwene. Mai ales când femeia era iscoada ei. Aşa cum Selame era cea a lui Lelaine. Egwene evită să se uite la Theodrin sau la Faolain, care stăteau smerite fiecare în colţul ei mai degrabă ca nişte Alese, nu ca nişte Aes Sedai cum erau, de fapt.

Chesa îşi deschise gura pe jumătate, apoi şi-o închise, poate intimidată de Conducătoare. Egwene răsuflă uşurată

când aceasta făcu o reverenţă şi plecă, şoptind: „Cu voia ta, Mamă”. Chesa vorbea întotdeauna pe ocolite cu Surorile în prezenţa altei persoane, însă în acel moment, Egwene nu îşi dorea să audă cel mai mic îndemn să-şi mănânce mâncarea cât încă era caldă.

Lelaine continuă ca şi când nu ar fi fost întrerupte:

— Cel mai important lucru, zise ea pe un ton ferm, este să aflăm ce urmăresc Atha’an Miere. Sau ce face băiatul. Poate vrea să fie şi regele lor.

Întinzându-şi braţele, o lăsă pe Faolain să-i pună mantia, lucru pe care tânăra oacheşă îl făcu cu grijă.

— Îţi vei aminti să-mi spui şi mie dacă îţi va veni un gând în această privinţă, Mamă?

Părea a fi o rugăminte.

— Mă voi gândi bine, răspunse Egwene.

Asta nu însemna şi că îşi va împărtăşi gândurile. Şi-ar fi dorit să aibă un răspuns. Ştia că Atha’an Miere credeau că Rand era Coramoorul lor din profeţii, deşi Divanul nu ştia, însă nici nu îşi închipuia ce voia el de la ei sau ce voiau ei de la el. După spusele lui Elayne, Oamenii Mării care le însoţeau habar nu aveau. Sau nu voiau să spună. Egwene aproape că îşi dorea ca mâna aceea de surori care veniseră de la Atha’an Miere să se afle în tabără. Aproape. Într-un fel sau altul, Călăuzele Vânturilor aveau să creeze necazuri.

La un gest al Romandei, Theodrin sări să-i aducă mantia Conducătoarei de parcă ar fi fost ciupită. După expresia Romandei, faptul că Lelaine îşi venise în fire nu părea a fi pe placul ei.

— Nu uita să-i spui lui Merilille că vreau să-i vorbesc, Mamă, zise ea, iar asta nu era deloc o rugăminte.

Pentru o clipă, cele două Conducătoare se priviră în ochi, uitând din nou de Egwene, din cauza vrajbei dintre ele. Plecară fără să-i adreseze vreun cuvânt, cât pe ce să se îmbrâncească la ieşire înainte ca Romanda să se furişeze afară prima, trăgând-o pe Theodrin după ea. Rânjind,

Lelaine o îmbrânci pe Faolain afară din cort, în faţa ei.

Siuan oftă prelung, fără a încerca să-şi ascundă uşurarea.

— ”Cu voia ta, Mamă”, spuse Egwene, pe un ton batjocoritor. „Cum doreşti, Mamă”. „Puteţi pleca, fiicelor”.

Se lăsă pe speteaza scaunului, răsuflând prelung. Dar căzu de îndată grămadă pe covor. Se ridică încet, îşi netezi poalele şi îşi aranjă etola. Bine că nu se întâmplase în faţa celor două.

— Du-te şi ia ceva de mâncare, Siuan. Apoi întoarce-te. Ne aşteaptă o zi lungă.

— Unele căzături dor mai puţin decât altele, zise Siuan ca pentru sine, înainte să iasă din cort.

Bine că ieşise repede, altminteri Egwene i-ar fi zis câteva.

Siuan reveni în curând şi mâncară chifle tari şi tocăniţă de linte cu bucăţi tari de morcov şi resturi de carne, la care Egwene nu se uită cu atenţie. Existară doar câteva întreruperi, momente în care ele tăcură, prefăcându-se că citesc rapoartele. Chase veni să ia tava şi, mai târziu, să înlocuiască lumânările, o sarcină care o făcea să comenteze, deşi nu-i stătea în fire.

— Cine s-ar fi aşteptat să dispară şi Selame? întrebă ea, pe jumătate în sinea ei. S-o fi dus să se dezmierde cu soldaţii, cred. Halima aia e piază rea.

Un tânăr uscăţiv, căruia îi curgea nasul, reînnoi cărbunii stinşi din vase – Suprema Înscăunată Amyrlin avea parte de mai multă căldură decât majoritatea, dar asta nu însemna mare lucru – şi se împiedică în propriile cizme, uitându-se la Egwene într-un mod ce părea plăcut după privirile aruncate de cele două Conducătoare. Sheriam veni să întrebe dacă Egwene mai avea de dat şi alte instrucţiuni, apoi păru dornică să rămână. Poate că puţinele taine pe care le ştia o făceau să se agite; cu siguranţă, ochii ei priveau neliniştiţi în toate direcţiile.

Acesta a fost tot grupul, dar Egwene nu ştia dacă lucrurile stăteau astfel, pentru că nimeni nu o deranja pe

Amyrlin fără motiv sau pentru că toată lumea ştia că adevăratele decizii erau luate de Divan.

— Nu cunosc rapoarte despre soldaţi care mărşăluiesc la sud de Kandor, spuse Siuan de îndată ce clapa cortului căzu în urma lui Sheriam. Există doar unul şi oamenii din Ţinuturile de Hotar arareori se îndepărtează de Mana Pustiitoare, orice netot ştie asta. Nu cred că este o poveste pe care ar născoci-o cineva.

Nu citea în acel moment de pe foaie.

Până atunci, Siuan reuşise să controleze cu dibăcie reţeaua de iscoade a Supremei Înscăunate Amyrlin, iar rapoartele, zvonurile şi bârfele ajungeau în mod constant la urechile ei pentru a fi cercetate înainte ca ea şi Egwene să decidă ce să spună mai departe Divanului. Mai mult, Leane avea şi ea reţeaua ei. Cea mai mare parte a informaţiilor erau transmise mai departe – unele lucruri pe care trebuia să le ştie şi Divanul; nu exista nicio garanţie că frăţiile Ajah spuneau mai departe ceea ce aflau agenţii lor, însă totul trebuia cernut, pentru a înlătura ce era periculos sau ce le putea distrage atenţia de la adevăratul ţel.

În ultima vreme, puţine veşti erau bune. În Cairhien circulau unele zvonuri cum că surorile Aes Sedai se aliaseră cu Rand sau, şi mai rău, că îi slujeau lui. Măcar acestea din urmă puteau fi respinse din start. Înţeleptele nu prea ziceau multe despre Rand sau despre orice avea legătură cu el, dar, după spusele lor, Merana aştepta întoarcerea lui şi, cu siguranţă, surorile din Palatul Soarelui, unde se afla primul tron al Dragonului Renăscut, erau unul din aspectele care făcea ca acest zvon să prindă contur. Unele zvonuri nu puteau fi ignorate cu uşurinţă, chiar şi atunci când era greu să le înţelegi. Un tipograf din Illian susţinea că avea dovada cum că Rand l-ar fi ucis pe Mattin Stepaneos cu mâinile lui şi i-ar fi distrus trupul cu Puterea Supremă, în vreme ce o lucrătoare din portul de acolo afirma că văzuse cum fostul rege era cărat, legat fedeleş, cu căluş în gură şi învelit într-

o cârpă, pe puntea unui vas ce ridicase ancora în toiul nopţii cu binecuvântarea căpitanului Pazei Portului. Prima era mai verosimilă, însă Egwene nădăjduia că niciunul dintre agenţii frăţiilor Ajah nu aflaseră aceeaşi poveste. În ochii Surorilor, numele lui Rand era şi aşa destul de pătat în ceea ce le privea pe surori.

Zvonurile continuau. Seanchanii păreau să fi pus stăpânire pe Ebou Dar, întâmpinând prea puţină rezistenţă. Acest lucru era de aşteptat într-un tărâm unde hotarele domniei Reginei se aflau la câteva zile distanţă de capitala ei, şi, totuşi, nu era un lucru prea încurajator. Clanul Shaido părea să fie peste tot, deşi veştile despre ei veneau mereu de la cineva care auzise de la altcineva care auzise despre ei. Aproape toate surorile păreau să creadă că Shaido risipiţi erau lucrarea lui Rand, în ciuda negărilor Înţeleptelor, purtate mai departe de Sheriam. Fireşte, nimeni nu voia să verifice prea pe-ndelete presupusele minciuni ale Înţeleptelor. Se găseau sute de scuze, şi nimeni nu voia să le întâlnească în Tel'aran'rhiod în afară de surorile care îi juraseră credinţă lui Egwene, iar acestea trebuiau să primească poruncă. Anaiya numea sec întâlnirile ca fiind „lecţii de umilinţă” şi nu părea deloc amuzată.

— Nu pot fi atât de mulţi Shaido, murmură Egwene.

Nu fuseseră adăugate ierburi în a doua tură de cărbuni, ce începeau să se stingă în străluciri slabe de ambră, şi o dureau ochii de la fumul care plutea în aer. Dacă ar fi condus Puterea ca să scape de el, ar fi risipit şi ultima fărâmă de căldură.

— O parte din toate astea trebuie să fie şi lucrarea bandiţilor.

La urma urmei, cine putea face diferenţa dintre un sat pustiit de tâlhari şi unul pustiit de Shaido? Mai ales la a treia poveste spusă, sau la a cincea.

— Cu siguranţă, există suficienţi tâlhari prin preajmă care

să se facă vinovaţi pentru o parte din cele întâmplate.

Cei mai mulţi îşi ziceau „Cei juraţi Dragonului”, ceea ce nu era de mare ajutor. Ea îşi roti umerii ca să mai elibereze din tensiunea ce i se strânsese în muşchi.

Dintr-odată, îşi dădu seama că Siuan privea în gol atât de intens, încât părea gata să alunece de pe scăunelul pe care şedea.

— Siuan, ai adormit? Om fi lucrat toată ziua, dar încă e lumină afară.

Lumina se vedea prin gura de aerisire, dar aceasta părea să stingă.

Siuan clipi.

— Iertare. Mă frământă ceva în ultima vreme şi încercam să mă hotărăsc dacă să-ţi împărtăşesc şi ţie. Este vorba despre Divan.

— Despre Divan! Siuan, dacă ştii ceva despre Divan…!

— Nu ştiu nimic, o întrerupse Siuan. Doar ce bănuiesc eu.

Ea pufni de enervare.

— De fapt, nici măcar nu bănuiesc. Nu ştiu ce să bănuiesc, însă văd o pânză.

— Atunci, ar fi bine să-mi povesteşti, zise Egwene.

Siuan se dovedise a fi foarte pricepută la depistarea pânzelor acolo unde alţii vedeau doar o încâlceală.

Foindu-se pe scăunel, se aplecă în faţă.

— Uite cum stă treaba. În afară de Romanda şi de Moria, Conducătoarele alese în Salidar sunt… prea tinere.

Siuan se schimbase în multe privinţe, dar se simţea incomod să vorbească despre vârsta celorlalte surori.

— Escaralde este cea mai în vârstă şi sunt convinsă că nu are cu mult peste şaptezeci de ani. Nu pot şti sigur decât dacă verific arhivele novicelor din Tar Valon sau dacă ne va spune ea, însă sunt cât se poate de sigură. Nu se întâmplă adesea ca Divanul să aibă mai mult de o Conducătoare sub o sută de ani, iar noi avem nouă!

— Dar Romanda şi Moria sunt noi, spuse Egwene cu

blândeţe, proptindu-şi coatele pe masă.

Fusese o zi lungă.

— Şi niciuna nu este tânără. Poate că ar trebui să fim recunoscătoare că sunt celelalte, altminteri nu ar fi fost dispuse să mă numească.

Ar fi putut scoate în evidenţă faptul că şi Siuan fusese aleasă Amyrlin când avusese pe jumătate vârsta lui Escaralde, dar această aducere-aminte ar fi fost o cruzime.

— Se poate, adăugă Siuan cu încăpăţânare. Romanda a fost o alegere sigură pentru Divan de îndată ce şi-a făcut apariţia. Mă îndoiesc că există vreo Galbenă care să îndrăznească să vorbească împotriva ei, ca să nu primească un loc. Şi Moria… Ea nu se agaţă de Lelaine, deşi Lelaine şi Lyrelle au crezut, probabil, că o va face. Nu ştiu. Ia seama la mine însă. Când o femeie este numită la o vârstă tânără, există o pricină.

Ea inspiră adânc.

— Chiar şi atunci când eu am fost aleasă.

Durerea pierderii îi brăzdă faţa. Pierderea titlului de Supremă Înscăunată Amyrlin fusese, cu siguranţă, cea mai dureroasă dintre pierderile pe care le suferise. Dar această durere se risipi la fel de repede cum apăru. Egwene nu credea că mai cunoscuse vreodată o femeie la fel de puternică precum Siuan Sanche.

— De astă dată, au existat mai mult decât suficiente surori de vârstă potrivită care să fie alese şi nu cred că cinci frăţii Ajah s-au împotrivit tuturor. Există o ţesătură şi vreau s-o desfac.

Egwene nu era de acord. Schimbarea plutea în aer, fie că Siuan voia sau nu să o accepte. Elaida încălcase tradiţia, fusese cât pe ce să încalce şi legea când o detronase pe Siuan. Surorile fugiseră din Turn şi îngăduiseră ca vestea să se răspândească în lume, lucru nemaiîntâlnit înainte. Schimbare. Era foarte probabil ca surorile mai în vârstă să fie legate de vechile obiceiuri, însă până şi unele dintre ele

trebuiau să înţeleagă faptul că totul era în mişcare. Cu siguranţă, aceasta era pricina pentru care fuseseră alese femei mai tinere, deschise spre nou. Oare ar trebui să îi poruncească lui Siuan să nu-şi mai irosească timpul cu asta? Siuan avea destule pe cap. Sau ar fi un act de bunătate dacă o lăsa să continue? Îşi dorea cu ardoare să dovedească faptul că schimbarea pe care o vedea nu se producea.

Înainte ca Egwene să ia o hotărâre, Romanda intră şi ţinu ridicată clapa cortului. Umbre lungi se întindeau pe neaua de afară. Întunericul se lăsa repede. Faţa Romandei era la fel de întunecată precum acele umbre. O fixă pe Siuan cu o privire aspră şi rosti un singur cuvânt:

— Afară!

Egwene încuviinţă aproape imperceptibil, dar Siuan era deja în picioare. Ea făcu un pas, apoi ieşi în fugă din cort. O soră care se afla în poziţia lui Siuan trebuia să i se supună oricărei surori care avea forţa Romandei în Putere, nu doar unei Conducătoare.

Trântind clapa cortului, Romanda îmbrăţişă Izvorul. Strălucirea *saidarului* o înconjură şi ea ţesu un scut împotriva ascultatului în interiorul cortului, fără ca măcar să-i ceară permisiunea lui Egwene.

— Eşti o proastă! mârâi ea. Câtă vreme ai crezut că vei putea păstra secretul? Vorbesc soldaţii, copilă! Bărbaţii vorbesc mereu! Bryne va fi norocos dacă Divanul nu-i va înfige capul într-o ţeapă.

Egwene se ridică încet, netezindu-şi rochia. Aşteptase acest moment, însă trebuia să fie în continuare cu băgare de seamă. Jocul era departe de a se fi terminat şi totul se putea întoarce împotriva ei într-o clipită. Trebuia să mimeze inocenţa până când nu mai era nevoită să se prefacă.

— Trebuie să-ţi aduc aminte că neobrăzarea faţă de Suprema Înscăunată Amyrlin este o nelegiuire, fiică, zise ea în schimb.

Se prefăcea de mult timp şi era atât de aproape.

— Suprema Amyrlin.

Romanda merse cu paşi mari pe covor până ajunse la o aruncătură de băţ de Egwene şi, după căutătura ei aspră, părea că ar fi vrut să se apropie şi mai mult.

— Eşti o copilă! Fundul tău mai poartă urmele corecţiei care ţi-a fost aplicată pe când erai novice! După asta, vei avea noroc dacă Divanul nu te va trimite la colţ cu câteva jucărele. Dacă vrei să scapi, îmi vei da ascultare şi vei face cum îţi voi spune eu. Şi-acum, stai jos!

Egwene clocotea pe dinăuntru, dar se aşeză. Era prea devreme.

Încuviinţând scurt şi mulţumită, Romanda îşi propti pumnii în şolduri. O privea de-a lungul nasului pe Egwene ca o mătuşă severă care îşi dojenea fiica neascultătoare. O mătuşă foarte severă. Sau ca un călău pe care-l dureau măselele.

— Întâlnirea cu Pelivar şi cu Arathelle trebuie să aibă loc, de vreme ce a fost aranjată. Ei o aşteaptă pe Suprema Amyrlin şi o vor vedea. Vei avea parte de tot fastul pe care îl merită titlul pe care îl porţi. Le vei spune că voi vorbi în numele tău, după care îţi vei ţine gura! Este nevoie de o mână fermă ca să scăpăm de ei şi de cineva care ştie ce vorbeşte. Fără îndoială că Lelaine va veni aici cât de curând şi va încerca să se impună, dar bagă de seamă în ce încurcătură se află. Mi-am petrecut ziua vorbind cu celelalte Conducătoare şi se pare că eşecurile lui Merilille şi ale Meranei vor cădea în seama lui Lelaine la următoarea întrunire a Divanului. Aşadar, dacă vei dori să dobândeşti experienţa necesară etolei pe care o porţi, eu sunt cea care te poate ajuta! Ai înţeles?

— Înţeleg perfect, răspunse Egwene, nădăjduind că vocea ei era suficient de smerită.

Dacă o va lăsa pe Romanda să vorbească în locul ei, nu va mai exista niciun dubiu. Divanul şi întreaga lume va şti

cine o manevra pe Egwene al’Vere.

Romanda o sfredelea cu privirea înainte ca femeia să încuviinţeze scurt.

— Sper să înţelegi. Vreau s-o înlătur pe Elaida de pe Tronul Amyrlin şi n-am de gând să văd cum se prăbuşeşte totul pentru că o copilă crede că poate traversa singură strada fără să fie ţinută de mână.

Pufnind, îşi strânse mantia pe lângă corp şi ieşi repede din cort. Scutul dispăru odată cu ea.

Egwene se aşeză şi privi încruntată uşa cortului. O copilă? Arz-o focu’ pe femeie, ea era Suprema Înscăunată Amyrlin! Fie că le convenea sau nu, ele o numiseră şi n-aveau decât să se împace cu gândul, în cele din urmă! Apucând călimara din piatră, o azvârli spre clapa cortului.

Lelaine se feri, abia evitând să nu fie împroşcată cu cerneală.

— Linişteşte-te, linişteşte-te! o dojeni ea, intrând în cort.

Fără să ceară permisiunea, la fel ca Romanda, îmbrăţişă Izvorul şi ţesu un scut pentru a-i împiedica pe cei curioşi să tragă cu urechea la ceea ce avea de spus. Dacă Romanda păruse supărată, Lelaine părea mulţumită de sine, în timp ce îşi freca mâinile înmănuşate şi zâmbea.

— Cred că nu mai este nevoie să-ţi spun că micul tău secret a ieşit la iveală. Foarte rău pentru Seniorul Bryne, totuşi cred că este prea valoros ca să fie ucis. Îi fac un bine. Ia să vedem. Bănuiesc că Romanda ţi-a zis că va exista o întâlnire cu Pelivar şi cu Arathelle, iar tu va trebui s-o laşi pe ea să vorbească. Mă înşel?

Egwene tresări, însă Lelaine îşi flutură mâna spre ea.

— Nu e nevoie să răspunzi. O cunosc pe Romanda. Din nefericire pentru ea, am aflat despre asta înaintea ei şi, în loc să dau fuga la tine imediat, le-am întrebat pe celelalte Conducătoare. Vrei să ştii care este părerea lor?

Egwene îşi strânse pumnii în poală, sperând să nu fie observată.

— Bănuiesc că-mi vei spune oricum.

— Nu ai dreptul să-mi vorbeşti pe tonul acesta, rosti Lelaine cu asprime, apoi, în secunda următoare, zâmbetul îi reveni pe buze. Divanul este nemulţumit de tine. Foarte nemulţumit. Indiferent cu ce te-a ameninţat Romanda – este uşor de imaginat -, pot să te scap. Romanda, pe de altă parte, le-a supărat pe câteva Conducătoare cu ameninţările ei. Aşadar, dacă nu vrei să îţi fie ştirbită autoritatea aceea puţină pe care o ai acum, Romanda va fi surprinsă mâine când mă vei numi să vorbesc în numele tău. E greu de crezut că Arathelle şi Pelivar sunt atât de proşti încât să se ocupe cu asemenea urzeli, dar vor fugi cu coada între picioare când voi termina cu ei.

— Cum pot şti că nu vei continua oricum cu aceste ameninţări?

Egwene nădăjduia ca bombănitul ei furios să pară posac. Lumină, era sătulă de toate astea!

— Fiindcă îţi spun eu! se răsti Lelaine. Încă nu ţi-ai dat seama până acum că nu eşti la putere? Divanul este, iar asta e între Romanda şi mine. Poate că peste o sută de ani vei fi demnă de etolă, însă deocamdată stai deoparte, cu braţele încrucişate la piept, şi lasă pe altcineva care ştie ce face s-o detroneze pe Elaida.

După ce plecă Lelaine, Egwene rămase din nou cu privirea pierdută. De astă dată, nu fierbea de furie. „Vei fi demnă de etolă”. Erau aproape aceleaşi cuvinte pe care i le spusese şi Romanda. „Cineva care ştie ce face”. Oare chiar se înşela? Oare nu era decât o copilă care distrugea ceea ce o femeie cu experienţă putea rezolva cu uşurinţă?

Siuan se strecură în cort şi o privi îngrijorată.

— Gareth Bryne doar ce-a venit şi mi-a spus că Divanul a aflat, zise ea pe un ton sec. S-a prefăcut că mă întreabă despre cămăşile lui. El şi cămăşile lui afurisite! Întâlnirea va avea loc mâine, lângă un lac aflat la cinci ore distanţă spre miazănoapte. Pelivar şi Arathelle sunt deja pe drum. Şi

Aerulyn. Reprezintă a treia Casă puternică.

— Nici Lelaine, nici Romanda n-au considerat de cuviinţă să-mi spună asta, rosti Egwene pe un ton la fel de sec.

Nu. Dacă va fi condusă de mână încă o sută de ani, manipulată, sau cincizeci de ani, sau cinci, nu va mai fi bună de nimic. Dacă trebuia să fie demnă, acela era momentul.

— Oh, sânge şi cenuşă, bombăni Siuan. Nu mai suport! Ce ţi-au spus? Cum a mers?

— Cum ne aşteptam noi.

Egwene zâmbi, iar mirarea i se simţea în voce.

— Siuan, nici dacă le-aş fi spus ce să facă, nu mi-ar fi pus Divanul la dispoziţie mai bine.

Începea să se întunece când Sheriam se apropie de cortul ei mic, mai mic chiar decât cel al lui Egwene. Dacă nu ar fi fost Păstrătoare, ar fi trebuit să-l împartă cu altcineva. Când pătrunse înăuntru, abia îşi dădu seama că nu era singură când i se puse scut şi fu trântită cu faţa în jos pe pat. Uluită, încercă să ţipe, dar un colţ al păturii se răsuci şi îi intră în gură. Rochia şi cămaşa de dedesubt îi fură sfâşiate de pe trup asemenea unor bule care se sparg.

O mână îi mângâia părut.

— Trebuia să mă ţii la curent, Sheriam. Fata aia pune ceva la cale şi vreau să ştiu ce.

Trecu mult timp până să-l convingă pe agresorul ei că spusese deja tot ceea ce ştia, că nu va tăgădui niciodată vreun cuvânt, vreo şoaptă. În cele din urmă, când fu lăsată în pace, rămase ghemuită, plângând, dorindu-şi din adâncul sufletului să nu fi vorbit niciodată cu vreo soră din Divan.

CAPITOLUL 17

Pe gheaţă

În dimineaţa următoare, cu mult înainte de ivitul zorilor, un şir de oameni călărea aproape în tăcere din tabăra Aes Sedai spre miazănoapte. Nu se auzea decât pârâitul şeilor şi scrâşnetul copitelor pe neaua îngheţată. Din când în când, un cal necheza sau se auzea zornăit de metal, înăbuşit repede. Luna asfinţise deja, iar stelele licăreau pe cer, însă jos, pătura albă care acoperea totul lumina întunericul. Când prima geană de lumină îşi făcu apariţia la răsărit, ei călăreau deja de un ceas. Ceea ce nu însemna că ajunseseră prea departe. Pe unele porţiuni, Egwene îl putea lăsa pe Daishar să meargă la trap lejer, împrăştiind neaua precum apa, dar în cea mai mare parte, caii păşeau încet prin păduri răzleţe, unde zăpada crease troiene înalte pe sol şi atârna greu pe ramurile copacilor. Stejarii, pinii, arborii de gumă, ferigile şi alţi copaci pe care nu îi recunoştea păreau a fi într-o stare mai jalnică decât fuseseră pe arşiţă şi pe secetă. Era Sărbătoarea lui Abram, însă prăjiturile cu mere nu aveau răvaşe. Datorită Luminii, unii oameni au avut totuşi parte de surprize în ziua aceea!

Soarele răsări şi începu să urce pe cer ca o minge aurie ce strălucea palid şi nu oferea deloc căldură. Fiecare gură de aer parcă o muşca de gâtlej, iar respiraţia scotea aburi. Sufla un vânt aspru, iar înspre apus norii negri se rostogoleau spre miazănoapte, îndreptându-se spre Andor.

Simţi o urmă de compătimire pentru cei care aveau să îndure furia acelor nori. Şi uşurare că ei se îndreptau în direcţia opusă. Ar fi fost o nebunie dacă ar fi aşteptat încă o zi. Nu dormise toată noaptea, nu din cauza durerilor de cap, ci pentru că se foise, cuprinsă de nelinişte. Nelinişte şi fiori de teamă ce se furişaseră înăuntrul ei asemenea aerului rece pe sub marginile cortului. Nu era obosită totuşi. Se simţea ca un arc strâns într-un ceas, plină de energie şi dorind cu disperare să găsească o cale prin care să se elibereze. Lumină, totul putea decurge îngrozitor de prost!

Era o procesiune impresionantă, ce se desfăşură în spatele flamurii Turnului Alb, cu flamura albă a Tar Valonului aflată în mijlocul unei spirale din şapte culori, fiecare reprezentând o Ajah. Cusută în taină în Salidar, aceasta zăcuse de atunci pe fundul unui cufăr a cărui cheie o păstra Divanul. Nu credea că ar fi fost scoasă la iveală dacă nu ar fi fost nevoie de acel marş ceremonios din acea dimineaţă. O mie de soldaţi din cavaleria grea, în platoşe şi zale, constituiau escorta, o panoplie de lănci, săbii, buzdugane şi topoare arareori văzute la sud de Ţinuturile de Hotar. Comandantul lor era un Shienaran cu un singur ochi, care purta un plasture viu colorat, un bărbat pe care îl întâlnise o singură dată cu o Eră înainte, sau aşa i se părea. Uno Nomesta privea cu asprime copacii prin barele din oţel ale apărătorii frontale a coifului, de parcă s-ar fi aşteptat ca în spatele fiecăruia să se afle o ambuscadă. Oamenii lui păreau aproape la fel de vigilenţi, fiindcă stăteau drepţi în şa.

În faţă, printre copaci, aproape ascunşi vederii, călăreau câţiva bărbaţi care nu purtau altă armură decât coifuri şi platoşe. Mantiile le fluturau în bătaia vântului; ţineau cu o mână înmănuşată frâiele şi cu cealaltă arcurile şi nu prea mai aveau cum să se încălzească. Mai erau şi alţii, ascunşi vederii, împrăştiaţi în grupuri, prin apropiere, o mie în total, care cercetau împrejurimile. Gareth Bryne nu se aştepta la

videşuguri din partea andoranilor, dar se mai înşelase şi înainte, aşa susţinea el, iar murandianii erau o altă problemă. Pe lângă asta, mai puteau exista asasini plătiţi de Elaida sau chiar de Iscoadele Celui Întunecat. Doar Lumina ştia când se hotăra o Iscoadă a Celui Întunecat să ucidă şi de ce. Că veni vorba, deşi se presupunea că Shaido ajunseseră departe, se pare că erau tot timpul acolo, dar îşi făceau simţită prezenţa doar atunci când începea măcelul. Până şi tâlharii şi-ar fi încercat norocul cu un grup mic. Seniorul Bryne nu era omul cu care să-ţi încerci norocul inutil, iar Egwene se bucura de asta. În ziua aceea, îşi dorea să aibă cât mai mulţi martori cu putinţă.

Ea însăşi călărea în faţa flamurii, alături de Sheriam, Siuan şi Bryne. Ceilalţi păreau pierduţi în propriile gânduri. Seniorul Bryne călărea cu lejeritate, aburul respiraţiei lui regulate formând o pojghiţă de gheaţă pe apărătoarea frontală a coifului. Cu toate acestea, Egwene îl vedea cum memora întinderile de pământ. În caz că va fi nevoit să lupte pentru ele. Siuan stătea atât de ţeapănă în şa, încât avea s-o doară tot corpul înainte să ajungă la destinaţie şi se zgâia spre miazănoapte ca şi când ar fi văzut lacul. Uneori încuviinţa, alteori scutura din cap. N-ar fi făcut asta, dar era neliniştită. Sheriam nu ştia mai multe lucruri decât Conducătoarele în legătură cu ce urma să se întâmple şi, totuşi, părea chiar mai agitată decât Siuan, foindu-se întruna în şa şi făcând tot felul de grimase. Dintr-un oarecare motiv, furia îi scânteia în ochii verzi.

În spatele flamurii veneau membrele Divanului Turnului, pe două coloane, purtând rochii brodate din mătase şi catifea bogată, blănuri şi mantii cu Flacăra mare imprimată pe spate. Femeile care arareori purtau alte podoabe în afară de inelul cu Marele Şarpe erau în acea zi împopoţonate cu cele mai de preţ nestemate pe care le găsiseră în cuferele de bijuterii din tabără. Străjerii lor ofereau o imagine şi mai spectaculoasă, fiindcă îşi purtau

mantiile schimbătoare la culoare; părţi din trupurile bărbaţilor păreau să dispară când mantiile fluturau în vântul puternic. Apoi urmau servitorii, doi sau trei pentru fiecare soră, călare pe cei mai buni cai ce putuseră fi găsiţi pentru ei. Ar fi putut trece drept nobili de rang inferior dacă unii dintre ei nu ar fi condus caii de povară; fiecare cufăr din tabără fusese răscolit pentru a li se găsi ţinute în culori vii.

Poate pentru că se număra printre Conducătoarele fără Străjer, Delana o adusese cu ea pe Halima, care călărea o iapă albă şi sprinţară. Cele două mergeau alături, aproape atingându-şi genunchii. Uneori, Delana se apleca spre Halima ca să-i vorbească în taină, dar aceasta părea prea agitată ca să asculte. Se presupunea că Halima era secretara Delanei, însă toată lumea credea că era mai mult din milă sau că, oricât de neverosimil ar fi părut, între respectabila soră cu părul bălai şi ţâfnoasa femeie de la ţară cu părul ca pana corbului exista o posibilă prietenie. Egwene îi văzuse mâna Halimei, iar aceasta semăna cu cea a unui copil care abia învăţa să scrie. În ziua aceea, purta veşminte la fel de fine ca oricare dintre surori şi nestemate ce le egalau cu uşurinţă pe ale Delanei, căreia trebuie să îi fi aparţinut. De fiecare dată când o rafală de vânt îi deschidea mantia de catifea, aceasta lăsa să se vadă un piept şocant de generos, iar femeia râdea mereu, fără a se grăbi să şi-l acopere din nou, refuzând să recunoască faptul că şi ea simţea frigul aşa cum îl simţea oricare dintre surori.

Pentru prima oară, Egwene se bucura că primise atât de multe veşminte în dar, deoarece le putea întrece pe Conducătoare. Rochia ei din mătase verde cu albastru avea dungi albe şi era cusută cu perle. Până şi dosul mănuşilor era ornat cu perle. În ultima clipă, Romanda îi oferise o mantie cu guler de hermină, iar Lelaine, un colier şi cercei cu smaralde şi opal alb. Pietrele Lunii pe care le purta în păr le primise de la Janya. Suprema Amyrlin trebuia să

strălucească în ziua aceea. Până şi Siuan părea gătită de bal, în catifea albastră şi dantelă albă, cu un şirag de perle la gât şi cu altele prinse în păr.

Romanda şi Lelaine se aflau în fruntea Conducătoarelor, călărind atât de aproape în spatele purtătorului flamurii, încât acesta privea neliniştit peste umăr şi, uneori, îşi mâna calul mai aproape de călăreţii din faţa lui. Egwene se feri să privească în urmă. O făcu doar o dată sau de două ori. Cu toate acestea, le simţea privirile aţintite pe spatele ei. Fiecare credea că o lega fedeleş, deşi oricare trebuie să se fi întrebat ale cui corzi o legau. Oh, Lumină, nu se putea întâmpla nimic greşit! Nu în acel moment.

În afară de grupul lor, nu se mişca mai nimic în acel peisaj acoperit de nea. Un şoim cu aripi mari se roti o vreme deasupra, pe cerul albastru şi rece, înainte s-o ia spre răsărit. Egwene văzu de două ori vulpi cu coada neagră fugind în depărtare, şi, o dată, un cerb mare, cu coarne bifurcate şi înalte, îşi făcu apariţia ca o fantomă, apoi dispăru printre copaci. Un iepure de câmp, îşi ridică ochii chiar de sub copitele Belei, pe urmă o uşchi şi o făcu pe iapa lăţoasă să scuture din cap. Siuan ţipă şi apucă strâns frâiele ca şi când s-ar fi aşteptat ca Bela să se cabreze. Fireşte, Bela doar necheză plină de reproş şi înaintă. Juganul înalt al lui Egwene se sfii şi mai mult, iar iepurele nu se apropie de el.

Siuan începu să mormăie după ce iepurele se îndepărtă ţopăind şi trecu ceva vreme până când eliberă frâiele Belei. Era mereu morocănoasă atunci când trebuia să urce pe cal – călătorea în căruţă cu coviltir ori de câte ori putea –, dar arareori se întâmpla să fie atât de rău. Nu era nevoie să priveşti mai departe de Seniorul Bryne sau de privirile fioroase pe care ea i le arunca acestuia ca să-ţi dai seama de ce.

Dacă îi observa privirile, el nu lăsa să se vadă acest lucru. Singurul care nu purta veşminte fine, Seniorul Bryne,

arăta ca întotdeauna, simplu şi uşor ponosit. Ca o stâncă bătută de vremurile grele, peste care aveau să mai treacă multe altele. Dintr-un oarecare motiv, Egwene se bucura că el se împotrivise eforturilor lor de a-l îmbrăca în veşminte fine. Deşi trebuiau să impresioneze, era de părere că el făcea o impresie excelentă aşa cum era.

— Este o dimineaţă minunată pentru călărit, zise Sheriam după un timp. Nimic nu se compară cu o plimbare prin zăpadă ca să-ţi limpezeşti gândurile.

Vocea nu era şoptită şi îşi îndreptă privirea tăioasă spre Siuan, care bombănea în continuare, schiţând un zâmbet.

Siuan nu spuse nimic – nu putea face asta în faţa tuturor , însă o privi atent pe Sheriam, căutătură ce promitea cuvinte tăioase mai târziu. Femeia cu părul de foc se întoarse răsucindu-se atât de brusc, încât aproape că gemu. Wing, iapa ei cenuşie, cu pete, se dădu îndărăt câţiva paşi, iar Sheriam o linişti cu o atingere fermă. Îi arătase prea puţină recunoştinţă femeii care o numise Mai-Mare peste novice şi, la fel ca majoritatea în acea poziţie, găsea diverse motive s-o învinuiască pe Siuan. Era singurul cusur pe care i-l găsise Egwene de când femeia îi jurase credinţă. Aceasta se împotrivise, zicând că, în calitate de Păstrătoare, nu ar trebui să primească porunci de la Siuan aşa cum o făceau celelalte care îi juraseră supunere, dar Egwene înţelesese pe loc unde vor duce toate acestea. Nu era prima oară când Sheriam încercase să stârnească zâzanie. Siuan, insistase să se ocupe singură de Sheriam, iar mândria ei era prea fragilă ca Egwene să-i nege această cerinţă atâta vreme cât lucrurile nu scăpau de sub control.

Egwene îşi dorea să existe vreo cale prin care să grăbească pasul. Siuan îşi reluă bombănitul, iar Sheriam se gândea ce să spună ca să nu sune a dojană. Toate acele bombăneli şi priviri tăioase începeau să o enerveze pe Egwene. După o vreme, până şi Bryne, care stătea drept, dădea semne de oboseală. Ea se gândi ce să îi spună ca să

îl învioreze. Din nefericire – sau, poate, din fericire –, ea nu credea că ar putea face un lucru în acest sens. Dar dacă mai trebuia să aştepte mult, se temea că îşi va pierde răbdarea.

Soarele urca spre amiază, lăsând în urmă kilometri întregi, când, într-un final, călăreţul din faţă se întoarse şi îşi ridică mâna. Scuzându-se scurt în faţa lui Egwene, Bryne o porni în galop într-acolo. De fapt, murgul lui voinic, Traveler, înaintă anevoie prin nea, însă Bryne îi ajunse din urmă pe călăreţi, cu care schimbă câteva vorbe, apoi îi trimise printre copaci şi aşteptă ca Egwene şi ceilalţi să ajungă în dreptul lui.

Când el i se alătură din nou, veniră şi Romanda, şi Lelaine. Cele două Conducătoare abia dacă o băgară în seamă pe Egwene, fixându-l pe Bryne cu aceeaşi seninătate stăpânită ce înfricoşase atât de mulţi bărbaţi care le înfruntaseră pe Aes Sedai. Atât doar că, din când în când, fiecare se uita pieziş la cealaltă, într-un mod apreciativ. Abia dacă îşi dădeau seama ce făceau. Egwene nădăjduia că ele erau neliniştite pe jumătate cât era ea; s-ar fi mulţumit şi cu atât.

Priviri senine şi calme îl învăluiau pe Bryne aşa cum ploaia uda pietrele. El făcu o plecăciune scurtă în faţa Conducătoarelor, dar i se adresă Egwenei:

— Ei au sosit deja, Mamă.

Era de aşteptat.

— Au adus cu ei aproape la fel de mulţi oameni ca noi, însă se află toţi în partea dinspre miazănoapte a lacului. Am trimis iscoade ca să se asigure că nu vom fi încercuiţi, dar, la drept vorbind, nu mă aştept la asta.

— Să sperăm că ai dreptate, i se adresă Romanda pe un ton aspru, iar Lelaine adăugă pe un ton mai rece: În ultima vreme, judecata ta n-a fost prea limpede, Seniore Bryne.

Era un ton rece, tăios.

— Cum zici tu, Aes Sedai.

El făcu din nou o plecăciune, fără se întoarcă de la Egwene. La fel ca Siuan, şi el era legat de ea, cel puţin după părerea Divanului. Măcar dacă ele nu ar şti cât de strâns. Măcar dacă ea putea fi sigură cât de strâns.

— Încă ceva, Mamă, continuă el. Şi Talmanes este acolo, la lac. Spre răsărit, sunt vreo sută de oameni ai Oştii. Nu sunt suficienţi la număr, ca să creeze necazuri, chiar dacă el şi-ar dori asta. Cred că sunt şanse mici ca el s-o facă.

Egwene încuviinţă simplu. Nu sunt suficienţi la număr ca să creeze necazuri? Talmanes singur ar putea fi de-ajuns! Simţi un gust amar în gură. Lucrurile nu puteau merge prost în acel moment!

— Talmanes! exclamă Lelaine, seninătatea dispărându-i de pe faţă.

Ea trebuie să fi fost la fel de agitată ca Egwene.

— Cum a aflat? Dacă i-ai inclus şi pe cei juraţi Dragonului în uneltirile tale, Seniore Bryne, atunci vei afla pe pielea ta ce înseamnă să mergi prea departe!

Romanda mârâi, întrerupând-o:

— Este o ruşine! Spui că abia acum ai aflat de prezenţa lui? Dacă e adevărat, atunci reputaţia ta s-a dus pe apa sâmbetei!

Din câte se părea, calmul specific surorilor Aes Sedai era ca o pojghiţă în ziua aceea.

Ele continuau pe acelaşi ton, însă Bryne îşi vedea de drum, murmurând din când în când obişnuitul: „Cum zici tu, Aes Sedai”, atunci când trebuia să răspundă. El auzise şi vorbe mai rele în dimineaţa aceea, după câte aflase Egwene, şi nu mai reacţiona. Siuan fu aceea care pufni într-un final, apoi se înroşi când Conducătoarele se uitară mirate la ea. Egwene abia se abţinu să nu clatine din cap. Siuan era, categoric, îndrăgostită lulea. Şi, categoric, trebuia să aibă o discuţie cu ea! Bryne zâmbi, poate pentru că nu mai era sub observaţia Conducătoarelor.

Copacii lăsară locul unui alt luminiş, mai mare decât

celelalte. Nu mai era timp de gânduri frivole.

Dacă n-ar fi fost pâlcurile de stuf înalt şi uscat şi de papură care ieşeau din zăpadă, n-ai fi zis că în acel loc se afla un lac. Ar fi putut fi o mlaştină mare, întinsă şi de formă ovală. La o oarecare depărtare de lizieră, pe lacul îngheţat, se afla un baldachin mare şi albastru sprijinit pe nişte stâlpi înalţi. Câţiva oameni mişunau în jurul lui şi zeci de cai erau ţinuţi de servitori. Vântul flutura un mănunchi de fanioane şi flamuri viu colorate şi purta sunete înăbuşite care nu puteau fi altceva decât porunci. Mai mulţi servitori începură să alerge de colo până colo. Se vedea treaba că sosieră de curând şi nu avuseseră timp să termine pregătirile.

Cam la un kilometru şi jumătate depărtare, copacii apăreau din nou, iar acolo lumina slabă a soarelui reflecta metalul. Destul de mult metal, care se întindea de-a lungul malului îndepărtat. Spre răsărit, foarte aproape de pavilion, cei o sută de oameni ai Oştii nu făceau niciun efort să se ascundă, stând lângă cai, la mică distanţă de locul unde începea papura. Câţiva dintre ei arătară cu degetul când flamura Tar Valonului îşi făcu apariţia. Oamenii de lângă pavilion se opriră să privească.

Egwene nu se opri înainte să îşi mâne calul pe gheaţa acoperită de nea. Îşi imagină că era un boboc de trandafir ce se deschidea la lumina soarelui. Era un exerciţiu vechi al novicelor. Ea nu îmbrăţişă *saidarul*, dar calmul care o inundă fu bine-venit.

Siuan şi Sheriam o urmară, apoi Conducătoarele cu Străjerii lor şi servitorii. Seniorul Bryne şi purtătorul de flamură fură singurii soldaţi care le însoţiră. Strigătele ce se ridicară în urma ei îi spuneau că Uno le poruncea călăreţilor lui înarmaţi să îşi ocupe poziţiile de-a lungul malului. Soldaţii care purtau mai puţină armură şi care nu plecaseră deja să caute eventuali trădători, fură dispuşi pe flancuri. Singurul motiv pentru care fusese ales lacul era acela ca

gheaţa să fie suficient de groasă încât să susţină un număr destul de mare de cai, însă nu sute, darămite mii. Acest lucru îi ferea de eventuale surprize. Desigur, un pavilion aflat la o distanţă suficient de mare pentru a nu fi atins de săgeţi nu era ferit şi de Puterea Supremă, nu dacă se afla la vedere. Decât dacă cel mai rău bărbat din lume se ştia ferit de asta, cu condiţia să nu ameninţe vreo soră. Egwene expiră prelung şi simţi cum începe să se liniştească din nou.

O primire cum se cuvine adusă Supremei Înscăunate ar fi presupus servitori care le-ar fi ieşit în întâmpinare cu băuturi calde şi cărămizi încălzite învelite în cârpe, seniori şi domniţe care s-ar fi grăbit să ia frâiele cailor şi să le ofere un sărut în semn de mulţumire adusă lui Abram. Orice musafir de rang înalt ar fi fost întâmpinat de servitori, dar niciunul nu se clinti de lângă pavilion. Bryne descălecă şi se apropie să-l ţină de căpăstru pe Daishar, şi acelaşi tânăr deşirat care îi adusese cărbuni proaspeţi cu o zi înainte se grăbi să-i ţină scăriţa lui Egwene. Deşi îi mai curgea nasul, îmbrăcat într-o haină roşie de catifea, care îi era puţin cam mare, şi cu o mantie albastru-deschis pe umeri, îl eclipsa pe oricare dintre nobilii care stăteau şi priveau de sub pavilion. Se pare că aproape toţi purtau veşminte simple din lână, fără prea multe broderii, mătase sau dantelă. Cel mai probabil se chinuiseră să găsească veşminte potrivite odată ce începuse să ningă, având în vedere că plecaseră de mult la drum. Adevărul era că tânărul ar fi putut eclipsa şi un Pribeag.

Pe pardoseala pavilionului erau întinse covoare, iar în vase cărbunii ardeau, deşi adierea vântului purta cu ea căldura şi fumul deopotrivă. Scaunele erau aranjate în două rânduri, faţă în faţă, pentru delegaţi, opt de fiecare parte. Ei nu se aşteptaseră la atât de multe surori. Unii dintre nobili schimbau priviri consternate, iar câţiva dintre servitorii lor îşi frângeau mâinile, întrebându-se ce să facă. Nu era nevoie de asta.

Scaunele alcătuiau un amestec discordant, dar erau toate de aceeaşi mărime şi niciunul nu era mai uzat decât celălalt. Niciunul nu avea mai multe sau mai puţine sculpturi vizibile poleite. Tânărul deşirat şi alţi câţiva pătrunseră înăuntru şi, sub privirile încruntate ale nobililor şi fără a-şi cere permisiunea, le scoaseră afară pe cele menite pentru Aes Sedai, pe zăpadă, apoi se îndepărtară în grabă ca să ajute la descărcarea cailor de povară. Nimeni nu scoase un cuvânt.

Cât ai clipi din ochi, fură aranjate suficiente locuri cât să ajungă pentru întreg Divanul şi pentru Egwene. Erau nişte banchete simple, deşi lustruite până ajunseră să lucească, şi fiecare stătea pe o cutie mare, acoperită cu o bucată de material în culoarea frăţiei Ajah pe care o reprezenta fiecare Conducătoare, formând un şir jos la fel de întins ca pavilionul. Cutia aşezată în faţă, pentru bancheta lui Egwene, purta dungile de pe etola ei. Fusese mare agitaţie în timpul nopţii, când se căutase ceară de albine pentru lustruire şi materiale în culorile potrivite.

Când Egwene şi Conducătoarele se aşezară, stăteau cu aproape o jumătate de metru mai sus decât ceilalţi. Ea avusese unele îndoieli în această privinţă, însă lipsa unui cuvânt de întâmpinare o făcuse să se răzgândească. Până şi cel mai răutăcios fermier i-ar fi oferit o cană de băutură şi un sărut unui vagabond de Sărbătoarea lui Abram. Nu erau nici supusele, nici egalele lor. Erau Aes Sedai.

Străjerii stăteau în spatele Aes Sedai, iar Siuan şi Sheriam, de-o parte şi de alta a lui Egwene. Surorile îşi azvârleau ostentativ pe spate mantiile şi îşi scoteau mănuşile pentru a arăta că frigul nu le atingea. Făceau notă discordantă cu nobilii care îşi ţineau mantiile strâns pe lângă trup. Afară, Flacăra Tar Valonului se ridica în bătaia vântului tăios. Doar Halima, care trândăvea lângă scaunul Delanei, pe marginea cutiei învelite în cenuşiu, strica imaginea aceea măreaţă, dar ochii săi mari şi verzi se

zgâiau atât de provocator la Andorani şi la Murandiani, încât în cele din urmă nu părea să aducă prea multe stricăciuni.

Fură câţiva care se zgâiră atunci când Egwene îşi ocupă locul în faţă, dar doar câţiva. Nimeni nu părea cu adevărat surprins. „Bănuiesc că au auzit totul despre fata Amyrlin”, îşi zise ea. Ei bine, mai existaseră regine tinere, inclusiv în Andor şi în Murandy. Încuviinţă cu calm, iar Sheriam făcu un gest spre rândul de scaune. Indiferent cine ajunsese primul sau cine pusese la dispoziţie pavilionul, nu încăpea îndoială cine convocase întâlnirea. Cine deţinea controlul.

Iniţiativa ei nu fu bine primită, fireşte. Se lăsă un moment de tăcere, de şovăire, în timp ce nobilii încercau să găsească o modalitate prin care să ajungă să ocupe poziţii similare, iar câţiva dintre ei se strâmbară când îşi dădură seama că nu puteau face nimic. Opt dintre ei, patru bărbaţi şi patru femei, se aşezară cu feţele încruntate, strângându-şi ţâfnoşi mantiile şi aranjându-şi poalele. Cei de rang inferior rămaseră în picioare, în spatele scaunelor. Era limpede că andoranii şi murandianii nu se îndrăgeau prea mult. Că veni vorba, murandianii, bărbaţi şi femei deopotrivă, bombăneau şi se înghionteau să ajungă în faţă cu aceeaşi înverşunare ca „aliaţii” lor din nord. Şi surorile Aes Sedai erau ţinta multor priviri întunecate, iar câţiva se uitau încruntaţi la Bryne, care stătea deoparte, ţinându-şi coiful subraţ. Faima lui ajunsese de ambele părţi ale hotarului şi era respectat chiar şi de cei cărora le-ar fi plăcut să îl vadă mort. Asta până în clipa în care îşi făcuse apariţia în fruntea oştii surorilor Aes Sedai. El ignoră acele priviri duşmănoase, aşa cum ignorase cuvintele pline de venin ale Conducătoarelor.

Un alt bărbat nu se alătură niciunui grup. Palid, cu mai puţin de o palmă mai înalt decât Egwene, îmbrăcat într-o haină neagră şi purtând platoşă, avea partea din faţă a capului rasă, iar în jurul braţului stâng era legată o eşarf

lungă, roşie. Pe mantia de un cenuşiu-închis, în dreptul pieptului, avea brodată o mână mare, tot roşie. Talmanes stătea în faţa lui Bryne, rezemat de unul dintre stâlpii pavilionului, afişând o aroganţă degajată şi privind fără să lase să i se citească gândurile. Egwene şi-ar fi dorit să fi ştiut ce căuta el acolo. Şi ce le spusese acesta înainte de sosirea ei. În orice caz, trebuia să discute cu el. Dacă ar fi reuşit fără să audă sute de urechi.

Un bărbat zvelt, cu faţa înăsprită de vreme, care stătea în mijlocul şirului de scaune, se aplecă în faţă şi deschise gura, însă Sheriam, cu o voce cristalină şi blândă, i-o luă înainte şi începu să vorbească:

— Mamă, dă-mi voie să ţi-i prezint, din Andor, pe Arathelle Renshar, Conducătoarea Casei Renshar. Pelivar Coelan, Conducătorul Casei Coelan. Aemlyn Carand, Conducătorul Casei Carand, şi pe soţul ei, Culhan Carand.

Aceştia îşi recunoscură numele morocănoşi, încuviinţând, doar atât. Pelivar era bărbatul cel zvelt; avea un început de chelie. Sheriam continuă fără să se oprească; era bine că Bryne reuşise să afle numele celor care fuseseră aleşi să vorbească.

— Dă-mi voie să ţi-i prezint, din Murandy, pe Donel do Morny a'Lordeine, Cian de Mehon a'Macansa, Paitr de Fearna a'Conn, Segan de Avharin a'Roos.

Murandianii păreau să resimtă lipsa titlurilor şi mai mult decât andoranii. Donel, care purta mai multă dantelă decât femeile, îşi răsucea cu înverşunare mustaţa, iar Paitr părea că voia să şi-o smulgă. Segan îşi ţuguie buzele pline, iar ochii ei negri aruncau scântei, timp cu care Cian, o femeie îndesată, cu părul cărunt, pufni destul de zgomotos. Sheriam nu părea să observe.

— Vă aflaţi dinaintea Păstrătoarei Sigiliilor. Vă aflaţi dinaintea Flăcării Tar Valonului. Vă puteţi exprima cererile dinaintea Supremei Înscăunate Amyrlin.

Nobilii nu primiră deloc bine aceste cuvinte. Egwene îi

considerase colţuroşi şi înainte, dar în acel moment păreau plini de venin. Poate crezuseră că se pot preface că ea nu era deloc Amyrlin. Avea să îi dezveţe de acest lucru. Mai întâi va trebui să îi dea o lecţie Divanului, desigur.

— Există legături străvechi între Andor şi Turnul Alb, rosti ea, cu voce tare şi fermă. Surorile Aes Sedai s-au aşteptat mereu să fie bine-venite în Andor sau în Murandy. Atunci, de ce aţi adus o oaste împotriva lor? Sunteţi pe un teren periculos acolo unde tronurile şi popoarele se tem să păşească. Au fost năruite tronuri care s-au amestecat în treburile surorilor Aes Sedai.

Cuvintele ei păreau să-şi atins scopul, chiar dacă Myrelle şi celelalte aproape că reuşiseră să îi deschidă drumul. Cu puţin noroc, ele făceau deja cale-ntoarsă spre tabără, fără să-şi dea seama. Asta dacă nu cumva unul dintre nobili nu va rosti numele nepotrivit. Acest lucru ar face-o să-şi piardă din avantajele faţă de Divan, însă chiar şi aşa, asta era nimic în comparaţie cu tot ce se întâmpla.

Pelivar schimbă câteva priviri cu femeia care stătea lângă el, iar aceasta se ridică în picioare. Încreţiturile de pe faţa ei nu puteau ascunde faptul că, în tinereţe, Arathelle fusese o femeie frumoasă, cu faţa ca de porţelan; în acel moment, părul îi era încărunţit şi privirea mai aspră decât a oricărui Străjer. Strânse de părţile laterale ale mantiei cu mâinile protejate de mănuşi roşii, dar nu din cauza îngrijorării. Buzele ei ţuguiate se transformară într-o linie subţire, cercetă din priviri şirul de Conducătoare şi doar apoi grăi. Însă nu se adresă lui Egwene, ci surorilor care şedeau în spatele ei. Scrâşnind din dinţi, Egwene o privi atentă.

— Ne aflăm aici tocmai pentru că nu vrem să fim prinşi în treburile Turnului Alb.

Tonul lui Arathelle era autoritar, lucru deloc surprinzător pentru Conducătoarea unei Case puternice. Nu exista nici urmă de timiditate, aşa cum s-ar fi aşteptat chiar şi în cazul

unui Conducătoare puternice care înfrunta atât de multe surori, ca să nu mai pomenim de Suprema Înscăunată Amyrlin.

— Dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate, atunci, în ochii Turnului Alb ar putea părea un ajutor sau chiar o alianţă dacă v-am lăsa să străbateţi nevătămaţi Andorul. În cel mai bun caz. Dacă nu ne vom împotrivi vouă, s-ar putea să avem aceeaşi soartă ca strugurii într-un teasc.

Câţiva murandiani îşi întoarseră privirile încruntate spre ea. Nimeni din Murandy nu încercase să împiedice trecerea surorilor. Cel mai probabil, nimeni nu s-ar fi gândit la asta decât în ziua în care ele ar fi ajuns deja pe alte tărâmuri.

Arathelle continuă ca şi când n-ar fi observat, deşi Egwene se îndoia de asta:

— Şi, mai rău… Mi-au trecut pe la ureche… rapoarte… cum că Aes Sedai ar străbate Andorul în taină, la fel şi Gărzile Turnului. „Zvonuri”, ar fi un cuvânt mai potrivit, dar acestea vin din mai multe locuri. Niciunul dintre noi nu-şi doreşte o bătălie între Aes Sedai în Andor.

— Lumina să ne ferească şi să ne apere! izbucni Donel, roşu la faţă.

Paitr consimţi, alunecând până pe marginea scaunului, iar Cian părea gata să intervină şi ea.

— Nimeni nu-şi doreşte un război! se răsti Donel. Nu între Aes Sedai! Am aflat ce s-a întâmplat la răsărit! Şi surorile acelea…!

Egwene răsuflă oarecum mai uşurată când Arathelle îl întrerupse cu fermitate.

— Dacă-mi dai voie, Seniore Donel. Îţi va veni şi ţie rândul să vorbeşti.

Ea se întoarse din nou spre Egwene – de fapt, către Conducătoare – fără să aştepte răspunsul lui, lăsându-l bombănind, iar pe ceilalţi trei murandiani, încruntaţi. Ea însăşi nu părea deloc tulburată, era o simplă femeie care

spunea lucrurilor pe nume. Le spunea pe nume, aşteptând să fie percepute aşa cum le percepea ea.

— După cum ziceam. Dacă zvonurile sunt adevărate, de asta ne temem cel mai rău. Dar şi dacă nu sunt adevărate. Poate surorile Aes Sedai se strâng în taină în Andor, cu Gărzile Turnului. Aes Sedai însoţite de o oaste sunt gata să intre în Andor. Prea des s-a întâmplat ca Turnul Alb să aibă o ţintă, doar ca noi, restul, să aflăm mai târziu că, de fapt, ţinta lor era cu totul alta. Nici nu-mi pot imagina că Turnul Alb a mers într-atât de departe, însă dacă ar exista o ţintă pentru care v-aţi face luntre şi punte, atunci aceea este Turnul Negru.

Arathelle tresări uşor, iar Egwene nu credea că era din cauza frigului.

— O bătălie între Aes Sedai ar putea distruge tărâmul pe kilometri întregi. Bătălia aceea ar putea nimici jumătate din Andor.

Pelivar sări în picioare.

— Una peste alta, trebuie să mergeţi pe altundeva.

Vocea lui era surprinzător de piţigăiată, dar nu mai puţin fermă decât cea a lui Arathelle.

— Dacă trebuie să-mi dau viaţa apărându-mi pământurile şi neamul, atunci mai bine aici decât acolo unde vor muri pământurile şi neamul meu.

Tăcu la un gest liniştitor al lui Arathelle, lăsându-se la loc pe scaun. Privirea lui era aspră şi nu părea să se fi domolit. Aemlyn, o femeie durdulie, înfăşurată în lână neagră, încuviinţă, la fel, soţul ei cu faţa pătrăţoasă.

Donel se holbă la Pelivar ca şi când nici el nu ar fi avut vreodată acest gând, şi nu era singurul. Câţiva dintre murandianii care stăteau în picioare se împotriviră cu voce tare până când fură liniştiţi de alţii. Uneori, sub ameninţarea unui pumn. Ce anume îi făcuse pe oamenii ăştia să-şi unească forţele cu andoranii?

Egwene inspiră adânc. Un boboc de trandafir ce se

deschidea la lumina soarelui. Nu o recunoşteau ca fiind Suprema Înscăunată Amyrlin – Arathelle o ignora pe cât posibil, fără s-o dea deoparte! Cu toate acestea, îi oferiseră tot ceea ce şi-ar fi putut dori ea. Trebuia să fie calmă. Acela era momentul în care Lelaine şi Romanda se aşteptau ca ea să o numească pe una dintre ele să se ocupe de negocieri. Spera ca ele să aibă noduri în stomac, aşteptând să vadă pe care o va alege. Nu vor exista negocieri. Nu încăpea vorbă de aşa ceva.

— Elaida, zise ea pe un ton calm, uitându-se la Arathelle, apoi pe rând la nobilii aşezaţi în faţa ei, este o uzurpatoare care a încălcat însăşi tradiţia Turnului Alb. Eu sunt Suprema Înscăunată Amyrlin.

Fu surprinsă cât de impunătoare reuşea să pară, cât de stăpână pe sine. Dar nu pe atât de surprinsă pe cât ar fi fost odinioară. Lumina să o ajute, ea era Suprema Înscăunată Amyrlin.

— Mergem în Tar Valon ca să o înlăturăm pe Elaida şi să o judecăm, însă asta-i treaba Turnului Alb, nu a voastră, vouă vă revine doar sarcina de a şti adevărul. Acest aşa-zis Turn Negru este tot treaba noastră; bărbaţii care pot conduce Puterea au fost dintotdeauna treaba Turnului Alb. Noi alegem cum ne vom ocupa de ei când va fi vremea, dar vă asigur că vremea aceea n-a venit încă. Alte chestiuni mai importante au prioritate.

Auzi mişcare printre Conducătoarele care stăteau în spatele ei. Foieli pe bănci şi fâsâitul rochiilor despicate, pe care Conducătoarele şi le aranjau. Cel puţin unele dintre ele trebuie să fi fost foarte agitate. Unele dintre ele sugeraseră să se ocupe în treacăt de Turnul Negru. Niciuna nu credea că erau mai mult de doisprezece bărbaţi, indiferent ce auziseră; la urma urmei, era imposibil ca sute de bărbaţi să vrea să conducă Puterea. Sau poate îşi dădeau seama că Egwene nu avea de gând să o numească nici pe Romanda, nici pe Lelaine.

Arathelle se încruntă, poate pentru că simţea ceva. Pelivar se mişcă, fiind pe punctul de a se ridica din nou în picioare, iar Donel se îndreptă de spate. Nu exista altă cale decât să meargă mai departe. Nu existase niciodată.

— Vă înţeleg îngrijorările, continuă ea pe acelaşi ton formal, şi le vom discuta.

Cum suna acea chemare ciudată la arme pe care o folosea Oastea? Da. Sosise timpul ca zarurile să fie aruncate.

— Vă asigur, în calitate de Supremă Înscăunată Amyrlin. Vom rămâne aici o lună, ca să ne odihnim, apoi vom pleca din Murandy, însă nu vom trece hotarul în Andor. După aceea, Murandy nu va mai fi tulburat de noi, iar Andor chiar deloc. Sunt sigură că seniorii şi domniţele murandiane, aici de faţă, vor fi bucuroşi să ne îndeplinească dorinţele în schimbul arginţilor. Vom plăti cu vârf şi îndesat.

Nu avea rost să îi îmbuneze pe andorani dacă murandianii vor urca pe cai şi vor mâna carele cu provizii.

În orice caz, murandianii, care priveau neliniştiţi în jurul lor, păreau nehotărâţi. Trebuiau bătute monede, şi în cantităţi mari, pentru a întreţine o oaste atât de mare, dar, pe de altă parte, cine se putea tocmi foarte bine cu indiferent ce avea de oferit o oaste atât de mare? Lui Donel părea să i se facă rău, timp în care Cian dădea impresia că făcea unele calcule în minte. Murmure se ridicară în rândul privitorilor. Mai mult decât murmure; aproape suficient de zgomotoase pentru urechile lui Egwene.

Îi venea să arunce o privire peste umăr. Tăcerea care domnea în rândul Conducătoarelor era, paradoxal, asurzitoare. Siuan privea în faţă şi îşi ţinea strâns fustele ca şi când s-ar fi străduit din răsputeri să nu-şi mute privirea. Măcar ea ştiuse ce avea să urmeze. Sheriam, care nu ştiuse, îi privea pe andorani şi pe murandiani cu superioritate, cu calm, ca şi când s-ar fi aşteptat să audă aceste cuvinte.

Egwene trebuia să le facă să uite de fata pe care o vedeau dinaintea lor şi să o asculte pe femeia care ţinea bine în mâini frâiele puterii. Şi dacă ele nu erau încă în mâinile ei, vor fi! Vocea ei deveni mai fermă.

— Ascultaţi la mine. Am luat o decizie; voi alegeţi dacă o veţi accepta sau dacă veţi înfrunta ce va urma dacă nu o veţi face.

Când tăcu, se stârni o rafală de vânt care zgudui pavilionul şi flutură veşmintele. Egwene îşi netezi părul cu calm. Unii dintre nobilii care priveau începură să tremure şi îşi strânseră mantiile pe lângă trup. Nădăjduia că ei tremurau nu doar din cauza vremii.

Arathelle schimbă priviri cu Pelivar şi cu Aemlyn, apoi toţi trei le priviră cu atenţie pe Conducătoare, înainte să încuviinţeze încet. Aceştia credeau că ea doar dădea glas cuvintelor pe care Conducătoarele i le puseseră în gură! Chiar şi aşa, Egwene aproape că răsuflă uşurată.

— Vom face voia ta, răspunse femeia nobilă, cu privire aspră, apoi se adresă din nou Conducătoarelor: Nu punem la îndoială cuvântul surorilor Aes Sedai, fireşte, însă veţi înţelege dacă vom rămâne şi noi. Uneori, ceea ce auzi nu este ceea ce crezi că ai auzit. Nu că ar fi aşa şi aici, desigur. Dar vom rămâne atâta vreme cât veţi rămâne şi voi.

Donel părea, într-adevăr, pe punctul să verse. Era foarte probabil ca domeniile lui să se fi aflat prin apropiere. Era cunoscut faptul că oştile andorane din Murandy arareori plăteau pentru ceva.

Egwene se ridică în picioare şi auzi foşnetul rochiilor Conducătoarelor care se ridicară şi ele în spatele ei.

— Ne-am înţeles, atunci. Ar trebui să plecăm în curând, dacă vrem să ne întoarcem în paturile noastre înainte de lăsarea întunericului, însă ar fi trebui să mai zăbovim câteva clipe. Cunoscându-ne unul pe altul puţin mai bine acum, am putea evita unele neînţelegeri mai târziu.

Discuţiile i-ar putea oferi ocazia să ajungă la Talmanes.

— Oh! Mai e ceva ce ar trebui să ştiţi. Cartea novicelor este deschisă acum pentru orice femeie, indiferent de vârstă, dacă se va dovedi a fi sinceră.

Arathelle clipi. Siuan, nu, dar lui Egwene i se păru că aude un mormăit înăbuşit. Această propunere nu făcea parte din discuţia lor, dar nici nu era un moment mai potrivit.

— Veniţi! Sunt sigură că vă doriţi cu toţii să vorbiţi cu Conducătoarele. Să lăsăm deoparte formalităţile.

Fără să aştepte ca Sheriam să-i ofere mâna, coborî de pe cutie. Aproape că îi venea să râdă. Cu o seară înainte se temuse că, poate, nu va reuşi niciodată să-şi atingă scopul, dar iată că se afla la jumătatea drumului, aproape la jumătatea drumului, şi nu fusese nici pe departe atât de greu pe cât se temuse. Fireşte, mai rămânea cealaltă jumătate.

CAPITOLUL 18

O chemare ciudată

Preţ de o clipă, după ce Egwene coborî, nimeni nu se clinti. Apoi andoranii şi murandianii se apropiară de Conducătoare, deodată. Se părea că o fată Amyrlin – o marionetă! – nu prezenta niciun interes, nu cu acele feţe fără vârstă care stăteau dinaintea lor şi care le dădeau impresia că li se adresau cu adevărat unor Aes Sedai. În jurul fiecărei Conducătoare se strânseseră doi sau trei seniori şi domniţe, unii ţinându-şi bărbiile în sus, alţii plecându-şi capurile smeriţi, însă insistând cu toţii să se facă auziţi. Vântul aspru ducea cu el aburii ce le ieşeau din gură şi făcea să le fluture mantiile, ignorate în concentrarea lor de a pune întrebări. Sheriam era şi ea agasată de Seniorul Donel, cu faţa roşie, care, când ameninţa, când făcea scurte plecăciuni.

Egwene o luă pe Sheriam de lângă bărbatul cu ochi migdalaţi.

— Află discret tot ceea ce poţi despre surorile şi Gărzile Turnului din Andor, îi şopti ea în grabă.

De îndată ce îi dădu drumul femeii, Donel o solicită din nou. Deşi Sheriam părea copleşită, privirea ei încruntată se risipi repede. Donel clipi neliniştit când ea începu să îi pună lui întrebări.

Romanda şi Lelaine se uitau la Egwene prin mulţime, cu nişte feţe sculptate parcă în gheaţă, dar fiecare era

înconjurată de nobili care voiau… ceva. Să fie sigure că nu exista nicio viclenie ascunsă în cuvintele lui Egwene, poate. Urau să facă asta, dar oricât s-ar fi ferit – şi ar fi făcut-o! –, nu aveau cum să refuze să ofere acea asigurare, fără a se dezice de ea pe loc. Nici măcar cele două nu ar merge atât de departe. Nu acolo, nu în văzul tuturor.

Siuan se furişă lângă Egwene, cu o expresie smerită întipărită pe faţă. Ochii însă îi erau neliniştiţi. Poate o căutau pe Romanda sau pe Lelaine, de teamă ca ele să nu vină şi să le înhaţe pe loc, uitând de lege, de obicei, de decenţă şi de cei de faţă.

— Shein Chunla, şuieră ea în şoaptă.

Egwene încuviinţă, dar ochii ei îl căutau pe Talmanes. Majoritatea bărbaţilor şi unele femei erau suficient de înalţi ca să-l ascundă. Şi cu toată foiala aceea… Se ridică pe vârfuri. Unde dispăruse?

Segan se postă în faţa ei, cu pumnii în şolduri, privind-o neîncrezătoare pe Siuan. Egwene se lăsă repede pe călcâie. Nu se cuvenea ca o Amyrlin să se legene ca o fată la bal, care căuta din priviri un băiat. Un boboc de trandafir ce se desfăcea. Fii calmă! Senină. La naiba cu toţi bărbaţii!

Zveltă şi cu părul lung şi negru, Segan părea să se fi născut bosumflată, fiindcă îşi ţinea buzele pline, ţuguiate. Rochia pe care o purta era din lână albastră aleasă şi croită pentru a-i ţine de cald, însă avea prea multă broderie de un verde-aprins peste piept, iar mănuşile ei erau suficient de viu colorate şi potrivite pentru un Pribeag. O măsură din priviri pe Egwene, ţuguindu-şi buzele şi afişând aceeaşi neîncredere faţă de ea ca faţă de Siuan.

— Ce-ai spus despre cartea novicelor? întrebă ea brusc. Te refereai la orice femeie, de orice vârstă? Înseamnă că oricine poate deveni Aes Sedai?

Era o întrebare pe placul lui Egwene, la care ar fi răspuns cu drag – urechind-o în acelaşi timp pe femeia care se îndoise de ea –, dar tocmai în acel moment se formă un mic

gol în mulţime ce i-l dezvălui pe Talmanes, care stătea în fundul pavilionului. Vorbea cu Pelivar! Cei doi erau încordaţi ca nişte dulăi care nu erau încă pregătiţi să-şi arate colţii, însă stăteau cu băgare de seamă ca nimeni să nu se apropie prea mult de ei şi să audă ce vorbeau.

— Orice femeie, de orice vârstă, fiică, răspunse ea, absentă. Pelivar?

— Mulţumesc, zise Segan, apoi adăugă şovăielnic: Mamă.

Schiţă un gest de curtoazie, aproape imperceptibil, înainte să se îndepărteze în grabă. Egwene privi în urma ei. Ei bine, era un început.

Siuan pufni.

— Nu mă deranjează să străbat cu corabia Degetele Dragonului pe întuneric dacă trebuie, murmură ea în barbă. Am discutat despre asta; am cântărit primejdiile şi, oricum, nu prea avem de ales. Dar pui paie pe foc, ca lucrurile să fie mai interesante. Nu-ţi ajunge să prinzi în năvod peşti-leu, vrei să-ţi fie şi ţipari. Nu te mulţumeşti să te bălăceşti într-un banc de ştiuci…

Egwene o întrerupse.

— Siuan, cred că ar trebui să-i spun Seniorului Bryne că eşti îndrăgostită lulea de el. Ar fi îndreptăţit să ştie, nu crezi?

Siuan făcu ochii cât cepele şi îşi mişcă buzele, însă nu reuşi să scoată decât un bâiguit. Egwene o bătu uşor pe umăr.

— Eşti Aes Sedai, Siuan. Încearcă să arăţi un dram de demnitate. Şi încearcă să afli despre surorile din Andor.

Mulţimea se despărţi din nou. Îl văzu pe Talmanes într-un alt loc, dar tot la marginea pavilionului. Singur, de astă dată.

Încercând să nu grăbească pasul, se duse în direcţia lui, lăsând-o pe Siuan să bombăne în continuare. Un servitor chipeş şi oacheş, ai cărui pantaloni bufanţi de lână nu îi ascundeau pe de-a-ntregul gambele musculoase, îi oferi lui

Siuan un potir din argint aburind de pe o tavă. Alţi servitori se mişcau de colo până colo, ţinând în mâini tăvi din argint. Erau oferite băuturi, deşi cu puţină întârziere. Era mult prea târziu pentru sărutul păcii. Nu auzi ce zise Siuan când înşfacă un potir, dar după felul în care individul tresări şi începu să facă plecăciuni, trebuie să fi avut parte de cuvinte aspre din partea ei. Egwene oftă.

Talmanes stătea cu braţele încrucişate şi urmărea acel du-te-vino cu un zâmbet amuzat care nu i se citea şi în ochi. Părea gata să o ia din loc, însă ochii lui erau obosiţi. Când ea se apropie, el făcu o plecăciune respectuoasă, dar în voce i se simţi o uşoară ironie când zise:

— Ai schimbat un hotar azi.

El îşi strânse mantia pe lângă trup, ca să se apere de briza rece ca gheaţa.

— A fost mereu… schimbător… între Andor şi Murandy, indiferent ce zic hărţile, însă Andorul nu şi-a mai trimis niciodată atâţia oameni în sud. Doar pentru Războiul Aielilor şi Războiul Mantiilor Albe, dar şi atunci au fost doar în trecere. Odată ce vor zăbovi aici o lună, harta va începe să prindă alt contur. Uită-te cum se îmbulzesc murandianii şi cum s-au alăturat lui Pelivar şi surorilor însoţitorii lor. Nădăjduiesc să-şi facă noi prieteni pentru o nouă zi.

Lui Egwene, care încerca să pară că nu îi urmărea cu atenţie pe cei care ar fi putut-o urmări pe ea, i se părea că toţi nobilii, murandiani şi andorani, erau concentraţi asupra Conducătoarelor, îngrămădindu-se în jurul lor. În orice caz, avea alte chestiuni importante pe cap decât hotarele. Importante pentru ea, dacă nu pentru nobili. Cu excepţia câtorva momente scurte, niciuna dintre Conducătoare nu se zărea printre capetele acestora. Doar Halima şi Siuan păreau să o observe. Un zgomot asemănător cu acela scos de un cârd de gâşte agitate umplea văzduhul. Îşi coborî vocea şi îşi alese cuvintele cu grijă.

— Prietenii sunt întotdeauna importanţi, Talmanes. Ai

fost un bun prieten al lui Mat şi cred că şi al meu. Nădăjduiesc că nu s-a schimbat nimic în această privinţă. Nădăjduiesc că nu ai spus nimănui ceea ce nu se cuvine.

Lumină, chiar era neliniştită, altminteri nu ar fi fost atât de directă. Mai urma să-l întrebe pe şleau despre ce vorbise cu Pelivar!

Din fericire, el nu râse de ea pentru că avea limba dezlegată ca o ţărancă. Deşi ar fi putut gândi asta. O privi serios înainte să vorbească, pe un ton blând. Era precaut.

— Nu toţi bărbaţii sunt bârfitori. Spune-mi, când l-ai trimis pe Mat în sud, ştiai că te vei afla azi aici?

— Cum aş fi putut şti asta cu două luni înainte? Nu, Aes Sedai nu sunt atotcunoscătoare, Talmanes.

Sperase să apară ceva care să o pună în locul în care se afla, plănuise acest lucru, însă nu ştiuse, nu atunci. Mai nădăjduia că el nu bârfea. Unii bărbaţi n-o făceau.

Romanda porni în direcţia ei cu paşi hotărâţi şi cu faţa îngheţată, dar Arathelle o opri, apucând-o de braţ pe Conducătoarea Galbenă şi încăpăţânându-se să se retragă, în ciuda expresiei uluite de pe faţa Romandei.

— Vrei măcar să-mi spui unde este Mat? întrebă Talmanes. În drum spre Caemlyn, cu Domniţa-Moştenitoare? De ce eşti surprinsă? O servitoare vorbeşte cu un soldat atunci când aduc apă din acelaşi pârâu. Chiar şi atunci când acesta este un jurat înspăimântător al Dragonului, adăugă el pe un ton sec.

Lumină! Bărbaţii chiar puteau fi… incomozi… uneori. Cei mai buni dintre ei găseau o cale prin care să spună ceva greşit, în momentul nepotrivit, să pună întrebări greşite. Ca să nu mai pomenim că le ispiteau pe servitoare ca să trăncănească. Ar fi fost mult mai uşor dacă ea ar fi minţit, pur şi simplu, dar el nu o îngrădise cu Legămintele. Jumătate de adevăr ar fi suficient ca să nu îl facă să-şi ia tălpăşiţa spre Ebou Dar. Poate mai puţin de jumătate.

Într-un colţ îndepărtat al pavilionului, Siuan discuta cu un

tânăr înalt şi roşcovan, cu mustăţi răsucite, care o privea la fel de neîncrezător ca Segan. De obicei, nobilii cunoşteau atitudinea surorilor Aes Sedai. El reuşea să-i atragă atenţia lui Siuan doar pe jumătate. Privirea ei se îndrepta mereu spre Egwene, părând să strige la fel de tare precum conştiinţa. Ce însemna să fii Aes Sedai! Ea nu ştiuse nimic despre ziua aceea, doar nădăjduise! Egwene expiră iritată. Arz-o focu pe femeia asta!

— Mat era în Ebou Dar, ultima oară când am primit veşti, bombăni ea. Dar acum cred că se îndreptă spre miazănoapte cât poate de repede. Crede în continuare că trebuie să mă salveze, Talmanes, iar Matrim Cauthon nu va rata şansa de a fi acolo ca să-şi zică: „Ţi-am spus eu”.

Talmanes nu părea deloc surprins.

— Mă gândeam eu că aşa stau lucrurile, zise el oftând. Simt… ceva, de câteva săptămâni bune. La fel, alţii din Oaste. Nu e vreo urgenţă, însă e mereu acolo. Ca şi când ar avea nevoie de mine. Ca şi când ar trebui să-mi întorc atenţia spre miazăzi, oricum. E ciudat să urmezi un *ta’veren*.

— Presupun că da, încuviinţă ea, ascunzându-şi neîncrederea.

Era şi aşa destul de ciudat să şi-l imagineze pe Mat, acest pierde-vară, căpetenia Oştii Mâinii Roşii, darămite la veren, dar, cu siguranţă, era nevoie de prezenţa unui *ta’veren*, cel puţin prin apropiere, pentru a obţine rezultate.

— Mat s-a înşelat când a crezut că ai avea nevoie să te salvez. N-ai intenţionat niciodată să-mi ceri ajutorul, nu-i aşa?

Deşi el îşi păstră tonul blând, ea privi în jurul ei, neliniştită. Siuan era în continuare cu ochii pe ei. La fel şi Halima. Paitr stătea mult prea aproape de ea, gâfâind, împăunându-se şi răsucindu-şi mustaţa – după felul în care se uita la rochia ei, evident, nu o confundase cu o soră! –, iar ea îi acorda atenţie doar pe jumătate, aruncând priviri

piezişe în direcţia lui Egwene în timp ce lui îi oferea câte un zâmbet cald. Toţi ceilalţi păreau preocupaţi şi nimeni nu se afla prea aproape ca să tragă cu urechea.

— Suprema Înscăunată Amyrlin nu prea poate să se ascundă, nu-i aşa? Au existat momente când m-am simţit în siguranţă ştiindu-te aici, recunoscu ea fără tragere de inimă.

Suprema Înscăunată Amyrlin nu ar fi trebuit să aibă ascunzători, dar nu era un lucru de trecut cu vederea, atât timp cât Conducătoarele nu aflau despre asta.

— Mi-ai fost prieten, Talmanes. Nădăjduiesc din toată inima că vei fi în continuare.

— Ai fost mai... deschisă... faţă de mine decât mă aşteptam, zise el încet, aşa că am să-ţi spun ceva.

Expresia de pe faţa lui nu se schimbă – în ochii unui privitor de rând, el trebuie să fi părut la fel de degajat ca înainte –, dar vocea lui deveni o şoaptă.

— Am fost abordat de regele Roedran în ceea ce priveşte Oastea. Nădăjduieşte să devină primul rege adevărat din Murandy. Vrea să ne tocmească. În mod normal, n-aş fi luat în considerare această ofertă, însă banii nu sunt niciodată suficienţi şi cu această... senzaţie, că Mat are nevoie de noi... Ar fi mai bine dacă am rămâne în Murandy. Este limpede precum cristalul că ai ajuns unde ţi-ai dorit şi că ai totul sub control.

Tăcu atunci când o tânără servitoare făcu o plecăciune şi le oferi vin fiert. Purta o rochie din lână verde, cu broderii fine şi o mantie căptuşită cu blană de iepure. Alţi servitori din tabără începură şi ei să dea o mână de ajutor, fără îndoială ca să îşi ocupe timpul cu ceva în loc să stea şi să tremure. Faţa rotundă a tinerei era cuprinsă de ger.

Talmanes îi făcu semn să plece şi îşi strânse mantia în jurul trupului, însă Egwene se servi cu o cupă de vin, acordându-şi un mic răgaz ca să cugete. La drept vorbind, nu prea mai era nevoie de Oaste. În ciuda şuşotelilor,

surorile le acceptau prezenţa ca pe un lucru firesc, că erau juraţi ai Dragonului sau nu; nu se mai temeau de un atac şi, de când părăsiseră Salidarul, nu fuseseră nevoite să se folosească de Oaste pentru a merge mai departe. Singurul ţel al *Shen an Calhar* era acela de a atrage cât mai mulţi recruţi în oastea lui Bryne, bărbaţi care credeau că două oştiri însemnau război şi care doreau să fie de partea celor mai numeroşi. Nu mai avea nevoie de ei, însă Talmanes se comportase ca un prieten. Iar ea era Amyrlin. Uneori, prietenia şi responsabilitatea mergeau în aceeaşi direcţie.

Când servitoarea se îndepărtă, Egwene îşi aşeză mâna pe braţul lui Talmanes.

— Să nu faci asta! Nici măcar Oastea nu poate cuceri tot Murandyul de una singură, şi fiecare mână se va ridica împotriva ta. Ştii că singurul lucru care îi uneşte pe murandiani sunt veneticii care le încalcă teritoriul. Urmează-ne la Tar Valon, Talmanes. Mat va veni acolo, nu mă îndoiesc de asta.

Mat nu va crede cu adevărat că ea era Amyrlin, până când nu o va vedea purtând etola în Turnul Alb.

— Roedran nu este prost, zise el cu blândeţe. Nu vrea decât să stăm şi să aşteptăm o oaste străină – fără Aes Sedai – despre care nimeni să nu ştie ce pune la cale. Nu-i va fi foarte greu să-i unească pe nobili împotriva noastră. Apoi, zicea el, noi vom trece pe furiş hotarul. Crede că îi va putea controla după aceea.

Ea abia se abţinu să nu se răstească.

— Ce îl va opri să nu te trădeze? Dacă primejdia va trece fără luptă, la fel s-ar putea întâmpla şi cu visul lui de a uni Murandyul.

Neghiobul părea amuzat!

— Nici eu nu sunt prost. Roedran nu va fi pregătit înainte de venirea primăverii. Nobilii aceştia nu s-ar fi clintit din conacele lor dacă andoranii n-ar fi venit în sud, iar ei au început marşul înainte să cadă zăpada. Până atunci, Mat va

da de noi. Dacă va veni în nord, va afla de noi. Roedran va trebui să se mulţumească astfel cu ce va fi reuşit să realizeze până atunci. Dacă Mat are de gând să meargă la Tar Valon, trebuie să vă însoţesc până acolo.

Egwene scoase un sunet de enervare. Era un plan nemaipomenit, genul de plan pe care l-ar fi sugerat şi Siuan, nu o simplă intrigă pe care Roedran Almaric de Arreloa a'Naloy să o ducă la bun sfârşit, după părerea ei. Se spunea că individul era un desfrânat pe lângă care Mat părea mic copil. Se îndoia că Roedran ar fi fost în stare să pună la cale o astfel de intrigă. Dar singurul lucru cert era acela că Talmanes se răzgândise.

— Talmanes, vreau să-mi dai cuvântul că nu-i vei îngădui lui Roedran să te atragă într-o luptă.

Responsabilitate. Etola îngustă pe care o purta în jurul grumazului părea de zece ori mai grea decât mantia.

— Dacă el va face o mişcare mai devreme decât crezi, vei pleca indiferent dacă Mat te-a găsit sau nu.

— Mi-aş dori să-ţi pot făgădui asta, însă mi-e peste putinţă, se împotrivi el. Mă aştept la primul atac împotriva oamenilor mei cel mult la trei zile după ce m-am desprins de oastea Seniorului Bryne. Toţi nobilii şi fermierii vor crede că pot veni călare în toiul nopţii, să mă atace, apoi să fugă în ascunzătoarea lor.

— Nu-ţi spun să nu te aperi, ştii prea bine asta, zise ea pe un ton ferm. Vreau să-mi dai cuvântul tău, Talmanes. Altminteri, nu-ţi voi îngădui să pecetluieşti înţelegerea cu Roedran.

Singura cale de a-i pune capăt era trădarea, însă ea nu avea de gând să stârnească un război în urma ei, un război pe care îl începuse când îl adusese pe Talmanes acolo.

Uitându-se la ea ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară, el îşi plecă în cele din urmă capul. În mod ciudat, acest gest păru mai formal decât plecăciunea anterioară.

— Cum doreşti, Mamă. Spune-mi, eşti sigură că nu eşti şi

tu *ta'veren*?

— Sunt Suprema Înscăunată Amyrlin, răspunse ea. Ar trebui să fie suficient pentru oricine.

Ea îi atinse din nou braţul.

— Lumina să vegheze asupra ta, Talmanes!

Zâmbetul abia dacă i se oglindea în ochi.

Inevitabil, în ciuda şoaptelor, conversaţia lor nu trecu neobservată. Poate datorită şuşotelilor lor. Fata care susţinuse a fi Amyrlin, o rebelă împotriva Turnului Alb, purta o conversaţie cu conducătorul a zece mii dintre cei juraţi Dragonului. Oare îngreuna sau uşura înţelegerea lui Talmanes cu Roedran? Oare existau şanse mai mici sau mai mari să izbucnească un război în Murandy? Siuan şi afurisita ei de „Lege a urmărilor nedorite"! Cincizeci de priviri o urmăriră, apoi se desprinseră de ea, în timp ce îşi croia drum prin mulţime, încălzindu-şi mâinile de cupa cu vin. Ei bine, cele mai multe îşi mutaseră privirea. Feţele Conducătoarelor afişau toate acea expresie senină şi fără de vârstă, specifică Aes Sedai, dar Lelaine semăna cu o cioară cu ochi căprui care privea un peşte ce se zvârcolea la malul apei, în vreme ce ochii negri ai Romandei parcă ar fi sfredelit fierul.

Încercând să se uite la soarele de afară, făcu un mic ocol în interiorul pavilionului. Nobilii le pisălogeau în continuare pe Conducătoare şi se duceau de la una la alta, de parcă ar fi căutat răspunsuri mai bune. Începu să observe lucruri neînsemnate. Donel se opri când plecă de la Janya spre Moria, făcând o plecăciune adâncă în faţa Supremei Înscăunate Amyrlin, care îi răspunse încuviinţând graţios. Cian, întorcându-se cu spatele la Takima, făcu o reverenţă dinaintea lui Pelivar şi i se răspunse cu o înclinare uşoară din cap. Mai erau şi alte lucruri. Câte un murandian care arăta stimă unui andoran, ce îi răspundea cu aceeaşi atitudine formală. Andoranii încercau să îl ignore pe Bryne, exceptând privirile lor încruntate, dar câţiva murandiani îl

căutară, rând pe rând, departe de ceilalţi, iar după direcţia în care aceştia priveau, era limpede că discutau despre Pelivar sau Arathelle, ori despre Suprema Înscăunată Amyrlin. Poate că Talmanes avusese dreptate.

Şi ea primi plecăciuni şi reverenţe, deşi nu la fel de adânci precum cele oferite lui Arathelle, lui Pelivar şi lui Aemlyn, cu atât mai puţin Conducătoarelor. Câteva femei îi spuseră cât de recunoscătoare erau pentru că problemele fuseseră rezolvate pe cale paşnică, deşi, la drept vorbind, aproape la fel de multe îi vorbiră despre nimicuri diplomatice sau ridicară stingherite din umeri când ea îşi exprimă asentimentul, ca şi când ar fi fost nesigure că totul se va termina paşnic. Asigurările ei, că aşa va fi, fură întâmpinate cu însufleţită urare: „Să dea Lumina!" sau cu vorbe de resemnare: „Fie vrerea Luminii!" Patru îi spuseră „Mamă", una fără să şovăie. Alte trei îi ziseră că era încântătoare, că avea ochi frumoşi şi că se purta cu graţie, în ordinea aceasta. Erau complimente potrivite, poate, pentru vârsta lui Egwene, nu şi pentru poziţia ei.

Măcar găsise o plăcere sinceră. Segan nu era singura care fusese intrigată de anunţul făcut de ea referitor la cartea novicelor. Era limpede că asta era motivul pentru care mai toate femeile îi vorbiseră de la bun început. La urma urmei, celelalte surori s-or fi răzvrătit ele împotriva Turnului, însă ea pretindea a fi Suprema Înscăunată Amyrlin. Interesul lor trebuie să fi fost mare ca să treacă peste asta, deşi niciuna nu voia să lase să se vadă. Arathelle puse întrebări cu o privire încruntată care făcu să îi apară şi mai multe încreţituri în obraji. Aemlyn clătină din cap când primi răspuns. Cian, cea mătăhăloasă, puse şi ea întrebări, urmată de o domniţă murandiană, cu trăsături aspre, pe care o chema Negara, apoi de o murandiană frumuşică, pe care o chema Jennet, cu ochi mari, pe urmă de altele. Niciuna nu se interesa pentru ea – câteva se grăbiră să lămurească asta, mai ales femeile tinere – şi în

scurtă vreme, fiecare dintre femeile nobile de acolo o întrebaseră, la fel, câteva servitoare, prefăcându-se că le oferă vin. Una, o femeie vânjoasă pe care o chema Nildra, venise din tabăra surorilor Aes Sedai.

Egwene fu mulţumită de sămânţa pe care o plantase acolo. Nu era însă la fel de mulţumită de bărbaţi. Doar câţiva îi vorbiră şi doar atunci când ajunseră faţă în faţă cu ea şi păreau că nu aveau de ales. Câte o observaţie despre vreme, care fie saluta sfârşitul secetei, fie deplângea neaua ce venise dintr-odată, o vorbă şoptită despre problema banditţilor, care aveau să dispară în curând, poate însoţită de o privire cu tâlc îndreptată spre Talmanes, apoi se fofilau. Un andoran cât un urs, pe care îl chema Macharan, se împiedică de propriile ghete când încercă să o evite. Într-un fel, nu era deloc surprinzător. Femeile aveau o justificare pentru interesul lor în cartea novicelor, iar bărbaţii se gândeau că, dacă vor fi văzuţi vorbind cu ea, vor fi băgaţi în aceeaşi oală.

Era o situaţie destul de descurajantă. Nu îi păsa ce credeau bărbaţii despre novice, dar voia să afle dacă ei se temeau la fel de mult ca femeile că totul ar putea exploda într-un final. Astfel de temeri puteau prinde contur foarte uşor. Într-un final, hotărî că exista doar un singur mod prin care putea afla.

Pelivar se întoarse după ce luă o cupă de vin proaspăt de pe o tavă şi dădu să facă repede cale-ntoarsă, ca să evite să dea nas în nas cu ea, rostind o înjurătură înăbuşită; dacă s-ar fi aflat mai aproape, ea ar fi fost nevoită să-i calce pe picioare. Puţin vin fierbinte îi curse pe mâna înmănuşată, şi i se prelinse pe sub mâneca hainei, făcându-l să scoată din nou sudalme pe gură, nu atât de înăbuşite. Suficient de înalt ca să o copleşească, el nu se dădu în lături. Privirea lui încruntată părea a unui bărbat care voia să alunge o copilă enervantă care-i stătea în cale. Sau a unui bărbat care fusese cât pe ce să calce pe o viperă. Ea se ţinu dreaptă în

faţa lui şi încercă să îşi imagineze că nu era decât un băieţandru pus pe rele; asta o ajuta mereu; aproape toţi bărbaţii păreau să se intimideze. El bombăni ceva – un salut politicos sau o altă injurie – şi îşi plecă uşor capul, apoi încercă să o ocolească. Ea făcu un pas în lateral, înfruntându-l. El se dădu în spate, iar ea îl urmă. Bărbatul arăta de parcă ar fi fost bântuit. Egwene hotărî să încerce să îl liniştească înainte să îi adreseze întrebarea importantă. Voia răspunsuri, nu mormăieli.

— Veţi fi încântat să aflaţi că Domniţa-Moştenitoare se află în drum spre Caemlyn, Seniore Pelivar.

Le auzise pe câteva Conducătoare pomenind despre asta.

Faţa lui deveni inexpresivă.

— Elayne Trakand are dreptul să revendice Tronul Leului, replică el pe un ton sec.

Egwene făcu ochii mari, iar el se retrase în spate. Poate că el credea că ea se înfuriase pentru că nu i se adresase cu titlul, dar Egwene abia sesiză acest lucru. Pelivar o susţinuse pe mama lui Elayne atunci când aceasta revendicase tronul, iar Elayne fusese convinsă că el o va sprijini şi pe ea. Ea vorbea cu afecţiune despre Pelivar, ca şi cum acesta ar fi fost unchiul ei preferat.

— Mamă, şopti Siuan, lângă umărul ei, trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem în tabără înainte de asfinţitul soarelui.

Cuvintele ei şoptite îi transmiteau că e nevoie să acţioneze de urgenţă. Soarele trecuse de amiază.

— Nu e bine să te prindă noaptea afară pe vremea asta, zise Pelivar în grabă. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc de plecare.

Trântind cupa pe tava unui servitor care trecea pe-acolo, el şovăi înainte să pornească din loc, după aceea se îndepărtă cu aerul unui bărbat care scăpase dintr-o capcană.

Lui Egwene îi venea să scrâşnească din dinţi de supărare. Ce părere aveau bărbaţii despre înţelegerea lor? Dacă putea fi numită aşa, având în vedere că ea le-o impusese. Arathelle şi Aemlyn aveau mai multă putere şi influenţă decât majoritatea bărbaţilor, cu toate astea, Pelivar, Culhan şi alţii erau cei care călăreau alături de soldaţi; încă puteau să o înfrunte.

— Găseşte-o pe Sheriam, mârâi ea, şi spune-i să le poruncească tuturor să urce pe cai acum, cu orice preţ!

Nu le putea da răgaz Conducătoarelor nici măcar o noapte ca să cugete la ceea ce se întâmplase în ziua aceea, să plănuiască şi să comploteze. Trebuiau să ajungă înapoi în tabără înainte de asfinţitul soarelui.

CAPITOLUL 19

Legea

Nu fu nevoie de prea multe eforturi pentru a le convinge pe Conducătoare să urce pe cai, deoarece erau la fel de nerăbdătoare să plece de acolo ca Egwene, mai ales Romanda şi Lelaine, amândouă reci ca gheaţa şi cu flăcări în priviri. Celelalte erau seninătatea întruchipată, debordând de calm. Cu toate acestea, ele se săltară în şei atât de repede, încât nobilii rămaseră gură-cască, iar servitorii în veşminte viu colorate se grăbiră să încarce caii de povară ca să ţină pasul cu ele.

Egwene îl mână pe Daishar, care înainta cu paşi hotărâţi prin omăt, iar Seniorul Bryne îi aruncă o privire şi încuviinţă scurt ca să o asigure că escorta ei în armură o va urma îndeaproape. Siuan, călare pe Bela, şi Sheriam, călare pe Wing, se grăbiră să i se alăture. Ei îşi croiau drum prin omătul ce acoperea întinderi mari, ajungându-le până la chişiţe. Caii înaintau la trap, ridicându-şi picioarele, iar Flacăra Tar Valonului flutura în briza rece. Chiar şi când erau nevoiţi să încetinească, atunci când caii se cufundau până la genunchi prin zăpada îngheţată, ei încercau să păstreze ritmul.

Conducătoarele nu aveau de ales decât să ţină pasul, iar viteza cu care înaintau le împiedica să vorbească între ele pe drum. În ritmul acela obositor, dacă un cal nu era atent, şi-ar fi putut rupe un picior, iar călăreţul, grumazul. Chiar şi

aşa, Romanda şi Lelaine se apropiară şi înaintară prin omăt, înconjurate de scuturi împotriva ascultării. Cele două purtau o discuţie aprinsă. Egwene îşi putea imagina care era subiectul. De altfel, şi alte Conducătoare reuşiră să călărească una lângă alta o vreme, schimbând câteva cuvinte în şoaptă şi aruncând priviri reci, uneori spre ea, alteori spre surorile învăluite în *saidar*. Doar Delana nu participă la vreuna dintre acele conversaţii scurte. Rămase aproape de Halima, care recunoscu în cele din urmă că îi era frig. Schimonosindu-se, ţăranca îşi ţinea mantia strâns pe lângă corp şi încerca în continuare să o aline pe Delana, şoptindu-i aproape fără încetare. Delana părea să aibă nevoie de alinare; sprâncenele îi erau încruntate, creând pe frunte o cută care o îmbătrânea.

Egwene nu era singura care îşi făcea griji. Ceilalţi îşi ascundeau acest sentiment, părând calmul întruchipat, însă Străjerii călăreau de parcă s-ar fi aşteptat ca din zăpadă să apară ce-i mai rău după fiecare pas, fiind mereu cu ochii în patru şi dându-şi la o parte mantiile ce se agitau în bătaia vântului, ca să aibă mâinile libere. Atunci când o Aes Sedai era îngrijorată, era îngrijorat şi Străjerul ei, Conducătoarele fiind prea preocupate ca să le treacă prin gând să-i liniştească pe bărbaţi. Egwene se bucura să vadă asta. Conducătoarele erau preocupate, ceea ce însemna că încă nu se hotărâseră.

Când Bryne se duse să se consulte cu Uno, profită de ocazie ca să întrebe ce aflaseră cele două femei despre surorile Aes Sedai şi Gărzile Turnului care se aflau în Andor.

— Nu prea multe, răspunse Siuan, cu vocea gâtuită.

Bela cea năbădăioasă părea să ţină ritmul, dar nu şi Siuan, care ţinea strâns hăţurile într-o mână, iar cu cealaltă strângea partea din faţă a şeii.

— Din câte mi-am dat seama, circulă cincizeci de zvonuri şi nu există nicio dovadă. Par a fi doar poveşti, însă ar putea fi adevărate.

Bela se smuci, afundându-se în omăt cu copitele din faţă, iar Siuan icni.

— Arză-i-ar Lumina pe toţi caii!

Nici Sheriam nu aflase mai multe. Ea scutură din cap şi oftă iritată.

— Mi se par nişte vorbe-n vânt, Mamă. *Întotdeauna* circulă zvonuri despre surori care s-ar afla pe aproape. Încă n-ai învăţat să călăreşti, Siuan? adăugă ea pe un ton zeflemitor. Până la lăsarea întunericului, n-o să mai poţi umbla de durere!

Sheriam trebuie să fi avut nervii la pământ de izbucnise atât de direct. După felul în care se foia în şa, se părea că avusese dreptate în privinţa lui Siuan.

Pleoapele lui Siuan erau grele, dar când deschise gura aproape că îşi arătă colţii, fără să-i pese cine, din cei care stăteau în spatele flamurii, s-ar putea uita.

— Liniştiţi-vă, amândouă! se răsti Egwene.

Apoi inspiră adânc, pentru a se calma. Era şi ea cam epuizată. Indiferent ce credea Arathelle, dacă Elaida ar fi trimis o oaste ca să se amestece în treburile lor, ar fi fost prea numeroasă pentru a se furişa nevăzută. Mai rămânea Turnul Negru, ce se anunţa un eşec total. Ieşeai în câştig dacă nu dădeai vrabia din mână pe cioara de pe gard. Mai ales când cioara se afla într-o altă ţară şi existau şanse să nu mai găseşti o altă vrabie.

Cu toate acestea, Egwene îşi alungă aceste gânduri dându-i câteva porunci lui Sheriam pentru când aveau să ajungă în tabără. Ea era Suprema Înscăunată Amyrlin şi asta însemna că *toate* Aes Sedai intrau în responsabilitatea ei, chiar şi cele care o urmau pe Elaida. Vocea ei era hotărâtă. Era prea târziu să-ţi mai fie teamă odată ce apucasei taurul de coarne.

Ochii migdalaţi ai lui Sheriam se făcură mari când auzi poruncile.

— Mamă, dacă pot întreba, de ce…?

Sub privirea aspră a lui Egwene, amuţi şi înghiţi în sec.

— Cum zici tu, Mamă, zise ea încet. Ciudat. Îmi amintesc ziua în care Nynaeve şi cu tine aţi venit la Turn, două copile care nu ştiau dacă să se bucure sau să se teamă. Atât de multe s-au schimbat de-atunci. Totul.

— Nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna, îi spuse Egwene.

Îi aruncă lui Siuan o privire plină de înţelesuri, pe care aceasta se făcu că nu o vede. Era oarecum supărată. Sheriam părea bolnavă.

Chiar atunci, Seniorul Bryne se întoarse. Trebuie să fi simţit tensiunea dintre ele. Le spuse doar că înaintau bine, apoi tăcu. Un om înţelept.

Fie că înaintaseră bine sau nu, soarele ajunsese aproape deasupra copacilor când pătrunseră în tabăra întinsă unde se afla oastea. Pe omăt se observau umbrele lungi ale căruţelor cu coviltir şi ale telegilor, iar câţiva oameni munceau cu sârg, construind adăposturi joase din stufăriş. Corturile n-ar fi fost de ajuns nici pentru toţi soldaţii, iar în tabără existau aproape la fel de mulţi şelari, spălătorese, făuritori de săgeţi şi alţi asemenea, toţi aceia care însoţeau inevitabil orice oaste. Sunetul nicovalelor era semn că potcovarii, armurierii şi fierarii încă munceau. Pretutindeni erau focuri la care se pregătea mâncarea, iar călăreţii se împrăştiaseră căutând să se încălzească şi să consume ceva cald, de îndată ce caii lor osteniţi fuseseră preluaţi de alţii. În mod surprinzător, Bryne continuă să călărească alături de Egwene, deşi aceasta îi permisese să plece.

— Dacă-mi dai voie, Mamă, spuse el. Mă gândeam să-ţi mai ţin companie o vreme.

Sheriam se răsuci în şa şi se uită mirată. Siuan se miră şi ea, dar privind în faţă, ca şi când nu ar fi îndrăznit să se întoarcă şi să se uite la el cu ochii mari cât cepele.

Oare ce voia? Să fie străjerul ei? Împotriva *surorilor*? La fel de bun ar fi fost şi individul acela căruia îi curgea nasul.

Să arate că era de partea ei? Avea să aibă suficient timp pentru asta a doua zi, dacă totul decurgea bine în seara aceea; revelaţia aceea ar putea hotărî Divanului o soartă pe care ea nu îndrăznea săşi-o imagineze.

— În seara asta vom discuta treburi ale Aes Sedai, îi replică ea pe un ton ferm.

Oricât de ridicolă ar fi fost această afirmaţie, el se oferise să îşi rişte viaţa pentru ea. Deşi nu ştia de ce o făcuse – cine să ştie de ce un bărbat făcea *ceva*? –, îi era datoare pentru asta. Printre altele.

— Dacă n-o voi trimite pe Siuan la tine în seara asta, Seniore Bryne, va trebui să pleci înainte de ivitul zorilor. Dacă vina celor întâmplate azi va cădea asupra mea, te-ar putea afecta şi pe tine. Ar putea fi periculos să rămâi. Poate chiar fatal. Nu cred că ele vor avea nevoie de prea multe explicaţii.

Nu era nevoie să spună cine erau „ele".

— Mi-am dat cuvântul… rosti el încet, bătându-l uşor pe grumaz pe Traveler… faţă de Tar Valon.

Tăcu şi se uită la Siuan, mai degrabă în semn de apreciere decât pentru că ar fi ezitat.

— Indiferent despre ce veţi vorbi în seara asta, zise el, într-un final, nu uita că ai treizeci de mii de oameni şi pe Gareth Bryne care te urmează. Ar trebui să conteze, chiar şi pentru Aes Sedai. Pe mâine, Mamă.

Întorcându-şi murgul cu nările fremătânde, el strigă peste umăr:

— Mă aştept să te văd şi pe tine mâine, Siuan. *Nimic* nu va schimba asta.

Siuan privi în urma lui în timp ce se îndepărta călare. În ochi i se citea neliniştea.

Egwene nu se putu abţine să nu privească şi ea în urma lui. Nu-i vorbise niciodată atât de direct, nici pe departe. De ce o făcuse în acel moment? Mai ales în acel moment?

Străbătând cei treizeci sau patruzeci de metri care

despărţeau tabăra oastei de cea a surorilor Aes Sedai, îi făcu semn din cap lui Sheriam, ce se opri din mers în dreptul primelor corturi. Ea şi Siuan îşi văzură mai departe de drum. În spate auziră vocea lui Sheriam, limpede şi calmă.

— Suprema Înscăunată Amyrlin convoacă azi Divanul, pentru o sesiune oficială. Să se facă pregătirile în mare grabă.

Egwene nu se uită în urmă.

O femeie osoasă se apropie de cortul ei fugind, vânturându-şi poalele din lână, ca să îi preia pe Daishar şi pe Bela. Avea faţa ciupită şi abia dacă îşi plecă fruntea înainte să plece în grabă cu caii la fel de repede cum venise. Căldura degajată de vasele fierbinţi o învălui. Egwene nu îşi dăduse seama până în acel moment cât de frig era afară. Sau cât de frig îi era.

Chesa îi luă mantia şi exclamă atunci când îi atinse mâinile:

— Eşti îngheţată bocnă, Mamă!

Continuând să pălăvrăgească, ea se foia de colo până colo. Împăturea mantia lui Egwene şi pe cea a lui Siuan, netezea păturile îndoite de pe patul lui Egwene, aranja tava aşezată pe unul dintre cuferele ce fuseseră descărcate.

— Dacă aş fi atât de îngheţată, m-aş vârî în pat, lângă cărămizi calde. Asta după ce aş fi mâncat, sigur. Mai bine ar fi cald afară decât înăuntru. Mă duc să mai aduc câteva cărămizi ca să ţi le pun sub picioare când vei lua cina. Şi pentru Siuan Sedai, fireşte. Oh, dacă aş fi la fel de flămândă cum trebuie să fiţi voi, aş începe să înfulec mâncarea, dar mereu am dureri de stomac după aia.

Oprindu-se în dreptul tăvii, se uită la Egwene şi încuviinţă mulţumită atunci când aceasta îi spuse că nu va mânca foarte repede.

Nu-i fu uşor răspundă pe un ton serios. Chesa era mereu ca o gură de aer proaspăt, însă după o zi ca aceea, aproape

c-o făcea pe Egwene să râdă de încântate. Pentru Chesa, nu existau complicaţii. Pe tavă se aflau două castroane albe cu tocăniţă de linte, alături de o carafă înaltă cu vin fiert, două cupe din argint şi două chifle mari. Cumva, femeia ştiuse că Siuan va mânca împreună cu ea. Aburii se ridicau din castroane şi din carafa. De câte ori trebuie să fi reîmprospătat Chesa tava aceea ca să se asigure că Egwene va avea mâncare caldă atunci când se va întoarce! O femeie simplă, fără complicaţii. Şi la fel de grijulie ca o mamă sau ca o prietenă.

— Trebuie să uit de odihnă pentru moment, Chesa. Mai am treabă în seara asta. Te rog să ne laşi.

Siuan clătină din cap atunci când clapeta cortului căzu în urma femeii durdulii.

— Eşti sigură că nu te slujeşte de când erai bebeluş? bombăni ea.

Luând un castron, o chiflă şi o lingură, Egwene se lăsă pe scaun, oftând. În acelaşi timp, îmbrăţişă Izvorul şi împleti un scut împotriva ascultării. Din nefericire, *saidarul* o făcea să conştientizeze şi mai mult faptul că mâinile şi picioarele îi erau pe jumătate îngheţate. Nici celelalte părţi ale corpului nu-i erau mai calde. Castronul părea aproape prea cald ca să-l ţină în mână, la fel, chifla. Of, cât de mult şi-ar fi dorit cărămizile alea fierbinţi!

— Mai putem face ceva? întrebă ea, înfulecând o lingură de tocăniţă.

Nu era de mirare că era lihnită de foame, cum nu mai mâncase de la micul dejun, servit foarte devreme. Lintea şi morcovii aţoşi erau la fel de gustoşi ca aceia pe care îi gătea mama ei.

— Nu-mi vine-n minte nimic, ţie?

— Ce s-a putut face, a fost făcut. Nu mai există altceva, asta dacă nu va interveni Creatorul.

Siuan luă celălalt castron şi se lăsă pe un scăunel, apoi rămase nemişcată şi se uită la tocăniţă, amestecând-o cu

lingura.

— Nu ai de gând să-i spui, aşa-i? întrebă ea într-un final. N-aş putea îndura ca el să ştie.

— De ce nu?

— Va profita, replică Siuan, posomorâtă. Oh, nu-n sensul ăla! Nu te gândi la *aia*!

În unele privinţe, era destul de ruşinoasă.

— Bărbatul acesta îmi va transforma viaţa într-un soi de Puţul Osândei!

Oare prin faptul că îi spăla lenjeria de corp şi îi lustruia cizmele şi şaua nu era deja?

Egwene oftă. Cum *putea* o femeie atât de sensibilă, de isteaţă şi de capabilă să fie atât de zevzeacă atunci când venea vorba despre asta? Asemenea unei vipere, o imagine i se furişă în minte. Ea însăşi, şezând pe genunchii lui Gawyn, giugiulindu-se în joacă. Într-o tavernă! Încercă din răsputeri să o alunge.

— Siuan, am nevoie de experienţa şi de isteţimea ta. Nu-mi pot permite ca ţie să-ţi umble mintea la Seniorul Bryne. Dacă n-o să-ţi vină mintea la cap, am să-i plătesc ce-i datorezi şi am să-ţi interzic să-l mai vezi. Jur!

— Ţi-am zis c-o să-mi plătesc datoriile, spuse Siuan cu încăpăţânare. Am la fel de multă onoare ca afurisitul ăsta de Senior Gareth Bryne! Poate mai multă! El îşi ţine cuvântul şi eu pe-al meu! Şi-apoi, Min mi-a spus să mă ţin aproape de el, sau vom muri amândoi. Sau ceva de genul ăsta.

Roşeaţa din obraji o trăda însă. În ciuda onoarei ei şi a ameninţării lui Min, era, pur şi simplu, dispusă să suporte orice ca să fie prin preajma bărbatului!

— Prea bine. Eşti ca vrăjită, iar dacă îţi voi spune să te ţii departe de el, fie nu-mi vei da ascultare, fie vei sta tot timpul bosumflată. Ce-ai de gând să faci în privinţa lui?

Încruntându-se indignată, Siuan continuă pentru o perioadă, turuind despre ce i-ar fi plăcut să-i facă

afurisitului de Gareth Bryne. Lucruri care nu i-ar fi plăcut defel. Unora, nici nu ar fi supravieţuit.

— Siuan, rosti Egwene pe un ton ameninţător. Dacă mai negi încă o dată ce-i limpede ca bună ziua, am să-i spun *şi* am să-i dau banii.

Siuan se îmbufnă şi deveni posomorâtă. Ea îmbufnată! Şi posomorâtă! Siuan!

— N-am timp de îndrăgosteli. Abia dacă am timp să gândesc, între muncile pe care le fac pentru el *şi* pentru tine. Iar dacă totul va decurge bine în seara asta, voi avea de două ori mai multe de făcut. Şi-apoi…

Se întristă şi se foi pe scăunel.

— Dacă el nu… simte la fel? murmură ea. Nici măcar nu a încercat să mă sărute. Nu-i pasă decât să aibă cămăşi curate.

Egwene lovi lingura de fundul castronului şi se miră când observă că e goală. Nu mai rămăsese nimic din chiflă, în afară de câteva firimituri pe rochie. Lumină, încă îşi simţea stomacul gol! Se uită la castronul lui Siuan, plină de nădejde; femeia nu făcea altceva decât să deseneze cercuri în linte.

Brusc, îi veni un gând. De ce insistase Seniorul Bryne ca Siuan să-şi plătească datoria prin muncă după ce aflase cine era? Doar pentru că ea spusese că o va face? Era o tocmeală absurdă. Însă o tocmeală care o ţinea în preajma lui, când nimic altceva n-ar fi ţinut-o. Că veni vorba, ea însăşi se întrebase adesea de ce Bryne fusese de acord să strângă o oaste. Trebuie să fi ştiut că existau şanse mari să ajungă cu capul pe eşafod. Şi de ce îi pusese ei la dispoziţie acea oaste unei fete Amyrlin care nu avea autoritate şi nici prietene printre surori, în afară de Siuan, din câte ştia el? Oare răspunsul la toate aceste întrebări putea fi atât de simplu… o iubea pe Siuan? Imposibil; cei mai mulţi bărbaţi erau fluşturatici şi nestatornici, dar asta era *de-a dreptul* absurd! Şi totuşi, ea insinuă asta, fie şi numai pentru a o

amuza pe Siuan. Poate că avea s-o înveselească puţin.

Siuan pufni contrariată. Suna ciudat, venind de la o faţă atât de frumoasă, însă nimeni nu ar fi exprimat atât de multe printr-o pufnitură ca ea.

— Nu-i tocmai idiot, zise ea pe un ton sec. De fapt, îl duce mintea. Gândeşte ca o femeie, de cele mai multe ori.

— Încă nu mi-ai spus dacă te vei îndrepta, Siuan, insistă Egwene. Vei fi nevoită, într-un fel sau altul.

— Fireşte că o voi face. Nu ştiu ce-a fost cu mine. Nu e ca şi când n-am sărutat niciodată un bărbat.

Miji brusc ochii, ca şi când s-ar fi aşteptat ca Egwene să o contrazică.

— Nu mi-am petrecut *toată* viaţa în Turn. Este absurd! Discutăm despre *bărbaţi*, într-o seară ca asta!

Când îşi coborî privirea în castron, păru să conştientizeze pentru prima oară că avea mâncare în el. Îşi umplu lingura, îndreptând-o spre Egwene.

— Trebuie să fii atentă la sincronizare, acum mai mult decât oricând. Dacă Romanda şi Lelaine vor prelua cârma, nu vei mai pune niciodată mâna pe ea.

Absurd sau nu, ceva îi stârnise, cu siguranţă, pofta de mâncare lui Siuan. Înfulecă tocăniţa mai repede decât o făcuse Egwene şi nu mai lăsă nici măcar o firimitură din chiflă. Egwene se trezi că îşi trece degetele prin castronul gol. Nu mai avea de ales decât să lingă şi ultimele rămăşiţe de linte, fireşte.

Nu avea rost să mai discute despre ce urma să se întâmple în acea seară. Şlefuiseră şi bibiliseră discursul lui Egwene de atâtea ori, încât se minuna că nu visase despre asta. Cu siguranţă, l-ar fi putut rosti şi în somn. Siuan insista oricum, iar Egwene fu cât pe ce s-o muştruluiască, deoarece continua la nesfârşit, vorbind despre posibilităţi despre care ele discutaseră de sute de ori. Siuan părea a fi într-o dispoziţie bună, în mod surprinzător. Ba chiar rosti câteva glume, lucru neobişnuit în cazul ei, în ultima vreme,

deşi unele erau cam nepotrivite.

— Ştiai că, odinioară, şi Romanda şi-a dorit să fie Amyrlin? întrebă ea la un moment dat. Am auzit că după ce Tamra a obţinut etola şi sceptrul, Romanda s-a retras cu coada între picioare. Pun rămăşag pe talerul din argint pe care nu-l am, că o să i se bulbuce ochii de două ori mai tare decât lui Lelaine. Aş vrea să fiu acolo să le aud cum urlă, adăugă ea după o pauză. Cineva are să urle în curând şi aş prefera să fie ele, nu noi. N-am o voce prea plăcută.

Şi chiar cântă un fragment despre privitul peste un râu şi un băiat care nu avea barcă. Avea dreptate; vocea îi era plăcută în felul ei, dar nu era în stare să cânte un cântec de la cap la coadă.

— Acum mă bucur că am un chip atât de drăgălaş, continuă ea puţin mai târziu. Dacă lucrurile vor decurge prost, ne vor îmbrăca pe amândouă ca pe nişte păpuşi şi ne vor pune pe un raft pentru a fi admirate. Fireşte, s-ar putea să suferim şi „accidente”. Păpuşile se mai strică. Gareth Bryne va trebui să găsească pe altcineva de care să se lege.

Chiar râse, după ce spuse asta.

Egwene se simţi extrem de uşurată atunci când clapa cortului fu împinsă înăuntru pentru o clipă, anunţând prezenţa cuiva care ştia că nu trebuie să intre atunci când exista un scut. N-ar fi vrut să afle până unde putea ajunge Siuan cu glumele!

De îndată ce eliberă scutul, Sheriam păşi înăuntru, însoţită de un curent de aer ce părea a fi de zece ori mai rece decât înainte.

— E timpul, Mamă! Totul este pregătit.

Ochii ei migdalaţi erau larg deschişi şi îşi trecea vârful limbii peste buze.

Siuan sări în picioare şi îşi luă mantia de pe patul lui Egwene, însă se opri înainte să şi-o aşeze pe umeri.

— *Am străbătut* cu corabia Degetele Dragonului pe

întuneric, să ştii, zise ea pe un ton serios. Şi am prins odată în plasă un peşte-leu, cu tata. Chiar e posibil.

Sheriam se încruntă când Siuan năvăli afară, lăsând să pătrundă frigul înăuntru.

— Uneori, cred, începu ea, dar orice ar fi gândit, n-o spuse. De ce faci asta, Mamă? o întrebă ea. Toate lucrurile astea de azi, de la lac, întrunirea Divanului din seara asta. De ce ne-ai pus să petrecem toată ziua de ieri vorbind despre Logain cu toţi cei pe care i-am întâlnit? Mă gândeam că-mi vei spune şi mie. *Sunt* Păstrătoarea ta. Ţi-*am jurat* supunere oarbă.

— Îţi voi spune ceea ce trebuie să ştii, zise Egwene aruncându-şi mantia pe umeri.

Nu e cazul să spunem că nu prea avea încredere într-un legământ făcut cu forţa, fie şi al unei surori. Sheriam putea avea vreun un motiv ca să lase să-i scape o vorbă la urechea nepotrivită, în ciuda acelui legământ. La urma urmei, Aes Sedai erau recunoscute pentru faptul că nu spuneau tot adevărul. Nu credea cu adevărat că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, însă, ca şi în cazul Seniorului Bryne, nu putea risca decât dacă era nevoită.

— Trebuie să-ţi spun, zise Sheriam cu amărăciune. Cred că mâine Romanda sau Lelaine va fi Păstrătoarea Cronicilor, iar eu voi fi pedepsită pentru că nu am avertizat Divanul. Cred că s-ar putea să mă invidiezi.

Egwene încuviinţă. Era foarte posibil.

— Mergem?

Soarele aflat la apus semăna cu un dom roşu aşezat deasupra coroanei copacilor. Pe omăt răspândea o lumină sângerie. Servitorii o întâmpinau pe Egwene cu plecăciuni şi reverenţe tăcute, în timp ce aceasta străbătea potecile formate în zăpadă. Feţele lor erau îngândurate sau lipsite de orice expresie; servitorii puteau prelua starea de spirit a celor pe care îi slujeau, aproape la fel de repede ca Străjerii.

La prima vedere, nu se zări nicio soră, apoi se iviră toate, formând o mulţime în jurul unui pavilion ce fusese ridicat în singurul spaţiu suficient de mare din tabără. Era o zonă pe care surorile o foloseau ca să se furişeze în ascunzişurile din Salidar şi să călătorească înapoi cu veşti de la iscoade. Alcătuit dintr-o mulţime de pânze peticite, pavilionul, ce nu se compara nici pe departe cu acela de lângă lac, care era splendid, fusese instalat cu greu. În ultimele două luni, cel mai adesea, Divanul se întrunise la fel ca în dimineaţa zilei precedente, iar câteodată se înghesuiseră într-unul dintre corturile mai mari. Pavilionul fusese ridicat doar de două ori de când plecaseră din Salidar. De fiecare dată pentru un proces.

Când văzură că Egwene şi Sheriam se apropiau, surorile din spate le şuşotiră celor din faţă şi se deschise un culoar pentru a le lăsa să treacă. Surorile le urmăreau pe cele două cu nişte ochi inexpresivi, fără să trădeze nici măcar un semn că ştiau sau măcar bănuiau ce se întâmpla. Niciun semn despre ce gândeau. Egwene simţi fluturi în stomac. Un boboc de trandafir. Fii calmă!

Păşi pe covoarele ţesute în flori viu colorate şi alte zeci de motive diferite, şi trecu prin cercul de vase de încălzit înşirate pe marginea pavilionului, iar Sheriam zise:

— Vine ea; vine ea…

Nu-i de mirare că n-avea acelaşi aer de solemnitate ca de obicei, fiind puţin cam agitată.

Băncile lustruite şi cutiile acoperite cu pânză de la lac erau folosite din nou. Erau mult mai somptuoase decât amalgamul acela de scaune desperecheate ce fuseseră folosite înainte, aşezate în două rânduri strâmbe de câte nouă, grupate câte trei. Verde, Cenuşiu şi Galben într-o parte, Alb, Brun şi Albastru, în cealaltă. La capătul mai lat, cel mai îndepărtat de Egwene, se afla cutia acoperită cu pânză dungată şi banca pentru Suprema Înscăunată Amyrlin. Când se va aşeza acolo, va fi ţinta tuturor privirilor

şi va simţi din plin cum este să fii singură în faţa a optsprezece surori. Mai bine nu şi-ar fi schimbat veşmintele; conducătoarele purtau în continuare straiele alese pe care le purtaseră la lac, şi nu îşi puseseră decât şalurile. Un boboc de trandafir. Fii calmă!

Una dintre bănci rămase neocupată, însă doar pentru o clipă. Delana veni în fugă tocmai când Sheriam îşi termina litania. Cu răsuflarea tăiată şi ameţită, Conducătoarea Cenuşie se urcă anevoie pe bancă, între Varilin şi Kwamesa, fiind mai puţin graţioasă decât de obicei. Zâmbea stingher, jucându-se agitată cu şiragul de mărgele de la grumaz. Ai fi zis că ea fusese cea chemată la judecată. Fii calmă! Nimeni nu era judecat. Încă.

Egwene păşi încet pe covor, mergând printre cele două rânduri, în timp ce Sheriam o urmă, iar Kwamesa se ridică în picioare. Strălucirea *saidarului* o împresură brusc pe femeia zveltă şi oacheşă, cea mai tânără dintre Conducătoare. În seara aceea, nu se vor zgârci cu formalităţile.

— Ceea ce ajunge în faţa Divanului Turnului se supune judecăţii Divanului. Cel care va interveni nepoftit, femeie sau bărbat, iniţiat sau străin, indiferent că va veni cu gânduri paşnice sau de mânie, va fi legat potrivit legii şi supus judecăţii. Rostesc adevărul, luaţi aminte; aşa se va întâmpla.

Această întâmpinare era mai veche decât legământul împotriva rostirii neadevărului, şi provenea dintr-o vreme în care Amyrlin care cădeau victime crimelor, erau cam tot atâtea cât cele care mureau din orice altă cauză. Egwene continua să păşească la fel de calculat. Se abţinea cu greu să nu-şi atingă etola. Încerca să se concentreze la banca din faţă.

Kwamesa îşi reluă locul, învăluită în continuare în strălucirea Puterii. Aledrin, care făcea parte dintre surorile Albe, se ridică în picioare, înconjurată la rându-i de

strălucire. Având părul auriu-închis şi ochi mari şi căprui, era încântătoare atunci când zâmbea, dar în seara aceea chiar şi o piatră ar fi fost mai expresivă decât ea.

— Mai sunt aceia care nu fac parte din Divan şi ar putea auzi stând pe aproape, zise ea cu răceală în glas şi un puternic accent taraboner. Ceea ce va spune Divanul Turnului va fi doar pentru urechile Divanului până când şi doar dacă Divanul va hotărî altfel. Voi face aşa încât să ne bucurăm de intimitate. Cuvintele noastre să rămână doar pentru urechile noastre.

După ce împleti un scut ce împrejmui întreg pavilionul, se aşeză. Surorile de afară începură să se agite, fiindcă erau nevoite să privească Divanul învăluit într-o tăcere totală.

Era ciudat că atât de multe Conducătoare erau privite prin prisma vârstei, când distincţia în funcţie de vârstă suna ca o osândire pentru celelalte Aes Sedai. Oare Siuan *văzuse* un tipar în privinţa vârstei Conducătoarelor? Nu. Concentrează-te! Fii calmă şi concentrează-te!

Apucând marginile mantiei, Egwene se urcă pe cutia împodobită cu dungi viu colorate şi se întoarse. Lelaine era deja în picioare, şalul cu franjuri albastre i se lăsase pe braţe, iar Romanda se ridică fără să aştepte ca Egwene să se aşeze. Nu voia sub nicio formă să o lase pe vreuna să i-o ia înainte.

— Am o întrebare pentru Divan, rosti ea cu voce tare şi hotărâtă. Cine va declara război uzurpatoarei Elaida de Avriny a'Roihan?

Apoi luă loc şi îşi azvârli mantia care căzu pe bancă. Stând în picioare lângă ea, pe covor, Sheriam scoase un sunet slab, ca un fel de geamăt, deşi era aparent calmă şi stăpână pe sine. Egwene nu credea s-o fi auzit altcineva. Nădăjduia să n-o fi auzit.

Urmă un moment de uimire în care femeile, încremenite pe scaunele lor, o priviră mirate. Poate că le mira faptul că îndrăznise să pună o întrebare. Nimeni nu adresa întrebări

Divanului înainte de a vorbi Conducătoarele; pur şi simplu, nu se cădea, atât din raţiuni practice, cât şi pentru că o cerea tradiţia.

În cele din urmă, Lelaine vorbi:

— Noi nu declarăm război *indivizilor*, spuse ea pe un ton sec. Nici măcar unor trădători ca Elaida. În orice caz, aş vrea să-ţi amâni întrebarea ca să ne ocupăm întâi de chestiuni mai urgente.

Avusese timp să se adune de când se întorsese în tabără; expresia feţei era doar aspră, nu ameninţătoare. Netezindu-şi poalele cu dungi albastre ca şi cum s-ar fi dezbărat de Elaida – sau, poate, de Egwene –, îşi mută atenţia spre celelalte Conducătoare şi rosti:

— Ce ne face să ne întrunim în seara asta este… Voiam să spun „simplu”, dar nu este. Să deschidem cartea novicelor? Ne vom trezi cu *bunici* care vor cere indignate să fie testate. Să rămânem aici o lună? Nici nu e nevoie să enumăr problemele, pornind de la faptul că vom cheltui jumătate din aur fără să ne fi apropiat măcar de Tar Valon. Cât despre a nu trece în Andor…

— Sora mea, Lelaine, în nerăbdarea ei, a uitat cine are dreptul să vorbească prima, o întrerupse cu blândeţe Romanda.

Zâmbetul acesteia o făcea pe Lelaine să pară veselă. Ea îşi aranjă şalul fără grabă, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume.

— Am două întrebări pe care aş vrea să le adresez Divanului, iar mai apoi voi răspunde întrebărilor lui Lelaine. Din nefericire pentru ea, prima întrebare este dacă Lelaine mai este capabilă să facă parte din Divan.

Zâmbetul ei deveni mai larg, fără a fi însă mai binevoitor. Lelaine se lăsă încet pe scaun, încruntată.

— Problema războiului trebuie dezbătută, rosti Egwene pe un ton îngrijorat. Trebuie să găsim un răspuns înainte de a discuta alte chestiuni. Aşa spune legea.

Conducătoarele se sfătuiră repede din priviri.

— Aşa o fi? zise Janya în cele din urmă.

Mijind ochii, se răsuci pe bancă pentru a se adresa femeii de lângă ea:

— Takima, tu ţii minte tot ce citeşti şi, dacă-mi aduc bine aminte, parcă ziceai că ai citit Legea Războiului. Aşa scrie acolo?

Egwene îşi ţinu respiraţia. Turnul Alb trimisese oşteni în mai multe războaie în ultimii o mie de ani, dar mereu ca răspuns la strigătele de ajutor a cel puţin două tronuri şi fusese întotdeauna vorba de războiul lor, nu al Turnului. Ultima oară când Turnul declarase război o făcuse împotriva lui Artur Aripă-de-Şoim. Siuan spunea că doar câţiva bibliotecari ştiau *c-ar fi existat* o Lege a Războiului, însă nu mai mult.

Scundă, cu părul negru şi lung până la mijloc şi tenul de culoarea fildeşului învechit, Takima părea celor care-o priveau o pasăre, atunci când înclina îngândurată capul într-o parte. Acum, după felul în care se foia pe scaun, îşi aranja şalul şi îşi îndrepta inutil pălăria cu perle şi safire, aducea cu o pasăre care voia să-şi ia zborul.

— Da, răspunse ea pe un ton ferm, apoi închise gura.

Egwene începu să respire, din nou, uşurată.

— Se vede treaba că Siuan Sanche te-a dăscălit bine, rosti Romanda pe un ton aspru. Mamă, ce argumente ai pentru declararea unui război? Împotriva unei femei.

Vocea îi suna de parcă ar fi încercat să înlăture ceva neplăcut din cale, apoi se aşeză, aşteptând să dispară acel ceva.

Egwene încuviinţă graţios, pe urmă se ridică în picioare. Privi în ochi fiecare Conducătoare în parte, cu calm, cu hotărâre. Takima îi evită privirea. Lumină, femeia ştia! Dar nu spusese nimic. Oare va păstra tăcerea suficient timp? Era prea târziu să-şi schimbe planurile.

— Suntem ameninţate astăzi de o oaste condusă de

oameni care se îndoiesc de noi. Altminteri, oastea aceea nu s-ar afla aici.

Egwene ar fi dorit să rostească discursul aprins, cu înflăcărare, însă Siuan o sfătuise să fie calmă şi, într-un final, căzuseră de acord. Ele trebuiau să vadă o femeie stăpână pe sine, nu o copilă mânată de pornirile inimii. Cu toate acestea, cuvintele ei veneau din inimă.

— Aţi auzit-o pe Arathelle spunând că nu vrea să se amestece în treburile surorilor Aes Sedai. Şi totuşi, au venit cu oastea în Murandy şi s-au aşezat în calea noastră. Pentru că nu ştiu sigur cine suntem sau ce vrem. I s-a părut vreuneia dintre voi că ne consideră Conducătoare?

Malind, cu faţa ei rotundă şi ochii pătrunzători, se foi pe bancă, între surorile Verzi. Salita se foi la rândul ei, în timp ce frământa şalul cu franjuri galbeni, deşi pe faţa oacheşă nu i se citea nicio expresie. Berana, o altă Conducătoare aleasă în Salidar, se încruntă, îngândurată. Egwene nu consideră că era o reacţie faţă de ea, în calitate de Amyrlin; dacă gândul acela nu se afla deja în mintea lor, nu voia să-l sădească.

— Am ascultat nelegiuirile pe care le-a comis Elaida faţă de nenumăraţi nobili, continuă ea. Le-am spus că intenţionăm s-o înlăturăm. Însă ei se îndoiesc. Ei cred că poate – poate – suntem ceea ce spunem. Şi că poate există un vicleşug în vorbele noastre. Poate că suntem doar mâna Elaidei, care ţese o intrigă complicată. Neîncrederea îi face pe oameni să se poticnească. Neîncrederea le-a dat curaj lui Pelivar şi lui Arathelle să se pună în faţa Aes Sedai şi să spună: „Nu puteţi merge mai departe”. Cine altcineva se va mai pune în calea noastră, sau se va amesteca, pentru că este nesigur, iar din această cauză se va comporta ca şi când ar fi învăluit în ceaţă? Există o singură cale prin care putem risipi această ceaţă. Odată ce îi vom declara război Elaidei, nu vor mai exista îndoieli. Nu spun că Arathelle, Pelivar şi Aemlyn se vor retrage de îndată ce vom face

asta, dar ei şi toţi ceilalţi vor şti cine suntem. Nimeni nu va mai îndrăzni să îşi exprime îndoiala atât de deschis atunci când vom spune că suntem Divanul Turnului. Nimeni nu va îndrăzni să ne stea în cale, să se amestece în treburile Turnului din nesiguranţă sau ignoranţă. Am deschis calea. Dacă vă temeţi să păşiţi pe ea, atunci lumea va crede că sunteţi doar simple marionete în mâinile Elaidei.

Se aşeză, mirată de cât de calmă era. Dincolo de cele două rânduri de Conducătoare, surorile de afară se agitau, dându-şi cu părerea. Îşi putea imagina discuţiile aprinse blocate acum de scutul lui Aledrin. Ce bine ar fi dacă Takima ar tăcea suficient timp!

Romanda bombăni nerăbdătoare şi se ridică doar cât să întrebe:

— Cine doreşte să îi declarăm război Elaidei?

Îşi întoarse privirea spre Lelaine, iar zâmbetul rece şi batjocoritor îi reveni pe buze. Se vedea limpede ce era important pentru ea, odată ce prostiile astea vor fi luat sfârşit.

Janya se ridică brusc în picioare, iar franjurile lungi şi cafenii ale şalului ei se legănară.

— Aşa ar trebui să facem, zise ea.

Nu ar fi trebuit să vorbească, dar fălcile ei încleştate şi privirea aspră provocau pe oricine încerca să o dojenească. De obicei, nu era atât de impunătoare, însă, ca de obicei, vorbele îi ieşeau pe gură de-a valma.

— A repara ce ştie lumea n-ar trebui să fie mai greu decât treaba asta. Ei, bine? Ei, bine? Nu văd de ce-am aştepta.

Escaralde, care şedea în partea cealaltă a Takimei, încuviinţă şi se ridică în picioare.

Moria sări în picioare, coborându-şi privirea încruntată la Lyrelle, care-şi strânse poalele ca şi când voia să se ridice, apoi şovăi şi îi aruncă o privire întrebătoare lui Lelaine. Aceasta era prea ocupată să se încrunte la Romanda, care

se afla în partea cealaltă, ca să observe.
Dintre Verzi, Samalin şi Malind se ridicară în picioare împreună, iar Faiselle îşi ridică brusc ochii. O domani îndesată, cu ten măsliniu, Faiselle nu era genul de femeie care să se sperie uşor, dar în acel moment părea speriată şi îşi întorcea faţa pătrăţoasă şi ochii mari când la Samalin, când la Malind.
Salita se ridică în picioare, aranjându-şi cu grijă franjurile galbene ale şalului şi evitând, cu aceeaşi grijă, privirea încruntată a Romandei. Kwamesa se ridică în picioare, apoi Aledrin, trăgând-o în sus de mânecă pe Berana. Delana se răsuci pe bancă, uitându-se la surorile de afară. Chiar dacă era tăcere, nerăbdarea privitoarelor se citea în faptul că se foiau încontinuu, îşi uneau capetele şi priveau spre Conducătoare. Delana se ridică încet, cu ambele mâini lipite de pântece, părând gata oricând să-şi verse măruntaiele. Takima se strâmba şi se holba la mâinile pe care şi le ţinea pe genunchi. Saroiya le privea cu atenţie pe cele două Conducătoare Albe şi se trăgea de ureche aşa cum o făcea când era cufundată în gânduri. Celelalte nu dădeau niciun semn că ar vrea să se ridice.
Egwene simţi un gust amar. Zece. Doar zece. Fusese atât de convinsă. Siuan fusese atât de convinsă. Logain singur ar fi trebuit să fie de ajuns, având în vedere că ele nu cunoşteau legea despre care era vorba. Faptul că oastea lui Pelivar şi Arathelle refuzase să le *recunoască* drept Conducătoare ar fi trebuit să le enerveze la culme.
— În numele Luminii! izbucni Moria.
Întorcându-se spre Lyrelle şi Lelaine, îşi puse mâinile în şolduri. Dacă Janya încălcase tradiţia când luase cuvântul, asta întrecea orice măsură. Izbucnirile furioase erau strict interzise în Divan, însă ochii Moriei aruncau văpăi, iar accentul ei illianer era foarte puternic.
— Ce mai aşteptaţi? Elaida a furat etola şi sceptrul! Frăţia Ajah a Elaidei a făcut din Logain un Dragon fals, şi doar

Lumina ştie câţi alţi bărbaţi au mai fost! Nicio femeie din istoria Turnului nu a meritat mai mult o astfel de declaraţie! Ridicaţi-vă în picioare sau nu mai scoateţi un cuvânt despre *hotărârea* voastră de a o înlătura!

Lelaine nu se holba, însă după expresia de pe faţă ai fi zis că era atacată de o vrabie.

— Chestiunea asta nu merită niciun vot, Moria, zise ea pe un ton ferm. Vom vorbi mai târziu despre buna-cuviinţă, tu şi cu mine. Totuşi, dacă doreşti o hotărâre…

Pufnind scurt, se ridică în picioare şi, printr-o mişcare bruscă din cap, o trase pe Lyrelle în picioare de parcă ar fi fost o marionetă. Lelaine fu mirată că nu le ridică în picioare pe Faiselle şi pe Takima.

Departe de a avea intenţia să se ridice, Takima mârâi de parcă ar fi fost lovită. Neîncrederea i se citea pe faţă, iar ea se uita la femeile ridicate în picioare, numărându-le în gând. Apoi numără din nou, de parcă nu i-ar fi venit a crede.

Egwene răsuflă uşurată. Totul luase sfârşit. Nu îi venea să creadă. După o clipă, îşi drese glasul, iar Sheriam tresări.

Cu ochii verzi cât cepele, Păstrătoarea îşi drese şi ea glasul.

— Fiind întrunit consiliul mic, se declară război împotriva Elaidei de Avriny a'Roihan.

Deşi vocea îi tremura uşor, fu suficient.

— Pentru unitate, rog consiliul mare să se ridice în picioare.

Faiselle dădu să se mişte, apoi îşi strânse pumnii în poală.

Saroiya deschise gura, pe urmă o închise fără să rostească un cuvânt, cu o expresie tulburată pe faţă. Celelalte nu se clintiră.

— N-ai să reuşeşti, zise Romanda pe un ton categoric.

Rânjetul pe care i-l oferi lui Lelaine, aflată în partea cealaltă a pavilionului, era un argument destul de bun de

ce ea, cel puţin, nu se va ridica în picioare.

— Acum că am încheiat cu această chestiune minoră, putem continua cu…

— Nu cred că putem, o întrerupse Egwene. Takima, ce spune Legea Războiului despre Suprema Înscăunată Amyrlin?

Romanda rămase cu gura căscată.

Buzele Takimei se crispară. Micuţa Brună semăna mai mult decât oricând cu o pasăre ce dorea să-şi ia zborul.

— Legea… începu ea, după aceea inspiră adânc şi îşi îndreptă umerii. Legea Războiului spune: „Aşa cum două mâini mânuiesc sabia, tot aşa Suprema Înscăunată Amyrlin va proclama război prin decret. Ea va cere sfatul Divanului Turnului, însă Divanul va aplica decretele acesteia cât mai repede posibil şi, pentru siguranţa unităţii, el va…

Ea şovăi şi făcu un efort vizibil să continue.

— …el va trebui să aprobe orice decret al Supremei Înscăunate Amyrlin privitor la război, împreună cu consiliul mare”.

Se aşternu o tăcere lungă. Toate făcură ochii mari. Întorcându-se brusc, Delana vomită pe covoarele din spatele băncii ei. Kwamesa şi Salita coborâră de pe cutii şi porniră spre ea, dar Delana le făcu semn cu mâna să o lase în pace, apoi îşi scoase o eşarfa din mânecă şi se şterse la gură cu ea. Magla, Saroiya şi alte câteva, care nu se ridicaseră în picioare, păreau a fi pe punctul să-i urmeze exemplul. Dar nu şi cele care fuseseră alese în Salidar. Romanda părea gata să explodeze.

— Foarte inteligent, zise Lelaine într-un final. Pe un ton ferm, pe urmă, după o pauză voită, adăugă: Mamă, vrei să ne împărtăşeşti din înţelepciunea vastei tale experienţe? Ce ne sfătuieşti să facem? Mă refer la război. Ca să mă fac înţeleasă.

— Dă-mi voie să mă fac şi eu înţeleasă, zise Egwene cu răceală în glas.

Aplecându-se în faţă, îşi ţintui privirea asupra Conducătoarei Albastre.

— Supremei Înscăunate Amyrlin i se *cuvine* un oarecare respect şi, de acum înainte, îl *voi* primi, fiică. Nu este momentul potrivit să te destitui şi să îţi dau o pedeapsă.

Şocată, Lelaine făcea ochii din ce în ce mai mari. Oare femeia crezuse, într-adevăr, că totul va continua ca înainte? Sau, după atâta vreme cât ea nu îndrăznise să-şi arate autoritatea, oare Lelaine chiar crezuse că ea nu avea niciun dram de autoritate? Egwene nu îşi dorea să o destituie; mai mult ca sigur că Albastrele vor încerca să o repună în funcţie pe femeie, iar ea încă trebuia să convingă Divanul în legătură cu chestiuni legate de războiul împotriva Elaidei.

Zări cu coada ochiului zâmbetul fugar de pe buzele Romandei, când aceasta o văzu pe Lelaine pusă cu botul pe labe. Nu va avea prea multe de câştigat dacă o favoriza pe Romanda faţă de celelalte.

— E valabil pentru toată lumea, Romanda, zise ea. La nevoie, Tiana poate găsi două nuiele de mesteacăn la fel de uşor ca una.

Romandei îi dispăru brusc zâmbetul de pe buze.

— Dacă-mi dai voie să vorbesc, Mamă, zise Takima ridicându-se încet.

Schiţă un zâmbet, deşi părea a-i fi rău în continuare.

— Eu, una, cred că ai început bine. Ar putea exista unele avantaje dacă vom zăbovi aici o lună. Sau mai mult.

Romanda îşi întoarse brusc capul şi se holbă la ea, dar, pentru prima oară, Takima nu părea să observe.

— Dacă vom petrece iarna aici, am putea evita vremea grea din nord şi vom face planuri cu grijă…

— Vom pune capăt întârzierilor, fiică, o întrerupse Egwene. N-o să mai tragem de timp.

Oare se va transforma într-o altă Gerra sau o altă Shein? Oricare variantă era posibilă.

— Peste o lună, vom Călători de aici.

Nu, ea era Egwene al'Vere şi, indiferent ce vor aminti istoriile secrete, doar Lumina ştie că va fi vorba despre metehnele sau virtuţile ei, nu ale altei femei.

— Peste o lună, vom începe asediul Tar Valonului.

De astă dată, tăcerea ce se aşternu fu întreruptă doar de bocetul Takimei:

CAPITOLUL 20

În Andor

Elayne nădăjduia că va decurge lin călătoria spre Caemlyn şi, la început, chiar aşa a fost. Credea acest lucru chiar dacă ea, Aviendha şi Birgitte erau sleite de puteri iar zdrenţele pe care le purtau erau pline de murdărie, praf şi sângele rănilor pe care le suferiseră atunci când explodase poarta. Peste cel mult două săptămâni, va fi pregătită să revendice Tronul Leului. Acolo, pe coama dealului, Nynaeve le Tămădui numeroasele răni fără să rostească un cuvânt. În orice caz, nu le dojeni. Era în mod cert un semn plăcut, deşi neobişnuit. Uşurarea de a le găsi în viaţă atenua îngrijorarea ce i se citea pe faţă.

Fu nevoie de forţa lui Lan pentru a scoate săgeata arbaletei seanchane din coapsa lui Birgitte înainte să îi fie Tămăduită rana şi, deşi Birgitte păli, iar Elayne simţi agonie prin intermediul legăturii, o agonie care o făcea să ţipe, Străjerul ei abia dacă scrâşni din dinţi de durere.

— *Tai'shar* Kandor, murmură Lan, azvârlind cât colo vârful menit să străpungă armura.

Adevăratul sânge al Kandorului. Birgitte clipi, iar el făcu o pauză.

— Iartă-mă dacă am greşit. Am crezut că eşti din Kandor, după veşmintele pe care le porţi.

— A, da, zise Birgitte gâfâind. Kandor.

Zâmbetul slab s-ar fi putut datora rănilor ei; Nynaeve era nerăbdătoare să-l dea la o parte pe Lan, ca să pună mâinile pe ea. Elayne nădăjduia că femeia ştia mai multe despre Kandor decât numele; când Birgitte renăscuse ultima oară, Kandor nu existase. Ar fi trebuit interpreteze asta ca pe un semn.

Cei opt kilometri până la conacul mic cu acoperiş înclinat fură parcurşi de Birgitte călare, în spatele lui Nynaeve, pe iapa cafenie a acesteia – botezată „Legământ de iubire”, ca să vezi, iar Elayne şi Aviendha, călare pe armăsarul înalt şi negru al lui Lan. Elayne şedea pe şaua lui Mandarb, iar Aviendha o cuprindea cu braţele de mijloc, în vreme ce Lan conducea animalul cu ochi înflăcăraţi. Caii de război dresaţi erau o armă la fel de bună ca o sabie şi periculoşi pentru călăreţii străini care îi încălecau. „Fii sigură pe tine, fetiţo, îi spunea mereu Lini, dar nu *prea* sigură”, iar ea chiar încerca. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu mai ţinea frâiele evenimentelor în mâini aşa cum nu le ţinea nici pe ale lui Mandarb.

La conacul de piatră cu trei etaje, Jupânul Hornwell, om în putere, cu părul cărunt, şi Jupâneasa Hornwell, mai puţin dolofană şi cu mai puţine fire de păr alb, dar, altminteri, semănând izbitor cu soţul ei, îi puseseră pe toţi cei care lucrau pe domeniu, până şi pe servitoarea lui Merilille, Pol, precum şi pe servitorii în livrele verde cu alb, să pregătească paturi pentru mai bine de două sute de oameni, majoritatea femei, care îşi făcuseră apariţia de nicăieri odată cu lăsarea întunericului. Activitatea decurgea surprinzător de lin, deşi oamenii de pe domeniu se opreau ca să se zgâiască la faţa fără vârstă a vreunei Aes Sedai sau la mantia schimbătoare a vreunui Străjer, care făcea să-i dispară unele părţi ale corpului, ori la vreo femeie din neamul Oamenilor Mării, înveşmântată în mătăsuri viu colorate şi cu cercei, inel în nas şi lanţuri cu medalioane. Femeile Clanului credeau că e un loc unde puteau da frâu

liber sentimentului de teamă, şi plângeau, indiferent ce le-ar fi spus Reanne şi femeile din „Cercul de Croşetat”; Călăuzele Vânturilor bombăneau că se îndepărtaseră prea mult de marea sărată, împotriva voinţei lor, în vreme ce Renaile din Calon susţinea acest lucru cu voce tare; nobilii şi meşteşugăresele care fuseseră mai mult decât dornici să fugă de ceea ce mai rămăsese din Ebou Dar, să-şi care în spinare bunurile strânse în boccele, se îmbufnau pentru că li se oferea o şură pe post de adăpost.

Era mare zarvă şi o forfotă continuă în jurul casei şi al acareturilor cu acoperiş de stuf când Elayne şi ceilalţi sosiră în timp ce soarele roşiatic cobora la orizont, însă Alise Tenjile, zâmbind plăcut, imperturbabilă, părea să aibă totul sub control, chiar mai bine decât soţii Hornwell. Femeile Clanului, care plângeau în hohote, în ciuda strădaniei lui Reanne de a le linişti, îşi şterseră lacrimile la o şoaptă a lui Alise şi începeau să se pună în mişcare, afişând o atitudine hotărâtă, asemenea unora care îşi purtau de mulţi ani singure de grijă într-o lume ostilă. Nobile ţâfnoase, având cuţitele căsniciei atârnând în decolteurile ovale ale corsajelor tivite cu dantelă şi meşteşugărese care arătau aproape tot atâta aroganţă pe cât de adânc le era decolteul, chiar dacă nu erau îmbrăcate în mătăsuri, tresăreau când o vedeau pe Alise apropiindu-se şi se îndreptau în grabă spre hambarele înalte, strângându-şi boccelele la piept şi spunând cu voce tare că mereu au fost de părere că era distractiv să dormi pe paie. Până şi Călăuzele Vânturilor, multe dintre ele femei importante şi influente printre Atha’an Miere, îşi înăbuşeau văicărelile atunci când se apropia Alise. Că veni vorba, Sareitha, care încă nu avea chipul fără vârstă al Aes Sedai, se uita chiorâş la Alise şi îşi ducea mâna la şalul cu franjuri cafenii ca să se asigure că încă îl avea. Merilille – imperturbabila Merilille – o urmărea pe femeie cum îşi făcea treaba, cu un amestec de îngăduinţă şi uimire vădită.

Coborând anevoie din şa în faţa uşii de la intrare, Nynaeve îi aruncă o privire duşmănoasă lui Alise, smucindu-şi cosiţa împletită şi neagră, gest pe care femeia cealaltă fu mult prea ocupată ca să-l observe, şi intră în casă cu paşi mari, scoţându-şi mănuşile albastre de călărie şi bombănind. Lan o urmări cu privirea şi chicoti încet, apoi îşi înăbuşi pe dată râsetul, când descălecă Elayne. Lumină, ochii lui erau atât de reci! De dragul lui Nynaeve, ea nădăjduia ca bărbatul să-şi poată învinge soarta, dar privind în ochii aceia, nu era prea convinsă de asta.

— Unde-i Ispan? murmură ea, ajutând-o pe Aviendha să descalece.

Atât de multe femei ştiau că o Aes Sedai – o soră Neagră – era ţinută prizonieră, încât această veste ameninţa să se răspândească pe tot teritoriul domeniului asemenea focului prin iarba uscată. Era mai bine însă dacă locuitorii conacului erau pregătiţi dinainte.

— Adeleas şi Vandene au dus-o în coliba unui tăietor de lemne, la un kilometru de-aici, îi răspunse el la fel de încet. În toată hărmălaia asta, nu cred că cineva a observat o femeie cu un sac tras pe cap. Surorile au spus că vor rămâne acolo cu ea peste noapte.

Elayne se cutremură. Iscoada Celui Întunecat urma să fie interogată din nou la lăsarea serii, pare-se. Se aflau în Andor, iar acest lucru o făcea să se simtă mai implicată, de parcă ea ar fi poruncit asta.

După puţin timp, şedea într-o cadă din aramă, bucurându-se de săpunul parfumat şi că pielea îi devenise din nou curată, râzând şi stropind-o cu apă pe Birgitte, care stătea tolănită într-o altă cadă, exceptând momentele când o împroşca şi ea cu apă pe Elayne, ambele chicotind când o vedeau pe Aviendha, care se schimonosea îngrozită că trebuia să stea în apa care îi ajungea până la piept. Cu toate astea, gustă această glumă pe seama ei şi le spuse cea mai necuviincioasă poveste despre un bărbat care se

alesese cu spini de *segade* în fund. Birgitte zise una şi mai necuviincioasă, despre o femeie ce rămăsese cu capul blocat între şipcile unui gard, care o făcu până şi pe Aviendha să roşească. Dar poveştile *erau* amuzante. Elayne şi-ar fi dorit să fi ştiut şi ea una.

Ea şi Aviendha îşi pieptănară părul una celeilalte – un ritual de seară pentru aproape-surori –, apoi se cuibăriră obosite în patul cu baldachin din odaia mică. Elayne şi Aviendha, Birgitte şi Nynaeve şi, cu puţin noroc, nimeni altcineva. Odăile mai mari erau pline cu paturi şi saltele, inclusiv saloanele, bucătăriile şi cea mai mare parte a coridoarelor. Nynaeve bombăni jumătate de noapte despre cât de ruşinos era să pui o femeie să doarmă separat de soţul ei şi o trezea mereu cu cotul pe Elayne ce dormea în jumătatea cealaltă, atunci când era gata să aţipească. Birgitte refuză categoric să schimbe locurile, iar Aviendhei nu îi putea cere să îndure împunsăturile ascuţite ale femeii, prin urmare, nu închise un ochi toată noaptea.

Elayne era încă ameţită când se pregătiră de plecare în dimineaţa următoare, pe când soarele răsărea ca o minge de aur topit. Conacul avea puţini cai de care să se lipsească şi, cum nu puteau lua toate animalele de pe domeniu, ea călărea un armăsar negru, botezat „Inimă de foc”, Aviendha şi Birgitte primiseră şi ele cai odihniţi, însă cele care fuseseră pe jos atunci când veniseră la ferma Clanului rămăseseră tot pe jos. Asta le includea pe majoritatea femeilor Clanului, pe servitorii care mânau caii de povară şi pe cele douăzeci de ciudate ce regretau vizita lor de la fermă, unde nădăjduiseră să-şi găsească liniştea şi să mediteze. Străjerii călăreau în faţă, ca să cerceteze dealurile vălurite, acoperite de păduri uscate, iar ceilalţi îi urmau formând un şir ce semăna cu un şarpe ciudat ce le avea în frunte pe Nynaeve şi pe celelalte surori. Şi Aviendha, desigur.

Era un grup care nu putea trece neobservat; atât de

multe femei care călătoreau însoţite de atât de puţini bărbaţi pe post de străjeri, ca să nu mai pomenim de cele douăzeci de Călăuze ale Vânturilor oacheşe, care se ţineau cu stângăcie în şei şi erau la fel de stridente ca penajul unei păsări exotice, dar şi nouă Aes Sedai, dintre care şase uşor de recunoscut de cineva care ştia la ce să se uite. Una dintre ele mai călărea şi cu un sac din piele tras pe cap. Elayne nădăjduise să ajungă la Caemlyn neobservată, însă acest lucru nu mai părea posibil. Cu toate acestea, nu exista niciun motiv pentru care cineva să bănuiască faptul că Domniţa-Moştenitoare, Elayne Trakand însăşi, s-ar afla în acel grup. La început, crezu că obstacolul cel mai mare pe care va trebui să-l înfrunte ar fi cineva care, aflând de prezenţa ei acolo, s-ar opune revendicării ei şi ar trimite ostaşi în încercarea de a o aresta până când problema succesiunii va fi fost lămurită.

La drept vorbind, se aşteptase să-i dea de furcă şi meşteşugăresele şi femeile nobile, femei orgolioase, cu picioarele umflate de la atâta mers şi neobişnuite să cutreiere dealurile prăfuite. Mai ales de când servitoarea lui Merilille călărea o iapă durdulie. Puţinele soţii de fermieri care se numărau printre ele nu păreau a fi afectate, deşi aproape jumătate dintre ele erau femei ce deţineau pământuri, conace şi palate, iar celelalte şi-ar fi permis să cumpere un domeniu, dacă nu două sau trei. Printre ele se numărau două negustorese de aur, trei ţesătoare care deţineau peste patru sute de gherghefuri, o femeie ale cărei manufacturi produceau o zecime din cantitatea de lac produsă în Ebou Dar şi o cămătăreasă. Acestea mergeau pe jos, cărându-şi lucrurile în spate, în vreme ce caii lor cărau desagi plini cu de-ale gurii. Era nevoie mare. Deşi toate monedele din fiecare pungă fuseseră strânse şi date în grija lui Nynaeve, se prea putea să nu le ajungă până în Caemlyn ca să cumpere merinde, nutreţ şi un loc de înnoptare pentru un grup atât de mare. Femeile nu păreau să

înţeleagă. Se plânseră cu voce tare şi necontenit din prima zi de marş. Cea mai zgomotoasă dintre toate era o domniţă zveltă, cu o cicatrice subţire pe un obraz, o femeie cu trăsături aspre pe care o chema Malien şi care era îndoită pe jumătate sub greutatea unei grămezi uriaşe ce conţinea zece rochii sau chiar mai mult şi toate dedesubturile ce se potriveau cu acestea.

Când ridicară tabăra în prima noapte, pe când focurile ardeau în lumina amurgului şi toată lumea era sătulă de fasole şi pâine, o trataţie nu pe placul tuturor, Malien le strânse în jurul ei pe nobile, ce-aveau rochiile de mătase murdare de la drum. Meşteşugăresele se strânseră şi ele, iar cămătăreasa şi fermierele se ţineau aproape. Înainte ca Malien să apuce să scoată un cuvânt, Reanne se alătură cu paşi hotărâţi. Cu o expresie încruntată şi îmbrăcată în veşminte de lână cafenie, cu fustele cusute sus, în partea stângă, care lăsau să i se vadă straturile colorate de poate, ea ar fi trecut cu uşurinţă drept una dintre femeile de la fermă.

— Dacă vreţi să vă întoarceţi acasă, anunţă ea cu o voce surprinzător de puternică, o puteţi face oricând. Suntem nevoite să vă reţinem caii însă. Îmi pare rău. Vi-i vom plăti de îndată ce vom putea. Dacă alegeţi să rămâneţi, rogu-vă să nu uitaţi de regulile stabilite la fermă.

Câteva femei din jurul ei icniră. Malien nu fu singura care căscă gura, furioasă.

Alise apăru de nicăieri, parcă, alături de Reanne şi îşi puse mâinile în şolduri. Nu mai zâmbea.

— Am spus că acelea zece dintre voi care vor rămâne în urmă cu pregătirile se vor ocupa de spălat, zise ea pe un ton hotărât.

Apoi începu să le enumere; Jillien, o negustoreasă de aur, durdulie, Naiselle, o cămătăreasă cu privirea rece, şi toate cele opt femei de viţă nobilă. Ele stăteau nemişcate şi se zgâiau la ea, până când Alise bătu din palme şi spuse:

— Nu mă faceţi să rostesc regula ce pedepseşte neîndeplinirea sarcinilor.

Malien, cu ochii cât cepele şi bombănind iritată, fu ultima care plecă şi începu să strângă castroanele murdare. În dimineaţa următoare, îşi mai goli bocceaua, lăsând în urmă rochiile de mătase, tivite cu dantelă, ce fură călcate în picioare pe povârnişul dealului, la plecare. Elayne se aştepta în continuare la o răbufnire, dar Reanne le ţinea din scurt, iar Alise şi mai din scurt. Dacă Malien sau celelalte se uitau încruntate şi bombăneau din cauza petelor de unsoare ce se înmulţeau pe rochiile lor pe zi ce trecea, Reanne trebuia să rostească doar câteva cuvinte ca să le trimită înapoi la treburile lor. Alise nu trebuia decât să bată din palme.

Dacă restul călătoriei ar fi decurs la fel de lin, Elayne mai că ar fi fost dispusă să li se alăture acelor femei în treburile lor unsuroase. Cu mult timp înainte să ajungă în Caemlyn, era deja sigură în privinţa asta.

Odată ce dădură de primul drum îngust de pământ, nu mai mult decât un făgaş săpat de căruţe, începură să răsară ferme, case din piatră cu acoperiş din stuf şi hambare răsfirate pe dealuri sau îngrămădite în văi. Pornind din acel loc, fie că dădeau peste un ţinut deluros sau întins, împădurit sau defrişat, arareori se întâmpla să treacă şi câteva ceasuri fără să nu zărească vreo fermă sau vreun sat. În fiecare sat prin care treceau, pe când sătenii se zgâiau la acele venetice ciudate, Elayne încerca să afle de cât sprijin se bucura Casa Trakand şi ce îi preocupa mai tare pe oameni. Era important să răspundă la aceste preocupări ale lor dacă voia ca revendicarea tronului de către ea să fie susţinută. Sprijinul lor era la fel de important ca sprijinul celorlalte Case. Ajunseră multe zvonuri la urechile ei, chiar dacă nu întotdeauna ce şi-ar fi dorit să audă. Andoranii îşi cereau dreptul de a-şi spune păsurile Reginei înseşi; nu erau prea impresionaţi de o tânără de

viţă nobilă, oricât de ciudate erau tovarăşele ei de călătorie.

Într-un sat numit Damelien, pe malul unui râuleţ ce secase, se aflau trei mori ale căror roţi rămăseseră uscate. Hangiul cu faţă pătrăţoasă de la „Trei snopi aurii” dădu glas gândurilor lui cum că Morgase fusese o regină bună, cea mai bună dintre toate, cea mai bună din câte existaseră.

— Şi fiica ei ar fi putut fi o conducătoare bună, cred, bombăni el, mângâindu-şi bărbia cu degetul mare. Păcat că Dragonul Renăscut le-a ucis. O fi fost nevoit – cel puţin aşa zic Profeţiile –, da ce treabă a avut de a secat şi râurile? De câte grâne ziceai c-au nevoie caii tăi, domniţă? E al naibii de scump, să ştii.

O femeie cu faţa aspră, care purta o rochie cafenie, zdrenţuită, ce atârna pe ea de parc-ar fi pierdut în greutate, supraveghea un câmp înconjurat de un zid scund de piatră, unde vântul fierbinte ridica în aer nori de praf pe care-i trimitea în pădure. Celelalte ferme de pe lângă Buryhill erau într-o stare la fel de jalnică, dacă nu mai rău.

— Dragonul ăla Renăscut n-are niciun drept să ne facă asta? Pe tine te-ntreb! izbucni femeia, încruntându-se la Elayne care şedea în şa. Tronul? Oh, Dyelin e la fel de bună ca oricare alta. Morgase şi fata ei sunt moarte acum. Unii de pe-aici le mai susţin pe Naean sau Elenia, dar eu mi-s cu Dyelin. Fiţi cu băgare de seamă, Caemlyn e departe de-aici. Eu o să am recolte de-ngrijit. Dac-oi mai avea vreuna.

— Oh, e-adevărat, domniţa mea, aşa e; Elayne trăieşte, îi spuse un bătrân tâmplar gârbovit, în Piaţa Forel.

Chelia lui era lucioasă ca o coajă de ou, iar degetele îi erau strâmbe de bătrâneţe, însă lucrările ce se zăreau aşezate peste talaşul şi rumeguşul ce murdăreau podeaua atelierului erau printre cele mai frumoase din câte văzuse Elayne. În afara lui, ea era singura persoană din atelier. După cum arăta satul, jumătate dintre locuitorii acestuia plecaseră.

— Dragonul Renăscut o aduce în Caemlyn ca să-i pună chiar el Coroana Trandafirului pe cap, zise el. Zvonurile circulă peste tot. Nu-i drept, dacă mă-ntrebi pe mine. El e unul dintre bărbaţii ăia Aiel, cu ochii negri, din câte am auzit. Ar trebui să mărşăluim în Caemlyn şi să-l alungăm pe el şi pe toţi Aielii ăia de unde-au venit. Atunci, Elayne va putea revendica singură tronul. Asta dacă Dyelin îi permite să-l aibă.

Elayne află multe despre Rand, zvonuri cum că i-ar fi jurat supunere oarbă Elaidei sau că ar fi fost Regele Illianului. În Andor, locuitorii dădeau vina pe el pentru tot ce se întâmplase rău în ultimii doi sau trei ani, inclusiv pentru naşterea unui copil mort sau pentru câte un picior rupt, pentru invaziile de lăcuste, pentru viţeii cu două capete şi pentru orătăniile cu trei picioare. Chiar şi aceia care credeau că mama ei dusese ţara de râpă, iar stăpânirea Casei Trakand luase sfârşit îl considerau un cotropitor pe Rand al'Thor. Dragonul Renăscut trebuia să lupte împotriva Celui Întunecat la Shayol Ghul, prin urmare trebuia alungat din Andor. Nu erau vorbe pe care ea şi-ar fi dorit să le audă. Însă le auzea fără încetare. Nu era deloc o călătorie plăcută. Învăţa o lecţie nouă, ce se potrivea cu vorbele lui Lini. „Nu de piatra pe care-o vezi te-mpiedici şi cazi în nas".

Se gândea la nenumărate lucruri, nu doar la femeile de viţă nobilă care puteau crea necazuri, lucruri ce puteau face ca totul să sară în aer. Călăuzele Vânturilor, mândre de învoiala pe care o pecetluiseră cu ea şi cu Nynaeve, afişau o superioritate enervantă faţă de Aes Sedai, mai ales după ce se aflase că Merilille se lăsase convinsă să fie una dintre primele surori ce urcaseră pe corabie. Cu toate acestea, deşi parcă stăteau pe un butoi cu pulbere, explozia nu se declanşă. Călăuzele Vânturilor şi femeile Clanului, îndeosebi „Cercul de Croşetat", păreau, cu siguranţă, gata să explodeze. Atunci când nu se ignorau una pe cealaltă, se şicanau pe faţă, femeile Clanului spunând că „sălbaticele

din neamul Oamenilor Mării nu-şi vedeau lungul nasului”, iar Călăuzele Vânturilor zicând despre celelalte că erau „slugi care se ploconeau în faţa surorilor Aes Sedai”.

Ispan reprezenta, cu siguranţă, o problemă, iar Elayne era convinsă că problema va deveni una gravă. Cu toate acestea, după câteva zile, Vandene şi Adeleas îi îngăduiră lui Ispan să călătorească fără glugă, dar cu scut, o siluetă cu mărgele colorate prinse în cozile-i subţiri şi împletite, care-şi ţinea faţa fără vârstă plecată şi mâinile pe hăţuri. Renaile le spunea celor care aveau urechi să asculte că, în neamul Atha’an Miere, dacă o Iscoadă a Celui Întunecat era găsită vinovată, aceasta rămânea fără nume, apoi era aruncată peste bord, legată de nişte bolovani. Femeile Clanului, până şi Reanne şi Alise, păleau de fiecare dată când o vedeau pe femeia tarabonеră. Ispan însă devenea din ce în ce mai umilă, nerăbdătoare să facă pe plac şi afişa un zâmbet mieros în faţa celor două surori cu părul alb, indiferent ce îi făceau acestea atunci când o izolau de celelalte la lăsarea serii. Pe de altă parte, Adeleas şi Vandene deveneau din ce în ce mai frustrate. Adeleas îi spuse lui Nynaeve, ca să audă şi Elayne, că femeia vorbea mereu de intrigile vechi ale Ajah Neagră, despre cele în care ea nu fusese implicată, cu mai mult entuziasm decât despre cele în care fusese implicată. Şi totuşi, atunci când ele o forţau – Elayne nu îndrăznea să întrebe cum procedau iar ea lăsa să-i scape numele unor Iscoade ale Celui Întunecat, din spusele ei reieşea că majoritatea erau moarte şi niciuna nu era soră. Vandene spunea că se temeau ca ea să nu fi făcut vreun Legământ – punând accent pe prima literă – ca să nu îşi trădeze ceata. Ele continuau să o izoleze pe Ispan cât puteau de mult şi îşi continuau interogatoriul, dar în mod clar erau cu mare băgare de seamă.

Apoi mai erau Nynaeve şi Lan. Categoric, Nynaeve şi Lan. Nynaeve ba era pe punctul să explodeze, încercând să se

stăpânească, atunci când era în preajma lui, ba era cuprinsă de melancolie dacă dormeau separat – ceea ce se întâmpla mai mereu, după cum erau împărţite paturile –, ba era când nerăbdătoare, când temătoare atunci când se furişa cu el într-un hambar. După părerea lui Elayne, greşise pentru că alesese o nuntă după tradiţia Oamenilor Mării. Aceştia credeau în ierarhie la fel cum credeau în mare şi ştiau că o femeie şi bărbatul ei puteau ajunge unul mai sus în rang decât celălalt de mai multe ori în viaţă. Ritualurile lor de căsătorie ţineau seama de asta. Cel care avea dreptul să poruncească în public trebuia să se supună în intimitate. Lan nu profitase niciodată, aşa susţinea Nynaeve – „nu prea”, ce-o mai fi însemnând şi asta! Ea se înroşea întotdeauna când rostea aceste cuvinte, dar aştepta ca el să o facă, iar el părea să devină din ce în ce mai amuzat. Această atitudine a lui, desigur, o făcea pe Nynaeve să-şi iasă din fire. Nynaeve izbucnea; era una dintre exploziile la care se aşteptase Elayne. Se răstea la oricine îi ieşea în cale. În afară de Lan; faţă de el, era doar lapte şi miere. Şi în afară de Alise. Fusese cât pe ce, o dată sau de două ori, dar nici măcar Nynaeve nu avea curajul să se răstească la Alise.

Elayne îşi făcea speranţe, nu griji, în legătură cu lucrurile pe care le luaseră din Rahad odată cu Globul Vânturilor. Aviendha o ajuta să caute, la fel făcuse şi Nynaeve, o dată sau de două ori, însă ea era prea înceată şi cam nepricepută în a găsi ceea ce căutau. Nu găsiră niciun *angreal*, dar colecţia de *ter'angreali* creştea; odată ce aruncară gunoiul, rămaseră cinci coşuri pline de obiecte care foloseau Puterea Supremă.

Oricât de grijulie era Elayne, încercările ei de a le studia nu decurseseră prea bine. Spiritul era cea mai sigură dintre cele Cinci Puteri care putea fi folosită – asta dacă nu cumva Spiritul era cel care activa obiectul! –, cu toate acestea, uneori ea trebuia să întrebuinţeze alte fire şi să facă o

urzeală cât mai fină. Uneori, încercările ei atente nu aveau niciun rezultat, iar când atinse pentru prima oară obiectul ce semăna cu un puzzle confecţionat din sticlă, ameţi şi nu reuşi să închidă un ochi jumătate din noapte. Când un fir de Foc atinse un obiect ce semăna cu un coif confecţionat din pene pufoase din metal, toate cele care se aflaseră la douăzeci de paşi depărtare se procopsiră cu o durere de cap îngrozitoare. În afară de ea. Apoi mai era sceptrul cărămiziu ce părea fierbinte; fierbinte într-un mod aparte.

Şezând pe marginea patului, într-un han numit „Mistreţul”, ea studia sceptrul neted la lumina a doua lămpi din alamă lustruite. Gros cât încheietura mâinii şi lung de o jumătate de metru, părea a fi din piatră, dar îl simţeai mai degrabă solid decât tare. Era singură; de la întâmplarea cu coiful, încercase să studieze obiectele departe de celelalte femei. Căldura pe care o degaja sceptrul o ducea cu gândul la Foc…

Clipind, îşi deschise ochii şi se ridică în şezut în pat. Lumina soarelui pătrundea prin fereastră. Era în cămăşuţă, iar Nynaeve, îmbrăcată, o privea încruntată. Aviendha şi Birgitte priveau de lângă uşă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Elayne, iar Nynaeve scutură cu înverşunare din cap.

— N-ai vrea să ştii.

Ea strânse din buze.

Faţa Aviendhei nu trăda nimic. Birgitte strânse uşor din buze, dar cel mai puternic sentiment pe care Elayne îl simţi la ea era o combinaţie între uşurare şi… amuzare! Femeia se străduia din răsputeri să nu se prăpădească de râs!

Mai rău era că *niciuna* nu voia să-i zică ce se întâmplase, ce spusese sau ce făcuse; după zâmbetele ascunse pe care le zări pe buzele femeilor Clanului şi ale Călăuzelor Vânturilor, precum şi ale surorilor, fu convinsă că era ceva ce făcuse. Însă nimeni nu îi spunea nimic! După aceea, hotărî să aştepte până când va putea studia *ter'angrealul*

într-un loc mai confortabil, nu într-un han. Într-un loc mai retras, categoric!

La nouă zile după ce fugiseră din Ebou Dar, pe cer îşi făcură apariţia câţiva nori şi pe drumul prăfuit începură să cadă câţiva stropi mari de ploaie. O ploaie măruntă începu să cadă, cu intermitenţe, în ziua următoare, iar în cealaltă, ploaia torenţială le făcu să se adăpostească în casele şi grajdurile din Piaţa Forel. Noaptea, ploaia se transformă în lapoviţă şi, până dimineaţa, fulgi pufoşi de nea se porniseră să cadă din cerul acoperit de nori. La jumătatea drumului până la Caemlyn, Elayne începuse să se întrebe dacă vor reuşi să ajungă acolo în două săptămâni din locul în care se aflau.

Odată cu neaua, se preocupau de veşminte. Elayne se învinuia pentru că nu se gândise la faptul că toate cele care o însoţeau ar putea avea nevoie de haine groase înainte să ajungă la destinaţie. Nynaeve se învinuia şi ea pentru că nu se gândise la asta. Merilille credea că era vina ei, iar Reanne împărtăşea aceeaşi vină. În dimineaţa aceea, stăteau pe strada principală din Piaţa Forel şi se contraziceau a cui era vina, în timp ce fulgii de nea se aşezau pe capetele lor. Elayne nu fu singura care-şi dădu seama cât de ridicole erau, astfel că începuse să râdă prima, apoi râseră împreună în timp ce şedeau la o masă din taverna „Lebăda albă”, încercând să hotărască laolaltă ce să facă. Soluţia se dovedi a nu fi prea amuzantă. Ca să cumpere haine şi mantii pentru toată lumea, ar fi fost nevoite să cheltuiască o căruţă de bani, de care nu ştiau cum vor face rost. Îşi puteau vinde sau da la schimb bijuteriile, desigur, dar nimeni din Piaţa Forel nu părea interesat de coliere şi brăţări, oricât de valoroase ar fi fost.

Aviendha rezolvă această problemă, scoţând la iveală un săculeţ plin cu nestemate, unele destul de mari. În mod ciudat, aceiaşi oameni care spuseseră aproape cu obrăznicie că nu aveau nevoie de coliere bătute în

nestemate, acum făceau ochii cât cepele văzând pietrele ce se rostogoleau în palma Aviendhei. Reanne spuse că aceştia le considerau pe unele zorzoane, iar pe altele bogăţii, însă, indiferent de motiv, pentru două rubine de mărime potrivită, o piatră a Lunii şi o bucată mică de chihlimbar, locuitorii Pieţei Forel erau mai mult decât dornici să le ofere oricâte haine groase din lână aveau nevoie, unele dintre ele abia purtate.

— Frumos din partea lor, bombăni Nynaeve pe un ton acru, când oamenii începură să îşi scoată hainele de prin cufere şi poduri.

Aceştia intrau unul după celălalt în han, cu braţele pline.

— Ai putea cumpăra tot satul cu nestematele astea!

Aviendha dădu uşor din umeri; ar fi renunţat la o mână de nestemate dacă nu ar fi intervenit Reanne.

Merilille clătină din cap.

— Noi avem ce vor ei, iar ei au ce ne trebuie nouă. Mă tem că asta înseamnă că ei sunt cei care stabilesc preţul.

Situaţia era foarte asemănătoare cu aceea cu Oamenii Mării. Nynaeve arăta de parcă îi era rău.

Când rămaseră singure, pe un coridor al hanului, Elayne o întrebă pe Aviendha de unde avea averea aceea în nestemate, la care părea dispusă să renunţe. Ea se aştepta ca aproape-sora ei să spună că erau partea ce i se cuvenea din Stânca din Tear sau din Cairhien, poate.

— Rand al'Thor m-a păcălit, bombăni bosumflată Aviendha. Am încercat să-mi răscumpăr *toh*-ul de la el. Ştiu că asta este cea mai puţin onorabilă cale, protestă ea, dar n-am găsit alta. Iar el m-a tras pe sfoară. Cum se face că, atunci când găseşti o logică în toate, vine un bărbat care, făcând ceva iraţional, are câştig de cauză?

— Fiindcă au o minte atât de încâlcită, încât nicio femeie nu le-o poate descâlci, îi răspunse Elayne.

Nu întrebă ce fel de *toh* încercase Aviendha să răscumpere sau cum de ajunsese aproape-sora în posesia

unui săculeţ plin cu nestemate în urma acestei încercări. Îi era destul de greu să vorbească despre Rand fără să se gândească unde ar putea duce *asta*.

Zăpada aduse cu ea mai mult decât nevoia de haine groase. La amiază, când fulgii de nea începură să cadă din ce în ce mai des, Renaile coborî scările cu paşi hotărâţi şi intră în salon, susţinând că ea îşi ţinuse partea ei din înţelegere şi revendicând nu numai Globul Vânturilor, ci şi pe Merilille. Sora Cenuşie se holbă consternată, la fel ca multe dintre celelalte femei. Băncile erau ocupate de femeile Clanului, care luau prânzul, deoarece venise şi rândul lor, iar servitorii, bărbaţi şi femei, se grăbeau să dea mâncare şi acestui al treilea grup. Renaile vorbi cu voce tare şi toţi cei din salon îşi întoarseră capetele spre ea.

— Îţi poţi începe învăţătura, îi spuse Renaile surorii Aes Sedai, care făcu ochii mari. Urcă scările şi du-te în odaia mea.

Merilille dădu să se împotrivească, însă Călăuza Vânturilor a Stăpânei Corăbiilor îşi puse mâinile în şolduri, iar expresia feţei deveni rece.

— Când dau o poruncă, Merilille Ceandevin, zise ea cu răceală în glas, mă aştept ca toată lumea de pe punte să sară. Sari, îţi spun!

Merilille nu sări la propriu, însă îşi adună forţele şi plecă, împreună cu Renaile, care o împingea, practic, pe scări în sus. Deoarece făgăduise, nu mai avea încotro. Pe faţa lui Reanne se citea spaima. Alise şi Sumeko cea vârtoasă, care purta încă cingătoarea roşie, priveau îngândurate.

În zilele următoare, fie că îşi croiau drum călare pe drumurile acoperite de omăt, fie că se plimbau pe uliţele unui sat, fie că încercau să găsească un loc pentru toată lumea la vreo fermă, Renaile o ţinea pe Merilille lângă ea, în afară de momentele când îi spunea să meargă şi să urmeze o altă Călăuză a Vânturilor. Strălucirea *saidarului* o învăluia aproape mereu atât pe sora Cenuşie, cât şi pe

escorta ei, iar Merilille urzea necontenit fire. Cairhienina bălaie era vizibil mai scundă decât oricare dintre femeile oacheşe din neamul Oamenilor Mării, dar, la început, Merilille reuşise să pară mai înaltă datorită forţei absolute a demnităţii pe care o afişau Aes Sedai. În curând însă, începu să afişeze o expresie speriată, care deveni permanentă. Elayne află că atunci când erau suficiente paturi pentru toate, ceea ce nu se întâmpla mereu, Merilille îl împărţea pe-al ei cu Pol, servitoarea ei, şi cu cele două Călăuze ale Vânturilor ucenice, Talaan şi Metarra. Elayne nu era sigură ce spunea asta despre statutul lui Merilille. Evident, Călăuzele Vânturilor nu o considerau egala ucenicelor. Ele se aşteptau ca ea să facă tot ce i se spunea, când i se spunea, fără întârziere şi fără împotriviri.

Reanne era consternată de turnura pe care o luaseră lucrurile, dar Alise şi Sumeko nu erau singurele femei ale Clanului ce priveau cu atenţie, nu erau singurele care încuviinţau îngândurate. Apoi, dintr-odată, o altă problemă îi atrase atenţia lui Elayne. Femeile Clanului observară că Ispan devenea din ce în ce mai maleabilă, captivă fiind, însă ea era prizoniera altor Aes Sedai. Oamenii Mării nu erau Aes Sedai, iar Merilille nu era prizonieră, cu toate acestea, sărea de fiecare dată când îi poruncea Renaile sau Dorile, ori Caire, sau sora de sânge a acesteia, Tebreille, că veni vorba. Fiecare dintre ele era Călăuză a Vânturilor pentru Stăpâna Valurilor unui clan, dar niciuna dintre celelalte nu o făcea să sară cu atâta vioiciune. Nici nu era nevoie. Rând pe rând, femeile Clanului trecură de la a privi stupefiate la a observa îngândurate. Poate că Aes Sedai nu erau într-atât de deosebite. Dacă Aes Sedai erau femei simple ca ele, atunci de ce ar trebui ca ele să se supună încă o dată rigorilor Turnului, autorităţii surorilor Aes Sedai şi disciplinei impuse de acestea? Oare nu îşi purtaseră foarte bine de grijă şi singure, unele mai mulţi ani decât ar fi putut crede surorile mai în vârstă? Elayne vedea, practic,

cum această idee lua formă în minţile lor.

Când ea îi pomeni despre asta lui Nynaeve, aceasta bombăni:

— Era şi vremea ca unele dintre surori să afle cum e să încerci să înveţi o femeie care crede că ştie mai multe decât dascălul ei. Cele care au o şansă la şal şi-l vor dori în continuare, cât despre restul, nu văd de ce n-ar prinde curaj.

Elayne se abţinu să pomenească de faptul că Nynaeve se plânsese de Sumeko, iar aceasta, cu siguranţă, prinsese curaj; Sumeko criticase unele dintre firele Tămăduirii împletite de Nynaeve ca fiind „stângace”, iar Elayne crezuse că Nynaeve va face pe loc apoplexie.

— În orice caz, nu e nevoie ca Egwene să afle despre asta. Dacă o fi acolo. Nimic. Are destule pe cap.

Fără îndoială, „nimic” se referea la Merilille şi la Călăuzele Vânturilor.

Erau în cămăşuţe şi şedeau pe patul lor de la cel de-al doilea etaj al hanului „Plugul nou”, cu *ter’angrealul* visului, în formă de inel răsucit, atârnând la gât. Al lui Elayne era agăţat de un şnur simplu din piele, iar al lui Nynaeve, lângă inelul cu sigiliu greu al lui Lan, era agăţat de un lănţişor subţire din aur. Aviendha şi Birgitte, îmbrăcate, stăteau pe două dintre cuferele lor cu haine. Vor rămâne de strajă, ziceau ele, până când ea şi Nynaeve se vor întoarce din Lumea Viselor. Amândouă îşi ţinură mantiile pe ele până când se înveliră cu păturile. „Plugul nou” nu era chiar nou; crăpăturile se împrăştiau ca o pânză de păianjen pe toţi pereţii tencuiţi, iar aerul rece se furişa înăuntru peste tot.

Odaia era mică, iar cuferele şi boccelele nu lăsau prea mult spaţiu, în afară de pat şi de lavoar. Elayne ştia că trebuia să facă o impresie bună în Caemlyn, însă uneori se simţea vinovată pentru că lucrurile ei erau cărate de caii de povară, când aproape toate celelalte femei erau nevoite să şi le care în spate. Nynaeve nu părea să regrete că îşi

adusese cuferele cu *ea*. Călătoreau de şaisprezece zile, iar Luna Plină de afară, ce se zărea prin fereastra îngustă, strălucea peste pătura albă de omăt care avea să le îngreuneze călătoria ziua următoare chiar dacă cerul ar fi fost senin. Elayne credea că încă o săptămână până să ajungă în Caemlyn era o estimare optimistă.

— Am destulă minte ca să nu-i reamintesc, îi spuse ea lui Nynaeve. Nu vreau să-mi dea din nou peste nas.

Era puţin spus. Nu mai fuseseră în Tel'aran'rhiod de când o informaseră pe Egwene, în noaptea dinaintea plecării lor de pe domeniu, că Globul fusese folosit. Fără tragere de inimă, ele îi spuseseră şi despre înţelegerea pe care fuseseră nevoite să o pecetluiască apoi cu Oamenii Mării, iar pe urmă se treziseră că o înfruntă pe Suprema Înscăunată Amyrlin, cu tot cu etola cu dungi pe umeri. Elayne ştia că aşa ar fi fost firesc şi drept – cea mai apropiată prietenă a reginei dintre supuşi ştia că atât ca regină, cât şi ca prietenă, *trebuia* să ştie –, dar nu îi plăcuse atunci când prietena ei le spusese, pe un ton aspru, că se comportaseră ca nişte neghioabe care ar fi putut aduce necazuri asupra tuturor. Mai ales când ea însăşi credea acest lucru. Nu îi plăcuse să audă că singurul motiv pentru care Egwene nu le aplicase o pedeapsă zdravănă era acela că nu avea timp de pierdut. Era firesc şi drept, totuşi; atunci când va sta pe Tronul Leului, va fi în continuare Aes Sedai şi se va supune legilor, regulilor şi obiceiurilor surorilor Aes Sedai. Nu pentru Andor – nu îşi va da pământurile Turnului Alb –, ci pentru ea. Aşadar, oricât de neplăcut fusese, acceptase dojenile cu calm. Nynaeve se foise şi bolborosise stânjenită, protestase şi mai că se bosumflase, după aceea îşi ceruse iertare cu atâta înflăcărare, încât lui Elayne abia îi venea să creadă că era aceeaşi femeie pe care o cunoştea. De bună seamă, Egwene rămăsese aceeaşi Amyrlin, neclintită în a-şi afişa nemulţumirea chiar şi atunci când le iertase pentru

greşelile lor. Dacă ea va fi acolo, seara aceea va fi în cel mai bun caz una neplăcută.

Însă când se visară în Salidarul din Tel'aran'rhiod, în odaia din Turnul Mic, care fusese botezată „Cabinetul lui Amyrlin", ea nu era acolo, iar singurul indiciu că vizitase locul lor de întâlnire erau câteva cuvinte, abia vizibile, scrijelite pe un lambriu din lemn de pe perete, de o mână ce părea să fi fost prea leneşă ca să graveze mai adânc.

RĂMÂI ÎN CAEMLYN

Apoi, câţiva metri mai încolo:

PĂSTREAZĂ TĂCEREA ŞI FII CU BĂGARE DE SEAMĂ

Acestea fuseseră ultimele instrucţiuni pe care le primiseră de la Egwene. Să plece în Caemlyn şi să rămână acolo până când ea va găsi o soluţie să împiedice Divanul să nu le vină de hac. Un lucru pe care nu aveau cum să-l uite.

Îmbrăţişând *saidarul*, Elayne conduse Puterea ca să lase şi ea un mesaj; numărul cincisprezece, scrijelit uşor pe masa masivă, ce fusese odinioară biroul lui Egwene. Inversând firul şi înnodându-l făcu aşa încât doar cineva care îşi trecea degetele peste cifre avea să-şi dea seama că ele nu se aflau cu adevărat acolo. Poate că nu le va lua cincisprezece zile ca să ajungă în Caemlyn, dar, cu siguranţă, mai mult de o săptămână.

Nynaeve se apropie de fereastra deschisă şi privi în ambele direcţii, având grijă să nu-şi scoată capul prea mult în afară. Şi acolo era noapte, la fel ca în lumea reală, iar Luna Plină strălucea pe omătul alb, deşi aerul nu era la fel de rece. Nimeni nu trebuia să fie acolo, în afară de ele, însă dacă era cineva, atunci acel cineva trebuia evitat.

— Nădăjduiesc că ea nu are necazuri cu planurile, bombăni Nynaeve.

— Ne-a spus să nu pomenim de ele nici măcar între noi, Nynaeve. O taină rostită îşi ia zborul.

Aceasta era una dintre expresiile preferate ale lui Lini.

Nynaeve făcu o grimasă peste umăr, apoi îşi întoarse din nou privirea la aleea îngustă.

— Pentru tine nu-i acelaşi lucru. Am avut grijă de ea când era copil, i-am schimbat feşele, i-am dat una sau două la fund. Iar acum trebuie să sar când pocneşte din degete. E greu.

Elayne nu se putu abţine şi pocni din degete.

Nynaeve se roti pe călcâie atât de repede, încât nici nu se mai văzu şi făcu ochii mari de groază. Rochia ei dispăru la rându-i şi în loc de mătase albastră purta veşmântul alb al Aleselor, ţesut din lână adusă din Ţinutul Celor Două Râuri, deasă şi stufoasă, cum zicea ea. Când îşi dădu seama că Egwene nu era acolo, că nu ascultase, mai că leşină, răsuflând uşurată.

Când reveniră în trupurile lor şi se treziră suficient cât să le spună celorlalte că puteau merge la culcare, Aviendha crezu că era o glumă, iar Birgitte râse şi ea. Nynaeve îşi luă revanşa însă. În dimineaţa următoare, o trezi pe Elayne cu un ţurţur de gheaţă. Ţipetele acesteia îi trezi pe toţi ceilalţi din sat.

Trei zile mai târziu, se declanşă prima explozie.

CAPITOLUL 21

Răspuns la chemări

Viscolul numit *cemaros* continua să sufle dinspre Marea Furtunilor, mai puternic ca niciodată. *Cemaros*, spuneau unii, se răzbuna pentru lunile de întârziere. Fulgerul brăzda văzduhul, suficient cât să preschimbe întunericul în lumină pe timpul nopţii. Vântul biciuia uscatul, iar ploaia îl inunda, transformând şi cele mai întărite drumuri în râuri de noroi. Uneori, noroiul îngheţa după căderea nopţii, dar răsăritul aducea întotdeauna cu el dezgheţul, chiar şi atunci când cerul era mohorât, iar pământul devenea din nou o mlaştină. Rand era surprins cât de mult îi stânjeneau planurile aceste intemperii.

Asha'manii cărora le trimisese vorbă veniră repede, în dimineaţa zilei următoare, ieşind pe poartă, călare, direct în ploaia torenţială ce acoperea soarele de ziceai că era amurg. Omătul căzu în Andor prin gaura ce se deschisese în aer, fulgi albi şi pufoşi prinşi într-un vârtej, ce ascundeau vederii întinderea de dincolo. Mai toţi bărbaţii din şirul acela restrâns erau înfofoliţi în mantii grele şi negre, însă stropii de ploaie păreau să alunece pe lângă ei şi pe lângă caii lor. Nu sărea în ochi, dar dacă cineva ar fi observat, s-ar fi uitat de două ori, poate chiar de trei ori. Era nevoie doar de o împletitură simplă ca să nu te uzi, atâta vreme cât nu te deranja să-ţi dezvălui adevărata identitate. Discul alb cu negru aşezat pe un cerc cărămiziu ce era imprimat pe

mantiile lor, în dreptul pieptului, îi trăda însă. Deşi pe jumătate ascunşi de ploaie, afişau o atitudine mândră, erau aroganţi prin felul în care se ţineau în şei. Sfidători. Mândri de ceea ce erau.

Comandantul lor, Charl Gedwyn, era cu câţiva ani mai mare decât Rand, de înălţime medie şi purta, asemenea lui Torval, Sabia şi Dragonul pe gulerul înalt al unei haine bine croite din cea mai fină mătase neagră. Sabia lui avea ornamente bogate din argint, iar centironul, lucrat tot în argint, era prins cu o cataramă din argint în forma unui pumn încleştat. Gedwyn îşi zicea Tsorovan'm'hael, „Conducătorul furtunii”, în Limba Străveche, indiferent ce-o fi însemnând şi asta. Măcar se potrivea cu vremea.

El stătea la intrarea în cortul verde, împodobit, al lui Rand, privind încruntat ploaia torenţială. O gardă formată din Companioni călare încercui cortul, la nu mai mult de douăzeci de metri depărtare. Cu toate acestea, abia dacă se vedeau. Păreau nişte statui care nu luau în seamă ploaia.

— Cum te aştepţi să găsesc pe cineva pe ploaia asta? bombăni Gedwyn, aruncându-i lui Rand o privire peste umăr, apoi adăugă o clipă mai târziu: Seniore Dragon.

Privirea lui era aspră şi provocatoare, dar aşa era mereu, fie că se uita la un bărbat sau la stâlpul unui gard.

— Rochaid şi cu mine am adus opt Consacraţi şi patruzeci de Soldaţi, suficient cât să distrugem o oaste sau să îngenunchem zece regi. Ba am putea face şi o Aes Sedai să tresară, zise el, pe un ton zeflemitor. Arză-m-ar focu dacă noi doi n-am putea face treabă bună singuri. Sau doar tu. Ce nevoie avem de restul?

— Mă aştept să te supui, Gedwyn, zise Rand cu răceală în glas.

Conducătorul furtunii? Iar Manei Rochaid, secundul lui Gedwyn, îşi zicea Baijan'm'hael, „Conducătorul iureşului”. Ce punea la cale Taim, de născocea ranguri noi? Important

era că bărbatul făurea arme şi că ele rămâneau întregi suficient cât să fie folosite.

— Mă aştept să nu-ţi iroseşti timpul îndoindu-te de poruncile mele.

— Cum porunceşti, Seniore Dragon, bombăni Gedwyn. Voi trimite oameni de îndată.

Salutând scurt, cu pumnul la piept, ieşi în furtună. Potopul îl ocolea, prelingându-se pe micul scut ce şi-l împletise în jur. Rand se întrebă dacă bărbatul bănuia cât de aproape fusese să-şi piardă viaţa atunci când îmbrăţişase *saidinul* fără niciun avertisment.

„Trebuie să-l ucizi înainte să te ucidă el pe tine, chicoti Lews Therin. Ştii că o vor face. Bărbaţii morţi nu pot trăda pe nimeni”. Vocea din capul lui Rand deveni întrebătoare. „Uneori, ei nu mor. Oare eu sunt mort? Dar tu?”

Rand alungă aceste cuvinte, ascunzându-le într-un colţ al minţii. De când îşi făcuse din nou apariţia în capul lui, Lews Therin arareori tăcea. Doar atunci când era obligat. În cea mai mare parte a timpului, bărbatul părea mai nebun ca oricând şi, de obicei, mai furios. Şi mai puternic, uneori. Vocea aceea îl bântuia în vise pe Rand, iar atunci când se visa pe sine, nu vedea întotdeauna propria persoană. Nici Lews Therin nu avea întotdeauna chipul lui Lews Therin. Uneori, acesta era estompat, deşi uşor familiar, iar acel Lews Therin părea speriat de el. Era un semn cât de departe ajungea nebunia bărbaţilor. Sau, poate, a lui. „Încă nu, se gândi Rand. Nu-mi pot pierde minţile încă”. „Atunci, când?”, şopti Lews Therin, înainte ca Rand să apuce să-l facă să amuţească.

Odată cu venirea lui Gedwyn şi a *asha'manilor*, îşi putea pune în acţiune planul de a-i nimici pe Seanchanii de la apus. Planul se puse în mişcare şi înainta la fel de greu ca un bărbat ce se târa de-a lungul acelor drumuri noroioase. Îşi strămută de îndată propria tabără, fără să se chinuiască să-şi ascundă planul. Nu avea rost să păstreze secretul.

Zvonurile circulau încet prin porumbei şi mult mai încet prin emisari odată ce se stârnise viscolul. Cu toate acestea, nu se îndoia că era urmărit de Turnul Alb, de Rătăciţi, de oricine avea de câştigat sau de pierdut de pe urma călătoriei Dragonului Renăscut şi îşi permitea să îi strecoare o monedă vreunui soldat. Poate că era urmărit chiar de Seanchani. Dacă el îi iscodea, ei de ce n-ar face-o? Însă nici măcar *asha'manii* nu ştiau de ce se pusese el în mişcare.

În vreme ce privea nepăsător cum bărbaţii îi strângeau cortul şi îl încărcau într-o căruţă cu roţi mari, Weiramon îşi făcu apariţia pe unul dintre mulţii lui cai, un armăsar alb şi sprinten, din cea mai pură rasă tairenă. Ploaia încetase, deşi norii cenuşii mai acopereau soarele amiezii, iar aerul era atât de umed, încât l-ai fi putut stoarce cu propriile mâini. Flamura Dragonului şi Flamura Luminii atârnau moi şi ude pe stâlpii înalţi.

Apărătorii taireni îi înlocuiseră pe Companioni şi, în timp ce călărea printre călăreţii lor, aşezaţi în cerc, Weiramon se încrunta la Rodrivar Tihera, un individ zvelt, oacheş până şi pentru un tairen, care îşi purta barba tunsă şi ascuţită. Nobil de rang inferior ce se ridicase prin propriile-i forţe, Tihera era de o meticulozitate dusă la extrem. Penele albe şi pufoase care se legănau pe coiful lui căptuşit confereau graţie plecăciunii elaborate pe care o făcu în faţa lui Weiramon. Înaltul Senior se încruntă şi mai tare.

Căpitanul Stâncii nu era nevoit să stea în fruntea gărzii lui Rand, însă o făcea adeseori, tot aşa cum Marcolin îi comanda adeseori pe Companioni. Între Apărători şi Companioni luase naştere o rivalitate crâncenă, fiecare luptându-se să îl păzească pe Rand. Tairenii îşi revendicau acest drept pe motiv că el domnise mai mult în Tear iar illianerii pe motiv că el era, la urma urmei, regele Illianului. Se prea poate ca Weiramon să-i fi auzit pe unii Apărători bombănind că sosise vremea ca Tear să aibă un rege al său şi cine era mai potrivit dacă nu bărbatul care cucerise

Stânca? Weiramon era de acord cu această necesitate, dar nu şi cu cel ales să poarte coroana. Nu era singurul.

Bărbatul se calmă de îndată ce îl văzu pe Rand că privea în direcţia lor şi descălecă din şaua lucrată în aur ca să ofere o plecăciune care îl făcea chiar şi pe Tihera să pară un om simplu. Infatuat din fire, el se putea umfla în pene şi fuduli şi în somn. Schiţă o grimasă atunci când îşi afundă în noroi cizmele lustruite. Purta o pelerină de ploaie ce îi proteja de aburi hainele dichisite, însă până şi aceasta era lucrată cu broderii cu fir de aur şi avea gulerul bătut în safire. Cum Rand purta haina de mătase verde-închis, cu albine aurii de-a lungul mânecilor şi pe revere, orice ar fi văzut era iertat dacă ar fi crezut că acum Coroana de Săbii stătea pe capul celuilalt, nu pe al lui Rand.

— Seniore Dragon, rosti Weiramon. Mă bucur tare mult să văd că eşti păzit de taireni. Cu siguranţă, lumea ar fi în lacrimi dacă s-ar întâmpla o nenorocire.

Era prea isteţ să spună pe şleau că, de fapt, Companionii nu erau demni de încredere. Fu cât pe ce însă.

— Se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu, spuse Rand pe un ton sec.

Unii ar fi plâns după ce alţii ar fi terminat de sărbătorit.

— Ştiu cât de amarnic ai plânge, Weiramon.

Individul se umflă în pene, mângâindu-şi barba ascuţită şi căruntă. Auzise ce voia să audă.

— Da, Seniore Dragon, poţi fi sigur de loialitatea mea. Tocmai de aceea mă îngrijorează poruncile aduse de omul tău, azi-dimineaţă.

Vorbea de Adley. Mulţi nobili credeau că dacă îi considerau pe *asha'mani* simpli slujitori ai lui Rand, acest lucru îi făcea, cumva, să fie mai puţin periculoşi.

— Ai procedat înţelept trimiţându-i de-aici pe majoritatea cairhienilor. Şi pe illianeri, desigur; asta se înţelege de la sine. Înţeleg şi de ce îi îngrădeşti pe Gueyam şi pe ceilalţi.

Pe când se apropia, tălpile cizmelor se lipeau de noroi, şi

începu să vorbească în şoaptă.

— Chiar cred că unii dintre ei – n-aş spune că au *uneltit* împotriva ta, dar cred că, poate, loialitatea lor n-a fost întotdeauna neîndoielnică. Aşa cum este a mea.

Vocea lui deveni din nou puternică şi încrezătoare, ca a unui bărbat preocupat doar de nevoile celui căruia îi slujea. Cel care, cu siguranţă, avea să-l numească pe *el* primul Rege al Tearului.

— Dă-mi voie să-mi aduc toţi oştenii, Seniore Dragon. Cu ajutorul lor şi al Apărătorilor, îi voi păstra onoarea şi îl voi proteja pe Seniorul Zorilor.

În toate taberele individuale din pârloagă, căruţele cu coviltir şi telegile erau încărcate, iar caii înşeuaţi. Cele mai multe corturi erau deja strânse. Înalta Doamnă Rosana călărea înspre miazănoapte, flamura ei conducând o coloană suficient de mare ca să facă prăpăd printre bandiţi şi să-i pună cel puţin pe gânduri pe Shaido. Dar nu suficient cât să-i dea ei idei, mai ales că jumătate erau slujitorii lui Gueyam şi ai lui Maraconn, amestecaţi cu Apărători ai Stâncii. La fel se întâmpla şi cu Spiron Narettin, care călărea spre răsărit peste creasta înaltă, însoţit de tot atâţia Companioni şi bărbaţi care juraseră credinţă celorlalţi din Consiliul celor Nouă câţi vasali avea el, fără a mai menţiona cei o sută de pedestraşi care îi urmau, o parte din indivizii care înconjuraseră pădurea dincolo de creastă cu o zi înainte. Un număr surprinzător de oameni aleseseră să îl urmeze pe Dragonul Renăscut, însă Rand nu avea încredere suficientă în ei ca să îi lase împreună. Tolmeran porni spre miazăzi, însoţit de acelaşi amestec de soldaţi, iar ceilalţi urmau să pornească la drum de îndată ce îşi vor fi încărcat telegile şi căruţele cu coviltir. Fiecare se îndrepta în altă direcţie şi niciunul nu avea încredere în bărbaţii care îi urmau suficient de mult ca să facă altceva decât să urmeze poruncile lui Rand. A aduce pacea în Illian era o sarcină importantă, cu toate acestea seniorii şi domniţele regretau

faptul că fuseseră îndepărtaţi de Dragonul Renăscut, întrebându-se dacă nu cumva încrederea acestuia în ei scăzuse. Poate câţiva dintre ei se întrebaseră de ce alesese să-i ţină lângă el pe cei rămaşi. Rosana era cu siguranţă îngrijorată.

— Îngrijorarea ta mă mişcă, îi spuse Rand lui Weiramon, dar de câţi străjeri poate avea nevoie un om? Nu plec la război.

Se voia o observaţie bună, însă războiul era în plină desfăşurare. Începuse la Faime, dacă nu mai demult.

— Pregăteşte-ţi oamenii!

„Câţi şi-au pierdut viaţa din cauza mândriei mele? gemu Lews Therin. Câţi şi-au pierdut viaţa din greşeala mea?”

— Pot măcar să întreb *încotro* ne îndreptăm?

Întrebarea lui Weiramon, care nu era tocmai exasperată, acoperi vocea din capul lui Rand.

— Spre Oraş! se răsti Rand.

Nu ştia câţi muriseră din greşeala lui, însă niciunul din cauza mândriei sale. De asta era convins.

Weiramon căscă gura, întrebându-se dacă Rand se referea la Tear sau Illian sau, poate, chiar Cairhien, însă acesta îi făcu semn să plece, cu Sceptrul Dragonului. Făcu un gest scurt, ca şi când ar fi vrut să-l înjunghie, iar ciucurele verde cu alb începu să se legene. Mai că îşi dorea să-l fi putut înjunghia pe Lews Therin cu el.

— N-am de gând să stau aici toată ziua, Weiramon! Du-te şi pregăteşte-ţi oamenii!

În mai puţin de un ceas, el îmbrăţişă Izvorul şi se pregăti să deschidă o poartă ca să călătorească. Trebuia să alunge ameţeala ce îl cuprindea ori de câte ori îmbrăţişa sau elibera Puterea; nu se legănă în şaua lui Tai’daishar. Din cauza cenuşii care plutea pe *saidin* şi a mocirlei îngheţate, când îmbrăţişă Izvorul, fu cât pe ce să-şi verse măruntaiele. Când văzu dublu, fie doar şi pentru câteva clipe, îi fu greu, dacă nu imposibil, să împletească firele. Le-ar fi putut

spune lui Dashiva sau lui Flinn, ori altuia să facă asta, dar Gedwyn şi Rochaid îşi purtau caii de căpăstru în faţa mai multor Soldaţi în haine negre, toţi cei care nu fuseseră trimişi să iscodească. Ei aşteptau răbdători şi îl priveau pe Rand. Rochaid, cu o palmă mai scund decât Rand şi poate cu doi ani mai tânăr, era *asha'man*, şi purta o haină din mătase. Zâmbea pe sub mustaţă, ca şi când ar fi ştiut lucruri nebănuite de alţii şi se amuza. Oare ce ştia? Despre Seanchani, cu siguranţă, dacă nu cumva ce planuri avea Rand cu ei. Altceva? Poate nimic, însă Rand nu avea de gând să se arate slab în faţa celor doi. Ameţeala îi dispăru repede, vederea dublă puţin mai încet, iar el termină de împletit firul, apoi, fără să mai aştepte, dădu pinteni calului şi trecu prin deschizătura ce se căsca dinaintea lui.

Oraşul despre care pomenise era Illian, deşi poarta se deschise în partea dinspre miazănoapte. În ciuda aşa-zisei îngrijorări a lui Weiramon, arareori se întâmpla ca el să rămână nepăzit şi singur. Aproape trei sute de călăreţi trecură prin gaura înaltă şi pătrăţoasă ce se deschisese în aer şi pătrunseră pe pajiştile vălurile care se întindeau nu departe de drumul noroios ce ducea spre Poteca Stelei Nordului. Deşi fiecărui senior i se cuvenea o mână de ostaşi – pentru bărbaţii obişnuiţi să conducă o mie, dacă nu mii de ostaşi, o sută sau mai mult însemna „o mână" –, aceştia îi urmară şi ei. Taireni, cairhieni şi illianeri, Apărători ai Stâncii sub Tihera şi Companioni sub Marcolin, *asha'mani* care îl urmau îndeaproape pe Gedwyn. Cei care îl însoţiseră, oricum.

Dashiva, Flinn şi restul călăreau în urma lui Rand. Toţi, în afară de Narishma. Acesta nu se întorsese încă. Bărbatul ştia unde să-l găsească, însă Rand nu era prea încântat.

Fiecare grup se ţinea deoparte pe cât se putea. Gueyam, Maracom şi Aracome călăreau împreună cu Weiramon, fiind mai atenţi la Rand decât la drum, iar Gregorin Panar, împreună cu trei alţi membri ai Consiliului celor Nouă,

stăteau aplecaţi în şei, şuşotind între ei neliniştiţi. Semaradrid, urmat de un pâlc de seniori cairhieni încruntaţi, îl urmărea cu atenţie pe Rand, aşa cum o făceau şi tairenii. Rand îi alesese pe cei care să îl urmeze, cu aceeaşi grijă cu care îi alesese pe cei pe care îi alungase, însă nu din motive pe care le-ar fi invocat alţii.

Dacă ar fi existat privitori, aceştia ar fi avut parte de o imagine grandioasă, cu toate acele flamuri şi steaguri viu colorate şi cu *con*-urile mici care se ridicau pe spatele unora dintre cairhieni. Erau strălucitori, curajoşi şi foarte periculoşi. Unii uneltiseră împotriva lui, iar Casa Maravin a lui Semaradrid, din câte aflase el, era un vechi aliat al Casei Riatin, ce se răzvrătise împotriva lui în Cairhien. Semaradrid nu nega această legătură, însă nici nu pomenise de ea înainte să afle Rand. Pe membrii Consiliului celor Nouă nu îi cunoştea foarte bine ca să rişte să îi lase în urmă. Iar Weiramon era un idiot. Dacă l-ar lăsa de capul lui, bărbatul ar putea încerca să intre în graţiile Seniorului Dragon conducând o oaste împotriva Seanchanilor sau a murandianilor, ori Lumina ştie împotriva cui sau încotro. Prea idiot pentru a fi lăsat în urmă şi prea puternic pentru a fi înlăturat, el călărea cu Rand şi se simţea onorat. Păcat că nu era suficient de idiot, încât să facă ceva care să-l condamne la moarte.

În urma lor veneau servitorii şi telegile – nimeni nu înţelegea de ce Rand trimisese toate căruţele cu coviltir cu ceilalţi, iar el nu avea de gând să dea vreo explicaţie; cine ar fi priceput? –, apoi, un şir lung de cai de rezervă, conduşi de grăjdari, pe urmă rânduri dezordonate de bărbaţi cu platoşe uzate, ce nu li se prea potriveau, sau veste din piele, pe care erau cusute discuri din oţel ruginit, care cărau arcuri, arbalete sau suliţe, ba chiar câteva ţepe; mulţi bărbaţi care ascultaseră chemarea „Seniorului Brend” şi care hotărâseră să nu se întoarcă acasă fără arme. Conducătorul lor era bărbatul căruia în curgea nasul, şi cu

care vorbise Rand la marginea pădurii. Îl chema Eagan Padros şi era mult mai isteţ decât părea. În multe locuri, devenea greu pentru un om de rând să ajungă prea departe, însă Rand îl remarcase pe Padros. Individul îşi strânse oamenii într-o parte, însă aceştia se foiau şi-şi dădeau coate ca să poată avea o privelişte mai bună spre miazăzi.

Poteca Stelei Nordului se întindea în linie dreaptă prin mlaştina întinsă şi maronie ce înconjura Illianul. Era un drum de pământ tare, prevăzut cu poduri de piatră drepte. Vântul dinspre miazăzi aducea cu el sarea mării şi un vag miros de tăbăcării. Illian era un oraş răsfirat, la fel de mare precum Caemlyn sau Cairhien. Acoperişuri din ţigle viu-colorate şi sute de turnuri înalte ce străluceau în lumina soarelui se zăreau peste marea de iarbă, unde se bălăceau cocostârci cu picioare lungi, deasupra cărora zburau stoluri de păsări albe ce scoteau ţipete ascuţite. Illian nu avusese niciodată nevoie de ziduri. Nu că acele ziduri l-ar fi putut opri să pătrundă în oraş.

Exista multă nemulţumire că el nu intenţiona să intre în Illian, deşi nimeni nu se plânse, cel puţin nu ca să audă el. Cu toate acestea, mulţi aveau feţele încruntate şi bodogăneau în timp ce taberele erau ridicate în grabă. Ca majoritatea oraşelor mari, Illian era renumit pentru farmecul exotic, pentru hangiii darnici şi pentru femeile dornice. Cel puţin printre bărbaţii care nu mai fuseseră niciodată acolo, deşi era capitala lor. Necunoaşterea sporea întotdeauna reputaţia unui oraş când venea vorba despre astfel de lucruri. În cele din urmă, doar Morr o luă la galop de-a lungul potecii. Bărbaţii care împlântau ţăruşii corturilor în pământ sau priponeau caii se îndreptară de spate şi îl urmăriră cu invidie în priviri. Nobilii priveau curioşi, deşi încercau să ascundă acest lucru.

Asha'manii care îl însoţeau pe Gedwyn nu îl băgară în seamă pe Morr în timp ce îşi ridicau tabăra care era

formată dintr-un cort negru ca smoala pentru Gedwyn şi Rochaid şi un petic de pământ unde iarba şi noroiul erau uscate şi bătătorite şi unde urmau să doarmă ei, înfăşuraţi în mantii. Pentru toate acestea folosiseră Puterea, desigur; nu făceau nimic fără Putere, nu aprindeau nici măcar focurile de tabără. Câţiva bărbaţi din celelalte tabere se zgâiră la ei, cu ochii cât cepele, când cortul păru să se ridice de unul singur, iar coşurile pluteau, desprinzându-se din desagi, însă majoritatea priviră în altă parte odată ce realizară ce se întâmpla. Doi sau trei dintre Soldaţii în haine negre păreau să vorbească de unii singuri.

Flinn şi ceilalţi nu se alăturară lotului lui Gedwyn – aceştia îşi ridicaseră două corturi nu departe de al lui Rand – însă Dashiva se apropie agale de locul unde „Conducătorul furtunii” şi „Conducătorul iureşului” stăteau în poziţie de repaus şi dădeau porunci. După ce schimbară câteva cuvinte, el făcu cale întoarsă, clătinând din cap şi bombănind furios în barbă. Gedwyn şi Rochaid nu erau prea prietenoşi. Mai bine că nu erau.

Rand intră în cortul său de îndată ce acesta fu ridicat, şi se întinse îmbrăcat pe pat uitându-se la tavanul înclinat. Şi în interior erau albine brodate pe un acoperiş fals, confecţionat din mătase. Hopwil îi aduse o cupă din cositor cu vin fiert, aburind – Rand îşi lăsase servitorii în urmă –, însă vinul se răci pe masa de scris. Gândurile nu îi dădeau pace. Încă două sau trei zile şi Seanchanii vor primi o lovitură nimicitoare. Apoi se va întoarce în Cairhien ca să vadă cum decurseseră negocierile cu Oamenii Mării, ca să afle ce urmărea Cadsuane – îi era dator, însă ea urmărea ceva! –, poate să pună capăt rebeliunii de acolo. Oare Caraline Damodred şi Darlin Sisnera plecaseră pe furiş în timpul haosului? Dacă va pune mâna pe Înaltul Seniore Darlin, ar putea pune capăt şi rebeliunii din Tear. Andor. Dacă Mat şi Elayne se aflau în Murandy, aşa cum se părea, vor trece săptămâni până când Elayne va putea revendica

Tronul Leului. Odată ce se întâmpla acest lucru, el trebuia să stea departe de Caemlyn. Însă trebuia să vorbească cu Nynaeve. Oare *putea* curăţa *saidinul*? S-ar putea să funcţioneze sau ar putea distruge lumea. Lews Therin trăncănea îngrozit. Lumină, unde *era* Narishma?

Se stârni o furtună *cemaros*, mai aprigă, în apropierea mării. Ploaia bătea în cortul lui ca într-o tobă. Fulgerele făceau ca intrarea să fie inundată într-o lumină alb-albăstruie, iar tunetul bubuia asemenea unor munţi care se prăvăleau pe pământ.

Narishma pătrunse în cort, ud leoarcă şi cu părul negru lipit de cap. Primise poruncă să evite cu orice preţ să fie văzut.

Nu avea voie să facă paradă. Haina-i îmbibată cu apă era cafenie, iar părul negru îi era legat la spate, nu împletit. Chiar şi fără clopoţei, bărbaţii cu părul lung până la mijloc atrăgeau privirile. Privea încruntat, iar la subraţ ţinea un pachet în formă cilindrică, legat cu sfoară, mai gros decât un picior de om, ce semăna cu un covoraş.

Sărind în picioare de pe pat, Rand îi smulse pachetul înainte ca Narishma să apuce să i-l dea.

— Te-a văzut cineva? vru el să ştie. De ce-ai zăbovit atât de mult? Te aşteptam noaptea trecută!

— Mi-a luat ceva până să-mi dau seama ce trebuia să fac, răspunse Narishma, nepăsător. Nu mi-ai spus tot. Era cât pe ce să fiu ucis din cauza ta.

Era absurd. Rand îi *spusese* tot ce trebuia să ştie. Era convins de asta. Nu avea rost să se încreadă mai mult în bărbat, ca apoi acesta să moară şi să strice totul. El ascunse cu băgare de seamă pachetul sub pat. Mâinile îi tremurau de nerăbdare să desfacă învelitorile şi să se asigure că Narishma îi adusese ceea ce aştepta să primească. Bărbatul nu ar fi îndrăznit să se întoarcă la el cu mâinile goale.

— Schimbă-ţi haina înainte să te alături celorlalţi, îi zise

Rand. Şi Narishma…

Rand se ridică în picioare, aţintindu-şi privirea asupra bărbatului.

— Dacă vei spune cuiva despre asta, te *voi* omorî.

„Omoară întreaga lume, râse Lews Therin a batjocură, a disperare. Eu am omorât întreaga lume, poţi şi tu dacă te vei strădui mai mult”.

Narishma se lovi puternic cu pumnul în piept.

— Cum porunceşti, Seniore Dragon, zise el pe un ton acru.

În zorii zilei următoare, o mie de bărbaţi din Legiunea Dragonului ieşiră mărşăluind din Illian şi străbătură Poteca Stelei Nordului, păşind pe ritmul tobelor. Era dis-de-dimineaţă, oricum. Norii cenuşii învolburau cerul, iar briza aspră a mării, încărcată de sare, flutura mantiile şi flamurile, vestind o altă furtună ce urma să izbucnească. Legiunea atrase atenţia ostaşilor din tabără, care purtau coifuri albastre andorane şi haine lungi şi albastre şi aveau cusut un Dragon roşu şi auriu pe piept. Câte un steag albastru cu Dragonul pe el şi câte un număr marca fiecare dintre cele cinci companii. Ostaşii din Legiune erau diferiţi în multe privinţe. De pildă, aceştia purtau platoşe, dar pe sub haine, ca să nu ascundă Dragonul – din acelaşi motiv, hainele lor se încheiau cu nasturi pe lateral –, fiecare bărbat era înarmat cu o sabie scurtă la şold şi o arbaletă din oţel în mână şi toţi aveau aceeaşi înălţime. Ofiţerii mergeau pe jos, în fruntea toboşarilor şi a steagurilor, purtând fiecare o pană lungă şi roşie pe coif. Singurii cai erau acela cenuşiu al lui Morr, din fruntea lor şi caii de povară, care îl urmau.

— Pedestraşi, bombăni Weiramon, plesnindu-se în palmă cu hăţurile. Nu-s de nicio ispravă pedestraşii. Se vor împrăştia la primul atac. Înainte, încă.

Primii din coloană se îndepărtară de potecă. Ei ajutaseră la cucerirea Illianului şi nu se împrăştiaseră.

Semaradrid scutură din cap.

— Fără suliţe, bombăni el. Am mai văzut pedestraşi cu conducători buni şi cu suliţe, însă fără…

El scoase un sunet gutural, de dezgust.

Gregorin Panar, al treilea bărbat care stătea călare lângă Rand şi-i privea pe nou-veniţi, tăcea. Probabil că nu avea păreri preconcepute despre infanterie – deşi, dacă era aşa, atunci se număra printre puţinii nobili pe care îi cunoscuse Rand care gândeau astfel – şi încerca din răsputeri să nu se încrunte. Aproape că reuşea. Toată lumea ştia deja că bărbaţii care purtau Dragonul pe piepturi aveau arme pentru că aleseseră să îl urmeze pe Rand, pe Dragonul Renăscut, pur şi simplu pentru că asta îşi doreau. Illianerii trebuie să se fi întrebat încotro se îndreptau dacă Rand avea nevoie de Legiune şi de ce nu avea încredere în Consiliul celor Nouă ca să le spună. Tocmai de-aia, Semaradrid se uită pieziş la Rand. Doar Weiramon era prea idiot ca să gândească.

Rand îl întoarse pe Tai'daishar. Ceea ce-i adusese Narishma fusese împachetat din nou, într-un pachet mai mic, şi legat sub şa, în partea stângă.

— Ridicaţi tabăra! Plecăm! le spuse el celor trei nobili.

De astă dată, el îl lăsă pe Dashiva să deschidă poarta ca să poată pleca. Individul hâd se încruntă la el şi şopti ceva în barbă – dintr-un oarecare motiv, Dashiva părea ofensat –, iar Gedwyn şi Rochaid, care stăteau alături pe cai, zâmbeau privind cum fâşia argintie de lumină începea să se rotească, transformându-se într-o gaură în aer. Îl priveau mai mult pe Rand decât pe Dashiva. N-aveau decât să se uite. De câte ori trebuia să îmbrăţişeze *saidinul* şi să rişte să cadă din cauza ameţelii înainte s-o păţească cu adevărat? Nu se putea întâmpla sub privirile lor.

De astă dată, poarta îi duse la un drum mare ce şerpuia la poalele împădurite ale unor munţi spre apus. Erau munţii Nemarellin. Deşi nu erau nici pe departe asemenea munţilor de Negură, ci doar o pată pe Osia Lumii, aceştia se

înălţau întunecaţi şi ameninţători în văzduh. Piscurile ascuţite erau leite unui zid de-a lungul coastei de vest a Illianului. Dincolo de ei se afla Adâncul Kabal, iar dincolo de acesta…

În curând, bărbaţii începură să recunoască piscurile. Gregorin Panar aruncă o privire în jurul lui, apoi dădu satisfăcut din cap. Ceilalţi trei Consilieri şi Marcolin traseră hăţurile cailor aproape de el ca să stea de vorbă în vreme ce toţi ceilalţi călăreţi treceau în continuare prin poartă. Semaradrid avu nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama, la fel şi Tihera. Acum însă păreau să înţeleagă.

„Drumul de Argint” ducea de la oraş la Lugard, fiind ruta negustorilor spre apus. Mai exista şi „Drumul de Aur”, ce ducea la Far Madding. Drumurile şi numele lor existau dinainte de Illian. Căruţele cu coviltir, copitele şi cizmele le bătătoriseră de-a lungul veacurilor, iar *cemaros* le acoperise cu noroi. Se numărau printre puţinele drumuri rezistente din Illian pe care se puteau deplasa grupuri mari de oameni în timpul iernii. Toată lumea aflase deja despre Seanchanii din Ebou Dar, cu toate că o bună seamă dintre poveştile care circulau printre oşteni şi pe care le auzise Rand îi făceau pe aceştia să pară a fi verii meschini ai trolocilor. Dacă Seanchanii aveau de gând să atace Illianul, „Drumul de Argint” era locul potrivit să-şi aducă forţele pentru a se apăra.

Semaradrid şi ceilalţi credeau că ştiau ce pune la cale Rând: el trebuie să fi aflat că Seanchanii erau pe drum, iar *asha’manii* se aflau acolo pentru a-i nimici când aceştia vor sosi. Luându-se după poveştile care circulau despre Seanchani, nimeni n-avea să se plângă că nu va avea multe de făcut. Desigur, Weiramon avu nevoie de explicaţii, pe care le primi, în cele din urmă, de la Tihera, şi se *necăji*, deşi încercă să îşi ascundă supărarea în spatele unui discurs pompos despre înţelepciunea Seniorului Dragon şi despre geniul militar al Seniorului Zorilor, spunând că el

personal avea să conducă primul atac împotriva acestor Seanchani. Un idiot sadea. Cu puţin noroc, niciunul mai isteţ decât Semaradrid sau Gregorin n-avea să afle despre oastea de pe „Drumul de Argint”. Cu puţin noroc, nimeni important nu va afla înainte să fie prea târziu.

Punându-se la pândă, Rand se gândi că va trece o zi, poate două, însă pe măsură ce treceau zilele, el începu să se întrebe dacă nu era cumva un idiot la fel de mare ca Weiramon.

Majoritatea *asha'manilor* plecaseră să cerceteze Illianul, Tear şi Câmpiile Maredo, în căutarea celor pe care-i voia Rand. Iscodeau prin *cemaros*. Porţile şi Călătoria erau nemaipomenite, însă până şi *asha'manii* aveau nevoie de timp ca să îi găsească pe cei pe care îi căutau atunci când nu vedeai la cincizeci de paşi depărtare din cauza ploilor torenţiale şi când zvonurile răzbăteau greu dincolo de mlaştini. Iscoadele *asha'man* străbătură kilometri întregi fără să afle nimic, iar când se întoarseră, aflară că bărbaţii se puseseră din nou în mişcare. Unii dintre ei trebuiau să ajungă şi mai departe şi să caute oameni care nu voiau să fie găsiţi. Trecură câteva zile până când primul aduse veşti.

Cel dintâi veni Înaltul Senior Sunamon, care i se alătură lui Weiramon. Era un bărbat gras, cu o atitudine mieroasă – faţă de Rand, cel puţin. Dichisit în haina lui de mătase fină şi arborând întotdeauna un zâmbet pe buze, el îşi striga loialitatea faţă de Rand, deşi uneltea împotriva acestuia de atâta vreme, încât probabil o făcea până şi în somn. Înaltul Senior Torean veni şi el, cu faţa lui aspră de fermier şi cu vasta lui avuţie, spunând bâlbâindu-se cât de onorat era să călărească din nou alături de Seniorul Dragon. Torean era mai preocupat de aur decât de orice, în afară, poate, de privilegiile de care Rand îi deposedase pe nobilii din Tear. Bărbatul păru de-a dreptul consternat când află că nu existau servitoare în tabără şi nici vreun sat prin apropiere, unde puteau fi găsite fete de fermier supuse. Torean

uneltise împotriva lui Rand la fel de mult ca Sunamon. Poate chiar mai mult decât Gueyam sau Maraconn, ori Aracome.

Mai urmară şi alţii. Bertome Saighan, un bărbat chipeş, scund şi neîngrijit, care avea partea din faţă a capului rasă. Se părea că el nu jelise prea mult moartea verişoarei lui Colavaere, asta pentru că astfel el devenise noul Înalt Senior al Casei Siaghan şi pentru că se zvonea că Rand ar fi executat-o. Sau o ucisese. Bertome făcu o plecăciune şi zâmbi, însă zâmbetul nu i se oglindea niciodată în ochii negri. Unii spuneau că el ţinuse foarte mult la verişoara lui. Ailil Riatin îşi făcu apariţia. Era o femeie zveltă şi mândră, cu ochi mari şi negri. Deşi nu mai era tânără, era destul de frumoasă. Aceasta protesta că avea un căpitan care să-i conducă oastea şi că nu dorea să participe la bătălie în persoană. De asemenea, ea protesta şi că i-ar fi loială Seniorului Dragon. Însă fratele ei, Toram, revendica tronul pe care Rand i-l pregătea Elaynei, şi circulau zvonuri şoptite cum că ea ar face orice pentru Toram, orice. Chiar să se alieze cu inamicii; să pună piedici sau să iscodească, ori amândouă, desigur. Apoi veniră Dalthanes Annallin, Amondrid Osiellin şi Doressin Chuliandred, seniori care o ajutaseră pe Colavaere să urce pe Tronul Soarelui, crezând că Rand nu se va mai întoarce niciodată în Cairhien.

Cairhieni sau taireni, aceştia erau aduşi pe rând, însoţiţi de cincizeci de oşteni, sau cel mult o sută. Erau bărbaţi şi femei în care el se încredea şi mai puţin decât în Gregorin sau Semaradrid. Majoritatea erau bărbaţi, dar nu pentru că el le considera pe femei mai puţin periculoase – nu era *chiar* atât de idiot; o femeie ucidea de două ori mai repede decât un bărbat şi pentru mai nimic! –, ci pentru că nu îl lăsa inima să le ia cu el decât pe cele mai periculoase femei acolo unde mergea. Ailil zâmbea călduros în timp ce calcula unde să-ţi împlânte pumnalul în coaste. Anaiyella, o Înaltă Doamnă mlădioasă şi surâzătoare, ce reuşea cu uşurinţă să

se prefacă a fi o femeie frumoasă, cu creier de găină, se întorsese în Tear din Cairhien şi începuse să revendice pe şleau tronul Tearului, care era inexistent. O fi fost ea neroadă, însă reuşise să îşi câştige sprijinul atât printre nobili, cât şi printre oamenii de rând.

Prin urmare, el îi strânsese laolaltă pe toţi cei de la care îşi luase ochii de prea multă vreme. Nu îi putea supraveghea mereu pe toţi, însă nu voia să îi lase să uite că o *făcea* uneori. Îi strânsese laolaltă şi aştepta. Trecură două zile. Strângea din dinţi şi aştepta. Cinci zile. Opt.

Ploaia bătea ca într-o tobă pe cortul lui când, în cele din urmă, sosi şi ultimul om pe care îl aştepta.

Scuturându-şi apa de pe pelerina din muşama, Davram Bashere îşi suflă dezgustat mustăţile groase şi cărunte şi îşi aruncă pelerina pe un scaun. Scund şi cu un nas mare şi coroiat, ca un cioc, părea mai dolofan decât era. Nu pentru că se fudulea, ci pentru că se considera de aceeaşi statură ca oricare bărbat de acolo, iar ceilalţi îl luau ca atare. Cei înţelepţi, cel puţin. Bastonul din fildeş cu cap de lup al mareşalului general din Saldaea, băgat neglijent la centiron, câştigase nenumărate bătălii şi şezuse pe tot atâtea mese de consiliu. Se număra printre puţinii oameni în mâinile căruia Rand şi-ar fi încredinţat viaţa.

— Ştiu că nu-ţi place să dai explicaţii, bombăni Bashere, dar mi-ar prinde bine dacă ai face puţină lumină.

Aranjându-şi sabia, el se trânti pe un scaun şi îşi aşeză piciorul peste braţul acestuia. Deşi părea mereu degajat, mişcările lui erau mai rapide decât cele ale unui bici.

— *Asha'manul* n-a vrut să-mi spună mai multe decât că ai nevoie urgentă de mine, dar mi-a zis să nu aduc mai mult de o mie de oameni. N-am avut decât jumătate cu mine, însă i-am adus. Nu poate exista o bătălie. Jumătate dintre sigiliile pe care le-am văzut aparţin unor oameni care şi-ar muşca limba dacă ar vedea pe cineva în spatele tău cu un cuţit, iar restul, unor oameni care ar încerca să-ţi

distragă atenţia. Asta dacă nu chiar ei l-au plătit pe asasin.

Stând în cămaşă la masa de scris, Rand îşi apăsă obosit ochii cu podul palmelor. Deoarece îl lăsase în urmă pe Boreane Carivin, fitilurile lămpilor nu erau tăiate cum trebuia. În aer plutea un nor subţire de fum. Stătuse treaz aproape toată noaptea, studiind hărţile împrăştiate pe masă. Erau hărţi cu sudul Altarei. Nu erau două la fel.

— Dacă intri în luptă, îi spuse el lui Bashere, cine e mai potrivit să îl plătească pe călău dacă nu cei care te vor mort? Oricum, nu ostaşii vor fi cei care vor câştiga această bătălie. Tot ce trebuie ei să facă este să păzească spatele *asha'manilor*. Ce crezi de asta?

Bashere pufni atât de tare, încât mustăţile îi fremătară.

— Cred că e sinucidere curată, asta cred. Cuiva i se va face de petrecanie. Facă Lumina să nu fim noi!

Apoi râse de parcă ar fi fost o glumă bună.

Lews Therin râse şi el.

CAPITOLUL 22

Nori de furtună

Sub ploaia măruntă şi necontenită, mica oaste a lui Rand formase mai multe coloane peste dealurile joase din faţa piscurilor Nemarellin, ce se ridicau întunecate şi ascuţite spre cerul dinspre apus. Nu era nevoie să stai cu faţa în direcţia în care intenţionai să călătoreşti, însă lui Rand i se părea nepotrivit dacă n-o făcea. În ciuda ploii, norii subţiri şi cenuşii se lăsau străpunşi de lumina soarelui. Sau poate ziua părea luminoasă după ce fusese mohorât în ultima vreme.

Patru coloane erau conduse de saldaeanii lui Bashere, bărbaţi crăcănaţi, fără armuri, ce purtau vestoane şi aşteptau răbdători lângă caii lor, sub o pădure de lănci strălucitoare, iar celelalte cinci, de bărbaţi în haine albastre, cu Dragonul pe piept, aflaţi sub comanda unui individ scund şi îndesat, pe care îl chema Jak Masond. Atunci când se mişca, Masond o făcea cu o iuţeală surprinzătoare, dar în acel moment stătea nemişcat, cu picioarele depărtate şi cu mâinile la spate. Oamenii lui stăteau pe poziţie, la fel şi Apărătorii şi Companionii, morocănoşi pentru că se aflau în spatele infanteriei. Nobilii şi ai lor se foiau, nesiguri, parcă, încotro să o ia. Copitele şi cizmele se afundau adânc în noroiul ce mânjea roţile căruţelor cu coviltir. Se auzeau înjurături de pretutindeni. Era nevoie de timp să aliniezi aproape şase mii de bărbaţi uzi până la piele, ce deveneau

şi mai uzi cu fiecare minut care trecea. Şi asta fără căruţele cu provizii şi remonte.

Rand se îmbrăcase în veşmintele lui cele mai bune, ca să se poată fi observat imediat. Un fir de Putere lustruise vârful ascuţit al Sceptrului Dragonului, ce devenise precum oglinda, iar un altul şlefuise Coroana de Săbii, astfel încât aurul să aibă strălucire. Catarama poleită, în formă de Dragon, a centironului său, strălucea în lumină, la fel ca broderia cu fir de aur ce îi acoperea haina albastră de mătase. Pentru o clipă, regretă că înstrăinase nestematele care îi ornaseră odinioară mânerul sabiei şi teaca. Blana neagră de mistreţ era utilă, însă orice ostaş ar fi putut purta aşa ceva. Oamenii trebuiau să ştie cine era el. Seanchanii trebuiau să ştie cine venise să îi învingă.

Călare pe Tai'daishar, ce stătea pe un platou, îi privea nerăbdător pe nobili, prezenţi cu zecile pe dealuri. Puţin mai încolo de platou, Gedwyn şi Rochaid stăteau călare în faţa oamenilor lor, toţi dispuşi într-un pătrat perfect, cu Consacraţii în primul rând şi Soldaţii aliniaţi în spate. Păreau pregătiţi de paradă. Nu mulţi aveau părut cărunt, sau aproape niciunul, fiindcă erau tineri – câţiva dintre ei la fel de tineri ca Hopwil sau Morr –, însă toţi erau suficient de puternici ca să deschidă o poartă. Acesta fusese un aspect obligatoriu. Flinn şi Dashiva aşteptau în spatele lui Rand, negrupaţi, împreună cu Adley, Morr, Hopwil şi Narishma. Alături de ei se mai aflau doi stegari călare, unul tairen şi celălalt cairhienin, ale căror platoşe, coifuri şi mănuşi cu protecţie de oţel străluceau de la atât lustruit. Flamura cărămizie a Luminii şi Flamura lungă şi albă a Dragonului atârnau moi şi ude. Rand îmbrăţişase Puterea în cort, unde nimeni nu îl putea vedea cum se clatină, iar ploaia răzleaţă cădea la un centimetru de el şi de calul lui.

Saidinul mânjit părea mai greoi în ziua aceea, asemenea unui ulei rânced ce îi ieşea prin pori şi îi păta oasele. Îi păta sufletul. Crezuse că se obişnuise deja cu mizeria, dar în ziua

aceea îi provoca o greaţă mai puternică decât focul îngheţat şi gheaţa topită a *saidinului*. Ţinea Izvorul cât putea de mult, ca să nu îi mai fie greaţă atunci când îl îmbrăţişa. Îi putea fi fatal dacă îngăduia senzaţiei de greaţă să îi distragă atenţia de la *acel* zbucium. Poate avea o oarecare legătură cu ameţelile. Lumină! Nu putea înnebuni încă şi nici nu putea muri! Încă nu. Mai avea atât de multe de făcut.

Îşi lipi piciorul stâng de crupa lui Tai'daishar, atât cât să simtă pachetul legat între pielea de care era prinsă scăriţa şi pătura stacojie de pe şa. De fiecare dată când făcea asta, ceva se zvârcolea în exteriorul Vidului. Anticipare, sau, poate, o oarecare temere. Bine dresat, calul dădu să se întoarcă spre stânga, iar Rand fu nevoit să tragă de hăţuri ca să-l întoarcă. Oare când se *vor* înţelege nobilii între ei? Scrâşni din dinţi, nerăbdător.

Îşi amintea cum, în copilărie, îi auzea pe oameni râzând şi spunând că atunci când ploua cu soare Cel Întunecat o bătea pe Semirhage. Râdeau însă doar cu jumătate de gură, iar bătrâna Cenn Buie obişnuia să spună că Semirhage va fi mai neiertătoare şi mai furioasă după aceea şi că va veni după băieţeii care nu ascultau de cei mai în vârstă. Aceste cuvinte erau suficiente să-l facă pe Rand s-o ia la sănătoasa, când era mic. Acum îşi dorea ca Semirhage să fi venit după el chiar în clipa aceea. Ar face-o să plângă.

„Nimic nu o poate face să plângă pe Semirhage, bombăni Lews Therin. Îi face pe alţii să verse lacrimi, deoarece ale ei au secat”.

Rand râse încet. Dacă ea ar veni în ziua aceea, el ar face-o să plângă. Pe ea şi pe restul Rătăciţilor, dacă ar veni în ziua aceea. Mai mult ca sigur că i-ar face şi pe Seanchani să verse lacrimi.

Nu toţi erau mulţumiţi de poruncile pe care le dăduse el. Lui Sunamon îi dispărea zâmbetul mieros de pe buze când

credea că Rand nu se uită. Torean ţinea o ploscă în desagi, ce conţinea cu siguranţă rachiu, sau, poate, mai multe ploşti, deoarece bea constant şi nu dădea semne că s-ar opri. Semaradrid, Marcolin şi Tihera veneau pe rând la Rand, cu feţele întunecate, să se plângă de numărul de ostaşi. Cu câţiva ani în urmă, aproape şase mii de ostaşi ar fi fost o oaste suficient de mare pentru orice bătălie, dar ei văzuseră oştiri de zeci de mii, sute de mii, ca pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim. Era nevoie de mult mai mulţi oameni dacă voiau să lupte împotriva Seanchanilor. El îi alunga nemulţumit. Ei nu înţelegeau că cincizeci de *asha'mani* ciudaţi erau o forţă pe care şi-ar fi dorit-o oricine. Rand se întrebă ce ar fi zis dacă le-ar fi spus că *el* însuşi era o forţă. S-ar putea să fie nevoit.

Veni şi Weiramon. Nu îi convenea că trebuia să primească porunci de la Bashere sau că trebuiau să străbată munţii – era foarte greu să atace în munţi precum şi alte lucruri – Rand era convins că mai existau alte câteva pe care nu îl lăsă să le rostească.

— Saldaeanii par să creadă că ar trebui să călăresc pe flancul drept, bombăni Weiramon cu dispreţ.

Îşi răsuci umerii de parcă, dintr-un motiv sau altul, flancul drept ar fi fost o mare insultă.

— Şi pedestraşii, Seniore Dragon. Zău, cred că…

— *Eu* cred că ar trebui să-ţi pregăteşti oamenii, îi spuse Rand pe un ton rece.

O parte din răceală era efectul faptului că plutea într-un vid lipsit de emoţie.

— Sau nu vei mai fi pe *niciun* flanc.

Voia să spună că îl va lăsa pe bărbat în urmă dacă nu era gata la timp. Cu siguranţă, un idiot ca el nu ar fi însemnat mare pagubă dacă ar fi fost lăsat în acest loc îndepărtat, cu doar câţiva oşteni. Rand s-ar fi întors înainte ca Weiramon să ajungă într-un sat mai mare.

Acesta păli.

— Cum porunceşti, Seniore Dragon, spuse el cu o vioiciune care nu îl caracteriza, apoi o luă la galop imediat ce rosti aceste cuvinte.

În ziua aceea, călărea un murg cu pieptul lat.

Domniţa bălaie Ailil trase hăţurile calului în faţa lui Rand, însoţită de Înalta Doamnă Anaiyella. Alcătuiau o pereche ciudată împreună, şi nu doar pentru că neamurile lor se urau. Ailil era înaltă pentru o femeie cairhienină, şi nu doar pentru o cairhienină, şi totul la ea era demnitate şi precizie, de la sprâncene şi îndoitura de la încheietură a mănuşilor roşii până la felul în care pelerina ei de ploaie ce avea gulerul ornat cu perle stătea întinsă pe crupa iepei cenuşii pe care o călărea. Spre deosebire de Semaradrid sau Marcolin, Weiramon sau Tihera, ea nici măcar nu clipi atunci când văzu că picăturile de ploaie nu îl atingeau. Anaiyella clipi, suspină şi chicoti cu mâna la gură. Anaiyella era mlădioasă şi frumoasă. Pelerina de ploaie cu guler era prevăzută cu rubine şi broderii cu fir de aur, însă orice asemănare cu Ailil se oprea aici. Anaiyella era toată o eleganţă preţioasă şi surâs. Atunci când făcu o plecăciune, calul ei alb o imită îndoindu-şi picioarele din faţă. Animalul era extravagant, dar Rand bănuia că era mai mult de-atât. La fel ca stăpâna lui.

— Seniore Dragon, zise Ailil, trebuie să obiectez din nou pentru că am fost inclusă în această… expediţie.

Vocea ei era potolită şi neutră, dacă nu de-a dreptul neprietenoasă.

— Îmi voi trimite oştenii unde şi când porunceşti, dar nu-mi doresc să fiu în mijlocul bătăliei.

— Oh, nu, adăugă Anaiyella înfiorându-se uşor.

Chiar şi tonul îi suna a zâmbet.

— Sunt neplăcute bătăliile astea. Aşa zice al meu Maestru al Cailor. Doar nu vrei să ne faci să mergem, Seniore Dragon? Am auzit că ai o grijă deosebită faţă de femei. Nu-i aşa, Ailil?

Rand fu atât de uluit, încât Vidul se prăbuşi, iar *saidinul* se risipi. Picăturile de ploaie începură să-i şiroiască prin păr şi să îi pătrundă în haină, dar, pentru o clipă, ţinându-se strâns de partea ridicată din faţă a şeii ca să nu cadă şi văzând patru femei în loc de două, fu prea uluit ca să observe. Cât de multe ştiau? *Aflaseră*? Câţi oameni ştiau? Cum de ştiau? Lumină, zvonurile îl făcuseră să le ucidă pe Morgase, pe Elayne, pe Colavaere şi alte o sută de femei, poate, şi pe fiecare în cel mai urât mod! Înghiţi în sec, împotrivindu-se senzaţiei de greaţă. Aceasta era parţial vina *saidinului*. „Arză-m-ar focu, câte iscoade sunt cu ochii pe mine?” Fu un gând ca o temere.

„Morţii veghează, şopti Lews Therin. Morţii n-au tihnă”. Rand se cutremură.

— Încerc să am grijă faţă de femei, le spuse el când reuşi să vorbească.

De două ori mai repede decât un bărbat şi pentru mai nimic!

— Tocmai de aceea vreau să vă ţin aproape în următoarele zile. Dar dacă nu vă place deloc această idee, l-aş putea desemna pe unul dintre *asha’mani*. Veţi fi în siguranţă în Turnul Negru.

Anaiyella chiţăi, iar faţa ei deveni pământie.

— Nu, mulţumesc, zise Ailil după o clipă, foarte calmă. Cred că ar fi mai bine să mă sfătuiesc cu căpitanul meu în legătură cu ce ar putea urma.

Se opri înainte să îşi întoarcă iapa şi îi aruncă o privire piezişă lui Rand.

— Fratele meu, Toram, este… năprasnic, Seniore Dragon, Ba chiar nechibzuit. Eu nu sunt.

Anaiyella îi zâmbi mult prea drăgălaş lui Rand, ba chiar se bâţâi uşor înainte s-o urmeze pe Ailil, însă odată ce îşi întoarse faţa de la el, femeia dădu pinteni calului şi pocni din biciul cu mâner bătut în nestemate, trecând repede pe lângă cealaltă femeie. Calul alb părea surprinzător de iute.

Într-un final, totul fu pregătit. Coloanele formate făcură cale-ntoarsă, şerpuind peste dealurile joase.

— Începe, îi spuse Rand lui Gedwyn, care dădu pinteni calului şi porunci oamenilor săi.

Cei opt Consacraţi călăreau în faţă şi descălecară pe pământul pe care îl memoraseră, cu faţa la munţi. Unul părea familiar, un individ cărunt, a cărui barbă ascuţită, după moda tairenă, arăta ciudat pe faţa lui zbârcită, ca a unui ţăran. Opt linii verticale de lumină puternică şi albastră îşi făcură apariţia şi se transformară în porţi ce lăsau să se vadă privelişti uşor diferite ale unei văi de munte lungi şi puţin împădurite ce se transforma într-o trecătoare abruptă. Era în Altara, în munţii Venir.

„Omoară-i, îl imploră Lews Therin. Sunt prea periculoşi ca să fie lăsaţi în viaţă!” Fără să stea pe gânduri, Rand înăbuşi vocea. Lews Therin avea adeseori acea reacţie atunci când un alt bărbat conducea Puterea, sau când doar ar fi putut să o conducă. Nu se mai întreba de ce.

Dădu o poruncă, iar Flinn clipi mirat, înainte să se grăbească să se alăture şirului şi să împletească a noua poartă. Niciuna nu era atât de mare cum putea face Rand, dar prin oricare dintre ele ar fi putut trece o căruţă. Intenţionase să le deschidă el însuşi, însă nu voia să îmbrăţişeze din nou *saidinul* în văzul tuturor. Observă că Gedwyn şi Rochaid îl priveau, amândoi afişând acelaşi zâmbet cu subînţeles. La fel făcea şi Dashiva, care stătea încruntat şi îşi mişca buzele de parcă ar fi vorbit de unul singur. Oare îşi imagina sau şi Narishma se uita chiorâş la el? Şi Adley? Şi Morr?

Se înfioră fără să vrea. Era firesc să nu aibă încredere în Gedwyn şi în Rochaid, dar, oare, începeau să îl cuprindă temerile, cum le numise Nynaeve? Un soi de nebunie, o bănuială paralizantă şi întunecată despre oricine şi orice? Existase un Coplin, Benly, care credea că toată lumea uneltea împotriva lui. El se înfometase până murise, pe

vremea când Rand era copil, refuzând să mănânce de teamă ca mâncarea să nu fie otrăvită.

Aplecându-se peste grumazul lui Tai'daishar, dădu pinteni calului şi trecu prin poarta cea mai mare. Întâmplarea făcea că era cea deschisă de Flinn, însă el ar fi trecut şi printr-una creată de Gedwyn chiar atunci. Fu primul care păşi pe solul altaran.

Ceilalţi îl urmară repede, mai ales *asha'manii*. Dashiva se holbă în direcţia lui Rand, încruntându-se, la fel făcu şi Narishma, dar Gedwyn îşi mobiliză de îndată Soldaţii. Rând pe rând, aceştia ţâşniră din loc, deschiseră o poartă şi trecură prin ea, trăgându-şi caii după ei. În faţă, în susul văii, sclipiri strălucitoare de lumină anunţau porţi ce se deschideau şi se închideau. *Asha'manii* puteau Călători pe distanţe scurte fără să memoreze mai întâi tărâmul de unde plecau şi parcurgeau distanţele mult mai repede decât călăreau. Pe scurt, doar Gedwyn şi Rochaid rămaseră în urmă, în afară de Consacraţii care ţineau porţile deschise. Ceilalţi urmau să se răspândească spre apus, în căutarea Seanchanilor. Saldaeanii trecură prin porţi din Illian, călare. Oştenii Legiunii se răspândiră printre copaci în pas alergător, cu arbaletele pregătite. Pe pământurile acestea, ei se puteau deplasa la fel de repede pe jos precum călăreţii.

În vreme ce restul oştirii începea să iasă prin porţi, Rand porni călare în susul văii, în direcţia unde plecaseră *asha'manii*. Munţii se înălţau până la cer în urma lui, ca un zid care mărginea Adâncul, însă, înspre apus, piscurile ajungeau aproape până în Ebou Dar. Dădu pinteni calului, care o luă la galop.

Bashere îl prinse din urmă înainte ca Rand să ajungă la trecătoare. Murgul bărbatului era mic - cei mai mulţi saldaeani călăreau cai mici -, dar iute.

— Nici urmă de Seanchan pe-aici, pare-se, spuse el aproape într-o doară, mângâindu-şi mustaţa cu nodul

degetului. Dar ar fi putut fi. Tenobia n-ar pregeta să-mi înfigă capul în ţeapă pentru că am urmat un Dragon Renăscut viu, darămite unul mort.

Rand se încruntă. Poate ar fi mai bine să îl ia pe Flinn ca să-i păzească spatele, şi pe Narishma, şi… Flinn îi salvase viaţa; bărbatul trebuie să-i fi fost loial. Însă bărbaţii erau schimbători. Şi Narishma? Chiar şi după…? Simţi un fior rece când se gândi la riscul pe care şi-l asumase. Nu erau temeri. Narishma *dăduse* dovadă de loialitate, cu toate acestea, îşi asumase un risc nebunesc. La fel de nebunesc ca fuga lui de priviri care nici măcar nu era sigur că erau reale, ca fuga într-un loc unde nu ştia ce îl aştepta. Bashere avea dreptate, dar Rand nu voia să întindă vorba.

Versanţii înalţi ai trecătorii erau din stâncă şi bolovani de toate mărimile, însă printre pietre zăceau bucăţi bătute de vreme din ceea ce trebuie să fi fost odinioară o statuie uriaşă. Pe unele le recunoşteau, deoarece erau bucăţi de piatră lucrată, altele, mai puţin. O mână cu inel, aproape la fel de mare cât pieptul lui, ce ţinea mânerul unei săbii cu lama ruptă, mai lat decât palma lui. Capul mare al unei femei, a cărei faţă era brăzdată de fisuri, şi care purta o coroană ce părea făcută din pumnale orientate în sus, unele dintre ele încă întregi.

— Cine crezi că este? întrebă el.

O regină, desigur. Chiar dacă negustorii sau înţelepţii purtaseră coroane odinioară, doar domnitorii şi generalii meritau statui.

Bashere se răsuci în şa ca să se uite mai bine la cap, înainte să vorbească.

— Pun rămăşag că e o regină din Shiota, zise el în cele din urmă. Nu e străveche. Odată, am văzut o statuie făcută în Eharon şi era atât de bătută de vreme, încât nu îţi dădeai seama dacă era bărbat sau femeie. E o cuceritoare, altminteri nu ar fi avut sabie. Parcă-mi aduc aminte că în Shiota ofereau o coroană ca asta domnitorului ce mărea

hotarele. Să-i fi spus „Coroana de Săbii”? O soră Brună ar putea să-ţi spună mai multe.

— Nu-i important, îl repezi Rand iritat.

Pumnalele chiar semănau cu nişte săbii.

Bashere continuă totuşi, încruntându-şi sprâncenele cărunte şi afişând o expresie gravă.

— Cred că era ovaţionată de mii de oameni care o numeau nădejdea Shiotei, poate chiar credeau că era. Pe vremea ei, poate că a fost la fel de temută şi de respectată cum a fost mai târziu Artur Aripă-de-Şoim. Acum însă, s-ar putea ca nici măcar surorile Brune să nu-i ştie numele. Când mori, oamenii încep să uite cine ai fost şi ce ai făcut sau ce-ai încercat să faci. Toţi murim la un moment dat şi toţi suntem uitaţi, în cele din urmă, dar n-are rost să mori înainte de vreme.

— Nici n-am de gând, spuse Rand pe un ton aspru.

Ştia unde îi era menit să moară, ba chiar şi când. Cel puţin, aşa credea.

Zări mişcare cu coada ochiului, jos, unde stânca golaşă lăsa locul arbuştilor şi câtorva arbori. La aproape patruzeci de metri mai încolo, un bărbat păşi în spaţiul deschis şi îşi ridică arcul, trăgând uşor săgeata spre obraz. Totul părea să se întâmple într-o clipită.

Mârâind, Rand îl întoarse pe Tai’daishar, văzându-l pe arcaş cum îl ocheşte. Când îmbrăţişă *saidinul*, viaţa dulce şi mizeria îl inundară deopotrivă. Simţea că ameţeşte. Văzu doi arcaşi. Îşi simţea fierea în gât în timp ce se lupta cu valurile necontrolate de Putere care încercau să îi pătrundă până în oase şi să-i îngheţe carnea. Nu le *putea* controla; ce putea face era să rămână în viaţă. Se luptă cu disperare să-şi limpezească vederea, să vadă suficient de bine ca să împletească firele pe care abia reuşea să le formeze, deoarece greaţa îl inunda cu aceeaşi forţă ca Puterea. I se păru că îl aude pe Bashere strigând. Doi arcaşi traseră.

Rand ar fi trebuit să moară. De la distanţa aceea, un

băiat ar fi trebuit să-şi nimerească ţinta. Poate faptul că era *ta'veren* îl salvase. În timp ce arcaşul trăgea cu săgeţile, câteva prepeliţe cu aripile gri îşi luară zborul aproape de la picioarele lui, scoţând ţipete ascuţite. Nu era suficient ca să abată atenţia unui bărbat experimentat şi, într-adevăr, individul nu tresări aproape deloc. Rand simţi adierea săgeţii când aceasta îi trecu pe lângă obraz.

Mingi de foc, de mărimea unui pumn, îl nimeriră dintr-odată pe arcaş. El ţipă când braţul i se desprinse de trup, ţinând în continuare arcul în mână. O altă minge de foc îl nimeri în piciorul stâng, la nivelul genunchiului, iar bărbatul căzu ţipând ca din gură de şarpe.

Înclinându-se în şa, Rand îşi goli măruntaiele pe pământ. Stomacul încerca să elimine toată mâncarea pe care o înghiţise. Vidul şi *saidinul* se risipiră, provocându-i greaţă. Abia se ţinea în şa să nu cadă.

Când reuşi să se îndrepte din nou, luă batista albă din pânză, pe care Bashere i-o întinse în tăcere, şi se şterse la gură. Saldaeanul se încruntă îngrijorat, fiindcă avea motive. Rand îşi simţea stomacul de parcă acesta ar mai vrea să se golească. Se gândea că trebuie să fi fost palid. Inspiră adânc. Eliberând *saidinul* astfel, i-ar fi putut aduce moartea. Simţea încă Izvorul; bine măcar că *saidinul* nu îl epuizase. Bine măcar că reuşea să vadă limpede; era un singur Davram Bashere. Senzaţia de greaţă părea să fie mai puţin rea de fiecare dată când îmbrăţişa *saidinul*

— Ia să vedem dacă a mai rămas ceva din individul ăsta ca să vorbească, îi spuse el lui Bashere.

Nu mai rămăsese nimic.

Rochaid era în genunchi, scotocind liniştit prin haina sfâşiată şi plină de sânge a bărbatului. În afară de braţul şi piciorul care îi lipseau, mortul avea în piept o gaură înnegrită, cât un cap de mare. Era Eagan Padros; ochii lui goi se holbau la cer, miraţi. Gedwyn ignoră trupul de la picioarele lui şi îl privea cu atenţie pe Rand, cu aceeaşi

privire rece ca Rochaid. Ambii bărbaţi îmbrăţişau *saidinul*. În mod surprinzător, Lews Therin doar gemu.

Flinn şi Narishma urcau în galop povârnişul, în tropot de copite, urmaţi de aproape o sută de saldaeani. Pe măsură ce aceştia se apropiau, Rand simţea Puterea în bărbatul cărunt şi în cel mai tânăr, poate mai multă decât putea îmbrăţişa. Amândoi acumulaseră forţă de la Fântânile din Dumai încoace. Aşa se întâmpla în cazul bărbaţilor; femeile păreau să acumuleze forţă treptat, iar bărbaţii, dintr-odată. Flinn era mai puternic decât Gedwyn sau decât Rochaid. Nici Narishma nu era departe, pentru moment; nu aveai de unde şti cum se va termina. Însă niciunul nu îl egala pe Rand, nici pe departe. Oricum, nu încă. N-aveai de unde şti ce va veni odată cu trecerea timpului. Nimic în privinţa temerilor.

— Se pare c-am făcut bine că te-am urmat, Seniore Dragon.

În vocea lui Gedwyn se simţea îngrijorarea şi un dram de zeflemea.

— Ţi-e rău la stomac în dimineaţa asta?

Rand scutură din cap. Nu-şi putea lua ochii de la faţa lui Padros. De ce? Fiindcă el cucerise Illianul? Deoarece bărbatul îi era credincios „Seniorului Brend”?

Scoţând un sunet puternic, Rochaid smulse o pungă de piele uzată din buzunarul hainei lui Padros şi o goli. Monedele din aur se vărsară pe piatră, sărind şi zornăind.

— Treizeci de coroane, mârâi el. Coroane din Tar Valon. Nu încape îndoială cine l-a tocmit.

Luă o monedă şi i-o aruncă lui Rand, care nu făcu niciun efort să o prindă. Aceasta ricoşă din braţul lui.

— Vom găsi suficiente monede din Tar Valon, zise Bashere cu calm. Jumătate dintre oamenii din această vale au câteva în buzunare. Până şi eu.

Gedwyn şi Rochaid îşi întoarseră capetele ca să se uite la el. Bashere zâmbi în spatele mustăţii sale dese, sau cel

puţin îşi dezveli dinţii, dar unii dintre saldaeani se foiră stânjeniţi în şei şi-şi pipăiră pungile de la brâu.

Mai în sus, unde trecătoarea era puţin mai uniformă între versanţii abrupţi ai muntelui, o dungă de lumină se roti şi se transformă într-o poartă. Prin ea trecu în grabă un shienaran cu moţ în creştet şi îmbrăcat într-o haină neagră, trăgându-şi calul după el. Pare-se că fusese găsit primul Seanchan şi nu prea departe, dacă bărbatul revenise atât de repede.

— E timpul să ne punem în mişcare, îi spuse Rand lui Bashere.

Bărbatul încuviinţă, însă nu se clinti din loc. În schimb, îi privea cu atenţie pe cei doi *asha'mani* care stăteau lângă Padros. Aceştia nu îl băgau în seamă.

— Ce facem cu el? vru să ştie Gedwyn, arătând spre cadavru. Ar trebui să-l trimitem înapoi vrăjitoarelor.

— Lăsaţi-l, răspunse Rand.

„Acum eşti pregătit să ucizi?", întrebă Lews Therin. El nu părea deloc nebun.

„Încă nu, reflectă Rand. În curând".

Dându-i pinteni lui Tai'daishar, coborî povârnişul în galop spre oastea lui. Dashiva şi Flinn îl urmară îndeaproape, la fel şi Bashere, şi cei o sută de saldaeani. Cu toţii priveau în jurul lor de parcă s-ar fi aşteptat la un alt atac. Spre răsărit se adunau nori negri printre piscuri. Se va isca o altă furtună *cemaros*. În curând.

Tabăra de pe coama dealului era bine poziţionată, cu un pârâu şerpuitor în apropiere pentru apă şi vedere bună spre posibilele căi de acces în păşunea lungă de munte. Assid Bakuun nu era mândru că se află în tabără. Vreme de treizeci de ani, de când era în Oastea Neînvinsă, ridicase sute de tabere; mai degrabă s-ar fi mândrit dacă ar fi traversat o încăpere fără să se prăbuşească. Nici nu se

mândrea cu cine era. Cei treizeci de ani de când era în slujba Împărătesei, fie-i viaţa lungă, şi rebeliunile ocazionale ale unor parveniţi nebuni cu pretenţii la Tronul de Cleştar îl pregătiseră pentru asta. Oastea Neînvinsă se antrena şi se pregătea de două generaţii, în vreme ce erau construite corăbii uriaşe care să aducă Reîntoarcerea. Cu siguranţă, Bakuun fusese mândru când aflase că era unul dintre Strămoşi. Cu siguranţă, i se puteau ierta visurile de a recuceri pământurile furate de la moştenitorii de drept ai lui Artur Aripă-de-Şoim, chiar şi visurile nebuneşti de a săvârşi această nouă Consolidare, înainte să vină *Corenne*. După cum se dovedi, nu era un vis nebunesc, dar nu era nici cum îşi imaginase.

Patrula de cincizeci de lăncieri taraboneri se întorcea, urcând dealul călare. Platoşele lor solide erau pictate cu dungi roşii şi verzi, iar protecţiile smălţuite le ascundeau mustăţile dese. Aceştia călăreau bine, ba chiar luptau bine atunci când aveau conducători pricepuţi. Mai mult de zece ori pe-atâţia se aflau deja printre focurile aprinse sau jos, la pripoane, îngrijind caii, iar trei patrule nu se întorseseră încă. Bakuun nu se aşteptase niciodată ca mai bine de jumătate dintre oamenii aflaţi sub comanda lui să fie urmaşi ai tâlharilor, care nu se ruşinau de acest lucru; aceştia te priveau drept în ochi. Comandantul patrulei îi făcu o plecăciune adâncă atunci când caii, cu picioarele pline de noroi, trecură pe lângă el, dar mulţi alţii îşi continuară discuţiile cu accentele lor ciudate, vorbind prea repede pentru ca Bakuun să înţeleagă dacă nu asculta cu atenţie.

Scuturând din cap, Bakuun se îndreptă cu paşi hotărâţi spre cortul mare al *sul'damei*. Era mai mare decât al lui, din necesitate. Patru dintre ele stăteau afară pe scăunele, îmbrăcate în rochiile de un albastru-închis, cu fulgerul bifurcat pe poale, şi se bucurau de soarele ce se ivise între furtuni. Acum, acestea erau destul de rare. *Damane*, în

veşmânt cenuşiu, şedea la picioarele lor, iar Nerith îi împletea părut bălai. Ele vorbeau cu ea, râzând suav. Brăţara de la capătul lesei *a'dam* din argint zăcea pe pământ. Bakuun mormăi cu amărăciune. Avea şi el acasă un câine-lup preferat, ba chiar îi vorbea uneori, însă nu se aştepta niciodată ca Nip să poarte o conversaţie.

— Se simte bine? o ntrebă el pe Nerith, nu pentru prima oară.

Sau pentru a zecea oară.

— E totul în regulă cu ea?

Damane plecă ochii şi tăcu.

— Se simte destul de bine, căpitane Bakuun.

Nerith, o femeie cu faţa pătrăţoasă, arătă în vocea ei o oarecare doză de respect, dar nu mai mult. Ea o mângâia cu blândeţe pe *damane* pe cap în timp ce vorbea.

— Indiferent care o fi fost motivul indispoziţiei, acum a dispărut. Un lucru mărunt, fără îndoială. Nimic îngrijorător.

Damane tremura.

Bakuun mormăi din nou. Nu era diferit de răspunsul pe care îl primise înainte. Totuşi, se întâmplase ceva în Ebou Dar, şi nu doar cu această *damane*. Toate femeile *sul'dam* tăceau chitic – şi Cei de Sânge nu spuneau nimic, desigur, nu unuia ca el –, dar Bakuun auzise prea multe şoapte. Se zvonea că *damane* erau bolnave sau îşi pierduseră minţile. Lumină! Nu o mai văzuse pe niciuna dintre cele folosite prin Ebou Dar odată ce oraşul fusese salvat, nici măcar pentru un spectacol de artificii dedicate victoriei. Cine mai auzise una ca asta!

— Ei bine, nădăjduiesc ca ea..., începu el, apoi tăcu atunci când un *raken* îşi făcu apariţia, străbătând trecătoarea dinspre răsărit.

Bătea cu putere din aripile mari, acoperite cu piele, ca să se înalţe în aer, iar când ajunse deasupra dealului, creatura se înclină brusc şi descrise un mic cerc, îndreptându-şi în jos vârful aripii. O flamură subţire şi roşie căzu sub

greutatea unei bile de plumb.

Bakuun abia se abţinu să nu blesteme. Zburătorii se dădeau întotdeauna în stambă, dar dacă ăştia doi îl vor răni pe vreunul dintre oamenii lui în timp ce îşi livrau raportul, îi va jupui de vii, indiferent pe cine va trebui să înfrunte ca să pună mâna pe ei. Nu ar fi vrut să lupte fără zburătorii-iscoade, însă aceştia erau cocoloşiţi de parcă ar fi fost animalul preferat de companie al celor de Sânge.

Flamura căzu drept, ca o săgeată. Greutatea de plumb ateriză pe pământ şi se rostogoli pe coama dealului, ajungând aproape de stâlpul înalt şi subţire, destinat mesajelor, care era prea lung ca să fie coborât dacă nu trebuia trimis vreun mesaj. Şi-apoi, atunci când era întins pe jos, cineva îşi mâna întotdeauna calul pe-acolo, iar acesta îşi rupea încheieturile.

Bakuun o luă înspre cortul lui, însă prim-locotenentul său îl aştepta deja, ţinând în mâini flamura mânjită de noroi şi tubul în care era mesajul. Tiras era un bărbat osos, cu un cap mai înalt decât el şi cu o barbă răzleaţă ce îi atârna de vârful bărbiei.

Raportul rulat în tubul din metal, pe o bucată de hârtie prin care Bakuun putea vedea, era scris simplu. Deşi nu fusese niciodată obligat să călărească un *raken* sau un *to'raken* – Slavă Luminii şi fie-i viaţa lungă şi fie lăudată Împărăteasa! –, se îndoia că era uşor să manevrezi o peniţă într-o şa legată pe spatele unei şopârle zburătoare. Conţinutul mesajului îl făcu să ridice capacul mesei mici şi să scrie în grabă.

— Este o oaste la nici zece kilometri est de-aici, îi spuse el lui Tiras. De cinci sau şase ori mai mulţi decât noi.

Zburătorii exagerau uneori, dar adesea nu foarte mult. Cum reuşise o oaste atât de numeroasă să străbată munţii aceia fără să fi fost zărită? El văzuse coasta dinspre răsărit şi mai bine şi-ar fi rugat moartea decât să încerce să aterizeze acolo. Arză-i-ar focu ochii, zburătorii se lăudau că

puteau zări de la distanţă până şi un purice mişcându-se.

— N-avem de ce să credem că ei ştiu că suntem aici, însă nu ne-ar strica nişte întăriri.

Tiras râse.

— Îi vom nimici cu *damanele*, chiar dacă or fi de douăzeci de ori mai mulţi decât noi.

Singurul defect al bărbatului era îngâmfarea, deşi era un soldat bun, altminteri.

— Şi dacă au cu ei câteva… Aes Sedai? întrebă încet Bakuun, abia pronunţând numele, când vârî în tub raportul zburătorului împreună cu mesajul lui scurt.

Nu credea că *cineva* le-ar putea lăsa pe acele… femei în voia lor.

Expresia de pe faţa lui Tiras trăda faptul că îşi amintea poveştile despre o armă Aes Sedai. Flamura roşie flutura în urma lui în timp ce el fugea cu tubul în care se afla mesajul.

La scurt timp, tubul şi flamura erau prinse în vârful stâlpului pentru mesaje, iar o adiere uşoară mişca fâşia lungă şi roşie la patruzeci de metri deasupra coamei dealului. *Rakenul* zbură înspre el de-a lungul văii, cu aripile întinse şi ameninţătoare. Dintr-odată, una dintre zburătoare se dădu jos din şa şi rămase atârnată – cu capul în jos! – de ghearele creaturii. Lui Bakuun i se făcu rău când o văzu. Ea apucă flamura cu mâna, iar stâlpul se îndoi, apoi reveni la loc vibrând când tubul se desprinse de clamă. Femeia începu să se caţere înapoi în şa, în vreme ce creatura urca încet, descriind cercuri.

Din fericire, Bakuun reuşi să îi alunge din gând pe *raken* şi pe zburătoare pe măsură ce privea valea, cercetând-o. Aceasta era largă şi lungă, aproape plată, exceptând dealul acela, şi era înconjurată de versanţi abrupţi şi împăduriţi; doar o capră ar fi putut pătrunde acolo, însă nu prin trecătorile pe care le veghea el. Cu ajutorul *damanelor*, putea nimici orice inamic înainte ca duşmanul să încerce să atace traversând lunca noroioasă. Dar el trimisese vorbă;

dacă inamicii vor înainta fără şovăire, aceştia vor sosi înaintea întăririlor, cărora le vor lua cel mult trei zile să ajungă. Cum *reuşiseră* să vină acolo nevăzuţi?

Lipsise vreo două sute de ani de la ultimele bătălii ale Consolidării, iar unele rebeliuni nu fuseseră neînsemnate. Doi ani de lupte pe Marendalar, treizeci de mii de morţi şi de cincizeci de ori călătorise cu corabia înapoi pe uscat. Un ostaş rămânea în viaţă dacă era atent la lucrurile ciudate. Poruncind să se ridice tabăra şi ştergând orice urmă că fuseseră acolo, începu să-şi mute oastea pe versanţii împăduriţi. Nori negri se adunau la răsărit. O altă furtună blestemată se pregătea să izbucnească.

CAPITOLUL 23

Negura războiului, focul bătăliei

Ploaia nu începuse încă să cadă. Rand îl îndrumă pe Tai'daishar după un copac scos din rădăcini, căzut pe povârniş şi se uită încruntat la bărbatul care zăcea întins cu faţa în sus în spatele trunchiului de copac. Individul era scund şi bine făcut, faţa îi era zbârcită, iar armura pe care o purta era formată din plăci suprapuse, lăcuite în albastru şi verde. Acesta se holba cu nişte ochi goi la norii negri de deasupra. Aducea mult cu Eagan Padros, în ciuda piciorului lipsă. Era ofiţer. Sabia de lângă mâna-i moale avea mâner din fildeş, sculptat în formă de femeie, iar coiful său lăcuit, în formă de cap de insectă, era prevăzut cu două pene lungi şi albastre.

Copaci dezrădăcinaţi sau rupţi, mulţi fiind arşi în întregime, erau împrăştiaţi pe versantul muntelui pe o suprafaţă de mai bine de trei sute de metri. Mai existau şi trupuri de bărbaţi frânte sau sfâşiate de *saidinul* ce măturase versantul. Aproape toţi aveau chipurile acoperite cu zale din oţel şi platoşe pictate cu dungi orizontale. Nu era nicio femeie, slavă Luminii! Caii răniţi fuseseră omorâţi, încă un lucru pentru care trebuia să fie recunoscător. Era incredibil cât de tare putea necheza un cal!

„Crezi că morţii sunt tăcuţi? întrebă Lews Therin râzând zgomotos. Crezi asta? rosti el cu o voce îndurerată şi plină

de furie. *Morţii* urlă *la minei*".

„Şi la mine, se gândi Rand întristat. Nu-i pot asculta, dar cum le închidem gurile?"

Lews Therin începu să plângă pentru Ilyena lui, pe care o pierduse.

— O mare izbândă, intonă Weiramon în spatele lui Rand, apoi bombăni: Deşi nu ne aduce prea multă onoare. Vechile căi sunt mai bune.

Haina lui Rand era plină de noroi, cu toate acestea, în mod surprinzător, Weiramon arăta la fel de dichisit cum fusese pe „Drumul de Argint". Coiful şi armura îi luceau. Cum reuşise? În cele din urmă, tarabonerii atacaseră cu lăncieri, având curaj împotriva Puterii Supreme, iar Weiramon atacase şi el, ca să le rupă rândurile. Făcuse acest lucru fără să primească poruncă şi fusese urmat de toţi tairenii, în afară de Apărători, ba chiar de un tairean pe jumătate beat, în mod surprinzător. Fusese urmat chiar şi de Semaradrid şi de Gregorin Panar, însoţiţi de majoritatea cairhienilor şi a illianerilor. Era deja greu să rămâi nemişcat, când toţi bărbaţii voiau să intre în luptă cu cineva pe măsura lor. *Asha'manii* ar fi putut rezolva situaţia mai rapid, dar cu mai multă vărsare de sânge.

Rand nu luase parte la luptă. Rămăsese în şa, undeva unde putea fi văzut de oamenii lui. Se temuse să îmbrăţişeze Puterea. Nu îndrăznea să-şi arate slăbiciunea. Nici măcar un dram. Lews Therin bolborosise îngrozit la acest gând.

La fel de surprinzătoare ca haina curată a lui Weiramon, Anaiyella călărea alături de el şi, pentru prima oară, nu rânjea. Afişa însă o expresie dezaprobatoare. În mod ciudat, aceasta nu o sluţea aşa cum o făceau zâmbetele ei mieroase. Nu participase la atac, desigur, aşa cum n-o făcuse nici Ailil, dar Maestrul Cailor ei, da. Acesta era în mod sigur mort, cu o lance taraboneră înfiptă în piept. Anaiyella nu era prea încântată. Dar de ce îl însoţea pe

Weiramon? Tairenii se adunau laolaltă? Poate. Ea fusese cu Sunamon, din câte observase Rand.

Bashere urcă povârnişul călare, croindu-şi drum printre cadavre. Însă nu le acorda mai multă atenţie decât trunchiurilor de copaci despicate sau cioturilor ce ardeau. Coiful îi atârna de şa, iar mănuşile îi erau băgate la centiron. Era plin de noroi pe partea dreaptă, la fel şi calul lui.

— Aracome a murit, zise el. Flinn a încercat să îl Tămăduiască, dar nu cred că Aracome ar fi vrut să trăiască aşa. Au murit aproape cincizeci de oameni până acum, iar unii dintre cei rămaşi s-ar putea să nu supravieţuiască.

Anaiyella păli. Rand o văzuse lângă Aracome, golindu-şi măruntaiele. Oamenii de Rand morţi nu o afectau atât de mult.

Pentru o clipă, lui Rand i se făcu milă. Nu de ea şi nici de Aracome. Ci de Min, deşi aceasta se afla în siguranţă, în Cairhien. Min prevestise moartea lui Aracome într-una dintre viziunile ei, însă şi pe cea a lui Gueyam şi a lui Maraconn. Indiferent ce văzuse ea, Rand spera să nu se apropie de realitate.

Aproape toţi Soldaţii plecaseră să cerceteze din nou împrejurimile, dar jos, pe pajiştea întinsă, căruţele cu provizii şi caii tineri de tracţiune ieşeau prin porţile împletite de Consacraţii lui Gedwyn. Bărbaţii care le însoţeau rămâneau cu gurile căscate de îndată ce vedeau limpede. Pământul noroios nu era la fel de bine arat precum cel de pe versantul muntelui, cu toate acestea, brazde înnegrite, late de doi paşi şi lungi de cincizeci, şerpuiau prin iarba veştejită şi se căscau gropi peste care nu ar fi putut sări un cal. Până acum, ei nu o găsiseră pe *damane*. Rand credea că exista doar una; mai multe ar fi creat un dezastru şi mai mare în acele circumstanţe.

Soldaţii se mişcau în jurul câtorva focuri deasupra cărora ardea apa pentru ceai, printre altele. Tairenii, cairhienii şi

illianerii se amestecau pentru prima oară. Nu doar oamenii de rând. Semaradrid îşi împărţea plosca împreună cu Gueyam, care îşi freca obosit cu mâna chelia. Maraconn şi Kiril Drapaneos, un bărbat ce aducea cu un cocostârc şi a cărui barbă tunsă în formă pătrată arăta ciudat pe faţa lui îngustă, stăteau pe călcâie lângă foc. Jucau cărţi, din câte se vedea. Torean era înconjurat de nişte boieri cairhieni care râdeau, deşi aceştia ar fi putut fi mai amuzaţi nu de glumele lui, ci de felul în care se legăna şi îşi freca nasul borcănat. Soldaţii Legiunii se ţineau deoparte, dar îi acceptaseră pe „voluntarii” care îl urmaseră pe Padros sub Flamura Luminii. Aceştia păreau a fi cu atât mai dornici de când aflaseră cum murise Padros. Soldaţii Legiunii, îmbrăcaţi în haine albastre, le arătau cum să schimbe direcţia fără să se împrăştie ca un cârd de gâşte.

Flinn se îngrijea de răniţi, împreună cu Adley, Morr şi Hopwil. Narishma putea Tămădui doar tăieturi, nefiind mai priceput decât Rand, iar Dashiva nici măcar atât. Gedwyn şi Rochaid stăteau de vorbă, departe de ceilalţi, ţinându-şi caii de căpăstru pe coama dealului ce se ridica în mijlocul văii. Era dealul unde ei se aşteptaseră să îi ia pe Seanchani prin surprindere atunci când năvăliseră prin porţile ce îl înconjurau. Aproape cincizeci de morţi şi mai aveau să moară, însă ar fi fost mai mult de două sute dacă Flinn şi ceilalţi nu s-ar fi priceput să tămăduiască într-o oarecare măsură. Gedwyn şi Rochaid nu voiseră să-şi mânjească mâinile şi se strâmbaseră atunci când Rand îi obligase. Unul dintre morţi era un Soldat, iar un alt Soldat, un cairhienin cu faţa rotundă, stătea prăbuşit lângă foc, cu o privire buimacă. Rand nădăjduia că asta era din pricina faptului că fusese azvârlit în aer de pământul ce explodase chiar sub picioarele lui.

Mai jos, pe brazdele turtite, Ailil se sfătuia cu căpitanul lăncilor, un bărbat mărunt şi palid pe care îl chema Denharad. Caii lor aproape că se atingeau. Cei doi îşi

ridicau din când în când ochii spre munte, unde se afla Rand. Oare ce unelteau?

— Ne vom descurca mai bine data viitoare, murmură Bashere.

Îşi plimbă privirea peste vale, apoi scutură din cap.

— Cea mai mare greşeală este să faci aceeaşi greşeală de două ori, iar noi ne vom feri de asta.

Weiramon îi auzi şi repetă acelaşi lucru, însă folosind de douăzeci de ori aceleaşi cuvinte şi înflorindu-le ca o grădină de primăvară. Dar nu recunoscu că existaseră greşeli, cel puţin nu din partea lui. Evită cu aceeaşi dibăcie să pomenească de greşelile lui Rand.

Rand încuviinţă şi strânse din buze. Data viitoare se vor descurca mai bine. Erau nevoiţi, dacă nu voia să-şi lase jumătate din oameni îngropaţi în munţii aceia. În momentul acela însă, se gândea ce să facă totuşi cu prizonierii.

Aproape toţi cei care scăpaseră de moarte pe munte reuşiseră să se retragă printre copacii care mai rămăseseră în picioare, într-o ordine surprinzătoare, susţinea Bashere, dar era puţin probabil ca ei să mai prezinte o ameninţare. Asta dacă nu aveau *damane* cu ei. Însă mai bine de o sută de bărbaţi stăteau ghemuiţi pe pământ, fără arme şi armuri, sub atenta supraveghere a douăzeci şi ceva de Companioni şi Apărători călare. Taraboneri în marea lor majoritate, aceştia nu luptaseră ca nişte ostaşi conduşi de un cuceritor. Câţiva îşi ţineau capetele ridicate şi le zâmbeau batjocoritor celor care păzeau. Gedwyn voise să îi omoare după ce îi interogase. Lui Weiramon nu îi păsa dacă aveau să le taie grumajii, dar tortura i se părea o pierdere de vreme. Niciunul nu avea informaţii utile, susţinea el; niciunul nu era de viţă nobilă.

Rand îi aruncă o privire lui Bashere. Weiramon continua să vorbească, afişând aceeaşi însufleţire:

— …am să curăţ munţii ăştia pentru tine, Seniore Dragon, îi vom călca în copite şi…

Anaiyella încuviinţa încruntată.

— Şase sus şi vreo şase jos, zise Bashere cu blândeţe, înlăturându-şi noroiul cu unghia de pe mustaţa deasă. Sau cum ar spune unii dintre chiriaşii mei: „Ce iei pe mere dai pe pere”.

Ce mai însemna şi asta? Halal ajutor!

Apoi una dintre patrulele lui Bashere înrăutăţi situaţia.

Şase bărbaţi urcau povârnişul în faţa cailor lor, împungând cu vârful suliţelor un prizonier. Era o femeie cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie albastru-închis, zdrenţuită şi murdară, cu petice roşii pe piept şi pe fuste, pe care se afla fulgerul bifurcat. Faţa îi era murdară şi brăzdată de urmele lacrimilor. Ea se împletici şi fu cât pe ce să cadă, însă vârful suliţelor mai mult o mânau decât o atingeau. Femeia se uita cu duşmănie la cei care o prinseseră, ba chiar îi scuipă o dată. Rânji la Rând.

— I-aţi făcut vreun rău? întrebă el.

Era o întrebare ciudată, poate, despre un inamic, mai ales după cele întâmplate în vale. Despre o *sul’dam*. Dar întrebarea îi ieşi pe gură.

— Noi nu, Seniore Dragon, răspunse conducătorul patrulei cu faţa aspră. Aşa am găsit-o.

Scărpinându-şi bărbia prin barba lungă şi neagră, se uită la Bashere ca şi când s-ar fi aşteptat ca Davram să-l ajute.

— Ea susţine că am omorât-o pe Gille a ei. O fi vreun câine sau vreun alt animal, după cum vorbeşte de el. O cheamă Nerith. Atât am reuşit să scoatem de la ea.

Femeia se întoarse şi mârâi din nou la el.

Rand oftă. Nu era câine. Nu! Locul acelui nume nu era pe listă! Începu să enumere în gând numele, dar „*damane* Gille” nu se afla printre ele. Lews Therin jelea după Ilyena. Şi numele ei se afla pe listă. Rand credea că avea dreptul.

— Este o Aes Sedai Seanchană? întrebă Anaiyella, aplecându-se peste partea din faţă a şeii ca să se uite mai bine la Nerith.

Nerith o scuipă şi pe ea, făcând ochii mari de furie. Rand le spuse puţinele lucruri pe care le ştia despre *sul'dame*, cum că ele le *controlau* pe femeile care puteau conduce Puterea, cu ajutorul unui *ter'angreal* în formă de lesă şi lanţ, însă ele nu puteau conduce Puterea. Spre mirarea lui, Înalta Doamnă, cea plină de graţie, zise pe un ton rece:

— Dacă Seniorul Dragon se simte constrâns, o voi spânzura eu pentru el.

Nerith o scuipă din nou! Cu dispreţ, de astă dată. Nu ducea lipsă de curaj.

— Nu! mârâi Rand.

Lumină, ce erau în stare să facă oamenii ca să îi intre pe sub piele! Sau poate Anaiyelle era mai apropiată de Maestrul Cailor decât s-ar fi cuvenit. Bărbatul era îndesat şi avea început de chelie – era un om de rând; acest lucru avea importanţă printre taireni –, dar femeile aveau gusturi ciudate când venea vorba de bărbaţi.

— De îndată ce veţi fi gata de plecare, daţi-le drumul bărbaţilor de colo, îi spuse el lui Bashere.

Nici nu încăpea vorbă să ia prizonieri cu el când se pregătea de următorul atac, iar dacă lăsa o sută de bărbaţi – erau o sută în acel moment – ca să vină în urma căruţelor cu provizii, ar fi riscat şi mai mult. Dacă erau lăsaţi acolo, nu aveau cum să le creeze probleme. Nici măcar cei care scăpaseră călare nu puteau transmite avertismente mai repede decât putea el Călători.

Bashere ridică uşor din umeri. O fi fiind aşa, dar existau întotdeauna şi excepţii. Se întâmplau lucruri ciudate chiar şi atunci când nu exista un *ta'veren* prin preajmă.

Weiramon şi Anaiyella deschiseră gurile aproape deodată, gata să se împotrivească, însă Rand continuă:

— Am hotărât deja! Vom ţine femeia. Şi alte femei pe care le vom captura.

— Arză-m-ar focu! exclamă Weiramon. De ce?

Bărbatul părea uluit şi, că veni vorba, Bashere îi întoarse

repede capul, tresărind. Anaiyella strâmbă din buze cu dispreţ, înainte să îi zâmbească mieros Seniorului Dragon. Era limpede că ea credea că pe Rand nu îl lăsa sufletul să o trimită pe femeie alături de ceilalţi. Vor înainta anevoie prin ţinuturile acelea, ca să nu mai pomenim că mâncarea era drămuită. Plus că vremea nu era potrivită pentru o femeie.

— Există suficiente Aes Sedai împotriva mea ca să mai trimit o *sul'dam* printre ele! le spuse el.

Doar Lumina ştia cât era de adevărat! Cei de faţă încuviinţară, deşi Weiramon cu o oarecare întârziere. Bashere părea uşurat, iar Anaiyella, dezamăgită. Dar ce să facă totuşi cu femeia şi cu celelalte pe care le va captura? Nu avea de gând să transforme Turnul Negru într-o temniţă. Le-ar putea ţine Aielii. Numai că Înţeleptele le-ar putea tăia grumajii de îndată ce el se va fi întors cu spatele. Dar surorile pe care Mat le ducea la Caemlyn, cele care o însoţeau pe Elayne?

— Când totul va lua sfârşit, o voi da pe mâna unor Aes Sedai pe care le voi alege eu.

Acestea ar putea considera gestul un act de bunăvoinţă care să le mai îmbuneze puţin după ce fuseseră obligate să accepte protecţia lui.

Nici nu rosti bine aceste cuvinte, că Nerith se făcu albă la faţă ca varul şi începu să ţipe ca din gură de şarpe. Ţipând fără încetare, o luă la vale. Se târî peste copacii prăbuşiţi, căzu, apoi se ridică în picioare.

— Afurisita…! Prindeţi-o! izbucni Rand, iar patrula saldaeană ţâşni după femeie, sărind cu caii peste trunchiurile copacilor prăvăliţi pe pantă, fără să le pese că şi-ar putea rupe picioarele şi grumajii.

Ţipând în continuare, ea se ferea şi ţâşnea printre cai fără să-i pese că s-ar putea răni.

La intrarea în cea mai dinspre răsărit trecătoare, se deschise o poartă sub forma unei lumini argintii. Un Soldat în haină neagră trecu prin ea, trăgându-şi calul, sări în şa

când poarta se stinse şi porni la galop spre coama dealului, unde aşteptau Gedwyn şi Rochaid. Rand privea nepăsător. În capul lui, Lewis Therin rânjea, spunându-i să-i omoare pe toţi *asha'manii* înainte să fie prea târziu.

Până când cei trei începură să urce panta spre Rând, patru saldaeani o imobilizară pe Nerith la pământ, legând-o de mâini şi de picioare. Fu nevoie de patru, având în vedere că ea se zvârcolea şi îi muşca, iar Bashere se gândea amuzat dacă nu cumva ea avea să-i doboare. Anaiyella bombănea că îi va zdrobi ţeasta femeii. Oare chiar voia să i-o crape? Rand se încruntă la ea.

Soldatul care se afla între Gedwyn şi Rochaid îi aruncă neliniştit o privire lui Nerith când aceştia trecură călare pe lângă ea. Rand îşi amintea vag că îl văzuse la Turnul Negru, în prima zi când el înmânase Săbiile de argint şi îi oferise lui Taim primul ac în formă de Dragon. Varil Nensen, deoarece aşa îl chema, era un bărbat tânăr, ce purta încă un văl transparent care îi ascundea mustaţa deasă. Însă nu ezitase atunci când îşi înfruntase compatrioţii. Erau loiali Turnului Negru şi Dragonului Renăscut, după cum obişnuia să spună Taim. A doua parte din această afirmaţie semăna mereu cu un gând fără importanţă.

— Vei avea onoarea să îi raportezi Dragonului Renăscut, Soldat Nensen, spuse Gedwyn, pe un ton mucalit.

Nensen se îndreptă în şa.

— Seniore Dragon! şuieră el, lovindu-se cu pumnul în piept. Mai sunt şi alţii la cincizeci de kilometri spre apus.

Rand le poruncise iscoadelor să nu meargă mai departe de cincizeci de kilometri, apoi să se întoarcă. La ce bun dacă un Soldat îi descoperea pe Seanchani, iar celelalte iscoade înaintau şi mai departe, spre apus?

— Poate jumătate din câţi au fost aici, continuă Nensen. Şi…

Îşi îndreptă din nou ochii negri spre Nerith. Aceasta era legată, iar saldaeanii se chinuiau să o aşeze pe un cal.

— Şi n-am văzut nici picior de femeie, Seniore Dragon.

Bashere miji ochii la cer. Norii negri se întindeau ca o pătură de la un pisc muntos la celălalt, deşi soarele ar fi trebuit să fie sus, pe cer.

— E timpul să-i hrănim pe oameni înainte să se întoarcă şi ceilalţi, zise el, încuviinţând în acelaşi timp.

Nerith reuşise să-şi înfigă dinţii în încheietura mâinii unui saldaean şi se ţinea de el ca un castor.

— Hrăniţi-i repede, zise Rand, pe un ton iritat.

Oare va fi la fel de greu şi cu celelalte *sul'dam* pe care le va captura? Foarte probabil. Lumină, şi dacă vor lua prizonieră o *damane*?

— Nu vreau să *rămân* toată iarna în munţii aceştia.

Gille, o *damane*. El nu putea şterge un nume, odată ce acesta ajungea pe lista lui.

„Morţii nu tac niciodată, şopti Lews Therin. Morţii n-au tihnă”.

Rand coborî panta călare spre focuri. Nu avea poftă de mâncare.

De pe o stâncă ce ieşea din pământ, Furyk Karede cerceta cu atenţie munţii împăduriţi care îl înconjurau, ale căror piscuri ascuţite semănau cu nişte colţi negri. Calul lui, un armăsar mare şi pestriţ, îşi ciuli urechile de parcă ar fi auzit un sunet pe care el îl ignorase, însă, altminteri, animalul stătea nemişcat. Din când în când, Karede trebuia să se oprească şi să şteargă lentila ocheanului. O ploaie măruntă cădea din cerul mohorât al dimineţii. Cele două pene negre de pe coif erau îndoite în loc să fie drepte, iar apa îi şiroia pe spate. Era o ploaie măruntă, spre deosebire de ziua precedentă şi spre deosebire, poate, de ziua următoare. Sau de acea după-amiază. Tunetul bubuia ameninţător spre miazăzi. Însă pe Karede nu îl îngrijora vremea.

La poalele stâncii, ultimii două mii trei sute de oameni treceau prin trecătorile şerpuitoare. Erau oamenii strânşi de la patru avanposturi. Doar două sute de Seanchani erau călare şi bine organizaţi şi doar doi care îi stăteau alături purtau culorile roşu şi verde ale Gărzii. Mulţi dintre cei care rămăseseră erau taraboneri – el le cunoştea temperamentul dar o treime bună erau amadiciani şi altarani şi erau prea noi sub jurământ ca să se ştie cum vor face faţă. Unii amadiciani şi altarani schimbaseră deja taberele de două sau de trei ori. Sau încercaseră, oricum. Oamenii de pe malul acesta al Oceanului Aryth n-aveau pic de ruşine. Douăsprezece *sul'dame* călăreau în fruntea coloanei, iar el şi-ar fi dorit ca toate să aibă *damane* în lesă, care să meargă alături de caii lor, nu doar două.

Patruzeci de metri mai încolo, zece bărbaţi ai suliţei supravegheau versanţii de deasupra lor, deşi nu atât de atent cum ar fi trebuit. Prea mulţi bărbaţi care mânuiau suliţele se lăsau pe seama iscoadelor, ca ele să depisteze primejdia. Karede îşi zise că va vorbi personal cu ei. Dacă nu îşi vor îndeplini sarcinile cum se cuvenea, îi va trimite la muncă silnică.

Un *raken* îşi făcu apariţia la răsărit, zburând jos, deasupra copacilor, răsucindu-se şi întorcându-se ca să urmeze conturul tărâmului tot aşa cum un bărbat îşi plimbă mâna pe spatele unei femei. Ciudat. *Morat'rakenilor*, zburătorilor, le plăcea mereu să zboare în înalturi, asta chiar dacă cerul nu era senin. Karede îşi luă ocheanul ca să privească.

— Poate vom primi, în sfârşit, veşti de la iscoade, le spuse Jadranka celorlalţi ofiţeri care aşteptau în spatele lui Karede.

Trei dintre cei zece aveau acelaşi rang precum Karede, cu toate acestea puţini în afară de cei de Sânge îşi permiteau să deranjeze un bărbat ce purta culorile roşu-sângeriu şi verde-închis ale Gărzii Morţii. Nu mulţi dintre cei

de Sânge o făceau.

Conform poveştilor pe care le auzise în copilărie, unul dintre strămoşii lui, un nobil, îl urmase pe Luthair Paendrag împotriva Seanchanilor sub comanda lui Artur Aripă-de-Şoim, însă două sute de ani mai târziu, când doar nordul se afla în siguranţă, un alt strămoş încercase să-şi întemeieze un regat al lui şi sfârşise cu capul pe eşafod. Poate o fi fost adevărat; mulţi *da'covale* pretindeau a avea strămoşi nobili. Mulţi dintre ei, cel puţin; doar câţiva dintre cei de sânge găseau amuzante astfel de pălăvrăgeli. Oricum, Karede se simţise norocos când Alegătorii îl aleseseră pe el, un băiat voinic, insuficient de mare ca să îndeplinească sarcini. Se mândrea în continuare cu corbii pe care îi avea tatuaţi pe umeri. Multe Gărzi ale Morţii umblau fără haine sau cămăşi ori de câte ori puteau, ca să-şi lase aceste tatuaje la vedere. Cel puţin oamenii. Grădinarii Ogieri nu puteau fi însemnaţi sau deţinuţi de cineva, dar asta era între ei şi Împărăteasă.

Karede era *da'covale* şi se mândrea cu asta, ca orice alt bărbat din Gardă. Aceştia aparţineau trup şi suflet Tronului de Cleştar. El lupta acolo unde îi spunea Împărăteasa şi era pregătit să moară în ziua în care aceasta îi va porunci să moară. Garda îi dădea socoteală doar Împărătesei, iar când aceasta apărea, o făcea ca o mână care lăsa urme. Nu era de mirare că unii dintre cei de Sânge deveneau agitaţi atunci când vedeau trecând un detaşament al Gărzii. Era o viaţă mult mai bună decât să cureţe grajdurile vreunui senior sau să servească o domniţă cu *kaf*. Însă blestema norocul care îl trimisese în munţii aceştia ca să inspecteze avanposturile.

Rakenul ţâşni spre apus cu cei doi zburători stând aplecaţi în şeile lor. Nu fusese primit niciun raport de la iscoade, nici vreun un mesaj. Furyk ştia că era doar închipuirea lui, dar creatura părea oarecum… neliniştită, fiindcă îşi ţinea întins gâtul lung. Dacă ar fi fost altcineva,

poate că şi el ar fi fost neliniştit. Existaseră puţine mesaje pentru el de când primise ordine, în urmă cu trei zile, să preia comanda şi să se deplaseze spre răsărit. Fiecare mesaj învăluia şi mai mult lucrurile în ceaţă decât le lămurea.

Oamenii de prin partea locului, aceşti altarani, migraseră spre munţi în număr mare, pare-se, însă cum? Drumurile de-a lungul hotarului de nord al acestui lanţ muntos erau patrulate şi supravegheate până aproape de hotarul cu Illian de zburători şi *morat'tormi*, precum şi de patrule călare. Ce i-ar fi putut face pe altarani să-şi arate colţii? Să se unească? Te puteai trezi într-un duel doar pentru o privire – totuşi aceştia începuseră să înveţe să conducă Puterea şi puteau tăia oricând gâtul unei Gărzi –, dar el îi văzuse pe nobilii acestei aşa-zise naţiuni încercând să se trădeze unul pe altul *şi* pe regina lor pentru simpla sugestie că pământurile lor ar putea fi protejate şi, poate, cele ale vecinilor, pe care le cuceriseră.

Nadoc, un bărbat vânjos, cu o faţă înşelător de blândă, se răsuci în şa ca să privească *rakenul*.

— Nu-mi place să mărşăluiesc pe bâjbâite, bombăni el. Nu când altaranii au poziţionat patruzeci de mii de oameni acolo sus. Cel puţin patruzeci de mii.

Jadranka pufni atât de tare, încât calul lui înalt şi alb tresări. Jadranka era singurul ofiţer superior dintre cei trei căpitani din spatele lui Karede şi slujise la fel de mult timp precum Karede. Era un bărbat scund şi subţire, cu un nas proeminent, care îşi dădea atâta importanţă, de parcă ar fi fost unul dintre cei de Sânge. Calul său s-ar fi evidenţiat de la un kilometru depărtare.

— Patruzeci de mii sau o sută, Nadoc, sunt răspândiţi de aici şi până la capătul lanţului muntos. Sunt prea departe unii de ceilalţi ca să-şi vină în ajutor. Posibil ca jumătate dintre ei să fie morţi deja. Cred că sunt în cârdăşie cu avanposturile de peste tot. De aceea nu primim rapoarte.

Ar trebui să măturăm rămăşiţele.

Karede îşi înăbuşi un oftat. Nădăjduise ca Jadranka, pe lângă importanţa pe care şi-o dădea, să nu fie şi idiot. Laudele aduse învingătorilor se răspândeau repede, fie că erau o oaste sau jumătate de Flamură. Micile înfrângeri erau digerate în tăcere sau date uitării. Tăcerea aceea lungă era… de rău augur.

— Din ultimul raport nu mi se pare că ar fi doar rămăşiţe, insistă Nadoc.

El nu era prost.

— Sunt cinci mii de oameni la nici optzeci de kilometri depărtare de noi şi mă-ndoiesc că i-am putea înlătura cu măturile.

Jadranka pufni din nou.

— Îi vom nimici, fie cu săbiile, fie cu măturile. Arză-m-ar Lumina, abia aştept o bătălie ca lumea! Le-am spus iscoadelor să insiste până îi vor descoperi. N-am să-i las să ne scape printre degete.

— Ce-ai făcut? întrebă Karede cu blândeţe.

Cu blândeţe sau nu, cuvintele lui întoarseră toate privirile spre el. Nadoc şi alţi câţiva abia se abţinură să nu se uite cu gurile deschise la Jadranka. Iscoadelor li se spusese să insiste, iscoadelor li se spusese ce să caute. Ce se ascundea în spatele acelor porunci?

Înainte ca vreunul să apuce să deschidă gura, se auziră strigăte din trecătoare. Ţipete de oameni şi nechezat de cai.

Karede îşi duse la ochi tubul din piele al ocheanului. În faţa lui, de-a lungul trecătorii, oamenii şi caii mureau sub o ploaie de săgeţi de arbaletă, cel puţin aşa i se părea după felul în care acestea loveau platoşele din oţel şi pătrundeau prin piepturile apărate de zale. Sute fuseseră deja doborâţi, alte sute se prăbuşeau răniţi în şei sau pe jos, ori fugeau de caii ce se zvârcoleau pe pământ. Prea mulţi o luaseră la sănătoasa. Chiar în momentul în care privea, cei rămaşi

călare îşi întorceau caii încercând s-o ia în susul trecătorii. Lumină, unde erau *sul'damele*? Nu le putea găsi. Mai înfruntase rebeli însoţiţi de *sul'dame* şi *damane*, care trebuiau ucise cât mai grabnic. Poate că oamenii locului învăţaseră acest lucru.

Dintr-odată şi în mod uluitor, pământul începu să erupă cu un zgomot asurzitor, formând fântâni de-a lungul coloanei şerpuitoare, fântâni ce aruncau oamenii şi caii în aer cu aceeaşi uşurinţă cu care ai arunca praful şi pietrele. Fulgerul brăzdă cerul, iar săgeţile alb cu albastru zguduiau pământul şi oamenii deopotrivă. Alţi oameni explodau, pur şi simplu, sfâşiaţi în bucăţi de ceva invizibil. Oare şi oamenii locului aveau *damanele* lor? Nu, trebuie să fi fost Aes Sedai alea.

— Ce ne facem? întrebă Nadoc.

Părea zdruncinat, şi pe bună dreptate.

— Ai de gând să-ţi laşi oamenii de izbelişte? mârâi Jadranka. Îi adunăm şi atacăm…!

Tăcu brusc, gâfâind, când vârful sabiei lui Karede îi străpunse grumazul. Erau momente când idioţii puteau fi toleraţi şi momente când nu puteau fi. Când bărbatul căzu din şa, Karede îşi şterse cu îndemânare lama de coama albă a calului înainte ca animalul să ţâşnească din loc. Erau momente potrivite şi pentru un spectacol.

— Îi adunăm pe cei pe care-i putem aduna, Nadoc, zise el ca şi când Jadranka nu ar fi vorbit niciodată. Ca şi când n-ar fi existat vreodată. Salvăm ceea ce se poate salva şi ne retragem.

Întorcându-şi calul ca să coboare în trecătoare, unde fulgerele străluceau şi tunetele bubuiau, îi porunci lui Anghar, un tânăr cu ochi ageri, care călărea un cal sprinten, să meargă spre răsărit şi să raporteze cele întâmplate. Poate că va vedea vreun zburător, poate nu, însă Karede bănuia de ce aceştia zburaseră atât de jos. Bănuia că Înalta Doamnă Suroth şi generalii din Ebou Dar ştiau deja ce se

întâmpla acolo. Oare venise ziua în care îşi va da viaţa pentru Împărătească? Dădu pinteni calului.

De pe culmea plată cu copaci răzleţi, Rand privea înspre apus, peste pădurea ce se întindea dinaintea lui. Cu ajutorul Puterii care îl străbătea – viaţa, atât de dulce; mârşăvia, oh, atât de mârşavă –, vedea frunzele, dar nu era suficient. Tai'daishar bătu din copită. Piscurile zimţate din spate, de-o parte şi de cealaltă, şi toate celelalte din jur erau mai înalte cu o mie de metri decât culmea aceea, dar culmea domina copacii de jos, o vale împădurită, lungă de aproape cinci kilometri şi cam tot pe-atât de lată. Totul era acolo jos la fel de tăcut precum Vidul în care plutea. Tăcut pentru moment, oricum. Pe ici, pe colo se ridicau coloane de fum din locurile unde două sau trei pâlcuri de copaci ardeau ca nişte torţe. Doar ploaia împiedica focul să nu se răspândească în toată valea.

Flinn şi Dashiva erau singurii *asha'mani* care îl însoţeau. Restul erau jos, în vale. Cei doi stăteau puţin mai în spate, la liziera pădurii, ţinându-şi caii de căpăstru şi privind pădurea de jos. Cel puţin, Flinn privea cu aceeaşi intensitate ca Rand. Dashiva arunca din când în când o privire, strâmbând din gură şi bombănind uneori în barbă într-un mod care îl făcea pe Flinn să se foiască şi să se uite chiorâş la el. Puterea îi inunda pe ambii bărbaţi, aproape să se reverse, însă, în schimb, Lews Therin rămase tăcut. Bărbatul parcă intrase în pământ în ultimele zile.

Pe cer, soarele strălucea, iar norii răzleţi erau cenuşii. Trecuseră cinci zile de când Rand îşi adusese mica oaste în Altara, cinci zile de când văzuse primul Seanchan mort. De-atunci mai văzuse câţiva. Un gând alunecă pe suprafaţa Vidului. Simţea prin mănuşă stârcul înfierat în palmă lipindu-se de Sceptrul Dragonului. Tăcere. Nu se zărea nici ţipenie de creaturi zburătoare. Trei dintre ele muriseră,

doborâte de pe cer de fulger, înainte ca aceia care le călăreau să îşi dea seama că trebuie să se ascundă. Bashere era fascinat de aceste creaturi. Tăcere.

— Poate s-a terminat, Seniore Dragon.

Vocea lui Ailil era calmă şi stăpânită, dar o bătea uşor pe gât pe iapa ei, deşi animalul nu trebuia liniştit.

Se uită pieziş la Flinn şi la Dashiva şi îşi îndreptă umerii, nedorind să trădeze nici urmă de nelinişte în faţa lor.

Rand se trezi că fredonează şi tăcu subit. Acesta era obiceiul lui Lews Therin, atunci când se uita la o femeie frumoasă, nu obiceiul lui. Nu al lui! Lumină, dacă începea să ia apucăturile individului şi când acesta nu era prezent…!

Dintr-odată, se auzi un bubuit de tunet în susul văii. Văpăile ţâşniră ca o fântână printre copaci, la trei kilometri depărtare sau mai bine, apoi iar şi iar. Fulgerul lovi pădurea nu departe de locul unde ţâşniseră flăcările înalte, nişte sclipiri separate ca nişte lănci zimţate, de un alb-albastru, izbucni o rafală de fulgere şi limbi de foc, apoi totul rămase din nou nemişcat. De astă dată, niciun copac nu luă foc.

O parte din acel spectacol fusese *saidinul*. Doar o parte.

Strigăte înfundate şi îndepărtate răzbăteau dintr-o altă parte a văii, se gândi el. Era prea departe până şi pentru auzul lui îmbunătăţit de *saidin* să perceapă loviturile de oţel. În ciuda a toate, lupta nu era dusă doar de *asha'manii* Consacraţi şi Soldaţi.

Anaiyella răsuflă prelung, deoarece trebuie să-şi fi ţinut răsuflarea de când începuse schimbul cu Puterea. Bărbaţii care luptau cu săbiile nu o deranjau. Apoi *ea* mângâie grumazul calului, care îşi mişcă doar o ureche. Rand observase acest lucru la femei. Adeseori se întâmpla ca atunci când o femeie era agitată, ea să încerce să îi liniştească pe ceilalţi, fie că ei aveau nevoie, fie că nu. La fel făceau şi cu caii. Unde *era* Lews Therin?

Se aplecă în faţă, iritat, ca să cerceteze din nou din priviri coronamentul pădurii. Mulţi dintre copacii aceia erau plante

perene – stejari, pini şi ferigi – şi, în ciuda recentei secete, acestea formau un paravan eficient, chiar şi pentru vederea lui sporită. Atinse leneş pachetul îngust de sub protecţia de piele scăriţei. S-ar putea implica. Ar putea lovi orbeşte. Ar putea coborî călare spre pădure şi ar putea vedea la zece paşi în faţă, cel mult. Acolo, jos, ar fi doar puţin mai folositor decât unul dintre Soldaţi.

O poartă se deschise printre copaci, la mică distanţă de-a lungul crestei. Era o dungă argintie ce se lărgea într-o gaură care lăsa la vedere alţi copaci şi tufişuri dese, acoperite de omăt. Un Soldat cu piele măslinie, mustaţă subţire pe buza de sus şi o perlă în ureche ieşi pe jos şi lăsă poarta să se stingă. Împingea o *sul'dam* cu mâinile legate la spate. Era o femeie frumoasă, exceptând moţul violet pe care îl purta într-o parte a capului. Acesta părea să se potrivească atât cu privirea ei încruntată, cât şi cu rochia şifonată şi pătată de frunze. Ea îi zâmbea batjocoritor peste umăr Soldatului, în vreme ce acesta o împingea de-a lungul culmii spre Rand, apoi îi zâmbi batjocoritor şi lui Rand.

Soldatul se încordă şi salută cu eleganţă.

— Soldat Arlen Nalaam, Seniore Dragon, zise el, fixând cu privirea şaua lui Rand. Seniorul Dragon a poruncit să i se aducă orice femeie capturată.

Rand încuviinţă. Era doar ca să lase impresia că făcea ceva. Acum cerceta prizonierii ca să se asigure că erau ceea ce orice idiot ar fi văzut că erau.

— Du-o la căruţe, soldat Nalaam, apoi întoarce-te la luptă.

Aproape că scrâşni din dinţi când rosti aceste cuvinte. Să se întoarcă la luptă. În vreme ce Rand al'Thor, Dragonul Renăscut şi Regele Illianului, stătea în şa şi privea copacii!

Nalaam salută din nou înainte s-o înghiontească pe femeia din faţa lui, şi destul de hotărât. Ea continua să privească peste umăr, însă nu la soldat de astă dată, ci la Rand. Privea cu ochii mari de uimire şi cu gura căscată.

Dintr-un anume motiv, Nalaam nu o obligă să stea pe loc decât atunci când ajunseră în locul unde se deschisese poarta. Trebuia să se îndepărteze suficient de mult astfel încât caii să nu fie răniţi.

— Ce faci? întrebă Rand, când *saidinul* îl învălui pe bărbat.

Nalaam se întoarse pe jumătate spre el, şovăind o clipă.

— Mi se pare mai uşor aici, dacă e să folosesc un loc unde am deschis deja o poartă, Seniore Dragon. Simt *saidinul*... ciudat aici.

Prizoniera se întoarse spre el şi îl privi încruntată.

După o clipă, Rand îi făcu semn să continue. Flinn se prefăcu a fi preocupat de chinga şeii calului său, dar bărbatul cu început de chelie schiţă un zâmbet superior. Dashiva... chicoti. Flinn fusese primul care pomenise de un sentiment ciudat legat de *saidin* în valea aceea. Narishma şi Hopwil îl auziseră, desigur, iar Morr veni cu poveştile lui despre „ciudăţenia” din jurul oraşului Ebou Dar. Nu era de mirare că toată lumea pretindea că simţea ceva, deşi nimeni nu putea spune ce anume. *Saidinul* părea... ciudat. Lumină, dincolo de faptul că jumătatea masculină a Izvorului era pătată, ce altceva ar mai simţi?! Rand nădăjduia că bărbaţii nu se pricopsiseră cu noua lui boală.

Poarta lui Nalaam se deschise şi dispăru în urma lui şi a prizonierei. Rand îşi îngădui să simtă cu adevărat *saidinul*. Viaţa şi corupţia se amestecau; gheaţa care făcea o inimă împietrită să devină caldă şi foc care făcea să îngheţe limbile de foc dintr-un cuptor; moartea, care aştepta ca el să alunece. Care îşi dorea ca el să alunece. Nu îl simţea diferit. Nu? Privi încruntat locul unde dispăruse Nalaam. Nalaam şi femeia.

Era a patra *sul'dam* care fusese luată prizonieră în după-amiaza aceea. Asta însemna douăzeci şi trei de *sul'dame* duse la căruţe. Şi două *damane*, în zgardă de argint, transportate în căruţe diferite. Cu acele zgărzi la gât, ele nu

puteau face trei paşi fără să nu li se facă mai rău decât i se făcea lui Rand atunci când îmbrăţişa Izvorul. Nu era sigur că surorile care îl însoţeau pe Mat vor fi prea încântate să le primească. Pe prima *damane*, pe care o capturase cu trei zile în urmă, nu o văzuse ca pe o prizonieră. Era o femeie cu părul bălai şi ochi mari şi albaştri, captiva Seanchanilor, ce urma să fie eliberată. Aşa credea el. Însă când o obligase pe o *sul'dam* să-i scoată zgarda femeii, *a'damul* ei, aceasta începuse să o roage ţipând la *sul'dam* să o ajute şi începuse de îndată să dezlănţuie Puterea. Îşi întinsese grumazul ca *sul'dam* să îi înlocuiască zgarda! Nouă Apărători şi un soldat muriseră înainte să i se pună scut. Gedwyn ar fi ucis-o pe loc dacă Rand nu l-ar fi oprit. Apărătorii, care se simţeau aproape la fel de incomod în preajma femeilor ce puteau conduce Puterea, cum se simţeau alţii în preajma bărbaţilor care puteau conduce Puterea –, îi doreau în continuare moartea. Muriseră mulţi din rândul lor în ultimele zile, dar un bărbat ucis de o femeie li se părea o ofensă.

Rand pierduse mai mulţi oameni decât se aşteptase. Treizeci şi unu de Apărători morţi şi patruzeci şi şase de Companioni. Mai mult de două sute din rândul ostaşilor Legiunii şi ai nobililor. Şapte Soldaţi şi un Consacrat, bărbaţi pe care Rand nu îi cunoscuse înainte ca ei să răspundă la chemarea lui în Illian. Erau prea mulţi, având în vedere faptul că multe dintre răni, în afară de cele mai grave, puteau fi Tămăduite, dacă rănitul reuşea să reziste până îi venea rândul. Însă el îi împingea pe Seanchani spre apus. Îi înghesuia.

Alte ţipete răzbătură din vale, undeva departe. Limbile de foc dansau la mai bine de cinci kilometri depărtare spre apus, iar fulgerul lovea, doborând copacii. Copacii şi bolovanii săreau în aer pe un versant de munte din depărtare şi fântâni ciudate ţâşneau de-a lungul pantei. Bubuiturile puternice acopereau ţipetele. Seanchanii

băteau în retragere.

— Duceţi-vă jos! le spuse Rand lui Flinn şi lui Dashiva. Amândoi! Găsiţi-l pe Gedwyn şi ziceţi-i că am spus eu să pună presiune! Presiune!

Dashiva făcu o grimasă când privi în jos, spre pădure, apoi începu să-şi mâne cu stângăcie calul de-a lungul culmii. Bărbatul se comporta dizgraţios cu caii când îi călărea sau când îi mâna. Fu cât pe ce să se împiedice de sabie!

Flinn îşi ridică îngrijorată privirea la Rand.

— Vrei să rămâi singur aici, Seniore Dragon?

— N-am cum să rămân singur, răspunse Rand pe un ton sec, aruncându-le o privire lui Ailil şi Anaiyelle.

Acestea se întorseseră călare la oştenii lor, aproape două sute de lăncieri care aşteptau în locul unde creasta începea să coboare spre răsărit. Stând în fruntea lor, Denharad privea încruntat printre barele apărătoarei din faţă a coifului. Avea în comanda lui ambele oşti, iar dacă el îşi făcea griji pentru Ailil şi Anaiyella, oamenii lui făceau o demonstraţie demnă de a ţine departe majoritatea atacatorilor. Şi-apoi, Weiramon securizase partea dinspre miazănoapte a crestei, încât nu putea pătrunde nici măcar o muscă, susţinea el, iar Bashere controla flancul dinspre miazăzi. Fără să se laude; Bashere ridicase un zid de suliţe fără să spună nimic. Iar Seanchanii băteau în retragere.

— Şi nu sunt neajutorat, Flinn.

Flinn părea neîncrezător şi se scărpină în creştetul acoperit cu fire de păr rare şi albe înainte să salute şi să-şi mâne calul spre locul unde poarta lui Dashiva începea să se stingă, înaintând şchiopătând, Flinn clătina din cap şi bombănea în barbă, cum îi era obiceiul lui Dashiva. Lui Rand îi venea să mârâie. Nu îşi putea pierde minţile şi nici ei.

Poarta lui Flinn se stinse, iar Rand îşi întoarse din nou atenţia la pădure. Se aşternuse din nou tăcerea. Timpul

parcă stătea în loc. Fusese o idee proastă să cucerească avanposturile din munţi; în acel moment era dispus să recunoască acest lucru. Prin părţile acelea, te puteai afla la un kilometru depărtare de o oaste fără să ştii. În pădurile acelea încâlcite de jos, te puteai afla la trei metri de ea fără să ştii! Trebuia să îi înfrunte pe Seanchani pe un teritoriu mai potrivit. Trebuia…

Brusc, se lupta cu *saidinul*, se lupta cu valuri puternice care încercau să-i spargă ţeasta. Vidul începea să se risipească, topindu-se sub măcel. Furios şi ameţit, eliberă Izvorul înainte să îl omoare. Greaţa îi răscolea măruntaiele. Vederea dublă îi arăta două Coroane de Săbii zăcând pe covorul de frunze moarte în faţa lui! Era întins pe jos! Parcă nu putea respira şi se chinuia să tragă aer în piept. Una dintre frunzele aurii de laur ale coroanei era ciobită, iar sângele mânjea câteva vârfuri micuţe de săbii aurii. Senzaţia de durere fierbinte pe care o simţea în partea laterală îi spunea că rănile ce nu se vindecau niciodată se deschiseseră din nou. Încercă să se ridice şi scoase un ţipăt. Uluit, se zgâi la penele negre ale săgeţii ce îi era înfiptă în braţul drept. Se prăbuşi, gemând. Ceva îi curgea pe faţă. Ceva îi picura prin faţa ochilor. Sânge.

Treptat, deveni conştient de urlete. Călăreţi ieşeau din pădurea dinspre miazănoapte, galopând de-a lungul culmii, unii cu suliţele pregătite, alţii trăgând cu arcurile cât puteau de repede. Erau călăreţi în armuri albastru şi galben, cu plăci suprapuse şi coifuri în formă de capete uriaşe de insecte. Păreau a fi Seanchani, câteva sute. Veneau dinspre miazănoapte. S-a zis cu zborul lui Weiramon.

Rand se chinui să atingă Izvorul. Era prea târziu să-şi mai facă griji că îi va fi rău sau că va cădea în nas. Odinioară, ar fi râs. Se chinui… Era ca şi când ar fi căutat un ac pe întuneric cu degetele amorţite.

„A venit vremea să mori”, îi şopti Lews Therin. Rand ştiuse mereu că Lews Therin va fi acolo când îi va veni

sfârşitul.

La nici patruzeci de metri de Rand, tairenii şi cairhienii ţipau, rupând rândurile Seanchanilor.

— Luptaţi, câinilor! ţipa Anaiyella, descălecând lângă el. Luptaţi!

Domniţa mlădioasă, îmbrăcată în mătăsuri şi dantele, slobozi un şir de înjurături care l-ar fi făcut până şi pe un căruţaş să-şi înghită limba.

Anaiyella stătea în picioare, ţinându-şi calul de căpăstru şi mutându-şi privirea aspră de la marea de oşteni la Rand. Ailil fu aceea care îl întoarse pe spate. Îngenunchind lângă el, îl privi cu ochii ei negri şi mari în care nu se citea nimic. El nu putea să se mişte. Se simţea stors de puteri. Nu era sigur că putea clipi. Ţipetele şi sunetul săbiilor de oţel ce se ciocneau îi ţiuiau în urechi.

— Dacă va muri în mâinile noastre, Bashere ne va spânzura pe amândouă!

Anaiyella nu se mai hlizea.

— Dacă monştrii aceia cu haine negre vor pune mâna pe noi…!

Se cutremură şi se aplecă mai aproape de Ailil, gesticulând cu un pumnal pe care uitase că îl avea în mână. Un rubin arunca străluciri de un roşu-sângeriu pe mâner.

— Căpitanul tău de lănci ar putea curma suficiente vieţi ca să ne croiască drum să fugim. Am putea ajunge la câţiva kilometri depărtare până ca el să fie găsit, şi pe domeniile noastre până când…

— Cred că ne aude, o întrerupse Ailil, pe un ton calm.

Îşi duse mâinile acoperite cu mănuşi roşii la mijloc. Ca să-şi vâre pumnalul în teacă? Sau ca să scoată unul?

— Dacă el va muri aici…

Tăcu subit, ca atunci când o întrerupsese cealaltă femeie şi îşi întoarse brusc capul.

Caii treceau în galop pe lângă Rand, de o parte şi de cealaltă, ca nişte puhoaie. Galopau spre miazănoapte,

înspre Seanchani. Cu sabia în mână, Bashere abia dacă trase de hăţuri înainte să sară din şa. Gregorin Panar descălecă mai încet, însă îşi flutura sabia în faţa bărbaţilor care dădeau năvală.

— Luptaţi pentru Rege şi pentru Illian! strigă el. Luptaţi! Seniorul Zorilor! Seniorul Zorilor!

Loviturile de oţel se intensificară, la fel şi ţipetele.

— *Va* fi aşa până la sfârşit, mârâi Bashere, aruncându-le priviri bănuitoare celor două femei.

Irosi doar o clipă înainte să strige peste vacarmul bătăliei:

— Morr! Lasă-i pe *asha'manii* tăi! Aici, acum!

Slavă Luminii că nu strigă şi că Seniorul Dragon fusese doborât.

Anevoie, Rand îşi întoarse puţin capul. Suficient cât să îi vadă pe illianeri şi pe saldaeani înaintând spre miazănoapte. Seanchanii trebuie să fi cedat.

— Morr!

Numele fu pronunţat clar de Bashere, iar Morr se aruncă din şaua calului aflat în galop, cât pe ce să o trântească la pământ pe Anaiyella. Aceasta păru nemulţumită de lipsa de respect a bărbatului, care îngenunche lângă Rand, dându-i părul negru de pe faţă. Se dădu în spate suficient de repede când îşi dădu seama că el avea intenţia să conducă Puterea, sărind, practic, ca să se îndepărteze. Ailil se ridică însă uşor, şi se îndepărtă de asemenea. Băgă pumnalul cu mâner de argint în teaca de la cingătoare.

Tămăduirea era o chestiune simplă, chiar dacă nu plăcută. Penele fură rupte, iar săgeata scoasă dintr-o smucitură care îl făcu pe Rand să icnească de durere, însă această manevră era doar ca rana să rămână descoperită. Mizeria şi fragmentele înfipte nu prea adânc se desprindeau pe măsură ce rana se închidea, dar doar Flinn şi alţi câţiva puteau folosi Puterea ca să îndepărteze rămăşiţele înfipte mai adânc. Aşezându-şi două degete pe pieptul lui Rand,

Morr scoase limba printre dinţi cu o expresie concentrată şi începu să împletească Tămăduirea. Aşa proceda mereu; altminteri nu dădea roade. Nu erau firele complicate pe care le folosea Flinn. Puţini reuşeau să le împletească şi niciunul la fel de bine ca Flinn, până în acel moment. Metoda aceasta însă era mai simplă, mai dură. Valuri de căldură îl străbăteau pe Rand, suficient de puternice încât să îl facă să mormăie şi să asude prin toţi porii. Tremură violent din cap până în picioare. Puiul din cuptor trebuie să se fi simţit la fel.

Valul subit de căldură începu să scadă treptat în intensitate, iar Rand rămase gâfâind. În capul lui, Lews Therin gâfâia şi el. „Omoară-l! Omoară-l!" Iar şi iar.

— Reducând vocea la un bâzâit estompat, Rand îi mulţumi lui Morr – tânărul clipi, mirat parcă –, apoi luă Sceptrul Dragonului de pe pământ şi se ridică anevoie în picioare. Se clătină uşor. Bashere dădu să îi ofere braţul, pe urmă se retrase la un semn. Rand se putea ţine pe picioare şi fără ajutor. Cu chiu cu vai. Şi-ar fi putut lua zborul de îndată dacă şi-ar fi mişcat braţele ca şi când ar fi vrut să conducă Puterea. Când îşi atinse partea laterală, simţi sânge pe cămaşă. Cu toate acestea, vechea cicatrice rotundă şi tăietura mai nouă care o brăzda nu păreau moi. Erau pe jumătate tămăduite şi nu fuseseră nicicând mai bine, de când se pricopsise cu ele.

Pentru o clipă, le privi cu atenţie pe cele două femei. Anaiyella murmură ceva ce aducea a felicitări, şi îi oferi un zâmbet ce îl făcu să se întrebe dacă avea intenţia să îi lingă încheietura mâinii. Ailil se ţinea dreaptă, foarte stăpână pe sine, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Oare avuseseră de gând să îl lase să moară? Sau să îl omoare? Şi, dacă era aşa, atunci de ce îşi trimiseseră oştenii la atac şi se grăbiseră să vină să vadă ce păţise? Pe de altă parte, Ailil îşi *scosese* pumnalul odată ce aduseseră vorba despre moartea lui.

Cei mai mulţi saldaeani şi illianeri galopau spre miazănoapte sau coborau povârnişul, urmărindu-i pe ultimii Seanchani rămaşi. Apoi Weiramon îşi făcu apariţia dinspre miazănoapte, călare pe un armăsar negru, înalt şi lucios, care înainta la trap, şi mări pasul când îl văzu pe Rand. Oştenii lui îl urmau în coloană, doi câte doi.

— Seniore Dragon, i se adresă Înaltul Senior când descălecă.

Era *în continuare* la fel de curat cum fusese în Illian. Bashere părea terfelit şi puţin mânjit pe ici, pe acolo, iar veşmintele fine ale lui Gregorin erau murdare de-a binelea, iar o mânecă îi era sfârtecată. Weiramon făcu o plecăciune teatrală ce i-ar fi făcut pe curtenii unui rege să se ruşineze.

— Iertare, Seniore Dragon. Mi s-a părut că văd Seanchani avansând în faţa culmii şi m-am dus să îi înfrunt. Nu m-am aşteptat la oastea cealaltă. Nici nu ştii cât m-ar fi durut dacă ai fi fost rănit.

— Cred că ştiu, spuse Rand, pe un ton sec, iar Weiramon clipi.

Seanchani avansând? Se prea poate. Weiramon ar profita întotdeauna de ocazie ca să dobândească gloria atacând.

— Ce voiai să zici prin „până la sfârşit”, Bashere?

— Seanchanii se retrag, răspunse Bashere.

În vale, focul şi fulgerul explodară o clipă ca şi când ar fi vrut să îl contrazică, însă erau undeva, la capătul îndepărtat.

— Iscoadele tale spun că ei se retrag, ce-i drept, zise Gregorin, frecându-şi barba şi aruncându-i o privire piezişă şi neliniştită lui Morr.

Morr îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii. Rand îl văzuse pe illianer în toiul bătăliei în fruntea oştenilor lui, strigând încurajări şi mânuindu-şi sabia cu înverşunare, dar tresărea la rânjetul lui Morr.

Gedwyn se apropie cu paşi mari, conducându-şi calul nepăsător. Aproape că le zâmbi batjocoritor lui Bashere şi

lui Gregorin, se încruntă la Weiramon de parcă ar fi ştiut deja ce gafa făcuse bărbatul şi le privi pe Ailil şi pe Anaiyella de parcă ar fi vrut să le ciupească în glumă. Cele două femei făcură repede câţiva paşi în spate, la fel şi bărbaţii, în afară de Bashere. Până şi Morr. Gedwyn îl salută pe Rand, ducându-şi pumnul la piept.

— Am trimis iscoadele imediat ce-am văzut că am terminat lotul ăsta. Mai sunt trei coloane la vreo cincisprezece kilometri depărtare.

— Toţi au luat-o spre apus, interveni încet Bashere, dar privirea pe care i-o aruncă lui Gedwyn fu suficient de tăioasă încât să despice şi piatra. Ai reuşit, îi spuse el lui Rand. Se retrag cu *toţii*. Mă îndoiesc că se vor opri în Ebou Dar. Campaniile nu se sfârşesc întotdeauna cu un marş grandios în oraş, iar ăştia sunt terminaţi.

În mod surprinzător, sau, poate, nu, Weiramon ceru să înainteze „ca să cucerească Ebou Dar pentru gloria Seniorului Zorilor”, cum spunea el, şi fu de-a dreptul uluit când îl auzi pe Gedwyn spunând că nu l-ar deranja să le mai facă de petrecanie câtorva Seanchani şi că şi-ar dori să viziteze Ebou Dar, cu siguranţă. Până şi Ailil şi Anaiyella dădură glas dorinţei lor de „a-i nimici o dată pentru totdeauna pe Seanchani”, deşi Ailil adăugă că mai degrabă ar prefera să evite să se întoarcă pentru a pune capăt lucrurilor. Era aproape convinsă că Seniorul Dragon va insista ca oastea ei s-o facă. Rosti aceste cuvinte pe un ton la fel de rece şi de sec precum nopţile din Pustiul Aiel.

Doar Bashere şi Gregorin fură de acord să se întoarcă, iar vocile lor deveneau din ce în ce mai vehemente pe cât de tăcut era Rand. Tăcea şi privea spre apus. Spre Ebou Dar.

— Am înfăptuit ce era de înfăptuit, insistă Gregorin. În numele Luminii, doar nu te gândeşti să cucereşti Ebou Dar?!

Să cucerească Ebou Dar, îşi zise Rand. De ce nu? Nimeni nu s-ar aştepta la asta. Va fi o mare surpriză, atât pentru

Seanchani, cât şi pentru restul lumii.

— Câteodată, profiţi de ocazie şi mergi mai departe, mârâi Bashere. Alteori, îţi iei laurii şi te întorci acasă. Cred că e timpul să ne întoarcem acasă.

„Pe mine nu m-ar deranja să fii în capul meu, zise Lews Therin, având un moment de claritate, dacă n-ai fi nebun de-a binelea”.

Ebou Dar. Rand strânse în mână Sceptrul Dragonului, iar Lews Therin chicoti.

CAPITOLUL 24

Vremea dârzeniei

La câţiva kilometri mai la est de Ebou Dar, *rakenii* planau la răsăritul soarelui pe cerul brăzdat de nori ca să aterizeze pe o păşune generoasă marcată prin fanioane colorate, prinse de nişte stâlpi înalţi – câmpul zburătorilor. Iarba veştejită fusese călcată în picioare şi astfel însemnată cu multe zile în urmă. Toată graţia pe care creaturile o aveau în zbor dispăru de îndată ce atinseră pământul cu ghearele, alergând greoi şi ţinând ridicate aripile pieloase, deschise douăzeci de metri sau mai mult, de parcă ar fi vrut să îşi ia din nou zborul. *Rakenul* care alerga stângaci de-a lungul câmpului, bătând din aripile cu nervuri, şi zburătorii care stăteau aplecaţi în şa de parcă ar fi vrut să ridice în aer bestia prin propria lor forţă nu ofereau o imagine prea încântătoare. Creatura alergă până când, într-un final, se ridică poticnindu-se în aer, abia atingând cu vârful aripilor coronamentul măslinilor plantaţi la capătul câmpului. Abia după ce se înălţă din nou în aer şi se întoarse spre soare, planând înspre nori, *rakenul* îşi recâştigă graţia. Zburătorii care aterizau nu se osteneau să descalece. În vreme ce un îngrijitor ţinea un coş pentru ca *rakenul* să înfulece fructele zbârcite, unul dintre zburători se apleca să înmâneze raportul misiunii de cercetare unuia mai în vârstă, iar celălalt zburător se apleca în partea cealaltă ca să primească noi porunci de la un zburător mult prea bătrân

ca să ţină frâiele singur. Aproape imediat ce ateriza, *rakenul* era legat şi mânat într-un loc unde alte patru sau cinci creaturi îşi aşteptau rândul pentru a porni în fuga lungă şi dizgraţioasă, luându-şi astfel avânt pentru zborul spre cer.

Fugind mâncând pământul printre trupele de cavalerie şi infanterie aflate în mişcare, mesagerii duceau raportul la cortul uriaş de comandament, cu flamuri roşii. Acolo se aflau lăncieri taraboneri trufaşi şi suliţaşi amadiciani în formaţiuni ordonate, cu platoşe brăzdate de dungi orizontale în culorile regimentelor de care aparţineau. Oştenii cavaleriei uşoare altarane, în pâlcuri dezordonate, îşi cabrau caii, mândri de dungile roşii încrucişate de pe piepturile lor, atât de diferite de însemnele pe care le purtau ceilalţi. Altaranii nu îi cunoşteau pe acei străini ce li se păreau de o seriozitate îndoielnică. Oştenii Seanchani, ce reprezentau regimente cu mari onoruri, veneau din toate colţurile Imperiului: bărbaţi cu ochi albaştri din Alqam, bărbaţi cu tenul ca mierea din N’Kon, bărbaţi negri ca smoala din Khoweal şi Dalenshar. Mai erau *morat’tormi*, călare pe creaturile lor cu solzi din bronz, care îi făceau pe cai să necheze şi să se agite de frică, şi chiar câţiva *morat’grolmi*, cu animalele lor cu boturi scurte, în formă de cioc. Se simţea însă absenţa singurului lucru ce însoţea mereu oastea Seanchanilor. *Sul’damele* şi *damanele* nu ieşiseră încă din corturile lor. Căpitanul-General Kennar Miraj se gândea mult la *sul’dame* şi la *damane*.

Din scaunul aşezat pe podium, vedea clar masa cu hărţile, unde sublocotenenţii fără coifuri verificau rapoartele şi puneau pionii care reprezentau oştile pe câmpul de bătălie. Deasupra fiecărui pion se afla o flamură mică din hârtie, pe care erau desenate cu cerneală simbolurile ce reprezentau mărimea şi alcătuirea oştirilor. Era aproape imposibil să găseşti o hartă fidelă prin părţile alea, dar aceea care se afla pe masă era de-ajuns, iar

situaţia pe care o prezenta, îngrijorătoare. Discurile negre ce reprezentau avanposturile invadate sau acelea unde fuseseră învinşi erau mult prea multe şi presărate pe întreaga jumătate de răsărit a lanţului muntos Venir. Pene roşii pentru trupele aflate în mişcare împânzeau capătul vestic, toate fiind îndreptate spre Ebou Dar. Şaptesprezece discuri albe ca neaua erau împrăştiate printre discurile negre. În timp ce privea, un ofiţer tânăr în culorile cafeniu şi negru ale *morat'tormilor* îl aşeză cu grijă pe al optsprezecelea. Reprezentau oştile inamicilor. Câteva puteau ilustra aceeaşi trupă, văzută de două ori, însă, în mare parte, oştile erau la distanţe mult prea mari unele de celelalte, iar momentul depistării lor, diferit.

De-a lungul pereţilor cortului, conţopiştii, îmbrăcaţi în haine simple cafenii ale căror gulere purtau însemnul rangului pe care îl aveau printre conţopişti, aşteptau la mesele lor de scris, cu peniţa în mână, ca Miraj să dea poruncile pe care ei aveau să le copieze pentru a fi împărţite. Dăduse deja toate poruncile posibile. Erau aproape nouăzeci de mii de oşteni inamici în munţi, de circa două ori mai mult decât reuşise să strângă el acolo, chiar şi cu ajutorul băştinaşilor. Erau prea mulţi ca să fie adevărat, însă iscoadele nu minţeau; mincinoşilor li se tăiau grumajii de către semenii lor. Erau prea mulţi şi ţâşneau din pământ asemenea capcanelor din Sen T'jore. Cel puţin, aceştia trebuiau să străbată o sută şaizeci de kilometri prin munţi dacă aveau de gând să ameninţe Ebou Dar. Iar discurile albe aflate mai departe, spre răsărit, aproape trei sute douăzeci de kilometri. În plus, că mai aveau de străbătut patru sute de kilometri de ţinut deluros. Cu siguranţă că generalul inamicilor nu avea de gând să-şi lase trupele dispersate să se lupte rând pe rând. Îi va lua ceva timp până să le strângă laolaltă pe toate. În acel moment, doar timpul era de partea lui.

Clapetele de la uşa cortului se dădură la o parte şi Înalta

Doamnă Suroth se strecură înăuntru. Părul negru i se revărsa pe spate. Era înveşmântată într-o rochie albă ca neaua, iar mantia brodată părea oarecum neatinsă de noroiul de afară. El crezuse că era în Ebou Dar; trebuie să fi venit în zbor pe *to'raken*. Era însoţită de un cerc restrâns de oameni de-ai ei. Doi oşteni din Garda Morţii, cu ciucuri negri atârnând de mânerele săbiilor, ţineau clapele cortului. Alţii se zăreau afară – bărbaţi cu feţele împietrite, purtând culorile roşu şi verde. Acestea reprezentau întruchiparea Împărătesei, fie-i viaţa veşnică! Până şi cei de Sânge erau atenţi la ei. Suroth trecu pe lângă ei de parcă ar fi fost nişte servitori la fel ca *da'covale* cea voluptuoasă, în papuci şi robă albă aproape transparentă, cu părul de culoarea mierii, împletit într-o mulţime de codiţe, ce căra masa de scris poleită a Înaltei Doamne şi care o urma smerită, doi paşi mai în spate. Cuvântătoarea celor de Sânge a lui Suroth, Alwhin, o femeie încruntată, îmbrăcată în veşminte verzi şi rasă în cap în partea stângă şi cu restul părului castaniu-deschis împletit într-o cosiţă, o urma îndeaproape pe stăpâna ei. Când coborî de pe podium, Miraj îşi dădu seama cu stupoare că a doua *da'covale* din spatele lui Suroth, o femeie scundă, cu părul negru şi mlădioasă în roba ei diafană, era *damane*! *O damane* purtând veşminte de servitoare era un lucru nemaiauzit, însă, şi mai ciudat, Alwhin era cea care o conducea de *a'dam*!

El nu îşi arătă mirarea când se lăsă într-un genunchi, murmurând:

— Lumina fie cu Înalta Doamnă Suroth! Cinste Înaltei Doamne Suroth!

Ceilalţi se închinară pe covorul de pânză de pe jos, cu ochii în pământ. Miraj era unul dintre cei de Sânge, deşi de un rang mult inferior ca să îşi radă părţile laterale ale capului ca Suroth. Doar unghiile de la degetele mici erau lăcuite. Rangul său era mult prea jos ca să se arate surprins că Înalta Doamnă îi permise Cuvântătoarei ei să continue

să se comporte ca o *sul'dam* după ce fusese ridicată la rang de *so'jhin*. Erau vremuri ciudate într-un tărâm ciudat, unde se plimba Dragonul Renăscut şi *marath'damanele* alergau libere să ucidă şi să înrobească.

Suroth abia dacă îi aruncă o privire înainte să se întoarcă şi să se uite mai atent la masa cu harta. Îşi miji ochii negri, deoarece avea motive. Sub conducerea ei, *Hailenele* înfăptuiseră mai mult decât visaseră, revendicând întinderi mari de pământ furate. Ei doar cercetaseră calea, şi, după Faime, unii crezuseră imposibil chiar şi acest lucru. Ea era iritată, iar unghiile lungi şi date cu lac albastru de la primele două degete se auziră ciocănind în masă. Dacă ar urma alte victorii, s-ar putea rade complet în cap şi şi-ar vopsi a treia unghie de la fiecare mână. N-ar fi fost exclus ca după aceste realizări măreţe să urmeze adopţia în sânul familiei imperiale. Dacă exagera prea mult, dacă sărea calul, se putea trezi cu unghiile tăiate, vârâtă într-o robă transparentă şi trimisă să slujească unuia dintre cei de Sânge, dacă nu chiar vândută vreunui fermier ca să-l ajute să lucreze câmpurile sau ca să asude într-o magazie. Era suficient ca Miraj să deschidă o rană veche.

El continuă să o privească pe Suroth în tăcere, răbdător, dar cum fusese o iscoadă-locotenent, *morat'raken*, înainte să fie ridicat la rangul de cel de Sânge, observa tot ce se petrecea în jurul lui. O iscoadă trăia sau murea în funcţie de ce vedea şi ce nu vedea, la fel, ceilalţi. Bărbaţii din cort stăteau întinşi pe burtă, cu faţa lipită de pământ; unii abia păreau să respire. Suroth ar fi trebuit să îl tragă deoparte, iar pe ei să-i lase să-şi continue treaba. Un mesager fu alungat de soldaţii de la intrare. Cât de cumplit era mesajul pe care femeia încerca să îl treacă dincolo de Gărzile Morţii?

Da'covale, care ţinea măsuţa de scris în mâini, îi surprinse privirea. Expresia de pe faţa ei de păpuşă era încruntată, iar ea încercă să şi-o reprime, dar doar pentru o

secundă. Slujitorii arătau furie? Şi mai era ceva. Ochii îi fugiră la *damane*, care îşi ţinea capul plecat, dar privea în continuare curioasă în jurul ei. *Da'covale*, cea cu ochii căprui şi *damane*, cea cu ochii albaştri erau două femei foarte diferite, şi totuşi, aveau un aer aparte. Li se citea ceva pe feţe. Ciudat. El nu le putea ghici vârsta.

Deşi doar aruncase o privire, Alwhin îl observă. Dintr-o smucitură a lanţului din argint al *a'dam*-ului ea o obligă pe *damane* să îşi lipească obrazul de pământ. Pocnind din degete, cu ajutorul mâinii care nu era cuprinsă de brăţara *a'dam*-ului indică pânza, apoi făcu o grimasă când *da'covale* cu părul de culoarea mierii nu se clinti.

— Jos, Liandrin! şuieră ea aproape în şoaptă.

Aruncându-i o privire duşmănoasă lui Alwhin - duşmănoasă! –, *da'covale* se lăsă în genunchi, bosumflată.

Foarte ciudat, însă neimportant. El aştepta cu o expresie impasibilă întipărită pe faţă, dar altminteri nerăbdătoare. Nerăbdător şi fără pic de stânjeneală. Fusese ridicat la rangul de cel de Sânge după ce străbătuse călare optzeci de kilometri într-o singură noapte, cu trei săgeţi înfipte în el, ca să ducă vestea despre o oaste rebelă ce mărşăluia spre Seandar, şi încă mai simţea dureri în spate.

Într-un final, Suroth se întoarse de la masă cu harta. Nu îi dădu permisiunea să se ridice şi nu îl accepta ca fiind unul dintre cei de Sânge. Nu că el s-ar fi aşteptat la asta. Era cu mult inferior ei.

— Eşti pregătit de marş? îl întrebă ea scurt.

Măcar nu i se adresa prin Cuvântătoarea ei. Dacă s-ar fi întâmplat asta în faţa ofiţerilor lui, atât de mulţi la număr, ruşinea l-ar fi făcut să-şi ţină ochii în pământ luni întregi, dacă nu chiar ani.

— Voi fi, Suroth, răspunse el pe un ton calm, privind-o în ochi.

Era totuşi dintre cei de Sânge, chiar dacă îi era inferior.

— N-au cum să se regrupeze în mai puţin de zece zile,

plus că le va lua încă zece zile să iasă din munţi. Cu mult înainte de asta, eu…

— Ar putea ajunge mâine aici! se răsti ea. Azi! Dacă vor veni, Miraj, vor veni prin înzestrarea străveche a Călătoriei şi se pare că vor veni.

Înainte să apuce să se abţină, îi auzi pe bărbaţi cum foşneau stând culcat. Suroth se pierdea cu firea *şi* trăncănea despre legende?

— Eşti sigură?

Cuvintele îi ieşiră pe gură fără ca el să-şi dea seama.

Doar i se păruse că ea îşi pierduse controlul. Ochii ei scăpărau. Îşi înşfacă marginile robei înflorate până i se albiră noadele degetelor, iar mâinile îi tremurau.

— Te îndoieşti de mine? mârâi ea, nevenindu-i să creadă. Am sursele mele de informaţii.

Îşi dădu seama că era furioasă atât pe ei, cât şi pe el, în egală măsură.

— Dacă vor veni, vor fi însoţiţi, poate, de cincizeci de *asha'mani*, o denumire atât de pompoasă, însă nu mai mult de cinci sau şase mii de oşteni. Se pare că n-au mai rămas atâţia ca la început, indiferent ce spun zburătorii.

Miraj încuviinţă încet. Faptul că cinci mii de oşteni erau mutaţi cumva de colo până colo cu ajutorul Puterii Supreme explica multe. Care *erau* sursele ei, de cunoştea numărul cu atâta exactitate? Nu era atât de prost încât să o întrebe. Cu siguranţă, ea avea Ascultători şi Căutători în slujba ei, ce o urmăreau şi pe ea. Cincizeci de *asha'mani*. Însăşi ideea unui bărbat care putea conduce îl făcea să scuipe dezgustat. Circulau zvonuri cum că *asha'manii* erau recrutaţi din toate neamurile de Dragonul Renăscut, acest Rand al'Thor, dar nu se aşteptase niciodată să fie atât de mulţi. Se spunea că Dragonul Renăscut putea conduce Puterea. O fi fost adevărat, însă el era Dragonul Renăscut.

Profeţiile Dragonului fuseseră cunoscute în Seanchan chiar înainte ca Luthair Paendrag să înceapă Consolidarea,

într-o formă viciată, se spunea, mult diferită faţă de versiunea pură adusă de Luthair Paendrag. Miraj văzuse câteva volume din *Ciclul Karatheon* tipărite pe acele tărâmuri, dar şi acelea erau viciate – niciunul nu pomenea că el ar fi slujit Tronul de Cleştar! –, însă Profeţiile dăinuiau în continuare în minţile şi inimile oamenilor. Nu puţini nădăjduiau că Reîntoarcerea va veni în curând, că tărâmurile acelea vor fi revendicate mai înainte de Tarmon Gai'don, astfel încât Dragonul Renăscut să câştige Ultima Bătălie pentru gloria Împărătesei, fie-i viaţa veşnică! Împărăteasa şi-ar dori, cu siguranţă, ca al'Thor să fie adus dinaintea ei ca să vadă ce fel de om o slujea. Al'Thor nu va mai reprezenta un obstacol odată ce avea să îngenuncheze în faţa ei. Puţini îşi înfrângeau teama pe care o simţeau, îngenunchind dinaintea Tronului de Cleştar, iar setea de a se supune îi amuţea. Însă ar fi fost mai uşor să-l urce pe individ pe o corabie, dacă vor mai aştepta să se descotorosească de *asha'mani* – deoarece trebuiau să se debaraseze de ei, cu siguranţă – şi să aştepte până când al'Thor se va fi aflat departe în larg, pe Oceanul Aryth, în drum spre Seandar.

Lucru care îi aducea aminte de problema pe care încercase să o evite, îşi dădu el seama, tresărind. Nu era omul care să se intimideze în faţa greutăţilor, darămite să le ignore, dar problema aceasta era diferită de celelalte cu care se confruntase până atunci. Luptase în zeci de bătălii cu *damane* folosite şi de o tabără, şi de cealaltă; le cunoştea firea. Nu era doar faptul că loveau folosind Puterea. Cumva, *sul'damele* experimentate puteau vedea ce făceau *damanele* sau *ath'damanele*, iar *damanele* le spuneau celorlalte, astfel încât să se apere şi ele. Oare o *sul'dam* putea vedea ce făcea şi un bărbat? Mai rău…

— Voi putea folosi *sul'damele* şi *damanele*? zise el.

Inspirând adânc, fără să vrea, adăugă:

— Dacă sunt încă bolnave, va fi o luptă scurtă şi

sângeroasă pentru tabăra noastră.

Aceste cuvinte îi făcură să se agite din nou pe bărbaţii care aşteptau în continuare întinşi pe burtă. Un alt zvon care circula prin tabără era despre boala care le ţinea pe *sul'dame* şi pe *damane* în corturile lor. Alwhin reacţionă destul de făţiş, deloc nepotrivit pentru o *so'jhin*, cu o căutătură furioasă. *Damane* tresări din nou şi începu să tremure. În mod ciudat, *da'covale* cu părul ca mierea tresări şi ea.

Zâmbind, Suroth pluti spre locul unde stătea îngenuncheată *da'covale*. De ce i-ar zâmbi unei slujitoare fără pregătire? Începu să mângâie cozile subţiri şi împletite ale femeii îngenuncheate şi un zâmbet posac apăru pe buzele acelea rozalii. Să fi fost o nobilă de prin partea locului? Cuvintele lui Suroth păreau să susţină această idee, deşi îi erau destinate lui.

— Eşecurile neînsemnate aduc urmări neînsemnate; eşecurile mari aduc urmări mult mai grave. Vei avea *damanele* pe care le vrei, Miraj. Şi îi vei învăţa pe aceşti *asha'mani* că era mai bine dacă rămâneau în nord. Îi vei rade de pe suprafaţa pământului pe *asha'mani*, pe oşteni, pe toţi, Miraj.

— Cum spui, Suroth, răspunse el. Vor fi nimiciţi.

Nu mai putea zice nimic în acel moment. Îşi dorea însă ca ea să îi fi spus dacă *sul'damele* şi *damanele* erau încă bolnave.

Rand trase hăţurile lui Tai'daishar lângă creasta dealului golaş şi stâncos, ca să se uite cum mica lui oaste ieşea din celelalte găuri din aer. Ţinea bine de Adevăratul Izvor, atât de bine, încât acesta părea să tremure în strânsoarea lui. Inundat de Putere, simţea vârfurile ascuţite ale Coroanei de Săbii ce îi înţepau tâmplele mai ascuţite ca niciodată şi extrem de răscolitoare, iar răcoarea dimineţii, mai rece şi

nesemnificativă. Rănile deschise din partea laterală erau ca o durere surdă. Lews Therin părea să gâfâie, cuprins de îndoială. Sau, poate, de teamă. Poate că după ce fusese în pragul morţii cu o zi înainte, nu îşi mai dorea atât de mult să moară. Doar că el nu îşi dorise întotdeauna să moară. Singura preocupare constantă a bărbatului era dorinţa de a ucide. Asta includea adesea şi sinuciderea.

„Va fi mare măcel în curând, suficient cât să ajungă pentru toată lumea, îşi zise Rand. Lumină, ultimele şase zile au fost îndeajuns ca să îmbolnăvească şi un vultur”. Trecuseră doar şase zile? Nu se simţea dezgustat. Nu va îngădui asta. Lews Therin nu răspunse. Da. Era vremea inimilor împietrite şi a pântecelor rezistente. Se aplecă o clipă ca să atingă pachetul lung, învelit în cârpe, ce stătea ascuns sub pielea scăriţei. Nu. Nu venise încă vremea. Poate că nici nu va veni. Nesiguranţa tremura prin Vid, şi poate încă ceva. Nădăjduia să nu vină deloc vremea. Nesiguranţă, da, dar cealaltă senzaţie nu fusese teamă. Nu fusese!

Jumătate din dealurile joase ce se aflau în jur erau acoperite cu măslini gârboviţi şi noduroşi, pătaţi de lumina soarelui. Acolo, lăncierii călăreau deja de-a lungul şirurilor ca să se asigure că drumul era deschis. Nu era nici urmă de lucrători în livezile acelea, nici de ferme, nici de clădiri. Câţiva kilometri spre apus, dealurile erau mai întunecate şi împădurite. Oştenii Legiunii, care ieşeau la trap, în şiruri, se puseră în formaţie, urmaţi de illianeri voluntari ce se înrolaseră în Legiune. De îndată ce rândurile lor se aliniară, aceştia se dădură la o parte ca să le facă loc Apărătorilor şi Companionilor. Solul părea a fi în mare parte din lut, iar cizmele şi copitele alunecau deopotrivă pe stratul subţire de noroi. Era însă de mirare că doar câţiva nori pluteau pe cer, albi şi curaţi. Soarele semăna cu o minge de un galben pal. În văzduh nu se zărea niciun zburător mai mare decât o vrabie.

Dashiva şi Flinn se numărau printre bărbaţii care ţineau porţile, la fel şi Adley, Hopwil, Morr şi Narishma. Rand nu vedea unele dintre porţi, deoarece acestea erau deschise în spatele dealurilor. Voia ca toţi să treacă prin ele cât mai repede şi, în afară de câţiva soldaţi care cercetau văzduhul, fiecare bărbat în haină neagră, care nu fusese deja trimis în recunoaştere, împletea un fir. Până şi Gedwyn şi Rochaid, deşi amândoi se strâmbau din această cauză unul la celălalt şi în direcţia lui. Rand crezu că îşi pierduseră obişnuinţa de a face ceva atât de banal, cum ar fi să deschidă o poartă pe care să o folosească alţii.

Bashere urcă panta în galop, foarte stăpân pe sine şi pe murgul lui. Mantia îi era aruncată pe spate, în ciuda răcorii dimineţii. Nu era la fel de frig ca în munţi, dar se simţea aer de iarnă. Le salută din cap pe Anaiyella şi pe Ailil, care îi răspunseră cu priviri întunecate. Bashere zâmbi pe sub mustăţile dese, ce semănau cu nişte coarne curbate în jos. Nu era un zâmbet prea plăcut. Se îndoia la fel de mult de ele, ca Rand. Femeile cunoşteau cel puţin temerile lui Bashere. Întorcându-şi faţa de la saldaean, Anaiyella începu să mângâie din nou coama calului ei; Ailil strângea tare hăţurile în mâini.

Cele două nu se îndepărtaseră mult de Rand de la incidentul de pe creastă, ba chiar, în noaptea precedentă îşi ridicaseră corturile la o aruncătură de băţ de al lui. Denharad, aflat pe panta dealului din faţă, se întoarse ca să examineze cu atenţie oştenii celor două femei nobile, aranjaţi în formaţie în spatele lui, apoi îşi întoarse repede privirea la Rand. Era foarte posibil să se fi uitat şi la Ailil, poate şi la Anaiyella, dar pe Rand îl privea, fără îndoială. Rand nu era sigur dacă ele se temuseră că vor fi învinuite dacă el murea sau îşi doriseră să vadă asta. Era doar sigur că, dacă ele îl doreau mort, nu le va oferi această ocazie.

„Cine poate cunoaşte sufletul unei femei? chicoti batjocoritor Lews Therin, părând să fie într-un moment de

luciditate. Multe femei nu consideră important ceva pentru care un bărbat te-ar ucide, şi te-ar ucide pentru ceva ce un bărbat nu consideră important.”

Rand îl ignoră. Ultima poartă pe care o văzu se închise. *Asha’manii* călare pe caii lor erau prea departe ca să-şi dea seama dacă îmbrăţişau în continuare *saidinul*, însă nu avea importanţă atâta vreme cât îl îmbrăţişa el. Stângaciul Dashiva încercă să încalece repede şi fu cât pe ce să cadă de două ori înainte să urce în şa. Aproape toţi bărbaţii în haine negre care se mai zăreau o luară călare spre miazănoapte sau spre miazăzi.

Ceilalţi nobili se strânseră repede alături de Bashere pe povârnişul de sub Rand. Cei de rangul cel mai înalt şi cei cu cea mai mare putere ajunseră în faţă după câteva îmbrânceli pe ici, pe colo. Tihera şi Marcolin rămaseră călare pe margini, de o parte şi de cealaltă a mulţimii de nobili, cu feţele lipsite de expresie. Li se putea cere sfatul, dar amândoi ştiau că deciziile finale le luau alţii. Weiramon deschise gura, făcând un gest teatral, fără îndoială ca să înceapă o peroraţie splendidă despre onoarea de a-l sluji pe Dragonul Renăscut. Sunamon şi Torean, obişnuiţi cu discursurile lui şi suficient de puternici ca să nu le pese de nimic, îşi opriră caii deodată şi începură să vorbească în şoaptă. Pe faţa lui Sunamon se citea o asprime neobişnuită, iar Torean părea gata să se certe pentru un hotar, în ciuda dungilor de satin roşu de pe mânecile hainei. Bertome, cel cu falca pătrăţoasă, şi câţiva cairhieni nu erau deloc tăcuţi, ci râdeau la glumele pe care le făceau. Erau sătui cu toţii de declamaţiile lui Weiramon. Privirea lui Semaradrid devenea din ce în ce mai încruntată de fiecare dată când se uita la Ailil şi la Anaiyella – nu îi plăcea că stăteau atât de aproape de Rand, mai ales că erau compatrioatele lui –, prin urmare, poate ţâfna lui era mai întemeiată decât limbuţia lui Weiramon.

— La vreo cincisprezece kilometri de locul în care ne

aflăm noi, mai bine de cincizeci de mii de oşteni se pregătesc să mărşăluiască, zise cu voce tare Rand.

Deşi ei ştiau acest lucru, toate privirele se întoarseră spre el şi toţi tăcură. Weiramon îşi închise gura cu amărăciune; individului chiar îi plăcea să se audă vorbind. Gueyam şi Maraconn se trăgeau de bărbile ascuţite şi uleioase şi zâmbeau nerăbdători, idioţii. Semaradrid arăta de parcă ar fi înfulecat un castron plin cu prune stricate; Gregorin şi cei trei seniori din Consiliul celor Nouă care îl însoţeau abia dacă afişau vreo urmă de hotărâre. Nu erau proşti.

— Iscoadele n-au găsit nici urmă de *sul'dame* sau *damane*, continuă Rand, însă chiar fără ele şi chiar dacă îi avem pe *ashaman*, vom muri pe capete dacă vreunul dintre noi va uita planul. Sunt sigur însă că nimeni nu *va* uita.

Nu va exista niciun atac fără ordine primite, de astă dată. Spusese asta tare şi răspicat. Nimeni nu va mai acţiona de capul lui doar pentru că i s-a părut că a văzut ceva.

Weiramon afişă un zâmbet la fel de mieros precum cel al lui Sunamon.

Planul era simplu, în felul său. Aveau să mărşăluiască spre apus în cinci coloane, fiecare condusă de un *asha'man*, şi să încerce să îi atace pe Seanchani din toate părţile în acelaşi timp. Sau măcar să încerce să îi atace din toate părţile. Planurile simple erau cele mai bune, insistase Bashere. „Dacă nu te mulţumeşti cu nişte purceluşi grăsuni, bombănise el, şi dai fuga în pădure să cauţi scroafa, atunci să nu faci pe nebunul, deoarece o să te înfulece”.

„Niciun plan de luptă nu are sorţi de izbândă la primul contact”, se auzi vocea lui Lews Therin în mintea lui Rand. Pentru o clipă, acesta părea lucid. Pentru o clipă. „Ceva nu e bine”, mârâi el brusc. Vocea lui deveni din ce în ce mai puternică şi se transformă într-un râset dezlănţuit. „Nu poate fi greşit, dar este. Ceva ciudat, ceva greşit ce scânteiază, ţopăie, se suceşte”. Chicotele lui se transformară în scânceli. „Nu se poate! Cred că m-am

smintit!” Apoi vocea tăcu, înainte ca Rand să apuce s-o oprească. Arză-l-ar focu, planul nu era greşit, altminteri Bashere s-ar fi grăbit să găsească hiba aşa cum o raţă se grăbeşte să înhaţe un gândac.

Lews Therin *era* smintit, nu încăpea îndoială. Dar atâta vreme cât Rand al’Thor nu îşi pierdea minţile… Ar fi o glumă proastă pentru întreaga lume dacă Dragonul Renăscut s-ar fi smintit înainte să înceapă Ultima Bătălie.

— Pe poziţii! porunci el, fluturând Sceptrul Dragonului.

Se strădui să-şi înăbuşe pornirea de a râde la gluma asta.

Mulţimea mare de nobili se despărţi la porunca lui, foindu-se şi şuşotind în timp ce se puneau în ordine. Puţini agreau felul în care Rand îi împărţise. Indiferent ce bariere fuseseră înlăturate în timpul primei lupte, acestea reapăruseră aproape imediat.

Weiramon se încruntă pentru că nu apucase să îşi ţină discursul, însă după ce făcu o plecăciune elaborată în urma căruia barba lui se îndreptă spre Rand ca o suliţă, porni călare spre miazănoapte peste dealuri, urmat de Kiril, Drapeneos, Bertone, Doressin şi câţiva seniori cairhieni de rang inferior. Aceştia aveau feţele împietrite, pentru că erau conduşi de un tairen. Gedwyn călărea alături de Weiramon ca şi când el ar fi fost conducătorul, alegându-se astfel cu nişte priviri încruntate pe care se hotărî să nu le ia în seamă. Celelalte trupe erau la fel de amestecate. Gregorin o luă şi el înspre miazănoapte, însoţit de un Sunamon ursuz, care încerca să disimuleze că se îndrepta şi el, din întâmplare, în aceeaşi direcţie. Dalthanes venea în urma lor, în fruntea cairhienilor de rang inferior. Jeordwyn Semaris, un altul din Consiliul celor Nouă, îl urma pe Bashere spre miazăzi, împreună cu Amondrid şi Gueyam. Cei trei îl acceptaseră încântaţi pe saldaean, pentru simplul motiv că nu era nici tairean, nici cairhienin şi nici illianer, după preferinţele fiecăruia. Rochaid părea să încerce cu Bashere acelaşi lucru pe care îl încercase Gedwyn cu

Weiramon, dar Bashere nu părea să bage de seamă. La mică distanţă de trupa lui Bashere, Torean şi Maraconn călăreau alături, vărsându-şi, poate, veninul pentru că îl aveau pe Semaradrid în fruntea lor. Că veni vorba, Ershin Netari îi arunca întruna priviri lui Jeordwyn şi se ridica în scări ca să se uite peste umăr la Gregorin şi la Kiril, cu toate că era puţin probabil să îi zărească dincolo de dealuri. Semaradrid, care călărea cu spatele drept ca o rangă din fier, părea la fel de calm ca Bashere.

Era acelaşi principiu pe care îl folosise dintotdeauna Rand. Avea încredere în Bashere şi credea că se putea încrede şi în Gregorin. Se gândea că niciunul dintre ceilalţi nu va îndrăzni să se întoarcă împotriva lui, deoarece fiecare avea în jur atâţia venetici şi atât de mulţi vrăjmaşi vechi, în schimb foarte puţini prieteni. Rand râse încet în timp ce îi privea cum se îndepărtau călare de dealul pe care se afla. Vor lupta pentru el şi vor lupta bine, pentru că nu aveau de ales. Aşa cum nu avea nici el.

„Sminteală”, şuieră Lews Therin. Rand înlătură vocea, furios.

Arareori rămânea singur, desigur. Tihera şi Marcolin îi organizaseră pe majoritatea Apărătorilor şi a Companionilor călare pe rânduri, printre măslinii de pe dealurile care îl flancau pe cel unde stătea călare. O companie de oşteni ai Legiunii, în haine albastre, aştepta răbdătoare în valea de jos, sub comanda lui Masond, iar în spatele lor, tot atâţia oameni în straiele pe care le purtaseră când înconjuraseră pârloagele din Illian. Aceştia încercau să imite calmul oştenilor Legiunii – ceilalţi oşteni ai Legiunii, acum –, însă nu prea reuşeau.

Rand le aruncă o privire lui Ailil şi Anaiyelle. Femeia tairenă îi oferi un zâmbet tâmp, şovăitor. Faţa femeii cairhienine părea de gheaţă. Nu le putea uita, sau pe Denharad şi pe oştenii lor. Coloana condusă de el, aflată în mijloc, era cea mai numeroasă şi cea mai puternică, de

departe.
Flinn şi bărbaţii pe care îi alesese Rand după lupta de la Fântânile din Dumai urcau dealul călare spre el. Bărbatul în vârstă, cu început de chelie, conducea mereu, deşi toţi, în afară de Adley şi de Narishma, purtau Dragonul, precum şi Sabia, iar Dashiva le purtase primul. Acest lucru se datora, pe de o parte, faptului că bărbaţii mai tineri ascultau de Flinn datorită experienţei lui îndelungate ca stegar în Garda Reginei din Andor, iar pe de altă parte, faptului că lui Dashiva nu părea să îi pese. Ceilalţi păreau doar să îl amuze. Atunci când nu vorbea de unul singur, fireşte. De cele mai multe ori, nu părea să observe ce se întâmpla în jurul lui mai departe de nas.
Prin urmare, fu oarecum o surpriză atunci când Dashiva dădu pinteni cu stângăcie calului, ca să o ia în fruntea tuturor. Faţa lui banală, adeseori visătoare şi amuzată de propriile-i gânduri, i se încruntă, îngrijorată. Fu şi *mai* surprinzător când îmbrăţişă *saidinul* de îndată ce ajunse în dreptul lui Rand şi împleti un scut împotriva ascultatului. Lews Therin nu îşi răci gura de pomană – dacă o voce fără trup putea *avea* gură – cu bombăneli despre omoruri; el pândi Izvorul, rânjind în tăcere, şi încercă să-i înşface Puterea lui Rand. Apoi, la fel de brusc, tăcu şi dispăru.
— Se întâmplă ceva ciudat cu *saidinul* aici, ceva greşit, zise Dashiva, fără să pară deloc vag.
Dimpotrivă, părea… precis şi irascibil. Semăna cu un profesor care dojenea un elev îndărătnic. Ba chiar arătă cu degetul spre Rand.
— Nu ştiu ce e. Nimic nu poate stâlci *saidinul*, şi dacă ar fi putut fi stâlcit, am fi simţit asta în munţi. *Am* simţit ceva ieri, dar atât de mărunt… Acum simt de-a binelea. *Saidinul* este ... nerăbdător. Ştiu, ştiu. *Saidinul* nu este ceva viu. Dar aici… pulsează. Este greu de stăpânit
Rand încercă să nu strângă foarte tare în mână Sceptrul Dragonului. Fusese convis că Dashiva era la fel de smintit

ca Lews Therin. De obicei, bărbatul reuşea să-şi ţină firea, deşi era precaut.

— Eu conduc Puterea de mai multă vreme decât tine, Dashiva. Tu doar simţi mana mai tare.

Nu îşi putea domoli glasul. Lumină, doar nu se smintise deja, şi nici ei!

— Pe poziţii! Ne vom pune în mişcare în curând.

Iscoadele trebuiau să se întoarcă în curând. În ciuda faptului că ţinutul era întins şi nu reuşeau să vadă până departe, nu le va lua mult timp să străbată şaisprezece kilometri, Călătorind.

Dashiva nu dădu semne de supunere. În schimb, deschise furios gura, apoi o închise la loc. Tremurând vizibil, inspiră adânc.

— Ştiu prea bine de câtă vreme conduci Puterea, zise el pe un ton sec, aproape dispreţuitor, dar sunt convins că până şi tu simţi. Simte, omule! Nu-mi place să fie nimic „ciudat” când e vorba de *saidin* şi nici nu vreau să mor sau... sau să mă epuizez pentru că eşti orb! Uită-te la scutul meu! Uită-te!

Rand se zgâi. Faptul că Dashiva ieşea în evidenţă era şi aşa destul de ciudat, dar un Dashiva care se pierdea cu firea? Apoi privi mai atent scutul. Privi cu adevărat. Firele ar fitrebuit să fie la fel de drepte precum cele ale unei pânze, însă vibrau. Scutul era solid, aşa cum ar fi trebuit să fie, dar firele individuale ale puterii tremurau uşor. Morr spusese că *saidinul* i se păruse ciudat lângă Ebou Dar şi pe o rază de o sută de kilometri împrejur. În acel moment se apropiaseră la o sută şaizeci de kilometri.

Se forţă să simtă *saidinul*. Era mereu conştient de putere – orice altceva ar fi însemnat moarte sau mai rău -, cu toate acestea, era obişnuit cu chinul. Se lupta pentru viaţă, dar lupta devenise un lucru firesc, la fel ca viaţa. Lupta *era* viaţă. Se forţă să simtă bătălia, viaţa lui. Frigul care făcea să tremure şi o piatră în ţărână. Focul ce transforma o

piatră în vapori. Mizeria care făcea o latrină să miroasă ca o grădină cu flori. Şi ... o pulsaţie, ca şi când ceva îi tremura în pumn. Nu era genul de zvâcnire pe care o simţise în Shadar Logoth, când mana de pe *saidin* rezonase cu forţele malefice ce puseseră stăpânire pe acel loc, iar *saidinul* pulsase odată cu ele. Acolo, nemernicia era puternică, însă constantă. *Saidinul* însuşi părea a fi străbătut de curenţi şi valuri. Nerăbdător, spusese Dashiva, iar Rand înţelegea de ce.

Morr, care se afla mai jos, pe povârniş, în spatele lui Flinn, îşi trecu o mână prin păr, privind neliniştit în jurul lui. Flinn ba se foia în şa, ba îşi scotea sabia din teacă. Narishma, care privea cerul în căutarea creaturilor zburătoare, clipea des. Un muşchi se contractă pe faţa lui Adley. Fiecare trăda semne de nervozitate, de nedumerire. Rand se simţea uşurat. Nu era sminteală, la urma urmei.

Dashiva zâmbi; un zâmbet strâmb, satisfăcut.

— Nu-mi vine să cred că n-ai observat până acum.

Vocea lui era *batjocoritoare*.

— Ai îmbrăţişat *saidinul* zi şi noapte de când am pornit în acestă expediţie nebunească. Este un scut simplu, însă n-a vrut să se formeze, apoi părţile lui s-au unit brusc, de parcă mi-ar fi fost smulse din mâini.

Dunga argintie a unei porţi se roti până se deschise deasupra unui deal golaş, la un kilometru spre apus, apoi un Soldat îşi trase calul prin ea şi încălecă în grabă. Era o iscoadă care se întorcea. Chiar şi de la distanţă, Rand simţea tremurul slab al firelor ce înconjurau poarta, înainte ca ea să dispară. Călăreţul nici nu ajunsese la poalele dealului, când o altă poartă se deschise pe coamă, apoi a treia, a patra şi tot aşa, una după cealaltă. De cum trecea un călăreţ, părea că se mai deschide o poartă.

— Dar s-a format, zise Rand. La fel şi porţile iscoadelor. *Saidinul* este greu de stăpânit, întotdeauna este, însă tot îţi dă ascultare.

Şi, totuşi, de ce era atât de diferit acolo? Era o întrebare care trebuia să mai aştepte. Lumină, cât îşi dorea ca Herid Fel să fi fost în viaţă! Bătrânul filosof ar fi putut da un răspuns.

— Întoarce-te la ceilalţi, Dashiva, îi porunci el, dar bărbatul se holbă la el mirat.

Rand fu nevoit să repete, înainte ca individul să renunţe la scut, să-şi întoarcă apoi calul fără să salute şi să-i dea pinteni animalului în timp ce cobora panta în galop.

— Necazuri, Seniore Dragon? întrebă Anaiyella hlizindu-se.

Ailil se uita la Rand cu nişte ochi impasibili.

Văzând prima iscoadă în drum spre Rand, ceilalţi se împrăştiară spre miazănoapte şi spre miazăzi, unde aveau să se alăture celorlalte trupe. Era mai uşor să le găsească după metodele vechi decât să tot deschidă porţi. Oprindu-şi calul în faţa lui Rand, Nalaam îşi duse pumnul la piept – oare era puţin încordat? Nu avea importanţă. *Saidinul* îi asculta pe bărbaţii care îl împleteau. Nalaam salută şi îi dădu raportul. Seanchanii nu îşi ridicaseră tabăra la şaisprezece kilometri depărtare. Se aflau la nu mai mult de nouă kilometri depărtare şi mărşăluiau spre răsărit. Erau însoţiţi de un număr mare de *sul'dame* şi *damane*.

Rand dădu poruncă în timp ce Nalaam se îndepărta în galop, iar trupa lui începu să se mişte spre apus. Apărătorii şi Companionii călăreau de-o parte şi de cealaltă. Oştenii Legiunii mărşăluiau în spate, în urma lui Denharad. Era o atenţionare pentru femeile nobile şi oştenii lor. Anaiyella privea de multe ori peste umăr, nu şi Ailil însă. Rand alcătuia nucleul coloanei, împreună cu Flinn şi cu ceilalţi, aşa cum era şi în cazul celorlalte coloane. *Asha'manii* trebuiau să atace, iar oştenii cu săbii să le păzească spatele în timp ce aceştia ucideau. Încă nu era amiaza. Nu intervenise nimic care să le schimbe planul.

„Sminteala îi aşteaptă pe unii, şopti Lews Therin. Şi se

furişează în mintea altora”.

Miraj călărea, fiind aproape în fruntea oştii lui, care mărşăluia pe drumul noroios ce şerpuia printre livezile de măslini de pe dealuri şi printre pâlcurile de copaci. Nu era însă în fruntea oştii. Un regiment întreg, alcătuit în mare parte din Seanchani, călărea între el şi iscoadele din faţă. Cunoscuse generali care voiau să fie chiar în frunte. Cei mai mulţi erau morţi. Cei mai mulţi fuseseră învinşi în bătăliile în care îşi pierduseră vieţile. Noroiul alunga praful, dar zvonurile despre o oaste care mărşăluia se răspândeau precum focul în Câmpiile Sa’las, indiferent de tărâm. Pe ici, pe colo, zărea printre măslini o roabă răsturnată sau vreo seceră abandonată, însă lucrătorii dispăruseră de mult. Cu puţin noroc, îi va evita pe inamicii săi la fel de mult cum îl evitau şi ei. Cu puţin noroc, fără *rakeni*, inamicii lui nu îşi vor da seama că el îi va ataca până nu va fi prea târziu. Kennar Miraj nu credea în noroc.

În afara subofiţerilor instruiţi să întocmească hărţi sau să copieze ordine şi a mesagerilor care erau pregătiţi să le dea mai departe, călărea însoţit de Abaldar Yulan, care era atât de mic, încât armăsarul lui cafeniu părea uriaş. Era un bărbat înflăcărat, cu unghiile de la degetele mici vopsite cu verde şi purta o perucă neagră ce îi ascundea chelia. Alături de el era şi Lisaine Jarath, o femeie căruntă din Seandar, palidă şi bucălată, cu ochi albaştri. Aceştia erau întruchiparea seninătăţii. Yulan nu era calm; Căpitanul Aerului în haină neagră a lui Miraj se încrunta adesea când venea vorba despre regulile care îi interziceau deseori să pună mâna pe hăţurile unui *raken*, iar în ziua aceea privirea lui devenise şi mai încruntată. Cerul era senin; o vreme perfectă pentru *rakeni*, însă din porunca lui Suroth, niciunul dintre zburătorii lui nu avea să urce în şa în ziua aceea, nu acolo. Prea puţini *rakeni* îi însoţeau pe Hailene, deoarece nu

voia să le rişte viaţa dacă nu era nevoie. Calmul lui Lisaine îl tulbura şi mai mult pe Miraj. Mai mult decât *der'sul'dama* superioară sub comanda lui, ea era o prietenă cu care servise multe cupe de *kaf* şi cu care jucase multe jocuri de pietre. Era o femeie veselă, ce vorbea mereu, plină de entuziasm şi amuzantă. Şi avea o stăpânire de sine incredibilă, fiind la fel de tăcută ca orice *sul'dame* pe care încercase el să o interogheze.

În raza lui vizuală erau douăzeci de *damane* ce îi flancau pe călăreţi, fiecare păşind alături de calul *sul'damei* ei. *Sul'damele* se legănau în şei, aplecându-se să mângâie pe cap o *damane*, apoi îndreptându-se doar ca să se aplece din nou ca să-i mângâie părul. *Damanele* păreau suficient de calme, din câte vedea el, dar era evident că *sul'damele* erau pe muchie de cuţit. Iar exuberanta Lisaine călărea tăcută ca o piatră.

Un *torm* îşi făcu apariţia în faţă, zburând cu viteză de-a lungul coloanei. Era departe, în lateral, la liziera pădurii, dar caii începură să necheze şi să se agite când creatura cu solzi din bronz trecu în zbor pe lângă ei. Un *torm* dresat nu se năpustea asupra cailor – asta dacă nu îl apuca pofta să ucidă, motiv pentru care *tormii* nu erau buni în bătălie –, însă caii dresaţi să rămână calmi în preajma *tormilor* erau la fel de puţini ca *tormii*.

Miraj trimise un sublocotenent deşirat, pe care îl chema Varek, să aducă raportul iscoadei *morat'torm*. Pe jos. Să dea Lumina ca Varek să nu-şi piardă *sei'taerul*! Nu avea de gând să irosească timpul cu Varek, ce se străduia să stăpânească un cal dobândit de prin părţile locului. Bărbatul reveni mai repede decât plecase şi făcu o plecăciune rigidă, apoi începu să raporteze înainte să îşi îndrepte spatele.

— Inamicii se află la mai puţin de opt kilometri spre răsărit, Seniore Căpitan-General, şi mărşăluiesc în direcţia noastră. Sunt împărţiţi în cinci coloane, cam la doi kilometri

depărtare una de cealaltă.

Halal noroc! Dar Miraj se gândi cum va ataca patruzeci de mii de oşteni cu doar cinci mii pe care îi avea şi cu cincizeci de *damane*. Călăreţii galopau ducând ordine de desfăşurare a trupelor care să înfrunte o posibilă învăluire, iar regimentele din spatele lui începură să se transforme în pâlcuri, cu *sul'damele* călărind printre ele, alături de *damanele* lor.

Strângându-şi mantia pe lângă trup, ca să se apere de vântul rece care începu să sufle dintr-odată, Miraj observă ceva ce îl făcu să se înfrigureze şi mai tare. Şi Lisaine privea cum *sul'damele* se făceau nevăzute printre copaci şi începu să asude.

Bertome călărea cu lejeritate, cu mantia fluturând într-o parte în bătaia vântului, dar cerceta peisajul împădurit din faţa lui cu o temere pe care nu se ostenea să o ascundă. Dintre cei patru compatrioţi ai săi, doar Doressin era cu adevărat pricepui la diplomaţie, sau la Jocul Caselor, nume dat intrigilor, comploturilor şi manipulărilor destinate să aducă avantaje unei nobile Case. Idiotul acela tairenian, Weiramon, era orb, desigur. Bertome se uită cu dispreţ la spatele bufonului aceluia îngâmfat. Weiramon călărea mult în faţa celorlalţi, fiind absorbit într-o conversaţie cu Gedwyn. Bertome îşi dădu seama că acesta ar fi zâmbit şi la vederea unei capre strangulate, din moment ce-l putea suporta pe monstrul acela, cu ochi de văpăi. Îl observă pe Kiril uitându-se pieziş la el şi îşi mână cenuşiul mai departe. Nu simţea antipatie pentru illianer, însă îi dispreţuia pe cei mai înalţi decât el. Abia aştepta să se întoarcă în Cairhien, unde nu era înconjurat de namile dizgraţioase. Kiril Drapeneos nu era orb, oricât de înalt ar fi fost. Trimisese şi el vreo douăsprezece iscoade înainte. Weiramon trimisese doar una.

— Doressin, zise Bertome, cu blândeţe, apoi, puţin mai tare: Doressin, necioplitule!

Bărbatul costeliv tresări în şa. Asemenea lui Bertome şi celorlalţi trei, îşi răsese şi îşi pudrase partea din faţă a capului; să te identifici drept oştean devenise o modă. Doressin ar fi trebuit să-l facă idiot, aşa cum îi spunea şi în copilărie, în schimb, dădu pinteni calului şi se duse lângă Bertome, pe urmă se aplecă pentru a fi mai aproape. Era îngrijorat şi lăsă să se vadă acest lucru, deoarece pe frunte îi apărură cute adânci.

— Îţi dai seama că Seniorul Dragon vrea să ne nimicească? zise el în şoaptă, aruncând o privire la coloana ce venea în urma lor. Sânge şi foc, i-am dat ascultare doar lui Colavaere, dar am ştiut că voi fi un om mort de când a ucis-o.

Pentru o clipă, Bertome se uită la coloana de oşteni ce înainta şerpuind printre dealuri. Copacii erau mai răzleţi acolo decât în faţă, dar suficienţi ca să ascundă un atac până când te trezeai faţă în faţă cu duşmanul. Ultima livadă de măslini rămase la vreo doi kilometri în urmă. Oamenii lui Weiramon călăreau în faţă, desigur, îmbrăcaţi în acele haine caraghioase, cu mâneci bufante şi brăzdate de dungi albe, urmaţi de illianerii lui Kiril, ce purtau atât de mult roşu şi verde, încât i-ar fi făcut de râs până şi pe Pribegi. Oamenii lui, în veşminte decente, de un albastru-închis pe sub platoşe, îi erau ascunşi vederii, alături de cei ai lui Doressin şi ai celorlalţi, înaintând doar în faţa oştenilor Legiunii. Weiramon păruse surprins că pedestraşii ţineau pasul, deşi nici el nu înainta într-un ritm alert.

Dar Bertome nu se uita, de fapt, la oşteni. În faţa lui Weiramon călăreau şapte bărbaţi în haine negre, cu feţe aspre şi ochi reci. Unul purta pe gulerul înalt un ac în formă de sabie de argint.

— E o tactică elaborată, îi spuse el lui Doressin pe un ton sec. Mă îndoiesc că al'Thor i-ar fi trimis pe indivizii ăştia cu

noi dacă am fi fost doar carne de tocat.

Încruntat în continuare, Doressin deschise gura, însă Bertome adăugă:

— Trebuie să vorbesc cu tairenul.

Nu îi plăcea să îl vadă astfel pe prietenul lui din copilărie. Arthor îl zdruncinase.

Absorbiţi de conversaţie, Weiramon şi Gedwyn nu îl auziră când veni călare la ei. Gedwyn se juca leneş cu hăţurile, iar faţa îi era împietrită de dispreţ. Tairenul era roşu la faţă.

— Nu-mi pasă cine eşti, îi zicea el bărbatului în haină neagră, în şoaptă şi pe un ton aspru. Nu-mi voi mai asuma niciun risc fără o poruncă rostită din gura lui…

Dintr-odată, cei doi deveniră conştienţi de prezenţa lui Bertome, iar Weiramon închise gura. El se uită cu atâta duşmănie, de parcă ar fi vrut să îl ucidă pe Bertome. Zâmbetul ce flutura mereu pe buzele *asha'manului* dispăru brusc. Vântul sufla rece şi tăios, dar nu mai tăios decât privirea lui Gedwyn. Norii se perindau pe cer, acoperind soarele. Bertome îşi dădu seama, puţin mirat, că şi bărbatul voia să îl ucidă pe loc.

Privirea rece şi ucigătoare a lui Gedwyn nu se schimbă, însă expresia de pe faţa lui Weiramon se transformă într-un mod uluitor. Roşeaţa îi dispăru de pe faţă când zâmbi, un zâmbet mieros, ce trăda doar o urmă de condescendenţă batjocoritoare.

— Chiar mă gândeam la tine, Bertome, zise el însufleţit. Ce păcat că al'Thor a sugrumat-o pe verişoara ta. Cu mâinile lui, am auzit. Sincer, mă mir că i-ai răspuns la chemare. L-am văzut cum se uita la tine. Mă tem că pune la cale ceva mai… interesant… pentru tine decât să te târască pe jos în vreme ce te strânge de grumaz.

Bertome îşi înăbuşi un oftat, şi nu doar din cauza stângăciei de care dădea dovadă idiotul. Mulţi se gândiseră să îl manipuleze după moartea lui Colavaere. Deşi era

verişoara lui preferată, fusese vanitoasă peste măsură. Saighan avea motive întemeiate să revendice Tronul Soarelui, dar nu ar fi rezistat în faţa forţei „ucigaşilor de copaci”, Caraline Damodred şi Toram Riatin, cu atât mai puţin dacă ei şi le-ar fi unit; nu fără binecuvântarea Turnului Alb sau a Dragonului Renăscut. Cu toate acestea, ea *fusese* preferata lui. Ce urmărea Weiramon? Cu siguranţă, nu ceea ce lăsa să se vadă la suprafaţă. Nici măcar acest ţărănoi tairen nu *era* atât de simplu.

Înainte să apuce să răspundă, un călăreţ veni în galop în direcţia lor, apărând dintre copacii din faţă. Era cairhienin, iar când acesta trase brusc de hăţuri în faţa lor, făcându-şi calul să cabreze, Bertome îl recunoscu ca fiind unul dintre oamenii lui, un individ ştirb, cu obrajii brăzdaţi de cicatrice. Era Doile, de pe domeniile Colchaine.

— Seniore Bertome, zise individul gâfâind şi făcând o plecăciune în grabă. Am pe urmele mele două mii de taraboneri. Au şi femei cu ei! Cu fulgerul pe rochii!

— Pe urmele lui, murmură Weiramon, disperat. Să vedem ce veşti mi-aduce omul meu când se va întoarce. Nu văd nici…!

Tăcu brusc când se auziră strigăte la mică depărtare şi tropote de copite, apoi îşi făcură apariţia lăncieri înaintând la galop şi revărsându-se ca un val printre copaci în direcţia lui Bertome şi a celorlalţi.

Weiramon râse.

— Omoară pe cine vrei, când vrei, Gedwyn, zise el, scoţându-şi sabia cu un gest teatral. Voi folosi metodele mele şi cu asta, basta!

Călărind în spate, spre oştenii lui, îşi flutură sabia deasupra capului, strigând:

— Pentru Saniago! Pentru Saniago şi pentru glorie!

Era de aşteptat să nu strige o încurajare şi pentru ţara lui pe lângă aceea pentru Casa lui şi cea mai mare dragoste a lui.

Dând pinteni calului în aceeaşi direcţie, Bertome strigă şi el:

— Pentru Saighan şi pentru Cairhien!

Nu era nevoie să-şi fluture sabia.

— Pentru Saighan şi pentru Cairhien!

Ce *urmărise* bărbatul?

Se auzi tunând, iar Bertome îşi ridică ochii spre cer, uluit. Cerul era mai înnorat decât adineauri. Nu; Doile – Dalyn? – pomenise de femeile alea. Uită de idiotul acela de tairen când taraboneri în zale năvăliră peste dealurile împădurite în direcţia lui. Explozii de foc răscoleau pământul şi o ploaie răzleaţă începu să cadă din cer.

— Pentru Saighan şi pentru Cairhien! strigă el.

Vântul se înteţi.

Călăreţii se ciocniră printre copacii deşi şi printre tufişuri, unde umbrele erau ca nişte fantome. Lumina începea să scadă, iar norii se adunau tot mai mulţi deasupra, însă era greu să-ţi dai seama, din cauza coronamentului des al pădurii. Tunetele aproape că acopereau ţipetele oamenilor, nechezatul cailor şi sunetele scoase de săbiile care se încrucişau. Uneori, pământul se cutremura. Alteori, inamicii strigau:

— Den Lushenos! Den Lushenos şi Albinele!

— Annallin! Rally la Annallin!

— Haellin! Haellin! Pentru Înaltul Senior Sunamon!

Ultimul fu singurul strigăt pe care îl înţelese Varek, deşi bănuia că nativilor de prin părţile locului ce se autoproclamaseră Înalţi Seniori sau Înalte Doamne nu li se va oferi ocazia să depună Jurământul.

Îşi smulse sabia din pieptul inamicului, unde o împlântase chiar deasupra platoşei, iar bărbatul mărunt şi palid se prăbuşi la pământ. Fusese un luptător primejdios, asta până când făcuse greşeala să îşi ridice sabia prea sus. Când

murgul bărbatului se prăbuşi în tufişuri, Varek simţi o umbră de regret. Animalul părea a fi în formă mai bună decât calul fumuriu, cu picioare albe, pe care era obligat să îl călărească. Regretul dură numai o clipă, apoi privi printre copacii deşi spre o plantă cenuşie şi delicată de care păreau să atârne nişte liane.

Strigătele de luptă răzbăteau din toate direcţiile, dar, la început, nu văzu nicio mişcare. Apoi doisprezece lăncieri altarani îşi făcură apariţia la treizeci de metri mai încolo, mânându-şi caii şi privind cu băgare de seamă în jurul lor. Felul zgomotos în care vorbeau justifica din plin dungile roşii ce le brăzdau platoşele. Varek strânse hăţurile în mâini, pregătit să îi atace. De această escortă, fie ea doar o gloată atât de indisciplinată, depindea dacă reuşea să îi ducă mesajul urgent Generalului Stegarilor, Chianmai, sau nu.

Dungi negre începură să zboare printre copaci, doborându-i pe altarani din şei. Caii o luară la fugă în toate direcţiile după ce îşi pierdură călăreţii, pe urmă, pe covorul umed de frunze moarte, rămaseră doar douăsprezece cadavre, fiecare având împlântată în piept câte o săgeată de arbaletă. Nicio mişcare. Varek se înfioră fără să vrea. Pedestraşii aceia în haine albastre păruseră uşor de doborât la început, nefiind apăraţi de lăncieri, dar ei nu ieşeau niciodată în câmp deschis, ci se ascundeau printre copaci şi în gropile din pământ. Aceştia nu erau cel mai mare rău. Fusese convins că, după retragerea disperată de la Faime, spre corăbii, văzuse tot ce putea fi mai rău în lume, Oastea Neînvinsă în debandadă. În urmă cu o jumătate de ceas însă, văzuse o sută de taraboneri înfruntând un singur bărbat în haină neagră. O sută de lăncieri împotriva unuia singur, iar tarabonerii fuseseră făcuţi ferfeniţă. Fuseseră făcuţi ferfeniţă la propriu, bărbaţi şi cai explodând mai repede decât putea ţine el numărătoarea. Măcelul continuase şi după ce tarabonerii o

luaseră la fugă, continuase până nu mai rămăsese niciunul în viaţă. Nimic nu părea mai rău decât să-ţi explodeze pământul sub picioare. Cel puţin, *damanele* îţi lăsau, de obicei, rămăşiţele, pentru a fi îngropate.

Aflase de la ultimul bărbat cu care reuşise să vorbească în acele păduri, un veteran cărunt de acasă, ce conducea o sută de suliţe amadiciane, că generalul seanchen Chianmai se afla în direcţia aceea. În faţă, zări cai fără călăreţi legaţi de copaci şi bărbaţi pe jos. Poate aceştia i-ar putea da şi alte îndrumări. Şi îi va dojeni pentru că pierdeau vremea când se dădea o bătălie.

Când pătrunse călare în mijlocul lor, uită de dojeni. Găsi ceea ce căuta, dar nu era deloc aşa cum îşi dorise. Douăsprezece trupuri făcute scrum erau înşirate pe pământ. Unul, cu faţa de culoarea mierii neatinse, era Chianmai. Bărbaţii care stăteau în picioare erau toţi taraboneri, amadiciani şi altarani. Unii erau răniţi şi ei. Singurul Seanchan era o *sul'dam* încruntată, ce liniştea o *damane* care plângea.

— Ce s-a întâmplat aici? vru să ştie Varek.

Nu credea că *asha'manilor* acestora le plăcea să lase pe cineva în viaţă. Poate că *sul'dam* se luptase cu ei.

— O nebunie, seniore.

O namilă de taraboner îl alungă pe bărbatul ce îi ungea cu alifie braţul stâng ars. Mâneca părea a-i fi arsă până la platoşă, dar, în ciuda arsurilor, bărbatul nu schiţă nicio grimasă. Vălul de zale ce atârna de coiful conic cu pene roşii îi ascundea faţa aspră şi mustaţa deasă şi căruntă care aproape că îi acoperea gura. Privirea lui era insultător de directă.

— Un grup de illianeri ne-a atacat fără niciun avertisment. La început, totul a mers bine. N-aveau printre ei niciun bărbat în haină neagră. Seniorul Chianmai ne-a condus cu vitejie şi... femeia... a condus Puterea şi a lovit cu fulgere. Apoi, tocmai când au cedat illianerii, fulgerele s-

au întors împotriva noastră.

Tăcu şi îi aruncă o privire plină de înţeles *sul'damei*. Cât ai clipi, ea sări în picioare şi îl ameninţă cu pumnul mâinii pe care o avea liberă, apoi se apropie cu paşi mari de taraboner, atât cât îi permitea lanţul prins de încheietura celeilalte mâini. *Damane* a ei şedea ghemuită şi plângea.

— Să nu rosteşti o vorbă urâtă despre Zakai a mea, câine! Este o *damane* bună! Este o *damane* bună!

Varek încercă să o liniştească prin gesturi. Le văzuse pe *sul'dame* făcându-le pe supusele lor să urle de durere pentru obrăznicie şi, uneori, schilodindu-le dacă se împotriveau, însă cele mai multe se zburleau chiar şi la unul dintre Cei de Sânge, dacă îndrăznea să-i vorbească de rău favorita. Tarabonerul *nu* făcea parte din Cei de Sânge, iar după felul în care tremura *sul'dam*, aceasta părea gata să îl omoare. Dacă bărbatul ar fi îndrăznit să dea glas cuvintelor nerostite, ea l-ar fi ucis pe loc, Varek era convins de asta.

— Rugăciunile pentru morţi vor trebui să aştepte, zise Varek pe un ton răspicat.

Ceea ce avea de gând să facă l-ar fi putut arunca în mâinile Căutătorilor, dacă va da greş, şi nu mai rămăsese niciun Seanchan vrednic acolo, în afară de *sul'dam*.

— Preiau eu comanda. Ne retragem şi o luăm spre miazăzi.

— Să ne retragem?! lătră tarabonerul cu umeri laţi. Vor trece *zile* până să *ne retragem*! Illianerii luptă ca nişte viezuri încolţiţi, iar cairhienii, ca nişte dihori în cuşcă. Tairenii nu sunt atât de greu de doborât, din câte am auzit, însă au cu ei doisprezece *asha'mani*, nu? Habar n-am unde-mi sunt trei sferturi dintre oameni în talmeş-balmeşul ăsta!

Încurajaţi de atitudinea lui, ceilalţi începură şi ei să se împotrivească.

Varek îi ignoră şi se abţinu să întrebe ce era acela un „talmeş-balmeş"; dar privind în jurul lui la pădurea încâlcită, ascultând iureşul bătăliei, bubuitul exploziilor şi al

fulgerelor, îşi putea imagina.

— Îţi vei strânge oamenii şi vei începe să te retragi, spuse el cu voce tare, întrerupându-le pălăvrăgeala. Nu prea repede; veţi acţiona la unison.

Poruncile lui Miraj pentru Chianmai le cereau să acţioneze „Cât mai repede cu putinţă” – le memorase, în caz că s-ar fi întâmplat ceva cu copia din desagi. Însă dacă s-ar fi grăbit prea tare, jumătate dintre oameni ar fi rămas în urmă, sfârtecaţi de mâna inamicului.

— Mişcaţi-vă! Luptaţi pentru Împărăteasă, fie-i viaţa veşnică!

Aceste ultime cuvinte erau adresate în mod special recruţilor. Bărbaţii care îl ascultau săriră de parcă i-ar fi lovit cu biciul. Făcând repede o plecăciune adâncă, aceştia o luară la fugă spre caii lor. Ciudat. În acel moment, depindea de el să găsească trupele seanchanilor. Una dintre acestea era condusă de cineva cu rang superior faţă de al lui, ce va prelua comanda.

Femeia *sul'dam* stătea în genunchi şi fredona, mângâind părul *damanei* ce plângea.

— Ai grijă s-o linişteşti, îi spuse el.

„Cât mai repede cu putinţă”. I se păru că zăreşte o urmă de nelinişte în ochii lui Miraj. Oare ce îl putea nelinişti pe Kennar Miraj?

— Cred că atunci când vom ajunge la miazăzi depindem de tine, *sul'dam*.

Oare de ce aceste cuvinte o făcură să pălească?

Bashere stătea ascuns printre copacii de la lizieră şi privea încruntat printre barele de protecţie ale coifului. Murgul îi atinse umărul cu botul. Mantia îi era încheiată ca să îl ferească de vânt şi de frig, dar şi ca să nu se mişte în bătaia vântului, iar el să fie observat. Deşi cu mantia încheiată, frigul îi pătrundea în oase. În Saldaea, se simţea

deja adierea primăverii, dar lunile petrecute pe tărâmurile din sud îl înmuiaseră. Strălucind puternic printre norii cenuşii ce treceau repede pe cer, soarele se zărea în faţă şi mai avea puţin până la amiază. Doar pentru că o bătălie începea spre apus nu însemna că va lua sfârşit tot acolo. Dinaintea lui se întindea o pajişte generoasă, unde turme de capre negru cu alb păşteau liniştite iarba veştejită, de parcă nu s-ar fi dat nicio bătălie crâncenă în jurul lor. Nu că ecourile bătăliei ar fi ajuns acolo. Cel puţin, nu pentru moment. Era foarte periculos să traversezi pajiştea. Fie că te aflai în pădure sau într-o livadă de măslini, sau printre arbuşti, cu sau fără iscoade, nu vedeai întotdeauna inamicul decât atunci când dădeai nas în nas cu el.

— Dacă e să trecem, bombăni Gueyam, ştergându-şi chelia cu mâna lată, atunci, să trecem. Pierdem timpul, jur pe Lumină!

Amondrid tăcu; probabil, cairhieninul cu faţa plină avusese de gând să spună acelaşi lucru. Însă n-ar fi dat niciodată dreptate unui tairen.

Jeordwyn Semaris pufni. Bărbatul ar fi trebuit să îşi lase barbă ca să-şi ascundă falca îngustă, deoarece capul lui semăna cu un topor.

— Propun să ocolim, bombăni el. Am pierdut destui oameni din cauza blestematelor alea de *damane* şi…

Îşi înghiţi vorbele şi îi aruncă o privire neliniştită lui Rochaid.

Tânărul *asha'man* se ţinea deoparte, tăcut, şi îşi pipăia acul în formă de Dragon, prins pe guler. După privirea lui, era posibil să se întrebe dacă merita. Părea să-şi fi pierdut acel aer de cunoscător şi era încruntat şi îngrijorat.

Conducându-l pe Quick de hăţuri, Bashere se apropie cu paşi mari de *asha'man* şi îl înghionti ca să meargă mai aproape de pădure. Îl trase deoparte. Rochaid se încruntă, conformându-se fără tragere de inimă. Bărbatul era mai înalt decât Bashere, dar acesta din urmă nu se lăsă

intimidat.

— Mă pot baza pe oamenii tăi data viitoare? vru să ştie Bashere, trăgându-se de mustaţă, iritat. Fără grijă?

Rochaid şi oamenii lui păreau să reacţioneze cu încetineală atunci când le înfruntau pe *damane*.

— Ştiu ce fac, Bashere! rânji Rochaid. N-am ucis suficienţi pentru tine? Din câte văd, ne-am cam făcut treaba!

Bashere încuviinţă încet, însă nu ca să aprobe ultimele cuvinte. Existau mulţi duşmani ce pândeau peste tot, dacă te uitai mai bine. Dar mulţi dintre ei *erau* morţi. Acţionase urmând învăţăturile despre Războaiele Troloce, când oştile Luminii se apropiau arareori de numărul inamicilor pe care îi înfruntau. Spintecă pe flancuri şi fugi. Spintecă în partea din spate şi fugi. Spintecă şi fugi, iar când inamicul te urmăreşte, baţi în retragere spre locul pe care l-ai ales dinainte, unde oştenii legiunii aşteaptă cu arbaletele pregătite, te întorci şi spinteci din nou inamicul până când e vremea să fugi din nou. Sau până când inamicul cedează. În ziua aceea, îi spintecase deja pe taraboneri, pe amadiciani, pe altarani *şi* pe aceşti Seanchani, în armurile lor ciudate. Văzuse mai mulţi inamici morţi decât în orice altă bătălie de la Zăpada Însângerată încoace. Însă chiar dacă îi avea pe *asha'mani*, tabăra cealaltă le avea pe *damane*. O treime dintre Seanchani zăceau morţi la kilometri depărtare, în urmă. Aproape jumătate dintre oamenii lui erau morţi şi mai existau destui Seanchani însoţiţi de femeile alea blestemate, de taraboneri, de amadiciani şi de altarani. Aceştia continuau să se reverse, mai mulţi, făcându-şi apariţia de îndată ce el termina cu ultimii. Iar *asha'manii* deveneau din ce în ce mai… şovăielnici.

Aruncându-se în şa, pe spinarea lui Quick, se întoarse călare la Jeordwyn şi la ceilalţi.

— Vom ocoli, porunci el, ignorând atât încuviinţările lui Jeordwyn cât şi privirile încruntate ale lui Gueyam şi Amondrid. Triplaţi numărul iscoadelor. Vreau să avansăm,

însă nu vreau să ne împiedicăm de vreo *damane*.

Nu râse nimeni.

Rochaid îi strânsese pe *asha'mani* pe lângă el – unul purta sabia de argint pe guler, ceilalţi, nu. Mai fuseseră doi cu gulerele simple când porniseră la luptă în dimineaţa aceea, dar aşa cum *asha'manii* ştiau să ucidă ştiau şi ele. Fluturându-şi braţele furios, Rochaid părea să se certe cu ei. Era roşu la faţă, iar ceilalţi afişau o expresie nepăsătoare şi încăpăţânată. Bashere nădăjduia că Rochaid va reuşi să îi împiedice să dezerteze. Ziua aceea îi costase suficient de mult şi dacă nu lua în calcul bărbaţii care plecaseră de capul lor.

Cădea o ploaie uşoară. Rand privi încruntat norii negri şi denşi ce se adunau pe cer şi care începeau să acopere soarele palid, dispărând treptat în orizontul îndepărtat. Ploaia avea să se înteţească precum norii aceia! Iritat, se întoarse şi cercetă din priviri întinderea din faţa lui. Coroana de Săbii îi înţepa tâmplele. În ciuda vremii, vedea limpede terenul din faţă, ca şi când s-ar fi uitat pe o hartă, deoarece era inundat de Putere. Dealurile se pierdeau în zare, unele acoperite de arbuşti sau măslini, altele, cu iarbă sau bolovani şi buruieni. I se păru că zăreşte mişcare la marginea unei dumbrăvi, apoi printre rândurile de măslini dintr-o livadă de pe un alt deal, la vreo doi kilometri depărtare de dumbravă. Nu era de-ajuns să gândească. Bărbaţi morţi zăceau la kilometri depărtare în urmă, inamici morţi, precum şi femei moarte, ştia asta, dar se ţinuse departe de locurile unde *sul'damele* şi *damanele* îşi dăduseră viaţa, refuzând să le vadă feţele. Mulţi credeau că îl reţinea ura faţă de aceia care îi omorâseră atât de mulţi oameni.

Tai'daishar era uşor agitat şi făcu câţiva paşi pe coama dealului, înainte ca Rand să îl liniştească încet cu o mână

fermă şi să-l apese cu genunchii. N-ar fi dorit ca vreo *sul'dam* să îi zărească mişcarea. Copacii răzleţi din jur nu ascundeau prea multe. Vag, îşi dădu seama că nu recunoştea niciunul. Tai'daishar îşi îndreptă brusc grumazul. Rand băgă Sceptrul Dragonului în desagă, lăsând la vedere doar mânerul sculptat, ca să aibă mâinile libere în caz că armăsarul se agita din nou. L-ar fi putut scăpa de oboseală cu ajutorul *saidinului*, dar nu ştia cum să îl facă să asculte apelând la Putere.

Nu ştia ce să facă pentru ca Tai'daishar să păstreze suficientă energie. *Saidinul* îl inundă, bolborosind înăuntrul calului, însă trupul lui, parcă amorţit, era sleit de oboseală. Pe de o parte, acest lucru se datora faptului că folosise multă Putere în ziua aceea. Pe de altă parte, se datora efortului de a controla *saidinul*, astfel încât acesta să îi dea ascultare. *Saidinul* trebuia întotdeauna cucerit, forţat, dar acum era mai greu ca oricând. Rănile din partea stângă, pe jumătate vindecate, dar care nu se vindecau niciodată, îl dureau cumplit. Cea veche era asemenea unui sfredel, care încerca să găurească Vidul, cea nouă, ca o flacără mistuitoare.

— A fost un accident, Seniore Dragon, zise brusc Adley. Jur!

— Taci şi priveşte! îi spuse Rand pe un ton aspru.

Pentru o clipă, Adley îşi plecă ochii la mâinile în care ţinea hăţurile, apoi îşi dădu părul ud de pe faţă şi îşi ridică supus fruntea.

În acea zi, acolo, era mai greu ca niciodată să controlezi *saidinul* însă dacă îl lăsai să îţi scape, acesta te putea ucide în orice moment. Lui Adley îi scăpase, iar bărbaţii muriseră în explozii de foc necontrolat, nu doar amadicianii pe care îi ochise, ci şi o treime dintre oştenii lui Ailil şi aproape la fel de mulţi dintre oştenii Anaiyellei.

Dacă n-ar fi greşit, Adley ar fi fost acum împreună cu Morr şi cu Companionii în pădurile aflate la un kilometru şi

jumătate depărtare spre miazăzi. Narishma şi Hopwil erau cu Apărătorii, la miazănoapte. Rand îl voia pe Adley sub atenta lui supraveghere. Oare mai existaseră şi alte „accidente” pe care nu le văzuse? Nu putea fi cu ochii pe toţi, tot timpul. Faţa lui Flinn era pământie precum cea a unui mort de o zi, iar Dashiva nu mai părea visător, ci pe punctul de a asuda din cauza concentrării. Continua să bombănească, atât de încet, încât Rand nu îl auzea nici cu ajutorul Puterii, şi îşi ştergea stropii de ploaie de pe faţă cu o batistă din pânză şi margini din dantelă, ce devenea din ce în ce mai închisă la culoare, pe măsură ce timpul trecea. Rand nu credea că fusese o greşeală. Oricum, nici ei, nici Adley nu îmbrăţişau Puterea în acel moment. Nu aveau s-o facă până când nu le va porunci el.

— E gata? întrebă Anaiyella în spatele lui.

Fără să îi pese de o posibilă primejdie, Rand îl întoarse pe Tai’daishar ca să stea cu faţa la ea. Femeia tairenă tresări în şa. Gluga pelerinei de ploaie îi ajungea până la umeri. Muşchii feţei îi zvâcniră. În ochii ei se citea teama sau ura. Ailil, care stătea lângă ea, pipăia cu calm hăţurile, cu mâinile protejate de mănuşi roşii.

— Ce ţi-ai putea dori mai mult? întrebă femeia mai scundă, cu răceală în glas.

Politeţea femeii semăna a slugărnicie.

— Dacă dimensiunea unei victorii este reprezentată de numărul inamicilor morţi, cred că azi numele tău va ajunge în analele istoriei.

— Vreau să-i împing pe Seanchani până în mare! izbucni Rand.

Lumină, *trebuia* să îi nimicească neapărat, cât mai avea ocazia! Nu putea lupta în acelaşi timp împotriva Seanchanilor, a Rătăciţilor şi Lumina mai ştie împotriva cui sau a ce!

— Am mai făcut-o înainte şi o voi face din nou!

„Ai Cornul lui Valere ascuns în buzunar de astă dată?”,

întrebă Lews Thrin, pe un ton ironic. Rand mârâi la el în surdină.

— E cineva jos, zise brusc Flinn. Vine călare încoace, dinspre apus.

Rand îşi întoarse din nou calul. Oştenii legiunii încercuiau pantele dealului, bine ascunşi, astfel încât arareori zărea o haină albastră. Niciunul dintre ei nu era călare. Cine ar călări…

Murgul lui Bashere urca la trap panta de parcă ar fi fost teren drept. Coiful îi atârna de şa, iar el părea istovit. Începu să vorbească fără nicio introducere:

— Am terminat aici. În luptă trebuie să ştii când să te retragi, şi a sosit vremea. Am lăsat în urmă cinci sute de morţi şi doi dintre Soldaţii tăi pentru sare. I-am trimis pe alţi trei să îi găsească pe Semaradrid, pe Gregorin şi pe Weiramon şi să le spună să ţi se alăture. Mă îndoiesc că sunt într-o stare mai bună decât mine. Câţi dintre ai *tăi* au fost măcelăriţi?

Rand ignoră întrebarea. Avea mai mulţi morţi decât Bashere cu aproape două sute.

— N-ai niciun drept să le porunceşti altora. Atâta vreme cât au mai rămas şase *asha'mani* – atâta vreme cât mai sunt eu! –, am suficienţi oameni! Am de gând să găsesc ce a mai rămas din oastea Seanchanilor şi să o nimicesc, Bashere. Nu le voi îngădui să cucerească Altara, pe lângă Tarabon şi Amadicia.

Bashere îşi mângâie mustaţa deasă, râzând silit.

— Vrei să-i găseşti? Priveşte colo, spuse el, şi întinse mâna înmănuşată în direcţia dealurilor, spre apus. Nu pot să-ţi arăt un loc anume, dar de aici ai putea vedea zece, poate cincisprezece mii dacă n-ar fi copacii. Am dansat cu Cel Întunecat ca să pot trece neobservat printre ei şi să ajung la tine. Au aproximativ o sută de *damane* cu ei. Poate mai multe. Şi vor mai veni, cu siguranţă, împreună cu mai mulţi oşteni. Se vede că generalul lor te-a luat în vizor.

Bănuiesc că e floare la ureche să fii *ta'veren*.

— Dacă ei sunt acolo…

Rand cercetă dealurile. Ploaia începu să se înteţească. Unde zărise mişcare? Lumină, era ostenit! *Saidinul* răsuna în el. Fără să-şi dea seama, atinse pachetul de sub protecţia din piele a scăriţei. Îşi retrase repede mâna. Zece mii, chiar cincisprezece… Odată ce vor ajunge la ei Semaradrid, Gregorin şi Weiramon… Şi, mai important, odată ce vor ajunge restul *asha'manilor*

— Acolo unde sunt, acolo îi voi nimici, Bashere. Îi voi lovi din toate părţile, aşa cum am vrut de la bun început.

Încruntându-se, Bashere îşi aduse calul mai aproape, până când genunchii lui şi cei ai lui Rand se atinseră. Flinn se îndepărtă călare, dar Adley era prea concentrat să privească prin ploaia deasă ca să observe ce se întâmpla în jurul lui, iar Dashiva, ce îşi ştergea faţa necontenit, se holba cu un interes vădit. Bashere îşi coborî vocea, până când aceasta deveni o şoaptă.

— Nu gândeşti limpede. A fost un plan bun la început, dar generalul lor are mintea ageră. Şi-a desfăşurat trupele ca să ne anihileze atacurile înainte să pornim împotriva lui. Chiar şi-aşa, oamenii lui au murit pe capete, iar acum încearcă să se regrupeze. N-ai să-l iei prin surprindere. *Vrea* să mergem noi la el. Stă *şi-aşteaptă*. Cu sau fără *asha'mani*, dacă îl vom înfrunta pe individul ăsta, cred că o să îngrăşăm vulturii, deoarece nu *vom* scăpa niciunul cu viaţă.

— Nimeni nu îl înfruntă pe Dragonul Renăscut, mârâi Rand. Rătăciţii i-ar putea spune asta, indiferent cine-o fi. Nu-i aşa, Flinn? Dashiva?

Flinn consimţi, şovăitor. Dashiva tresări.

— Crezi că nu-l pot lua prin surprindere, Bashere? Priveşte!

Când scoase pachetul lung şi desfăcu cârpa în care era învelit, Rand îi auzi murmurând în timp ce stropii de ploaie

alunecau pe o sabie ce părea făurită din cleştar. Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă.

— Ia să vedem dacă nu va fi surprins când va vedea *Callandorul* în mâna Dragonului Renăscut.

Aşezând tăişul translucid în îndoitura cotului, Rand îl mână pe Tai'daishar, care făcu câţiva paşi în faţă. Nu că ar fi fost nevoie, deoarece nu vedea mai bine de acolo. Doar că… Acum, ceva se răspândea ca o pânză de păianjen pe suprafaţa exterioară a Vidului, o pânză neagră ce tremura. Lui Rand îi era teamă. Ultima oară când folosise *Callandor*-ul, când îl folosise cu adevărat, încercase să-i readucă pe morţi la viaţă. Pe-atunci, fusese convins că putea face orice, asemenea unui nebun ce credea că putea zbura. Oare nu dovedise acest lucru de-a lungul vremii? Îmbrăţişă Izvorul prin Sabia-Care-Nu-Este-Sabie.

Saidinul păru să pătrundă în *Callandor* înainte ca el să îmbrăţişeze Izvorul prin ea. Sabia de cleştar se aprinse cu o strălucire albă, de la mâner şi până în vârf. Înainte doar i se păruse că îl inundase Puterea. În acel moment, avea mai multă putere decât zece bărbaţi laolaltă, o sută, nu ştia câţi. Văpăile mistuitoare ale soarelui îi ardeau ţeasta. Frigul tuturor iernilor din toate Vârstele îi muşca din inimă. În acel tumult, simţea mana ca şi când toate mormanele de gunoi din lume i s-ar fi golit în suflet. *Saidinul* încerca în continuare să îl omoare, încerca să înlăture, să mistuie, să îngheţe fiecare bucăţică din el, dar el se împotrivea şi trăia pentru următoarea clipă. Îi venea să râdă. *Putea* face orice!

Odinioară, când ţinuse *Callandor*-ul în mână, crease o armă ce scotocise după Creaturile întunericului în fiecare cotlon al Stâncii din Tear şi le omorâse cu fulgere pe care le găsiseră oriunde ar fi stat sau ar fi fugit, ori s-ar fi ascuns. Cu siguranţă, exista aşa ceva şi acolo, ceva ce putea folosi împotriva inamicilor. Însă când îl chemă pe Lews Therin, primi drept răspuns doar şoapte agonizante, ca şi când acea voce fără trup se temea de durerea indusă de *saidin*.

Cu *Callandor* strălucindu-i în mână – nu-şi dădu seama că ridicase sabia deasupra capului –, privea dealurile unde se ascundeau inamicii lui. Acestea erau cenuşii, din pricina perdelei de ploaie, iar norii negri şi denşi acopereau soarele. Oare ce îi spusese lui Eagan Padros?

— Eu sunt furtuna, zise el în şoaptă, însă pentru urechile lui fu ca un strigăt, ca un bubuit, apoi începu să conducă Puterea.

Deasupra, norii erau învolburaţi. Dacă înainte fuseseră negri ca smoala, în acel moment erau ca bezna, ca în miezul nopţii. Nu ştia ce conducea Puterea. Adeseori nu ştia, în ciuda învăţăturilor lui Asmodean. Poate că îl îndruma Lews Therin, în pofida scâncetelor bărbatului. Fire de *saidin* se răspândiră pe cer, Vânt, Apă şi Foc. Foc. Din cer cădea o ploaie de fulgere. O sută de fulgere deodată, sute, ca nişte suliţe bifurcate de un alb-albastru ce străpungeau pământul cât vedea cu ochii. Dealurile din faţa lui explodară. Unele se prăbuşiră sub ploaia de fulgere ca un muşuroi de furnici. Flăcările ţâşneau în sus, copacii se transformau în torţe sub ploaia care cădea, iar limbile de foc se răspândeau prin livezile de măslini.

Ceva îl lovi cu putere şi îşi dădu seama că încerca să se ridice de pe jos. Coroana îi căzuse de pe cap. *Callandor* îi strălucea încă în mână. Ca prin vis, îl vedea pe Tai'daishar chinuindu-se să se ridice în picioare, tremurând. Aşadar, ei hotărâseră să-l lovească la rândul lor.

Ridicând sabia în aer, le strigă:

— Împotriviţi-vă mie, dacă îndrăzniţi! Eu *sunt* furtuna! Veniţi, dacă îndrăzniţi, Shai'tan! Eu sunt Dragonul Renăscut!

O mie de fulgere sfârâitoare se prăvăliră din cer.

Şi din nou ceva îl doborî la pământ. Încercă să se ridice iar în picioare. *Callandor*, care strălucea în continuare, zăcea la un pas de mâna lui întinsă. Cerul era împânzit de fulgere. Brusc, conştientiză că greutatea ce îl apăsa era a

lui Bashere, că bărbatul îl scutura. Bashere trebuie să fi fost acela care îl trântise la pământ!

— Încetează! striga saldaeanul în timp ce sângele îi curgea pe faţă dintr-o tăietură ce o avea pe scalp. Ne omori, omule! Încetează!

Rand îşi întoarse capul şi o privire îi fu de ajuns. Fulgerele străluceau *în jurul* lui în *toate* direcţiile. Un fulger lovi versantul opus, unde se aflau Denharad şi oamenii lui; ţipetele oamenilor şi ale cailor se ridicau în văzduh. Anaiyella şi Ailil descălecaseră amândouă şi se chinuiau să îşi liniştească în zadar caii care se ridicau pe picioarele de dinapoi, încercând să se elibereze. Flinn stătea aplecat peste cineva care zăcea întins nu departe de un cal mort, ale cărui picioare înţepeniseră deja.

Rand eliberă *saidinul*. Deşi eliberat, acesta continuă să-i curgă prin vene câteva clipe, iar fulgerele să se dezlănţuie. Valul ce îl cuprinse începu să se diminueze, să scadă în forţă şi să dispară. Fu cuprins de ameţeală. Pentru o fracţiune de secundă, două *Callandor* străluciră acolo unde zăceau pe pământ, iar fulgerele continuară să cadă. Apoi se aşternu tăcerea. Nu se mai auzea decât ropotul ploii şi ţipetele de după deal.

Bashere se ridică încet de pe Rand, iar acesta se aşeză fără ajutor pe picioarele-i tremurânde, clipind până când vederea îi reveni la normal. Saldaeanul se uita la el ca la un leu turbat, în timp ce îşi mângâia cu degetul mânerul sabiei. Anaiyella îi aruncă o privire lui Rand, care stătea în picioare, pe urmă leşină, prăbuşindu-se la pământ; calul ei ţâşni din loc, trăgând hăţurile după el. Ailil, care încerca în continuare să-şi liniştească animalul ce se cabra, îi aruncă şi ea câteva priviri lui Rand. Pentru moment, acesta lăsă sabia acolo unde zăcea pe pământ. Nu îndrăznea să o ridice. Încă nu.

Flinn se îndreptă, scuturând din cap, apoi rămase locului tăcut când Rand se duse clătinându-se la el. Ploaia cădea

pe ochii îngroziţi şi goi ai lui Jonan Adley. Jonan fusese printre primii. Ţipetele de dincolo de deal păreau să sfâşie ploaia. Câţi, se întreba Rând... or fi fost dintre Apărători? Dintre Companioni? Dintre...?

Ploaia deasă ca o pătură ascundea dealurile unde se afla oastea Seanchanilor. Oare îi nimerise măcar, lovind orbeşte? Sau stăteau în continuare la pândă, cu *damanele* lor? Aşteptând să vadă câţi dintre ai lui putea omorî?

— Pune câte gărzi crezi că avem nevoie, îi spuse Rand lui Bashere.

Vocea îi era dârză, la fel şi inima.

— Când vor sosi Gregorin şi ceilalţi, vom Călători cât vom putea de repede acolo unde se află căruţele.

Bashere încuviinţă fără să rostească un cuvânt, după aceea se întoarse şi se îndepărtă prin ploaie.

„Am pierdut, îşi zise Rând, dezamăgit. Sunt Dragonul Renăscut, dar, pentru prima oară, am pierdut”.

Brusc, Lews Therin se înfurie reproşându-i: „N-am fost niciodată înfrânt, mârâi el. Sunt Seniorul Zorilor! Nimeni nu mă poate învinge!”

Rand stătea în ploaie, întorcând în mâini Coroana de Săbii şi holbându-se la *Callandor*, ce zăcea în mocirlă. Îl lăsă pe Lews Therin să se dezlănţuie.

Abaldar Yulan plângea, recunoscător că ploaia torenţială îi ascundea lacrimile ce-i şiroiau pe obraji. Cineva va trebui să dea porunca. În cele din urmă, cineva va trebui să-i ceară iertare Împărătesei, fie-i viaţa veşnică, şi poate lui Suroth, în curând. Dar nu de aceea plângea el, nici măcar pentru camaradul său mort. Rupându-şi mâneca hainei, o aşeză peste ochii goi ai lui Miraj, astfel încât ploaia să nu îi ude.

— Trimite porunci pentru retragere, comandă Yulan şi îi văzu pe oamenii din jurul lui tresărind.

Era pentru a doua oară pe acele maluri când Oastea Neînvinsă suferise o înfrângere devastatoare, iar Yulan era convins că nu era singurul care plângea.

CAPITOLUL 25

O întoarcere nepoftită

Aşezată la masa ei de scris poleită, Elaida mângâia cu un deget o statuetă din fildeş înnegrită de vreme reprezentând o pasăre ciudată cu un cioc la fel de lung ca trupul, şi le asculta oarecum amuzată pe cele şase femei care stăteau de partea cealaltă a mesei. Conducătoarele Ajah îşi aruncau priviri pieziţe şi încruntate una alteia, frecându-şi condurii din catifea de covorul cu modele viu colorate ce acoperea cea mai mare parte din gresia roşie şi trăgând de şalurile lucrate cu fir subţire, astfel încât ciucurii coloraţi se legănau. Semănau cu nişte servitoare ţâfnoase, care şi-ar fi dorit să aibă curajul să sară la gât una alteia în faţa stăpânei lor. Gheaţa acoperea cercevelele din sticlă ale ferestrelor, astfel încât era imposibil să vezi zăpada ce cădea afară, deşi, uneori, aceasta era suflată de vânturile glaciale. Elaidei îi era destul de cald, şi nu doar datorită buştenilor groşi ce ardeau în şemineul din marmură albă. Fie că femeile acestea ştiau sau nu – Duhara ştia, cu siguranţă, şi poate şi celelalte –, *era* stăpâna lor. Ceasul cu pendul elaborat, poleit cu aur, pe care îl comandase Cemaile, ticăia. Visul spulberat al lui Cemaile *avea* să se adeverească; Turnul îşi va recâştiga gloria datorită mâinilor capabile ale Elaidei de Avriny a'Roihan.

— Nu s-a găsit niciodată un *ter'angreal* care să „controleze” o femeie ce conduce Puterea, spunea Velina cu o voce stăpânită şi precisă, dar totuşi piţigăiată, oarecum copilărească.

Era o voce care contrasta puternic cu nasul ei ca un cioc şi cu ochii ageri şi oblici. Reprezenta Ajah Albă şi arăta întocmai ca o soră Albă, în afară de aspectul feroce. Rochia simplă şi albă ca zăpada părea apretată şi rece.

— Au fost descoperite prea puţine astfel de obiecte care să aibă aceeaşi funcţie. Aşadar, logic gândind, şi dacă ar fi fost descoperit un astfel de *ter'angreal*, sau mai multe, tot nu ar fi suficiente ca să controleze mai mult de două sau trei femei. Drept urmare, rapoartele despre aşa-zişii Seanchani sunt exagerate peste măsură. Dacă femeile ce poartă „lesă” există, acestea nu pot conduce Puterea. Este evident că nu pot. Nu tăgăduiesc faptul că oamenii aceştia n-ar fi pus stăpânire pe Ebou Dar şi pe Amador, şi poate peste mai mult, însă este limpede că sunt creaţia lui Rand al'Thor, poate ca să-i sperie pe oameni. Ca pe Profetul ăsta al lui. Este destul de logic.

— Mă bucur nespus că nu tăgăduieşti deloc ce se aude despre Ebou Dar şi Amador, Velina, zise Shevan pe un ton neutru.

Putea fi foarte *neutră* atunci când voia. La fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor şi cu o constituţie osoasă, Conducătoarea Brună avea o faţă unghiulară şi o bărbie lungă, iar cârlionţii care îi încadrau faţa nu o făceau mai frumoasă. Îşi aranjă şalul şi îşi netezi cu degetele-i fine fustele de mătase, de un auriu închis, iar vocea căpătă o notă oarecum amuzată.

— Nu mi-este la îndemână să spun ce poate şi ce nu poate fi.

De pildă, nu demult, toată lumea „ştia” că doar un scut împletit de o soră putea opri o femeie să conducă Puterea. Apoi s-a descoperit o plantă cu rădăcini de tip furculiţă, şi

oricine poate să-ţi ofere un ceai din frunzele ei, care să te lase împietrită ore în şir, fără să mai poţi conduce Puterea. Este ceva la îndemâna sălbăticiunilor rebele şi altora asemenea, bănuiesc, şi o surpriză neplăcută pentru cele care cred că le ştiu pe toate, nu? Poate că, mai târziu, cineva va învăţa să făurească din nou un *ter'angreal*.

Elaida strânse din buze. Nu îşi bătea capul cu chestii imposibile. Dacă în trei mii de ani nicio soră nu reuşise să redescopere metoda prin care se făurea un *ter'angreal*, atunci era imposibil şi cu asta, basta. Cunoştinţele ce îi scăpau printre degete o făceau să se îmbufneze. În ciuda eforturilor de a ţine ascuns acest lucru, toate iniţiatele din Turn aflaseră deja despre planta cu rădăcini de tip furculiţă. Niciuneia nu îi convenea acest lucru. Niciuneia nu îi plăcea să fie dintr-odată vulnerabilă în faţa oricui se pricepea să folosească plantele şi apa fierbinte. Acea pricepere era ca otrava, după cum recunoşteau şi Conducătoarele adunate acolo.

În ochii mari şi negri ai Duharei cea cu faţa măslinie se citi neliniştea, când auzi de ierburi. Părea şi mai scorţoasă decât de obicei şi îşi strângea în mâini fustele atât de roşii, încât păreau aproape negre. Sedore înghiţi în sec şi strânse cu degetele dosarul cu coperte din piele pe care Elaida tocmai i-l dăduse. De obicei, sora Galbenă cu faţa rotundă se comporta cu o eleganţă glacială. Andaya se înfioră! Ba chiar îşi înfăşură mai strâns şalul cu ciucuri cenuşii în jurul ei.

Elaida se întrebă cum vor reacţiona dacă vor afla că *asha'manii* redescoperiseră Călătoria. Ele abia dacă îndrăzneau să vorbească despre ei. Cel puţin, ea reuşise să împărtăşească informaţiile acestea câtorva.

— Cred c-am face mai bine să discutăm despre lucruri care ştim că sunt adevărate, nu? zise Andaya pe un ton ferm, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Părul ei castaniu-deschis, care lucea de atâta periat, i se

revărsa pe spate, iar rochia albastră cu dungi argintii era croită după moda din Andor, deşi când vorbea, se simţea un accent puternic taraboner. Nici scundă, nici zveltă, reuşea cumva să îi reamintească Elaidei de o vrăbiuţă gata să sară pe o ramură. Deşi nu era negustorească, îşi câştigase această reputaţie. Le zâmbi celorlalte într-un mod nu foarte plăcut, tot ca o vrabie. Poate era de la felul în care îşi ţinea capul.

— Simple speculaţii cu care ne pierdem timpul. Lumea atârnă de un fir de aţă, iar eu, una, n-am de gând să pierd timp preţios trăncănind despre presupuse logici şi despre ceea ce ştie chiar şi o proastă sau o novice. Are careva ceva important de spus?

Avea limba destul de ascuţită pentru o vrabie. Velina se înroşi, iar Shevan se întunecă.

Rubinde îşi mişcă buzele când se uită la sora Cenuşie. Poate că ar fi vrut să zâmbească, însă doar se strâmbă. De obicei, mayenera cu părul negru ca pana corbului şi ochi ca două safire arăta de parcă ar fi fost gata să treacă printr-un zid din piatră. La cum stătea acum cu mâinile în şolduri, părea gata să treacă prin două.

— Am făcut tot ce-am putut, Andaya. În mare parte, cel puţin. Rebelele sunt înzăpezite în Murandy şi vom face ca această iarnă să fie destul de fierbinte pentru ele, aşa încât la primăvară vor veni la noi târându-se în patru labe şi vor cerşi îndurare. Ne vom ocupa şi de Tear de îndată ce vom afla unde a dispărut Înaltul Senior Darlin, şi de Cairhien, odată ce îi vom scoate din ascunzătoarea lor pe Caraline Damodred şi pe Toram Riatin. Al'Thor deţine coroana Illianului pentru moment, dar ne vom ocupa şi de asta. Aşadar, dacă nu ai vreun plan prin care să îl aducem în Turn pe bărbatul acesta sau prin care să îi facem să dispară pe aceşti aşa-zişi *asha'mani*, am alte treburi, legate de Ajah, de care să mă ocup.

Andaya se îndreptă de spate, zburlindu-şi penele. Duhara

miji ochii; întotdeauna când auzea pomenindu-se de bărbaţi care puteau conduce Puterea, simţea că lua foc. Shevan plescăi iritată, ca şi când ar fi asistat la o gâlceavă între copii – deşi părea încântată să îi vadă –, iar Velina se încruntă, deoarece Shevan o vizase, cu siguranţă. Situaţia era amuzantă, dar scăpa de sub control.

— Treburile legate de Ajah sunt importante, fiicelor.

Deşi Elaida nu ridică tonul, toate îşi întoarseră capul spre ea. Aşeză statueta din fildeş alături de colecţia ei, în cutia mare acoperită cu trandafiri şi pergamente aurii, aranjă cu grijă cutia cu uneltele de scris şi pe cea pentru corespondenţă, astfel încât cele trei cutii lăcuite să fie aliniate pe masă, apoi, după ce se aşternu tăcerea, continuă:

— Însă treburile Turnului sunt *mai* importante. Nădăjduiesc că îmi veţi pune imediat în aplicare decretele. Văd prea multă indolenţă în Turn. Mă tem că Silviana va avea multă treabă dacă lucrurile nu se vor îndrepta în curând.

Nu dădu glas şi altor ameninţări, doar zâmbi.

— Cum porunceşti, Mamă, murmurară şase voci, nu atât de calme pe cât şi-ar fi dorit deţinătoarele lor.

Până şi Duhara devenise palidă, atunci când ele făcură o reverenţă. Două Conducătoare rămăseseră fără scaune şi şase fuseseră puse la muncă silnică drept pedeapsă – lucru care, pe lângă Mortificarea Spiritului, era suficient de umilitor pentru cineva cu statutul lor. Shevan şi Sedore nu scoaseră un cuvânt, deoarece îşi aminteau prea bine cum frecaseră podelele şi spălaseră rufele –, dar niciuna nu fusese trimisă la Silviana pentru Mortificarea Cărnii. Niciuna nu îşi dorea acest lucru. Stăpâna novicelor era vizitată de două sau trei ori pe săptămână de surorile care primiseră pedepse de la Ajah sau care îşi aleseseră ele însele o formă de penitenţă – câteva lovituri de bici, oricât de dureroase, treceau mai repede decât greblatul aleilor grădinilor vreme

de o lună –, însă Silviana era mult mai puţin îndurătoare faţă de surori decât faţă de novicele şi Alesele pe care le avea în grijă. Nu doar o soră trebuie să îşi fi petrecut următoarele zile întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să aleagă greblatul.

Femeile se grăbiră spre uşă, nerăbdătoare să plece. Conducătoare sau nu, niciuna nu ar fi ajuns să ocupe o poziţie atât de înaltă în Turn fără chemarea Elaidei. Mângâindu-şi etola cu dungi, Elaida afişă un zâmbet plăcut. Da, ea era stăpâna Turnului Alb. Acest lucru i se cuvenea Supremei Înscăunate Amyrlin.

Înainte ca grupul de Conducătoare să ajungă la ieşire, uşa din stânga se deschise şi Alviarin păşi înăuntru. Etola îngustă şi albă a Păstrătoarei aproape că nu se observa pe rochia din mătase care o făcea pe cea a Velinei să pară murdară.

Zâmbetul Elaidei deveni strâmb şi încet, încet dispăru de pe buzele acesteia. Alviarin ţinea un pergament în mâna subţire. Ciudat ce amănunte reţineai în astfel de vremuri! Femeia fusese plecată aproape două săptămâni, dispăruse din Turn fără să lase vreun cuvânt sau vreun bileţel, fără să fi fost văzută de cineva, iar Elaida începuse deja să şi-o imagineze pe Alviarin zăcând într-un morman de zăpadă, sau fiind purtată de curenţii unui râu pe sub o pojghiţă de gheaţă.

Cele şase Conducătoare se opriră în loc şovăind atunci când Alviarin nu le făcu loc să treacă. Nici măcar o Păstrătoare influentă cum era Alviarin nu îndrăznea să le aţină calea Conducătoarelor. Velina, de obicei cea mai stăpână pe sine femeie din Turn, tresări. Alviarin îi aruncă o privire rece Elaidei, le privi insistent pe Conducătoare o clipă şi înţelese totul.

— Cred că ar trebui să laşi asta în grija mea, îi spuse ea lui Sedore pe un ton doar puţin mai cald decât omătul de afară. Mamei îi place să elaboreze cu mare atenţie

decretele, după cum ştii. Nu ar fi prima oară când se răzgândeşte după ce le-a semnat.

Întinse mâna delicată.

Sedore, a cărei atitudine arogantă era cunoscută printre surorile Galbene, şovăi uşor când îi întinse dosarul cu coperte din piele.

Elaida scrâşni furioasă din dinţi. Sedore o urâse în cele cinci zile cât stătuse cu braţele vârâte până la cot în apă fierbinte şi frecase rufele. Data viitoare, Elaida avea să-i găsească ceva şi mai puţin plăcut. Poate o va trimite la Silviana, la urma urmei. Sau poate o va pune să cureţe latrinele!

Alviarin se dădu la o parte fără să scoată un cuvânt, iar Conducătoarele plecară, aranjându-şi şalurile, bombănind şi reluându-şi atitudinea demnă specifică Divanului. Alviarin închise voioasă uşa în urma lor şi se apropie de Elaida, frunzărind hârtiile din dosar. Acesta conţinea decretele pe care ea le semnase nădăjduind că Alviarin era moartă. Fireşte că ea nu se bazase doar pe această nădejde. Nu vorbise cu Seaine, ca nu cumva cineva să o vadă şi să îi spună lui Alviarin dacă ea se întorcea, iar Seaine îşi vedea în continuare de treabă după cum primise poruncă, urmând calea trădării care, cu siguranţă, ducea la Alviarin Freidhen. Însă Elaida sperase, chiar sperase!

Alviarin murmura ceva pentru sine în timp ce frunzărea dosarul.

— Acesta se acceptă, presupun. Dar nu şi acesta. Sau acesta. Şi, cu siguranţă, nu acesta!

Mototoli un decret, semnat şi purtând sigiliul Supremei Înscăunate Amyrlin, şi îl aruncă pe jos cu dispreţ. Oprindu-se lângă scaunul poleit al Elaidei, ce avea în partea de sus a spătarului înalt Flacăra Tar Valonului şi pietre ale Lunii, trânti pe masă dosarul şi pergamentul pe care le adusese. Apoi îi trase o palmă zdravănă Elaidei, care văzu stele verzi.

— Credeam că ne-am înţeles, Elaida.

Vocea acelei femei monstruoase făcea ca viscolul de afară să pară o nimica toată.

— Ştiu cum să salvez Turnul de gafele tale şi n-am să-ţi îngădui să faci şi altele pe la spatele meu. Dacă vei continua aşa, te asigur că voi avea grijă să fii destituită, ferecată şi biciuită în faţa iniţiatelor sau chiar a servitoarelor!

Elaida reuşi cu greu să nu îşi ducă mâna la obraz. Nu avea nevoie de o oglindă ca să îşi dea seama că i se înroşise. Trebuia să fie cu băgare de seamă. Seaine nu aflase încă nimic, altminteri ar fi venit la ea. Alviarin ar putea vorbi dinaintea Divanului şi să dea în vileag răpirea băiatului al'Thor, ce fusese un dezastru. Doar pentru acest motiv ar putea fi destituită, ferecată şi biciuită, însă Alviarin mai avea şi altele pe cap. Toveine Gazal conducea cincizeci de surori şi două sute de Gărzi ale Turnului împotriva Turnului Negru. Elaida fusese convinsă, atunci când dăduse ordinele, că se aflau doi, poate trei bărbaţi acolo care puteau conduce Puterea. Şi, totuşi, în ciuda sutelor de *asha'mani* – sute! Elaida simţi un nod în stomac la acest gând, sub privirea aspră a lui Alviarin –, nu îşi pierdea nădejdea în Toveine. Turnul Negru va pieri înecat în flăcări şi sânge, aşa Prorocise, iar surorile vor pune stăpânire pe el. Fireşte, acest lucru însemna că Toveine trebuia să triumfe. Mai mult, Prorocirea spunea că Turnul îşi va recăpăta gloria sub domnia ei, că al'Thor va fugi din calea furiei ei. Alviarin auzise aceste cuvinte din gura Elaidei când aceasta începuse să prorocească. Însă nu îşi amintise mai târziu, atunci când începuse şantajul, nu înţelesese că era vorba de propria condamnare. Elaida aştepta răbdătoare. O va răsplăti pe femeie întreit! Dar, pentru moment, putea fi răbdătoare.

Fără să se ostenească să-şi ascundă rânjetul batjocoritor, Alviarin dădu dosarul la o parte şi împinse pergamentul în faţa Elaidei. Pe urmă ridică încet capacul verde şi auriu al

trusei cu ustensile de scris, înmuie peniţa Elaidei în călimară şi i-o întinse.

— Semnează!

Elaida luă peniţa, întrebându-se cu ce nebunie avea să fie de acord de astă dată. Va creşte din nou numărul Gărzilor Turnului, după ce rebelele aveau să fie distruse şi nu va mai fi mai fi nevoie de oşteni? Era o altă încercare de a obliga frăţiile Ajah să dezvăluie public care surori le conduceau? Această încercare fusese, cu siguranţă, un eşec de proporţii! Citind repede, simţi cum i se pune un nod în gât, unul care creştea din ce în ce mai mare. Faptul că fiecare Ajah obţinuse controlul asupra oricăreia dintre surori, indiferent de frăţia Ajah de care aparţinea aceasta, fusese cea mai mare nebunie de până atunci – cum ar fi putut salva situaţia faptul că exista dezbinare între frăţiile Ajah? Însă asta le întrecea pe toate!

> Lumea a aflat deja că Rand al'Thor este Dragonul Renăscut. Lumea a aflat că este un bărbat ce poate atinge Puterea Supremă. Astfel de bărbaţi s-au supus Turnului Alb din vremuri străvechi. Dragonul Renăscut primeşte protecţie din partea Turnului, dar aceea care va încerca să se apropie de el fără acordul Turnului Alb va fi acuzată de trădare împotriva Luminii şi blestemată de-a pururi. Lumea poate sta liniştită ştiind că Turnul Alb îl va îndruma în siguranţă pe Dragonul Renăscut spre Ultima Bătălie şi spre victorie desăvârşită.

Adăugă, din reflex şi cu umilinţă, „a Luminii” după „victorie”, apoi mâna îi încremeni. Recunoaşterea publică a faptului că se născuse Dragonul Renăscut le-ar putea face pe unele să accepte zvonurile cum că el îngenunchease deja dinaintea ei, lucru care în cazul lor se putea dovedi util, dar care ar fi fost dezastruos pentru restul.

— Lumina să se-ndure de noi, zise ea abia respirând. Dacă decretul acesta va fi proclamat, va fi imposibil să îl convingem pe al'Thor că răpirea lui a rămas nepedepsită.

Ar fi foarte greu, însă ea văzuse şi oameni care fuseseră convinşi că, de fapt, ceea ce se întâmplase nu se întâmplase, şi asta exact în timp ce se întâmpla.

— El va fi de zece ori mai precaut la o nouă încercare. În cel mai bun caz, acest decret nu va face decât să îi sperie pe câţiva dintre adepţii lui, Alviarin. În cel mai bun caz!

Era posibil ca mulţi dintre ei să fi intrat în cârdăşie cu el şi să nu îndrăznească să îl părăsească. Fireşte, nu o vor face dacă aveau convingerea că vor fi blestemaţi!

— Mai bine dau foc Turnului decât să semnez asta!

Alviarin oftă nerăbdătoare.

— Sper că nu ţi-ai uitat catehismul, nu? Spune-mi-l, aşa cum te-am învăţat.

Elaida strânse din buze. Una dintre plăcerile de care se bucurase în absenţa femeii – nu prea mare, dar o reală plăcere – fusese aceea de a nu fi obligată să repete acea litanie mârşavă în fiecare zi.

— Voi face cum mi se spune, zise ea în cele din urmă, pe un ton rece.

Prorocirea îi vorbise despre victorie. Vai, Lumină, de s-ar întâmpla în curând!

— Voi semna ce-mi vei spune să semnez, nimic mai mult. Eu sunt…

Îşi înghiţi ultimele cuvinte.

— Mă voi supune dorinţei tale.

— Pare-se că ai nevoie să ţi se reamintească asta, zise Alviarin, oftând din nou. Cred că te-am lăsat singură prea multă vreme.

Bătu poruncitor cu degetul pe pergament.

— Semnează!

Elaida se conformă, scriindu-şi numele cu peniţa pe foaia de pergament. Nu mai putea face nimic.

Alviarin nici nu aşteptă ca ea să ridice vârful peniţei, smulgându-i din faţă decretul.

— Voi pune chiar eu sigiliul, spuse ea, îndreptându-se

spre uşă. N-ar fi trebuit să las sigiliul Supremei Înscăunate Amyrlin la îndemâna ta. Vreau să-ţi vorbesc mai târziu. Te-am *lăsat* de capul tău prea multă vreme. Să te găsesc aici când mă voi întoarce.

— Mai târziu? întrebă Elaida. Când? Alviarin? Alviarin?

Uşa se închise în urma femeii, lăsând-o pe Elaida să fiarbă. Să o găsească în odaia ei când se va întoarce! Închisă ca o novice în carceră!

O vreme, mângâie cu un deget capacul cutiei de corespondenţă, cu şoimii săi din aur ce se încăierau printre norii albi de pe cerul albastru, însă nu se putea hotărî să îl ridice. Cât timp lipsise Alviarin, cutia aceea începuse să se umple din nou cu scrisori şi rapoarte importante, nu doar cu fiţuicile pe care i le dădea Alviarin, dar, odată cu întoarcerea femeii, mai bine ar rămâne goală. Ridicându-se în picioare, începu să rearanjeze trandafirii din vazele albe, aşezate pe un suport din marmură albă, în fiecare colţ al încăperii. Erau trandafiri albaştri; dintre cei mai rari.

Dintr-odată, îşi dădu seama că privea fix tulpina trandafirului pe care-l ţinea în mână, ruptă în două. Alţi câţiva erau împrăştiaţi pe gresie. Scoase un sunet gutural de enervare. Îşi imaginase că o strângea de grumaz pe Alviarin. Nu era prima oară când se gândise să o omoare pe femeie. Însă Alviarin trebuie să-şi fi luat măsuri de precauţie. Documente sigilate, ce trebuiau deschise dacă s-ar fi întâmplat o nenorocire, fuseseră lăsate, fără îndoială, surorilor la care Elaida s-ar fi aşteptat cel mai puţin. Aceasta fusese adevărata ei îngrijorare cât timp lipsise Alviarin, că altcineva care ar putea-o crede moartă va aduce dovezi ce o pot deposeda de etola de pe umeri. Mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, Alviarin va avea aceeaşi soartă ca trandafirii aceia…

— Nu mi-ai răspuns când am bătut la uşă, Mamă, aşa că am intrat, zise o femeie în spatele ei, pe un ton posac.

Elaida se întoarse, gata să arunce vorbe usturătoare, dar

când o văzu stând lângă uşă pe femeia îndesată, cu faţă pătrăţoasă, ce purta un şal cu ciucuri roşii, păli.

— Păstrătoarea mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti, adăugă Silviana, pe un ton iritat. Despre o penitenţă personală.

Nu se ostenea să îşi ascundă dezgustul nici măcar în prezenţa Supremei Înscăunate Amyrlin. Silviana era de părere că penitenţa personală era o măsură ridicolă. Penitenţa era publică; doar aplicarea pedepsei se făcea în privat.

— Mi-a mai cerut să-ţi reamintesc ceva, însă s-a îndepărtat în grabă, înainte să precizeze ce anume.

După ce spuse ultimele vorbe, pufni. De fiecare dată când Silviana era luată de lângă novicele şi Alesele ei, o considera o întrerupere inutilă.

— Cred că îmi amintesc, îi replică Elaida, posomorâtă.

După ce Silviana plecă într-un final – după o jumătate de oră dacă te luai după pendulul ceasului lui Cemaile, adică o veşnicie pentru ea –, două gânduri o făcură pe Elaida să nu cheme Divanul să se întrunească imediat, pentru a îi cere s-o lase pe Alviarin fără etola de Păstrătoare. Pe de o parte era vorba de certitudinea Prorocirii ei şi, de cealaltă parte, certitudinea că Seaine va lua urma trădării lui Alviarin. Indiferent dacă Alviarin se va lăsa prinsă sau nu în confruntare, ea, cu siguranţă, o va face. Aşadar, Elaida de Avriny a'Roihan, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată Amyrlin şi, negreşit, cea mai tenace conducătoare din lume, stătea întinsă pe pat, cu faţa afundată în pernă, şi plângea în hohote, prea tulburată ca să mai strângă florile împrăştiate pe jos şi convinsă că atunci când se va întoarce Alviarin, femeia o va supune interogatoriului. Plângea în hohote şi, printre lacrimi, se ruga ca Alviarin să decadă cât mai curând.

— Nu ţi-am spus să porunceşti ca Elaida să fie… bătută, i

se adresă o femeie cu voce cristalină. Te consideri mai presus?

Alviarin se aruncă din genunchi pe pântece înaintea celei care părea făcută din umbre întunecate şi lumină argintie. Apucând tivul rochiei Mesaanei, începu să îl sărute cu patos. Urzeala Iluziei – asta trebuie să fi fost, deşi nu vedea nici măcar o urmă de *saidar*, aşa cum nu simţea nici abilitatea de a conduce Puterea femeii care stătea deasupra ei – nu era în totalitate fermă. Aceasta mişca frenetic tivul rochiei. Crâmpeie de mătase, cu o margine subţire brodată elaborat, cu modele negre, se iveau prin împletitură.

— Trăiesc ca să-ţi slujesc, Mare Stăpână, gâfâi Alviarin printre săruturi. Ştiu că sunt un nimic, un vierme în prezenţa ta, şi mă rog doar pentru un zâmbet de la tine.

Mai fusese pedepsită odată pentru că „se considerase mai presus” – nu pentru nesupunere, mărit fie Marele Stăpân al Întunericului! – şi ştia că oricât de tare ar ţipa Elaida în acel moment, ţipetele acesteia nu erau mai puternice decât fuseseră ale ei.

Mesaana îngădui săruturile o vreme, apoi în cele din urmă o opri pe Alviarin, ridicându-i bărbia cu vârful condurului.

— Decretul a fost emis.

Nu era o întrebare, dar Alviarin se grăbi să replice:

— Da, Mare Stăpână. Au fost trimise copii în Portul de Nord şi în Portul de Sud chiar înainte să îl semneze Elaida. Primii emisari au plecat deja. Niciun negustor nu va părăsi oraşul fără să aibă copii pe care să le dea mai departe.

Mesaana ştia toate astea, desigur. Ştia tot. Alviarin simţi un junghi în ceafa, din cauză că îşi ţinea grumazul întins, însă nu se mişcă. Mesaana îi va spune când putea s-o facă.

— Mare Stăpână, Elaida este ca o cochilie goală. Cu toată smerenia, oare n-ar fi mai bine dacă n-am folosi-o?

Îşi ţinu respiraţia. Întrebările puteau fi periculoase când

venea vorba despre Cei Aleşi.

Un deget argintiu, ca al unei fantome, bătea uşor nişte buze argintii şi ţuguiate ce afişau un zâmbet amuzat.

— Ar fi mai bine dacă ai purta etola de Amyrlin, copilă? întrebă Mesaana în cele din urmă. O ambiţie suficient de măruntă pentru tine, dar toate la timpul lor. Pentru moment, am o sarcină să-ţi dau. În ciuda zidurilor ridicate între frăţiile Ajah, conducătoarele acestora par să se întâlnească surprinzător de des. Ca din întâmplare, ar vrea ele să ne lase să credem. Toate, în afară de Roşii, cel puţin. Păcat că Galina a fost ucisă, altminteri, ţi-ar fi putut spune ce pun la cale. Se prea poate să fie ceva banal, însă trebuie să afli de ce îşi arată colţii una alteia în public, apoi şuşotesc între ele, ascunse de ochii lumii.

— Ascult şi mă supun, Mare Stăpână, replică imediat Alviarin, recunoscătoare că Mesaana considera neimportantă această sarcină.

Marele „secret” referitor la cine conducea o Ajah nu era treaba ei – fiecare soră Neagră trebuia să aducă la cunoştinţa Consiliului Suprem fiecare şoaptă pe care o auzea în interiorul frăţiei Ajah din care făcea parte –, dar, dintre toate, doar Galina fusese Neagră. Asta însemna că trebuia să le pună întrebări surorilor Negre ce se numărau printre Conducătoare, adică trebuia să treacă prin toate rangurile intermediare. Acest lucru necesita timp, fără garanţia vreunei reuşite. În afară de Ferane Neheran şi de Suana Dragand, care *erau* conducătoarele frăţiilor lor Ajah, celelalte rareori păreau să ştie ce gândeau conducătoarele frăţiilor Ajah din care proveneau, dacă nu li se spunea.

— Te voi anunţa de îndată ce voi afla, Mare Stăpână.

Însă păstră ceva pentru ea. Banal sau nu, Mesaana *nu* ştia tot ce se întâmpla în Turnul Alb. Alviarin va fi cu băgare de seamă la o soră ce purta fuste de culoarea bronzului, cu tivul brodat cu modele negre. Mesaana se ascundea în Turn, iar informaţiile însemnau putere.

CAPITOLUL 26

Informaţii suplimentare

Seaine străbătea coridoarele Turnului cu senzaţia tot mai intensă că se rătăcea cu fiecare pas. Turnul Alb era destul de mare, adevărat, dar făcea asta de câteva ceasuri. Ar fi preferat să se afle în odăile ei tihnite. În ciuda obloanelor de la ferestre, curenţii de aer pătrundeau de-a lungul coridoarelor largi şi ornate cu tapiserii, făcând să pâlpâie flăcările lămpilor. Erau curenţi reci, foarte greu de ignorat atunci când i se furişau pe sub poate. Odăile ei erau calde şi confortabile, şi sigure.

Servitoarele făceau reverenţe, iar servitorii îşi plecau capetele în preajma ei, însă ea de abia îi observa. Cele mai multe surori se aflau în odăile aparţinând frăţiei lor iar cele care se mai zăreau pe ici, pe colo se plimbau câte două, întotdeauna din aceeaşi Ajah, afişând o atitudine mândră şi cu şalurile răsfirate pe braţe, ca nişte flamuri. Îi zâmbi plăcut şi o salută pe Talene, dar Conducătoarea impunătoare, cu părul de aur, îi răspunse printr-o privire aspră – o frumuseţe sculptată în gheaţă, apoi se îndepărtă, trăgând de şalul ei cu ciucuri verzi.

Era prea târziu să o convingă pe Talene să se implice în această căutare, chiar dacă Pevara s-ar fi făcut mai plăcută.

Pevara o sfătuise să fie precaută, foarte precaută şi, la drept vorbind, Seaine era mai mult decât dornică să îi dea

ascultare, având în vedere circumstanţele. Doar că Talene era prietena ei. Fusese prietena ei.

Talene nu era dintre cele mai rele. Existau alte câteva surori obişnuite care era evident că o pândeau. Pe o Conducătoare! Niciuna nu era Albă, desigur, dar nu avea importanţă. Indiferent ce se petrecea în Turn, calităţile surorilor trebuiau observate. Juilaine Madome, o femeie înaltă şi atrăgătoare, cu părul negru tuns scurt, ce le reprezentase pe Brune mai puţin de un an, trecu pe lângă ea, atingând-o uşor, fără ca măcar să îşi ceară scuze şi se îndepărtă cu mersul ei bărbătesc. Saerin Asnobar, o altă Conducătoare Brună, îi aruncă Seainei o privire încruntată şi îşi mângâie pumnalul cu tăiş curbat pe care îl purta mereu la spate, în cingătoare, înainte să se facă nevăzută pe un coridor lateral. Saerin era altarană. Avea câteva fire albe la tâmple şi o cicatrice subţire, albită de vreme, pe unul dintre obrajii măslinii. Privea încruntat, ca un Străjer.

Poate că erau lucruri fireşti. În ultima vreme, se petrecuseră o serie de incidente nefericite. O soră n-avea cum să uite că alta fusese săltată fără nicio ceremonie şi luată de pe coridoarele altei Ajah, darămite toate celelalte câte s-ar putea întâmpla apoi. Se zvonea că Roşiile umiliseră o Conducătoare – o Conducătoare! –, însă nu se ştia care. Era mare păcat că Divanul nu se împotrivise decretului nebunesc al Elaidei, dar mai întâi o Ajah, apoi o alta, acceptaseră noile prerogative şi puţine Conducătoare erau dispuse să renunţe la ele după ce intraseră în vigoare. Urmarea fu aceea că Turnul devenise un soi de câmp de bătălie. Pe vremuri, Seaine considerase atmosfera din Turn una plină de suspiciune şi ocară; în prezent, atmosfera era una acidă.

Plescăind iritată, îşi aranjă şalul cu ciucuri albi când Saerin se făcu nevăzută. Era ilogic să se piardă cu firea când se încrunta o altarană – Saerin nu ar fi mers mai departe, cu siguranţă – şi încă şi mai ilogic să se îngrijoreze

în legătură cu ce nu putea schimba atunci când avea o sarcină de îndeplinit.

După ce căutase toată dimineaţa, mai făcu un pas şi o zări pe cea pe care o căuta apropiindu-se de ea. Zerah Dacan era o fată zveltă, cu păr negru. Avea o atitudine mândră şi o stăpânire de sine ieşită din comun. După cum arăta, nu părea afectată de curenţii fierbinţi ce străbăteau mai nou Turnul. Ei bine, nu era tocmai o fată, dar Seaine era convinsă că nu trecuseră încă cincisprezece ani de când aceasta purta şalul cu ciucuri albi. Nu avea experienţă. Nu suficientă. Aspectul acesta putea fi de ajutor.

Zerah nu făcu nicio mişcare ca să evite Conducătoarea din frăţia ei şi îşi plecă respectuoasă capul atunci când Seaine i se alătură. Broderii aurii cu modele complicate îi urcau pe mânecile rochiei albe ca omătul şi formau un tiv lat la baza poalelor. Era o excentricitate pentru Ajah Albă.

— Conducătoare, murmură ea.

Oare se zărea o urmă de îngrijorare în ochii ei albaştri?

— Am nevoie de ajutorul tău, zise Seaine, încercând să pară calmă.

Se prea putea ca trăirile ei să se oglindească în ochii mari ai lui Zerah.

— Vino cu mine.

Nu avea de ce să se teamă, mai ales în inima Turnului Alb, însă făcu un efort surprinzător de mare să îşi ţină mâinile în faţă, împreunate.

După cum era de aşteptat – şi după cum nădăjduise –, Zerah acceptă cu un alt murmur, de astă dată de încuviinţare. Aluneca graţios alături de Seaine în timp ce coborau scările mari din marmură şi rampele largi şi curbate şi se încruntă doar puţin când Seaine deschise o uşă de la parter, lăsând la vedere nişte trepte înguste ce coborau în spirală în întuneric.

— După tine, soră, zise Seaine conducând cu Puterea o minge mică de lumină.

Conform protocolului, ea ar fi trebuit să o ia în faţa celeilalte surori, dar nu se putea decide să facă asta.

Zerah nu şovăi şi începu să coboare. În mod normal, nu avea de ce să se teamă de o Conducătoare, de o Conducătoare Albă. În mod normal, Seaine îi va spune ce vrea la momentul potrivit şi nu va fi vorba de ceva ce nu putea face. În mod neaşteptat, Seaine simţea fluturi în stomac. Lumină, ea îmbrăţişa *saidarul*, iar cealaltă femeie, nu! Zerah era mai vulnerabilă în acest caz. Nu avea de ce să se teamă. Însă gândul nu reuşea să o liniştească.

Coborau tot mai jos, trecând pe lângă uşi care dădeau în subsoluri şi în demisoluri, până când ajunseră la cel mai de jos nivel, mai jos decât locul unde Alesele erau testate. Coridorul întunecat era luminat doar de mingea de lumină a lui Seaine. Îşi ţineau poalele ridicate, dar condurii lor ridicau mici nori de praf, oricât de atent ar fi păşit. Uşi simple din lemn erau înşirate de-a lungul pereţilor netezi din piatră, multe dintre ele cu ţâţânile şi zăvoarele ruginite.

— Conducătoare, ce căutăm noi aici? întrebă Zerah, părând că se îndoia. Nu cred să fi coborât cineva atât de adânc de ani de zile.

Seaine era convinsă că vizita pe care o făcuse acolo cu câteva zile mai devreme fusese prima din ultimul veac. Era unul dintre motivele pentru care ea şi Pevara aleseseră acest loc.

— Aici, înăuntru, zise ea deschizând o uşă care scârţâi uşor.

Nicio cantitate de ulei nu putea scoate rugina, iar eforturile de a folosi Puterea se dovediseră inutile. Abilităţile ei cu Pământul erau mai bune decât cele ale Pevarei, dar asta nu însemna foarte mult.

Zerah păşi înăuntru şi clipi mirată. Într-o încăpere altminteri goală, Pevara şedea la o masă solidă, uzată, înconjurată de trei băncuţe. Coborâseră cu greu acele piese de mobilier fără să fie văzute – mai ales că servitorii nu

erau demni de încredere. Fusese mai uşor să cureţe praful, deşi nu mai plăcut, iar ştergerea mizeriei de pe coridorul de afară, necesară după fiecare vizită, fusese o corvoadă.

— Mă săturasem deja să stau aici, pe întuneric, mârâi Pevara.

Strălucirea *saidarului* o învălui când ridică o lampă de sub masă şi conduse Puterea ca să o aprindă. Aceasta lumină cum se cuvine fosta cămară, cu pereţi din piatră dură. Oarecum durdulie, însă drăguţă, Conducătoarea Roşie semăna cu un urs ce suferea de o durere de dinţi.

— Am vrea să-ţi punem câteva întrebări, Zerah.

Îi puse scut femeii în vreme ce Seaine închise uşa.

Faţa umbrită a lui Zerah rămase calmă, dar înghiţi cu zgomot în sec.

— Despre ce anume, Conducătoarelor?

În vocea femeii se simţea un uşor tremurat. Însă putea fi din cauza atmosferei din Turn.

— Despre Ajah Neagră, răspunse scurt Pevara. Vrem să ştim dacă eşti o Iscoadă a Celui Întunecat.

Uluirea şi indignarea zdruncinară calmul lui Zerah. Majoritatea ar fi negat, fără să mai izbucnească aşa cum făcu ea:

— Nu sunt obligată să vă ascult! Voi, Roşiile, inventaţi Dragoni falşi de ani întregi! Dacă mă întrebaţi pe mine, nu trebuie decât să căutaţi în odăile Roşii ca să găsiţi surori Negre!

Pevara se întunecă la faţă de furie. Era foarte loială frăţiei Ajah din care făcea parte, asta se înţelegea de la sine, şi chiar mai mult de atât: familia ei murise de mâna Iscoadelor Celui Întunecat. Seaine se hotărî să intervină înainte ca Pevara să apeleze la violenţă. Ele nu aveau nicio dovadă. Nu încă.

— Şezi, Zerah, îi spuse ea, cu toată căldura de care era în stare. Ia loc, soră.

Zerah se întoarse spre uşă, ca şi când nu voia să dea

ascultare poruncii Conducătoarei – chiar din frăţia ei! –, însă, în cele din urmă, se aşeză băţoasă pe marginea uneia dintre băncuţe.

Înainte ca Seaine să se aşeze lângă Zerah, aşa încât să ajungă să stea între ele, Pevara puse pe masa uzată Sceptrul Legămintelor din fildeş alb. Seaine oftă. Erau Conducătoare şi aveau dreptul să folosească orice *ter'angreal* doreau, dar ea fusese cea care îl şterpelise – gestul ei nu putea fi considerat furt, pentru că nu urmase niciuna dintre procedurile corecte – şi, în tot acest timp, se temuse că atunci când se va întoarce va da peste Sereille Bagand, demult moartă, ce o va trage de urechi şi o va duce până în biroul Mai-Marei peste novice. Un gând iraţional, dar care totuşi îi trecuse prin minte.

— Vrem să ne asigurăm că spui adevărul, zise Pevara, semănând în continuare cu o ursoaică furioasă. Aşadar, vei jura pe sceptrul acesta şi-apoi te voi întreba din nou.

— Nu ar trebui să fiu supusă la aşa ceva, replică Zerah, aruncându-i o privire acuzatoare lui Seaine, însă voi rosti din nou toate Legămintele, dacă asta vă va mulţumi. Iar după aceea, voi aştepta scuze din partea *amândurora*.

Nu părea a fi o femeie în măsură să emită o astfel de pretenţie, mai ales că i se pusese scut. Întinse mâna, aproape cu dispreţ, după sceptrul subţire, lung de o jumătate de metru. Acesta strălucea în lumina slabă a lămpii.

— Ne vei jura supunere oarbă, îi spuse Pevara, iar mâna se retrase atât de brusc, de parcă s-ar fi ferit de o viperă încolăcită.

Pevara continuă, împingând cu două degete Sceptrul spre femeie.

— Astfel, îţi putem cere să răspunzi sincer şi vom şti când o vei face. Dacă ne vei da un răspuns greşit, vom şti că vei fi supusă şi ne vei ajuta să le vânăm pe surorile tale Negre. Dacă vei da răspunsul corect, Sceptrul te va elibera de

jurământ.

— Mă va *elibera*…?! exclamă Zerah. N-am auzit niciodată să fi fost cineva *dezlegat* de jurământul făcut pe Sceptrul Legămintelor.

— Tocmai de aceea ne luăm toate aceste măsuri de precauţie, îi explică Seaine. Logic vorbind, o soră Neagră poate să mintă, ceea ce înseamnă că ea trebuie să fi fost eliberată măcar de Legământul acela, dacă nu de toate trei. Pevara şi cu mine am încercat şi am descoperit că procedura este aproape la fel cu aceea în care faci un jurământ.

Totuşi, nu pomeni cât de dureros fusese şi că ajunseseră să plângă. Nici nu pomeni că Zerah nu va fi eliberată de jurământul ei indiferent ce răspuns va da, nu până când încercarea de a le depista din Ajah Neagră va fi luat sfârşit. În plus, nu va putea da fuga şi să se plângă în legătură cu interogatoriul, ceea ce ar fi făcut, cu siguranţă, dacă n-ar fi fost una dintre surorile Negre, deoarece era îndreptăţită. Dacă…

Lumină, Seaine îşi dorea să fi găsit o soră dintr-o altă Ajah care să corespundă criteriilor stabilite de ele. O Verde sau o Galbenă s-ar fi potrivit destul de bine. Acestea erau destul de înfumurate de cele mai multe ori, iar în ultima vreme…! Nu! Nu avea de gând să cadă pradă bolii ce se răspândea în Turn. Cu toate acestea, nu reuşea să îşi alunge numele ce îi treceau prin minte, vreo douăsprezece Verzi, de două ori mai multe Galbene, fiecare dintre ele meritând de multă vreme o cotonogeală. Să adulmece o Conducătoare?

— V-aţi *eliberat* de unul dintre Legăminte?

Zerah părea uimită, dezgustată, neliniştită, toate la un loc. Erau reacţii rezonabile.

— Şi l-am făcut din nou, bombăni Pevara, pierzându-şi răbdarea.

Înşfăcând sceptrul subţire, conduse o cantitate mică de

Spirit într-un capăt al său, în vreme ce ţinea scutul lui Zerah. „Jur pe Lumină să nu rostesc nicio vorbă care nu este adevărată. Jur pe Lumină să nu fac o armă pe care omul să o folosească împotriva altui om. Jur pe Lumină să nu folosesc Puterea Supremă drept armă decât împotriva Creaturilor Umbrei sau ca să îmi apăr viaţa, viaţa Străjerului meu sau pe cea a altei surori”. Nu se strâmbă când ajunse la partea despre Străjeri; surorile noi care aveau să devină Roşii o făceau adesea.

— Nu sunt o Iscoadă a Celui Întunecat. Nădăjduiesc ca asta să vă mulţumească.

Pevara îşi dezveli dinţii uitându-se la Zerah, dar era greu de spus dacă zâmbea sau rânjea.

Seaine însă rosti din nou Legămintele, simţind de fiecare dată o uşoară presiune de moment din cap şi până în picioare. De fapt, presiunea era greu de detectat, deoarece îşi simţea pielea prea strânsă, din cauză că rostise din nou Legământul împotriva minciunii. Fusese destul de amuzant, o vreme, să spună despre Pevara că avea barbă sau că străzile din Tar Valon erau pavate cu brânză – până şi Pevara chicotise –, dar nu merita disconfortul pe care îl simţea acel moment. Ei nu i se păruse necesară testarea. În mod logic, n-ar fi trebuit să fie. I se răsuci limba în gură când spuse că nu e una dintre Negre – era un lucru josnic să fie forţată să nege –, însă îi întinse Sceptrul lui Zerah, consimţind hotărâtă.

Foindu-se pe băncuţa ei, femeia cea zveltă răsuci între degete sceptrul alb şi neted, înghiţind în sec. Lumina palidă a lămpii o făcea să pară bolnavă. Se uită când la una, când la cealaltă, cu ochii mari, apoi strânse Sceptrul în mâini şi încuviinţă.

— Întocmai cum îţi voi spune eu, mârâi Pevara, conducând din nou Spiritul spre Sceptru, altminteri vei jura până când îţi va ieşi cum trebuie.

— Vă jur supunere oarbă, rosti Zerah cu o voce

sugrumată, pe urmă se înfioră când legământul preluă controlul.

Era întotdeauna mai strâns la început.

— Întrebaţi-mă de Ajah Neagră, le ceru ea, iar mâinile îi tremurau în timp ce ţinea Sceptrul. Întrebaţi-mă de Ajah Neagră!

Intensitatea din glasul ei fu un răspuns pentru Seaine chiar înainte ca Pevara să elibereze firul Spiritului şi să pună întrebarea, poruncindu-i să-i spună adevărul.

— Nu! strigă Zerah. Nu, nu sunt din Ajah Neagră! Şi-acum, eliberaţi-mă de jurământul acesta!

Descumpănită, Seaine îşi odihni coatele pe masă. Cu siguranţă, nu îşi *dorise* ca Zerah să răspundă afirmativ, şi fusese convinsă că femeia cealaltă minţise. O singură minciună descoperită, sau aşa păruse, după săptămâni de căutări. Oare câte săptămâni de căutare o mai aşteptau? Cât timp va mai fi nevoită să privească peste umăr de când se trezea şi până când adormea? Atunci când reuşea să doarmă.

Pevara îndreptă un deget acuzator spre femeie.

— Ai spus că vii de la miazănoapte.

Zerah făcu din nou ochii mari.

— Aşa este, răspunse ea încet. Am străbătut călare malul râului Erinin până în Jualdhe. Şi-acum, eliberaţi-mă de legământ!

Îşi linse buzele.

Seaine se încruntă la ea.

— Pe pătura de sub şaua ta s-au găsit seminţe de „ţepi aurii” şi scaiete roşu, Zerah. Plantele astea se găsesc doar la o sută şaizeci de kilometri depărtare *sud* de Tar Valon.

Zerah sări în picioare, iar Pevara îi porunci tăios:

— Stai jos!

Femeia se lăsă pe băncuţă cu o bufnitură, însă nici măcar nu se strâmbă din nas. Tremura. Ba nu, se scutura. Îşi ţinea gura închisă, iar Seaine era convinsă că dinţii îi clănţăneau.

Lumină, întrebarea despre nord sau sud o înspăimânta mai tare decât acuzaţia că ar fi Iscoadă a Celui Întunecat!

— De unde-ai pornit la drum şi de ce...? o întrebă încet Seaine.

Vru să o întrebe de ce femeia o luase pe căi ocolitoare – deoarece era evident că asta făcuse – doar ca să ascundă direcţia din care venea, însă Zerah răspunse repede, scâncind:

— Din Salidar.

Scurt şi concis. Strângând în continuare Sceptrul Legămintelor, se zvârcolea pe băncuţă. Lacrimile îi ţâşniră din ochii căscaţi şi fixaţi asupra Pevarei. Vorbele îi ieşeau pe gură, deşi clănţănea din dinţi.

— A-am venit ca să mă asigur că toate surorile de aici ştiu despre R-Roşii şi despre Logain, ca să o d-destituie pe Elaida, iar T-Turnul să se reîntregească.

Scoţând un ţipăt, se prăbuşi şi începu să răcnească în gura mare, în timp ce se zgâia, la Conducătoarea Roşie.

— Ei, bine, zise Pevara. Apoi, pe un ton mai sever! Ei, bine!

Faţa ei era calmă, iar răutatea care îi strălucea din ochii negri era departe de aceea pe care şi-o amintea Seaine de pe vremea când fusese novice şi Aleasă.

— Aşadar, eşti sursa acestor... zvonuri. Vei sta în faţa Divanului şi vei mărturisi că este o minciună! Recunoaşte minciuna, fetiţo!

Dacă înainte se holbase, în acel moment ochii lui Zerah ieşeau din orbite. Scăpă Sceptrul din mână şi acesta se rostogoli pe masă, iar ea se prinse cu mâinile de grumaz. Scoase un sunet ca şi când s-ar fi înecat. Pevara o privea şocată, dar Seaine înţelese.

— Lumină! exclamă, gâfâind. Zerah, nu trebuie să minţi!

Picioarele lui Zerah se zvârcoleau sub masă de parcă ar fi încercat să se ridice şi nu reuşea.

— Spune-i, Pevara! Crede că este adevărat! I-ai poruncit

să rostească adevărul *şi* să mintă. Nu te uita aşa la mine! Ea aşa crede!

O nuanţă albăstruie apăru pe buzele lui Zerah. Pleoapele i se zbăteau. Seaine încerca să-şi păstreze calmul.

— Pevara, tu ai dat porunca. Se pare că tot tu trebuie să o eliberezi, altminteri o să se sufoce chiar sub ochii noştri.

— Este o *rebelă*.

Pevara rosti cuvântul printre dinţi, cu tot dispreţul de care era în stare. Apoi oftă.

— Nu a fost judecată încă. Nu trebuie să… minţi… fetiţo.

Zerah se prăbuşi în faţă şi rămase cu obrazul lipit de masă, trăgând aer în piept printre scâncete.

Seaine clătina uimită din cap. Ele nu luaseră în considerare posibilitatea legămintelor *contradictorii*. Dacă Ajah Neagră nu înlăturase, pur şi simplu, Legământul împotriva minciunii, ci îl înlocuise cu unul propriu? Dacă ele le înlocuiseră pe toate Trei cu propriile legăminte? Ea şi Pevara vor trebui să aibă mare grijă dacă vor găsi o soră Neagră, altminteri ar putea-o omorî înainte să afle care era contradicţia. Poate că ele renunţau mai întâi la toate legămintele – cum să fi acţionat cu mai mare grijă când nu ştiau ce jurau surorile Negre –, apoi le rosteau din nou pe cele Trei? Lumină, durerea de a fi eliberată de tot dintr-odată ar fi aproape la fel de mare precum aceea de a fi pusă la îndoială. Poate nu chiar atât de mare. Cu siguranţă că Iscoadele Celui Întunecat meritau asta, chiar şi mai mult. Dacă vor găsi una.

Pevara îşi coborî privirea spre femeia ce gâfâia, fără nicio urmă de îndurare pe faţa ei.

— Când va fi judecată pentru rebeliune, intenţionez să asist şi eu.

— *Este* judecată, Pevara, zise Seaine, îngândurată. E păcat să pierdem ajutorul uneia despre care ştim că nu este Iscoadă a Celui Întunecat. Şi, din moment ce *este* rebelă, n-ar trebui să ne facem prea multe griji că ne vom

folosi de ea.

Existaseră o serie de discuţii, fără nicio concluzie, despre cel de-al doilea motiv pentru care nu trebuiau să se atingă de noul legământ. O soră care jurase supunere putea fi înduplecată – Seaine se foi neliniştită; acest lucru semăna prea mult cu mârşăvia interzisă a Forţării –, putea fi *determinată* să dea o mână de ajutor la vânătoare, atâta vreme cât nu te deranja să o obligi să accepte primejdia, fie că ea îşi dorea sau nu acest lucru.

— Nu prea cred că au trimis doar una, continuă ea.

— Zece, bolborosi femeia, ţinându-şi capul pe masă, pe urmă şi-l ridică subit, aruncând o privire duşmănoasă şi sfidătoare. Nu-mi voi trăda surorile! Nu voi…!

Ea tăcu brusc, strângând cu amărăciune din buze când îşi dădu seama ceea ce tocmai făcuse.

— Nume! lătră Pevara. Spune-mi numele lor sau te jupoi de vie chiar aici!

Zerah începu să înşire numele fără voia ei. Mai mult din cauza poruncii, cu siguranţă, nu din pricina ameninţării. Aruncând o privire către faţa întunecată a Pevarei, Seaine era convinsă că nu avea nevoie de cine ştie ce provocare ca să o biciuiască pe Zerah ca pe o novice prinsă că furase. În mod ciudat, ea nu simţea aceeaşi animozitate. Repulsie, da, însă evident nu atât de puternică. Femeia era o rebelă ce ajutase la dezbinarea Turnului Alb în condiţiile în care o soră trebuia să accepte să facă orice pentru a păstra integritatea Turnului, şi, cu toate acestea… Foarte ciudat.

— Eşti mulţumită, Pevara? întrebă ea când lista fu încheiată.

Femeia cea încăpăţânată încuviinţă hotărât.

— Prea bine. Zerah, o vei aduce pe Bernaile în odaia mea în după-amiaza aceasta.

Pare-se că erau două din fiecare Ajah, cu excepţia celei Albastre şi celei Roşii, dar era mai bine dacă începea cu cealaltă Albă.

— Îi vei spune doar că vreau să-i vorbesc despre ceva personal. Nu o vei avertiza nici prin vorbă, nici prin faptă, nici prin omisiune. Apoi vei păstra tăcerea şi ne vei lăsa pe Pevara şi pe mine să ne ocupăm de restul. Eşti recrutată pentru o cauză mai nobilă decât o rebeliune nechibzuită, Zerah.

Fireşte că era nechibzuită. Indiferent cât de înnebunită după putere devenise Elaida.

— Ne vei ajuta să vânăm Ajah Neagră.

Zerah dădea neputincioasă din cap la fiecare poruncă, afişând o expresie îndurerată. Dar când auzi pomenindu-se de vânarea Ajah Neagră, icni. Lumină, mintea ei trebuie să o fi luat-o razna!

— Şi vei înceta să răspândeşti aceste… poveşti, interveni Pevara, pe un ton ferm. Din acest moment, nu vei mai pomeni despre cârdăşia dintre Ajah Roşie şi Dragonii falşi. M-ai înţeles?

Zerah avea o mină posacă.

— Am înţeles, Conducătoare.

Părea a fi pe punctul de a începe să plângă din nou, din cauza frustrării.

— Piei din ochii mei, îi spuse Pevara, eliberând deodată scutul şi *saidarul*. Şi revino-ţi! Spală-te pe faţă şi netezeşte-ţi părul!

Rosti aceste ultime cuvinte când femeia era cu spatele şi se îndepărta în grabă de masă. Zerah fu nevoită să-şi ia mâinile de pe cap ca să deschidă uşa. După ce uşa se închise cu un scârţâit în urma ei, Pevara pufni.

— Nu m-ar mira să meargă la această Bernaile, ciufulită toată, ca în felul acesta să o avertizeze.

— Ai dreptate, recunoscu Seaine. Însă noi ce câştigăm dacă le vom arunca priviri încruntate acestor femei? În cel mai rău caz, vom atrage atenţia.

— După cum stau lucrurile, Seaine, nu vom atrage atenţia nici dacă le vom scoate în şuturi din perimetrul

Turnului.

Pevara vorbea ca şi cum o ispitea această idee.

— Sunt *rebele*. Şi am de gând să le înghesui atât de tare, până când acelea care vor avea gânduri necurate vor ţipa!

Ele continuară în aceeaşi notă. Seaine insistă că era suficient să fie atente cum dădeau porunci şi să nu omită nimic. Pevara sublinie faptul că lăsau zece rebele – zece! – să se plimbe pe coridoarele Turnului fără a fi pedepsite. Seaine zise că ele *vor* fi pedepsite în cele din urmă, iar Pevara răspunse mârâind că „în cele din urmă” nu era suficient de devreme. Seaine admirase mereu voinţa de fier a celeilalte femei, însă uneori zău dacă nu era doar încăpăţânare.

Un scârţâit slab de balamale o făcu pe Seaine să înhaţe Sceptrul Legămintelor şi să-l ascundă printre faldurile fustei când uşa se deschise larg. Ea şi Pevara îmbrăţişară Izvorul la unison.

Saerin intră calmă în încăpere, ţinând un felinar, şi se dădu la o parte, făcându-i loc lui Talene, ce fu urmată de micuţa Yukiri, care ţinea un al doilea felinar, şi de Doesine, zveltă ca un băieţandru şi înaltă pentru o cairhienină. Aceasta închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea, ca şi când ar fi vrut să le împiedice să plece. Patru Conducătoare, reprezentând toate frăţiile Ajah care mai rămăseseră în Turn. Acestea păreau să nu bage în seamă faptul că Seaine şi Pevara îmbrăţişau *saidarul*. Dintr-odată, lui Seaine i se păru că se făcuse înghesuială. Un gând oarecum iraţional, dar…

— E ciudat să vă văd împreună, zise Saerin.

Deşi faţa ei era senină, mângâia cu degetele mânerul pumnalului cu tăiş curbat vârât în cingătoare, la spate. Ocupa scaunul de patruzeci de ani, având o vechime mai mare decât oricare din Divan, şi toate învăţaseră să se ferească de temperamentul ei.

— Am putea spune acelaşi lucru despre voi, răspunse

Pevara pe un ton sec.

Ea nu părea niciodată deranjată de temperamentul lui Saerin.

— Sau aţi coborât aici ca să o ajutaţi pe Doesine să se răzbune?

Roşeaţa bruscă ce apăru pe faţa Galbenei o făcu să semene şi mai mult cu un băieţandru drăguţ, în ciuda alurii ei elegante, şi îi indică lui Seaine cine fusese Conducătoarea care se apropiase prea mult de odăile Roşiilor, dar eşuase.

— Nu m-aş fi gândit că asta v-ar uni totuşi. Verzile la grumajii Galbenelor, Brunele la grumajii Cenuşiilor. Sau le-ai adus aici, jos, pentru un duel liniştit, Saerin?

Seaine căuta cu disperare un motiv pentru care cele patru coborâseră atât de adânc în stânca din Tar Valon. Ce le putea uni? Frăţiile Ajah de care aparţineau – *toate* frăţiile – erau, într-adevăr, la cuţite. Toate patru primiseră penitenţe de la Elaida. Nicio Conducătoare nu se putea bucura de Muncă, mai ales când toată lumea ştia prea bine de ce freca podelele sau oalele, dar acesta nu era un motiv suficient pentru a se uni. Ce altceva? Niciuna nu era de viţă nobilă. Saerin şi Yukiri erau fiice de hangii, Talene, de fermieri, în vreme ce tatăl lui Doesine fusese fabricant de cuţite. Saerin fusese prima pregătită de Fiicele Tăcerii, singura dintre ele care primise şalul. Prostii absolut inutile. Brusc, îşi dădu seama de ceva şi i se uscă gâtlejul. Saerin avea un temperament pe care arareori şi-l ţinea în frâu. Doesine fugise, practic, de trei ori când fusese novice, deşi doar o singură dată reuşise să ajungă până la poduri. Talene acumulase mai multe pedepse decât oricare dintre novicele din istoria turnului. Yukiri era mereu ultima Cenuşie care cădea de acord cu celelalte surori ale ei, deoarece era mereu împotrivă, şi totodată ultima ultima care era de acord cu restul Divanului. Toate patru erau considerate rebele, într-un fel, iar Elaida o umilise pe

fiecare dintre ele. Oare acum credeau că făcuseră o greşeală când votaseră pentru destituirea lui Siuan şi numirea Elaidei? Oare *aflaseră* despre Zerah şi celelalte? Şi dacă era aşa. Ce intenţionau să facă?

Seaine se pregătea să împletească *saidarul*, deşi nu prea nădăjduia că va scăpa. Pevara era la fel de puternică precum Saerin şi Yukiri, însă ea însăşi era mai slabă decât oricare de acolo, în afară de Doesine. Pe când se pregătea, Talene înainta câţiva paşi şi făcu ţăndări toate deducţiile ei logice.

— Yukiri v-a văzut strecurându-vă împreună şi vrem să ştim de ce.

În vocea ei surprinzător de gravă se simţea cum clocoteşte, deşi faţa îi era ca de gheaţă.

— Conducătoarele voastre de Ajah v-au dat o sarcină secretă? În văzul lumii, conducătoarele de Ajah mârâie una la cealaltă mai rău decât oricine, dar se adună pe la colţuri ca să şuşotească între ele, pare-se. Indiferent ce uneltesc, Divanul are dreptul să ştie.

— Oh, las-o baltă, Talene!

Vocea lui Yukiri era şi mai surprinzătoare decât cea a lui Talene. Femeia arăta ca o regină în miniatură, în rochia ei de mătase de un argintiu-închis şi cu dantele de culoarea fildeşului, însă vorbea ca o femeie de la ţară. Ea susţinu că, de fapt, acest comportament dual era util la negocieri. Le zâmbi lui Seaine şi Pevarei, ca o suverană ce nu prea ştia cât de graţioasă trebuia să fie.

— V-am văzut cum adulmecaţi pe ici, pe colo, ca dihorul coteţul de găini, zise ea. Mi-am ţinut gura – aţi putea fi ibovnice, din câte ştiu, însă asta nu-i treaba nimănui – până când Talene a început să vorbească despre înghesuitul în colţuri. Am văzut şi eu asta şi bănuiesc că unele dintre acele femei ar putea fi în fruntea unei Ajah, aşa că… Uneori, lucrurile sunt clare, alteori, confuze. Şi-acum, spuneţi-ne! Divanul are acest drept.

— Nu plecăm până nu ne veţi zice, interveni Talene, mai înfierbântată decât înainte.

Pevara pufni şi îşi încrucişă braţele.

— Dacă Seaine, conducătoarea Ajah-ului din care fac parte, mi-ar spune două vorbe, nu văd la ce ţi-ar folosi să ţi le spun şi ţie. Întâmplarea face că tot ceea ce discutam cu Seaine nu are nicio legătură cu Roşiile sau cu Albele. Vâră-ţi nasul în alte oale.

Dar ea nu eliberă *saidarul*. Nici Seaine.

— Al naibii de nefolositor! Ştiam eu, fir-ar să fie, bombăni Doesine de lângă uşă. De ce naiba m-am lăsat convinsă de voi să… Aşa cum nu ştie nimeni altcineva, la naiba, altminteri am avea feţele mânjite cu căcăreze de oaie, ca să ne vadă tot afurisitul de Turn.

Uneori, vorbea ca un băieţandru, unul care trebuia să se spele pe gură.

Seaine s-ar fi ridicat în picioare să plece dacă nu s-ar fi temut că ar fi trădat-o genunchii. Pevara se ridică însă şi se încruntă la femeile care stăteau între ea şi uşă.

Saerin mângâia cu degetul mânerul pumnalului şi le privea mirată, fără să facă un pas.

— Avem o enigmă, murmură ea.

Dintr-odată, alunecă în faţă şi îşi înfipse mâna liberă în poala lui Seaine atât de repede, încât aceasta icni. Încercase să ţină ascuns Sceptrul Legămintelor, dar Saerin apucase să-l prindă de celălalt capăt, şi să-l ridice până la nivelul taliei, ţinându-l în aceeaşi mână în care ţinea şi poalele.

— Ador enigmele, zise Saerin.

Dădu drumul Sceptrului şi îşi netezi rochia; nu mai era nimic de făcut.

Apariţia Sceptrului stârnise oarecare zarvă, deoarece aproape toate începură să vorbească în acelaşi timp.

— Sânge şi foc, mârâi Doesine. Aţi venit aici, jos, ca să ridicaţi în rang surori noi?

— Of, lasă-le în pace, Saerin, zise Yukiri, râzând. E treaba lor ce pun la cale.

Talene se răsti, acoperindu-le pe cele două:

— Atunci, de ce umblă pe furiş – amândouă! – dacă nu are legătură cu conducătoarele de Ajah?

Saerin flutură o mână şi, după o clipă, se aşternu tăcerea. Toate cele aflate de faţă erau Conducătoare, dar ea avea dreptul să ia cuvântul prima în Divan. Cei patruzeci de ani cântăreau greu.

— Cred că, în cele din urmă, asta este cheia enigmei, zise ea mângâind Sceptrul cu degetul mare. De ce asta, la urma urmei?

Strălucirea *saidarului* o învălui brusc, iar ea conduse Spiritul în Sceptru.

— Pe Lumină, nu voi rosti niciun cuvânt neadevărat. Nu sunt o Iscoadă a Celui Întunecat.

În tăcerea ce se aşternu, s-ar fi auzit până şi strănutul unui şoarece.

— Am dreptate? întrebă Saerin, eliberând Puterea.

Întinse Sceptrul spre Seaine.

Aceasta rosti pentru a treia oară Legământul împotriva minciunii şi repetă pentru a doua oară că nu era Neagră. Pevara făcu la fel, cu o demnitate sobră şi cu o privire aspră ca de vultur.

— Este ridicol, zise Talene. Nu *există* Ajah Neagră.

Yukiri luă Sceptrul din mâna Pevarei şi conduse Puterea.

— Pe Lumină, nu voi rosti niciun cuvânt neadevărat. Nu sunt din Ajah Neagră.

Lumina *saidarului* ce o învăluia se stinse, iar ea îi întinse Sceptrul lui Doesine.

Talene se încruntă dezgustată.

— Dă-te la o parte, Doesine. Eu, una, n-am de gând să accept o asemenea sugestie insultătoare.

— Pe Lumină, nu voi rosti niciun cuvânt neadevărat, zise Doesine aproape cu smerenie, iar Lumina strălucea în jurul

ei ca o aură. Nu sunt din Ajah Neagră.

Atunci când era vorba despre o chestiune importantă, limbajul ei era curat, aşa cum şi-ar fi dorit orice Mai-Mare peste novice. Îi întinse lui Talene Sceptrul.

Femeia cu părul de aur îşi întoarse privirea, de parcă privise un şarpe veninos.

— Este o calomnie să ceri aşa ceva. Chiar mai rău decât calomnia!

Ceva sălbatic îi apăru în privire. Poate fusese o simplă impresie, însă asta văzuse Seaine.

— Daţi-vă la o parte din calea mea, ceru Talene cu vocea autoritară a unei Conducătoare. Eu plec!

— Ba nu, zise încet Pevara, iar Yukiri încuviinţă încet.

Saerin nu îşi mai mângâia mânerul pumnalului, ci îl strânse până când i se albiră noadele degetelor.

Călărind prin nămeţii din Andor, poticnindu-se printre ei, Toveine Gazal blestemă ziua în care se născuse. Scundă şi puţin durdulie, cu pielea măslinie şi părul negru, lung şi lucios, fusese considerată drăguţă de unii de-a lungul anilor, dar nimeni nu îi spusese că era frumoasă. Cu siguranţă, nimeni avea să-i spună în acel moment. Ochii negri ce odinioară te priveau drept în faţă, acum te sfredeleau, de-a dreptul. Şi asta atunci când nu era furioasă. În ziua aceea, era. Iar când era furioasă şi şerpii se fereau din calea ei.

Alte patru Roşii călăreau – se poticneau – în urma ei, iar în spatele lor se aflau douăzeci de Gărzi ale Turnului, în haine negre şi mantii. Niciunuia dintre bărbaţi nu îi convenea că armurile lor erau îndesate în desagi şi priveau lizierele pădurilor ce mărgineau drumul de-o parte şi de cealaltă de parcă s-ar fi aşteptat la un atac în orice clipă. Toveine nu îşi imagina cum de se gândiseră că pot trece neobservaţi mergând patru sute optzeci de kilometri prin

Andor, purtând haine şi mantii cu Flacăra Tar Valonului strălucind pe ele. Însă călătoria se apropia de sfârşit. Peste o zi sau două de călătorit prin nămeţii ce le ajungeau cailor până la genunchi, se va alătura altor nouă grupuri ca al ei. Nu toate surorile din aceste grupuri erau Roşii, din nefericire, dar acest lucru nu o deranja foarte mult. Toveine Gazal, odinioară Conducătoarea Roşiilor, va intra în istorie pentru că distrusese acest Turn *Negru*.

Cu siguranţă, Elaida îşi închipuia că Toveine trebuie să-i fie recunoscătoare pentru şansa oferită, deoarece o chemase din surghiun. I se oferise ocazia să se căiască. Rânji, iar dacă un lup s-ar fi uitat în gluga mantiei ei, s-ar fi înfiorat. Faptele din urmă cu douăzeci de ani fuseseră o necesitate şi Lumina să-i ardă pe cei care şuşoteau că Ajah Neagră fusese implicată! Deşi fuseseră fapte necesare şi justificate, Toveine Gazal fusese înlăturată de pe scaunul din Divan şi obligată să ceară îndurare sub loviturile de bici şi privirile surorilor adunate în jurul ei. Până şi novicele şi Alesele au aflat în felul ăsta că nici Conducătoarele nu erau mai presus de lege, deşi nu se ştia despre ce lege era vorba. Apoi, în aceşti ultimi douăzeci de ani a fost trimisă la muncă la ferma izolată de pe Dealurile Negre, ce aparţinea Jupânesei Jara Doweel, o femeie care nu făcea nicio diferenţă între o Aes Sedai ce se afla în surghiun şi oricare alt lucrător ce trudea în soare sau în omăt. Toveine îşi mişcă mâinile pe hăţuri; simţea bătăturile din palmă. Jupâneasa Doweel – nici măcar acum nu se putea gândi la femeie fără să-şi amintească de onorurile pe care i le ceruse aceasta – credea în munca grea. Şi într-o disciplină la fel de strictă ca aceea la care erau supuse novicele! Nu arăta îndurare celor ce încercau să se eschiveze de la munca istovitoare, la care chiar şi ea lua parte, cu atât mai puţin uneia ce se furişa şi căuta alinare în braţele vreunui băiat frumuşel. Astfel îşi trăise viaţa Toveine în ultimii douăzeci de ani. Elaida reuşise să se furişeze pe Tronul

Amyrlin, la care visase odinioară Toveine. Nu, nu era recunoscătoare. Dar învăţase să aştepte momentul potrivit.

Dintr-odată, un bărbat înalt în haină neagră şi cu păr negru ce-i ajungea până la umeri ţâşni în galop din pădure şi ajunse în faţa ei, pe drum, împroşcând cu omăt.

— N-are rost să vă împotriviţi, anunţă el pe un ton ferm, ridicându-şi mâna înmănuşată. Predaţi-vă de bunăvoie şi nimeni nu va fi rănit.

Toveine trase brusc de hăţuri, lăsându-le pe celelalte surori să se strângă în jurul ei, însă nu din cauza înfăţişării sau cuvintelor lui.

— Doborâţi-l! zise ea cu calm. Voi aveţi legături mai bune. Mie mi-a pus scut.

Se pare că acest bărbat care o vizita era unul dintre acei *asha'mani*. Cât de amabil din partea lui!

Deodată, îşi dădu seama că nu se întâmpla nimic şi îşi luă ochii de la individ, ca să se încrunte la Jenare. Faţa pătrăţoasă, palidă, a femeii, era acum albă ca varul.

— Toveine, zise ea, cu o voce tremurândă. Şi mie mi-a pus scut.

— Şi mie, gâfâi Lemai, nevenindu-i a crede, iar celelalte aprobară, devenind tot mai agitate.

Toate aveau scut.

Alţi bărbaţi în haine negre se iviră de printre copaci. Caii lor păşeau încet, încercuindu-le. Toveine se opri din numărătoare când ajunse la cincisprezece. Gărzile bombăneau furioase, aşteptând poruncă de la o soră. Nu ştiau nimic decât că o bandă de tâlhari le aţinea calea. Toveine pufni iritată. Nu toţi aceşti bărbaţi puteau conduce Puterea, desigur, însă *asha'manii* care puteau se uniseră împotriva ei. Nu intră în panică. Spre deosebire de celelalte surori ce o însoţeau, pentru ea nu era prima oară când întâlnea bărbaţi care puteau conduce Puterea. Bărbatul cel înalt îşi mână calul spre ea, zâmbind, crezând, poate, că ele dăduseră ascultare poruncii lui caraghioase.

— La porunca mea, spuse ea încet, ne vom împrăştia în toate direcţiile. De îndată ce veţi ajunge suficient de departe ca bărbatul să piardă scutul din vedere – bărbaţii credeau că trebuiau să vadă ca să poată împleti firele, deci dacă pierdeau scutul din vedere nu s-ar fi descurcat –, întoarceţi-vă şi ajutaţi Gărzile. Pregătiţi-vă! Gărzi, luptaţi, strigă ea.

Urlând, Gărzile ţâşniră în faţă, fluturându-şi săbiile, cu gândul de a le încercui şi de a le proteja pe surori. Întorcându-se spre dreapta, Toveine îi dădu pinteni iepei sale, Sparrow, şi se aplecă în faţă, pe grumazul acesteia, strecurându-se printre Gărzi speriate, apoi printre doi bărbaţi foarte tineri în haine negre, ce o priviră uluiţi. Pe urmă pătrunse în pădure, mărind viteza şi împroşcând omătul în jurul ei, fără să-i pese că iapa şi-ar putea rupe un picior. Ţinea la animal, însă în ziua aceea avea să moară mai mult de un cal. În spatele ei, se auzeau strigăte şi o voce care tuna peste toată hărmălaia. Era vocea bărbatului înalt.

— Luaţi-le în viaţă, din porunca Dragonului Renăscut! Dacă veţi răni o Aes Sedai, îmi veţi da socoteală mie!

Din porunca Dragonului Renăscut. Pentru prima oară, Toveine simţi teamă – un ţurţur ce i se topea în pântece. Dragonul Renăscut. Lovi cu hăţurile grumazul iepei Sparrow. Avea în continuare scutul! Cu siguranţă, îi despărţeau suficienţi copaci care să blocheze vederea bărbatului ăluia afurisit! Vai, Lumină, Dragonul Renăscut!

Gemu când ceva o lovi peste mijloc, o ramură apărută de nicăieri, ce-o săltă din şa. Rămase suspendată în timp ce o privea pe Sparrow îndepărtându-se în galop, atât cât îi permitea omătul. Ea era în aer, cu mâinile imobilizate pe lângă corp, cu picioarele atârnând la aproape un metru deasupra pământului, înghiţi cu noduri. Trebuie să fi fost partea masculină a Puterii ce o ţinea astfel. Nu mai fusese niciodată atinsă de *saidin*. Simţea banda groasă şi invizibilă

încolăcindu-i-se în jurul taliei. I se părea că este mâna Celui Întunecat. Se cutremură, încercând să-şi înăbuşe ţipetele.

Bărbatul cel înalt îşi opri calul în faţa ei, iar ea pluti în jos şi se aşeză pe lateral în partea din faţă a şeii lui. El nu părea interesat în mod special de Aes Sedai pe care o capturase.

— Hardlin! strigă el. Norley! Kajima! Să vină unul dintre voi aici, acum, neisprăviţilor!

Era foarte înalt, cu spatele lat, cât un mâner de topor. Aşa l-ar fi descris Jupâneasa Doweel. De vârstă mijlocie, era chipeş în felul său, sălbatic, neîngrijit. Nu aducea defel cu băieţii frumuşei pe care îi prefera Toveine, nerăbdători, recunoscători şi atât de uşor de controlat. Pe gulerul înalt al hainei lui negre din lână se zărea, într-o parte, o sabie din argint, iar în cealaltă o creatură ciudată din aur şi email roşu. Se număra printre bărbaţii care puteau conduce Puterea. Îi pusese scut şi o luase prizonieră.

Ţipătul care îi ieşi din gâtlej o sperie până şi pe ea. S-ar fi abţinut dacă ar fi putut, dar scoase un alt ţipăt, mai ascuţit încă, apoi un altul şi mai ascuţit, şi tot aşa. Dând cu sălbăticie din picioare, se legăna de pe o parte pe cealaltă. Era inutil să faci asta împotriva Puterii. Ştia acest lucru, însă informaţia zăcea într-un colţ al minţii. Ţipa cât o ţinea gura, rugăminţi neînţelese, ca să fie salvată de Umbră. Ţipa şi se zvârcolea ca o fiară turbată.

Ca prin ceaţă, conştientiza că armăsarul bărbatului plonja şi se agita în timp ce ea îl lovea cu călcâiele în umăr. Ca prin ceaţă, îl auzea pe bărbat vorbind.

— Uşurel, năbădăioaso cu urechi clăpăuge! Linişteşte-te, soră! N-am de gând să… Uşurel, îndărătnico! Lumină! Scuzele mele, soră, dar aşa am învăţat să facem noi.

Pe urmă o sărută.

Într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că buzele lui le atingeau pe-ale ei, după aceea vederea îi dispăru şi o inundă un val de căldură. Mai mult decât căldură. Simţea că

se topea pe dinăuntru precum mierea care începea să bolborosească, pe punctul de a fierbe. Era ca o harpă ale cărei arcuşuri vibrau din ce în ce mai tare, până când deveneau invizibile, pe urmă vibrau şi mai intens. Era ca o vază din cristal ce tremura, pe punctul de a se sparge în mii de bucăţi. Struna harpei se rupse; vaza se sparse.

— Aaaaaaaaaaaaaaaaah!

La începu, nu îşi dădu seama că sunetul ieşise din gura ei. Pentru o clipă, nu putu să gândească logic. Gâfâind, se holbă la faţa masculină aplecată deasupra ei, întrebându-se cui îi aparţinea. Da. Bărbatului înalt. Bărbatul care putea…

— Aş fi putut să te liniştesc şi fără această intervenţie, oftă el, mângâind grumazul calului.

Animalul necheză, dar nu se mai agită.

— Deşi bănuiesc c-a fost un gest necesar. N-ai stofa de nevastă. Linişteşte-te! Să nu încerci să fugi, să nu ataci pe nimeni în haină neagră şi să nu îmbrăţişezi Izvorul decât dacă îţi voi da eu voie. Şi-acum, cum te cheamă?

Decât dacă îi dădea el voie? Bărbat neruşinat!

— Toveine Gazal, răspunse ea şi clipi.

Oare de ce îi răspunsese?

— Aici erai, zise un alt bărbat în haină neagră, mânându-şi calul spre ei şi răscolind omătul.

Acesta era mai pe gustul ei – asta dacă nu putea conduce Puterea. Se îndoia că flăcăul cu obraji rumeni îşi rădea barba de mai mult de două ori pe săptămână.

— Lumină, Logain! exclamă frumuşelul. Ai prins-o pe-a *doua*? M'Hael nu va fi încântat! Nu cred c-ar fi încântat s-o luăm pe vreuna prizonieră! Dar poate că n-are importanţă, din moment ce voi doi sunteţi atât de apropiaţi.

— Apropiaţi, Vinchova? întrebă mirat Logain, pe un ton glumeţ. Dac-ar fi după vrerea lui M'Hael, aş săpa napi împreună cu băieţii cei noi. Sau aş zace îngropat pe un câmp, adăugă el atât de încet, încât ea nu credea că voise să fie auzit.

Indiferent cât de mult auzise, frumuşelul râse, nevenindu-i a crede. Toveine abia dacă îl auzi. Îl privea cu admiraţie pe bărbatul ce o domina. Logain. Dragonul fals. Dar era mort! Liniştit şi mort! Ştia că la un bărbat înlăturarea abilităţii de a conduce Puterea se numea liniştire, iar la o femeie, ferecare.

Şi o ţinea pe şa cu o mână relaxată. De ce nu ţipa sau nu îl lovea? I-ar fi fost de folos până şi pumnalul de la cingătoare, fiind atât de aproape de el. Cu toate acestea, ea nu îşi dorea deloc să apuce pumnalul. Ar fi putut-o face, conştientiză ea. Banda din jurul mijlocului ei dispăruse. Ar putea încerca să alunece de pe cal şi să încerce să... Nu îşi dorea nici acest lucru.

— Ce mi-ai făcut? vru ea să ştie.

Era calmă. Bine măcar că reuşea să-şi păstreze calmul! Întorcându-şi calul ca să revină la drum, Logain îi spuse ce făcuse, iar ea îşi rezemă capul de pieptul lui lat, fără să-i pese cât de solid era, şi plânse. Jură că avea să o facă pe Elaida să plătească pentru asta. O va face, dacă o va lăsa Logain. Ultimul gând o umplu de amărăciune.

CAPITOLUL 27

Tocmeala

Şezând cu picioarele încrucişate sub corp pe un scaun poleit, cu spătar înalt, Min încerca să se lase purtată în lumea descrisă în *Raţiune şi absurditate*, volumul cu coperte din piele, scris de Herid Fel, ce se odihnea pe genunchii ei. Nu era uşor. Oh, cartea era captivantă. Scrierile maestrului Fel o transpuneau întotdeauna în lumi la care nu visase niciodată pe vremea când muncea la grajduri. Regreta enorm moartea bătrânelului simpatic. Nădăjduia să găsească în cărţile lui un indiciu în legătură cu motivul pentru care fusese omorât. Cârlionţii negri se legănară când clătină din cap, încercând să facă un efort ca să se concentreze.

Cartea era fascinantă, însă încăperea apăsătoare. Sala mică a tronului lui Rand din Palatul Soarelui era plină de poleială, de la cornişele late până la oglinzile înalte de pe pereţi, ce le înlocuiau pe acelea făcute ţăndări de Rand, şi de la cele două rânduri de scaune, ca acela pe care şedea ea, şi până la estrada din capătul rândurilor şi la Tronul Dragonului, amplasat pe ea. Tronul era o monstruozitate, în stilul din Tear imaginat de meşteşugarii cairhieni. Acesta se odihnea pe spatele a doi Dragoni, având drept braţe alţi doi, precum şi alţii care urcau pe spătar, toţi purtând Piatra Soarelui în loc de ochi. Tot ansamblul strălucea de poleială şi email roşu. În pardoseala lustruită din piatră era

încorporat un Soare uriaş, cu raze aurii şi ondulate, ce nu făcea decât să sporească sentimentul de apăsare. Bine măcar că focurile care ardeau în cele două şemineuri uriaşe, suficient de înalte ca ea să poată intra în ele, răspândeau o căldură plăcută, mai ales că afară ningea. Acestea erau odăile lui Rand; alinarea pe care i-o aducea acest gând alunga sentimentul de apăsare. Era un gând enervant. Aceasta era odaia lui Rand dacă va catadicsi să se întoarcă vreodată. Un gând extrem de enervant. Faptul de a fi îndrăgostită de un bărbat presupunea să accepţi tot soiul de lucruri enervante, i se păru ei deodată!

Foindu-se ca să găsească o poziţie mai confortabilă pe acel scaun tare, în zadar însă, încercă să citească, dar privirea îi aluneca mereu spre uşile înalte, fiecare prevăzută cu o înşiruire de Sori poleiţi. Nădăjduia să îl vadă pe Rand intrând; se temea ca nu cumva să intre Sorilea sau Cadsuane. Îşi aranjă inconştient haina de un albastru-deschis, pipăindu-şi florile albe brodate pe revere. Alte flori se încolăceau în jurul mânecilor şi ai cracilor pantalonilor care, deşi se străduise să îi facă foarte călduroşi, nu erau prea diferiţi de aceia pe care îi purta mereu. Până atunci, evitase să se îmbrace în rochii, indiferent cât de multă broderie purta, însă se temea că Sorilea va încerca s-o vâre într-o rochie chiar dacă asta însemna ca Înţeleapta să o scoată cu mâinile ei din veşmintele pe care le purta.

Femeia ştia totul despre ea şi despre Rand. *Totul*. Simţea cum îi ardeau obrajii. Sorilea părea că încearcă să se hotărască dacă Min Farshaw era o… iubită… potrivită pentru Rand al'Thor. Ideea de iubită o făcea să chicotească; nu era o fată cu creier de găină! Cuvântul acela îi aducea aminte de mătuşile ce o crescuseră. „Nu, îşi zise ea pe un ton mucalit, nu ai creier de găină. Găinile au înţelepciunea lor comparativ cu tine!"

Sau poate Sorilea voia să ştie dacă Rand era potrivit pentru Min; uneori aşa părea. Înţeleapta o accepta pe Min

ca pe una dintre ele, sau pe-aproape, dar în ultimele săptămâni, o prinsese la înghesuială. Înţeleapta cu faţa aspră şi părul alb voia să ştie totul despre Min şi despre Rand. Voia să îl cunoască până în măduva oaselor. De două ori încercase Min să se sustragă de la interogatoriu şi de două ori Sorilea scosese o nuia. Bătrâna aceea îngrozitoare o îngrămădise, pur şi simplu, lângă cea mai apropiată masă, apoi îi spusese că poate *asta* o va învăţa minte. Niciuna dintre celelalte Înţelepte nu arătase vreo urmă de compătimire! Lumină, câte lucruri trebuia să înduri pentru un bărbat! Nu îl putea avea doar pentru ea!

Cadsuane era cu totul diferită. Surorii Aes Sedai, de o demnitate extraordinară şi cu părul la fel de cărunt pe cât de alb era cel al Sorileaei, nu părea să-i pese deloc de Min şi de Rand, însă petrecea foarte mult timp în Palatul Soarelui. Era imposibil să o evite în totalitate; femeia părea să se plimbe pe unde avea chef. Atunci când Cadsuane se uita la Min, fie şi pentru o clipă, Min vedea în ea o femeie ce putea face taurii să danseze şi urşii să cânte. Se aştepta ca azi-mâine femeia s-o arate cu degetul anunţând că venise vremea ca Min Farshaw să înveţe să ţină o minge pe nas, în echilibru. Mai devreme sau mai târziu, Rand va trebui să o înfrunte pe Cadsuane, iar la acest gând, Min simţea noduri în stomac.

Încercă să se concentreze la carte. Una dintre uşi se deschise, iar Rand intră în sală, ţinând Sceptrul Dragonului în îndoitura braţului. Purta o coroană de aur, un cerc lat cu frunze de laur – aceasta trebuie să fi fost Coroana de Săbii despre care vorbea lumea –, pantaloni groşi care îi scoteau picioarele în evidenţă, şi o haină verde din mătase, cusută cu fire de aur, ce îi venea de minune. *Era* chipeş.

Punând semn se carte acolo unde Maestrul Fel scrisese despre eroină că era „prea drăguţă”, Min închise volumul cu grijă şi îl aşeză tot cu grijă pe podea, lângă scaun. Apoi îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă. Dacă s-ar fi ridicat,

ar fi început să bată din picior. În plus, nu voia ca bărbatul să creadă că ea sărea în picioare doar pentru că el se întorsese, *în sfârşit*.

Pentru o clipă, el rămase locului şi îi zâmbi, trăgându-se din nu ştiu ce motiv de lobul urechii – părea că fredona –, pe urmă se întoarse brusc pe călcâie şi privi încruntat uşile.

— Fecioarele de-afară nu mi-au spus că eşti aici. Abia dacă au scos o vorbă. Lumină, păreau gata să-şi pună vălul când m-au văzut!

— Or fi supărate, zise ea pe un ton calm. S-or fi întrebat unde-ai fost. Aşa cum m-am întrebat şi eu. S-or fi întrebat dacă eşti rănit, bolnav sau îngheţat.

„Aşa cum m-am întrebat şi eu”, reflectă ea cu amărăciune. Bărbatul părea nedumerit!

— Ţi-am scris, zise el încet, iar ea pufni.

„De două ori! Ai *asha'mani* care să-ţi ducă răvaşele, iar tu mi-ai scris de două ori, Rand al'Thor . Dacă asta se poate numi scris!”

El se clătină de parcă ea i-ar fi tras o palmă – nu, ca şi când ea i-ar fi tras un şut în pântece! –, apoi clipi. Ea îşi regăsi stăpânirea de sine şi se rezemă de spătarul scaunului. Dacă îi arăţi compătimire unui bărbat la momentul nepotrivit, nu vei mai fi niciodată în avantaj. O parte din ea îşi dorea să îl îmbrăţişeze, să îl consoleze, să îi înlăture toate durerile şi să îi aline toate rănile. El avea atât de multe, dar nu o recunoştea pe niciuna. *Nu* avea de gând să sară în picioare, să dea fuga la el şi să îl întrebe ce se întâmpla sau… Lumină, nu era nimic în neregulă cu el!

Ceva o luă cu blândeţe de sub coate şi o ridică de pe scaun, în aer. Cu cizmele albastre atârnând, plutea prin aer spre el. Sceptrul Dragonului se îndepărtă plutind de el. Aşadar, el credea că e cazul să zâmbească? Credea că un zâmbet o putea îmbuna? Deschise gura să îi spună vreo câteva. Verde-n faţă! Cuprinzând-o cu braţele, el o sărută.

Atunci când îşi regăsi răsuflarea, îl privi printre gene.

— Prima oară…

Înghiţi în sec, după aceea îşi drese glasul.

— Mai întâi, Jahar Narishma a dat buzna, încercând să pătrundă în mintea tuturor, aşa cum îi stă în obicei, şi a dispărut după ce mi-a dat o bucată de pergament. Ia să vedem. Zicea: „Am revendicat coroana Illianului. Să nu te-ncrezi în nimeni până nu mă voi întoarce. Rand”. Nu prea seamănă cu o scrisoare de amor, aş zice eu.

O sărută din nou.

De astă dată, ea avu nevoie de mai mult timp ca să-şi recapete răsuflarea. Lucrurile nu decurgeau deloc aşa cum se aşteptase. Pe de altă parte, nu decurgeau nici foarte prost.

— A doua oară, Jonan Adley mi-a adus o bucăţică de hârtie pe care scria: „Mă voi întoarce după ce voi termina aici. Să nu te-ncrezi în nimeni. Rand”. Adley a intrat peste mine în timp ce mă îmbăiam, adăugă ea. Şi nu s-a sfiit să arunce o privire.

Rand încerca mereu să se prefacă a fi gelos – de parcă ar fi existat un bărbat pe lume care să nu fie –, iar ea îl văzuse cum se încrunta la bărbaţii care o priveau. Apoi el devenea mult mai înflăcărat. Ea se întrebă cum va fi următorul sărut. Poate ar trebui să-i sugereze să se retragă în iatac? Nu, nu va fi atât de directă indiferent…

Rand o lăsă jos, posomorât.

— Adley este mort, zise el.

Brusc, coroana îi zbură de pe cap, învârtindu-se. De-a lungul încăperii de parcă ar fi fost azvârlită. Tocmai când ea credea că se va izbi de spătarul Tronului Dragonului sau că va trece prin acesta, cercul lat de aur se opri brusc şi se aşeză încet pe tron.

Când îl privi, Min îşi ţinu răsuflarea. Sângele strălucea în cârlionţii lui de un roşcat-închis, deasupra urechii stângi. Scoţând din mânecă o batistă cu margini din dantelă, întinse mâna spre tâmpla lui, dar el o apucă de încheietură.

— Eu l-am omorât, rosti el încet.

Se înfioră când îi auzi vocea, iar apoi se lăsă o tăcere ca de mormânt. Poate că iatacul era o idee foarte bună. Indiferent cât de directă ar fi fost propunerea. Forţându-se să zâmbească – şi îmbujorându-se când îşi dădu seama cât de uşor îi venea să zâmbească gândindu-se la patul acela uriaş –, îl apucă de pieptul cămăşii, gata să-i rupă pe loc şi cămaşa, şi haina.

Cineva bătu la uşă.

Min îşi luă repede mâinile de pe cămaşa lui Rand şi se îndepărtă de el la fel de repede. Cine putea fi, se întrebă ea enervată. Fecioarele fie anunţau vizitatorii când Rand era acolo, fie îi lăsau să intre, pur şi simplu.

— Intră! zise el tare, zâmbindu-i trist lui Min.

Ea se îmbujoră din nou.

Dobraine îşi băgă capul pe uşă, pe urmă intră şi închise uşa în urma lui când îi văzu împreună. Seniorul cairhienin era un bărbat scund, puţin mai înalt decât ea, ras pe partea din faţă a capului. Restul părului cărunt îi cădea pe umeri. Dungi albastre şi albe ornau partea din faţă a hainei aproape negre ce-i ajungea până sub talie. Încă înainte să intre în graţiile lui Rand, bărbatul se remarcase în acele ţinuturi prin puterea sa. În prezent, el domnea aici, cel puţin până când Elayne putea revendica Tronul Soarelui.

— Seniore Dragon, murmură el, făcând o plecăciune. Domniţă *Ta'veren*.

— E o glumă, bolborosi Min, când Rand se uită la ea cu o sprânceană ridicată.

— Se prea poate, zise Dobraine, ridicând uşor din umeri, însă jumătate dintre femeile nobile din oraş poartă acum culori vii, imitând-o pe Domniţa Min. Poartă pantaloni care le lasă picioarele la vedere şi haine atât de scurte, care nu le acoperă nici…

Tuşi discret când îşi dădu seama că haina lui Min nu îi *acoperea* în totalitate şoldurile.

Ei îi trecu prin minte să îi spună bărbatului că avea picioare foarte frumoase, chiar dacă erau strâmbe, apoi se răzgândi. Gelozia lui Rand putea aprinde flacăra atunci când erau singuri, dar nu voia ca el să-l zdrobească pe Dobraine şi se temea că Rand era capabil de aşa ceva. Şi-apoi, credea că fusese, de fapt, o scăpare; Seniorul Dobraine Taborwin nu era genul care să facă glume proaste.

— Să înţeleg că şi tu schimbi lumea, Min?

Zâmbind, Rand o bătu uşor cu degetul pe vârful nasului. Ca şi când ar fi fost un copil care îl amuza! Şi, mai rău, se trezi zâmbindu-i, la rândul ei.

— Şi reuşeşti mai bine decât mine, pare-se, continuă el, apoi acel zâmbet ştrengăresc dispăru precum ceaţa.

— Toate-s bune în Tear şi în Illian, Seniore Dragon? întrebă Dobraine.

— În Tear şi în Illian, toate-s bune, răspunse încruntat Rand. Ce ai pentru mine, Dobraine? Ia loc, omule! Ia loc!

Arătă spre rândurile de scaune, după aceea se aşeză şi el pe unul.

— Am acţionat conform scrisorilor tale, zise Dobraine, luând loc în faţa lui Rand, dar nu prea am veşti bune, mă tem.

— Mă duc să aduc ceva de băut, zise Min cu vocea sugrumată.

Scrisori? Nu era uşor să păşeşti hotărât când purtai ghete cu tocuri – ea se obişnuise cu ele, însă chestiile astea o făceau să se legene chiar dacă nu voia şi totuşi, când erai suficient de furios totul era posibil. Se duse cu paşi hotărâţi la masa mică şi poleită ce se afla sub una dintre oglinzile uriaşe, pe care stăteau o carafă şi cupe din argint. Începu să toarne vin fiert, furioasă. Servitorii aduceau mereu mai multe cupe, în caz că ea avea oaspeţi, deşi arareori avea, în afară de Sorilea şi de femeile nobile. Vinul era călduţ, dar suficient de fierbinte pentru gustul celor doi. În timp ce ea

primise două scrisori, putea pune rămăşag că Dobraine primise zece! Douăzeci! Trântind carafa şi cupele, asculta cu atenţie. Ce puneau la cale fără ştirea ei cu zecile lor de scrisori?

— Toram Riatin pare să fi dispărut, spuse Dobraine, deşi se zvoneşte că ar fi în viaţă, ghinion. Se mai zvoneşte şi că Daved Hanlon şi Jeraal Mordeth – Padan Fain, cum îi zici tu – l-au părăsit. Că veni vorba, am instalat-o pe sora lui Toram, Domniţa Ailil, într-un apartament generos, cu servitori care sunt... de încredere.

După tonul lui, se referea la faptul că avea încredere în ei. Femeia nu-şi va putea schimba nici măcar rochia fără ca el să nu ştie.

— Înţeleg de ce i-ai adus aici pe ea, pe Seniorul Bertome şi pe ceilalţi, dar de ce şi pe Înaltul Senior Weiramon şi pe Înalta Doamnă Anaiyella? Desigur, se înţelege de la sine că şi servitorii lor sunt demni de încredere.

— Cum ştii când o femeie vrea să te omoare? întrebă Rand îngândurat.

— Atunci când îţi ştie numele?

Dobraine nu părea să glumească. Rand îşi înclină capul într-o parte, îngândurat, apoi încuviinţă. Încuviinţă! Ea nădăjduia că el nu auzea în continuare voci.

Rand făcu un gest ca şi când ar fi vrut să le îndepărteze pe femeile care voiau să-l ucidă. Erau în pericol, cu ea prin zonă. Ea nu voia să îl ucidă, fireşte, dar nu s-ar supăra dacă ar vedea-o pe Sorilea ameninţându-l cu nuiaua aia! Pantalonii nu i-ar fi fost de mare ajutor.

— Weiramon este un idiot care face prea multe greşeli, îi spuse Rand lui Dobraine, ce încuviinţă sobru. Am greşit crezând că-mi va fi de ajutor. Oricum, pare bucuros că stă prin preajma Dragonului Renăscut. Altceva?

Min îi întinse o cupă, iar el îi zâmbi, deşi vinul i se scurse pe încheietura mâinii. Poate credea că fusese un accident.

— O mulţime de nimicuri, începu Dobraine, apoi se lăsă

pe spate în scaun ca să evite să verse vinul când Min îi împinse cea de-a doua cupă.

Ea urâse de-a dreptul perioada în care servise pentru scurt timp la tavernă.

— Îţi mulţumesc, Domniţă Min, murmură el, binevoitor, însă se uită chiorâş la ea când luă cupa.

Aceasta se duse cu calm la masă ca să-şi toarne vin. Cu calm.

— Mă tem că Domniţa Caraline şi Înaltul Senior Darlin sunt în palatul Domniţei Arilyn, aici, în Oraş, continuă seniorul cairhienin, sub protecţia lui Cadsuane Sedai. Poate că „protecţie” nu este un cuvânt potrivit. Nu am fost lăsat să intru să îi văd, însă am auzit că au încercat să părăsească Oraşul şi-au fost aduşi înapoi ca nişte saci. Într-un sac, susţin unele guri. După ce-am întâlnit-o pe Cadsuane, mai că-mi vine să cred.

— Cadsuane, murmură Rand, iar Min fu străbătută de un fior.

Deşi nu părea să-i fie teamă, el părea totuşi neliniştit.

— Ce crezi că ar trebui să fac în privinţa lui Cadsuane şi a lui Darlin, Min?

Şezând la două scaune depărtare de el, Min îşi întoarse brusc capul când acesta i se adresă. Îşi coborî ochii cu amărăciune la vinul ce se îmbiba în cea mai bună bluză a ei de mătase crem şi în pantaloni.

— Caraline o va sprijini pe Elayne pentru Tronul Soarelui, răspunse ea încruntată.

Deşi vinul era călduţ, părea rece, iar ea se îndoia că va reuşi să scoată pata de pe bluză.

— Nu este vorba de o viziune, dar cred asta.

Ea nu se uită la Dobraine, deşi acesta încuviinţa cu înţelepciune. Toată lumea aflase deja despre viziunile ei. Singura urmare fuse un şir nesfârşit de femei nobile ce voiau să-şi cunoască viitorul şi care plecau îmbufnate atunci când ea zicea că nu le putea spune. Mulţi oameni ar

fi fost dezamăgiţi să afle că ea văzuse prea puţin; nimic important, nicidecum minunile despre care vorbeau prezicătoarele prin talciocuri.

— Cât despre Darlin, lăsând deoparte faptul că se va căsători cu Caraline, după ce ea l-a făcut în toate felurile, pot doar să spun că va fi rege într-o bună zi. Am văzut coroana pe capul lui, o chestie ce are o sabie în faţă, însă nu ştiu cărei ţări îi aparţine. Ah, şi încă ceva. Va muri în patul lui, iar ea îi va supravieţui.

Dobrain se înecă, stropind cu vin şi tamponându-şi buzele cu o batistă simplă din pânză. Mai toţi cei care *ştiau* nu *credeau*. Destul de mulţumită de ea însăşi, Min bău puţinul vin ce îi mai rămăsese în cupă. Apoi fu rândul *ei* să se înece şi să icnească, smulgându-şi batista din mânecă pentru a-şi şterge gura. Lumină, trebuia să îşi revină!

Rand încuviinţă doar, uitându-se în cupa lui.

— Aşadar, vor trăi ca să-mi facă necazuri, murmură el.

Era un ton foarte blând pentru nişte cuvinte atât de dure.

El era tare ca piatra, protectorul ei.

— Şi ce să fac în privinţa…

Se răsuci dintr-odată în scaun, spre uşă. Aceasta se deschise. Avea auzul foarte fin. Min nu auzise nimic.

Niciuna dintre cele două Aes Sedai care intrară nu era Cadsuane, iar umerii lui Min se lăsară când îşi îndesă batista în mânecă. În vreme ce Rafela închidea uşa, Merana făcu o reverenţă adâncă în faţa lui Rand. Sora Cenuşie îi cuprinse dintr-o privire cu ochii căprui pe Min şi pe Dobraine, apoi îi ignoră. Rafela, cea cu faţă rotundă, îşi răsfiră şi ea fustele de un albastru-închis. Niciuna nu se ridică până când nu le făcu semn Rand. Apoi alunecară spre el afişând o seninătate molcomă, ce caracteriza şi felul în care îşi purtau rochiile. Doar sora Albastră durdulie îşi pipăi rapid şalul, ca şi când ar fi vrut să-şi aducă aminte că era acolo. Min mai văzuse acest gest la alte surori care îi juraseră supunere oarbă lui Rand. Nu putea fi uşor pentru

ele. Doar Turnul Alb le poruncea surorilor Aes Sedai, însă când Rand mişca un deget, ele veneau imediat, apoi plecau. Surorile Aes Sedai li se adresau regilor şi reginelor ca de la egal la egal, poate cu o oarecare superioritate, cu toate acestea, Înţeleptele le numeau ucenice şi se aşteptau ca ele să li se supună mai mult decât lui Rand.

Nimic din toate acestea nu se citea pe faţa Meranei.

— Seniore Dragon, zise ea pe un ton plin de respect. Doar ce-am aflat că te-ai întors şi ne-am gândit că ai vrea să ştii cum a decurs situaţia cu Atha’an Miere.

Abia dacă îi aruncă o privire lui Dobraine, dar acesta se ridică de îndată în picioare. Cairhienii erau obişnuiţi să îi lase pe ceilalţi să vorbească între patru ochi.

— Dobraine poate rămâne, zise Rand, pe un ton tăios.

Oare şovăise? Nu se ridică în picioare. Ochii lui albaştri erau de gheaţă. Era Dragonul Renăscut. Min îi spusese că femeile acestea îi erau credincioase, că toate cele cinci care îl însoţiseră pe corabia Oamenilor Mării erau. Erau loiale jurământului şi, prin urmare, supuse voinţei lui. Şi totuşi, i se părea greu să aibă încredere în surorile Aes Sedai. Ea înţelegea asta, însă el trebuia să înveţe să se încreadă în ele.

— Cum doreşti, răspunse Merana, înclinându-şi scurt capul. Rafela şi cum mine am ajuns la o tocmeală cu Oamenii Mării. „Tocmeala”, îi spun ei.

Exista o diferenţă limpede. Ţinându-şi în continuare mâinile pe fustele verzi cu dungi cenuşii, inspiră adânc. Chiar avea nevoie.

— Harine din Togara Două Vânturi, Stăpâna Valurilor din Clanul Shodein, care vorbeşte în numele Nestei din Reas Două Luni, Stăpâna Corăbiilor din neamul Atha’an Miere, ne-a făgăduit în numele întregului neam Atha’an Miere corăbiile de care are nevoie Dragonul Renăscut, ce vor ridica ancora când şi unde va avea el nevoie, indiferent de motivele sale.

Merana avea tendinţa de a vorbi cu o uşoară emfază atunci când nu se aflau Înţelepte prin preajmă; acestea nu îngăduiau o asemenea atitudine.

— În schimb, Rafela şi cu mine, vorbind în numele tău, am făgăduit că Dragonul Renăscut nu va schimba nicio lege a neamului Atha'an Miere, aşa cum a făcut cu…

Ea şovăi o clipă.

— Iertare! Sunt obişnuită să închei înţelegeri exact cum sunt întocmite. Cuvântul pe care l-au folosit a fost „tărâmuri de uscat”, dar se refereau la ce ai făcut în Tear şi în Cairhien.

În ochii ei apăru o întrebare, apoi aceasta dispăru. Poate că se întreba dacă procedase la fel şi în Illian. Fusese uşurată că el nu schimbase nimic în Andor, locul ei natal.

— Pot accepta asta, presupun, bombăni el.

— În al doilea rând, adăugă Rafela, împreunându-şi mâinile durdulii în dreptul taliei, trebuie să le permiţi accesul pe uscat Oamenilor Mării, un kilometru pătrat pe malul fiecărui oraş pe care îl ai sau îl vei avea în stăpânire şi care se află lângă o apă navigabilă.

Vorbea cu mai puţină emfază decât însoţitoarea ei, însă nu difereau mult. Nu părea prea mulţumită de ceea ce spunea. Era tairenă, la urma urmei, şi puţine porturi deţineau controlul asupra negoţului lor în afară de Tear.

— Pe suprafaţa aceea de uscat, legile neamului Atha'an Miere le vor domina pe celelalte. Această înţelegere trebuie încheiată, de asemenea, şi cu conducătorii acelor porturi…

Fu rândul ei să şovăie, iar obrajii tuciurii deveniră uşor pământii.

— Aşadar, înţelegerea va dăinui şi după mine? întrebă Rand, pe un ton sec, pe urmă râse. Pot să accept şi asta.

— Fiecare oraş cu ieşire la apă?! exclamă Dobraine. Adică şi oraşul ăsta?

Sări în picioare şi începu să măsoare încăperea, vărsând şi mai mult vin decât o făcuse Min. Nu păru să observe.

— Un kilometru pătrat? Numai Lumina ştie ce legi ciudate au. Am călătorit cu o corabie a Oamenilor Mării, şi *este* ciudată! Picioarele goale nu se pun! Şi cum rămâne cu dările vamale şi cu cele de andocare şi…

Dintr-odată, se întoarse spre Rand. Se încruntă la Aes Sedai, care nu îi acordară atenţie, dar i se adresă lui Rand pe un ton aspru:

— Vor ruina Cairhienul într-un an, Seniore Dragon. Vor ruina toate porturile unde le vei îngădui să facă asta.

Min încuviinţă în tăcere, însă Rand îşi flutură mâna şi râse din nou.

— Poate asta cred ei, dar să-ţi spun ceva, Dobraine. N-au spus cine va alege fâşia de uscat, aşadar, nu e obligatoriu să fie *aproape* de apă. Vor fi nevoiţi să cumpere hrana de la voi şi să respecte legile voastre când vor pleca, deci nu pot fi prea aroganţi. În cel mai rău caz, poţi să-ţi colectezi dările atunci când bunurile vor ieşi din… sanctuarul lor. În rest… Dacă eu pot accepta asta, poţi şi tu.

De astă dată nu mai râse, iar Dobraine făcu o plecăciune.

Min se întreba unde învăţase el toate acestea. Vorbea ca un rege care ştia ce făcea. Poate îl învăţase Elayne.

— "În al doilea rând", implică mai multe, le spuse Rand celor două Aes Sedai.

Merana şi Rafela schimbară o privire, atingându-şi inconştient poalele şi şalurile, apoi Merana începu să vorbească, dar vocea ei nu fu deloc plină de emfază. De fapt, fu mai mult timidă.

— În al treilea rând, Dragonul Renăscut va fi de acord să ţină mereu pe lângă el un ambasador ales de Atha'an Miere. Harine din Togara s-a autoproclamat. Ea va fi însoţită de Călăuza Vânturilor ei, de Maestrul Spadasin al ei şi de o suită.

— Poftim? tună Rând, sărind în picioare de pe scaun.

Rafela se grăbi să continue, de teamă ca el să n-o întrerupă:

— Şi în al patrulea rând, Dragonul Renăscut va fi de acord să răspundă prompt chemării Stăpânei Corăbiilor, dar nu mai mult de două ori, trei ani la rând.

Termină gâfâind puţin, încercând să nu pară epuizată.

Sceptrul Dragonului zbură de pe pardoseală, din spatele lui Rand, iar el îl prinse din zbor fără să se uite. Privirea lui nu mai era de gheaţă, ci semăna cu un foc albastru.

— O ambasadoare a Oamenilor Mării care să-mi sufle în ceafa? strigă el. Să răspund chemărilor?

Scutura capătul sculptat al sceptrului către ele, iar ciucurii verzi şi albi se legănară.

— Există un neam ce vrea să ne cotropească pe toţi şi ar putea-o face! Rătăciţii stau la pândă! Cel Întunecat aşteaptă! De ce nu le-aţi făgăduit că o să le călăfătuiesc şi corăbiile dacă tot v-aţi tocmit cu ei?

De obicei, Min încerca să îl liniştească atunci când izbucnea, însă de astă dată se aplecă în faţă, aruncându-le surorilor Aes Sedai priviri duşmănoase. Era pe deplin de acord cu el. Femeile dăduseră mult pe mai nimic!

Rafela se legănă pe picioare înainte de această izbucnire, însă Merana îşi îndreptă umerii, iar în ochii căprui se zăreau sclipiri aurii.

— Ne dojeneşti pe *noi*? se răsti ea, pe un ton atât de rece, pe cât de aprinsă îi era privirea.

Era o Aes Sedai cum văzuse Min copilă fiind, o regină peste regină, mai puternică decât cei puternici.

— Ai fost prezent de la început, *ta'veren*, şi i-ai jucat pe degete. I-ai fi putut avea pe toţi la picioarele tale! Dar ai plecat! N-au fost prea încântaţi să afle că au dansat după cum le-a cântat un *ta'veren*. Au învăţat undeva cum să împletească scuturi şi, înainte să ieşim în larg pe corăbiile lor, Rafela şi cu mine ne-am trezit că ne-au pus scut. Ca să nu putem profita de Putere, ne-au zis. Harine ne-a ameninţat nu o dată că ne va atârna cu capul în jos până când ne vom băga minţile-n cap, iar eu, una, cred că a

vorbit serios! Să fii bucuros că ai obţinut corăbiile de care ai nevoie, Rand al'Thor. Harine ţi-ar fi dat doar câteva! Să fii bucuros că nu ţi-a cerut cizmele alea noi şi tronul pe care şezi! Ah, apropo, te-a recunoscut oficial ca fiind *Coramoor*, staţi-ar în gât!

Min se holba la ea. Rand şi Dobraine se holbau la ea, cairhieninului picându-i faţa. Rafela se holba la ea, mişcându-şi buzele în tăcere. Focul din privirea Meranei se stinse, iar ochii îi deveniră din ce în ce mai mari, de parcă tocmai ar fi auzit ce spusese.

Sceptrul Dragonului tremura în pumnul lui Rand. Min îl văzuse pe punctul de a exploda de furie pentru chestiuni mai puţin importante. Ea se ruga să găsească o cale pentru a evita acea explozie, dar nu găsi niciuna.

— Se pare că vorbele pe care le stârneşte un *ta'veren* nu sunt mereu cele pe care vrea să le audă, zise el într-un final.

Părea… calm; Min nu voia să se gândească… era zdravăn la minte.

— Te-ai descurcat bine, Merana. Am lăsat în urma mea harababură, dar tu şi Rafela v-aţi descurcat bine.

Cele două Aes Sedai se legănară şi, pentru o clipă, Min crezu că aveau să cadă grămadă pe pardoseală, de uşurare.

— Măcar am reuşit să-i ascundem aceste detalii lui Cadsuane, zise Rafela, netezindu-şi fustele cu mâinile tremurătoare. A fost imposibil să ascundem de toată lumea faptul că am încheiat *o* învoială, dar cu ea am reuşit.

— Da, spuse Merana, cu sufletul la gură. Ne-a şi pândit când am venit aici. E greu să-i ascunzi ceva, însă noi am reuşit. Ne-am gândit că nu vrei ca ea să…

Vocea i se stinse când văzu privirea împietrită a lui Rand.

— Din nou Cadsuane, rosti el, pe un ton categoric.

Încruntat, îşi plimbă privirea de-a lungul sceptrului cu vârf de lance pe care îl ţinea în mână, apoi îl azvârli pe un

scaun de parcă nu i-ar fi găsit niciun rost.

— Ea este în Palatul Soarelui, nu-i aşa? Min, spune-le Fecioarelor ce aşteaptă afară să-i ducă un mesaj lui Cadsuane. Să vină degrabă la Dragonul Renăscut.

— Rand, nu cred, începu Min, cuprinsă de nelinişte, dar Rand o întrerupse. Nu cu asprime, dar destul de ferm.

— Te rog, fă-o, Min. Femeia asta este ca un lup ce pândeşte o stână. Am de gând să aflu ce vrea.

Min nu se grăbi să se ridice de pe scaun, apoi îşi târşâi picioarele până la uşă. Nu era singura care credea că era o idee rea sau care îşi dorea să fie altundeva atunci când Dragonul Renăscut o va înfrunta pe Cadsuane Melaidhrin. Dobraine trecu pe lângă ea în drum spre uşă, făcând în grabă o plecăciune din mers. Până şi Merana şi Rafela ieşiră din încăpere înaintea ei, deşi încercaseră să lase impresia că nu se grăbeau. Cel puţin atâta timp cât se aflaseră înăuntru. Când Min îşi scoase capul pe coridor, cele două surori îl ajunseră din urmă pe Dobraine şi se îndepărtau toţi trei cu paşi grăbiţi.

În mod ciudat, cele şase Fecioare ce aşteptau pe coridor când intrase Min mai devreme îşi sporiseră rândurile şi stăteau înşiruite de-a lungul coridorului cât vedeai cu ochii, în ambele direcţii. Erau femei înalte, cu feţe aspre, îmbrăcate în *cadin'sori* cenuşii şi cafenii şi *shoufe* înfăşurate în jurul capului, cu vălurile negre şi lungi lăsate peste feţe. Multe dintre ele ţineau în mâini suliţe şi scuturi din piele de bivol de parcă ar fi fost pregătite de luptă. Unele jucau un joc cu degetele numit „cuţit, hârtie, piatră”, iar celelalte priveau concentrate.

Nu chiar atât de concentrate încât să n-o observe. Când dădu mai departe mesajul lui Rand, acestea începură să comunice în limbajul semnelor de-a lungul rândurilor, apoi două Fecioare deşirate se îndepărtară în pas alergător. Celelalte se întoarseră la joc, ca să joace sau ca să privească.

Scărpinându-se nedumerită în cap, Min se retrase în încăpere. Fecioarele o făceau să se agite, deşi mereu îi adresau câte un cuvânt, uneori plin de respect, de parcă ar fi fost Înţeleaptă, alteori glumeţ, deşi aveau un simţ al umorului cam ciudat. Niciodată n-o ignoraseră ca acum.

Rand era în iatac. Observând asta, inima-i bătu cu putere. Era fără haină, cămaşa albă ca neaua îi era descheiată la gât şi la manşete şi scoasă din pantaloni. Aşezându-se la capătul patului, se rezemă cu spatele de unul dintre stâlpii din lemn masiv ai baldachinului şi îşi ridică picioarele, încrucişându-şi gleznele. Nu îl mai văzuse niciodată pe Rand cum se dezbracă şi nu avea de gând să rateze ocazia.

În loc să continue, el se uită la ea.

— Ce m-ar putea învăţa pe mine Cadsuane? întrebă el brusc.

— Pe tine şi pe toţi *asha'manii*, răspunse ea.

Aceasta fusese viziunea ei.

— Nu ştiu, Rand. Ştiu doar că va trebui să înveţi. Va trebui să învăţaţi cu toţii.

Nu dădea semne că ar vrea să se dezbrace mai mult de atât. Oftând, ea continuă:

— Ai nevoie de ea, Rand. Nu îţi poţi permite s-o înfurii. Nu-ţi poţi permite să o alungi.

De fapt, nu credea că putea fi *alungată* nici măcar de cincizeci de Myrdraali şi de o mie de troloci, dar ideea era aceeaşi.

După ce privi o clipă în gol, Rand clătină din cap.

— De ce-ar trebui să ascult de un nebun? bombăni el ca pentru sine.

Lumină, oare chiar credea că Lews Therin Telamon îi vorbea?

— Min, dacă laşi pe cineva să ştie că ai nevoie de ajutorul său, te va avea la mână. Îţi va pune lesă, ca să te ducă în direcţia în care vrea. Nu-mi voi pune lesa la grumaz pentru

nicio Aes Sedai. Pentru nimeni!

Îşi strânse încet pumnii.

— De tine am nevoie, Min, spuse el direct. Nu pentru viziunile tale. Pur şi simplu, am nevoie de tine.

Arză-o-ar focu, bărbatul putea să o cucerească doar prin câteva cuvinte!

Cu un zâmbet la fel de dornic ca al ei, Rand apucă partea de jos a cămăşii cu ambele mâini şi se aplecă, dând să şi-o tragă peste cap. Împreunându-şi degetele peste pântece, ea se rezemă ca să îl privească.

Cele trei Fecioare ce intrară în odaie nu mai purtau *shoufe*-le care le ascunseseră părul scurt pe coridor. Nu aveau nici suliţele, nici acele pumnale grele pe care le purtau la cingătoare. Doar atât avu timp Min să observe.

Capul şi mâinile lui Rand erau încă în cămaşă, iar Somara cea cu părul bălai şi destul de înaltă pentru o femeie Aiel, apucă pânza albă şi o înnodă, imobilizându-l. Aproape din aceeaşi mişcare, îi trase un şut între picioare. El se îndoi, scoţând un geamăt gutural, apoi se împletici.

Nesair, cu părul de foc şi frumoasă în ciuda cicatricelor albe de pe ambii obraji arşi de soare, îi aplică un pumn în partea dreaptă, cu suficientă forţă încât să îl facă să se împleticească într-o parte.

Scoţând un ţipăt, Min sări de pe pat. Nu ştia ce grozăvie se întâmpla acolo, nici măcar nu voia să ghicească. Îşi scoase cu îndemânare cuţitele din mâneci şi se aruncă asupra Fecioarelor, strigând:

— Ajutor! Oh, Rand! Să ne ajute cineva!

Cel puţin asta încerca să strige.

Cea de-a treia Fecioară, Nandera, se întoarse ca un şarpe, iar Min se trezi cu un picior în pântece. Aerul îi ieşi din plămâni cu un şuierat. Cuţitele îi căzură din mâinile amorţite, iar ea făcu o tumbă peste piciorul Fecioarei cu părul cărunt, aterizând pe spate şi pierzându-şi suflul. Încerca să se mişte, încerca să respire – încerca să

înţeleagă –, însă nu reuşea decât să privească neputincioasă.

Cele trei Fecioare erau destul de meticuloase. Nesair şi Nandera îi aplicau pumni lui Rand în vreme ce Somara îl ţinea aplecat şi imobilizat în propria-i cămaşă. Îl loveau necontenit cu pumnii în stomac. Min ar fi râs isteric dacă ar fi putut respira. Încercau să îl omoare în bătaie şi aveau grijă să nu lovească cicatricea rotundă şi moale pe care o avea în partea stângă, brăzdată de tăietura pe jumătate vindecată.

Ştia prea bine cât de rezistent era trupul lui Rand şi cât de puternic, dar nimeni nu putea rezista unui asemenea atac. El îşi îndoi genunchii încet şi când se prăbuşi pe gresie, Nandera şi Nesair făcură un pas în spate. Cele două încuviinţară, iar Somara dădu drumul cămăşii lui Rand. Acesta căzu pe burtă. Min îl auzea icnind, chinuindu-se să-şi înăbuşe gemetele ce i se adunau în gâtlej. Lăsându-se în genunchi, Somara îi scoase cămaşa aproape cu tandreţe. Zăcea întins, cu obrazul lipit de pardoseală, cu ochii bulbucaţi, chinuindu-se să respire.

Nesair se aplecă şi îl apucă de păr, pe urmă îi ridică brusc capul.

— Ne-am câştigat dreptul să facem asta, mârâi ea, dar fiecare Fecioară vrea să pună mâna pe tine. Mi-am părăsit clanul pentru tine, Rand al’Thor. N-am să-ţi îngădui să-ţi baţi joc de mine!

Somara îşi mişcă o mână ca şi când ar fi dat să-i înlăture părul de pe faţă, apoi îl trase de el.

— Asta păţeşte un frate-dintâi care ne dezonorează, Rand al’Thor, zise ea, pe un ton ferm. Prima oară. A doua oară, vom folosi curele.

Nandera se ridică deasupra lui Rand, cu mâinile în şolduri şi cu o faţă împietrită.

— Porţi onoarea *Far Dareis Mau*, fiul Fecioarei, rosti ea încruntată. Ai făgăduit că ne vei chema să dansăm cu tine

dansul suliţelor, apoi te-ai dus la luptă şi ne-ai lăsat în urmă. Nu vei mai face asta.

Păşi peste el şi se îndepărtă cu paşi hotărâţi, urmată de celelalte două. Doar Somara aruncă o privire peste umăr şi dacă în ochii albaştri se zări un licăr de compătimire, aceasta nu se simţi şi în glasul ei când zise:

— Să nu se mai întâmple, fiu al Fecioarei.

Rand se ridicase în patru labe până când Min reuşi să ajungă lângă el, târându-se.

— Sunt nebune, zise ea cu vocea sugrumată.

Lumină, o durea cumplit pântecele! Rhuarc va…!

Nu ştia ce avea să facă Rhuarc. Nu suficient, indiferent ce ar fi fost.

— Sorilea!

Sorilea le-ar prăji la soare! Asta pentru început!

— Când îi vom spune…

— Nu vom spune nimănui, zise el.

Părea să-şi fi recăpătat suflul, deşi ochii îi erau în continuare bulbucaţi. Cum putea face asta?

— Au dreptul. Şi-au *câştigat* dreptul.

Min recunoştea acest ton mult prea bine. Când un bărbat se încăpăţâna, era în stare să se aşeze cu fundul gol într-un mănunchi de urzici şi să nege că-l înţepau! Aproape că îi făcu plăcere să îl audă gemând, când îl ajută să se ridice în picioare, în sfârşit, în timp ce se ajutau unul pe altul. Dacă avea de gând să facă pe idiotul, merita câteva vânătăi!

Se lăsă încet pe pat, rezemându-se cu spatele de pernele ridicate, iar ea se cuibări lângă el. Nu era ceea ce nădăjduise, dar era convinsă că asta era cam tot ce puteau face.

— Nu pentru asta nădăjduisem să folosesc patul, bombăni el.

Nu era sigură că ar fi trebuit să audă aceste cuvinte şi râse.

— Îmi place că mă ţii în braţe aproape la fel de mult ca…

mă rog, precum cealaltă treabă.

În mod ciudat, el îi zâmbi de parcă ar fi ştiut că minţea. Mătuşa ei, Miren, spunea că asta era una dintre cele trei minciuni spuse de o femeie şi pe care le credea orice bărbat.

— Dacă deranjez, se auzi din prag un glas potolit de femeie, aş putea să revin într-un moment mai potrivit.

Min sări ca arsă de lângă Rand, însă el o trase înapoi şi ea se cuibări din nou lângă el. Ea o recunoscu pe Aes Sedai care stătea în prag. Era o cairhienină scundă şi durdulie, cu patru dungi orizontale, subţiri şi colorate peste pieptul generos şi dungi albe, diagonale, pe fustele negre. Daigian Moseneillin era una dintre surorile care o însoţise pe Cadsuane. Era aproape la fel de autoritară ca însăşi Cadsuane, după părerea lui Min.

— Te crezi la tine acasă? întrebă leneş Rand. Indiferent cine-ai fi, nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă?

Min îşi dădu seama că muşchii braţului care o ţinea erau tari ca piatra.

Piatra Lunii ce atârna de un lanţ subţire din argint pe fruntea lui Daigian se legănă atunci când clătină încet din cap. Era limpede că nu era mulţumită.

— Cadsuane Sedai a primit cererea ta, zise ea pe un ton şi mai rece decât înainte, şi m-a rugat să-ţi transmit regretele ei. Îşi doreşte foarte mult să termine goblenul la care lucrează. Poate va putea să te întâlnească într-o altă zi. Dacă va găsi timp.

— Asta a spus? întrebă Rand pe un ton ameninţător.

Daigin inspiră cu un aer dispreţuitor.

— Vă las să vă vedeţi de… ale voastre.

Min se întrebă cum ar scăpa basma curată dacă i-ar trage o palmă unei Aes Sedai. Daigian îi aruncă o privire ca de gheaţă, ca şi când i-ar fi citit gândul, apoi se întoarse şi ieşi din odaie.

Rand se ridică în capul oaselor, înjurând în barbă.

— Spune-i lui Cadsuane că n-are decât să se ducă-n Puţul Osândei! strigă el în urma surorii. Spune-i că n-are decât să putrezească naibii acolo!

— N-are rost, Rand, spuse Min oftând.

Era mai greu decât îşi imaginase ea.

— Ai nevoie de Cadsuane. Ea n-are nevoie de tine.

— Oare? întrebă el cu blândeţe, iar ea se înfioră.

Înainte, trebuie să i se fi părut că vocea lui era ameninţătoare.

Rand se pregătea cu grijă, îmbrăcându-şi din nou haina verde şi trimiţând-o pe Min cu mesaje pentru Fecioare. Măcar ele îl vor susţine în continuare. Coastele de pe partea dreaptă îl dureau aproape la fel de tare ca rănile din partea stângă şi îşi simţea pântecele de parcă ar fi fost bătut cu ciomagul. Le făgăduise. Îmbrăţişă *saidinul* când rămase singur în iatac, nedorind s-o lase nici măcar pe Min să vadă cum se clatină din nou. Măcar pe ea o putea feri cumva de primejdie, însă cum s-ar fi simţit în siguranţă dacă l-ar fi văzut gata să se prăbuşească? Trebuia să fie puternic, de dragul ei. Trebuia să fie puternic, pentru restul lumii. Acele trăiri ce i se îngrămădeau în subconştient şi care erau ale lui Alanna îi amintiră de preţul neglijenţei. Chiar în acel moment, Alanna stătea îmbufnată. Ea trebuie să fi enervat prea tare o Înţeleaptă, deoarece dacă ar fi fost să se ridice în picioare, ar fi făcut-o cu mare băgare de seamă.

— Tot mai cred că este o nebunie, Rand al'Thor, zise Min în timp ce el îşi aşeza cu grijă pe cap Coroana de Săbii.

Nu voia ca tăişurile subţiri să îl înţepe din nou şi să îi curgă sânge.

— Mă asculţi? Ei bine, dacă ai de gând s-o faci, vin cu tine. Ai recunoscut că ai nevoie de mine, iar acum vei avea nevoie de mine mai mult ca niciodată!

Era cuprinsă de furie. Stătea cu mâinile în şolduri, bătea

din picior, iar ochii îi scăpărau.

— Tu rămâi aici, îi spuse el pe un ton ferm.

Nu ştia ce avea de gând să facă, nu în întregime, şi nu voia ca ea să îl vadă poticnindu-se. Se temea foarte tare că s-ar putea poticni. Se aştepta ca ea să se împotrivească.

Min se încruntă la el şi încetă să mai bată din picior. Furia din ochi lăsă locul îngrijorării, ce dispăru într-o clipită.

— Ei bine, bănuiesc că eşti suficient de mare ca să traversezi curtea grajdurilor fără să fii ţinut de mână, păstorule. Şi-apoi, *am rămas* în urmă cu cititul.

Prăbuşindu-se pe unul dintre jilţurile poleite, îşi aşeză picioarele sub ea şi luă în mâini cartea pe care o citea atunci când intrase el. În câteva clipe, păru total absorbită de paginile dinaintea ochilor.

Rand încuviinţă. Asta îşi dorea; ca ea să rămână acolo, în siguranţă. Însă nu era nevoie să-l ignore.

Şase Fecioare stăteau ghemuite pe călcâie afară, pe coridor. Acestea îl fixară cu privirea, fără să scoată un cuvânt. Privirea Nanderei era cea mai directă dintre toate. Însă Somara şi Nesair se apropiară. El credea că Nesair era Shaido; va trebui să fie cu mare băgare de seamă la ea.

Asha'manii aşteptau şi ei – Lews Therin bombănea îmbufnat în capul lui Rand să-i ucidă –, toţi în afară de Narishma cu Dragonul şi cu Sabia pe gulere. Îi porunci lui Narishma să îi păzească odăile, iar bărbatul salută repede. Privirea aruncată de ochii aceia negri, care vedeau prea multe, era oarecum acuzatoare. Rand nu credea că Fecioarele se vor răzbuna pe Min pentru că îl displăceau, însă nu voia să rişte. Lumină, îi *povestise* lui Narishma totul despre capcanele pe care le împletise în Stâncă atunci când îl trimisese după *Callandor*. Bărbatul îşi imagina lucruri. Arză-l-ar focu, îşi asumase un risc nebunesc.

„Doar nebunii nu au *niciodată* încredere". Lews Therin părea amuzat. Şi destul de smintit. Rănile lui Rand din partea stângă pulsau; păreau să rezoneze una cu cealaltă

într-o durere surdă.

— Arătaţi-mi unde-o găsesc pe Cadsuane, porunci el.

Nandera se ridică în picioare cu graţie şi porni din loc fără să arunce o privire în urmă. Porni după ea, urmat de ceilalţi: Dashiva, Flinn, Morr şi Hopwil. Le dădea porunci în grabă în timp ce mergeau. Dintre toţi, Flinn încercă să se împotrivească, însă Rand îl făcu să tacă; nu era momentul să se comporte cu laşitate. Bărbatul cărunt, ce fusese odinioară Gardă, era ultimul la care se aşteptase Rand. Morr sau Hopwil, poate. Deşi nu mai aveau caş la gură, aceştia erau încă prea tineri ca să fie nostalgici. Nu şi Flinn. Botinele fine ale Nanderei nu scoteau niciun sunet; paşii lor răsunau până în tavanul înalt şi arcuit, alungând pe oricine ar fi avut şi cel mai mic motiv să se teamă. Rănile îi pulsau.

Toţi cei din Palatul Soarelui îl recunoşteau deja pe Dragonul Renăscut şi ştiau cine erau bărbaţii în haine negre. Servitorii în livrele negre făceau plecăciuni sau reverenţe adânci şi dispăreau repede din calea lui. Cei mai mulţi nobili se grăbeau să se îndepărteze de el şi de cei cinci bărbaţi care puteau conduce Puterea, prefăcându-se că aveau treabă altundeva. Ailil îi privea cum trec cu o expresie impenetrabilă. Anaiyella se hlizi, fireşte, însă când Rand aruncă o privire peste umăr, o văzu holbându-se la el, afişând aceeaşi expresie ca Nandera. Bertome zâmbi când aceştia trecură pe lângă el, era un zâmbet searbăd, ce nu trăda nici desfătare, nici plăcere.

Nandera nu rosti o vorbă nici măcar atunci când ajunseră la destinaţie, doar arătă cu una dintre suliţele ei spre o uşă închisă, se roti pe călcâie şi făcu cale-ntoarsă. *Car'a'carnul* nu era păzit nici măcar de o Fecioară. Oare credeau că patru *asha'mani* erau suficienţi ca să îl ferească de primejdii? Sau plecarea ei era vreun semn de nemulţumire?

— Fă ce ţi-am spus, zise Rand.

Dashiva tresări ca şi când tocmai şi-ar fi venit în fire, apoi îmbrăţişă Izvorul. Uşa mare, sculptată cu linii verticale, se

deschise larg cu o bufnitură cu ajutorul unui fir de Aer. Ceilalţi trei îmbrăţişară *saidinul* şi îl urmară pe Dashiva înăuntru, cu feţele întunecate.

— Dragonul Renăscut, tună vocea lui Dashiva, ce părea puternică, amplificată de Putere. Regele Illianului, Seniorul Zorilor, vine să o vadă pe femeia Cadsuane Melaidhrin.

Rand păşi înăuntru, semeţ. Nu recunoscu cealaltă urzeală pe care o formase Dashiva, dar aerul vibra ameninţător, de parcă ceva iminent s-ar fi apropiat din ce în ce mai mult.

— Am trimis după tine, Cadsuane, spuse Rand.

El nu folosea urzeli. Vocea lui era suficient de aspră şi de hotărâtă, şi fără ajutor.

Sora Verde pe care şi-o amintea stătea la o măsuţă şi ţinea în mâini un gherghef. Pe măsuţa lustruită se afla un coş din ale cărui compartimente se revărsau sculuri de fire viu colorate. Era întocmai cum şi-o amintea. Avea faţa aspră, iar în vârful capului, un coc cenuşiu-închis, împodobit cu mici ornamente din aur în formă de peşti, păsări, stele şi Luni ce atârnau. Ochii aceia negri păreau ca de smoală pe faţa ei lividă. Avea o privire rece, iscoditoare. Lews Therin scânci şi fugi când o văzu.

— Măi să fie! exclamă ea, aşezând gherghefDul pe masă. Trebuie să recunosc că am văzut intrări mai bune şi fără să plătesc. Cu toate zvonurile pe care le-am auzit despre tine, băiete, mă aşteptam la tunete, trâmbiţe şi fulgere pe cer.

Îi privi cu calm pe cei cinci bărbaţi cu feţele împietrite care puteau conduce Puterea şi ar fi făcut orice Aes Sedai să tresară. Cu acelaşi calm îl măsură din priviri pe Dragonul Renăscut.

— Nădăjduiesc ca măcar unul dintre voi să facă jonglerii, zise ea. Sau să înghită flăcări? Mereu i-am privit cu plăcere pe menestreli cum înghit flăcări.

Lui Flinn îi scăpă un râset şi îşi trecu o mână prin părul rar, părând că se abţine cu greu să nu se amuze. Morr şi Hopwil schimbară câteva priviri nedumerite şi mai mult

decât contrariate. Dashiva afişă un zâmbet dizgraţios, iar firul pe care îl împletea deveni mai puternic şi Rand se uită peste umăr ca să vadă ce venea ca un tăvălug spre el.

— E de-ajuns că ştii cine sunt, îi spuse Rand. Dashiva, voi, toţi, aşteptaţi afară.

Dashiva deschise gura în semn de protest. Nu acestea fuseseră iniţial instrucţiunile lui Rand, însă bărbaţii nu aveau de gând să o intimideze pe femeie, nu aşa. Bărbatul ieşi, bombănind. Hopwil şi Morr ieşiră chiar nerăbdători, aruncându-i priviri piezişe lui Cadsuane. Flinn fu singurul care se retrase cu un aer demn, în ciuda faptului că şchiopăta. Dar tot amuzat părea!

Rand începu să conducă Puterea şi un scaun masiv, sculptat cu leoparzi, pluti în aer de la locul său de lângă perete, făcând tumbe, înainte să se aşeze ca o pană în faţa lui Cadsuane. În acelaşi timp, o carafă grea din argint se ridică de pe o masă acoperită cu o faţă lungă de masă, aflată în partea cealaltă a încăperii, scoţând un clinchet puternic atunci când se încălzi brusc; aburii începură să se ridice din ea, apoi carafa se înclină, rotindu-se încet, când o cupă din argint ţâşni în sus ca să primească băutura închisă la culoare.

— E prea fierbinte, cred, spuse Rand.

Obloanele de la ferestrele înalte şi înguste se deschiseră. Fulgii de zăpadă năvăliră înăuntru odată cu o rafală de aer rece, iar cupa pluti afară prin fereastră, pe urmă pluti înăuntru, drept spre mâna lui când se aşeză. Rămânea de văzut cât putea fi de calmă cu un smintit ce se holba la ea. Lichidul negru era ceai. Avea o aromă prea puternică după ce el îl fiersese şi un gust suficient de amar ca să i se strepezească dinţii. Însă era suficient de cald. I se făcu pielea de găină din cauza rafalelor de vânt ce năvăleau în încăpere, făcând tapiseriile să fâlfâie pe perete. Dar în Vidul îndepărtat părea a fi pielea altcuiva.

— Coroana de Lauri este mai frumoasă decât altele,

opină Cadsuane, schiţând un zâmbet.

Ornamentele din păr i se legănau de fiecare dată când vântul se înteţea, iar câteva fire de păr i se desprinseră din coc, însă singura ei grijă fusese să prindă gherghetul înainte ca vântul să îl sufle de pe masă.

— Îmi place mai mult denumirea aceasta. Dar să nu te-aştepţi să fiu impresionată de coroane. Doi regi şi trei regine au luat palme la fund de la mine. O zi sau două n-au mai putut să se aşeze după ce-am terminat cu ei, însă i-am făcut să fie atenţi. Acum înţelegi de ce nu mă impresionează coroanele.

Rand îşi relaxă maxilarul. Nu îi era de niciun ajutor dacă scrâşnea din dinţi. Făcu ochii mari, nădăjduind că va părea smintit, nu de-a dreptul furios.

— Majoritatea surorilor Aes Sedai evită Palatul Soarelui, îi replică el. În afară de cele care mi-au jurat supunere oarbă. Şi de cele pe care le-am luat prizoniere.

Lumină, ce-avea să facă, oare, cu *ele*? Atâta vreme cât Înţeleptele le ţineau departe de el, totul era bine.

— Aielii par să creadă că pot veni şi pleca după bunul plac, rosti ea brusc, privindu-şi gherghetul din mână ca şi când ar fi vrut să înceapă din nou să brodeze. Datorită unui ajutor neînsemnat pe care i l-am acordat unui băiat sau altuia. Deşi n-aş putea să afirm de ce altcineva în afară de mama lui ar crede că l-a meritat.

Rand se strădui din răsputeri să nu scrâşnească din dinţi. Femeia îi *salvase* viaţa. Ea şi Damer Flinn, precum şi alţii, printre care şi Min. Dar lui Cadsuane îi era în continuare îndatorat. Arză-o-ar focu!

— Vreau să fii sfetnica mea. Eu sunt acum regele Illianului, iar regii au sfetnice Aes Sedai.

Ea îi privi coroana cu dispreţ.

— Cu siguranţă, nu. O sfetnică trebuie să stea şi să privească supusă cum protejatul ei încurcă iţele. E mult prea mult pentru gustul meu. Mai primeşte şi porunci, un

lucru la care nu mă pricep defel. N-ar fi altcineva mai potrivit? Alanna, poate?

Rand se ridică în picioare fără să vrea. Oare ea ştia despre legătură? Merana spusese că era greu să îi ascunzi ceva. Nu; îşi va face griji mai târziu despre cât de multe îi spuneau lui Cadsuane surorile Aes Sedai care îi erau „credincioase” lui. Lumină, îşi dorea ca Min să se înşele măcar o dată! mai degrabă ar respira în apă.

— Eu…

Nu reuşea să îi spună că avea nevoie de ea. Fără obstacole!

— Dar dacă nu va trebui să rosteşti niciun jurământ?

— Cred că s-ar putea să meargă, zise ea neîncrezătoare, aruncând o privire blestematei de broderii, pe urmă îşi ridică privirea iscoditoare spre el. Pari… neliniştit. Nu-mi place să îi spun unui bărbat că îi este teamă nici măcar atunci când are motiv să fie. Eşti neliniştit din cauza vreunei surori pe care n-ai reuşit s-o îmblânzeşti? Ia să vedem. Ţi-am putea face câteva făgăduieli; poate aşa o să te mai linişteşti. Mă aştept să asculţi, desigur – dacă mă vei face să-mi răcesc gura de pomană, o să-ţi pară rău –, dar n-am să te oblig să faci ceea ce vreau. Nu voi îngădui minciuna, asta-i clar – acesta este un alt lucru care ţi se va părea categoric stânjenitor –, însă nici nu mă voi aştepta să-mi destăinui cele mai profunde dorinţe ale inimii tale. Ah, da! Indiferent ce voi face, va fi spre binele tău; nu al meu, nu al Turnului Alb, ci al tău. Şi-acum, toate astea îţi uşurează temerile? Iertare! Neliniştea.

Întrebându-se dacă trebuia să râdă, Rand se holbă la ea.

— Vă învaţă cum să faceţi asta? vru el să ştie. Adică să faceţi o promisiune care să semene cu o ameninţare.

— Oh, înţeleg. Vrei reguli. Cei mai mulţi băieţi vor, indiferent ce-or zice. Prea bine. Ia să vedem. Nu sufăr bădărănia. Aşa că te vei comporta cuviincios cu mine, cu prietenele mele şi cu oaspeţii mei. Asta înseamnă şi să nu

conduci Puterea împotriva lor, dacă nu ţi-ai dat încă seama, şi să-ţi păstrezi cumpătul – am auzit că uneori te-ai comportat memorabil. Asta îi include şi pe… însoţitorii tăi în hainele alea negre. Ar fi păcat să iei bătaie la fund din cauza lor. Te mulţumeşte? Pot înşira mai multe, dacă va fi nevoie.

Rand îşi aşeză cupa jos, lângă scaun. Ceaiul se răcise şi devenise amar. Omătul începea să se adune grămadă sub ferestre.

— Eu sunt cel care ar trebui să mă smintesc, Aes Sedai, dar tu eşti deja.

Ridicându-se în picioare, el se îndreptă se uşă.

— Nădăjduiesc că nu ai încercat să foloseşti *Callandorul*, spuse ea, pe un ton satisfăcut, în urma lui. Am auzit că a dispărut din Stâncă. Ai reuşit să scapi o dată, s-ar putea să nu mai reuşeşti şi a doua oară.

Se opri în loc, aruncând o privire peste umăr. Femeia trecea afurisitul acela de ac prin pânza întinsă pe gherghef! Vântul sufla, rotind omătul în jurul ei, dar ea nici măcar nu îşi ridică fruntea.

— Cum adică, am scăpat?

— Poftim?

Ea nu îşi ridică privirea.

— Oh! Foarte puţini oameni, chiar şi din Turn, au ştiut ce este *Callandor* înainte să scoţi la iveală Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, însă poţi găsi lucruri surprinzătoare în ungherele prăfuite din Biblioteca Turnului. Am scotocit pe-acolo în urmă cu câţiva ani, când am bănuit pentru prima oară că vei suge de la sânul mamei tale. Chiar înainte să decid să mă retrag. Pruncii fac mizerie şi n-am ştiut cum să te găsesc până când n-ai încetat să faci pe tine.

— Ce vrei să sugerezi? întrebă el pe un ton aspru.

Atunci, Cadsuane îşi ridică privirea. Cu părul ce îi zbura în toate direcţiile şi cu zăpada aşternută pe rochie, semăna cu o regină.

— Ţi-am spus că nu sufăr bădărănia. Dacă îmi vei cere ajutorul din nou, mă aştept să o faci *politicos*. Aştept să-ţi ceri iertare pentru comportamentul tău de azi!

— Mă refeream la *Callandor*.

— Are o hibă, răspunse ea scurt. Îi lipseşte tamponul care face ca alt *sa'angreal* să poată fi folosit în siguranţă. Se pare că amplifică mana, inducând sminteala minţii. Cel puţin atâta vreme cât o foloseşte un bărbat. Singura cale prin care poţi întrebuinţa Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, singura cale de a o utiliza fără a-ţi pune viaţa în primejdie sau să faci cine ştie ce grozăvie este aceea de a o lega de două femei, iar una dintre ele trebuie să împletească firele.

Străduindu-se să-şi ţină umerii drepţi, se îndepărtă de ea. Aşadar, nu doar sminteala *saidinului* din jurul oraşului Ebou Dar îl omorâse pe Adley. El îl condamnase la moarte pe bărbat în clipa în care îl trimise pe Narishma după sabie.

— Nu uita, băiete, adăugă Cadsuane în urma lui. Trebuie să ceri foarte politicos şi să-ţi ceri iertare. S-ar putea să accept dacă scuzele tale vor fi cu adevărat sincere.

Rand abia dacă o auzea. Nădăjduise să folosească din nou *Callandorul*, nădăjduise că sabia va fi suficient de puternică. În acel moment, nu mai avea decât o şansă, iar asta îl înspăimânta. Părea să audă glasul unei alte femei, al unei femei moarte. „L-ai putea provoca pe Creator”.

CAPITOLUL 28

Iarba morţii

Nu părea a fi cadrul propice pentru explozia de care se temea Elayne. Harlon Bridge era un sat de mărime potrivită, cu trei hanuri şi suficiente case, astfel încât nimeni nu era nevoit să doarmă în hambar. Când Elayne şi Birgitte coborâră în sala de mese în dimineaţa aceea, Jupâneasa Dill, hangiţa durdulie, le zâmbi călduros şi făcu o reverenţă, atât cât îi permitea gabaritul. Era încântată nu doar pentru că Elayne era Aes Sedai, ci şi pentru că hanul ei era plin, având în vedere că drumurile se aflau sub nămeţi, aşa încât se ploconea aproape în faţa oricui. Când ele îşi făcură apariţia, Aviendha înfulecă în grabă pâinea şi brânza, înlătură cu mâna de pe rochia verde cele câteva firimituri şi înşfacă mantia neagră ca să li se alăture.

Afară, soarele abia se iţea la orizont, asemenea unui dom jos de un galben-deschis. Pe cerul albastru se perindau doar câţiva nori, albi şi pufoşi. Nu erau dintre cei care aduceau neaua. Părea a fi o zi minunată pentru călătorie.

Adeleas îşi croia drum prin zăpada ce acoperea strada. Sora cu părul alb o trăgea de braţ pe una din Clan, Garenia Rosoinde, o saldaeană slăbănoagă care îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani făcând negoţ, cu toate că părea doar cu câţiva ani mai în vârstă decât Nynaeve. De obicei, nasul ei coroiat îi conferea un aer impunător, o făcea să pară o negustorească pricepută, ce nu se dădea în lături de la

nimic. În acel moment, ochii ei negri şi migdalaţi erau bulbucaţi, iar gura îi era deschisă, tânguindu-se fără să scoată un cuvânt. Câteva femei din Clan o urmau, ţinându-şi poalele ridicate, ca să nu atingă omătul, şuşotind între ele. Altele dădeau fuga din toate direcţiile ca să li se alăture. Reanne şi celelalte femeilor din „Cercul de Croşetat" se aflau în frunte, toate încruntate, în afară de Kirstian, care părea şi mai palidă decât de obicei. Şi Alise era acolo, afişând o expresie impasibilă.

Adeleas se opri în faţa Elaynei şi o îmbrânci cu atâta forţă pe Garenia, încât aceasta căzu în patru labe în omăt. Rămase acolo, tânguindu-se. În spatele ei se strânseră femei de-ale Clanului şi continuau să vină şi altele.

— O aduc la tine pentru că Nynaeve este ocupată, îi spuse sora Brună lui Elayne.

Voia să spună că Nynaeve se bucura de puţin timp liber în compania lui Lan pe undeva, însă, pentru prima oară, nici măcar nu schiţă un zâmbet.

— Taci, copilă! se răsti ea la Garenia, iar aceasta tăcu pe loc.

Adeleas încuviinţă mulţumită.

— Aceasta nu este Garenia Rosoinde, preciză ea. Am recunoscut-o, în cele din urmă. Este Zarya Alkaese, o novice care a fugit cu puţin timp înainte ca Vandene şi cu mine să decidem să ne retragem şi să scriem istoria lumii. A recunoscut atunci când am confruntat-o. Mă mir că totuşi Carene nu a recunoscut-o; au fost novice împreună vreme de doi ani. Legea e clară, Elayne. O fugară trebuie îmbrăcată în alb cât mai repede cu putinţă şi supusă unei discipline riguroase până când va fi dusă înapoi la Turn pentru a primi pedeapsa ce i se cuvine. După asta, nu-i va mai trece prin cap să fugă!

Elayne încuviinţă încet, încercând să se gândească repede ce să spună. Fie că Gareniei – Zaryei – îi va trece sau nu prin minte să fugă din nou, nu trebuia să i se ofere

această oportunitate. Era foarte puternică în Putere; Turnul nu îi va mai da drumul, chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi petreacă tot restul vieţii încercând să obţină şalul. Dar Elayne îşi amintea ce o auzise pe această femeie spunând prima oară când o întâlnise. Pe atunci nu pricepuse, însă acum pricepea. Cum va putea Zarya să poarte din nou veşmântul alb de novice când trăise pe picioarele ei vreme de şapte ani? Mai rău, femeile Clanului începuseră să şuşotească fără preget.

Nu avea prea mult timp de gândire. Brusc, Kirstian căzu în genunchi, prinzându-se cu o mână de poalele lui Adeleas.

— Mă supun, spuse ea pe un ton calm, surprinzător pentru o faţă atât de lividă. Am fost trecută în cartea novicelor în urmă cu aproape trei sute de ani şi-am fugit aproape după un an. Mă supun şi… şi cer îndurare.

Fu rândul lui Adeleas, cea cu părul alb, să facă ochii mari de mirare. Kirstian pretindea că fugise din Turnul Alb pe când fusese doar un copil, dacă nu cumva într-o perioadă când nici nu se născuse încă! Aproape nicio soră nu credea vârstele pe care le pretindeau femeile Clanului. Într-adevăr, Kirstian părea a fi o femeie de vârstă mijlocie.

Însă Adeleas îşi veni repede în fire. Indiferent ce vârstă avea femeia aceea, Adeleas era Aes Sedai aproape de-o veşnicie. Avea un aer impunător, specific vârstei.

— Dacă spui adevărul, copilă, spuse ea, şi vocea îi tremură doar puţin, mă tem că va trebui să îmbraci şi tu veşmântul alb. Îţi vei primi pedeapsa, dar pentru că te supui, aceasta nu va fi atât de aspră.

— De aceea am vorbit.

Glasul stăpânit al lui Kirstian fu întrerupt oarecum atunci când aceasta începu să înghită cu noduri. Era aproape la fel de puternică precum Zarya – niciuna dintre femeile din „Cercul de Croşetat” nu era slabă – şi avea să fie ţinută aproape.

— Am ştiut că mă veţi descoperi mai devreme sau mai

târziu.

Adeleas încuviinţă de parcă ar fi fost un lucru evident, deşi Elayne nu îşi imagina cum ar fi putut afla femeia. Se îndoia şi de faptul că Kirstian Chalwin era numele primit la naştere. Totuşi, cele mai multe femei ale Clanului credeau că surorile Aes Sedai erau atotcunoscătoare.

— Prostii! tună glasul aspru al Sarainyei Vostovan peste şuşotelile femeilor Clanului.

Nefiind suficient de puternică pentru a deveni Aes Sedai, nici suficient de în vârstă ca să se impună în faţa femeilor Clanului, ieşi din mulţime, afişând un aer sfidător.

— De ce ar trebui să le dăm pe mâna Turnului Alb? Le-am ajutat pe femei să fugă, şi pe bună dreptate! Regulile nu cer să le înapoiem!

— Stăpâneşte-te! rosti Reanne cu asprime în glas. Alise, ocupă-te de Sarainya, rogu-te! Se vede treaba că uită prea multe reguli pe care susţine că le ştie.

Alise se uită la Reanne cu aceeaşi expresie impasibilă pe faţă. Alise, cea care impusese regulile Clanului cu o mână de fier.

— Regulile noastre nu spun să le înapoiem pe fugare, Reanne, zise ea.

Reanne tresări de parcă ar fi fost lovită.

— Şi cum ai vrea să le păstrăm? întrebă ea pe un ton ferm. Le-am ţinut întotdeauna pe fugare separat până când ne asiguram că nu mai erau vânate, iar dacă erau descoperite înainte, le îngăduiam surorilor să le ia. Asta este *regula*, Alise. Ce altă regulă mai propui să încălcăm? Sugerezi să ne punem *în calea* surorilor Aes Sedai.

Era ridicol cum o asemenea idee îi făcea glasul mai mieros, dar Alise o privea, tăcută.

— Da! strigă o femeie din Clan. Noi suntem multe, ele, puţine!

Adeleas se holbă la mulţime, nevenindu-i a crede. Elayne îmbrăţişă *saidarul*, deşi ştia că femeia care vorbise avea

dreptate – femeile Clanului erau prea multe. O simţi pe Aviendha îmbrăţişând Puterea şi pe Birgitte pregătindu-se.

Scuturându-se ca să-şi revină în fire, Alise făcu ceva mult mai practic, cu siguranţă, mult mai eficient.

— Sarainya, zise ea cu voce tare, te vei înfăţişa dinaintea mea în seara asta, când vom poposi, cu o nuia pe care o vei rupe cu mâna ta înainte să plecăm în dimineaţa asta. Şi tu, Asra; ţi-am recunoscut vocea!

Apoi, cu o voce la fel de puternică, i se adresă lui Reanne:

— Îţi voi aduce la cunoştinţă judecata mea când vom face popas. Nu văd pe nimeni pregătindu-se!

Femeile Clanului se împrăştiară repede, ducându-se să îşi strângă lucrurile, însă Elayne le văzu pe câteva dintre ele vorbind în şoaptă pe drum. Când străbătură călare podul peste pârâul îngheţat ce şerpuia de-a lungul satului, în timp ce lui Nynaeve nu-i venea să creadă ce ratase, căutând cu o privire încruntată pe cineva la care să se răstească, Sarainya şi Asra ţineau în mâini nuiele – la fel şi Alise –, iar Zarya şi Kirstian purtau pe sub mantiile negre robe albe, găsite în grabă. Călăuzele Vânturilor le arătau cu degetul şi se prăpădeau de râs. Dar multe dintre femeile Clanului vorbeau în grupuleţe şi tăceau de fiecare dată când o soră din „Cercul de Croşetat” privea în direcţia lor. Iar privirile li se întunecau atunci când se uitau la surorile Aes Sedai.

Urmară alte opt zile de poticnit prin nămeţi atunci când nu ningea şi de strâns din dinţi într-un han, atunci când îl găseau. Opt zile în care trebuiră să le suporte pe femeile Clanului, să le privească cu tristeţe pe surori şi să se gudure pe lângă Călăuzele Vânturilor, femeile Clanului şi Aes Sedai deopotrivă. În dimineaţa celei de-a noua zile, Elayne începu să îşi dorească, pur şi simplu, ca femeile să se strângă de grumaz una pe cealaltă.

Tocmai se întreba dacă vor reuşi să străbată ultimii şaisprezece kilometri până la Caemlyn fără să se omoare

una pe alta, când Kirstian bătu la uşa ei şi dădu năvală înăuntru fără să mai aştepte să fie poftită. Rochia simplă din lână a femeii nu avea nuanţa de alb potrivită pentru o novice, şi îşi recăpătase cumva mare parte din aerul demn, de parcă ar fi ştiut că viitorul său depindea de prezent. Kirstian făcu o plecăciune în grabă, cât pe ce să se împiedice de mantie. În ochii aproape negri i se citea neliniştea.

— Nynaeve Sedai, Elayne Sedai, Seniorul Lan a spus să veniţi de îndată, anunţă ea, gâfâind. Mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni, nici cu voi.

Elayne şi Nynaeve schimbară câteva priviri cu Aviendha şi cu Birgitte. Nynaeve bombăni ceva despre faptul că bărbatul nu făcea diferenţa între personal şi public, însă înainte să se îmbujoreze la faţă fu limpede că nu credea asta. Elayne simţea că Birgitte e concentrată, asemenea unei săgeţi pregătite să nimerească ţinta.

Kirstian nu ştia ce voia Lan, doar locul unde trebuia să le ducă. La coliba mică aflată în afara satului Cullen's Crossing, unde Adeleas o dusese pe Ispan cu o seară în urmă. Lan aştepta afară, cu o privire la fel de rece ca aerul, şi nu o lăsă pe Kirstian să intre. Când Elayne pătrunse înăuntru, înţelese motivul.

Adeleas zăcea întinsă pe o parte lângă un scăunel răsturnat, iar pe pardoseala din lemn neşlefuit se afla o cupă, nu departe de mâna ei întinsă. Avea ochii deschişi, iar o dâră de sânge dens se prelingea din tăietura adâncă pe care o avea de-a latul grumazului. Ispan stătea întinsă pe un pat, uitându-se fix la tavan. Rânjetul pe care îl arbora îi dezvelea dinţii, iar ochii bulbucaţi păreau plini de groază. Nici nu era de mirare, având în vedere că un ţăruş gros din lemn îi era înfipt în piept. Ciocanul care fusese folosit pentru a-l înfige acolo zăcea lângă pat, la marginea unei pete negre de sub pat.

Elayne abia reuşi să se abţină să nu-şi golească

măruntaiele.

— Lumină! exclamă ea cu suflarea întretăiată. Lumină! Cine-o fi făptaşul? *Cum* a putut face asta?

Aviendha clătină mirată din cap, iar Lan nici măcar nu se mişcă. El era cu ochii-n patru, de parcă s-ar fi aşteptat ca făptaşul să dea năvală înăuntru printr-una dintre cele două ferestruici, dacă nu de-a dreptul prin pereţi. Birgitte îşi scoase cuţitul de la brâu şi, după expresia pe care o avea, şi-ar fi dorit foarte mult să-şi fi luat arcul. Elayne era extrem de încordată.

La început, Nynaeve rămase pe loc, cercetând din priviri interiorul colibei. Văzu un alt scăunel cu trei picioare, o masă grosolană pe care se afla o lampă cu o flacără pâlpâitoare, un ceainic verde şi o a doua ceaşcă, un şemineu din piatră brută, iar în vatra acestuia, cenuşa care se răcise. Doar atât. Coliba era atât de mică, încât Nynaeve făcu doar un pas şi ajunse la masă. După ce îşi vârî degetul în ceainic, puse degetul pe limbă, apoi scuipă viguros şi vărsă ceainicul. Ceaiul şi frunzele de ceai se revărsară pe masă. Elayne clipi mirată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vandene din prag pe un ton calm.

Lan încercă să îi blocheze calea, dar ea îl opri printr-un gest al mâinii. Elayne dădu să o cuprindă cu braţul, însă fu oprită de aceeaşi mână ridicată. Privirea îi rămase aţintită asupra surorii ei, o privire calmă. Faţa ei de Aes Sedai era senină. Femeia ce era moartă pe pat parcă nici n-ar fi existat.

— Când v-am văzut pe toate venind aici, m-am gândit… Ştiam că n-au rămas prea mulţi ani, dar…

Vocea ei părea la fel de senină, dar e posibil să fi fost doar o aparenţă înşelătoare.

— Ce-ai găsit, Nynaeve?

Compasiunea arăta ciudat pe faţa lui Nynaeve. Dregându-şi glasul, arătă spre frunzele de ceai, fără să le

atingă. Printre frunzele negre se aflau două aşchii.

— E rădăcină de iarba morţii, răspunse ea, încercând să facă să pară neimportant, dar fără să reuşească. Are un gust dulce, deci s-ar putea să nu-l simţi în ceai decât dacă ştii ce este, mai ales dacă foloseşti multă miere.

Vandene încuviinţă, fără să-şi ia ochii de la sora ei.

— Lui Adeleas a început să-i placă mult ceaiul dulce în Ebou Dar.

— O cantitate mică alungă durerea, adăugă Nynaeve. Însă una atât de mare... Una atât de mare ucide lent. Chiar şi câteva înghiţituri ar fi fost de ajuns.

Inspirând adânc, continuă:

— Trebuie să fi fost conştiente ceasuri întregi. Incapabile să se mişte, dar conştiente. Făptaşul nu a vrut să rişte să vină cineva cu un antidot – nu că aş cunoaşte vreunul, pentru o băutură atât de puternică –, cineva care ar fi încercat să afle de la ele cine le-a ucis.

Elayne gemu din cauza brutalităţii, însă Vandene doar încuviinţă.

— Cred că Ispan a băut din ceai, deoarece se pare că făptaşul a petrecut o mare parte din timp cu ea.

Sora Verde cu părul alb gândea, pare-se, cu voce tare, încercând să rezolve o enigmă. Îţi ia mai puţin timp să tai grumazul cuiva decât să-i împlânţi un ţăruş în inimă. Calmul ei o făcu pe Elayne să se înfioare.

— Adeleas nu ar fi acceptat niciodată o băutură de la Ispan. Cele două indicii arată cine este ucigaşul ei, într-un fel. O Iscoadă a Celui Întunecat, una care se află printre noi. Este una dintre noi.

Elayne fu străbătută de două valuri de fiori, al ei şi al lui Birgitte.

— Una dintre noi, încuviinţă Nynaeve cu tristeţe.

Aviendha începu să mângâie tăişul cuţitului de la brâu cu degetul mare şi, pentru prima oară, Elayne nu simţi nicio reţinere.

Vandene ceru să fie lăsată singură cu sora ei câteva clipe şi se aşeză pe jos, legănând-o pe Adeleas în braţe, înainte ca restul să iasă afară. Jaem, Străjerul bătrân al lui Vandene, aştepta afară, împreună cu Kirstian, care tremura.

Dintr-odată, un bocet răzbătu dinăuntru, un strigăt de durere al unei femei ce jelea, ca şi când ar fi pierdut tot. Nynaeve, dintre toate, dădu să se întoarcă, dar Lan îşi aşeză mâna pe braţul ei, iar Jaem se postă în faţa uşii, cu o privire la fel de rece precum cea a lui Lan. Nu mai era nimic de făcut decât să îi lase singuri, pe Vandene ca să jelească şi pe Jaem ca să o păzească. Şi s-o consoleze, îşi dădu seama Elayne, simţind amalgamul de trăiri din mintea ei, unde se afla Brigitte. Începu să tremure şi Birgitte o cuprinse cu braţul pe după umeri. Aviendha o imită din partea cealaltă şi îi făcu semn lui Nynaeve să li se alăture. După o clipă, aceasta se conformă. Când Elayne se gândi la crima petrecută atât de fulgerător şi că una dintre însoţitoarele lor era Iscoadă a Celui Întunecat, ziua i se păru brusc atât de friguroasă, încât frigul îi pătrundea până în oase, noroc cu căldura oferită de prietenele ei.

Ultimii şaisprezece kilometri până în Caemlyn fură străbătuţi în două zile, prin nămeţi. Până şi Călăuzele Vânturilor păreau supuse. Nu că i-ar fi arătat lui Merilille mai multă îngăduinţă. Nu că femeile Clanului s-ar fi oprit din pălăvrăgit. Acestea tăceau doar atunci când vreo soră din „Cercul de Croşetat” se apropia de ele. Vandene, cu şaua lucrată în argint a surorii ei pusă pe calul său, părea a fi la fel de senină cum fusese lângă mormântul lui Adeleas, însă în ochii lui Jaem se citea o dorinţă de răzbunare care, cu siguranţă, se regăsea şi în inima lui Vandene. Când văzu zidurile şi turnurile Caemlynului, Elayne nu s-ar fi putut bucura mai tare nici măcar dacă priveliştea asta i-ar fi oferit Coroana Trandafirului şi ar fi adus-o înapoi pe Adeleas.

Nici măcar Caemlynul, unul dintre cele mai mari oraşe

din lume, nu mai văzuse vreodată un alai ca al lor. Odată ce pătrunseră în interiorul zidurilor înalte de cinci metri, ridicate din piatră cenuşie, începură să atragă privirile de îndată ce intrară în Oraşul Nou, ale cărui străzi erau înţesate de oameni, telegi şi căruţe cu coviltir. Negustorii stăteau în pragul localurilor şi priveau cu gura căscată. Căruţaşii trăgeau de hăţurile cailor ca să privească. Bărbaţi Aiel uriaşi şi Fecioare înalte îi urmăreau cu privirea de la fiecare colţ, se părea. Oamenii nu păreau să-i observe pe Aieli, dar Elayne, da. O iubea pe Aviendha ca pe ea însăşi, ba mai mult, însă nu putea îngădui ca o armată de Aieli înarmaţi să se plimbe pe străzile din Caemlyn.

Oraşul Interior, înconjurat de ziduri înalte, brăzdate de dungi alb-argintii, îi lăsase o amintire plăcută, iar Elayne simţi, în sfârşit, că era acasă. Străzile urmau curbura dealurilor şi fiecare ridicătură oferea o privelişte nouă cu parcuri acoperite de omăt şi monumente dispuse pentru a fi văzute de sus, precum şi de aproape, cu turnuri cu acoperişuri colorate, ce strălucea în mii de culori sub soarele după-amiezii. Apoi, dinaintea lor se înălţă Palatul Regal, o construcţie cu turle albe şi domuri aurite şi zidărie cu modele complicate. Flamura Andorului flutura de pe aproape orice crenel, un Leu Alb pe fundal roşu. Iar pe celelalte se puteau zări Flamura Dragonului şi Flamura Luminii.

Când ajunseră în faţa porţilor înalte şi poleite ale Palatului, Elayne se apropie călare, singură, îmbrăcată în rochia cenuşie de călărie ce se murdărise pe drum. Tradiţia şi legenda spuneau că femeile care se apropiau prima oară de Palat în toată splendoarea lor eşuau întotdeauna. Ea spusese clar şi răspicat că voia să facă asta de una singură, dar aproape că îşi dorea ca Aviendha şi Birgitte să fi reuşit să o convingă de contrariu. Douăsprezece dintre gărzile care păzeau porţile erau Fecioare Aiel. Celelalte gărzi erau bărbaţi ce purtau coifuri şi haine albastre, cu Dragonul roşu

şi auriu pe piept.

— Sunt Elayne Trakand, anunţă ea cu voce tare, mirată de cât de calmă părea.

Vocea ei răsună, iar oamenii din partea cealaltă a pieţei îşi mutară privirile de la însoţitoarele ei către ea. Dădu glas formulării străvechi.

— În numele Casei Trakand, ca descendentă de drept din Ishara, am venit să revendic Tronul Leului din Andor, cu voia Luminii.

Porţile se deschiseră larg.

Nu avea să fie uşor, desigur. Faptul că deţinea Palatul nu era suficient pentru a păstra tronul Andorului. Lăsându-şi însoţitoarele în grija unei Reene Harfor uluite – şi foarte încântată să vadă că Prima Slujnică, aceea cu părul cărunt, durdulie şi cu aer regal, ca de regină, se ocupase cu pricepere de Palat – şi a câtorva slujitori în livrele roşu cu alb, Elayne dădu fuga în Sala Mare, sala tronului din Andor. Era singură, din nou. Aceasta nu făcea parte din ritual, încă nu. Ar fi trebuit să meargă să se schimbe în rochia roşie din mătase, cu corsajul bătut în perle şi cu lei albi căţărându-se pe mâneci, dar se simţise obligată să vină aici. De astă dată, nici măcar Nynaeve nu încercă să se opună.

Coloanele albe, înalte de douăzeci de paşi, erau înşirate de-o parte şi de alta a Sălii Mari. Sala tronului era pustie, încă. Însă acest lucru n-avea să dureze prea mult timp. Lumina limpede a după-amiezii care pătrundea prin ferestrele înalte aşezate de-a lungul pereţilor se întrepătrundea cu lumina colorată ce pătrundea prin vitraliile din tavan, unde Leul Alb al Andorului se alătura scenelor reprezentând victoriile andoranilor şi chipurilor reginelor străvechi, începând cu însăşi Ishara, la fel de tuciurie ca orice Atha’an Miere, la fel de impunătoare ca orice Aes Sedai. Nicio conducătoare a Andorului nu putea să uite de ea, câtă vreme se afla sub privirile strămoşilor care construiseră această naţiune.

De un singur lucru îi fusese teamă – că avea să vadă acel tron uriaş şi monstruos acoperit cu Dragoni poleiţi, pe care îl zărise aşezat pe estradă, la capătul îndepărtat al Sălii, în *Tel'aran'rhiod*. Nu era acolo, slavă Luminii! Tronul Leului nu se afla nici pe vreun suport înalt, ca un trofeu, ci pe estradă, unde şedea un jilţ masiv, sculptat şi poleit, potrivit pentru mărimea unei femei. Leul Alb, bătut în pietrele lunii şi rubine, ar fi stat deasupra capului oricărei femei s-ar fi aşezat acolo. Niciun bărbat nu s-ar fi simţit în largul lui dacă ar fi stat pe tron, deoarece, după cum zicea legenda, ar fi ştiut că asta i-ar fi pecetluit soarta. Elayne era însă de părere că aceia care îl construiseră făcuseră în aşa fel încât un bărbat să nu *încapă* în el.

Urcând treptele din marmură albă ale estradei, îşi aşeză mâna pe un braţ al tronului. Încă nu avea dreptul să stea pe el. Nu atât timp cât nu era recunoscută drept regină. Dar a face un legământ în timp ce te aflai pe Tronul Leului era o tradiţie mai veche decât Andorul. Îşi înăbuşi dorinţa de a se lăsa în genunchi şi de a plânge pe şezutul tronului. Oricât de împăcată era cu moartea mamei sale, toate amintirile o făceau să sufere din nou. Nu putea să cedeze în acel moment.

— Pe Lumină, îţi voi onora memoria, Mamă, zise ea, încet. Voi onora numele lui Morgase Trakand şi voi încerca să aduc onoare Casei Trakand.

— Le-am poruncit gărzilor să îi alunge pe curioşi şi pe cei care caută favoruri. Am bănuit că ai vrea să stai aici singură o vreme.

Elayne se întoarse încet cu faţa la Dyelin Taravin, în timp ce femeia cu părul bălai străbătea Sala Mare. Dyelin fusese printre primele persoane care o sprijiniseră pe mama ei când aceasta revendicase tronul. Avea mai multe fire cărunte decât îşi amintea Elayne şi mai multe încreţituri în colţurile ochilor. Era încă frumoasă şi puternică. Şi influentă, atât ca prietenă, cât şi ca duşman.

Femeia se opri la baza piedestalului şi îşi ridică privirea.

— Am aflat în urmă cu două zile că eşti în viaţă, însă n-am crezut cu adevărat până acum. Ai venit să accepţi tronul de la Dragonul Renăscut?

— Voi revendica tronul care mi se cuvine de drept, Dyelin, de una singură. Tronul Leului nu este un fleac ca să fie primit de la un bărbat.

Dyelin încuviinţă, ca şi când acest adevăr ar fi fost de la sine înţeles. Şi era, pentru orice andoran.

— În ce tabără te afli, Dyelin? Eşti cu Trakand sau împotrivă? Ţi-am auzit numele adeseori pe drum încoace.

— Din moment ce revendici tronul care ţi se cuvine de drept, cu Trakand.

Puţini aveau darul de a vorbi atât de franc, cum o făcea ea. Elayne se aşeză pe prima treaptă şi îi făcu semn femeii mai în vârstă să i se alăture.

— Există câteva obstacole, desigur, continuă Dyelin, strângându-şi fustele albastre ca să se aşeze. Au mai fost câţiva pretendenţi deja, după cum bine ştii. Naean şi Elenia sunt în temniţă, sub acuzaţia de trădare pe care cei mai mulţi oameni par dispuşi să o accepte. Cel puţin pentru moment. Soţul Eleniei pledează în continuare pentru ea, deşi în tăcere. Şi Arymilla a emis o pretenţie, prostuţa. Are câţiva susţinători, dar nu ar trebui să te îngrijoreze. Cu adevărat ar trebui să te îngrijoreze – pe lângă Aielii care au împânzit oraşul, aşteptând ca Dragonul Renăscut să se întoarcă – Aemrulyn, Arathelle şi Pelivar. Pentru moment, Luan şi Ellorien te susţin, însă s-ar putea să treacă de partea celor trei.

Era o listă foarte succintă, numele fiind înşiruite de parcă ar fi fost vorba de o târguială cu cai. Ştia despre Naean şi despre Elenia, dar nu şi faptul că Jarid credea în continuare că soţia lui avea o şansă la tron. Arymilla *era* o proastă dacă avea convingerea că va fi acceptată, indiferent de sprijinul de care se bucura, însă o îngrijorau cel puţin cinci

nume. Fiecare fusese un susţinător înfocat al mamei sale, la fel ca Deylin, şi fiecare conducea o Casă puternică.

— Aşadar, Arathelle şi Aerulyn îşi doresc tronul, murmură Elayne. Ellorien nu cred că îl vrea pentru ea.

Pelivar ar putea acţiona pentru una dintre fiicele lui, dar Luan avea doar nepoate, care nu aveau vârsta potrivită.

— Vorbeşti de parcă toate cele cinci Case s-ar uni. În spatele cui?

Asta ar fi o ameninţare cumplită.

Dyelin îşi propti bărbia în podul palmei, zâmbind.

— Ei par să creadă *că eu* ar trebui să urc pe tron. Şi-acum, ce intenţii ai cu Dragonul Renăscut? N-a mai trecut pe-aici de ceva vreme, însă se pare că poate apărea din neant.

Elayne ţinu ochii închişi strâns, pentru o clipă, dar când îi deschise se afla tot pe treptele estradei din Sala Mare, iar Dyelin îi zâmbea în continuare. Fratele ei lupta pentru Elaida, iar fratele cel vitreg făcea parte din Mantiile Albe. Umpluse Palatul cu femei ce se puteau întoarce una împotriva celeilalte în orice clipă, ca să nu mai pomenim că una era Iscoadă a Celui Întunecat, poate chiar din Ajah Neagră. Iar cea mai mare ameninţare pe care trebuia să o înfrunte în revendicarea tronului, una *foarte* serioasă, venea de la o femeie ce afirma că o *susţine* pe Elayne. Lumea era de-a dreptul nebună. Şi-ar putea juca şi ea rolul.

— Vreau să fac o legătură cu Străjerul meu, adăugă ea, apoi continuă înainte ca Dyelin să apuce măcar să clipească uimită. Nădăjduiesc să mă căsătoresc cu el. Dar lucrurile acestea n-au nicio legătură cu Tronul Leului. Primul lucru pe care intenţionez…

Brusc, Dyelin izbucni în râs. Elayne şi-ar fi dorit să ştie dacă râdea încântată de planurile ei sau pentru că vedea cum i se lumina drumul spre Tronul Leului. Măcar în acel moment ştiu cu ce se confruntă.

Când intră călare în Caemlyn, Daved Hanlon nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că era un oraş numai bun pentru a fi prădat. În anii de soldăţie, văzuse multe sate şi oraşe pustiite şi, odată, în urmă cu douăzeci de ani, chiar un oraş mare, Cairhien, după ce plecaseră Aielii. Era ciudat că oraşul Caemlyn părea neatins de toţi aceşti Aieli, dar pe de altă parte, nici dacă turnurile înalte din Cairhien n-ar fi ars, ţi-ar fi fost greu să-ţi dai seama că Aielii trecuseră pe-acolo; una peste alta, exista suficient aur, lăsat la îndemâna celor ce voiau să-l culeagă, şi suficient de mulţi bărbaţi care să facă asta. Vedea acele străzi mari pline de călăreţi şi oameni ce fugeau care încotro, negustori graşi ce şi-ar fi dat tot aurul înainte să îi atingă lama cuţitului, nădăjduind că vieţile lor vor fi cruţate, fete subţirele şi femei dolofane ce ar fi fost atât de îngrozite că vor fi târâte într-un colţ, încât abia ar fi reuşit să scoată un ţipăt, darămite să se zbată. Văzuse şi făcuse toate acele grozăvii şi nădăjduia să le facă din nou. Nu în Caemlyn însă, recunoscu el cu un oftat. Dacă poruncile care îl trimiseseră acolo nu ar fi fost atât de stricte, s-ar fi dus într-un loc unde prada nu ar fi fost atât de bogată, dar, categoric, mai uşor de cules.

Primise instrucţiuni clare. După ce îşi priponi calul în grajdul hanului „Taurul roşu”, din Oraşul Nou, merse pe jos un kilometru şi jumătate până la casa înaltă din piatră de pe o străduţă lăturalnică. Reşedinţa aparţinea unei negustorese ce era foarte discretă când venea vorba despre aurul ei şi era însemnată cu un sigiliu mic vopsit pe uşă, o inimă roşie pe o mână aurie. Individul mătăhălos care îl lăsă să intre nu era servitorul negustoresei. Avea noadele degetelor umflate şi privirea posacă. Fără să rostească un cuvânt, uriaşul îl conduse prin casă, apoi jos, la subsol. Hanlon îşi scoase sabia din teacă. Printre lucrurile pe care le văzuse se numărau femei şi bărbaţi ce eşuaseră,

ce erau conduşi la propria execuţie. Nu credea că eşuase, însă nu avea nici prea multe reuşite. Dar ascultase poruncile, lucru ce nu era întotdeauna suficient.

Când pătrunse în pivniţa din piatră dură, luminată doar de nişte lămpi poleite, răspândite de jur-împrejur, ochii i se opriră mai întâi pe o femeie drăguţă, îmbrăcată într-o rochie stacojie, tivită cu dantelă, şi cu părul strâns într-o plasă din dantelă. Nu ştia cine era acea Domniţă Shiaine, însă primise poruncă să i se supună. Încercând să facă impresie bună, îi zâmbi. Ea îl privi de parcă ar fi aşteptat ca el să observe ce se mai afla în pivniţă.

Nu avea cum să nu observe, deoarece, în afară de câteva butoaie, în încăpere se mai afla doar o masă mare, ornată după o modă foarte ciudată. Două deschizături de formă ovală se găseau pe suprafaţa ei, iar dintr-una ieşeau capul şi umerii unui bărbat. Capul victimei era dat pe spate şi imobilizat cu nişte curele din piele prinse cu nişte cuie bătute în masă şi legate de o bucată din lemn îndesată între dinţi. O femeie aflată într-o poziţie similară se găsea în cealaltă deschizătură. Sub masă, aceştia stăteau în genunchi, cu mâinile legate de glezne. Erau bine legaţi. Bărbatul avea câteva fire cărunte în păr şi chip de senior şi, deloc surprinzător, îşi rotea înnebunit ochii adânciţi în orbite. Părul femeii, răsfirat pe masă, era negru şi lucios, însă faţa puţin cam prelungă pentru gustul lui Hanlon.

Apoi văzu cu adevărat faţa ei şi-şi duse pe dată mâna la sabie, fără să vrea. Îi fu greu să dea drumul mânerului, străduindu-se din răsputeri să ascundă acest lucru. Era faţa unei Aes Sedai, dar o Aes Sedai care se lăsa legată în acel mod nu prezenta o ameninţare.

— Deci, ai ceva minte, zise Shiaine.

După accent, părea să fie de viţă nobilă – aerul poruncitor, cu siguranţă, îl avea. Se aplecă în faţă ca să-l privească în ochi pe bărbatul legat.

— I-am cerut Marelui Maestru Moridin să-mi trimită un

bărbat deştept. Bietul Jaichim stă cam prost la capitolul acesta.

Hanlon se încruntă, dar îşi reveni repede. Primise poruncă de la însăşi Moghedien. Cine naiba era Moridin? N-avea importanţă. Primise poruncă de la Moghedien; era suficient.

Matahala îi întinse lui Shiaine o pâlnie, pe care ea o potrivi într-o gaură făcută în bucata din lemn aşezată între dinţii lui Jaichim. Ochii bărbatului păreau să iasă din orbite.

— Bietul Jaichim a greşit rău de tot, spuse Shiaine, zâmbind ca o vulpe ce se uita la o găină. Moridin vrea să fie pedepsit. Lui Jaichim îi place rachiul, bietul de el!

Femeia se dădu în spate, nu prea mult, ca să vadă bine, iar Hanlon tresări când matahala se apropie de masă cu unul dintre butoaie. Hanlon se gândea că el unul ar fi putut să-l ridice fără ajutor, însă matahala îl înclină cu mare uşurinţă. Bărbatul legat scoase un ţipăt, apoi un şiroi de lichid negru începu să curgă din butoi în pâlnie, transformând ţipătul lui în gâlgâit. Mirosul puternic de rachiu umplu aerul. Legat cum era, bărbatul se lupta, se zvârcolea, reuşind chiar să ridice masa într-o parte, dar rachiul continua să curgă. Bule se ridicau în pâlnie atunci când el striga sau ţipa, însă şuvoiul nu se întrerupea. Bărbatul se zvârcoli din ce în ce mai puţin, pe urmă rămase nemişcat. Ochii lui deschişi larg, lucioşi, rămaseră pironiţi în tavan, iar din nări i se prelingea rachiul. Matahala nu se opri până când nu se prelinse şi ultima picătură din butoi.

— Cred că bietul Jaichim s-a săturat, în sfârşit, de rachiu, adăugă Shiaine, râzând încântată.

Hanlon încuviinţă. Probabil că bărbatul se săturase. Se întrebă cine era.

Shiaine nu terminase însă. La un gest al ei, matahala smulse din cui una dintre curelele ce ţineau căluşul surorii Aes Sedai. Lui Hanlon i se păru că bucata din lemn îi smulse femeii câţiva dinţi atunci când se desprinse, dar dacă era

aşa, femeia nu băgă de seamă. Ea începu să bolborosească înainte ca individul să dea drumul curelei.

— Îţi voi da ascultare! urlă ea. Mă voi supune, aşa cum porunceşte Marele Maestru! Mi-a pus scut ca să mă pot supune! Aşa mi-a zis! Lasă-mă să dovedesc! Mă voi târî! Sunt un vierme, iar tu eşti soarele! Oh, te implor! Te implor! Te implor!

Shiaine îi înăbuşi vorbele, ce deveniră şoapte, atunci când acoperi cu mâna gura surorii Aes Sedai.

— Cum voi şti că nu ne vei dezamăgi din nou, Falion? Ai greşit şi înainte, iar Moridin a lăsat în grija mea pedeapsa ce ţi se cuvine. Mi-a dat o alta; oare am nevoie de încă una? Ţi-aş mai putea da o şansă să te aperi, Falion – poate –, însă dacă o voi face, va trebui să mă convingi. Mă aştept să fii cu *adevărat* convingătoare.

Falion începu din nou să implore, făcând promisiuni pline de entuziasm, de îndată ce Shiaine îşi luă mâna de pe gura ei, dar în curând cuvintele ei fură reduse la ţipete înăbuşite şi lacrimi când căluşul îi fu pus la loc în gură, cuiul bătut din nou în curea, iar pâlnia lui Jaichim îi fu băgată în gură. Matahala aşeză un alt butoi pe masă, lângă capul femeii. Sora Aes Sedai o luă razna, rotindu-şi ochii bulbucaţi, zvârcolindu-se pe sub masă până când aceasta începu să se zgâlţâie.

Hanlon era impresionat. Era mai greu să faci să cedeze o Aes Sedai decât un negustor rotofei sau pe fiica lui, cu obraji bucălaţi. Cu toate acestea, femeia părea să aibă ajutor de la unul dintre Aleşi. Când îşi dădu seama că Shiaine îl privea, încetă să-i mai zâmbească lui Falion. Prima lui regulă în viaţă era să nu îi ofenseze niciodată pe cei pe care Aleşii îi puneau deasupra lui.

— Spune-mi, Hanlon, i se adresă Shiaine, ţi-ar plăcea să pui mâna pe o regină?

El îşi linse buzele fără să vrea. O regină? Nu făcuse niciodată *asta*.

CAPITOLUL 29

Un pui de somn

— Nu fi încăpăţânat, Rand, zise Min.

Încercând să rămână aşezată, îşi încrucişă picioarele şi începu să dea leneş dintr-unul, dar nu reuşi să îşi ascundă exasperarea din glas.

— Du-te la ea! Vorbeşte cu ea!

— De ce? izbucni el. Acum ştiu cărui răvaş să-i dau crezare. E mai bine aşa. Ea este în siguranţă acum. Faţă de oricine ar vrea să mă atace. În afară de mine! Este mai bine aşa!

Începu să străbată încăperea îmbrăcat în cămaşă, între cele două rânduri de scaune din faţa Tronului Dragonului, cu pumnii încleştaţi şi încruntat de parcă ar fi vrut să alunge norii negri de afară, care aşterneau o nouă pătură de omăt peste Cairhien.

Min schimbă o privire cu Fedwin Morr, ce stătea lângă uşile cu sori sculptaţi. Fecioarele lăsau să intre neanunţat pe oricine nu prezenta o ameninţare, însă cei pe care Rand nu voia să îi vadă în dimineaţa aceea erau alungaţi de băiatul cel voinic. Acesta purta Dragonul şi Sabia pe gulerul negru, iar Min ştia că el văzuse deja mai multe bătălii – mai multe grozăvii – decât cei mai mulţi bărbaţi care aveau de trei ori vârsta lui, şi totuşi, era doar un băiat. În ziua aceea, aruncându-i priviri neliniştite lui Rand, părea mai tânăr ca oricând. După părerea ei, sabia ce îi atârna la şold părea în

continuare nelalocul său.

— Dragonul Renăscut este un bărbat, Fedwin, adăugă ea. Şi, ca orice bărbat, se bosumflă, deoarece crede că o femeie nu vrea să-l mai vadă.

Cu ochii cât cepele, băiatul tresări de parcă ea l-ar fi luat peste picior. Rand se opri în loc şi se încruntă la ea, îmbufnat. Aceasta încercă să nu râdă gândindu-se că bărbatul ascundea o durere la fel de reală ca o rană de cuţit. În plus, ştia că dacă va face ceea ce trebuia făcut îi va provoca o durere la fel de mare. Nu că ar avea vreodată ocazia să îi rupă flamurile, cum făcuse cealaltă. La început, Rand fusese uluit de vestea pe care i-o adusese Taim din Caemlyn dis-de-dimineaţă, însă, de îndată ce acela a plecat, privirea mirată îi dispăruse şi începuse… Asta!

Ridicându-se în picioare, ea îşi aranjă haina de un verde-deschis, îşi încrucişă braţele la piept şi îl confruntă direct.

— Cine altcineva ar putea fi? întrebă ea cu calm.

Cel puţin încercă să fie calmă şi aproape că îi reuşi. Îl iubea, dar după o dimineaţă precum aceea, îi venea să-l urecheze.

— N-ai pomenit de Mat şi nu ştii dacă mai *este* în viaţă.

— Mat trăieşte, mârâi Rand. Aş şti dacă ar fi mort. Cum adică sunt…!

Strânse din dinţi de parcă nu reuşea să rostească un cuvânt.

— Îmbufnat, în completă ea. În curând te vei bosumfla. Unele femei cred că bărbaţii sunt mai frumoşi atunci când sunt bosumflaţi, dar eu nu mă număr printre ele.

Gata cu prostiile. El se întunecă la faţă fără să se îmbujoreze deloc.

— Nu te-ai dat peste cap ca să te asiguri că ea va urca pe tronul Andorului? Care îi aparţine de drept, cred. Nu spuneai că vrei ca ea să domnească peste un Andor întregit, nu dezbinat ca Tear sau Cairhien?

— Ba da! tună el. Şi-acum că îi aparţine, vrea să mă

înlăture! Prea bine! Să nu-mi spui să nu strig! Nu…!

Îşi dădu seama că striga şi tăcu, strângând din dinţi. Un mârâit gutural îi ieşi din gâtlej. Morr începu deodată să-şi aranjeze unul din nasturi, răsucindu-l înainte şi înapoi. Făcuse destul de des asta în dimineaţa aceea.

Min afişă o expresie calmă. Nu avea de gând să-l *pălmuiască* şi era prea mare ca să-i tragă câteva la fund.

— Andorul este al ei, aşa cum ţi-ai dorit, spuse ea cu calm, sau aproape. Niciunul dintre Rătăciţi nu se va lua de ea, acum că ţi-a dat jos flamurile.

O scânteiere ameninţătoare apăru în acei ochi de un albastru-cenuşiu, dar ea continuă:

— Aşa cum ţi-ai dorit. Doar nu crezi că a trecut de partea inamicilor. Andor îl va urma pe Dragonul Renăscut, iar tu ştii asta. Aşadar, singurul motiv pentru care eşti furios este acela că ai convingerea că nu vrea să te vadă. Du-te la ea, prostule!

Următoarele cuvinte fură cel mai greu de rostit.

— Înainte să apuci să scoţi pe gură două cuvinte, te va săruta.

Lumină, o iubea pe Elayne aproape la fel de mult cum îl iubea pe Rand – poate chiar la fel de mult, într-un mod complet diferit –, însă cum putea concura o femeie cu o regină frumoasă, cu părul auriu, care avea o naţiune puternică la picioare?

— Nu sunt… furios, rosti Rand cu o voce tensionată.

Şi începu să străbată din nou încăperea. Lui Min îi trecu prin minte să-i tragă un şut zdravăn în fund.

Una dintre uşi se deschise şi intră Sorilea, cea cu faţa aspră şi păr alb, ce trecu pe lângă Morr, făcându-l să se dea la o parte, chiar în momentul în care acesta se uită la Rand să vadă dacă îi permitea femeii să intre. Rand deschise gura – era furios, indiferent ce susţinea – şi cinci femei, îmbrăcate în robe negre şi groase, ude din pricina omătului topit, o urmară pe Înţeleaptă în încăpere, cu mâinile

împreunate în faţă, cu ochii plecaţi şi cu glugi pe cap, care nu prea le ascundeau feţele. Picioarele le erau înfăşurate în cârpe.

Min simţi furnicături în ţeastă. Dinaintea ochilor ei, imagini şi aure dansau şi dispăreau, în jurul celor şase femei, dar şi în jurul lui Rand. Spera ca el să fi uitat de cele cinci… că erau în viaţă. Lumină, ce voia să facă, oare, cotoroanţa aia spurcată?

La un gest al Sorileaei, însoţit de zăngănitul brăţărilor din aur şi fildeş, cele cinci se grăbiră să se alinieze pe Soarele auriu montat în pardoseala din piatră. Rand păşea de-a lungul şirului, aruncând pe spate glugile şi dezvelind chipuri pe care le privi cu răceală.

Fiecare dintre femeile îmbrăcate în robă neagră era nespălată, cu părul lălâi şi uns de sudoare. Elza Penfell, o soră Verde, îi întâlni nerăbdătoare privirea, cu o expresie ciudat de înflăcărată pe faţă. Nesune Bihara, o Brună zveltă, îl privi la fel de pătrunzător cum o privea el. Sarene Nemdahl, atât de frumoasă, deşi murdară, cu o faţă fără vârstă, părea să se agaţe ca de un fir de aţă de stăpânirea de sine specifică Ajah Albă. Beldeine Nyram, care purta prea de curând şalul ca să aibă trăsături fără vârstă, încercă să afişeze un zâmbet nesigur ce dispăru sub privirea lui aspră. Erian Boroleos, palidă şi aproape la fel de încântătoare ca Sarene, tresări, apoi se strădui să privească în ochii lui de gheaţă. Ultimele două erau tot Verzi, şi toate cinci se numărau printre surorile care îl răpiseră la porunca Elaidei. O parte din ele îl torturaseră în drum spre Tar Valon. Uneori, Rand se mai trezea din somn, asudat şi gâfâind, bombănind despre faptul că fusese închis, ba chiar bătut. Min nădăjduia să nu îi vadă privirea ucigătoare.

— Acestea au fost numite *da'tsang,* Rand al'Thor, spuse Sorilea. Cred că în acest moment le este ruşine până în măduva oaselor. Erian Boroleos a fost prima care a cerut să fie bătută aşa cum ai fost tu, de la răsărit până la asfinţit,

dar acum toate vor asta. Le-a fost ascultată această cerinţă. Fiecare a cerut să-ţi slujească aşa cum va putea. *Toh*-ul pentru trădarea lor nu poate fi îndeplinit.

Vocea îi deveni tristă pentru o clipă; pentru Aieli, trădarea unei răpiri era o faptă mult mai gravă decât faptele ulterioare.

— Cu toate astea, le este ruşine şi-ar vrea să încerce. Am decis să te lăsăm pe tine să iei o hotărâre.

Min se încruntă. Să îl lase pe el să hotărască? Înţeleptele arareori îi lăsau pe alţii să ia hotărâri în locul lor. Sorilea nu făcea asta *niciodată*. Înţeleapta îşi aranjă într-o doară şalul negru de pe umeri şi îl privi pe Rand ca şi când această chestiune nu era deloc importantă. Însă îi aruncă o privire ca de gheaţă lui Min, iar Min îşi dădu brusc seama că, dacă va spune ceva greşit, bătrâna cea slăbănoagă o va jupui de vie. Nu era o viziune. Doar că ajunsese să o cunoască pe Sorilea mai bine decât şi-ar fi dorit.

Îşi propuse cu încăpăţânare să observe ce apărea şi ce dispărea în jurul femeilor. Nu era o sarcină uşoară, având în vedere că femeile stăteau atât de aproape unele de altele, încât nu putea fi sigură dacă o anume imagine aparţinea unei femei sau celei de lângă ea. Măcar aurele erau mereu sigure. Lumină, de-ar recunoaşte măcar o parte din ceea ce vedea!

Rand primi declaraţia Sorileaei cu calm, cel puţin la suprafaţă. Îşi frecă mâinile încet, după aceea privi îngândurat stârcii imprimaţi în palmele lui. Apoi privi cu atenţie fiecare chip al surorilor Aes Sedai. La final, se concentră asupra lui Erian.

— De ce? întrebă el cu voce scăzută. V-am omorât doi Străjeri. De ce?

Min se înfioră. Rand putea fi în multe feluri, dar arareori blând. Iar Erian era una dintre puţinele ce îl bătuseră nu o dată.

Sora palidă illianeră îşi îndreptă umerii. Imaginile dansau,

iar aurele străluciră, apoi se stinseră. Min nu putea desluşi nimic. Cu faţa murdară şi părul lung şi negru, năclăit, Erian îşi reluă atitudinea impunătoare de Aes Sedai şi îl privi în ochi. Răspunsul ei fu însă simplu şi direct:

— Am greşit când te-am răpit. Am cugetat îndelung la asta. Trebuie să lupţi în Ultima Bătălie, iar noi trebuie să te ajutăm. Dacă nu mă vei accepta, voi înţelege, totuşi te voi ajuta după cum îmi vei cere, dacă îmi vei îngădui.

Rand o privea fix, cu o expresie impenetrabilă.

Fiecăreia îi adresă aceeaşi întrebare simplă, iar răspunsurile lor fură diferite.

— Verde este Ajah Luptătoare, îi spuse Beldeine, cu mândrie, în ciuda obrajilor ei mânjiţi şi a cearcănelor adânci din jurul ochilor, semăna cu o Regină Luptătoare. Totuşi, femeile saldaeane păreau să aibă o a doua natură.

— Când vei merge în Tarmon Gai'don, Ajah Verde trebuie să fie acolo. Te voi urma, dacă îmi vei îngădui.

Lumină, ea avea să-l lege pe un *asha'man* drept Străjer! Cum…? Nu; asta n-avea importanţă în acel moment.

— La vremea respectivă, ceea ce am făcut a avut un sens. Din senină, Sarene deveni în mod evident îngrijorată. Ea clătină din cap.

— Spun asta ca să explic, nu ca să mă disculp. Circumstanţele s-au schimbat. Mă gândesc că o reacţie firească din partea ta ar putea fi…

Inspiră adânc. Imagini şi aure; o poveste de dragoste cu năbădăi! Femeia părea de gheaţă, indiferent cât de frumoasă era. Nu era de niciun folos să ştii că un bărbat i-ar putea topi inima!

— …să ne trimiţi înapoi în captivitate, continuă ea, sau chiar să ne execuţi. Mi se pare normal să mă pun la dispoziţia ta.

Nesune îşi înclină capul, iar ochii ei negri încercau să îl evite. O aură roşu cu verde anunţa onoare şi faimă. O clădire uriaşă îi apăru deasupra capului, pe urmă dispăru.

Era o bibliotecă pe care ea o va descoperi.

— Vreau să te studiez, zise ea simplu. Nu prea pot face asta dacă voi căra bolovani sau voi săpa gropi. Îţi lasă, într-adevăr, mult timp de gândire, dar mi s-ar părea mai corect să te slujesc pe tine decât să mă apuc de învăţat.

Rand clipi când auzi aceste vorbe directe, însă expresia lui rămase neschimbată.

Cel mai surprinzător răspuns veni de la Elza, care avea un fel de a se exprima dincolo de cuvinte. Lăsându-se în genunchi, îşi ridică privirea înfocată la Rand. Toată faţa părea să-i strălucească de înfocare. Aurele pâlpâiau şi imaginile se perindau în cascadă în jurul ei, fără să spună nimic.

— Tu eşti Dragonul Renăscut, spuse ea, cu sufletul la gură. Trebuie să fii acolo pentru Ultima Bătălie. Eu trebuie să te ajut să fii acolo! Voi face tot ceea ce trebuie!

Apoi se aplecă, lipindu-şi buzele de pardoseala din piatră lustruită ce se aşternea în faţa cizmelor lui Rand. Până şi Sorilea păru înmărmurită, iar Sarene rămase cu gura căscată. Morr se zgâi la aceasta şi începu din nou să-şi răsucească nasturele. Lui Min i se păru că bărbatul chicotea nervos.

Răsucindu-se pe călcâie, Rand străbătu jumătate din distanţa ce-l despărţea de Tronul Dragonului, unde se aflau sceptrul şi coroana Illianului, ce se odihneau pe haina roşie cu broderii din fir de aur. Faţa îi era atât de tristă, încât lui Min îi veni să fugă spre el fără să-i pese de privirile celorlalţi, dar continuă să le scruteze cu atenţie pe Aes Sedai. Şi pe Sorilea. În jurul cotoroanţei ălei ea nu văzuse nimic care s-o fi ajutat.

Rand se întoarse brusc, apropiindu-se cu paşi fermi de şirul de femei, iar Beldeine şi Sarene făcură un pas în spate. Un gest scurt al Sorileaei le făcu să revină la loc.

— Aţi accepta să fiţi închise într-o cutie?

Vocea lui era aspră, ca de piatră sfărâmată.

— Încuiate într-un cufăr toată ziua şi bătute înainte să fiţi vârâte sau scoase din ea?

Asta îi făcuseră ele.

— Da! gemu Elza, cu faţa lipită de pardoseală. Voi face tot ceea ce va trebui!

— Dacă vei cere asta, reuşi să rostească Erian cu voce tremurândă.

Celelalte, cu feţele înspăimântate, încuviinţară încet.

Min privea uluită, strângându-şi pumnii în buzunarele hainei. Era normal ca el să dorească să se răzbune pe ele în acelaşi mod, dar ea trebuia să îl oprească, într-un fel. Îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el; ştia unde era tare ca piatra şi unde era vulnerabil, indiferent cât ar fi negat el asta. Nu-şi va ierta niciodată dacă va face asta. Totuşi, cum? Furia îi schimonosea chipul, iar el scutură din cap aşa cum făcea atunci când se contrazicea cu vocea pe care o auzea în minte. Spuse cu voce tare un singur cuvânt pe care ea îl înţelese. *Ta'veren*. Sorilea îşi păstră calmul, privindu-l la fel de atentă ca Nesune. Nici măcar ameninţarea referitoare la cufăr nu o făcea pe Brună să cedeze, în afară de Elza, care gemea şi continua să sărute pardoseala, celelalte aveau o privire goală, de parcă s-ar fi şi imaginat ghemuite şi legate aşa cum fusese el.

Printre toate acele imagini ce se revărsau în jurul lui Rand şi în jurul femeilor, o aură străluci brusc – albastru şi galben, cu nuanţe de verde – şi îi înconjură pe toţi. Min îi cunoştea semnificaţia. Gemu, pe jumătate surprinsă, pe jumătate uşurată.

— Îţi vor sluji, fiecare în felul ei, Rand, zise ea, repede. Am văzut asta.

Sorilea îi va sluji lui? Min se întrebă ce însemna mai exact „fiecare în felul ei”. Cuvintele veneau cu înţelesuri, însă nu ştia întotdeauna care era semnificaţia exactă a lor. Ele îl *vor* sluji; asta era limpede.

Furia îi dispăru de pe faţă când Rand începu să le

studieze în tăcere pe Aes Sedai. Unele o priviră pe Min cu sprâncenele ridicate, vădit mirate că doar câteva cuvinte ale ei aveau atâta greutate, dar majoritatea îl priveau pe Rand, fără să respire, parcă. Până şi Elza îşi ridică fruntea ca să se uite la el. Sorilea îi aruncă o privire scurtă lui Min, apoi schiţă un semn uşor din cap. Aprobator, se gândi Min. Deci cotoroanţa se prefăcea că nu-i păsa, nu?

Într-un final, Rand vorbi:

— Îmi puteţi jura supunere oarbă aşa cum au făcut-o Kiruna şi celelalte. Sau vă puteţi întoarce la ce făceaţi când v-au adus Înţeleptele. Nu accept altceva.

În ciuda glasului uşor poruncitor, părea să nu-i pese, deoarece îşi încrucişă braţele la piept, semn că şi-a pierdut răbdarea. Jurământul pe care li-l ceruse fu rostit în grabă.

Min nu se aştepta ca femeile să se eschiveze, nu după viziunile pe care le avusese. Cu toate acestea, fu surprinsă când Elza se ridică în genunchi, iar celelalte i se alăturară. La unison, alte cinci Aes Sedai jurară pe Lumină şi cu speranţa de a fi izbăvite şi de a-i sluji cu credinţă Dragonului Renăscut până când Ultima Bătălie va fi venit şi va fi luat sfârşit. Nesune rosti cuvintele ca şi când le-ar fi examinat pe fiecare în parte, Sarene, ca şi când ar fi prezentat un principiu al logicii, Elza, arborând un zâmbet larg, triumfător, însă juraseră cu toatele. Câte Aes Sedai va strânge în jurul lui?

Odată ce ele rostiră jurământul, Rand păru să-şi piardă interesul.

— Daţi-le nişte haine şi puneţi-le laolaltă cu celelalte „ucenice” ale voastre, îi spuse el Sorileaei, absent.

Se încrunta, dar nu la ea sau la surorile Aes Sedai.

— Câte crezi că vei putea strânge?

Min aproape că tresări când auzi ecoul gândului ei.

— Oricâte va fi nevoie, răspunse Sorilea, pe un ton sec. Cred că vor veni şi altele.

Bătu o dată din palme şi făcu un gest, iar cele cinci surori

săriră în picioare. Doar Nesune păru surprinsă de repeziciunea cu care se supuseră surorile. Sorilea zâmbi, un zâmbet plin de satisfacţie pentru o Aiel, însă Min nu credea că reacţionase aşa pentru că celelalte femei se arătau supuse.

Rand încuviinţă, pe urmă se întoarse. Pe când străbătea încăperea, începu din nou să se încrunte din pricina lui Elayne.

Min îşi reluă locul pe scaun. Şi-ar fi dorit să aibă una dintre cărţile Maestrului Fel, ca să citească sau s-o arunce în Rand. În fine, o carte a Maestrului Fel, ca să citească şi cartea unui alt autor pe care s-o azvârle.

Sorilea le conduse pe surorile înveşmântate în negru afară din încăpere, însă, când ieşi ultima, se opri cu o mână pe clanţă şi îşi întoarse privirea la Rand, care se apropia cu paşi mari de tronul poleit. Îşi strânse buzele, îngândurată.

— Femeia aceea, Cadsuane Melaidhrin, se află azi sub acest acoperiş, îi zise ea în cele din urmă. Crede că ţi-e teamă de ea, Rand al'Thor, pentru că o eviţi.

După ce rosti vorbele, plecă.

Rand rămase mult timp cu ochii pironiţi la tron. Sau poate la ceva dincolo de el. Apoi se scutură brusc şi se duse să ia Coroana de Săbii. Fu pe punctul de a şi-o aşeza pe cap, dar şovăi şi o puse la loc. Îşi luă mantia pe umeri, însă lăsă sceptrul şi coroana la locul lor.

— Vreau să aflu ce vrea Cadsuane, anunţă el. Nu vine la palat în fiecare zi doar pentru că îi place să călătorească prin omăt. Mă vei însoţi, Min? Poate vei avea o viziune.

Ea se ridică în picioare mai repede decât oricare dintre acele Aes Sedai. O vizită la Cadsuane ar fi, probabil, la fel de plăcută ca o vizită la Sorilea, şi totuşi, orice ar fi fost de preferat decât să rămână acolo. Şi-apoi, poate *va* avea o viziune. Fedwin îi urmă cu o privire speriată.

Cele şase Fecioare care aşteptau pe coridorul cu tavan boltit se ridicară în picioare, dar nu îi urmară. Somara era

singura pe care o cunoştea Min; aceasta îi zâmbi uşor, iar lui Rand îi aruncă o privire dezaprobatoare. Celelalte priveau încruntate. Fecioarele îi acceptaseră explicaţia cum că plecase fără ele pentru a lăsa să se creadă că el era încă în Cairhien, însă tot voiau să ştie de ce nu trimisese după ele ulterior, iar Rand nu avea niciun răspuns. Acesta bombăni ceva şi iuţi pasul, astfel încât Min fu nevoită să mărească pasul ca să se ţină după el.

— Fii cu băgare de seamă la Cadsuane, Min, zise el. Şi tu, Morr. Pune la cale o intrigă specifică surorilor Aes Sedai, dar să mă arză focul dacă ştiu ce anume. Nu ştiu. E…

Un zid din piatră păru s-o lovească pe Min din spate; i se păru că aude huruieli, trosnete. Apoi Rand o întorcea pe spate – zăcea pe pardoseală? – şi îi zări în ochii albaştri teama aceea pe care o cunoştea. Totul dispăru atunci când ea se ridică în şezut şi începu să tuşească. Era de la aerul plin de praf! Pe urmă văzu coridorul.

Fecioarele dispăruseră din faţa uşii lui Rând. Şi uşile dispăruseră, precum şi o mare parte din perete, iar o gaură zimţată, aproape la fel de mare, se căsca în peretele opus. În ciuda prafului, vedea limpede dezastrul din interiorul apartamentului lui. Grămezi uriaşe de moloz zăceau peste tot, iar deasupra, tavanul se căsca, lăsând să se vadă cerul. Omătul cădea peste flăcările ce dansau printre moloz. Unul dintre stâlpii masivi din lemn ai patului se ridica din dărâmături, cuprins de flăcări, iar ea îşi dădu seama că putea vedea afară până la turnurile înconjurate de scări şi acoperite de omăt. Era ca şi când Palatul Soarelui ar fi fost zdrobit de un ciocan uriaş. Dacă ar fi rămas acolo şi n-ar fi fost în drum spre Cadsuane… Min se cutremură.

— Ce…? începu ea, cu o voce tremurătoare, după aceea renunţă la acea întrebare inutilă. Orice idiot şi-ar da seama *ce* se întâmplase.

— Cine? întrebă ea în schimb.

Acoperiţi de praf, cu părul răvăşit şi cu hainele sfâşiate,

cei doi bărbaţi arătau de parcă s-ar fi rostogolit de-a lungul coridorului, şi poate chiar o făcuseră. Lui Min i se părea că ei se aflau cu zece paşi mai încolo de uşi decât îşi amintea. De locul unde se aflaseră uşile. În depărtare se auzeau strigăte ce răzbăteau de-a lungul coridoarelor. Niciunul dintre bărbaţi nu îi răspunse.

— Pot avea încrede în tine, Morr? întrebă Rand.

Fedwin îl privi în ochi.

— Cu viaţa ta, Seniore Dragon, răspunse el simplu.

— De aceea ţi-o încredinţez, spuse Rand.

Îi mângâie lui Min obrajii cu degetele, apoi se ridică brusc în picioare.

— Păzeşte-o cu viaţa *ta*, Morr.

Vocea lui era dură ca piatra şi sinistră ca moartea.

— Dacă ei mai sunt în Palat, te vor simţi că încerci să deschizi o poartă şi te vor lovi înainte să termini. Nu condu Puterea decât dacă e musai, dar fii pregătit. Du-o în odăile servitorilor şi ucide-i pe cei care vor încerca să pună mâna pe ea. Pe oricine!

Aruncându-i o ultimă privire – oh, Lumină, pe vremuri şi-ar fi dat viaţa fericită pentru privirea aceea a lui! O luă la fugă, departe de ceea ce fusese distrus. Departe de ea. Cei care încercaseră să îl ucidă vor continua să îl vâneze.

Morr o bătu uşor pe braţ cu mâna mânjită de praf şi îi oferi un zâmbet ştrengăresc.

— Nu te îngrijora, Min. Voi avea grijă de tine.

Însă cine va avea grijă de Rand? „Pot avea încredere în tine”, îl întrebase el pe acest băiat ce se numărase printre primii care veniseră şi întrebaseră dacă puteau învăţa. Lumină, pe el cine îl va proteja?!

Ajungând la o cotitură, Rand se opri şi se sprijini cu o mână de un perete ca să îmbrăţişeze Izvorul. Era o neghiobie din partea lui că nu voia ca Min să vadă cum se

clătina atunci când cineva încerca să îl omoare. Dar nu era vorba despre o persoană oarecare ci de un bărbat, Demandred, sau poate Asmodean, care se întorsese într-un final. Poate amândoi; însă era ceva ciudat, ca şi când împletiturile veniseră din direcţii diferite. Simţise cum era condusă Puterea prea târziu ca să mai poată repara ceva. Ar fi murit dacă ar fi rămas în odaia lui. Era pregătit să moară. Dar nu s-o piardă pe Min. Elayne ar face bine să nu se întoarcă împotriva lui. Oh, Lumină, ar face bine!

Când îmbrăţişă Izvorul, *saidinul* îl inundă cu o senzaţie de rece topit şi dogoare stinsă, cu viaţă şi dulceaţă, mizerie şi moarte. Simţi un nod în stomac, iar coridorul deveni dublu dinaintea lui. Pentru o secundă, i se păru că vede un chip. Nu cu ochii, ci în mintea lui. Era imaginea unui bărbat, tremurătoare şi de nerecunoscut, pe urmă aceasta dispăru. Plutea în Vidul pustiu, inundat de Putere.

„Nu vei câştiga, îi spuse el lui Lews Therin. Dacă eu voi muri, vei muri şi tu!

„Ar fi trebuit s-o alung pe Ilyena, îi şopti Lews Therin. Ar fi supravieţuit”.

Alungând vocea pe când se desprinse de perete, Rand se furişă cum putu mai bine de-a lungul coridoarelor Palatului, păşind uşor, strecurându-se pe lângă tapiseriile atârnate pe pereţi, ocolind cuierele lucrate în aur şi dulapurile poleite, pe care erau aşezate obiecte aurite din porţelan fragil şi statuete din fildeş. Ochii lui îi căutau pe atacatori. Aceştia nu se vor mulţumi până când nu îi vor găsi trupul şi se aveau să se apropie de odăile lui cu mare băgare de seamă pentru a verifica dacă nu cumva supravieţuise datorită unei întorsături a sorţii. Vor aştepta să vadă dacă el se mişca. În Vid, el era aproape una cu Puterea. În Vid, ca atunci când mânuia sabia, era una cu împrejurimile.

Strigăte frenetice şi tânguieli răzbăteau din toate direcţiile. Unii ţipau, întrebând ce se întâmplase, alţii strigau că Dragonul Renăscut se smintise. Amalgamul de

stări din capul lui care veneau dinspre Alanna îi ofereau un oarecare confort. Ea nu se afla în Palat, aşa cum nu se aflase toată dimineaţa, poate nu se afla nici în oraş. Îşi dorea ca şi Min să fi plecat din oraş. Uneori, vedea bărbaţi şi femei pe coridoare, cei mai mulţi fiind servitori în livrele negre, ce fugeau, cădeau şi se ridicau anevoie în picioare, apoi o luau din nou la fugă. Ei nu îl văzură însă. Inundat de Putere, auzea fiecare şoaptă. Inclusiv zgomotul înăbuşit al unor cizme ce fugeau fără a face zgomot.

Retrăgându-se cu spatele spre un perete unde se afla o masă lungă, plină cu obiecte de porţelan, împleti repede în jurul lui fire de Foc şi de Aer şi rămase nemişcat în Lumina Învăluită, urzeala ce împleteşte fire de Foc şi de Aer.

Un puhoi de Fecioare îşi făcu apariţia, cu feţele acoperite de văluri, trecând în fugă fără să îl vadă. Alergau spre apartamentul lui. Nu le putea lăsa să îl însoţească; le făgăduise să le conducă în bătălie, nu spre măcel. Când îi va găsi pe Demandred sau pe Asmodean, Fecioarele vor muri, iar el avea deja cinci nume pe care să le ţină minte şi să le adauge pe listă. Somara din clanul Bent Peak Daryne era deja acolo. O făgăduinţă pe care el fusese nevoit să o facă, pe care fusese nevoit să o ţină. Doar pentru acea făgăduinţă, el merita să moară!

„Vulturii şi femeile se află în siguranţă doar în colivii”, zise Lews Therin ca şi când ar fi citat, după aceea începu brusc să plângă când ultima Fecioară se făcu nevăzută.

Rand continuă să se mişte, străbătând galeriile din palat şi îndepărtându-se tot mai mult de apartamentul său. Lumina Învăluită folosea foarte puţină Putere – atât de puţină, încât niciun bărbat nu ar fi simţit *saidinul* decât dacă s-ar fi aflat în apropierea lui –, iar el o folosea doar atunci când credea că cineva îl putea vedea. Atacatorii lui nu îi distruseseră odăile, nădăjduind că el era acolo. Aceştia aveau iscoade în Palat. Poate că *ta’verenul* îl scosese afară din apartamentul lui, dacă un *ta’veren* ar fi putut funcţiona

de unul singur, sau poate fusese doar o întâmplare. Poate dacă va trage puţin de Pânză, va reuşi să-i aducă mai aproape pe atacatorii lui, chiar dacă îl credeau mort sau rănit. Lews Therin chicoti la acest gând. Rand aproape că simţea cum bărbatul îşi freca mâinile nerăbdător.

Fu nevoit să se mai ascundă de trei ori în spatele Puterii când alte Fecioare cu văl pe feţe trecură în fugă pe lângă el şi o dată când o văzu pe Cadsuane strecurându-se de-a lungul coridorului, urmată îndeaproape de nu mai puţin de şase Aes Sedai, însă el nu o recunoscu pe niciuna. Acestea păreau să fi ieşit la vânătoare. Nu îi era teamă de sora cu părul cărunt. Nu, fireşte că nu îi era teamă! Dar aşteptă până când aceasta şi prietenele ei se făcură nevăzute înainte să dea drumul urzelii ce îl ascundea. Lews Therin nu chicoti când o văzu pe Cadsuane. Tăcu chitic până când se făcu nevăzută.

Când Rand ieşi pe coridor, o uşă de lângă el se deschise şi se ivi Ailil. Habar nu avuse că se afla lângă odaia ei. În spatele ei se zărea o femeie tuciurie, cu cercei din aur în urechi şi cu un medalion ce atârna de un lanţ din aur ce îi traversa obrazul stâng până la cercelul din nas. Era Shalon, Călăuza Vânturilor pentru Harine din Togara, ambasadoarea Atha'an Miere care se mutase în Palat împreună cu suita ei aproape imediat după ce Merana îl informase despre tocmeală. Şi care se întâlnea cu o femeie care poate îi dorea moartea. Cele două făcură ochii cât cepele când îl văzură.

Manifestă toată blândeţea de care era capabil, dar trebuia să se mişte repede. La câteva clipe după ce se deschisese uşa, o îndesa sub pat pe Ailil, puţin cam ciufulită, alături de Shalon. Poate că nu erau implicate în ceea ce se întâmpla. Poate. Dar paza bună trece primejdia rea! Cu gurile pline de eşarfele lui Ailil, cele două femei îl priveau cu duşmănie şi se zvârcoleau ca să se elibereze de fâşiile de cearşaf rupt cu care le legase la mâini şi la

picioare. Scutul pe care i-l pusese lui Shalon avea să o ţină imobilizată o zi sau două înainte ca nodul să se desfacă, deşi ştia că, în curând, cineva le va găsi şi le va desface celelalte legături.

Îngrijorat în privinţa scutului, crăpă uşa cât să arunce o privire pe hol, apoi se strecură afară şi se furişă de-a lungul coridorului. Nu o putea lăsa pe Călăuza Vânturilor să conducă Puterea şi nu era o joacă să pui scut unei femei. Dacă unul dintre atacatorii lui s-ar fi aflat suficient de aproape… Însă el nu zări pe nimeni pe coridoare.

La patruzeci de metri distanţă de odaia lui Ailil, coridorul dădea într-un balcon pătrat din marmură albastră, prevăzut cu balustradă şi scări largi de-o parte şi de cealaltă. Acesta se afla în faţa unei încăperi pătrate, cu tavan înalt şi boltit, prevăzută cu acelaşi tip de balcon. Tapiserii reprezentând păsări ţâşnind spre cer, lungi de cinci metri, atârnau de-a lungul pereţilor. Jos, Dashiva privea în jur, umezindu-şi buzele, îngrijorat. Gedwyn şi Rochaid erau cu el! Lews Therin flecărea despre omor.

— …îţi spun că n-am simţit nimic, zicea Gedwyn. E mort! Dashiva îl zări pe Rand în capul scărilor.

Singurul avertisment pe care îl primi fu rânjetul ce apăru brusc pe faţa lui Dashiva. Acesta începu să conducă Puterea şi, fără să aibă timp de gândire, Rand începu să împletească – fără să ştie ce anume, cum se întâmpla adesea; ceva din străfundul amintirilor lui Lews Therin; nici măcar nu ştia dacă împletea singur firul sau dacă nu cumva Lews Therin îmbrăţişase *saidinul* – fire de Aer, Foc şi Pământ, care începură să se înfăşoare în jurul lui. Focul ce ţâşni din Dashiva explodă, spulberând marmura şi azvârlindu-l pe Rand pe spate, pe coridor. Acesta începu să se zvârcolească şi să se rostogolească în coconul lui.

Bariera oprea orice, chiar şi Focul-Răului. Inclusiv aerul de respirat. Rand îi dădu drumul gâfâind şi începu să se târască pe pardoseală, învăluit în zgomotul exploziilor ce

răsunau, al prafului care cădea şi al bucăţilor din marmură ce se prăvăleau. Folosi Puterea. Înainte să se oprească din alunecat, conduse cu Puterea Focul şi Aerul, dar împletitura era diferită faţă de cea pentru Lumina Învăluită. Fire subţiri şi roşii ţâşniră din mâna lui stângă, răspândindu-se spre locul unde stătuseră Dashiva şi ceilalţi. Din partea stângă ţâşneau mingi de foc, Foc Împletit cu Aer, mai repede decât putea număra. Mingile pătrundeau prin marmură înainte să explodeze în încăpere. O detunătură prelungă zgudui Palatul. Praful care căzuse se ridică din nou în aer, iar bucăţi de piatră săreau de colo până colo.

Cât ai clipi din ochi, sări în picioare şi o luă la fugă, trecând pe lângă odaia lui Ailil. Cel care lovea şi rămânea pe loc îşi pecetluia moartea. Era pregătit să moară, dar nu atunci. Mârâind, străbătu în grabă un alt coridor, coborî scările înguste ale servitorilor şi ieşi la etajul de jos.

Îşi croi drum cu grijă spre locul unde îl văzuse pe Dashiva; firele letale erau pregătite să lovească în oricine la cea mai simplă mişcare.

„Ar fi trebuit să îi omor pe toţi de la bun început, şuieră Lews Therin gâfâind. Ar fi trebuit să îi omor pe toţi!”

Rand îl lăsă să se dezlănţuie.

Sala cea mare părea să fi fost înghiţită de flăcări. Din tapiserii nu mai rămăseseră decât fragmente ce fuseseră carbonizate de limbile de foc, iar în pereţi şi în pardoseală se căscau găuri uriaşe. Scările pe care Rand vrusese să coboare dispăruseră şi în locul lor se căsca un hău de trei metri. Nici urmă de cei trei bărbaţi. Era imposibil ca ei să fi ars complet. Ar fi rămas ceva din ei.

Un servitor în haină neagră îşi scoase capul cu precauţie prin uşa mică de lângă scări, din capătul celălalt al sălii. Îl văzu pe Rand, apoi îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi. O altă servitoare se ivi dintr-un alt coridor, apoi îşi strânse poalele şi făcu cale-ntoarsă în fugă, ţipând cât o ţinea gura că Dragonul Renăscut îi omora pe toţi din Palat.

Rand se furişă din acea sală, făcând o grimasă. Se pricepea de minune să îi înspăimânte pe cei care nu îl puteau răni. Se pricepea de minune să distrugă.

„Să distrugi sau să fii distrus, spuse râzând Lews Therin. Atunci când trebuie să faci această alegere, există vreo diferenţă?”

Undeva, în Palat, un bărbat conducea suficientă Putere cât să deschidă o poartă. Dashiva şi ceilalţi o luau la fugă? Sau voiau să-l facă să creadă asta?

Străbătea coridoarele Palatului fără să se mai ostenească să se ascundă. Toată lumea părea să facă la fel. Puţinii servitori pe care îi întâlni o luau la fugă ţipând. Coridor după coridor, vâna, plin de *saidin* până la refuz, plin de foc şi gheaţă, ce încercau să îl anihileze aşa cum încercase Dashiva, plin de mana care i se strecura în suflet. Nu avea nevoie de râsul smintit şi delirul lui Lews Therin ca să fie cuprins de dorinţa de a ucide.

Când zări o haină neagră în faţă, din mâna lui ţâşni focul care lovi făcând să explodeze colţul unde se întâlneau cele două coridoare. Rand lăsă împletitura să se potolească, însă nu renunţă de tot la ea. Oare îl omorâse?

— Seniore Dragon! strigă cineva de dincolo de dărâmături. Sunt eu, Narishma! Cu Flinn!

— Nu v-am recunoscut, minţi Rand. Veniţi aici!

— Cred că te-ai înfierbântat, strigă Flinn. Cred c-ar fi mai bine să aşteptăm până se va calma toată lumea.

— Da, zise încet Rand.

Oare chiar încercase să îl omoare pe Narishma? Nu credea că poate să-l folosească pe Lews Therin drept scuză.

— Da, ar fi mai bine. Să mai aşteptăm puţin.

Nu primi niciun răspuns. Oare auzea zgomot de paşi ce se retrăgeau? Îşi lăsă cu greu mâna în jos şi o luă în direcţia opusă.

Căută prin tot Palatul ceasuri întregi, dar nu îi găsi pe Dashiva şi pe ceilalţi. Coridoarele, sălile mari, până şi

bucătăriile erau pustii. Nu descoperi nimic şi nu află nimic. Nu. Îşi dădu seama că aflase ceva. Încrederea era ca un pumnal al cărui mâner era la fel de tăios ca lama.

Apoi află ce era durerea.

Odăiţa cu pereţi din piatră se afla jos, în pântecele Palatului Soarelui, iar înăuntru era cald, în ciuda faptului că nu ardea focul, însă lui Min îi era frig. Cele trei lămpi poleite de pe măsuţa din lemn ofereau suficientă lumină. Rand spusese că, de acolo, o putea ajuta să scape chiar dacă cineva ar fi încercat să distrugă Palatul din temelii. Nu părea să fi glumit.

Îl privea pe Rand ţinând coroana Illianului în poală. Îl privea pe Rand cum se uita la Fedwin. Strânse coroana în mâini, însă îi dădu repede drumul când simţi împunsăturile acelor săbii mici ascunse printre frunzele de laur. Era ciudat: coroana şi sceptrul rămăseseră întregi, deşi Tronul Dragonului era un maldăr de aşchii aurite îngropate în moloz. În traista mare din piele de lângă scaunul ei, de care stăteau rezemate centironul şi teaca sabiei lui Rand, se aflau toate lucrurile pe care el reuşise să le salveze. După părerea ei, erau nişte alegeri ciudate.

„Găină fără minte, reflectă ea. Dacă nu te gândeşti la ce vezi în faţa ta nu înseamnă că va dispărea”.

Rand stătea cu picioarele încrucişate sub corp pe pardoseala din piatră, plin de praf şi zgârieturi, cu haina sfârtecată. Faţa parcă îi era sculptată. Părea să îl privească pe Fedwin fără să clipească. Şi băiatul şedea pe pardoseală, cu picioarele relaxate. Cu limba între dinţi, Fedwin era concentrat să construiască un turn din bucăţi de lemn. Min înghiţi cu noduri.

Ea încă îşi amintea cum o cuprinsese groaza atunci când îşi dăduse seama că băiatul care o „păzea” avea minte de copil. O cuprinsese totodată tristeţea – Lumină, era doar un

băieţandru! Nu era corect! –, dar nădăjduia că Rand îi ţinea în continuare scutul acestuia. Nu fusese uşor să îl convingă pe Fedwin să se joace cu acele bucăţi din lemn în loc să scoată pietrele din pereţi cu Puterea pentru a construi „un turn mare în care să te afli în siguranţă”. Apoi *ea* fusese cea care îl păzise pe *el* până când venise Rand. Oh, Lumină! îi venea să plângă. Mai mult pentru Rand decât pentru Fedwin.

— Te-ai ascuns în adâncuri, pare-se.

Bărbatul cu vocea groasă ce apăruse în prag nu termină bine de vorbit că Rand şi sărise în picioare dând nas în nas cu el. Era Mazrim Taim. Ca de obicei, bărbatul cu nasul coroiat purta o haină neagră cu Dragoni albaştri şi aurii urcând în spirală pe mâneci. Spre deosebire de ceilalţi *asha'mani*, nu purta nici Sabia, nici Dragonul pe gulerul înalt. Faţa întunecată era aproape la fel de inexpresivă precum cea a lui Rand. În timp ce îl privea fix, Rand părea să scrâşnească din dinţi. Min îşi scoase pe furiş cuţitul din mânecă. Imagini şi aure dansau în jurul celor doi, însă nu o viziune o făcu să fie brusc cu băgare de seamă. Văzuse înainte un bărbat ce încerca să se hotărască dacă să îl omoare pe un altul şi avea din nou acea viziune.

— Ai venit aici îmbrăţişând *saidinul*, Taim? întrebă Rand cu prea multă blândeţe.

Taim îşi întinse mâinile, iar Rand zise:

— E mai bine.

Dar nu se relaxă.

— M-am gândit că s-ar putea să fiu înjunghiat din greşeală în timp ce străbat coridoarele astea pline cu femei Aiel, zise Taim. Păreau agitate.

Deşi el nu îşi luă ochii de la Rand, Min era convinsă că bărbatul observase că ea îşi dusese mâna la cuţit.

— E de înţeles, fireşte, continuă el pe un ton blând. Nu pot spune cât de bucuros sunt că te găsesc în viaţă, după tot ce s-a întâmplat sus. Am venit să ţi-i indic pe dezertori.

În mod normal, nu m-aş fi ostenit, dar aceştia sunt Gedwyn, Rochaid, Torval şi Kisman. Se pare că au fost nemulţumiţi de cele întâmplate în Altara, dar nu m-am gândit că vor merge atât de departe. Nu l-am văzut pe niciunul dintre bărbaţii pe care i-am lăsat cu tine.

Pentru o clipă, ochii îi fugiră la Fedwin. Însă doar pentru o clipă.

— Au existat… şi alte… victime? Pe ăsta îl voi lua cu mine, dacă doreşti.

— Le-am spus să stea ascunşi, răspunse Rand pe un ton aspru. Iar de Fedwin voi avea eu grijă. Îl cheamă Fedwin Morr, Taim; nu „ăsta”.

Începu să se retragă cu spatele spre măsuţă, ca să ia în mână cupa din argint aflată acolo, printre lămpi. Min îşi ţinu răsuflarea.

— Vindecătoarea din satul meu poate tămădui orice, zise Rand, îngenunchind lângă Fedwin.

Cumva, reuşi să îi zâmbească băiatului fără să-şi ia ochii de la Taim. Fedwin zâmbi fericit la rândul său şi încercă să ia cupa pe care Rand i-o întinse ca să bea.

— Femeia cunoaşte ierburile mai bine decât oricine. Am învăţat şi eu câte ceva de la ea, care-s bune, care-s rele.

Fedwin oftă atunci când Rand îi luă cupa şi îl lipi de pieptul lui.

— Dormi, Fedwin! murmură Rand.

Părea, într-adevăr, că băiatul avea să adoarmă. El închise ochii. Se vedea cum respira din ce în ce mai liniştit. Zâmbetul nu îi pieri de pe buze.

— Am pus ceva în vin, spuse Rand cu blândeţe, întinzându-l pe jos pe Fedwin.

Pe Min o ardeau ochii, dar nu avea de gând să plângă. Nu va face asta!

— Eşti mai dur decât credeam, bombăni Taim.

Rand îi zâmbi. Era un rânjet animalic.

— Pune-l şi pe Corlan Dashiva pe lista ta de dezertori,

Taim. Data viitoare când voi veni în Turnul Negru, mă aştept să-i văd căpăţâna atârnată de Copacul Trădătorilor.

— Dashiva? mârâi Taim, făcând ochii mari de uimire. Se va face voia ta. Când vei veni data viitoare în Turnul Negru.

Îşi găsi repede stăpânirea de sine, devenind calmul întruchipat. Cât de mult îşi dorea Min să poată interpreta viziunile în care îi apărea acesta.

— Întoarce-te în Turnul Negru şi nu mai veni aici.

Ridicându-se în picioare, Rand se întoarse cu faţa la Taim, peste trupul lui Fedwin.

— S-ar putea să fiu pe drum o vreme.

Plecăciunea pe care o făcu Taim fu aproape imperceptibilă.

— Cum porunceşti.

Când uşa se închise în urma lui, Min răsuflă îndelung.

— N-are rost să irosim timpul şi nici timp de irosit n-avem, bombăni Rand.

Îngenunchind în faţa ei, luă coroana şi o băgă în traistă, alături de celelalte lucruri.

— Min, credeam că eu sunt haita de dulăi care vânează lupii pe rând, când colo, se vede treaba că eu sunt lupul.

— Arză-te-ar focu! rosti ea cu răsuflarea întretăiată.

Apucându-l cu mâinile de păr, îl privi drept în ochi. Când erau albaştri, când erau cenuşii, precum cerul dimineţii înainte de răsăritul soarelui. Şi goi.

— Poţi plânge, Rand al'Thor . N-o să pieri dacă vei plânge!

— N-am timp de lacrimi, Min, zise el cu blândeţe. Uneori, dulăii îl prind pe lup şi-şi doresc să n-o fi făcut. Alteori, el îi hăituieşte pe ei sau aşteaptă la pândă. Dar mai întâi, lupul trebuie s-o ia la fugă.

— Când vom pleca? întrebă ea.

Nu-şi luă mâinile din părul lui. N-avea de gând să-i dea vreodată drumul. Niciodată.

CAPITOLUL 30

Începuturi

Strângându-şi mantia cu blană pe lângă corp, Perrin îl lăsă pe Stayer să păşească în ritmul său. Soarele dimineţii nu oferea deloc căldură, iar ei înaintau cu greu pe drumul acoperit cu nămeţi care ducea spre Abila. El şi cei doisprezece însoţitori călătoreau împreună cu doar două telegi hodorogite, trase de boi şi cu câţiva fermieri îmbrăcaţi în veşminte negre din lână. Toţi înaintau cu greu, cu capetele plecate, ţinându-şi pălăriile sau tichiile cu mâinile ori de câte ori sufla o rafală de vânt, însă, altminteri, atenţi pe unde păşeau.

Îl auzi în spatele lui pe Neald făcând în şoaptă o glumă vulgară; Grady răspunse printr-un mormăit, iar Balwer pufni exagerat. Cei trei nu păreau deloc afectaţi de ceea ce văzuseră sau auziseră în ultima lună de când trecuseră hotarul în Amadicia, sau de ce îi aştepta. Edarra o dojenea cu asprime pe Masuri pentru că lăsase să-i alunece de pe cap gluga. Edarra şi Carelle îşi înfăşuraseră şalurile în jurul capului şi al umerilor, pe lângă mantii, şi chiar dacă au căzut de acord că trebuiau să meargă călare, refuzaseră să îşi schimbe rochiile umflate cu alte veşminte. Astfel, picioarele cu ciorapi negri le erau dezgolite până la genunchi. Frigul nu părea să le deranjeze defel; doar omătul, care le părea ciudat. Carelle începu să îi explice în şoaptă lui Seonid ce s-ar putea întâmpla dacă nu îşi

ascundea faţa.

Fireşte, dacă îşi va arăta faţa prea curând, câteva lovituri de nuia aveau să fie cea mai mică dintre pedepse, după cum ea şi Înţeleapta ştiau prea bine. Perrin nu trebuia să se uite în urma lui ca să afle că toţi Străjerii surorilor, care purtau mantiile lor obişnuite şi încheiau coloana, erau nişte bărbaţi ce se aşteptau să-şi scoată săbiile în orice moment şi să deschidă calea. Aceştia fuseseră cu ochii în patru încă de când părăsiseră tabăra în zori de zi. Îşi trecu degetul mare de la mână peste toporul ce îi atârna la cingătoare, apoi îşi strânse din nou mantia pe lângă trup înainte să se işte brusc o altă rafală de vânt. Dacă lucrurile mergeau prost, Străjerii ar putea avea dreptate.

Mai încolo, în partea stângă, la mică distanţă de locul unde drumul trecea peste un pod din lemn construit peste un pârâu îngheţat ce curgea la marginea oraşului, buşteni carbonizaţi ieşeau din omătul care acoperea o piaţă mare din piatră. La baza lor se adunaseră nămeţi. Pentru că întârziase să îi declare supunere Dragonului Renăscut, seniorul din partea locului avusese noroc că scăpase doar cu câteva lovituri de bici şi cu proprietăţile luate. Câţiva bărbaţi stăteau lângă pod şi priveau cum se apropiau călăreţii. Perrin nu văzu nici urmă de coifuri sau armuri, însă fiecare bărbat ţinea în mână o suliţă sau o arbaletă la fel de strâns cum îşi ţinea el mantia. Bărbaţii nu vorbeau între ei. Doar priveau, iar din guri le ieşeau aburi. Tot oraşul era împânzit de gărzi, la fiecare drum care ieşea din el, în fiecare spaţiu care despărţea două clădiri. Aceasta era ţara Profetului, dar Mantiile Albe şi oastea Regelui Ailron stăpâneau în continuare o mare parte din ea.

— Am făcut bine că n-am adus-o, bombăni el, însă voi plăti oricum pentru asta.

— Fireşte că vei plăti, zise Elyas, pufnind.

Pentru un bărbat care mersese mai mult pe jos în ultimii cincisprezece ani, îşi mâna cu pricepere murgul cenuşiu. Îşi

câştigase mantia căptuşită cu blană de vulpe neagră la un joc de zaruri cu Galenne. Aram, care călărea în partea cealaltă a lui Perrin, îi aruncă o privire încruntată lui Elyas, dar bărbosul nu îl băgă în seamă. Nu se înghiţeau unul pe celălalt.

— Mai devreme sau mai târziu, bărbatul îi plăteşte femeii, fie că îi este sau nu dator. Dar am făcut bine, nu?

Perrin încuviinţă îmbufnat. Nu i se părea normal să accepte sfaturi despre soţia lui de la alţi bărbaţi, fie ele şi chibzuite sau pe ocolite, cu toate acestea, părea să funcţioneze. Desigur, se abţinuse să nu ridice tonul la Faile la fel de greu cum se abţinuse să îl ridice la Berelain, însă reuşise ultima adeseori şi prima de câteva ori. El urmaşe sfatul lui Elyas cuvânt cu cuvânt. Atât cât putuse de mult. Mirosul puternic de gelozie se mai simţea atunci când apărea Berelain, dar, pe de altă parte, mirosul de suferinţă dispăruse pe măsură ce înaintau încet spre miazăzi. Şi, totuşi, era neliniştit. Când el îi spusese pe un ton ferm că nu îl va însoţi în dimineaţa aceea, ea nu rostise nici măcar un cuvânt de împotrivire! Ba chiar păruse… mulţumită! Printre altele, inclusiv furioasă. Cum ar fi putut fi mulţumită şi furioasă în acelaşi timp? Pe faţa ei nu se citise nici urmă de furie, dar mirosul nu îl înşela niciodată. Cumva, i se părea că ştia mai puţin despre femei cu cât afla mai multe despre ele!

Gărzile de pe pod se încruntară şi îşi pipăiră armele atunci când copitele lui Stayer răsunară pe podul din lemn. Bărbaţii alcătuiau acelaşi grup ciudat, obişnuit, care îl urma pe Profet, indivizi cu feţele murdare, îmbrăcaţi în haine de mătase prea mari pentru ei, bătăuşi cu feţele brăzdate de cicatrice şi ucenici cu obrajii rozalii, foşti negustori şi artizani ce arătau de parcă ar fi dormit luni întregi în hainele lor de lână, odinioară elegante. Armele lor păreau însă bine îngrijite. Câţiva dintre ei aveau ochi scânteietori; ceilalţi păreau temători. Pe lângă mirosul de nespălat,

aceştia mai emanau înfocare, nerăbdare, pasiune, teamă, toate la un loc.

Ei nu se clintiră ca să le aţină calea, doar priveau, aproape fără să clipească. Din câte auzise Perrin, tot soiul de oameni, de la domniţe îmbrăcate în mătăsuri şi până la cerşetori în zdrenţe, se înfăţişau dinaintea Profetului, nădăjduind că, dacă îi vor jura supunere acestuia personal, vor obţine şi alte binecuvântări. Sau mai multă protecţie. Ăsta era motivul pentru care el alesese acest drum şi era însoţit doar de câţiva oameni. Ar fi băgat spaima în Masema dacă ar fi fost nevoit şi s-ar fi putut speria, dar i se păruse mai potrivit să încerce să ajungă la el fără să ducă o bătălie. Simţi privirile gărzilor aţintite asupra lui şi a celorlalţi până când traversară cu toţii podul scurt şi pătrunseră pe străzile pavate din Abila. Deşi scăpaseră de acel moment tensionat, ei nu se simţiseră mai uşuraţi.

Abila era un oraş destul de măricel, prevăzut cu câteva turnuri de pază impunătoare şi multe clădiri înalte de patru etaje, fiecare cu acoperişul din ardezie. Pe ici, pe colo, mormane de moloz şi lemne umpleau un gol între două structuri, unde vreun han sau casa vreunui negustor fuseseră dărâmate. Profetul dezaproba bogăţia strânsă prin negoţ, la fel de mult ca beţiile sau depravarea, cum le numeau adepţii lui. Dezaproba multe lucruri şi prin pilde nemiloase.

Străzile musteau de oameni, dar Perrin şi însoţitorii lui erau singurii călare. Omătul se topise de mult, transformându-se într-o zloată ce ajungea până la glezne. Multe căruţe trase de boi îşi croiau anevoie drum prin mulţime, însă puţine căruţe cu coviltir şi nici măcar o singură trăsură. În afara celor care purtau haine uzate sau poate veşminte furate, toţi erau îmbrăcaţi în haine din lână cenuşie. Cei mai mulţi oameni păşeau grăbiţi şi, asemenea celor de pe drum, îşi ţineau capetele plecate. Cei care nu se grăbeau erau grupuri răzleţe de bărbaţi cu arme. Străzile

miroseau a mizerie şi teamă. Lui Perrin i se ridica părut pe ceafă. Dacă ajungeai până acolo, din acel oraş fără ziduri ieşeai la fel de uşor ca atunci când intrai.

— Seniore, murmură Balwer, când se apropiară de unul dintre acele mormane de moloz.

Balwer abia dacă aşteptă ca Perrin să încuviinţeze înainte să îşi întoarcă murgul cu bot ascuţit într-o parte şi să o ia într-o altă direcţie, aplecat în şa şi cu mantia cafenie strânsă pe lângă corp. Perrin nu îşi făcea griji că omuleţul cel sfrijit pleca de unul singur, nici măcar acolo. Pentru un secretar, aflase surprinzător de multe informaţii din aceste incursiuni ale lui. Părea că ştia ce făcea.

Alungându-l pe Balwer din gânduri, Perrin se întoarse la treaba *lui*.

După ce puse o întrebare unui tânăr deşirat, cu faţa luminoasă, află unde stătea Profetul, şi după trei întrebări adresate unor indivizi de pe străzi, descoperi casa negustorului – patru etaje de piatră cenuşie cu ornamente şi tocuri din marmură albă la ferestre. Masema nu era de acord cu munca grea pentru bani, dar era dispus să accepte cazare de la cei care se istoveau. Pe de altă parte, Balwer spusese că dormise adeseori la o fermă dărăpănată şi fusese tare mulţumit. Masema bea doar apă şi oriunde mergea angaja o biată văduvă şi mânca mâncarea pe care aceasta o gătea, bună sau rea, fără să se plângă. Perrin pierduse şirul văduvelor pe care bărbatul le pusese să muncească pe degeaba.

Mulţimea care împânzea celelalte străzi lipsea în faţa casei înalte, dar străjerii înarmaţi, asemenea celor de pe pod, erau aproape la fel de mulţi. Cei care nu rânjeau cu neruşinare se holbau posomorâţi la Perrin. Cele două Aes Sedai îşi ascundeau feţele sub glugi şi îşi ţineau capetele plecate, aburi albi ieşindu-le din gură. Perrin îl văzu cu coada ochiului pe Elyas mângâindu-şi cu degetul mare mânerul cuţitului cu lama lungă. Abia se abţinea să nu îşi

mângâie şi el toporul.

— Am venit cu un mesaj de la Dragonul Renăscut pentru Profet, anunţă el.

Când niciunul dintre bărbaţi nu se clinti, el adăugă:

— Numele meu este Perrin Aybara. Profetul mă cunoaşte.

Balwer îl avertizase cât de primejdios era să rostească numele lui Masema sau să-i spună lui Rand altcumva decât Seniorul Dragon Renăscut. El nu se afla acolo ca să stârnească o răzmeriţă.

Faptul că susţinea că îl cunoştea pe Masema crea agitaţie printre străjeri. Câţiva se priviră cu ochii mari cât cepele, iar un altul dădu fuga înăuntru. Ceilalţi se zgâiau la el de parcă ar fi fost vreun menestrel. După câteva clipe, o femeie îşi făcu apariţia în prag. Frumoasă, deşi cu părul alb la tâmple, într-o rochie cu guler înalt din lână albastră, ce părea elegantă, deşi nu era împodobită, femeia părea a fi negustoreasă. Masema nu le arunca pe străzi pe cele care îi ofereau ospitalitate, iar servitorii lor sau ajutoarele de la fermă ajungeau, de obicei, într-una dintre bandele care „răspândeau gloria Seniorului Dragon”.

— Vino cu mine, rogu-te, Jupâne Aybara, zise femeia pe un ton calm, dumneata şi prietenii dumitale, vă voi duce la Profetul Seniorului Dragon, fie ca Lumina să-i lumineze numele.

O fi părând ea calmă, însă emana groază.

După ce le spuse lui Neald şi Străjerilor să aibă grijă de cai, Perrin şi ceilalţi o urmară înăuntru. Interiorul era întunecat, luminat doar de câteva lămpi, şi nu era mai cald decât afară. Până şi Înţeleptele păreau smerite. Acestea nu miroseau a teamă, deşi nu erau departe, la fel ca Aes Sedai, iar Grady şi Elyas miroseau a precauţie, deoarece erau cu ochii în patru şi cu urechile ciulite. În mod ciudat, mirosul lui Aram trăda nerăbdarea. Perrin nădăjduia ca bărbatul să nu-şi tragă sabia aia pe care o purta pe spate.

Odaia încăpătoare, prevăzută cu covoare, în care îi

conduse femeia şi unde focul ardea în vetre situate la fiecare capăt, parcă semăna cu camera de studiu a unui general, deoarece toate mesele şi jumătate din scaune erau acoperite cu hărţi şi pergamente. Înăuntru era suficient de cald, aşa că Perrin îşi aruncă mantia pe spate şi regretă că îmbrăcase două cămăşi pe sub haină. Dar Mesama, care stătea în mijlocul încăperii, fu cel care îi atrase imediat atenţia, aşa cum atrage un magnet firele de fier. Era un bărbat oacheş şi încruntat, cu capul ras şi o cicatrice în formă de triunghi pe un obraz. Purta o haină cenuşie şifonată şi cizme uzate. Ochii lui adânciţi în cap erau sfredelitori, iar mirosul lui… Singurul nume pe care Perrin îl putea da acelui miros, tare ca oţelul şi ascuţit ca tăişul şi fremătând de o intensitate sălbatică, era „smintealӑ".

— Deci tu erai, mârâi Masema. N-am crezut că vei îndrăzni să te arăţi. Ştiu ce pui la cale! Hari mi-a spus în urmă cu mai bine de o săptămână şi am continuat să mă informez.

Un bărbat se mişcă într-un colţ al încăperii. Era un individ cu ochi înguşti şi nas cârn, iar Perrin se mustră pentru că nu îl observase de la început. Haina de mătase verde a lui Hari era mult mai elegantă decât cea pe care o purtase atunci când negase că avea iscoade. Individul îşi frecă mâinile şi îi zâmbi batjocoritor lui Perrin, dar tăcu în vreme ce Masema continua să vorbească. Glasul Profetului devenea tot mai înflăcărat cu fiecare cuvânt, însă nu de furie, ci ca şi când ar fi vrut să îl atingă pe Perrin cu fiecare silabă.

— Ştiu că ai ucis oameni care au venit la Seniorul Dragon. Ştiu că vrei să-ţi construieşti propriul regat! Da, ştiu despre Manetheren! Despre ambiţia ta! Eşti avid după glorie! Ţi-ai întors spatele de la…!

Brusc, ochii lui Masema se bulbucară şi, pentru prima oară, se simţi furia în mirosul lui. Hari scoase un sunet gutural şi încercă să se retragă cu spatele spre perete.

Seonid şi Masuri îşi scoaseră glugile de pe cap şi rămaseră cu feţele dezvelite, calme şi stăpânite, nişte Aes Sedai pentru oricine ştia la ce să se uite. Perrin se întrebă dacă ele îmbrăţişau Puterea. Ar fi putut pune rămăşag că Înţeleptele o făceau. Edarra şi Carelle priveau în tăcere în toate părţile şi, în ciuda feţelor lor calme, păreau pregătite de luptă. Că veni vorba, dorinţa de luptă a lui Grady era la fel de evidentă ca haina lui neagră; poate şi el îmbrăţişa Puterea. Elyas stătea rezemat de peretele de lângă uşa deschisă, la fel de calm în exterior ca şi surorile, deşi părea pregătit să lovească. Aram se zgâia la Masema cu gura căscată! Lumină!

— Aşadar, este adevărat! izbucni Masema, scuipând în jur nervos. După ce împrăştii zvonuri neruşinate despre numele sfânt al Seniorului Dragon, îndrăzneşti să călătoreşti cu aceste… aceste…!

— I-au jurat supunere oarbă Seniorului Dragon, Masema, îl întrerupse Perrin. Îl slujesc pe el! Dar tu? M-a trimis să opresc omorurile. Şi te duc în faţa lui.

Cum nimeni nu îi oferise un scaun, împinse un teanc de hârtii de pe unul şi se aşeză. Îşi dorea ca şi ceilalţi să facă la fel; era mai greu să strigi din şezut.

Hari îl privi cu ochii mari de uimire, iar Masema începu să tremure de-a binelea. Fiindcă se aşezase fără să-şi ceară voie? Oh, da.

— Am dezvăluit numele bărbaţilor, zise Masema, pe un ton rece. Nu sunt decât Profetul Seniorului Dragon, fie ca Lumina să-l lumineze şi lumea să îngenuncheze dinaintea lui!

După tonul lui, lumea şi Lumina aveau să plângă eşecul în egală măsură.

— Sunt încă multe de făcut aici. Opere măreţe. Toţi trebuie să se supună atunci când o cere Seniorul Dragon, însă iarna, călătoreşti anevoie. O întârziere de câteva săptămâni nu va conta prea mult.

— Te pot duce în Cairhien azi, spuse Perrin. Odată ce Seniorul Dragon va fi vorbit cu tine, te vei putea întoarce în acelaşi mod şi să ajungi aici în câteva zile.

Dacă Rand îl va lăsa să se întoarcă.

Masema se dădu câţiva paşi în spate. Dezvelindu-şi dinţii, le privi cu duşmănie pe Aes Sedai.

— E vreo născocire a Puterii? N-am de gând să mă las atins de Putere! E blasfemie dacă o ating muritorii!

Perrin fu cât pe ce să icnească.

— Dragonul Renăscut conduce Puterea, omule!

— Seniorul Dragon, fie binecuvântat, nu este un bărbat oarecare, Aybara! mârâi Masema. El este Lumina întrupată! Voi da ascultare chemărilor lui, dar nu mă voi lăsa atins de mizeriile pe care le fac femeile acestea!

Perrin oftă, lăsându-se pe spătarul scaunului. Dacă bărbatul reacţiona atât de rău din cauza surorilor Aes Sedai, cum se va comporta atunci când va afla că Grady şi Neald puteau conduce Puterea? Pentru o clipă, îi trecu prin minte să-l lovească, pur şi simplu, pe Masema în cap şi... Bărbaţi treceau pe coridor şi se opreau doar atât cât să arunce o privire înăuntru, apoi mergeau mai departe cu paşi grăbiţi. Nu era nevoie decât ca unul să dea alarma şi Abila să se transformeîntrun abator.

— Atunci, vom călători pe cai, Profetule, rosti el cu amărăciune.

Lumină, Rand îi spusese să păstreze taina până când Masema va sta în faţa lui! Cum va reuşi să facă *asta* dacă vor străbate drumul călare până în Cairhien?

— Dar fără întârzieri. Seniorul Dragon abia aşteaptă să-ţi vorbească.

— Şi eu abia aştept să vorbesc cu Seniorul Dragon, fie-i numele binecuvântat de Lumină!

Îşi aruncă ochii la cele două Aes Sedai. Încercă să ascundă acest lucru, zâmbindu-i lui Perrin. Însă mirosul lui era... sumbru.

— Sunt chiar nerăbdător.

— Domniţa mea doreşte să îi cer unuia dintre şoimari să-i aducă un şoim? întrebă Maighdin.

Unul dintre cei patru şoimari ai Alliandrei, toţi bărbaţi la fel de zvelţi ca păsările lor, îndemnă un erete de stuf, cu o scufie cu pene trasă pe cap, să urce pe mănuşa lui grea de pe suportul de lemn aşezat în partea din faţă a şeii lui şi ridică pasărea cenuşie spre ea. Şoimul, care avea vârful aripilor albastre, stătea pe încheietura mâinii Alliandrei, protejată de o mănuşă verde. Pasărea se ferea de ea. Alliandre îşi cunoştea locul ca servitoare, iar Faile înţelegea că nu voia să renunţe la pasărea ei preferată.

Ea doar clătină din cap, iar Maighdin făcu o plecăciune în şa şi îşi mână iapa cafenie de lângă Swallow, suficient de departe cât să nu deranjeze, dar suficient de aproape cât să poată sluji fără ca Faile să ridice tonul. Femeia demnă, cu părul auriu, se dovedise a fi o slujitoare bună, aşa cum nădăjduise Faile, cunoscătoare şi pricepută. Cel puţin devenise astfel odată ce aflase că, indiferent de legăturile ei cu fosta stăpână, Lini era prima printre servitoarele lui Faile şi dispusă să folosească autoritatea. În mod surprinzător, pentru acest lucru se folosise nuiaua, însă Faile se prefăcea că nu ştia. Doar o idioată îşi făcea de ruşine servitorii. Mai exista şi chestiunea legată de Maighdin şi Tallanvor, desigur. Ea era convinsă că Maighdin începuse să împartă aşternutul cu el, iar dacă ea descoperea o dovadă, cei doi aveau să se căsătorească şi de-ar fi s-o asmuţă pe Lini împotriva amândurora. Era însă un lucru mărunt, care nu îi putea strica dimineaţa.

Şoimii fuseseră ideea lui Alliandre, dar Faile fusese de acord şi cu o plimbare călare prin această pădure rară, unde omătul acoperea totul ca o pătură şi atârna greu şi alb pe ramurile golaşe. Verdele copacilor care nu îşi

pierduseră frunzele părea mai viu. Aerul era rece şi mirosea a nou şi a proaspăt.

Bain şi Chiad insistaseră să o însoţească şi stăteau ghemuite în apropiere, cu *shoufa* înfăşurată în jurul capului, privind-o cu o expresie de nemulţumire. Sulin voise să vină însoţită de toate Fecioarele, însă cu toate zvonurile care circulau despre ravagiile făcute de Aieli, oamenii din Amadicia ar fi luat-o la fugă sau ar fi pus mâna pe săbii la vederea acestora. Toate aceste zvonuri trebuie să fi avut un sâmbure de adevăr, altminteri foarte mulţi *nu* ar recunoaşte un Aiel, deşi doar Lumina ştia cine erau şi de unde veneau, cu toate acestea, până şi Sulin era de acord că, indiferent cine erau, aceştia o luaseră spre răsărit, poate spre Altara.

În orice caz, în drumul spre Abila, douăzeci de oşteni ai lui Alliandre şi la fel de multe Gărzi Înaripate mayenere reprezentau o escortă considerabilă. Flamurile roşii sau verzi din vârful lăncilor se ridicau ca nişte panglici atunci când se isca vântul. Prezenţa lui Berelain era singura pacoste. Deşi era amuzant să o priveşti pe femeie cum tremura sub mantia ei roşie, căptuşită cu blană groasă cât două pături. În Mayene nu exista iarnă adevărată. Această vreme semăna cu ultimele zile de toamnă, în Saldaea, carnea îţi îngheţa bocnă în toiul iernii. Faile inspiră adânc. Îi venea să râdă.

Ca prin minune, soţul ei, scumpul ei lup, începuse să se comporte cum ar fi trebuit. În loc să se răstească la Berelain sau să fugă de ea, Perrin îi tolera vorbele mieroase aşa cum ar fi tolerat un copilaş ce ar fi alergat în jurul picioarelor lui. Şi, înainte de toate, nu mai era nevoie să fie temperată atunci când voia să-şi manifeste furia. Atunci când ea striga, striga şi el. Ea ştia că el nu era saldaean, dar îi fusese atât de greu să accepte asta, crezând că el o considera prea slabă ca să îl înfrunte. Cu câteva zile în urmă, la cină, ea fusese cât pe ce să îi spună că lui Berelain

avea să îi plesnească rochia dacă se apleca şi mai mult peste masă. Totuşi, nu avea de gând să meargă într-atât de departe, nu cu Berelain; târfa credea *în continuare* că îi putea câştiga inima, în dimineaţa aceea, el fusese ferm şi nu acceptase nicio vorbă de împotrivire. Era genul de bărbat ce avea nevoie de o femeie puternică pentru a-l merita, pentru a fi egala lui. Desigur, va trebui să îl ciupească pentru comportamentul lui. Un bărbat ferm era minunat, atâta vreme cât nu ajungea să creadă că putea porunci mereu. Să râdă? Îi venea să cânte.

— Maighdin, cred că voi…

Maighdin veni de îndată lângă ea, afişând un zâmbet mirat, dar Faile tăcu când zări trei călăreţi în faţa ei, înaintând prin nămeţi cât puteau de repede.

— Bine măcar că sunt suficienţi iepuri, Domniţa mea, zise Alliandre, aducându-şi juganul înalt şi alb lângă Swallow, însă nădăjduisem… Ăştia cine-s?

Şoimul ei se mişcă pe mănuşa groasă, iar clopoţeii de la picioare zornăiră.

— Par a fi dintre oamenii tăi, Domniţa mea.

Faile dădu încruntată din cap. Şi ea îi recunoscuse. Erau Parelean, Arrela şi Lacile. Dar ce căutau acolo?

Cei trei îşi opriră caii în faţa ei. Aceştia gâfâiau şi scoteau aburi pe nări. Parelean părea la fel de uluit ca şi calul lui pestriţ. Lacile, a cărei faţă lividă era ascunsă aproape complet sub gluga mantiei, înghiţea neliniştită, iar faţa oacheşă a lui Arrele părea întunecată.

— Domniţa mea, zise repede Parelean, veşti cumplite! Profetul Masema s-a întâlnit cu Seanchanii!

— Cu Seanchanii! exclamă Alliandre. Doar nu crede că *ei* vor veni la Seniorul Dragon!

— S-ar putea să fie mai simplu, spuse Berelain, dând pinteni iepei sale albe şi ţâfnoase şi venind în partea cealaltă a lui Alliandre.

Deoarece Perrin nu se afla acolo ca să îl impresioneze,

rochia ei de călărie albastru-închis avea o croială destul de modestă, cu guler până sub bărbie. Tremura în continuare.

— Masema le dispreţuieşte pe surorile Aes Sedai, iar Seanchanii le ţin prizoniere pe femeile ce pot conduce Puterea.

Faile plescăi vexată din limbă. Erau, într-adevăr, veşti cumplite, dacă ar fi fost şi reale. Ea nu putea decât să spere că Parelean şi celelalte două dăduseră dovadă de suficientă înţelepciune cât să pretindă că doar auziseră discuţii despre schimbare. Chiar şi aşa, ea trebuia să se convingă, şi repede. Poate că Perrin ajunsese deja la Masema.

— Ce dovezi aveţi, Parelean?

— Am vorbit cu trei fermieri care au văzut o creatură uriaşă aterizând în urmă cu patru nopţi, Domniţa mea. A adus o femeie care a fost trimisă la Masema şi care a rămas cu el vreme de trei ceasuri.

— Am reuşit să-i dăm de urmă până la locuinţa lui Masema din Abila, adăugă Lacile.

— Cei trei bărbaţi au crezut cu toţii că animalul era o Creatură a Umbrei, interveni Arrela, păreau demni de încredere.

Pentru ea, să afirme despre un alt bărbat, care nu era *Cha Faile*, că era demn de încredere, era ca şi când cineva ar fi spus ca el era la fel de cinstit ca un popă.

— Cred că va trebui să călăresc până în Abila, zise Faile, strângând în mâini hăţurile lui Swallow. Alliandre, ia-le cu tine pe Maighdin şi pe Berelain.

În orice altă situaţie, i s-ar fi părut amuzant să o vadă pe Berelain ţuguindu-şi buzele.

— Parelean, Arrela şi Lacile vor veni cu mine…

Se auzi ţipătul unui bărbat şi toată lumea tresări.

La patruzeci de metri mai încolo, unul dintre oştenii Alliandrei, în haină verde, se prăbuşi din şa şi, o clipă mai târziu, o Gardă Înaripată căzu cu o săgeată înfiptă în grumaz. Aielii îşi făcură apariţia printre copaci, cu feţele

acoperite cu văluri şi mânuind arcurile în timp ce fugeau. Alţi oşteni se prăbuşiră. Bain şi Chiad se ridicaseră în picioare, cu feţele acoperite până sub ochi de văluri negre; suliţele lor erau ascunse sub curelele tolbelor de pe spate. Ele îşi mânuiau arcurile cu pricepere, însă îi aruncau priviri pe furiş şi Failei. Aielii erau peste tot, cu sutele, pare-se, asemenea unui ştreang ce începea să se strângă. Oştenii călare îşi coborâră lăncile, retrăgându-se cu spatele şi formând un cerc în jurul Failei şi al celorlalţi, însă rândul lor fu rupt de îndată ce săgeţile Aielilor îşi nimereau ţinta.

— Cineva trebuie să-i ducă vestea despre Masema Seniorului Perrin, le spuse Faile lui Parelean şi celor două femei. Unul dintre voi trebuie să ajungă la el! Călăriţi ca vântul!

Le cuprinse cu privirea pe Alliandre, pe Maighdin şi pe Berelain.

— Voi, restul, călăriţi ca vântul sau veţi muri aici!

Fără să mai aştepte un răspuns din partea lor, transformă cuvintele în acţiune şi dădu pinteni lui Swallow, ţâşnind prin cercul oştenilor neajutoraţi.

— Călăriţi! strigă ea. Cineva trebuia să-i ducă vestea lui Perrin. Călăriţi!

Aplecându-se pe grumazul lui Swallow, îşi îndemnă iapa neagră să prindă viteză. Swallow împrăştia omătul cu copitele. Era uşoară cum îi era porecla. După o sută de paşi, Faile crezu că va scăpa. Apoi Swallow scoase un nechezat şi se împletici, căzând în faţă. Se auzi cu un trosnet de oase rupte. Faile zbură prin aer şi rămase fără suflare atunci când se izbi de pământ, aterizând cu faţa în omăt. Chinuindu-se să respire, se ridică anevoie în picioare şi îşi scoase cuţitul de la cingătoare. Swallow nechezase înainte să se împleticească, înainte să-şi rupă picioarele.

Un bărbat Aiel cu văl pe faţă se înălţă dinaintea ei, ca şi când ar fi apărut de nicăieri, şi o apucă de încheietura mâinii, strângând-o tare. Cuţitul îi căzu din degetele ce îi

amorţiră brusc şi, înainte să apuce să scoată un altul cu mâna stângă, bărbatul o înşfacă.

Ea se zbătea, lovea cu picioarele şi pumnii, ba chiar muşca, însă individul era la fel de bine clădit ca Perrin şi cu un cap mai înalt. Părea a fi la fel de tare ca Perrin, după câte îşi dădea ea seama. Faile ar fi putut plânge de frustrare din cauza uşurinţei umilitoare cu care bărbatul o manevra. Mai întâi o lăsă fără cuţite, pe care şi le vârî în spate, la cingătoare, apoi bărbatul folosi una dintre lamele ei ca să-i taie hainele. Înainte să-şi dea seama, rămase goală în omăt, cu mâinile legate la spate cu unul dintre ciorapii ei, celălalt fiind legat în jurul grumazului, ca o lesă.

Faile nu avea de ales decât să îl urmeze, tremurând şi împleticindu-se în zăpadă. I se făcuse pielea de găină din cauza frigului. Lumină, cum de crezuse că ziua aceea nu era atât de geroasă? Lumină, măcar dacă ar fi scăpat cineva ca să-i ducă vestea lui Masema! Să-i spună lui Perrin că ea fusese capturată, dar că va reuşi cumva să scape. Cealaltă veste era mai importantă.

Primul trup pe care îl văzu fu cel al lui Parelean, care zăcea întins pe spate, cu sabia în mâna întinsă şi plin de sânge pe haina lui elegantă, cu mâneci cu dungi din satin. Urmară o mulţime de cadavre: Gărzi Înaripate, cu platoşele roşii, oşteni ai Alliandrei, cu coifuri verde-închis, unul dintre şoimi, eretele de stuf, ce bătea fără vlagă din aripi şi lovind curelele prinse în pumnul strâns al bărbatului mort. Însă ea nu îşi pierdu nădejdea.

Primele prizoniere pe care ea le văzu, îngenuncheate printre câţiva Aieli, bărbaţi şi Fecioare cu văluri ce le atârnau pe piept, erau Bain şi Chiad, fiecare goală-puşcă şi cu mâinile libere aşezate pe genunchi. Sângele şiroia pe faţa lui Bain, mânjindu-i părul roşu ca focul. Obrazul stâng al lui Chiad era vânăt şi umflat, iar ochii ei cenuşii păreau goi. Ele stăteau în genunchi, cu spatele drept, nepăsătoare şi fără să fie ruşinate, dar când namila de Aiel o împinse cu

bruscheţe în genunchi lângă ele, femeile tresăriră.

— Nu este corect, Shaido, bolborosi furioasă Chiad.

— Ea nu respectă *ji’e’toh*-ul! lătră Bain. N-o puteţi *face gai’shain*.

— *Gai’shain* să tacă, zise absentă o Fecioară cu părul cărunt.

Bain şi Chiad îi aruncară o privire compătimitoare lui Faile, apoi tăcură şi aşteptară. Ghemuindu-se şi încercând să-şi ascundă goliciunea în spatele genunchilor, Faile nu ştia dacă să plângă su să râdă. Le-ar fi cerut celor două femei să o ajute să scape, însă niciuna nu ridica o mână ca să încerce, din cauza *ji’e’toh*-ului.

— Spun din nou, Efalin, că este o nebunie, bombăni bărbatul care o prinsese. Abia ne târâm prin… *omătul* ăsta.

El stâlci cuvântul.

— Sunt prea mulţi oameni înarmaţi pe-aici. Ar trebui s-o luăm spre răsărit, nu să capturăm mai multe *gai’shain* care să ne încetinească.

— Sevanna vrea mai multe *gai’shain*, Rolan, răspunse Fecioara căruntă.

Dar se încruntă, iar în ochii aspri şi cenuşii se citi o clipă dezaprobarea.

Tremurând, Faile clipi încercând să înţeleagă numele. Lumină, frigul îi îngheţa mintea! Sevanna. Shaido. Aceştia se aflau în Piscul Dragonului, cât mai departe cu putinţă de locul acela, şi nu traversau Osia Lumii! Era însă limpede că nu erau acolo. Perrin trebuia să ştie acest lucru, aşadar, avea încă un motiv ca să evadeze în curând. Dar asta părea imposibil, la cum stătea ghemuită în omăt şi se întreba ce părţi ale corpului aveau să-i îngheţe primele. Roata se răzbuna pentru că se amuzase pe seama lui Berelain când o văzuse tremurând. De fapt, aştepta cu nerăbdare să îmbrace roba groasă din lână pe care o purtau *gai’shain*. Însă cei care o prinseseră nu dădeau semne că ar vrea să plece. Mai trebuiau aduse şi alte prizoniere.

Prima fu Maighdin, goală-puşcă şi legată ca Faile, ce se zbătea la fiecare pas. Asta până când Fecioara care o înghiontea îi puse brusc piedică, iar picioarele îi fugiră de sub ea. Maighdin căzu în fund în omăt şi făcu ochii atât de mari, încât Faile ar fi râs dacă nu ar fi compătimit-o pe femeie. Alliandre fu următoarea, îndoită pe jumătate în efortul ei de a-şi ascunde goliciunea, apoi Arrela, ce părea pe jumătate paralizată din cauza goliciunii ei. Era târâtă de două Fecioare. În cele din urmă, îşi făcu apariţia un alt bărbat Aiel înalt, cu Lacile, care dădea necontenit din picioare şi pe care o căra ca pe un sac subraţ.

— Ceilalţi sunt morţi sau au scăpat, zise bărbatul, trântind-o pe femeia cairhienină lângă Faile. Sevanna va trebui să se mulţumească şi cu atât, Efalin. Îşi doreşte prea tare să captureze oameni care poartă mătăsuri.

Faile nu se zbătu atunci când fu săltată în picioare şi pusă să înainteze prin omăt în fruntea celorlalte prizoniere. Era prea uluită ca să se împotrivească. Parelean era mort, Arrela şi Lacile, prizoniere, la fel şi Alliandre şi Maighdin. Lumină, cineva trebuia să îl avertizeze pe Perrin despre Masema! Cineva. Părea a fi lovitura de graţie. Iat-o, tremurând şi strângând din dinţi ca să nu-i clănţănească, încercând din răsputeri să îşi imagineze că nu era goală-puşcă şi legată şi în drum spre captivitate. Trebuia să spere că Berelain, vulpea aia şireată – târfa aia bosumflată! –, reuşise să scape şi să ajungă la Perrin. Pe lângă toate cele întâmplate, aceasta părea cea mai rea dintre toate.

Egwene îl mâna la pas pe Daishar de-a lungul şirului de iniţiate, surori călare pe caii lor printre căruţele cu coviltir, Alese şi novice pe jos, în ciuda omătului. Deşi soarele strălucea pe un cer fără nori, aburii ieşeau din nările calului ei. Sheriam şi Siuan călăreau în spatele ei, vorbind în şoaptă despre informaţiile pe care le aflaseră iscoadele lui

Siuan. Egwene o crezuse pe femeia cu părul de foc o Păstrătoare eficientă, dar pe zi ce trecea, Sheriam părea să devină din ce în ce mai sârguincioasă când venea vorba despre îndatoririle ei. Chesa o urma pe iapa ei durdulie, în caz că Amyrlin avea nevoie de ceva şi, spre deosebire de ea, femeia bombănea întruna despre fuga lui Meri şi a lui Selame, afurisite nerecunoscătoare, şi despre faptul că o lăsaseră să muncească întreit. Ele călăreau încet, iar Egwene avu grijă să nu privească spre coloană.

După o lună de recrutare, după o lună de când deschisese cartea novicelor pentru toată lumea, numărul doritoarelor crescuse impresionant de mult. Toate erau dornice să devină Aes Sedai. Erau femei de toate vârstele, unele venite de la sute de kilometri depărtare. În acel moment, aveau cu ele de două ori mai multe novice decât înainte. Erau aproape o mie! Deşi multe dintre ele nu vor ajunge niciodată să poarte şalul, numărul lor ar fi impresionat pe oricine. Unele puteau da mici bătăi de cap şi una, o bunică pe care o chema Sharina, care avea un potenţial chiar mai mare decât cel al lui Nynaeve, uimise, cu siguranţă, pe toată lumea, dar ea încerca să evite o ceartă între o mamă şi o fiică pentru că fiica avea să devină mai puternică într-o bună zi. De asemenea nu voia ca femeile nobile să înceapă să creadă că făcuseră alegerea greşită cerând să fie testate. Femeia cu părul cărunt respecta toate regulile şi arăta respectul cuvenit, însă îşi conducea familia numeroasă doar prin prezenţa ei impunătoare. Până şi surorile păşeau cu băgare de seamă atunci când se aflau în preajma ei. Egwene nu voia să le vadă pe femeile tinere ce li se alăturaseră în urmă cu două zile. Cele două surori care le aduseseră fuseseră mai mult decât uimite să afle că Egwene era Amyrlin, dar celor pe care le aveau în grijă nu le venise a crede. Să fi fost chiar Egwene al'Vere, fiica Starostelui din Emond's Field? Ea nu voia să dea pedepse pentru nimeni, totuşi o va face dacă o

mai vedea pe vreuna scoţându-şi limba la ea.

Oastea lui Gareth Bryne alcătuia o coloană mare, călăreţi şi pedestraşi înşiruiţi şi întinzându-se în zare, printre copaci. Lumina slabă a soarelui se reflecta pe platoşe, coifuri şi vârfurile lăncilor. Caii băteau nerăbdători cu copitele în zăpadă.

Bryne îşi mână murgul robust ca să vină în întâmpinarea oştii, înainte să ajungă la Conducătoarele care aşteptau călare într-un luminiş mare, ce se deschidea dinaintea ambelor coloane. El îi zâmbi prin zăbrelele apărătorii coifului. Era un zâmbet liniştitor, se gândi ea.

— E o dimineaţă frumoasă pentru asta, Mamă, zise el. Aici.

Ea doar încuviinţă, iar el rămase în urmă, alături de Siuan, care nu începu imediat să se ia de el. Egwene nu ştia la ce înţelegere ajunseseră cei doi, dar Siuan arareori mai bombănea despre el în prezenţa lui Egwene şi niciodată de faţă cu el. Egwene era bucuroasă că el era acolo. Suprema Înscăunată Amyrlin nu putea îngădui ca generalul ei să afle că ea voia ca el să o liniştească, dar în dimineaţa aceea simţea nevoia.

Conducătoarele îşi aliniaseră caii la marginea pădurii, iar alte treisprezece surori stăteau în şei puţin mai încolo şi le priveau cu atenţie pe acestea. Romanda şi Lelaine dădură pinteni cailor aproape deodată, iar Egwene abia se abţinu să nu ofteze când acestea se apropiară, cu mantiile fluturând în vânt. Copitele cailor împroşcau omătul de parcă ar fi pornit la atac. Divanul o asculta pentru că nu avea de ales în chestiuni referitoare la războiul împotriva Elaidei, cel puţin, dar, Lumină, cât de mult se eschivau când venea vorba de chestiuni ce ţineau sau nu de război! Atunci când nu era vorba despre război, trebuia să le scoată vorbele din gură cu cleştele! În afară de Sharina, celelalte parcă găsiseră o cale prin care să oprească acceptarea femeilor de orice vârstă. Până şi Romanda părea

impresionată de Sharina.

Cele două traseră de hăţuri în faţa ei, dar ea vorbi înainte ca ele să apuce să deschidă gurile.

— A sosit vremea să vă faceţi treaba, fiicelor. Nu mai irosiţi vremea cu pălăvrăgeli. Purcedeţi!

Romanda pufni, deşi încet, iar Lelaine părea că voia să facă la fel.

Ele îşi întoarseră caii deodată, apoi îşi aruncară priviri încruntate una alteia o clipă. Evenimentele întâmplate în ultima lună nu făcuseră decât să amplifice antipatia dintre ele. Lelaine îşi azvârli capul furioasă, iar Romanda schiţă un zâmbet. Şi lui Egwene îi veni să zâmbească. Animozitatea aceea mutuală era cel mai mare avantaj al ei în faţa Divanului.

— Suprema Înscăunată Amyrlin porunceşte să plecăm la drum, anunţă Romanda, ridicându-şi teatral mâna.

Lumina *saidarului* se aprinse în jurul celor treisprezece surori din apropierea Conducătoarelor, în jurul tuturor deodată, şi o dungă groasă şi argintie îşi făcu apariţia în mijlocul luminişului, rotindu-se până când se transformă într-o poartă înaltă de zece paşi şi lată de o sută. Neaua care cădea în partea cealaltă pătrunse prin ea. Se auziră porunci printre ostaşi, iar cavaleria care purta armuri grele pătrunse prima prin poartă. Perdeaua de zăpadă ce cădea dincolo era prea deasă ca să vadă până departe. Cu toate acestea, Egwene îşi închipui că distingea Zidurile Strălucitoare ale Tar Valonului, precum şi Turnul Alb.

— A început, Mamă, zise Sheriam, părând aproape surprinsă.

— A început, încuviinţă Egwene.

Cu voia Luminii, Elaida avea să cadă în curând. Egwene trebuia să aştepte până când Bryne avea să îi spună că trecuseră suficienţi ostaşi ai lui dincolo, însă nu se putu abţine, înfigându-şi călcâiele în flancurile lui Daishar, trecu în galop prin poartă învăluită de neaua care cădea,

pătrunzând pe câmpia unde se zărea muntele Dragonului, negru şi fumegând, pe fundalul unui cer alb.

CAPITOLUL 31

Mai târziu

Viscolele şi omătul iernii încetineau negoţul pe uscat şi nu încetau până la sosirea primăverii. Din trei porumbei pe care îi trimiteau negustorii, doi cădeau în ghearele şoimilor sau ale vremii. Acolo unde râurile nu erau îngheţate, corăbiile continuau să navigheze, iar zvonurile circulau mai repede decât fulgerul. Mii de zvonuri, fiecare lăsând în urma lor mii de seminţe ce încolţeau şi creşteau în omăt şi în gheaţă ca în solul fertil.

În Tar Valon, povesteau unii, se ciocniseră mari oştiri, străzile se umpluseră de sânge, iar surorile Aes Sedai rebele înfipseseră capul Elaidei a Roihan într-o ţeapă. Ba nu; Elaida îşi arătase adevărata forţă, iar rebelele care supravieţuiseră i se ploconiseră la picioare. Nu existaseră rebele, nici Turnul Alb nu fusese scindat. Turnul Negru fusese distrus de intrigile surorilor Aes Sedai, de puterea acestora, iar *asha'manii* se vânaseră între ei prin toate tărâmurile. Turnul Alb nimicise Palatul Soarelui din Cairhien, iar Dragonul Renăscut se supunea Supremei Înscăunate Amyrlin, devenind marioneta şi unealta ei. Unii ziceau că surorile Aes Sedai se supuneau lui, se supuneau *asha'manilor*, cu toate acestea, puţini credeau aceste poveşti, iar aceştia erau luaţi în râs.

Oştile lui Artur Aripă-de-Şoim se întorseseră să-i revendice imperiul ce pierise demult, iar Seanchanii rădeau totul în calea lor, ba chiar îl înfrânseseră pe Dragonul Renăscut şi îl alungaseră din Altara. Seanchanii veniseră să îl slujească. Ba nu; el îi alungase pe Seanchani în mare, nimicindu-le oastea. Ei îl duseseră pe Dragonul Renăscut ca să îngenuncheze dinaintea Împărătesei. Dragonul Renăscut era mort, făcându-i pe unii să sărbătorească, iar pe alţii să jelească, pe unii să verse lacrimi de bucurie, iar pe alţii să verse lacrimi de tristeţe.

Zvonurile se răspândeau în toate tărâmurile ca pânza de păianjen, iar bărbaţi şi femei plănuiau viitorul, crezând că adevărul era cel pe care îl ştiau ei. Ei plănuiau, iar Pânza le absorbea planurile, împletind pentru a prezice viitorul.

SFÂRŞITUL

CĂRŢII A OPTA DIN

Roata timpului

GLOSAR

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viaţă şi consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârşitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de ameninţarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor, calendarul Cazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să impună un nou calendar ce începea la data întemeierii imperiului său (DI, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul şi moartea aduse de Războaiele de o Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruş-în-Zbor, un învăţat din rândurile Oamenilor Mării, şi a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci şi până în zilele noastre se foloseşte calendarul Farede, care începe cu sfârşitul stabilit arbitrar al Războiului de o Sută de Ani şi consemnează anii Noii Ere (NE).

Apărători ai Stâncii: Formaţiune militară de elită din Tear. Actualul Căpitan al Stâncii (comandantul Apărătorilor) este Rodrivar Tihera. Doar tairenii sunt acceptaţi în rândul Apărătorilor, iar ofiţerii sunt, de obicei, de viţă nobilă, deşi provin din Case mai puţin importante sau din ramuri mai

puţin însemnate ale Caselor puternice. Apărătorii ocupă fortăreaţa numită „Stânca din Tear”, din oraşul Tear şi au sarcina să apere oraşul şi să patruleze în locul Gărzilor Oraşului sau altele asemenea.

Exceptând vremurile de război, îndatoririle lor îi îndepărtează rareori de oraş. Ca şi în cazul altor formaţiuni de elită, ei reprezintă nucleul în jurul căruia se formează o oaste. Uniforma Apărătorilor este alcătuită dintr-o haină neagră cu mâneci căptuşite şi dungi negre şi aurii, cu manşete negre, o platoşă lustruită şi un coif cu boruri şi protecţie cu bare de oţel. Căpitanul Stâncii poartă trei pene scurte şi albe pe coiful său, iar pe manşetele hainei trei împletituri aurii pe o fâşie de material albă. Căpitanii poartă două pene albe şi o singură împletitură aurie pe manşetele albe, locotenenţii, o pană albă şi o singură împletitură neagră pe manşete albe, iar sublocotenenţii, o pană scurtă şi neagră şi manşete albe şi simple. Stegarii au manşete de culoarea aurului la haine, iar soldaţii au manşete prevăzute cu dungi negre şi aurii.

Asha’man: (1) în Limba Străveche, „Păzitor” sau „Apărător” ar fi apărătorii adevărului şi ai dreptăţii. (2) Nume colectiv care desemnează însă şi rangul bărbaţilor care au mers la Turnul Negru, de lângă Caemlyn, în Andor, pentru a învăţa cum să conducă Puterea. Pregătirea lor constă în a găsi căi prin care Puterea Supremă poate fi folosită ca armă şi, ca o excepţie de la obiceiurile Turnului Alb, odată ce învaţă să îmbrăţişeze *saidinul* jumătatea masculină a Puterii, acestora li se cere să îşi îndeplinească toate sarcinile folosind Puterea. Când este proaspăt înrolat, un bărbat devine „Soldat”; acesta poartă o haină neagră, simplă, cu guler înalt, după moda andorană. Când este ridicat la rangul de „Consacrat”, acesta are dreptul să poarte o insignă de argint, numită „Sabie”, pe gulerul hainei. Când ajunge la nivelul superior denumit „asha’man”, el are dreptul să poarte o insignă în formă de

Dragon, din aur şi email roşu, pe guler, în partea opusă „Sabiei”. Cu toate că multe femei, chiar şi soţiile, fug atunci când află că bărbaţii lor pot conduce Puterea, mulţi bărbaţi din Turnul Negru sunt căsătoriţi şi folosesc versiunea legăturii cu Străjerul pentru a crea o legătură cu soţiile lor. Aceeaşi legătură, schimbată pentru a impune supunerea, a fost folosită de curând pentru a le lega şi pe surorile Aes Sedai luate prizoniere.

Balwer, Sebban: Odinioară secretar al lui Pedron Niall, ca funcţie publică, şi şeful spionilor lui Niall, în taină. A ajutat-o pe Morgase să fugă din Amador, din calea Seanchanilor, având motivele lui, iar în prezent este secretar în slujba lui Perrin t'Bashere Aybara şi a lui Faile ni Bashere t'Aybara.

Căpitan-Lăncier: în multe ţări, femeile de viţă nobilă nu îşi conduc personal soldaţii în luptă în circumstanţe normale. În schimb, angajează un soldat de meserie, aproape întotdeauna un om din popor, care le pregăteşte şi le conduce soldaţii. În funcţie de ţară, acest bărbat este denumit „Căpitan-Lăncier”, „Căpitanul Sabiei”, „Maestrul Cailor” sau „Maestrul Lăncilor”. Adeseori, se zvoneşte că între Domniţă şi servitor ar exista o relaţie mai apropiată. Uneori, aceste zvonuri sunt adevărate.

Căpitanul Sabiei: vezi *Căpitan-Lăncier*.

Cei de Sânge: Termen folosit de Seanchani pentru a desemna nobilimea. O persoană poate obţine rangul de „Cel de Sânge” sau se poate naşte cu el.

„Cercul de Croşetat”: Sunt conducătoarele Clanului. Din moment ce nicio membră a Clanului nu a cunoscut vreodată ierarhia surorilor Aes Sedai – cunoştinţele sunt divulgate doar atunci când o Aleasă a trecut testul pentru a primi şalul –, acestea nu pun accent pe Putere, ci pe vârstă. Prin urmare, femeia cea mai în vârstă este întotdeauna mai presus decât cele mai tinere. „Cercul de Croşetat” (o denumire aleasă, la fel precum „Clanul”, pentru că este

neutră) este alcătuit din treisprezece femei ale Clanului, cele mai în vârstă, originare din Ebou Dar, cea mai în vârstă deţinând titlul de „Fruntaşă”. Conform regulilor, toate trebuie să se retragă atunci când le vine vremea, dar atât timp cât locuiesc în Ebou Dar, ele deţin autoritatea supremă asupra Clanului, stârnind chiar şi invidia Supremei înscăunate Amyrlin. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Cha Faile: (1) în Limba Străveche, „Gheara Şoimului”. (2) Denumire adoptată de tinerii cairhieni şi taireni, adepţi ai *ji’e’toh*-ului, care i-au jurat supunere oarbă lui Faile ni Bashere t’Aybara. În taină, aceştia sunt iscoadele şi spionii ei personali.

Clanul: Chiar din timpul Războaielor Troloce, cu mai bine de două mii de ani în urmă (aproximativ 1.000 – 1350 FI), Turnul Alb şi-a urmat principiile, alungându-le pe femeile care nu se ridicau la nivelul aşteptărilor. Un grup alcătuit din aceste femei, temându-se să revină acasă în mijlocul războiului, a fugit în Barashta (lângă Ebou Darul din zilele noastre), cât mai departe cu putinţă. Spunându-şi „Clanul” şi „Femei ale Clanului”, acestea au continuat să se ascundă şi să ofere adăpost celorlalte femei care erau alungate. În timp, abordând femei cărora li se spusese să părăsească Turnul Alb, ele au intrat în legătură şi cu fugare, iar Clanul a început să le accepte şi pe acestea. Acestea aveau grijă ca noile fete recrutate să nu afle nimic despre Clan până când nu erau convinse că surorile Aes Sedai nu vor veni să le captureze. La urma urmei, toată lumea ştia că fugarele erau prinse întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, iar membrele Clanului ştiau că, dacă nu rămâneau ascunse, vor fi aspru pedepsite şi ele.

Deşi era ceva necunoscut Clanului, surorile Aes Sedai din Turn ştiuseră de existenţa lor aproape de la început, dar fiind sub pesiunea războiului, nu aveau timp să se ocupe de ele. La sfârşitul războaielor, Turnul şi-a dat seama că poate ar fi spre avantajul său să nu elimine Clanul, înainte de

aceasta, mai toate fugarele reuşiseră să scape, indiferent de propaganda Turnului, însă odată ce Clanul a început să le ajute, Turnul a ştiut exact încotro se îndreptau fugarele şi a revendicat nouă din zece. Având în vedere că femeile Clanului ieşeau şi intrau în Barashta (şi ulterior în Ebou Dar), încercând să păstreze secretul asupra existenţei şi numărului lor, şi fără a sta mai mult de zece ani în acelaşi loc, ca nu cumva cineva să observe că nu îmbătrâneau într-un ritm normal, Turnul credea că erau puţine la număr şi că voiau, cu siguranţă, să rămână ascunse. Pentru a folosi Clanul ca pe o capcană pentru fugare, Turnul a hotărât să îl lase în pace, spre deosebire de orice alt grup din istorie, şi să păstreze secretă existenţa Clanului, aceasta fiind cunoscută doar de surorile Aes Sedai cu drept deplin.

Clanul nu are legi, ci mai degrabă reguli care se bazează, pe de o parte, pe regulile pentru novicele şi Alesele din Turnul Alb şi, pe de altă parte, pe nevoia de a păstra taina. După cum este de aşteptat, având în vedere originea Clanului, regulile acestuia sunt foarte stricte pentru toate membrele lui.

Legăturile deschise din ultima vreme dintre Aes Sedai şi femeile Clanului, cunoscute doar de câteva surori, au produs mai multe surprize, descoperindu-se de exemplu că există de două ori mai multe femei ale Clanului decât Aes Sedai şi că unele sunt mai în vârstă cu mai bine de o sută de ani decât orice Aes Sedai care trăieşte de dinainte de Războaiele Troloce. Efectul acestor descoperiri, atât asupra surorilor Aes Sedai, cât şi a femeilor Clanului, rămâne doar o simplă speculaţie. Vezi, de asemenea, *Surorile Tăcerii*; „*Cercul de Croşetat*”.

Companioni: Formaţiune militară de elită din Illian, aflată, în prezent, sub comanda Prim-Căpitanului Demetre Marcolin. Companionii sunt garda de corp a Regelui din Illian şi apără punctele-cheie de pe teritoriul ţării. Conform tradiţiei, Companionii erau folosiţi în luptă pentru a ataca

astfel cele mai puternice posturi ale inamicului, pentru a-i exploata punctele slabe şi, dacă era nevoie, pentru a acoperi retragerea Regelui. Spre deosebire de alte astfel de formaţiuni de elită, străinii (cu excepţia tairenilor, altaranilor şi a murândianilor) nu sunt doar bine-veniţi, ci şi ridicaţi la cel mai înalt rang, la fel ca oamenii din popor. Uniforma Companionilor este alcătuită dintr-o haină verde, o platoşă pe care sunt imprimate cele Nouă Albine din Illian şi un coif conic, cu protecţie din bare din oţel. Prim-Căpitanul poartă pe manşetele hainei patru inele împletite din aur şi trei pene subţiri şi aurii pe coif. Căpitanul Secund poartă trei inele împletite de aur pe fiecare manşetă şi trei pene aurii cu vârfurile verzi pe coif. Locotenenţii poartă două inele galbene pe manşete şi două pene subţiri şi verzi. Stegarii au două inele galbene, rupte, pe manşete şi o singură pană galbenă, iar soldaţii, un singur inel galben, rupt.

Consolidare: Când oştirile trimise de Artur Aripă-de-Şoim, sub comanda fiului său, Luthair, au ajuns în Seanchan, au descoperit mai multe naţiuni ce se aflau adesea în război unele cu celelalte şi care erau conduse adesea de Aes Sedai. Fără a fi vorba de un echivalent al Turnului Alb, surorile Aes Sedai acţionau fiecare pe cont propriu pentru a se impune, folosind Puterea. Organizate în grupuri mici, uneltea mereu una împotriva celeilalte. În mare parte, aceste uneltiri neîncetate spre avantajul personal şi războaiele ce au rezultat le-au îngăduit oştirilor de la răsărit de Oceanul Aryth să înceapă cucerirea unui continent întreg şi descendenţilor acestora să o ducă la bun sfârşit. Această cucerire, în timpul căreia descendenţii oştirilor originale au devenit Seanchani, a durat mai bine de nouă sute de ani şi a fost numită „Consolidare”.

Corenne: în Limba Străveche, „Reîntoarcerea”. Nume dat de Seanchani atât flotei alcătuite din mii de corăbii, cât şi sutelor de mii de soldaţi, artizani şi alţii asemenea care

se aflau pe punţile acestor corăbii, ce vor veni în urma Strămoşilor pentru a revendica pământurile furate de la descendenţii lui Artur Aripă-de-şoim. Vezi, de asemenea, *Strămoşi*.

da’covale: (1) în Limba Străveche, „cel care este deţinut” sau „persoană care este proprietate”. (2) în neamul Seanchan, acest termen este folosit adesea, împreună cu proprietatea, pentru a desemna sclavi. Sclavia are o istorie lungă şi neobişnuită în neamul Seanchan, unde sclavii pot să ajungă în poziţii de putere sau de autoritate, inclusiv peste cei care sunt liberi. Vezi, de asemenea, *sojhin*.

der’morat: (1) în Limba Străveche, „maestru dresor”. (2) în neamul Seanchan, sufixul este folosit pentru a indica un senior sau un dresor foarte priceput de creaturi exotice, unul care îi pregăteşte pe alţii, cum ar fi *der’morat’raken*. *Dermorat* poate avea un statul social destul de înalt, cel mai înalt numindu-se *der’sul’dam*. Acesta îi desemnează pe cei care le pregătesc pe *sul’dame* şi care se numără printre ofiţerii militari de rang înalt. Vezi, de asemenea, *morat*.

Fain, Padan: Odinioară Iscoadă a Celui Întunecat, în prezent mai rău decât o Iscoadă a Celui Întunecat şi duşman atât al Rătăciţilor, cât şi al lui Rand al’Thor , pe care îl urăşte din tot sufletul. Ultima oară când a fost văzut, a folosit numele de Jeraal Mordeth şi l-a sfătuit pe Seniorul Toram Riatin în lupta lui împotriva Dragonului Renăscut din Cairhien.

Fiicele Tăcerii: De-a lungul istoriei Turnului Alb (de peste trei mii de ani), numeroase femei care au fost alungate nu au vrut să-şi accepte soarta şi au încercat să se strângă laolaltă. Astfel de grupuri – majoritatea – au fost distruse de către Turnul Alb de îndată ce au fost descoperite şi aspru pedepsite în public, fiind astfel date drept exemplu. Ultimul grup a fost botezat „Fiicele Tăcerii” (794 – 798 NE). Grupul era alcătuit din două Alese alungate

de la Turn şi douăzeci şi trei de femei pe care le racolaseră şi le pregătiseră. Toate au fost duse înapoi în Tar Valon şi pedepsite, iar cele douăzeci şi trei au fost înscrise în cartea novicelor. Doar una dintre ele a reuşit să obţină şalul. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Femeie Înţeleaptă: Denumire onorifică folosită în Ebou Dar pentru femeile cunoscute pentru abilităţile lor incredibile de a tămădui aproape orice rană. Conform tradiţiei, o Femeie Înţeleaptă se distinge după cingătoarea roşie. Cu toate că unii au observat că multe, dacă nu majoritatea Femeilor Înţelepte Ebou Dar nu se trăgeau din Altara, darămite din Ebou Dar, ceea ce nu se ştia decât de curând, şi doar de către puţini oameni, era faptul că toate Femeile Înţelepte sunt femei ale Clanului şi folosesc diferite versiuni ale Tămăduirii, oferind ierburi şi comprese doar ca acoperire. Odată cu fuga Clanului din Ebou Dar, după ce Seanchanii puseseră stăpânire pe oraş, aici nu a mai rămas nicio Femeie Înţeleaptă. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Gărzile Morţii: Formaţiune militară de elită a Imperiului Seanchan, incluzând atât oameni, cât şi Ogieri. Oamenii care fac parte din Gărzile Morţii sunt toţi *da'covale*, născuţi în sclavie şi aleşi de tineri pentru a sluji Imperiului, a cărui proprietate sunt. Loiali până la fanatism şi extrem de mândri, ei lasă la vedere adesea corbii tatuaţi pe umeri, însemnul pentru *da'covale* aparţinând împărătesei. Coifurile şi armurile lor sunt lăcuite cu verde-închis şi roşu-sângeriu, scuturile sunt lăcuite cu negru, suliţele şi săbiile fiind prevăzute cu ciucuri negri. Vezi, de asemenea, *da'covale*.

Hailene: În Limba Străveche, „Strămoşi” sau „Cei care au venit înainte” Termen folosit de Seanchani pentru forţa expediţionară uriaşă trimisă dincolo de Oceanul Aryth pentru a cerceta tărâmurile unde domnise odinioară Artur Aripă-de-Şoim. Aflată sub comanda Înaltei Doamne Suroth, Hailene şi-a depăşit cu mult scopurile iniţiale.

Hanlon, Daved: Iscoadă a Celui Întunecat, odinioară

comandant al Leilor Albi, aflaţi în slujba Rătăcitului Rahvin cât timp acesta a stăpânit oraşul Caemlyn, folosind numele de Seniorul Gaebril. Din Caemlyn, Hanlon i-a dus pe Leii Albi în Cairhien cu porunca de a continua rebeliunea împotriva Dragonului Renăscut. Leii Albi au fost nimiciţi de „o bulă malefică”, iar Hanlon a primit poruncă să se întoarcă în Caemlyn pentru scopuri necunoscute încă.

Ierarhia Oamenilor Mării: Atha’an Miere sau Oamenii Mării sunt conduşi de Stăpâna Corăbiilor din neamul Atha’an Miere. Ea este ajutată de Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor şi de către Maestrul Spadasin. Aceasta este urmată în ierarhie de clanul Stăpânelor Valurilor, fiecare ajutată de o Călăuză a Vânturilor şi de către un Maestru Spadasin. Acestea sunt urmate de Stăpânele Velelor (căpitani de corăbii) din clanul ei, fiecare ajutată de către o Călăuză a Vânturilor şi de către un Încărcător de Mărfuri. Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor deţine autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul Stăpânelor Valurilor, care, la rândul lor, deţin autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul ei. De asemenea, Maestrul Spadasin deţine autoritatea peste toţi Maeştrii Săbiilor, iar aceştia, la rândul lor, peste Încărcătorii de Mărfuri din clanurile lor. În neamul Oamenilor Mării, rangul nu se moşteneşte. Stăpâna Corăbiilor este aleasă pe viaţă de către „Primele Douăsprezece” din neamul Atha’an Miere, cele mai în vârstă douăsprezece Stăpâne ale Valurilor din clan. Stăpâna Valurilor dintr-un clan este aleasă de Stăpânele Velelor cele mai în vârstă din clanul ei, numite simplu „Primele Douăsprezece”, termen folosit, de asemenea, pentru a desemna cele mai în vârstă Stăpâne ale Velelor prezente pretutindeni. Aceasta poate fi demisă tot printr-un vot al Primelor Douăsprezece. De fapt, oricare dintre ele, în afară de Stăpâna Corăbiilor, poate fi retrogradată până la poziţia de matelot dacă este acuzată de abuz, laşitate sau

orice altă ilegalitate. Totodată, dacă o Stăpână a Valurilor sau Stăpâna Corăbiilor moare, atunci Călăuza Vânturilor ei trebuie să slujească, de nevoie, o femeie de rang inferior, retrogradând ea însăşi în rang. Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor deţine autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor, iar Călăuza Vânturilor aparţinând unei Stăpâne a Valurilor deţine autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul acesteia. De asemenea, Maestrul Spadasin deţine autoritatea peste toţi Maeştrii Săbiilor şi încărcătorii de Mărfuri, iar un Maestru al Săbiilor, peste încărcătorul de Mărfuri din clanul său.

Ishara: Prima Regină din Andor (aproximativ AL 994 – 1020). La moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, Ishara şi-a convins soţul, unul dintre cei mai importanţi generali ai lui Artur, să ridice asediul Tar Valonului şi să o însoţească în Caemlyn cu cât mai mulţi oşteni din armată. Dacă alţii au încercat să pună stăpânire pe întreg imperiul lui Aripă-de-Şoim şi au eşuat, Ishara a cucerit o mică parte din acesta. În ziua de azi, aproape fiecare Casă nobilă din Andor este descendentă a Isharei, iar dreptul de a revendica Tronul Leului depinde atât de descendenţii ei direcţi, cât şi de numărul de legături ce duc la ea.

Legiunea Dragonului: O formaţiune militară numeroasă, constând doar din pedestraşi, ce i-a jurat credinţă Dragonului Renăscut şi care este pregătită de Davram Bashere respectând regulile impuse de el şi de Mat Cauthon, reguli ce au la bază folosirea picioarelor. Deşi mulţi bărbaţi se oferă voluntari, aproape toţi legionarii sunt aleşi de recrutorii din Turnul Negru, care mai întâi îi strâng laolaltă pe bărbaţii ce doresc să îl urmeze pe Dragonul Renăscut şi abia după ce îi trec prin porţi, lângă Caemlyn, îi selectează pe cei ce pot fi învăţaţi să conducă Puterea. Cei care rămâneau avea să fie în taberele de pregătire ale lui Bashere.

Maestrul Cailor: Vezi *Căpitan-Lăncier*.

Maestrul Lăncilor: Vezi *Căpitan-Lăncier*.

marath'damane: în Limba Străveche, „cele care trebuie să poarte lesă” şi, de asemenea, „cineva care trebuie să poarte lesă”. Termen folosit de Seanchani pentru orice femeie capabilă să conducă Puterea şi care nu poartă zgarda de *damane*.

Mera'din: în Limba Străveche, „Cei fără fraţi”. Denumire adoptată, la nivel social, de acei Aieli care şi-au abandonat clanul şi septul şi s-au alăturat clanului Shaido pentru că nu îl acceptă pe Rand al'Thor drept *Car'a'carn*, sau pentru că au refuzat să accepte revelaţiile lui referitoare la istoria şi originile neamului Aiel. Părăsirea clanului sau a septului este considerată o blasfemie de către Aieli, prin urmare grupurile războinice ale clanului Shaido au refuzat să îi primească şi astfel aceştia au înfiinţat această gintă denumită „Cei fără fraţi”.

morat: în Limba Străveche, „dresor” în neamul Seanchan, acest termen este folosit pentru cei care dresează animale exotice, cum ar fi *morat'raken*, un dresor de *raken*, denumit în termeni uzuali „zburător” Vezi, de asemenea, *der morat*.

Profetul: Mai formal, Profetul Seniorului Dragon. Odinioară cunoscut ca Masema Dagar, soldat shienaran, el a avut o revelaţie şi a hotărât că fusese chemat pentru a duce mai departe vestea despre Renaşterea Dragonului. Crede că nimic – nimic! – nu este mai important decât să-l recunoască pe Dragonul Renăscut ca Lumină întrupată şi să răspundă la chemările Dragonului Renăscut. El şi adepţii lui sunt în stare să întrebuinţeze orice mijloace pentru a-i obliga pe alţii să îl glorifice pe Dragonul Renăscut. Luându-şi numele de „Profetul”, a adus haosul în Ghealdan şi în Amadicia, pe care le controlează în mare parte.

Pumn al Cerului: Infanterie seanchană, slab înarmată, care luptă călare pe creaturile zburătoare numite *to'raken*. Toţi membrii infanteriei sunt bărbaţi şi femei scunde, în

mare, pentru că există o limită de greutate pe care *to'rakenii* o pot suporta pe anumite distanţe. Consideraţi a fi unii dintre cei mai iscusiţi soldaţi, aceştia sunt folosiţi în principal în raiduri, la atacarea inamicului din spate şi atunci când este nevoie de mobilizarea rapidă a soldaţilor.

Răscolire: (1) Abilitatea de a folosi Puterea Supremă pentru a diagnostica starea fizică şi boala. (2) Abilitatea de a descoperi zăcăminte de minereuri metalice folosind Puterea Supremă. Surorile Aes Sedai au pierdut demult această abilitate, probabil pentru că denumirea a fost utilizată pentru altă abilitate.

Rătăciţii: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbaţi şi femei Aes Sedai cunoscuţi vreodată, care s-au alăturat Umbrei în timpul Vârstei Legendelor, fiind închişi în temniţa Celui Întunecat, atunci când aceasta a fost pecetluită. Deşi se credea că doar aceştia au renunţat la Lumină în timpul Războiului Umbrei, au mai existat şi alţii; cei treisprezece aveau doar rangul cel mai înalt. În prezent, numărul Rătăciţilor (care îşi spun „Cei Aleşi") s-a împuţinat de la trezirea lor. Cei care au supravieţuit sunt Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien şi încă doi care s-au reîncarnat în alte trupuri şi şi-au luat nume noi, Osangar şi Arangar. De curând, un alt bărbat, care îşi spune Moridin, şi-a făcut apariţia, probabil un alt Rătăcit mort ce fusese înviat de Cel Întunecat. În aceeaşi situaţie s-ar putea afla Cyndane, însă din moment ce Arangar a fost bărbat reîncarnat în trup de femeie, speculaţiile referitoare la identitatea lui Moridin şi Cyndane sunt neîntemeiate până când se vor afla mai multe despre ei.

Reîntoarcerea: vezi *Corenne*.

sei'mosiev: în Limba Străveche, „ochi coborâţi" sau „ochi plecaţi", în neamul Seanchan, a spune despre cineva că a „devenit *sei'mosiev*, înseamnă că persoana aceea „şi-a pierdut chipul". Vezi, de asemenea, *sei'taer*.

sei'taer: în Limba Străveche, „privire îndrăzneaţă" sau

„privire fixă”. În neamul Seanchan, acest termen se referă la onoare sau la chip, la abilitatea de a privi pe cineva în ochi. Este posibil să „fii” sau să „ai” *sei’taer*, ceea ce înseamnă că ai onoare şi chip. Mai înseamnă, de asemenea, „a dobândi” sau „a pierde” *sei’taer*. Vezi, totodată, *sei’mosiev*.

Shen an Calhar: în Limba Străveche, „Oastea Mâinii Roşii”. (1) Câţiva eroi legendari care au înfăptuit multe fapte de vitejie şi au murit în cele din urmă apărând neamul Manetheren atunci când ţara lor a fost distrusă în timpul Războaielor Troloce. (2) o formaţiune militară formată aproape din întâmplare de Mat Cauthon şi organizată după modelul forţelor militare din perioada în care artele militare au atins culmea, pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim şi în veacurile imediat următoare.

so’jhin: Cea mai apropiată traducere din Limba Străveche ar fi „sus printre cei de jos”, deşi unii îl traduc prin „atât cer, cât şi vale”. *So’jhin* este termenul pe care Seanchanii îl întrebuinţează pentru servitorii care moştenesc rangul superior. Aceştia sunt *da’covale*, proprietate, deşi ocupă o poziţie de autoritate şi, adesea, de putere. Până şi Cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so’jhin*-ilor familiei Imperiale şi li se adresează *so’jhin*-ilor Împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge*; *da’covale*.

Soldaţi: Soldaţi care i-au jurat credinţă unui senior sau unei domniţe.

Strămoşi: vezi, *Hailene*.